

Giới thiệu Độc Cô Chiến Thần

Truyện Độc Cô Chiến Thần của tác giả Huyền Vũ là một tác phẩm tiên hiệp lịch sử cực kỳ hay. Từng tình tiết lôi cuốn độc giả, ở một thế giới khác, không phải thế giới chúng ta mà là ở dị giới! Không có ma pháp hay nội công, toàn dựa vào sức người là chính.

Nhân vật chính trong 3 năm quân ngũ giết hơn nghìn tên địch, thích sống cô độc, lạnh nhạt với mọi thứ (toàn những thứ hắn ko thích), không thông minh nhanh nhẹn nhưng được lòng người, biết nắm cái mấu chốt của vấn đề (bản năng), từ bình nhĩ lên tướng quân

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đội quân pháo hôi (P1)

Tên nhon rơi xuống như mưa, bên cạnh hắn là rất nhiều đồng bạn đã vĩnh viễn ngã xuống trong đợt công kích đầu tiên vừa rồi. Khang Tư đang dùng một tấm thuẫn gỗ ngăn những mũi tên nhọn bắn về phía mình. Hắn nheo mắt nhìn xuống, thấy những thi thể của đồng bạn đã ngã xuống đang bị mình giẫm xuống dưới chân. Hắn cũng không có cảm giác gì, bởi dù sao mình cũng sẽ có một ngày như thế. Lúc này điều cần quan tâm chính là đợt công kích thứ hai của binh đội Trường thương.

Đây là quang cảnh ở vùng biên giới hẻo lánh của Khi Hồng Quốc trên đại lục Hi Nhĩ Đạt. Khang Tư là một gã khinh bộ binh bộ đội biên cảnh của Khi Hồng Quốc. Năm nay hắn được bao nhiêu tuổi, hắn cũng không rõ, bởi từ khi bắt đầu hiểu chuyện tới nay hắn luôn chỉ có một mình: không biết người nhà của mình, không biết cố hương của mình, không biết cả ngày sinh số tuổi của mình, lại càng không biết tên của mình, hắn vốn là một cô nhi không nơi nương tựa.

Tên của hắn có được là do từ khi mới vừa hiểu chuyện một chút, trong khi lang thang tới một thôn nọ nghe thấy một đứa bé gọi con chó nhỏ của nó mà có. Lúc ấy hắn mới nghĩ rằng hắn cũng cần một cái tên, nhưng suy nghĩ hồi lâu mà cũng không nghĩ ra được một cái tên người nào dễ nghe. Cuối cùng không còn cách nào khác hắn đành phải lấy tên của con chó nhỏ kia: Khang Tư. Nói cách khác tên của hắn là tên của chó.

Để sinh tồn thì một đứa cô nhi có thể làm gì được chứ? Khi còn nhỏ, vì phải nhặt ăn cơm thừa canh cặn, hắn đã chịu sự khinh bỉ của mọi người. Đặc biệt là có những đứa trẻ thường xuyên cười nhạo và trêu chọc hắn. Hắn còn phải tránh né mấy con chó dữ chỉ cần nhìn thấy quần áo rách rưới là đuổi theo cắn. Lúc ngủ thì dựa vào chân tường nhà người ta mà co mình chịu lạnh qua đêm, nhưng cũng thường hay bị người ta đuổi đi. Trong tiết trời mùa Đông, dù rất khuya hắn cũng không dám ngủ, chỉ sợ một khi mình ngủ sẽ không bao giờ còn tỉnh lại, chỉ còn cách là dốc sức chạy nhảy để thân thể có thể ấm áp và tỉnh táo cho đến khi mặt trời mọc mới leo lên cây ngủ bù. Thời thơ ấu của hắn cứ như vậy mà trôi qua.

Đến khi tuổi hắn lớn hơn một chút thì lại ở ngoài nơi hoang dã đào rau củ dại và bắt các thú vật nhỏ để ăn. Khi đã có thể tự lực cánh sinh thì hắn thường sống qua ngày ở ngoài nơi hoang dã. Không biết vì sao, cho tới giờ hắn cũng không sinh lòng thù hận với những người đã miệt thị khi dễ hắn. Cho tới bây giờ hắn không xin ăn của người khác, cũng không ăn những thức ăn mà người ta bỏ thí vì thương hại hắn, càng không nói tới chuyện đi trộm hay cướp. Hắn mặc dù chưa đọc qua sách, cũng không ai dạy dỗ, nhưng tự hắn đã tôi luyện bản thân mình trở nên khá kiên cường như vốn được trời sinh và đối xử với người mà không hề e ngại bất cứ điều gì.

Sau không biết bao nhiêu năm sinh tồn ở ngoài hoang dã, hắn lang thang tới Khi Hồng Quốc đúng vào lúc Khi Hồng Quốc đang giao tranh với nước láng giềng, cần phải bổ sung gấp một lượng lớn binh sĩ. Cuộc sống ở nơi hoang dã đã rèn cho hắn một hình thể đầy sức lực cũng như vẻ thành thực hiện hiện vì đã trải qua không ít kinh nghiệm gió sương. Vì thế sau khi hắn bị binh sĩ truy bắt trắng đĩnh bắt giữ liền được quan nhân trung bình nhìn trúng. Hắn liền tham gia quân đội mà có một chút phản kháng nao. Có lẽ bởi vì hắn đã chán ngán cuộc sống lang thang nơi rừng rú, cũng có thể hắn tìm không ra công việc nào thích hợp với mình chăng.

Hắn cứ như vậy mà đi lính, cũng lấy ngày đi lính đó coi như ngày sinh nhật 18 tuổi của mình, đó là ngày 31 tháng 5 năm 298 theo lịch Khi Hồng Quốc. Có thể số tuổi này nhỏ hơn hoặc hơi lớn, nhưng cho dù thế nào thì hắn cũng đã có ngày sinh và tuổi của riêng mình rồi.

Khang Tư trên người mặc áo vải, tay phải cầm một thanh trường kiếm bình thường, tay trái đeo một tấm thuẫn bằng gỗ. Trang bị của khinh bộ binh chỉ có như vậy. Bởi khinh bộ binh nếu không là phạm nhân thì cũng chỉ là quân đội thành lập từ binh dân, chủ yếu dùng làm công cụ tiêu hao quân số và khí lực của địch quân. Cho nên mỗi lần chiến tranh đều bị đẩy làm tiên phong trên tiền tuyến.

Khang Tư nhìn bên cạnh thiếu vắng đi mấy đồng bạn quen biết, thì biết rằng những người này đã chết. Những chuyện này mấy năm qua hắn đã nhìn quen rồi. Khang Tư nhập ngũ đã ba năm, theo hắn tính là 21 tuổi. Ba năm nói dài cũng không dài lắm mà bảo ngắn thì cũng không ngắn lắm, nhưng có thể trụ được trong ba năm chiến tranh, hơn nữa là ở tiền tuyến mà có thể sống sót bình yên thì đối với người trong cuộc mà nói đã là sống dai lắm rồi.

Nhớ lần đầu tiên khi tham gia chiến đấu, hắn thấy đồng đội mới vừa rồi còn la í ới bên cạnh, thoáng một cái đã bị chém thành hai nửa, đầu một nơi mình một nẻo, mà ổ bụng tên địch nhân vừa chém người kia cũng ngay lập tức bị mở ra như cái động máu, ruột gan phèo phổi bên trong tuôn ra “phèo phèo”. Hắn nhìn những thứ này hoàn toàn không có cảm giác gì, bởi những chuyện kinh khủng mà hắn đã gặp khi còn phiêu bạt so ra còn đáng sợ hơn. Đến lúc kiểm trong tay hắn đâm vào cổ của địch nhân trước mặt, thấy ánh mắt không cam lòng của đối phương, trong lòng hắn chỉ biết than thầm:

- Đến khi ta ngã xuống cũng vậy thôi.

Trong ba năm Khang Tư ở nơi này không học được tri thức gì, cũng không có thời gian để học kiến thức. Cuộc chiến tranh nơi biên giới này đã trải qua ba năm vẫn chưa đến hồi kết, nhưng đã tiêu hao tánh mạng của vô số bộ binh. Hôm nay tấn công địch nhân, ngày mai lại phòng thủ trước công kích của địch nhân. Cuộc chiến đấu trong suốt ba năm qua đều lặp đi lặp lại như vậy, các binh sĩ tử trận của hai bên đều là khinh bộ binh thấp hèn trong khi những đội quân chủ lực kia thì vẫn đang trơ mặt đóng yên ổn ở hậu phương. Vậy cũng tính là chiến tranh ư? Lại là một cuộc chiến tranh không có mục đích. -

Binh đội Trường thương của quân địch xuất động rồi. Vô số mũi thương lóe hàn quang lấp lánh dưới ánh mặt trời. Khang Tư hít vào một hơi, nắm chặt thanh trường kiếm mua của tiệm vũ khí giá chỉ mấy đồng tệ trong tay. Mặc dù hắn cho rằng tánh mạng của mình thì thật ti tiện, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi. Nhưng bản năng con người lại vốn quý trọng mạng sống của mình, nên trong ba năm vừa qua, mặc dù hắn không học được thứ gì khác, nhưng kỹ thuật giết người lại trở thành sở trường của hắn.

Địch nhân đang kêu gào “xung phong”, hắn có thể nhìn thấy rõ những khuôn mặt của địch nhân. Bọn họ cũng đang nắm chặt trường thương nhắm đúng vào ngực của địch nhân của mình, hận không thể đâm xuyên qua tim của chúng.

Khang Tư không có thời gian để ý xem mình có hận đối phương hay không, ở trên chiến trường hoàn toàn không có cái gì gọi là cừ hận mà chỉ có một mục tiêu duy nhất là tiêu diệt địch nhân. Thân mình hắn vừa nhoáng lên một cái, một thanh trường thương đã lướt qua sát bên người. Thất bại rồi! Khi nét mặt tên địch nhân kia vẫn còn đang tiếu rẻ, kiếm của Khang Tư đã quét tới chặt đứt cổ của hắn.

Địch nhân vừa mới ngã xuống, tiếp đó gần như ngay lập tức liền có một thanh trường thương hung hăng đâm vào lưng của hắn, đó là tên lính trường thương ở phía sau. Trên chiến trường, mọi người cũng chỉ chú ý tới trước mặt và hai bên mình có địch nhân hay không, căn bản sẽ không thể để ý hết mọi hoàn cảnh xung quanh mình, đặc biệt là khi xung phong.

Khang Tư vừa lách mình né tránh, thoát hiểm trong gang tấc, hắn cũng không kịp để ý đến quần áo đã bị rách toạc mà thuận tay đâm vào cổ người nọ. Không buồn nhìn đối phương, hắn tiếp tục rút kiếm ra vừa lúc đón tiếp một tên địch quân ngay trước mặt mình.

Ba năm cũng là hơn một ngàn ngày, cuộc sống của hắn có hai phần ba thời gian cứ như vậy mà trôi qua. Giết người hay bị người giết, cuộc sống của chiến sĩ hai bên cũng chẳng có gì ngoài hai thứ này. Có thể nói trong đầu họ chỉ chất chứa đầy những cảm giác kích thích, kinh khủng, chết lặng, chán ngán...

Khang Tư đã giết tổng cộng tám tên địch nhân, cánh tay trái cũng bị đâm một thương, mũi thương đó vốn là đâm thẳng vào cổ họng của hắn nhưng trong khi nguy cấp hắn vội vàng dùng cánh tay có đeo thuẫn gỗ chặn lại, may mà có thuẫn gỗ cản lại bớt một chút lực đâm, nếu không nhờ có nó thì cánh tay hắn cũng không phải chỉ bị thương đâm đơn giản như vậy. Dĩ nhiên là cùng lúc bị đâm hắn cũng vung kiếm đâm vào ngực đối phương. Một cái tay đổi lại tám nhân mạng thì quả thật là được giá quá còn gì.

Đúng lúc này phía địch quân nổi lên kèn hiệu lui binh. Khang Tư hoàn toàn không bắt ngờ, bởi lần này là bên hắn chủ động xuất binh. Nhưng tên binh đội trường thương kia lập tức lui về biên giới. Khang Tư cũng không đuổi giết, ba năm qua đều là như vậy, sau khi một phương chủ động xuất quân, đánh một hồi, phương kia sẽ lại lập tức lui về. Sau đó giống như một phương thắng lợi, rồi không lâu sau lại bắt đầu xâm lấn biên giới của địch nhân, tiếp tục chủ động xuất quân công kích địch nhân, rồi bên kia lại lui về. Cuộc chiến cứ tái diễn lặp đi lặp lại như thế.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ trôi. Hắn thở dài một hơi, thần kinh đang căng thẳng bỗng trở nên nhẹ nhõm. Từ lúc có trí nhớ đến nay, hắn luôn thích nhìn lên bầu trời, nhìn sắc màu xanh thẳm kia, nhìn những đám mây biến ảo khôn lường, nhìn bầu trời đêm đen nhánh huyền diệu, nhìn ánh trăng lung linh, nhìn những ngôi sao vô số kể kia. Mặc dù không biết vì sao, nhưng mỗi khi nhìn lên bầu trời bao la vô tận kia tức thì tâm tình hắn liền trở nên vô cùng thoải mái và bình thản.

Tiếng hoan hô thắng lợi vang vọng trên khắp chiến trường làm Khang Tư chột bùng tỉnh. Hắn cúi thấp đầu không có hoan hô, mà chỉ vứt bỏ thanh trường kiếm đã sứt mẻ nhiều chỗ, tiện tay nhặt một thanh kiếm còn tốt từ dưới đất lên, đeo lên người xong quay trở về doanh trại. Hắn cũng không đi nhặt binh khí của địch quân, mặc dù trong quân đúng là căn cứ vào số lượng binh khí thu được của địch nhân nhiều hay ít mà quyết định công trạng, bắt kẻ người kiếm được bằng cách nào. Nhưng vốn từ đầu hắn đã không thêm để ý tới những chuyện này.

Vào lúc bọn người may mắn còn sống đều cảm cú đi nhặt vũ khí, chỉ có một mình Khang Tư ngẩng cao đầu đi tới, tỏ vẻ hoàn toàn xa lạ. Nhưng những người đó như không nhìn thấy hắn mà dốc sức nhặt vũ khí, bởi đó tiêu biểu cho tiền thưởng của mình có nhiều hay không, có thể là điểm then chốt để trở thành trang giáp bộ binh hay không. Trang giáp binh so với khinh bộ binh chẳng những được trang bị khôi giáp hạng nặng, vũ khí sắc bén, hơn nữa đãi ngộ lại càng cách biệt khá xa. Đây là mục tiêu hằng khao khát của mỗi tên khinh bộ binh, trước hết là có thể an toàn hơn, thứ hai là tiền lương có nhiều hơn.

Khang Tư biết những thi thể nằm lại trên đất này cho dù là đồng bạn hay địch nhân cũng sẽ không có người đi xử lý. Chỉ khi có người may mắn tìm được thi thể của bằng hữu mình, khi đó mới có thể đem hắn đi chôn. Chỉ có điều hầu như các khuôn mặt đều bị giẫm nát, hơn nữa thi thể ngổn ngang đầy đất, làm sao có thể phân biệt được. Những thi thể đầy đất này mặc dù không có người đi xử lý, nhưng cũng sẽ biến mất, bởi còn có công nhân vệ sinh không phải con người.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn bầy ngỗng ung đang bay lượn trên bầu trời, thở dài, xé một mảnh vạt áo băng bó vết thương trên tay. Hắn cũng không đi lột quần áo trên các thi thể, cho dù nó còn tốt hơn quần áo hắn mặc trên người.

Hắn từ từ trở về doanh trại của mình, một doanh có 500 người, có 10 tiểu đội, tiểu đội là đơn vị căn bản nhất trong quân đội. Người cùng một đối với hắn ngay từ những ngày đầu đã dần dần chết hết trong chiến trận. Chuyện như vậy trong ba năm qua hắn đã sớm gặp qua quá nhiều lần. Đáng lẽ dựa trên công lao, hắn đã sớm lên làm Tiểu đội trưởng, tiếc rằng: thứ nhất hắn không nịnh bợ quan trên, thứ hai hắn không thêm để ý tới những chuyện này. Cho nên đã ba năm rồi hắn vẫn còn là một tên binh sĩ quen.

Ở cửa doanh trại chỗ quan thư ký, đã có một đám binh sĩ ôm rất nhiều binh khí đang chờ ghi công lao của mình. Khang Tư không chen lấn lên phía trước, bây giờ hắn muốn đi tới chỗ quan quân nhu lấy một chút thuốc cầm máu vì vết thương trên cánh tay kia vẫn chưa cầm được máu ra không ngừng.

Khi hắn vừa định đi vào doanh trại, có người kêu lại:

- Khang Tư, người lần này giết mấy người vậy?

Không cần quay đầu lại cũng biết người gọi hắn chính là quan thư ký. Nhớ lại một lần khi địch nhân tới cướp doanh trại, vừa lúc cứu được hắn một mạng. Sau này sau mỗi trận chiến hắn luôn hỏi công lao của Khang Tư, cũng không cần cầm vũ khí cho hắn xem, nói bao nhiêu thì viết bấy nhiêu. Nhưng nhất định là có viết thêm vào, bởi vì mỗi lần lĩnh lương tháng Khang Tư luôn luôn lĩnh nhiều hơn rất nhiều so với những người khác.

Khang Tư ngay đến thân mình cũng không thêm quay lại hồ hững nói ra hai chữ:

- 8 người!

Xong liền bước thẳng vào doanh trại.

Một tên binh sĩ thấy quan thư ký viết lên sổ chữ “tám” không khỏi bất mãn kêu lên:

Tại sao ông không tra xét binh khí của hắn cái nào đã viết lên rồi!

Quan thư ký khinh thường liếc mắt nhìn người nọ, không nói gì, người nọ thấy bộ dạng của quan thư ký, lửa giận dâng lên, vừa định mở miệng mắng, đã bị một giọng nói lạnh lùng cắt đứt:

- Người chắc vừa mới tới?

Người nọ nhìn về phía tiếng nói vừa rồi, chỉ thấy một đại hán đang hung hăng nhìn chằm chằm vào mình, thấy ánh mắt của người nọ, hắn không khỏi nuốt nước miếng:

- Đúng...đúng thế thì sao?

- Hừ! Vậy thì không trách được. Khang Tư trước giờ không nhặt binh khí của địch nhân, trước giờ cũng không khai man. Ở trong đội của chúng ta ai ai cũng biết. Cho nên hắn nói 8 thì chính là 8 người.

- Ách...Ai có thể chứng minh hắn giết 8 người chứ?

Tên tân binh kia có chút không phục. Nhưng hắn không ngờ những lời này lại chọc cho cả đám phẫn nộ.

- Ta!

- Ta có thể chứng minh!

- Ta...

Mấy lão binh ở bốn phía đều kêu to, thêm nữa còn xúm lại vây quanh tên tân binh kia, đại hán kia càng giận dữ, thoáng cái đã chộp tên tân binh đặt trên bàn, mở quyển sổ của quan thư ký, chỉ vào một tờ quất to:

- Nhìn cho rõ đi! 39 người, đây là lão tử đi theo phía sau hắn, giúp hắn đếm đó! Lúc ấy hỏi hắn, hắn nói là 19 người, là ta thay hắn chỉnh lại cho chính xác! Người sẽ không cho là lão tử nói dối chứ!

Tên tân binh nhìn thoáng qua tờ giấy ghi 39 trước mặt, đúng là có một số 19 bị gạch xóa, không khỏi lập tức nói lời xin lỗi.

Trước cửa doanh trại náo nhiệt ầm ĩ, Khang Tư hoàn toàn không biết gì. Hiện giờ hắn đang lẳng lặng nằm nghỉ thoải mái trên giường của mình. Thuốc của quân đội mặc dù không tốt cho lắm, nhưng cũng rất công hiệu. Khang Tư là người duy nhất sống ba năm ở doanh trại này, dĩ nhiên không tính tên quan chỉ huy tham sống sợ chết kia. Vì thế quan quân nhu vừa thấy hắn tìm đến cửa, chẳng những lập tức đem thuốc cho hắn, còn ân cần thăm hỏi. Không biết tại sao, hắn không thích nói chuyện, mà cho dù có nói cũng rất nhạt nhẽo. Hơn nữa cũng không có bằng hữu nào quá thân thiết. Nhưng người nào ở gần hắn một thời gian cũng đều đối xử với hắn rất tốt.

Khang Tư đang khôi phục thể lực thì kèn hiệu tập hợp vang lên. Hắn vội vàng đứng lên đi ra ngoài. Hắn không để ý tới rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, cũng không lo lắng bị địch nhân tập kích, dù sao cứ phục tùng mệnh lệnh là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đội quân pháo hôi (P2).

Hắn đi tới quảng trường của doanh trại, nơi đó đã có đầy người xếp hàng. Đội quân này vốn lúc đầu có 500 người, có thể bây giờ chỉ còn nhiều lắm là 200 người. Ba năm qua mỗi một lần xảy ra chiến đấu, chiến hữu của hắn sẽ phải mất đi một nửa, nhưng không lâu sau đó sẽ lại bổ sung đầy đủ. Chuyện như vậy đã thành tập quán và tẻ tái quen rồi.

Hắn tự động xếp vào hàng cuối cùng. Vốn với công trạng của hắn, hắn là phải xếp ở hàng đầu, nhưng hắn là người không muốn nổi danh nổi tiếng nên từ trước tới nay đều tự động xếp vào hàng cuối cùng. Nhưng mỗi lần ra chiến trường thì lại là người xung phong đầu tiên. Có một người đang đứng trên bệ gỗ trước đội ngũ, hắn chính là Trưởng quan của quân doanh. Khang Tư biết mỗi lần chiến đấu hắn đều trốn ở trong quân doanh, cũng biết hắn lấy hơn phân nửa công lao của bộ hạ biến thành chiến công của mình dùng để đổi lấy tiền thưởng. Đối với những thứ này Khang Tư cũng không có chán ghét bao nhiêu bởi vì tất cả Trưởng quan của quân đội trên thế giới đều như vậy không khác gì nhau là mấy.

- Các huynh đệ! Mấy ngày nữa Quốc vương bệ hạ chỉ cao vô thượng sẽ tới tiền tuyến ủy lạo quân đội của chúng ta! Vì để phục hồi tốt hơn và chuẩn bị tinh thần nghênh đón Quốc vương bệ hạ, nên ta sẽ phát sớm quân lương và để cho mọi người được nghỉ một ngày! Đây chính là do Đại đội trưởng ta phải rất vất vả mới có thể tranh thủ được với Tướng quân!

Tên đội trưởng kia đứng ở trên bệ hăng hái nói.

Quân đội của Khi Hồng Quốc phân cấp như sau: Tiểu đội trưởng chỉ huy 50 người, Đại đội trưởng chỉ huy 500 người, Thiên tướng chỉ huy 1000 người, Phó tướng quân chỉ huy 5000 người, Tướng quân chỉ huy 10000 người, Đại tướng quân chỉ huy 50000 người, Nguyên soái thống lĩnh binh mã cả nước. Cấp bậc quân đội của các quốc gia trên thế giới cũng không khác nhau nhiều lắm. Có điều là chức vị Nguyên soái này đều do Quốc vương kiêm nhiệm, chỉ có một số ít quốc gia mới phong Nguyên soái. Theo lệ quân lính do quốc gia phát quân lương, vì thế có rất nhiều tướng quân do không đủ quân số nên cứ thế mà lĩnh tiền cho lính mã.

Bọn lính nghe nói Quốc vương sắp tới cũng không có phản ứng gì. Dù sao giữa lớp binh sĩ ở tầng dưới chót cùng với Quốc vương cao cao tại thượng vốn dĩ có một khoảng cách không thể nối được mối quan hệ gì. Nhưng khi nghe đến sớm phát quân lương và được nghỉ phép một ngày thì lại khác, chúng không khỏi đồng loạt hoan hô ầm ĩ. Tên Đại đội trưởng kia tưởng là bọn lính do cảm kích Đại đội trưởng hắn là người thông minh khéo xoay sở mà hoan hô liền hô lớn:

- Giải tán!

Sau đó đắc ý hài lòng rời đi.

Khang Tư không hoan hô theo người khác. Sau khi Đại đội trưởng rời đi cũng không chen lấn đến lĩnh tiền ở chỗ quan quân nhu. Hắn đi tới sân luyện tập của quân doanh, luyện tập thể lực và vũ kỹ. Mặc dù hắn không muốn rèn luyện kỹ năng để giết địch tốt hơn, nhưng lại không muốn ngơ ngáo ngáo ăn không ngồi rồi, và lại hắn cũng không có chuyện gì khác để làm. Chỉ có như vậy mới mau chóng hết thời gian.

Hồi lâu sau bọn lính đều lĩnh xong quân lương của mình, tốp năm tốp ba kéo nhau rời khỏi quân doanh vào thành tìm vui vẻ khoái hoạt. Lúc này tên quan quân nhu kia đi tới bên Khang Tư, đưa cho hắn một cái túi, nói:

- Khang Tư, quân lương tháng này của ngươi đây, 20 ngân tệ, ta giúp ngươi đổi thành 100 đồng 10 tệ.

- Cảm ơn.

Khang Tư dừng luyện tập, sau khi nhận lấy thần nhiên nói lời cảm tạ. 1 đồng tệ có thể mua hai cái bánh bao, 50 đồng tệ bằng 1 ngân tệ, 10 ngân tệ bằng 1 kim tệ. Số tiền này có thể giúp cho một gia đình năm miệng ăn no đủ hơn một tháng.

Quan quân nhu đưa cho Khang Tư tiền sau đó trước khi rời đi, không nhận được khuyến khích:

- Khang Tư, không phải ta nhiều chuyện, ngươi cũng nên để dành tiền, không nên cứ xài cho hết sạch một lần, nếu không ba năm qua ngươi đã dành dụm được tới gần trăm kim tệ rồi. Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

Khang Tư cười nhạt, không trả lời cầm lấy túi tiền đi ra ngoài quân doanh. Quan quân nhu nhìn theo bóng lưng của hắn, thở dài rồi xoay người rời đi.

Khang Tư leo lên chiếc xe chuyên dụng dành cho quân nhân, đi tới thành thị cách quân doanh gần nhất. Nhưng thật ra cũng không tính là thành thị gì, ngay đến tường thành cũng không có. Người dân ở nơi này phần lớn là làm ăn buôn bán với quân nhân, cho nên khắp nơi trên đường đều có tửu quán và kỹ viện.

Trên đường đều là những binh sĩ uống rượu say cùng với đám kỹ nữ, chàng đối nàng đáp tán tỉnh chèo kéo nhau. Khang Tư đối với những chuyện này cũng hiểu rõ: Bởi vì quân nhân không biết ngày mai mình có còn sống hay không nên đương nhiên là có rượu thì uống, có gái đẹp thì chơi, tận lực hưởng thụ những phút giây ngắn ngủi này.

Khang Tư tránh thoát được khỏi sự lôi kéo của mấy người kỹ nữ và tiểu nhị của tửu quán, hắn không có hứng thú với việc tiêu phí cho hai thứ này. Hắn đi thẳng một lèo tới chỗ mọi khi hắn quyên góp tiền: “Cô Nhi Viện”. Đây là nơi do một vài tăng lữ của giáo hội vì nhận nuôi dưỡng một số cô nhi của thời chiến loạn mà lập nên.

Người tăng lữ giữ cửa nhìn thấy Khang Tư, lập tức nắm cây thập tự trên ngực, hết sức cung kính ân cần thăm hỏi:

- Tiên sinh, ngài đã tới.

Khang Tur gật đầu, đưa túi tiền tới:

- Giao cho viện trưởng đi.

Nói xong liền xoay người rời đi.

Người tăng lữ kia vội vàng kêu:

- Tiên sinh, xin chờ một chút, viện trưởng muốn gặp ngài...

Nhưng Khang Tur không để ý tới người nọ bước nhanh rời đi. Người tăng lữ biết lại không được rồi. Ba năm qua người ấy đều như vậy, lặng lẽ giao tiền ra, sau đó tên cũng không nói, lập tức liền rời đi. Ông không khỏi nhìn bóng lưng của hán thờ dài:

- Nguyễn chúa phù hộ cho ngài.

Tiền đối với Khang Tur hoàn toàn không có tác dụng gì, dù sao trong quân đội cũng được bao ăn ở bao mặc, trừ việc đánh giặc ra cũng không cần phải để ý tới gì khác. Sau khi Khang Tur giao tiền liền rời khỏi đó, trở lại quân doanh tiếp tục trải qua cuộc sống đơn điệu thương ngày.

Không biết tại sao trong vòng gần một tháng qua không có phát sinh chiến tranh. Hán luyện võ, ăn cơm, ngủ đã thành quy luật cứ lặp đi lặp lại ngày qua ngày như vậy. Qua vài ngày, bỗng nhiên một lượng lớn tân binh và vật tư tràn vào tiền tuyến. Khang Tur lập tức hiểu rõ đến lúc có một trận chiến xảy ra rồi. Hơn nữa nhìn thấy Đại đội trưởng thường ngày không có chuyện gì làm, lúc này lại lẳng xăng chạy tới chạy lui, mặc dù rất tò mò, nhưng bản tính của hán cũng lười chẳng buồn đi dò hỏi. Nhưng quả thực hán biết vì sao Đại đội trưởng lại vội vàng như vậy.

- Khang Tur, ngươi biết không? Đại đội trưởng thăng quan rồi, bây giờ hán là Thiên tướng đấy!

Đó là lúc Khang Tur đang ở sân luyện võ, có một lão binh nói cho hán biết. Khi Khang Tur biết chẳng qua cũng chỉ “à” một tiếng, vừa luyện võ vừa nghe lão binh kia lại nhai kê khô, nội dung không ngoài việc nghĩ làm sao để đảm nhiệm chức Tiểu đội trưởng. Bởi theo quy chế của Khi Hồng Quốc thì trừ Quốc vương ra Tướng quân không thể bổ nhiệm người thấp hơn mình một cấp, nói cách khác, Đại tướng quân không thể bổ nhiệm người giữ chức vụ Tướng quân, nhưng có thể bổ nhiệm Phó tướng trở xuống. Thiên tướng không thể bổ nhiệm Đại đội trưởng nhưng có thể bổ nhiệm Tiểu đội trưởng. Nghe nói là để phòng ngừa có người nổi loạn.

Cái quy chế cổ quái này chỉ có Khi Hồng Quốc có, mặc dù có thể phòng ngừa quân đội làm phản, nhưng về tổ chức, việc chỉ huy quân đội cũng không thể thực hiện tốt được. Khi hỗn loạn chỉ có thể để từng tiểu đội tự mình chiến đấu. Mặc dù trước kia có người đề nghị hủy bỏ cơ chế này, nhưng vừa khéo nhờ có quy chế đó đã tiêu trừ một lần quân đội nổi loạn nên các triều đại quốc vương sau này cũng đều không đồng ý hủy bỏ cơ chế đó nữa.

Còn phải nói thêm một điều, Thiên tướng trở lên có thể có thân binh: Thiên tướng 20 người, Phó tướng 200 người, Tướng quân 1000 người, Đại tướng quân 2000 người. Nguyên soái thì có 5000 người. Những thứ quy chế này cũng đều được toàn thể giới nhất trí. Dĩ nhiên quốc gia có Quốc vương làm Nguyên soái, thân binh của Nguyên soái cũng không vượt quá con số này.

Lại qua mấy ngày, toàn bộ doanh trại lại tập hợp. Lần này trên quảng trường đứng đầy người, trong đó có hơn 200 lão binh, 700 tân binh. Khang Tur vẫn lặng lẽ đứng ở hàng sau cùng. Nhìn tên Đại đội trưởng hăng hái kia mới vừa lên làm Thiên tướng, mang theo 20 tên thân binh khôi giáp sáng bóng đi lên bệ gỗ.

Ánh mắt tên Thiên tướng đặc ý quét một vòng nhìn qua mọi người, hắng giọng một cái, nói:

- Bỏn Thiên tướng phụng ý chỉ của Quốc vương bệ hạ chí cao vô thượng, bây giờ tiến hành bổ nhiệm Tiểu đội trưởng!

Nói tới đây, nhìn lướt qua bọn lão binh trước khán đài, thấy trong mắt bọn họ ai nấy đều lộ ra vẻ căng thẳng. Còn trên nét mặt hai tên Đại đội trưởng lại lộ ra vẻ chán ghét, hán không khỏi đặc ý cười thầm.

Khang Tur biết hai Đại đội trưởng kia là do Phó tướng bổ nhiệm, bản thân Phó tướng chỉ huy tất cả các quân đội đang muốn kéo Tướng quân ngã ngựa. Còn Thiên tướng lại là do Tướng quân bổ nhiệm, dĩ nhiên muốn đem người của mình sắp xếp vào hạ tầng cơ sở. Trước hết kéo chân Đại đội trưởng, tiếp đó kéo giò của Phó tướng. Ở trong chiến tranh vẫn luôn tranh quyền đoạt lợi như thế thì làm sao mà đánh giặc chứ. Khang Tur lắc đầu thờ dài thầm nghĩ: “Mình chỉ muốn làm tròn bổn phận của một tên binh sĩ là được rồi.”

Thiên tướng bắt đầu đọc tên của Tiểu đội trưởng, đều là lão binh, trong đó tên đại hán đã gien thay cho Khang Tur hôm trước là Tiểu đội trưởng tiểu đội 15. Khang Tur không chú ý lắng nghe như người khác, chỉ nghĩ mình có một tiểu đội để gia nhập vào là được. Vì thế ngay cả lúc Thiên tướng đọc đến tên đội trưởng tiểu đội 20 hán cũng không để ý. Cho đến khi thấy mọi người đều quay đầu lại nhìn mình, trên mặt vẫn còn hơi ngơ ngác.

- Đội trưởng tiểu đội 20, Khang Tur!

Thiên tướng thấy Khang Tur ngẩn người không có phản ứng, lại kêu lớn tiếng một lần nữa. Lúc này Khang Tur mới nghe thấy, mặc dù có hơi giật mình kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn còn giữ vẻ lạnh lùng. Hán vượt qua đám đông người, cùng đứng chung một chỗ với 19 tên Tiểu đội trưởng đang dương dương tự đắc. Quân lệnh như núi, không thể làm trái.

Sau khi Thiên tướng đọc xong danh sách bổ nhiệm Tiểu đội trưởng thì nói thêm vài câu khích lệ rồi tuyên bố giải tán. Mấy câu nói kia Khang Tư và bọn lão binh cũng có thể nói ra được, bởi ba năm qua quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu đó không có gì khác.

Tiếp theo dưới sự chỉ huy của quan thư ký, bọn tân binh và lão binh còn lại đều phân phối đến dưới trường của các Tiểu đội trưởng. Đội của Khang Tư lão binh chiếm một nửa, so với những đội khác còn nhiều hơn mười mấy người. Tân binh trên chiến trường có khi thoáng cái sẽ chết đi dù sẽ chết một cách vẻ vang.

Xem ra lại là quan thư ký đặc biệt chiếu cố cho hắn. Tên lão binh 1 năm đã bắt nạt với Khang Tư kia cũng được phân đến tiểu đội 20. Nhìn bộ dạng của hắn nhất định là không phục, hơn nữa còn liếc trộm Khang Tư mà trên mặt đầy vẻ hoảng sợ. Cái này cũng là chiếu cố đặc biệt của quan thư ký sao? Bởi thường thường cấp trên có thể tùy ý xử phạt binh sĩ thuộc hạ, ở trên chiến trường lại có thể toàn quyền xử tử binh sĩ thuộc hạ bỏ chạy.

Sau khi phân phối xong nhân số, các Tiểu đội trưởng đều tìm chỗ để giáo huấn thuộc hạ của mình. Dĩ nhiên đây cũng là thông lệ cũ của quân đội để tạo uy tín cho cấp chỉ huy. Khang Tư nhìn bọn lính ở trước mặt đang lúng túng bối rối nhìn mình, thoáng cười khổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bản thân mình sau này cũng không phải chỉ cần quản một mình mình là được, mà số mệnh của 50 người này cũng đều nằm trong tay mình. Hắn cúi đầu thần nhiên phun ra hai chữ:

- Giải tán!

Rồi bỏ đi.

Để lại 50 người kia ngẩn ngơ đứng nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của Khang Tư, một lúc lâu sau mới giải tán.

Khang Tư cùng các Tiểu đội trưởng 11 đến 19 tập trung tại chỗ của Đại đội trưởng để nghe huấn thị. Cũng là lời giáo huấn rập khuôn như mọi ngày. Nào là trung thành với Quốc vương, nào là anh dũng chiến đấu... mục đích nói nhiều nhất chính là phục tùng lệnh của mình cho thật tốt. Bọn Tiểu đội trưởng dĩ nhiên ngoài miệng thì dạ dạ vâng vâng, còn trong lòng thì lại không thêm để ý đến: “Người là ai chứ, cũng không phải do chúng ta bầu chọn lên, sao phải phục tùng người?” Lúc này trừ Khang Tư ra, trong lòng những Tiểu đội trưởng khác đều nghĩ như thế.

Khang Tư vô cùng hồ hững, cũng không nói lời gì khiến cho ấn tượng của Đại đội trưởng nghĩ hắn là một loại thân tín của Thiên tướng kia. Bởi thế nên hắn nhìn Khang Tư với ánh mắt không tốt đẹp gì cho lắm. Nhưng cũng không thể phát tác ra được, bởi hắn không có quyền bãi miễn nhiệm vụ của Tiểu đội trưởng.

Phải vất vả lắm mới rời đi được thì Khang Tư lại được mời tham gia tiệc mừng các Tiểu đội trưởng. Nhưng cho dù là trong tiệc rượu hắn cũng ngơ ngáo lặng lẽ ngồi trong một góc, nhìn 19 tên Tiểu đội trưởng đang hết sức phấn khởi mà thông thả nhấm nháp. Không biết tại sao hắn giống như không biết làm sao để giao tế với người khác, cũng không biết làm thế nào để gia nhập vào bầu không khí náo nhiệt. Có lẽ là bởi vì thời niên thiếu hắn đã trải qua một cuộc sống một thân một mình kéo dài đã thành thói quen chẳng? Thế giới của hắn thật giống như chỉ là loi có một mình hắn.

Buổi tối, khi hắn chuẩn bị đi giặt quần áo thì hai tên tân binh thuộc hạ của hắn tranh nhau tới giúp hắn giặt nhưng hắn lắc đầu, tự mình đi giặt. Hai tên bị xì mắt tròn xoe đứng bên cạnh nhìn những tân binh khác đang giặt quần áo của chúng, lại thấy bóng lưng của Khang Tư đang cúi húi giặt quần áo, không khỏi ngẩn ngơ ra.

Ngày thứ hai, theo thông lệ luyện tập thể dục vào sáng sớm của quân đội. Khang Tư lặng lẽ dẫn theo 50 người chạy bộ. Trên tay chân và thân mình của Khang Tư đều bó bao cát, hắn không yêu cầu bọn lính làm theo, nhưng bọn binh sĩ cũng tự động bó lên. Tiểu đội 20 không giống những tiểu đội khác, những tiểu đội khác được nghe tiếng giặc dữ quát mắng khản cả giọng của đội trưởng và tiếng quát roi đen đét. Tiểu đội 20 chẳng qua chỉ là lặng lẽ chạy theo sau Tiểu đội trưởng. Khang Tư cũng không đánh chửi những tân binh bị tụt lại phía sau, nhưng bọn tân binh bị rớt lại đó sau khi nghỉ ngơi một chút, lập tức liền cố sức chạy theo tiếp.

Sau khi tiểu đội 20 chạy bộ xong lại đi theo Khang Tư luyện võ, phải rất vất vả mới được giải tán đi ăn cơm. Lúc này bất kể là lão binh hay tân binh đều rất đói bụng. Vừa mới bước vào phòng ăn của binh sĩ, tên lão binh một năm kia đã lâm bậm câu nhàu:

- Có lợn hay không! Cứ tiếp tục như vậy thì còn chưa ra chiến trường đã chết rồi! Thật là mệt chết đi được...

Nhưng còn chưa nói xong hắn đã nhìn thấy bọn tân binh trước mắt toàn thân đủ loại vết thương, hắn bị dọa cho im bật, lúc này mới thấy mình đã may mắn vì gia nhập tiểu đội 20.

Đang lúc ăn cơm, một tên tân binh nheo mắt thấp giọng kêu lên:

- Đội trưởng Khang Tư!

Tên lão binh một năm kia cười nói:

- Đồ ngốc, đội trưởng hắn ở phòng ăn của Trưởng quan. Thức ăn ở đó so với chúng ta là cách biệt một trời một vực đấy!

Vừa nói hắn vừa gõ gõ thau cơm.

- Thật đó! Người nhìn xem!

Nhìn thấy bộ dạng của tên tân binh, lão binh một năm vừa nói vừa quay đầu lại:

- Người nhất định là nhìn lầm người...

Hắn ngậm miệng luôn, bởi vì đúng là Khang Tư đang ăn cơm cách đó không xa, lúc này hai tên tân binh vốn nịnh bợ định giúp Khang Tư giặt quần áo mới đem chuyện tối ngày hôm qua nói ra. Sau khi nghe xong mọi người đều ăn cơm trong trầm mặc.

Khang Tư dẫn theo người của tiểu đội 20 chạy bộ, luyện võ, ăn cơm, luyện võ, ngủ, dựa theo thời gian biểu đó cứ lặp lại qua một tháng. Bởi vì Khang Tư không nói chuyện nhiều, làm cho người của tiểu đội 20 cũng ít nói theo, vì thế bị người ta trêu chọc gọi là “Tiểu đội trầm mặc”. Dĩ nhiên mỗi tháng sau khi Khang Tư lĩnh quân lương thì lại vào thành quyên góp. Trong ba năm qua ngày phát lương đã trở thành ngày ấn định hẳn ra ngoài quân doanh.

Bỗng nhiên có một ngày, quan quân nhu cấp cho mỗi người một bộ quần áo, Tiểu đội trưởng còn có một bộ khô giáp bình thường. Khang Tư cũng không mặc để khoe mẽ như những Tiểu đội trưởng khác mà chỉ đặt ở dưới gầm giường.

Ngày hôm sau có lệnh của Tướng quân truyền xuống các doanh:

- Quốc vương sắp giá lâm, toàn quân lập tức tập hợp để nghênh đón!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đại đội trưởng (1).

Toàn quân đều đứng dưới ánh nắng chói chang một canh giờ, đội ngũ của Quốc vương vẫn còn chưa đến. Khang Tư mặc khô giáp đứng trước đội ngũ. Vốn hắn cũng không muốn mặc nó nhưng tất cả các đội trưởng khác đều mặc khô giáp nên nếu mình hắn không mặc thì chẳng phải là làm ra vẻ quá sao. Lúc này y phục trên người của mọi người đều ướt đẫm, còn những Trưởng quan mặc khô giáp lại càng khổ không thể tả. Hiện giờ bọn họ đang chán ghét bộ khô giáp trên người vô cùng.

Cho dù Khang Tư có thích hay không thì hắn vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu không nhúc nhích. Đám binh sĩ của tiểu đội 20 vốn cũng giống như những người khác nhích tới nhích lui, nhưng thấy bộ dạng của Tiểu đội trưởng thì tự nhiên cũng làm theo không nhúc nhích. Lại qua một lúc lâu sau, trong lúc binh sĩ của toàn quân đều bắt đầu choáng váng đầu óc thì tiếng vỗ ngựa vang lên dồn dập, mặt đất rung động đã thức tỉnh mọi người. Tinh thần của mọi người lập tức đều phấn chấn lên, đứng thẳng lưng, mắt nhìn thẳng về phía trước. Nguồn:

Khi tiếng vỗ ngựa ngày càng lớn dần, đội quân được xưng là Thiết kỵ trọng trang mạnh nhất của Khi Hồng Quốc, cũng chính là Cẩm vệ quân của Vương Thất đã xuất hiện trước mặt. Chỉ thấy các kỵ sĩ toàn thân mặc khô giáp tay cầm trường thương cưỡi trên lưng ngựa cũng khoác mã giáp toàn thân. Tất cả bọn họ đều nhìn về phía trước một cách kiêu hãnh, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới đám bộ binh kia. Ánh mắt của tất cả binh sĩ ở đây đều toát ra vẻ hâm mộ. Trọng trang thiết kỵ so với Trọng trang bộ binh được coi là khát vọng của đám bộ binh này còn cao hơn mấy bậc. Có thể nói họ là binh sĩ cao nhất, dĩ nhiên chỉ có thể nhìn mà không thể đạt tới.

Khang Tư không lộ ra ánh mắt hâm mộ mà hắn vẫn nhìn thẳng về phía trước, cũng không thực sự nhìn đám Trọng trang thiết kỵ đi ngang qua trước mắt hắn. Lúc này trong đầu hắn đang nghĩ về đoạn tin tức tối hôm qua nghe được: Nghe nói lần này Quốc vương đi tới tiền tuyến là nghe theo đề nghị của một Tướng quân Cẩm vệ. Vị tướng quân kia gọi là Mã Tư Ân Nặc, là một vị tướng quân còn rất trẻ, là một trong đám người theo đuổi công chúa. Bởi vì Quốc vương chỉ có duy nhất một cô con gái, ền trở thành vị hôn phu của công chúa thì tương lai sẽ là Quốc vương của Khi Hồng Quốc. Hơn nữa, nghe đồn rằng công chúa xinh đẹp tựa như thiên tiên đến nay vẫn chưa có đối tượng, đương nhiên một cô gái như vậy chính là mục tiêu của mọi người.

Khang Tư nghĩ tới bộ dạng chảy nước miếng của những người nói chuyện này với mình không khỏi cảm thấy buồn cười. Người đó tưởng như mình lọt vào mắt xanh của công chúa, thật đúng là cóc ghê mà muốn ăn thịt thiên nga. Dĩ nhiên Khang Tư sẽ không nói ra lời này bởi vì bất luận kẻ nào nói chuyện với hắn thì hắn cũng không nói xen vào mà chỉ yên lặng lắng nghe, cũng không truyền ra ngoài, cho nên vô tình hắn có thể biết được rất nhiều tin tức mà người khác không biết.

Đột nhiên Khang Tư cảm giác được có một luồng ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, lập tức ngừng suy nghĩ, theo ánh mắt đó nhìn lại. Chỉ thấy trong đám Trọng trang thiết kỵ có một kỵ sĩ toàn thân cũng mặc khô giáp nhưng khoác phía sau là áo choàng màu đỏ đang nhìn hắn. Khang Tư lập tức biết được hẳn chính là Tướng quân Mã Tư Ân Nặc, bởi vì chỉ có Tướng quân mới có thể khoác áo choàng màu đỏ.

Khang Tư hoàn toàn không nhìn thẳng để quan sát đối phương mà chỉ khẽ liếc mắt để đánh giá hắn. Đó là một người đàn ông rất cường tráng, khô ngô tuấn tú lại rất có khí thế, cho dù hắn không có khoác thêm áo ngoài thì liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra hắn là người bất phàm. Trong lòng Khang Tư không khỏi than thở một tiếng: Không hổ là Tướng quân!

Khang Tư hoàn toàn không biết Ân Nặc cũng ngầm tán thưởng giống như hắn. Vốn Ân Nặc trông thấy đội hình của đám bộ binh có chút dao động, trong lòng dấy vẻ khinh thường, nhưng lúc nhìn qua đội ngũ của Khang Tư toàn bộ đều đứng rất thẳng, mặc dù trong mắt binh sĩ cũng có vẻ hâm mộ nhưng không hòa cùng ánh mắt của những binh sĩ khác là nhìn theo sự di động của thiết kỵ mà chỉ nhìn theo kỵ binh đi qua trước mắt thôi. Ân Nặc biết rõ muốn thấy tổ chất của một vị Trưởng quan thì phải nhìn vào cách biểu hiện của binh sĩ, theo binh sĩ của đội này mà xem, gã đội trưởng kia nhất định là một nhân tài. Đến khi nhìn thấy Khang Tư, từ trong mắt của hắn hoàn toàn không thấy được bất cứ tình cảm gì, trong lòng không khỏi thờ dãi:

- Sinh ra đã là người lính.

Năm ngàn quân tiên phong thiết kỵ thật lâu mới đi qua hết, lúc này đã nghe được tiếng hoan hô vang đến từ xa:

- Ngô Vương vạn tuế!

Chỉ sau một lát, một con ngựa khoác mã giáp làm từ hoàng kim, phía trên đầu con bạch mã còn được khảm đầy bảo thạch, trên lưng nó là một vị trung niên ước chừng hơn 40 tuổi, toàn thân mặc khôi giáp hoàn kim và khoác áo choàng màu vàng, đi giữa vòng hộ tống của một đám thiết kỵ qua trước mặt Khang Tư.

Không cần nghĩ cũng biết đây chính là Quốc vương của Khi Hồng Quốc, Khang Tư cùng với binh sĩ chung quanh quỳ xuống, cùng đồng thanh hô lớn:

- Ngô Vương vạn tuế!

Vị Quốc vương kia cũng không quan tâm đến việc những binh sĩ này có quỳ xuống hay không mà ngẩng cao đầu kiêu hãnh đầy khí thế thúc chân giục ngựa thông thả tiến về phía trước. Nếu như phải đáp lại từng này người vậy không phải mệt mỏi lắm sao. Hơn nữa, Quốc vương sao có thể đáp lễ lại những binh sĩ này cơ chứ?

Quốc vương là người cao nhất. Đây là quy củ mà Vương thất đã lưu truyền xuống từ thời xa xưa.

Đội sau khi Quốc vương đi qua, bọn người Khang Tư lập tức đứng dậy, Khang Tư vừa mới ngẩng đầu lên liền thấy một đôi mắt xinh đẹp động lòng người. Đó cũng là một người cười bạch mã, được thiết kỵ vây quanh, nhưng lại là một mỹ nữ toàn thân mặc khôi giáp trắng như tuyết. Khang Tư lập tức cúi đầu, tay phải đặt sát vào ngực trái, đây là quân lễ, mấy ngày trước quan thư ký đã chỉ hấn nên làm lễ như thế nào đối với công chúa. Mỹ nữ trước mặt này chính là cô công chúa xinh đẹp như thiên tiên trong truyền thuyết của Khi Hồng Quốc, rất nhiều người dùng khước mắt liếc trộm cô công chúa cao quý này nhưng Khang Tư thì không, hấn vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước. Đối với hấn mà nói công chúa xinh đẹp là một người của thế giới khác, nên hấn cũng không ghi nhớ dung mạo của công chúa.

Sau công chúa còn có một đám đông đại thần và quý tộc đều vô cùng kiêu ngạo không còn coi ai ra gì, và đi sau cùng là 5000 tên thiết kỵ, cứ như vậy mà tiến hành lễ nghênh đón Quốc vương, qua mấy giờ sau, nghi lễ rốt cục cũng hoàn thành. Tiếp đó sau lệnh giải tán mọi người được trở về doanh trại. Tất cả mọi người đều thả lỏng đôi chân cứng đờ, từng tốp từng tốp trò chuyện về việc mới vừa rồi trải qua rồi đều đi trở về nơi đóng quân của mình. Dĩ nhiên phần lớn đều nói về cô công chúa xinh đẹp như thế nào a, những đề tài về nàng mê người như thế nào, trên đường trở lại doanh trại Khang Tư đã nghe thấy mấy trăm người nói về đề tài này.

Bởi vì doanh trại của Quốc vương và công chúa dựng ở gần doanh trại của Khang Tư cho nên toàn bộ người trong doanh trại đều đang thảo luận về công chúa. Ở phòng họp của Trưởng quan 20 gã tiểu đội trưởng cũng đàm luận về việc này. Gã tiểu đội trưởng của tiểu đội 15 kia tìm Khang Tư nói những lời này:

- Oa, Khang Tư, người nhìn thấy không? Công chúa thật là xinh đẹp mê người như trong truyền thuyết, có lẽ từ trước tới giờ ta chưa từng thấy qua công chúa nào đẹp mê người như vậy...

Hấn chưa nói xong thì đã bị một gã đội trưởng khác cắt ngang:

- Người đã thấy qua nhiều công chúa rồi sao?

Trông thấy dáng vẻ lúng túng của gã đội trưởng tiểu đội 15, mọi người đều òa lên cười.

Lúc Khang Tư đang lộ vẻ tươi cười lạnh nhạt thì cửa phòng họp chợt mở ra, một người đi vào. 10 tên tiểu đội trưởng từ tiểu đội 11 đến 20 lập tức đứng lên làm quân lễ. Hấn chính là Đại đội trưởng chỉ huy 10 tiểu đội này. Hấn lạnh lùng nhìn những đội trưởng khác không hành lễ, đáng lẽ bọn họ trông thấy Trưởng quan cao cấp như hấn thì toàn bộ phải hành lễ. Nhưng lâu dần liền trở thành thói quen của mọi người là chỉ hành lễ với Trưởng quan trực tiếp của mình hoặc là lớn hơn hai cấp. Bởi người lớn hơn mình một cấp không có quyền bổ nhiệm hay tước quyền của mình, mà người không phải Trưởng quan của mình cũng không có quyền ra lệnh cho mình làm chuyện gì.

Ánh mắt của gã Đại đội trưởng kia đảo qua trên người Khang Tư rồi ngừng lại, khước miệng của hấn lộ ra một tia cười gian:

- Khang Tư đội trưởng tiểu đội 20, lập tức dẫn người đi biên giới tuần tra phòng bị!

Nói xong hấn liền xoay người rồi đi.

Những đội trưởng khác quanh Khang Tư đều bất bình thay cho hấn, bởi vì Đại đội trưởng lấy việc công báo thù riêng, lúc này cũng sắp tới bữa cơm tối, vậy mà phải đi tuần tra. Bởi vì tuần tra phải ba canh giờ mới có thể đổi ca, mà phòng cơm trong quân đội thì không cho ăn sớm hay là chờ cơm cho người khác. Buổi trưa vì nghênh đón Quốc vương nên cũng không được dùng cơm. Hiện giờ toàn quân đều chờ dọn cơm mà đói là người. Lúc này nếu đi tuần tra nhất định phải đến sáng mai mới có cơm ăn. Hơn nữa biên giới phải tuần tra cái gì chứ?

Lần trước quân địch vừa mới công kích xong, còn lần này đến phiên chúng ta công kích rồi, căn bản không có quân địch tới, thật sự là uống công vô ích. Nhưng Khang Tư chỉ cười bình thản đẩy cửa đi ra ngoài.

Ba năm qua bọn họ dường như đã quen với chuyện thay phiên lần lượt công kích và phòng thủ, đáng tiếc chiến tranh thì không có luân phiên công kích và phòng thủ.

Người của tiểu đội 20 nghe được phải tuần tra cũng không một câu oán hận nào mà chỉ lặng lẽ đi theo phía sau Khang Tư ra khỏi quân doanh. Lúc đi qua trận doanh của Quốc vương, vừa vặn gặp Trọng trang thiết kỵ đang canh giới chung quanh, một tên đội trưởng trong đám chặn bọn họ lại hỏi:

- Đi đâu?

Khang Tư thần nhiên đáp:

- Tuần tra biên giới.

Chung quanh cả trận doanh đều có tường bao bọc, hơn nữa chỉ có ba cửa ra. Một cửa ra gần đó vừa khéo bố trí trong phạm vi doanh trại của Quốc vương. Còn như tại sao lại bố trí gần biên giới như vậy, có khả năng cũng giống như suy nghĩ của những tiểu đội trưởng khác: lần này lại đến phiên mình công kích, còn quân địch phòng thủ rồi.

- Doanh hiệu, chức vụ, tên họ.

- Khảm Lực Thiên tướng Huy Hạ, Đội trưởng tiểu đội 20, Khang Tư.

Giọng điệu Khang Tư vẫn nhàn nhạt.

Tên kỵ binh kia quan sát Khang Tư một hồi, đang muốn cho qua thì đột nhiên bị một âm thanh ngăn lại:

- Chờ một chút.

Mọi người nhìn thấy vị Tướng quân Ân Nặc kia đi tới. Tất cả mọi người ở đây đều hành lễ.

Với vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm Ân Nặc hỏi tên đội trưởng kỵ binh kia:

- Chuyện gì?

- Tiểu đội 20 dưới trướng Khảm Lực Thiên tướng muốn đi qua nơi này để tuần tra biên giới.

Ân Nặc vừa nghe xong lời này lập tức ra lệnh:

- Nơi này là trận doanh của Quốc vương, không thể tùy tiện cho chúng đi qua! Người nói chúng kiểm chỗ khác đi đi!

Nói xong liền xoay người rời đi.

Gã đội trưởng kia lập tức cùng những kỵ binh chung quanh ngăn cản bọn người Khang Tư:

- Nghe rõ không? Nơi này là trận doanh của Quốc vương, các người không thể tùy tiện đi qua! Các người đi qua từ nơi khác đi!

Từ nơi này đi tới biên giới chỉ cần 20 phút, mà từ nơi khác đi qua thì phải mất một giờ. Nhưng Khang Tư cũng không kháng nghị, lập tức mang theo đội viên xoay người rời đi.

Đội trưởng, ta biết có một đường tắt, chỉ cần khoảng 20 phút thì có thể đến biên giới.

Một gã lão binh tiến tới bên cạnh Khang Tư nói:

- Được, người dẫn đường.

Giọng nói của Khang Tư vẫn nhàn nhạt, chẳng qua mấy tháng nay các đội viên cũng đã quen với loại giọng điệu này của hắn.

Bọn họ đã vượt qua lỗ hổng của bức tường đã bị tổn hại, ra khỏi quân doanh đi tới biên giới. Khang Tư quay đầu nhìn lại lỗ hổng kia, thở dài, ba năm trước lần đầu tiên quân địch xâm lược đã phá hư nó, không ngờ tới sau ba năm vẫn chưa sửa chữa lại. Trừ lần đầu tiên đánh tới đây thì ba năm qua quân địch đều cùng bên ta giao chiến ở biên giới, hơn nữa cũng đánh một chốc rồi sau đó liền lui binh. Ba năm đều giống như nhau, làm cho mọi người cũng quen với việc luân phiên công phòng mà cũng chỉ giới hạn chiến tranh ở ngoài biên giới. Nếu như quân địch đột nhiên tới tập kích... Khang Tư nghĩ tới đây không khỏi rung mình một cái, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Bởi vì toàn quân cũng không phòng bị, hơn nữa Quốc vương cũng ở nơi này nên một khi quân địch tập kích nhất định toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Khang Tư ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng đã hiện ra, thở hắt ra:

- Đi.

Cứ như vậy tiểu đội 20 đã đi tới một ngọn núi sát biên giới, dừng lại tạm thời nghỉ ngơi. Trừ Khang Tư còn đứng để quan sát xung quanh, còn những người khác đều ngồi dưới đất, một ngày không ăn gì, lại phải đứng dưới ánh nắng chói chang mấy giờ liền, hơn nữa vừa rồi họ còn đi mười mấy dặm đường, không ngủ xuống coi như cũng nhờ công sức rèn luyện thường ngày của bọn họ.

- Mẹ kiếp, nghĩ tới cái tên Đại đội trưởng kia là ta muốn nổi giận. Hai năm qua ta cũng chưa từng nghe hắn phái người tới biên giới tuần tra! Hơn nữa

đứng vào lúc ăn cơm mới phải chúng ta đi, cũng không chờ sau khi chúng ta cơm nước xong mới ra lệnh!

- Không nói tên Đại đội trưởng kia, câu nói của tên Tướng quân gì đó cũng đặc biệt hại người mà!

- Đúng vậy! Cái gì nơi này là trận doanh của Quốc vương, các người không thể tùy tiện đi qua! Nói bọn họ đi qua từ nơi khác! Mẹ kiếp! Giống như chúng ta là quân địch vậy. Chúng ta cũng là binh sĩ của Quốc vương mà!

- Còn có tên nhắc lại những lời của tên đội trưởng kia, mẹ kiếp! Thật là vênh váo như người được bạc, nghĩ tới liền muốn mắng mẹ nó rồi!

Xung quanh không có người ngoài, hơn nữa đội trưởng cũng sẽ không đi tố giác, vì thế binh sĩ của tiểu đội 20 người một lời ta một câu kể lể dè bêu những tên Trưởng quan trong quân kia. Cả bọn họ cũng đều đã quên đi cái bụng đói và mẹ mồi mà bàn luận với tinh thần thật nghiêm túc.

Khang Tư không tham gia cùng bọn họ, hần đứng lẻ loi một mình trên đỉnh núi, trông về vùng biên giới của địch quân bị bóng tối che phủ ở nơi xa. Khang Tư chỉ biết tên của nước đối địch là Hắc Nham Quốc. Những tin tức khác hần cũng không biết, hần tin rằng toàn quân cũng không có mấy người biết tình hình của Hắc Nham Quốc. Ánh mắt Khang Tư dõi về phía bầu trời, nhìn những đốm lửa nhỏ đi, trong lòng hần đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ, hần vội xoay người lại quát lên:

- Yên lặng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đại đội trưởng (2).

Lần đầu tiên bọn lính nghe thấy Khang Tư nói lớn tiếng như thế, vội vàng im lặng. Nhất thời xung quanh là một mảng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió cùng với tiếng dế kêu. Bọn họ không hiểu vì sao Khang Tư muốn bọn họ yên lặng, nhưng thấy bộ dạng cẩn thận lắng nghe của Khang Tư cũng không khỏi vênh tai lên xem có thể nghe được cái gì không.

Một lúc lâu, trong làn gió truyền tới tiếng vó ngựa nhẹ nhàng như ẩn như hiện, đó là từ phía biên giới nước đối địch truyền đến. Tức thì tóc gáy mọi người dựng đứng lên, cùng một lúc phun ra hai chữ:

- Quân địch!

Bọn họ nhìn nhau, ở dưới ánh trăng hơi mờ nhạt, tất cả đều phát hiện mặt của đối phương biến thành xanh rờn, mình cũng có thể như vậy sao, vậy đội trưởng thì sao?

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Khang Tư, vừa nhìn thì tâm tình kinh hoàng đột nhiên biến mất nửa phần.

Bởi vì nét mặt Khang Tư vẫn còn trấn tĩnh, hần cũng khôi phục lại giọng nói nhàn nhạt:

- Lập tức trở về báo cáo, quân địch đã tập kích.

Vừa nói xong hần liền rút kiếm ra chạy xuống núi, bọn lính vốn chạy về hướng trận doanh nhưng vừa thấy Khang Tư lại chạy về phía tiếng vó ngựa truyền đến, cả bọn sửng sốt. 25 lão binh kia nhìn nhau một chút rồi cùng cười, cũng rút vũ khí ra chạy theo Khang Tư, một lão binh trong đó không biết vì sao quay sang 25 tân binh còn lại nói:

Tân binh các người ngay lập tức trở về báo cáo, các người không có kinh nghiệm, lên một tên sẽ chết một tên.

Nói xong xoay người cùng những lão binh kia đuổi theo Khang Tư.

Những tân binh đó đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, quân địch tới đánh lên nhất định là dốc ra toàn quân tinh nhuệ, đội trưởng của bọn họ lại muốn một mình đi ngăn cản kị binh, để cho bộ hạ có nhiều thời gian hơn chạy về báo nguy. Mà những lão binh kia thì lại nhường cho những tân binh không từng trải chiến trường có thời gian sống lâu hơn một chút. Nhưng nếu như quân doanh bị đột phá thì mình cũng không sống được bao lâu. Lão binh kêu mình trở về không phải là xem thường mình chứ?

Đám tân binh để cho một người chạy nhanh về báo tin, dĩ nhiên lúc đầu người đó sống chết cũng không chịu, nhưng ai bảo hần từng thể hiện ra là người chạy nhanh nhất chứ? Vì thế hần không thể làm gì khác hơn là bắt buộc đi chạy về. Còn đám tân binh cũng rút vũ khí theo hướng đội trưởng chạy tới.

Khang Tư dừng lại trên thảo nguyên, cảm thấy bốn phía đều tối đen và yên tĩnh như vậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thờ dài một hơi:

- Ngày cuối cùng của mình hôm nay đã tới rồi, sau này cũng không còn nhìn thấy ban đêm xinh đẹp nữa, không biết địa ngục có cảnh sắc đẹp như vậy hay không đây?

Khang Tư chợt cười tự giễu mình. Một thân một mình chống cự với quân địch, hẳn biết rõ kết quả như thế nào. Hiện giờ hẳn chỉ hy vọng mình có thể vượt qua cửa ải cuối cùng làm một quân nhân tốt.

Đột nhiên, phía sau hắn truyền đến một loạt bước chân, Khang Tư quay đầu lại nhìn, thì ra là những lão binh kia đuổi theo, chỉ chốc lát tân binh cũng theo tới, tất cả đều vây quanh hắn. Nhìn trong bọn họ chỉ thiếu một người, hẳn cũng hiểu rằng người đó đã trở về báo cáo. Khang Tư nhìn bọn họ bình thản mỉm cười, liền xoay người nhìn về phía tiếng võ ngựa truyền đến kia. Tấm lòng của những binh sĩ này, hẳn đã đọc được từ trong mắt bọn họ.

Khang Tư tỏ ý cười lạnh nhạt nhưng ấn tượng khắc sâu trong lòng bọn lính, dường như còn mang theo đủ loại ý nghĩa tán thưởng, thương tiếc, trách cứ, đau thương theo cùng. Mỗi người cũng cảm nhận được những cảm giác không giống nhau, nhưng đều là một loại cảm giác mà từ lúc sinh ra đến giờ họ cảm thấy thân thiết nhất, loại cảm giác này bản thân họ có thể giữ được trong ký ức cho đến khi già yếu hay không?

Vấn đề này không ai nghĩ tới, bởi vì có thể một chốc một lát nữa thôi sẽ không thể cảm giác được như vậy nữa rồi.

Bọn lính đang đứng xung quanh Khang Tư, tất cả đều nhìn bên kia biên giới, tiếng võ ngựa càng lúc càng gần, mọi người cũng nắm chặt vũ khí trong tay. Bộ binh chiến đấu với kỵ binh, đó là chuyện thập tử nhất sinh. Lúc này bọn họ cũng không nghĩ nhiều như vậy, trong đầu chỉ có duy nhất một chữ “Giết”.

Kỵ binh của quân địch vừa đi tới trong tầm mắt có thể nhìn thấy thì dừng lại. Quân số rất ít chừng hai, ba mươi người, hơn nữa là khinh kỵ binh nên không mặc khôi giáp. Tận đáy lòng bọn người Khang Tư cùng thở phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ là đội tuần tra. Theo lý thì đội tuần tra của hai bên không cần phải giao chiến. Bọn tân binh biết điều lệ bất thành văn này nên đã hạ kiếm xuống.

Nhưng lúc này, quân địch đột nhiên bắn một hỏa tiễn lên bầu trời, tia sáng kia đặc biệt hiện rõ trong bầu trời đêm. Khang Tư vừa thấy liền kêu to:

- Lính trinh sát!

Vừa dứt lời hắn xông tới ngay lập tức, cùng lúc đó đám lão binh cũng xông lên. Lính trinh sát phụ thuộc vào lính tiên phong, họ thay lính tiên phong trinh sát tình hình ở phía trước, cả hai đều giống nhau là dùng hỏa tiễn để truyền tín hiệu lại. Nói cách khác, lúc phát hiện lính trinh sát thì phía sau cũng sẽ chính là đại đội quân mã.

Đám tân binh không có phản ứng mau lẹ như lão binh, lúc nghe lính trinh sát thì họ vẫn còn sững sờ một chút, cứ như vậy mà sững sờ, mấy người phía trước đã bị trúng tên liền ngã xuống. Thấy tên cắm vào người đồng đội, bọn họ mới sực tỉnh ra mạnh mẽ xông lên phía trước. Lính trinh sát không những là những khinh kỵ binh, mà bọn họ còn có mang theo cung tên. Như vậy vừa có tốc độ nhanh, vừa có thể công kích từ xa.

Tân binh còn chưa chạy được mấy bước, lại có thêm mấy đồng bạn trúng tên ngã xuống, và vốn không thấy tiền phóng tới là vì đêm tối, hơn nữa những mũi tên đó đều là màu đen. Những tân binh đó đang kinh hoàng thì nhìn thấy lão binh ở phía trước lúc lao qua trái lúc lao qua phải, hơn nữa có khi còn lăn vài vòng trên mặt đất, mặc dù cũng có mũi tên bắn trúng bọn họ, nhưng cũng không bắn trúng chỗ hiểm, đám tân binh lập tức học bộ dáng của các lão binh tiếp tục xông về phía trước. Nhất thời không có ai ngã xuống nữa, dĩ nhiên bị thương vẫn khó tránh khỏi, nhưng họ còn có hơi thở thì vẫn xông tới trước mặt quân địch.

Đây cũng chính là điều khác nhau giữa lão binh và tân binh, và cũng là sự khác biệt của kinh nghiệm trên chiến trường. Ở thời đại này cũng không có học viện quân sự gì, căn bản không có người nào dạy người phương pháp làm thế nào để công kích và tránh né quân địch. Hết thấy những điều này đều do bản thân học ở trên chiến trường, dùng máu của mình, và nhiều tính mạng đồng đội của mình để học hỏi. Như vậy những thứ học được thì trọn đời cũng không quên. Ngay lúc đám lão binh vừa thấy lính trinh sát bắn ra hỏa tiễn thì lập tức xông tới, mà tân binh thì sững sờ một chút. Sau này có xuất hiện tình huống như thế nữa, bọn tân binh nhất định cũng sẽ lập tức xông lên. Đây chính là kinh nghiệm xương máu.

Trên đùi và tay của Khang Tư cũng bị bắn trúng mấy tên, hắn vừa trúng tên thì lập tức rút ra, đương nhiên là có một vài mũi tên bắn thấu tới xương, lúc rút ra, loại cảm giác đau đớn này không phải là người bình thường có thể chịu được. Nhưng lúc này hắn còn không thể chết, bởi vì hắn còn có thể cử động, hẳn cho rằng lực lượng, máu tươi phải chảy hết đến giọt cuối cùng thì đó mới là lúc chết đi, đó mới là lúc xứng đáng với tánh mạng của mình.

Nhỏ hết mũi tên ra để có thể thực hiện các động tác xoay trở dễ dàng hơn, dĩ nhiên những động tác này không thể có quy luật, nếu không quân địch sẽ nhắm vào chỗ thân thể mà bắn. Phía sau đã có mấy gã tân binh theo quy luật chạy trốn đã bị bắn chết. Về phần tại sao thấy lính trinh sát phải lập tức xông tới thì là do bọn họ là kỵ binh có cung, bất luận là chạy hay đứng bất động thì cũng sẽ bị quân địch đuổi theo bắn chết. Đầu hàng ư? Lính trinh sát không chấp nhận đầu hàng, chỉ có xông lên giết chết bọn họ thì mới có thể làm giảm thương tổn đến mức thấp nhất.

Khang Tư đã xông tới trước mặt một gã kỵ binh, tên kỵ binh kia nghiêng mình trên lưng ngựa đã kéo căng dây cung nhắm vào ngực của Khang Tư bắn tới. Nếu như nhắm vào đầu thì hẳn có thể né tránh rất dễ dàng, nhưng với khoảng cách gần như vậy mà bắn về phía bộ binh trên người không mặc khôi giáp, nhất định là một mũi tên xuyên tim. Tên kỵ binh kia còn chưa kịp cao hứng thì đột nhiên cảm giác lực lượng của mình giống như từ cổ không ngừng cuộn cuộn chảy ra, hơn nữa cảm giác cổ họng có hơi lạnh của kim loại. Chuyện gì đã xảy ra? Tên bộ binh kia không chết sao? Tên kỵ binh biết mình bị trúng kiếm, nhìn lướt qua tên bộ binh kia, chỉ thấy trên cánh tay cầm kiếm kia đang cầm một mũi tên, mũi tên đã bắn thủng qua cánh tay của hắn, không nghĩ tới hắn còn có thể dùng cánh tay như thế để giết chết mình.

Tên kỵ binh dùng chút khí lực cuối cùng thốt ra hai chữ:

- Lợi hại!

Rồi ngã xuống. Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Khang Tư dùng tay cầm kiếm liều chết chặn mũi tên, đồng thời thuận thế đâm vào cổ đối phương, nhưng giờ đây tay phải tạm thời không thể dùng kiếm được, vì sao không dùng tay trái? Tay trái không đủ linh hoạt, mà chỉ cần chậm một chút thôi là nhất định sẽ mất mạng.

Thời gian cấp bách khiến Khang Tư không có cơ hội rút tên ra, hấn lập tức bỏ roi kiếm, nhặt cung với tên của tên kỵ binh kia. Dụng cung lên kéo dây nhắm chuẩn. Khi hấn dùng sức, bắp thịt nện vào thân mũi tên, đau đớn đến nỗi mồ hôi lạnh của Khang Tư cứ ứa ra. Sau khi bắn một phát, hấn khẽ cảm môi rồi lại lập tức lắp tên vào và kéo dây cung bắn liên tục. Tài bắn cung là kỹ năng đã giúp hấn khi còn trẻ mưu sinh ở nơi hoang dã, lúc ấy cung tên được hấn nhốt trên chiến trường. Hiện tại bộ cung tên này hấn cũng nhốt ở chiến trường, những mũi tên cũng vì cầu sinh mà bắn ra. Nhưng không giống lúc ấy mục tiêu chỉ là động vật, mà hiện tại là con người.

Bắn liên tiếp mấy mũi, mấy gã kỵ binh bên cạnh bị trúng tên ngã xuống, những gã kỵ binh kia lập tức chuyển hướng nhắm vào Khang Tư bắn tới. Khang Tư vội vàng lẩn mấy vòng trên mặt đất, những mũi tên kia đều bắn vào đất. Mặc dù Khang Tư tránh được nhưng mũi tên cắm ở cánh tay theo cử động của hấn lại liên tục nhích động. Khang Tư đau đến nỗi những giọt mồ hôi lạnh lại càng ứa ra. Trong khi những kỵ binh kia chuyển mục tiêu về phía Khang Tư, đám lão binh và tân binh liền lợi dụng khoảnh khắc ấy toàn lực xông tới, gần như trong nháy mắt, hai ba mươi tên kỵ binh kia đều bị chém chết trên ngựa. Kỵ binh dùng cung mà để cho người ta áp sát lại gần thì đúng là không có đất để dụng võ.

Trông thấy đám kỵ binh đều chết đi, Khang Tư mới cẩn rằng bẻ gãy mũi tên, từ hai đầu rút ra, cả cánh tay đều sưng vù lên. Những đội viên còn sống khác đang vây quanh bên cạnh Khang Tư, lão binh còn có mười chín người, tân binh cũng chỉ có mười người. Mặc dù lần này tỷ lệ tử vong của tân binh là 60% nhưng so với trước kia là 95% đúng là tốt hơn nhiều.

- Hiện giờ trong quân doanh chắc đã chuẩn bị xong rồi.

Khang Tư vừa xé y phục băng bó vết thương vừa lạnh nhạt nói. Bọn lính cũng xem lại vết thương của mình, bọn họ vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui thắng lợi, cũng không đáp lời Khang Tư. Khang Tư vốn đang lăm bầm một mình nên cũng không quan tâm bọn họ có trả lời hay không. Khang Tư vừa băng bó xong thì hấn phải đi xem xét những đồng đội bị ngã xuống kia có còn sống hay không. Y - www.

Trước tiên hấn xử lý xong vết thương của mình rồi mới đi xem đồng đội ngã xuống. Đây là quy luật của chiến trường, bởi nếu như không xử lý vết thương trước rồi đi xem đồng đội, ngộ nhờ đột nhiên lại có quân địch xuất hiện, hơn nữa nếu như đồng đội lại chết đi, ngay cả mình cũng sẽ bị vết thương mà làm giảm năng lực thì rất dễ dàng bị giết chết. Vì để bảo vệ mình nên nhất định phải ghi nhớ thứ tự này.

Khang Tư kiểm tra mấy người đồng đội, đều không có hy vọng, nhìn xung quanh thấy những binh sĩ kia cũng đang kiểm tra, bọn họ cũng đang hướng về phía Khang Tư lác đác thất vọng. Khang Tư vừa thở dài định nói, đột nhiên cả vùng đất lay động đồng thời truyền đến một trận tiếng vang nặng nề, quân thiết kỵ tiên phong tới rồi. Lần này cũng không phải là đội quân mấy chục người, số lượng binh sĩ ít nhất cũng là mấy ngàn người.

Khang Tư nhìn sang chỗ doanh trại bên phe mình, không ngờ chỉ là một khoảnh tối đen, hoàn toàn không có chút động tĩnh gì. Về mặt Khang Tư khẽ biến, xem ra tin tức truyền tới quân doanh rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi. Hấn lập tức hô lớn:

- Lên ngựa!

Vừa nói hấn vừa lôi một con ngựa ra rồi lên ngựa, nhưng cũng phía mấy lần thì mới lên được lưng ngựa, may mà con ngựa kia rất ôn thuận thì mới lên được. Những đội viên khác cũng như vậy, có thể ngồi lên là tốt rồi. Một lúc sau mọi người mới ngồi lên ngựa, may là không có ai bị rơi xuống ngựa. Lúc này đã thấy bóng dáng quân địch ở phía sau. Mọi người vội vàng thúc ngựa chạy như điên, mặc dù bọn họ chưa từng cưỡi qua ngựa, nhưng tiếng vó ngựa của quân địch ở phía sau càng ngày càng gần mà phía bên trận doanh của mình không thấy có chút phản ứng nào, những nhân tố đó đã kích thích bọn họ.

Con người trong lúc nguy cấp rất dễ dàng kích phát ra bản năng tiềm ẩn, và tăng cường năng lực sẵn có, loại hiện tượng này phạm là sinh vật có tư duy thì đều có. Dĩ nhiên bỗng chốc bị nguy hiểm dồn tới chết mất thì không phát huy được. Nhưng đám người Khang Tư lại không giống như vậy, quân địch phía sau giống như muốn đuổi theo lại dường như không đuổi theo, khiến cho bọn họ liêu mạng thúc ngựa chạy nhanh thêm, cũng tự nhiên mà biến đổi động tác của mình càng thành thực, vì thế những con ngựa càng thoải mái chạy càng nhanh hơn. Con người thật sự rất kỳ quái, lúc không muốn trốn chạy, có thể rất có dũng khí khi đối mặt với quân địch nhưng một khi đã bắt đầu chạy trốn thì lại hoàn toàn quên đi dũng khí, chỉ nghĩ cứ chạy nhanh tới chỗ an toàn, mặc dù chỗ an toàn đó cũng không thể an toàn được hơn bao lâu.

Cứ bởi đường học hỏi trong nguy hiểm như vậy, thành viên của tiểu đội 20 rất nhanh đều trở thành kỵ thủ.

Lúc sắp đến quân doanh, Khang Tư đột nhiên phát hiện một cỗ thi thể nằm cách đó không xa, từ y phục trên người có thể khẳng định là gã binh sĩ đi báo cáo bởi ngoài tiểu đội của mình ra không có binh sĩ nào chạy đến chỗ này. Khang Tư không có thể đi xem xét xem binh sĩ kia chết như thế nào, bởi vì hiện giờ không thể dừng lại.

Cách quân doanh còn chừng trăm thước, có thể nhìn thấy binh sĩ đang nhộn nhịp ở ngoài cửa, Khang Tư lập tức la lớn:

- Quân địch tập kích!

Những binh sĩ khác cũng hô to theo. Bọn họ hy vọng có thể báo cho người trong quân doanh để kịp chuẩn bị, mặc dù quân địch rất nhanh sẽ tấn công tới, nhưng có chuẩn bị chút đỉnh cũng tốt, ít nhất cũng không bị người ta giết chết trong lúc đang mơ ngủ.

Giống như trả lời bọn họ, đám người Khang Tư vừa mới la xong, trong quân doanh cũng có tiếng la ó. Khang Tư thở dài:

- Cuối cùng...

Nhưng chưa dứt lời, bởi vì trong quân doanh truyền đến tiếng la cũng không phai là “Quân địch tập kích!” mà có nội dung khiến bọn họ phát lạnh toàn thân sau khi nghe thấy:

- Quốc vương băng hà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quốc vương băng hà.

Trong màn đêm, nhìn từ cổng chính, quân doanh thật giống như cái miệng khổng lồ của ma quỷ đang há to ra, Khang Tư toàn thân phát lạnh để mặc cho con ngựa chạy thẳng tới nơi đó. Hắn không phải vì cái chết của Quốc vương mà phát lạnh, đối với đối tượng mà mình cống hiến sức lực, hắn cũng không gửi gắm lòng trung thành bao nhiêu. Hắn chỉ vì muốn giúp cho các đồng bạn vừa mới mất đi người lãnh đạo, hơn nữa vì số mệnh của họ sắp phải đương đầu với công kích của địch nhân đến nơi, vì thế mà hắn phát lạnh.

Đám Khang Tư vừa tới cổng chính thì đột nhiên mười mấy tên kỵ binh từ trong doanh phóng vọt tới bọn họ. Một tên binh sĩ bên cạnh Khang Tư vội vàng thúc ngựa chạy lên mấy bước mới kêu lên:

- Các vị, địch nhân tới...

Tiếng nói chợt ngưng bật. Tiếp đó xảy ra một màn khiến đám người Khang Tư không dám tin vào mắt mình.

Tên binh sĩ kia bị một gã kỵ binh xông lên dùng thương đâm xuyên qua ngực, đồng thời còn hất lên rơi xuống nằm dài trên mặt đất. Con ngựa của tên binh sĩ sau khi chủ nhân rời khỏi lưng chỉ lẳng lặng ngơ ngác đứng ở nguyên tại chỗ.

- Chuyện gì vậy? Chúng ta là người mình...

Một tên binh sĩ hoang mang sợ hãi còn chưa nói xong cũng đã bị một gã kỵ binh giết chết, nhưng tình trạng của hắn so với người đầu tiên thảm hơn nhiều, đầu của hắn bị trường thương đâm trúng, cả cái đầu bị nát tan.

- Giết!

Khang Tư không chút suy nghĩ, gươm đao vọt tới. Hắn biết nếu như không ra lệnh chém đầu, đám người của mình không mấy chốc sẽ bị giết sạch. Mặc dù không biết vì sao người mình lại giết người của mình, nhưng không có thời gian để giải thích hiểu lắm, hơn nữa nhìn bộ dạng của bọn chúng cũng sẽ không nghe lời hắn giải thích, lúc này chỉ có thể chiến đấu để sinh tồn.

Khang Tư vừa phát ra lệnh chiến đấu, một gã kỵ binh đã nâng thương tới đâm hắn. Khang Tư đang ngồi trên lưng ngựa lập tức tung mình phóng lên, trường thương lướt vào dưới chân. Khang Tư thừa lúc đầu của người nọ áp sát tới, vung kiếm đâm thẳng vào phần mặt không được mũ sắt che kín, không cần nhìn cũng biết hắn chết chắc rồi. Khang Tư rút đao tung mình nhảy xuống, lính bộ binh mà cười ngựa chiến đấu với kỵ binh thì quả thực đúng là không biết chết sống là gì.

Khang Tư vừa mới mất thế ngồi còn đang khụy trên mặt đất chưa kịp đứng lên, dưới ánh trăng có một đạo đao ánh bạc tới. Khang Tư nhảy lên xoay người, kiếm trong tay thuận thế quét lên. Hàm dưới của tên kỵ sĩ kia vừa vụn bị kiếm của hắn bập vào, máu tươi theo lưỡi kiếm chảy xuống. Đúng lúc này Khang Tư bị tên bắn xuyên qua cánh tay, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất, quả thực là đau nhức đến không cử động được.

Lúc này ở phía xa chợt truyền đến mấy tiếng thét thảm thiết theo đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất. Hơn nữa từ phía đó cũng truyền đến tiếng vó ngựa rộn ràng. Mọi người còn lại ở hiện trường đều nghe thấy, nhưng bọn kỵ binh cũng không lộ ra vẻ kinh hãi như đám bộ binh mà ngược lại dường như còn rất cao hứng ngưng lại mọi động tác tấn công.

Chợt một gã bộ binh tiến lại gần Khang Tư thấp giọng nói:

- Đội trưởng, ngài mau trở về doanh trại đi! Mấy người này nhất định là gián điệp của quân địch.

Thấy Khang Tư lắc đầu hắn không khỏi nôn nóng nói:

- Ngài muốn cho huynh đệ chúng ta đều bị người giết chết mà không có chút sức chống cự nào sao?!

Khang Tư thoáng dao động, gật gật đầu, cố hết sức đứng lên kéo con ngựa lại gần, tung mình lên lưng ngựa.

Mấy tên kỵ binh kia vừa nhìn thấy vội vàng giục ngựa tới định cắt ngang đường của Khang Tư, nhưng đều bị đám bộ binh chặn lại. Tên bộ binh vừa khuyên Khang Tư chạy đi mặc dù bị trường thương đâm thủng bụng, nhưng thanh đao trong tay hắn cũng chặt vào đầu của tên kỵ binh kia. Ở nơi giết chóc này cứ một mạng đổi một mạng. Đám bộ binh cứ thế ngăn chặn bọn kỵ binh.

Khang Tư đã phóng ngựa chạy ra xa, thấy được một màn này, hắn cắn răng dùng sức ghì cương ngựa, lần đầu tiên thấy mình có cảm giác bị thương cũng là lần đầu tiên hắn thấy mình mang nặng một số mệnh nào đó. “Lúc này ta không thể chết được! Mạng của ta phải thuộc về chính mình!” Trong khoảnh khắc này, Khang Tư đã bắt đầu thay đổi quan niệm vốn dĩ coi thường sinh tử của bản thân.

Cánh tay đã mất cảm giác rồi, hiện giờ Khang Tư chỉ có thể dựa vào tay trái. Hắn cười ngửa chạy về phía khe hở của bức tường đó, hắn không dám chạy qua cổng chính, ai mà biết còn có gián điệp ẩn nấp ở nơi đó hay không.

-0-0-0-

Thuộc hạ của Khang Tư chỉ còn có mười mấy người, bọn kỵ binh cũng chỉ còn năm, sáu người. Hai bên đều lăm le giữ thế với nhau. Đám bộ binh lấy làm lạ vì sao bọn chúng không tấn công, nhưng cũng không thêm suy nghĩ, bởi có thể kéo dài thời gian cho đội trưởng chạy xa một chút là tốt quá rồi, nên đám bộ binh cũng không công kích.

Lúc này từ phía sau truyền đến tiếng vỗ ngựa, đám bộ binh bị dọa cho hoảng sợ, chẳng lẽ gián điệp lại tới nữa? Cả đám càng thêm căng thẳng bởi vì từ tiếng vỗ ngựa kia có thể nghe ra có gần trăm người. Đám bộ binh đang định quay đầu nhìn lại thì đột nhiên thấy những tên kỵ binh kia thúc ngựa bỏ chạy.

Quay đầu lại nhìn, thấy người dẫn đầu đám kỵ binh thân khoác áo choàng màu đỏ lấp lánh dưới ánh trăng, mọi người vô cùng mừng rỡ bởi vì họ đều đã gặp qua hắn, đó chính là Tướng quân Mã Tư Ân Nặc của Cẩm vệ quân. Hắn cười trên lưng ngựa nét mặt lạnh lùng, có lẽ cái chết của Quốc vương là một đả kích rất lớn đối với hắn, nhưng tư thế oai vệ hào hùng của hắn vẫn như trước.

Thiết kỵ đã đi tới trước mặt đám bộ binh, hình như là để bảo vệ nên vây quanh bọn họ. Một gã bộ binh lớn tuổi thu đao dẫn đám bộ binh tiến lên chào theo nghi thức quân đội:

- Kính chào đại nhân, bầm đại nhân, quân địch đã tập kích rồi!

- Không sai, đối với các người mà nói thì quân địch đã tới tập kích.

Mã Tư Ân Nặc thân nhiên trả lời, khi đám bộ binh còn chưa kịp phản ứng, hắn phát tay. Bọn kỵ binh vây xung quanh lập tức vung thương đâm vào thân thể của đám bộ binh. Cả đám bộ binh ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, chẳng qua chỉ mang theo vẻ mặt khó tin mà ngã gục xuống.

Bọn kỵ binh sau khi rút thương ra, lập tức sắp hàng phía sau Ân Nặc. Mấy tên kỵ binh mới vừa rồi bỏ chạy cũng quay lại. Vừa đến trước mặt Ân Nặc, lập tức tung mình xuống ngựa, quỳ xuống cúi thấp đầu cung kính.

- Các người tại sao đến bây giờ mới ngăn cản bọn chúng, hơn nữa đối phương còn lại mười mấy người mà các người lại chỉ còn có mấy người.

Giọng của Ân Nặc vẫn lạnh nhạt, tiếng nói cũng không tỏ ra giận giữ chút nào, nhưng lại khiến cho thân mình của sáu tên đang quỳ dưới kia run như cây sậy, bọn chúng lập tức dán sát đầu trên mặt đất, hoảng sợ nói:

- Điện hạ thứ tội, thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ đáng chết!

Ân Nặc thờ dài:

- Ừng, đứng lên nói hết chuyện xảy ra đi.

- Dạ, tạ ơn điện hạ khoan dung.

Sáu tên kỵ sĩ kia đứng lên sau đó đứng cúm rúm tại chỗ không nhúc nhích, một tên khúm núm nói:

- Điện hạ, chúng tôi sau khi nhận được lệnh của điện hạ, ngay sau đó đã ra ngoài cổng doanh chờ bọn chúng. Tiếc là đợi rất lâu cũng không thấy chúng tới, trong bóng đêm mịt mờ ở sơn cốc thảo nguyên này muốn tìm người cũng thật sự quá khó khăn. Cho nên chúng tôi phục kích ở gần cổng quân doanh nhằm “ôm cây đợi thỏ”, bởi bọn chúng nhất định sẽ trở lại bằng đường đó. Quả nhiên không lâu có một tên bộ binh trở về, sau khi chúng tôi chặn hắn lại, biết bọn chúng đã gặp bọn kỵ binh thám báo, hắn đang muốn trở lại báo cáo. Dĩ nhiên chúng tôi không thể để lộ tin tức ra ngoài nên đã giết hắn diệt khẩu.

Người nọ nghi lấy hơi nói tiếp:

- Chúng tôi nghĩ là một khi chúng gặp phải kỵ binh thám báo nhất định không còn sống để trở về, vì vậy chúng tôi trở về cổng quân doanh. Không ngờ tất cả bọn chúng đều cười ngửa chạy trở về. Bộ binh làm sao mà có ngựa được, như vậy xem ra kỵ binh thám báo của chúng ta đã bị chúng giết chết. Chúng tôi ngăn cản bọn họ, mặc dù giết được mấy người bọn chúng, nhưng thuộc hạ cũng..

Tên kia nói đến đây vẻ mặt hoảng sợ len lén liếc nhìn Ân Nặc. Thấy sắc mặt lạnh lùng của Ân Nặc, không khỏi mềm nhũn cả chân tay lại quỳ sụp xuống dập đầu xin tội.

Ân Nặc thờ dài:

- Thôi, đây không phải năng lực của các người không đủ, mà là đội trưởng của đối phương quá tài giỏi. Không ngờ chỉ muốn giết chết ven ven có 50 tên khinh bộ binh, chẳng những mất đi một tiểu đội kỵ binh thám báo, mười mấy tên Trọng trang thiết kỵ, hơn nữa còn lại mười mấy người còn phải dùng âm mưu mới có thể giết chết.

Nhìn những tên bộ binh ngổn ngang trên mặt đất chết không nhắm mắt, Ân Nặc ra lệnh:

- Đem chôn bọn chúng đi. Chúng dù sao cũng xem chúng ta là người của mình.

Vừa định thúc ngựa đi hấn chợt quay đầu hỏi lại tên kỵ binh:

- Không có ai chạy thoát chứ?

Người nọ vội vàng đáp:

- Không có, người trở lại cũng chỉ có bọn chúng. Những người khác không bị chúng ta giết thì cũng bị kỵ binh thám báo giết.

Chỉ chỉ những thi thể trên mặt đất, hấn cũng không dám nói ra chuyện có một người chạy trốn bởi vì tội của hấn cũng đủ nhiều rồi.

- Đáng tiếc, hấn là một chiến sĩ tài giỏi.

Mọi người đều biết Ân Nặc nói tới ai, chính là tên đội trưởng không biết tên kia. Ân Nặc để lại sáu tên kỵ sĩ chôn các thi thể, sau đó dẫn đầu đám kỵ binh chạy về phía tiếng vó ngựa của địch nhân truyền đến.

-0-0-0-

Khang Tư vứt bỏ con ngựa đang cười chui qua lỗ hồng kia vào quân doanh. Mọi người nơi đây đều đã tỉnh dậy. Chẳng lẽ tin tức Quốc vương băng hà đã truyền đi khắp đại doanh rồi sao? Nhưng khi nhìn thấy binh sĩ cũng không có phản ứng hoang mang rối loạn gì, hấn nghĩ có lẽ bởi vì cái chết của Quốc vương đối với bọn lính cũng không có quan hệ gì. Đối với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là đòi một người khác làm Quốc vương mà thôi.

Khang Tư nhìn thấy mọi người đã tỉnh dậy thì cũng coi như có phòng bị rồi. Lúc này hấn không biết có nên đem tin tức địch nhân tập kích nói cho họ biết hay không? Chỉ sợ mình báo một tiếng, những binh sĩ này nhất định sẽ bị dọa cho hoảng sợ rồi bỏ chạy hết, như vậy việc phòng ngự chắc chắn sẽ hỏng bét trong nháy mắt. Đến khi đó chưa cần địch nhân công kích thì mình đã tiêu đời rồi.

Nhưng nghĩ tới lời hứa hẹn với bộ hạ mình, cũng vì thấy bọn binh sĩ này đang phân tán ẻo oải không có mấy may chuẩn bị tinh thần chiến đấu chút nào, để giúp cho chúng thêm một phần hy vọng sống sót. Rốt cục hấn không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm hy vọng tinh thần binh sĩ không suy sụp, không xuất hiện cảnh hỗn loạn. Khang Tư vừa chạy vừa kêu to:

- Địch nhân tập kích! Mau mau chuẩn bị! Địch nhân...

Không có xuất hiện cảnh tượng hoảng loạn như trong tưởng tượng của hấn, Khang Tư chịu nỗi đau đớn cao giọng kêu gọi kết quả chỉ đòi lấy một cảnh im lặng hoàn toàn. Những tên binh sĩ đứng canh gác thấy bộ dạng Khang Tư vừa chạy vừa la, không ngờ đều chỉ vào hấn ha hả cười lớn:

- Lại thêm một kẻ điên, địch nhân sao có thể đến tập kích ban đêm chứ?

- A ha, tối nay thật đúng là có nhiều tên điên khủng, mới vừa rồi có mấy tên khốn thậm chí la lên Quốc vương băng hà nữa. Kết quả bị Cẩm vệ quân chém đầu vì tội miệt thị Quốc vương.

- Xem ra tên điên khủng này nhất định cũng sẽ bị xử phạt với tội danh nhiễu loạn lòng quân đây!

- Có bị chém đầu không thì không biết, nhưng chắc chắn không tránh khỏi bị cực hình rồi.

Khang Tư càng la càng lạnh lùng, bọn lính chẳng những không tin, hơn nữa có mấy người còn ném đồ vào hấn, mắng hấn hoang tưởng quấy rối sự yên tĩnh của mọi người. Tâm của Khang Tư ngày càng lạnh, hấn ngừng lại.

Hay là đi báo với cấp trên của mình, chỉ cần bọn lính không bị giết chết mà không có chút kháng cự nào, nhiệm vụ của mình coi như đã hoàn thành. Về phần cấp trên quyết định như thế nào cũng không cần mình lo lắng nhiều như vậy. Minh nghe lệnh hành động là được.

Khang Tư nhin đau chạy đến quân doanh, vừa mới vào cổng đã bị một người gọi lại:

- Khang Tư, người đã về rồi, ta để dành cơm tối cho người đây.

Cả đại doanh chỉ ở cổng có treo đèn lồng, cho nên người ở bên trong dễ dàng nhận ra Khang Tư. Khang Tư mặc dù không thấy được là ai, nhưng nghe thanh âm liền biết là quan quân nhu. Nghe câu nói của quan quân nhu, bỗng nhiên trong lòng của Khang Tư dâng lên một làn hơi ấm.

Quan quân nhu tiến lại gần, lúc này hấn mới nhìn thấy toàn thân Khang Tư từ trên xuống dưới đều là vết thương và vết máu, hấn không khỏi kinh hãi kêu lên:

- Khang Tư, có chuyện gì xảy ra? Tại sao người bị thương?

Khang Tư nhẹ cười khò:

- Không có gì, địch nhân tập kích rồi, người mau chuẩn bị đi.

Quan quân nhu vừa nghe đã bị dọa cho hoảng sợ:

- Cái gì? Định nhân tập kích? Không phải là đến phiên chúng ta công kích sao?

Hắn cũng không cười nhạo Khang Tư như những người khác, hắn tin tưởng rằng Khang Tư không phải là hạng người hay nói đùa.

Khang Tư lắc đầu, xem ra ba năm qua đã khiến cho mọi người quen với thông lệ này rồi:

- Chiến tranh là không có quy luật. Thiên tướng đại nhân có trong doanh trại không?

Khang Tư dâng lên một tia hy vọng, lời của mình vẫn còn có người tin tưởng.

Quan quân nhu nghe Khang tư nói, thoáng sùng sốt một chút. Đúng vậy, chiến tranh là không có quy luật. Ai quy định quân địch không thể liên tục công kích thậm chí đánh lên chứ? Lúc này có lẽ hắn đang suy nghĩ rất cuộc mình nên làm sao mới tốt. Ở lại? Chạy? Có điều hắn cũng không quên nói cho Khang Tư biết:

- Thiên tướng đại nhân đi dự hội nghị ở đại doanh của Quốc vương rồi.

- Hội nghị?

- Đúng, đi bàn bạc đề lập ai lên làm Quốc vương mới.

Khang Tư không ngờ Quốc vương vừa mới chết, thần dân của hắn lập tức liền bàn bạc chọn người làm vua mới.

- Nhưng bàn bạc cái quái gì chứ? Không phải còn có Công chúa điện hạ sao?

Khang Tư cảm thấy rất nghi ngờ, con gái duy nhất của Quốc vương, là người thừa kế vương vị duy nhất, vì sao còn phải bàn bạc nữa chứ?

- Ôi, Công chúa chẳng qua là có địa vị chứ hoàn toàn không có thực lực. Lần này đi theo Quốc vương tới đây có rất nhiều Công tước có thể lực, bọn họ ao ước cái ngôi vị kia đã từ rất lâu rồi. Chỗ này của chúng ta cách Vương doanh rất gần, nghe nói tin tức về cái chết của Quốc vương đã bị phong tỏa rồi. Rất nhiều binh sĩ cũng không biết xảy ra chuyện như vậy.

Quan quân nhu vỗ vỗ bả vai Khang Tư, thờ dài:

- Đề cho bọn khốn chết đến nơi còn không biết kia tranh giành cái ngôi vị rất nhanh sẽ không còn tồn tại ấy đi. Cùng chạy với ta đi.

Khang Tư điềm nhiên lắc đầu:

Cám ơn, người đi nhanh đi, địch nhân đã sắp tới rồi. Bây giờ ta vẫn chưa thể rời đi, ta phải đem tin tức địch nhân tập kích báo cho các Tướng quân biết.

-...Được rồi, bảo trọng.

Quan quân nhu biết không thể khuyên Khang Tư, vẻ mặt buồn bã xoay người rời đi. Lúc này Khang Tư cũng cảm giác mình rất ngốc nghếch, mình lơ ngơ ở chỗ này nhất định sẽ... Khi hắn xoay người ra khỏi đại doanh, chợt quan quân nhu quay lại chạy tới gọi hắn, đồng thời đem một bọc đồ nhét vào trong ngực của hắn:

- Bên trong có ít tiền, nếu như người có thể sống sót, có lẽ đối với người sẽ có chút hữu dụng. Còn nữa, trước hết người hãy chữa trị vết thương đi.

Nói xong hắn đặt lên tay Khang Tư một gói thuốc. Sau đó xoay người rời đi.

Khang Tư nắm gói thuốc trong tay, cảm thán nhìn bóng lưng của quan quân nhu càng ngày càng mờ đi, bản thân hắn cũng không hiểu rõ quan quân nhu bao nhiêu. Không ngờ hắn lại chiếu cố tới mình như vậy. Khóe miệng Khang Tư khẽ lộ ra vẻ tươi cười, cũng không mở gói thuốc sra, đem cất vào ngực, sau đó hắn đi về phía đại doanh của Quốc vương, bởi lúc này hắn vẫn chưa cần tới những thứ thuốc này, sau khi chiến đấu cùng với kỵ binh thám báo, hắn đã tự chữa thương, thuốc đó vẫn còn đang dán tại miệng vết thương.

Còn chưa tới cổng chính của Vương doanh, Khang Tư đã bị cảnh tượng sáng rực và huyền ảo bởi những tiếng la hét ầm ĩ ở bên trong làm cho ngây người. Những âm thanh kia làm cho người ta có cảm giác như đang có yến tiệc. Không phải là mờ hội nghị sao? Khang Tư lòng đầy nghi vấn tiến dần tới cổng chính, nhưng rất nhanh đã bị mấy tên cấm vệ quân chặn lại.

- Có chuyện gì?

- Ta có việc muốn bẩm báo với Tướng quân...

Nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị cắt ngang:

- Không được, Tướng quân đang cùng với các vị đại nhân hội nghị ở trong đó, không được phép quấy rầy. Khang Tư nghe xong còn đang muốn nói điều gì, đột nhiên thấy trong mắt mấy tên Cấm vệ quân kia đều lộ ra sát khí khi thấy hắn mang đầy vết thương và vết máu. Khang Tư cả kinh: vì sao Cấm vệ quân lại dùng ánh mắt muốn giết người nhìn mình? Chẳng lẽ... Khang Tư còn chưa kịp suy nghĩ xong, mấy tên Cấm vệ quân đã xông lên la lớn:

- Người đâu! Bắt gian tế!

Khang Tư nghe thế nghĩ là mình bị hiểu lầm, vừa lo lắng vừa vội vàng kêu lên:

- Các người hiểu lầm rồi, ta không phải là gian tế, đây là vết thương lưu lại khi chiến đấu với địch nhân.

Nhưng một gã Cẩm vệ quân dữ tợn tiến tới thấp giọng hung hăng nói:

- Không sai, cũng vì vậy mới phải giết người!

Khang Tư lúc này mới biết suy đoán của mình là chính xác, cẩm vệ quân cũng đã bị địch quân xâm nhập vào rồi. Hắn vội vàng xoay người bỏ chạy. “Nếu như bị mấy tên này quẫn lấy, ngày mai mình cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời mọc. Mặc dù nếu cố sức thì mình vẫn có thể giải quyết mấy tên này, nhưng Cẩm vệ quân ở xung quanh mà nghe tiếng động chạy tới thì làm sao mình có thể đối phó nổi.”

Mấy tên Cẩm vệ quân kia đã sớm đề phòng Khang Tư chạy trốn nhưng vẫn chậm một bước, bị Khang Tư lao ra khỏi vòng vây. Bọn chúng vừa đuổi theo vừa kêu to, Khang Tư chạy tới khe hở giữa các lều liền chui tọt vào một doanh trại, mấy tên phía sau cũng chạy theo vào. Những Cẩm vệ quân khác vội vàng chạy ào tới bao vây xung quanh, chuẩn bị bắt cá trong rọ! Nhưng chờ một hồi lâu cũng không thấy người nào chạy ra, cũng không thấy bóng dáng của người mình. Sau khi phái người vào xem thử, chúng phát hiện mấy tên cẩm vệ quân kia đã bị giết chết ở trong ngõ hẻm.

Nhất thời cả quân doanh nhốn nháo cả lên. Đặc biệt là Cẩm vệ quân lại càng cẩn thận lục soát kỹ từng cái lều trại một, nhưng bóng dáng của kẻ địch đã biến mất tăm. Thì ra khi Khang Tư vừa chạy vào khe hở giữa các lều hắn bèn dùng tốc độ nhanh nhất đánh lên giết chết mấy cái đuôi phía sau. Tiếp theo khi bọn Cẩm vệ quân vẫn còn chưa kịp tới lập vòng vây hoàn chỉnh, hắn đã chạy tới trốn trong lều của Quốc vương. Ba năm qua ở đại doanh này hắn đã thuộc đường đi nước bước như ăn cháo.

Cẩm vệ quân nhất thời vẫn không nghĩ tới tìm hắn ở nơi này, bởi nơi này cũng không phải là chỗ tới lục soát. Dù sao đây cũng là chỗ ở của Quốc vương, sau khi Khang Tư tiến vào Vương doanh này lại phát hiện nơi đây thật tĩnh mịch. Cả đại doanh dường như không có người nào. Cảnh nào nhiệt mới vừa nghe từ bên ngoài đó chẳng lẽ lại là ảo giác sao? Tướng quân quý tộc không phải là đang hội họp ở đây sao? Vì sao đến một người cũng không thấy? Khang Tư mang theo một bụng đầy nghi vấn, trong tay hắn nắm chặt thanh mã đao mới đoạt được của mấy tên Cẩm vệ quân, cẩn thận tiến vào thăm dò.

Hắn đi tới đại sảnh, bên trong tối đen như mực không thể nhìn ra cái gì, mới vừa bước một bước đã bị vấp phải thứ gì đó trên mặt đất. May là hắn phản ứng mau lẹ không có bị ngã xuống. Hắn ngồi sụp xuống nhìn kỹ thì phát hiện là một xác người. Lúc này ánh trăng chiếu từ trên cửa sổ đại sảnh xuống, nhờ có ánh trăng Khang Tư thấy rõ mờ khắp đại sảnh đều là thi thể, đồng thời cũng thấy rõ thi thể dưới chân chính là đại nhân Trưởng quan của hắn, vừa mới lên làm Thiên tướng không bao lâu.

Khang Tư cả kinh, vội vàng nhìn kỹ các thi thể khác, phát hiện rất nhiều người hắn đã nhìn thấy qua, bọn họ đều là các quý tộc đi theo quốc vương tới và các Tướng quân của các quân doanh. Hiện giờ tất cả Trưởng quan của đại doanh và quý tộc đều nằm tại đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khang Tư sùng sốt một chút, vội vàng lật các thi thể lại, hắn nhớ tới Ân Nặc Tướng quân thân mặc áo choàng màu đỏ. Người uy vũ như vậy nếu chết ở chỗ này thì thật đáng tiếc.

Nhưng khi lật tất cả các thi thể lại thì không thấy có thi thể của Ân Nặc, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức hắn phát lạnh, lông gáy dựng đứng lên, hắn chợt nghĩ tới chuyện Cẩm vệ quân phòng vệ ở bên ngoài và Cẩm vệ quân đuổi giết mình, cùng với lời nói của Ân Nặc khi hắn đi ra ngoài tuần tra, tên Tướng quân thống lĩnh Cẩm vệ quân này, nhân vật đạo diễn là... Ôi, xem ra nhiệm vụ của mình không hoàn thành được rồi, vậy nơi này cũng không còn gì để lưu luyến.

Đúng lúc Khang Tư vừa muốn rời đi, chợt nghe cửa đại sảnh rít lên. Lúc này mà muốn rời khỏi đại sảnh thì không được, cũng không biết có bao nhiêu người tiến vào. Linh cơ vừa động hắn vội vàng nằm xuống sát bên một cỗ thi thể. Hắn vừa nằm xong cánh cửa mở rộng ra, có hai người giờ cây đuốc đi đến. Bọn chúng vừa lăm bằm vừa đi quanh khắp đại sảnh tìm kiếm.

- Ta nói không có người mà các người cứ không tin.

Một tên thấp giọng nói.

- Ôi, mệnh lệnh là phải tuân theo, ai bảo chúng ta là thuộc hạ của người ta.

- Mấy lão ngu ngốc này bị lừa gạt, chỉ mới nghe nói là Quốc vương băng hà, muốn chọn ra Quốc vương mới đã có không ít người vội chạy tới, dường như còn sợ là mình tới trễ.

- A ha, những tên Tướng quân này nhất định không ngờ là mình lại chết dễ dàng như vậy?

- Ô, người có cảm thấy Phó tướng quân cứ như là đối nghịch với điện hạ hay không?

Người đầu tiên hạ thật thấp giọng, hỏi:

- Hừ, nhỏ giọng một chút, ta cũng cảm thấy có điều là lạ, mấy người này vốn điện hạ truyền lệnh chỉ cần giam giữ bọn họ là được rồi, nhưng khi điện hạ vừa rời khỏi, Phó tướng quân đã tiếp lời điện hạ ra lệnh giết chết bọn họ. Điện hạ sao lại ra lệnh như vậy chứ? Nhất định là Phó tướng quân giả mạo lệnh truyền.

- Đúng rồi, giống như Công chúa dù là một nữ tử yếu đuối trời gả không chặt như vậy, nhưng Phó tướng quân thậm chí còn trời gả lại thật chặt rồi nhốt

lại, ở ngoài cửa còn phải người canh giữ. Thật ra chỉ cần giam lại là được rồi, hà tất phải trói nàng lại làm chi? Ôi...

- A ha, người thương xót cho Công chúa kia hả?

- Ôi, người nghĩ mà xem, hiện giờ nàng chỉ còn một thân một mình sống ở trên đời, hơn nữa ngay cả Tổ quốc cũng sắp bị diệt vong rồi. Sao lại không đáng thương kia chứ?

- Cũng đúng, có điều là nàng sống so với chết đi còn thê thảm hơn.

- Ủ... Đây chính là hồng nhan bạc phận hay sao? Trên đời này có dung mạo tuyệt thế cũng không phải là chuyện tốt mà!

- Được rồi, đừng nói nữa tránh để người ta nghe được, chúng ta bị phạt cũng không không có gì đáng trách, chỉ sợ Phó tướng quân thêm mắm thêm muối, khi đó điện hạ sẽ lại bị xem thường.

- Ủ, chúng ta đi thôi.

Theo âm thanh tản đi, cánh cửa cũng đóng lại. Đại sảnh lại trở nên yên tĩnh, Khang Tư đứng lên, không ngờ hắn lại nghe được nhiều tin tức như vậy, từ miệng bọn chúng hắn không khó đoán ra điện hạ đó chính là Tướng quân Ân Nặc, chỉ có điều điện hạ là danh xưng của con gái Quốc Vương, Ân Nặc lại là Vương tử ư? Chẳng trách hắn lại có nghi biểu khác thường như vậy. Nhưng tại sao hắn lại phải nhẫn nại với một tên Phó tướng quân đối nghịch với hắn chứ? Khang Tư cười khổ một tiếng, đối với hắn những vấn đề này thực sự là nhức đầu.

Nhưng quân địch tại sao còn chưa tới tập kích, thời gian cũng qua lâu rồi. Khang Tư lắc lắc đầu, hắn hiện giờ vừa nhiều thêm nhiệm vụ: Biết một cô gái xinh đẹp bị giam giữ, phạm là nam nhân trọng nghĩa đều phải làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ. Có điều Khang Tư không phải hoàn toàn vì lý do này mới đi cứu Công chúa, mà còn thêm một lý do, đó là coi như hắn hoàn trả lại tiền lãi của tiền lương ba năm nay hắn đã lĩnh của quốc gia này.

-0-0-0-

Ân Nặc dẫn người dừng ở trong bóng đêm trước mặt địch quân. Kỵ sĩ bên cạnh hắn đã giong cây đuốc chiếu sáng hình dáng của Ân Nặc. Những tên kỵ binh địch quân đang định công kích sau khi nhìn thấy hình dáng Ân Nặc, vội vàng nhảy xuống ngựa, quỳ sụp xuống hô:

- Tham kiến điện hạ!

Ân Nặc còn chưa kịp kêu chúng đứng lên, phía sau đám kỵ binh đã truyền đến tiếng cười vương dội:

- Ha ha, Vương đệ ngươi tới thật là nhanh đấy.

Theo thanh âm, một người trẻ tuổi cưỡi một con ngựa cao lớn, bộ dạng uy vũ ước chừng hai mươi tuổi, dưới vòng vây bảo vệ chặt chẽ của hộ vệ đi tới trước mặt Ân Nặc.

Bọn kỵ binh phía sau Ân Nặc vội vàng xuống ngựa quỳ xuống dập đầu:

- Tham kiến Thái tử điện hạ!

Ân Nặc cũng xuống ngựa chấp tay nói:

- Tham kiến Vương huynh! Vương huynh, phụ vương mạnh khỏe chứ?

- Ha ha, đứng lên đứng lên.

Thái tử của Hắc Nham Quốc trước chào hỏi những tên kỵ sĩ kia, sau đó mới trả lời Ân Nặc:

- Khám Nạp Tư Ân Nặc, phụ vương rất khỏe, cũng ra lệnh cho người toàn lực trợ giúp cho ta chiếm lấy Khi Hồng Quốc!

Giọng nói của hắn cũng trở nên nghiêm túc.

Ân Nặc biết ca ca cùng cha khác mẹ của hắn đúng là không cao hứng vì lúc tham kiến vừa rồi hắn không quỳ xuống. Hắn thở một hơi dài từ tận đáy lòng, quỳ một gối xuống cung kính đáp.

- Tuân mệnh, Long Nạp Thái tử điện hạ.

Vốn khi Thái tử chưa lên ngôi vua thì những vương tử khác cũng không cần quỳ xuống hành lễ. Nhưng Long Nạp đúng là ưa thích cung cách này, nếu không sẽ không vui và gây khó dễ cho người ta.

- Ha ha, đứng lên đứng lên, chúng ta là anh em một nhà hà tất phải làm đại lễ như thế.

Nói thì nói như thế nhưng Long Nạp cũng không xuống ngựa đỡ Ân Nặc dậy.

Đội quân tiếp tục đi tới, Ân Nặc đi bên cạnh Long Nạp hơi tụt về phía sau một đầu ngựa, Long Nạp cũng không thích người khác cùng đi ngang hàng với

hắn.

- Ân Nặc, chuyện làm thế nào? Đều thuận lợi hết chứ?

Long Nạp cười hỏi.

- Đúng vậy, hết thảy đều đúng như kế hoạch của đại... Thái tử điện hạ.

Ân Nặc vốn định nói là đại ca, nhưng nghĩ tính cách của Long Nạp liền đổi cách xưng hô.

- Ha ha ha, còn nhờ hai vị đệ đệ giúp đỡ.

Long Nạp rất đắc ý, bởi hắn sắp chiếm được Khi Hồng Quốc và vị Công chúa tuyệt sắc thiên hạ kia rồi. Vừa nghĩ đến Công chúa kia, Long Nạp đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng mà tận tình hưởng thụ.

Ân Nặc biết Long Nạp nói tới hai vị đệ đệ là ai, một người là mình, một người là Tam đệ nhỏ nhất, Khám Nạp Tư Táp Ni. Táp Ni năm nay mới 18 tuổi, thân thể yếu đuối, không thích ra ngoài hoạt động, cả ngày trốn trong thư phòng của mình, đúng là một thiếu niên yếu ớt chưa từng trải qua sương gió. Khoảng ba năm trước, lúc 15 tuổi, hắn nghĩ ra một kế hoạch có thể không uống phí chút công sức nào cũng có thể chiếm lấy nước địch là Khi Hồng Quốc.

Đó là phái ra một người trí dũng song toàn, đột nhập vào Khi Hồng Quốc, trở thành kẻ thân tín của Quốc vương. Đồng thời ở trên biên giới phát động cuộc chiến kéo dài vô thường vô phạt, hơn nữa tạo thành một quy luật chiến đấu luân phiên ở vùng biên giới: Sau mỗi lần công kích thì phòng thủ, sau đó bất kể cơ hội tốt đến đâu đi nữa cũng không được phép công kích trước khi quân địch phản kích, cũng không được phép tiêu diệt chủ lực của địch quân. Cuộc chiến phải duy trì chừng ba năm như vậy, sau đó chờ kẻ thân tín kia dần dụ đem tất cả đại thần và Quốc vương đến vùng biên giới ủy lao quân đội. Tiếp đó chỉ cần một lần hành động là tiêu diệt hết tất cả bọn họ, đến lúc đó thì Khi Hồng Quốc đã là quân long không đầu. Cho nên cuộc chiến tái diễn vừa đánh tới một lúc thì thôi lui, là để cho các quý tộc kia cảm thấy nơi này là an toàn.

Quân đội của Hắc Nham Quốc cho tới bây giờ chưa từng tham gia trận chiến tranh nào kỳ cục như vậy, cho nên lần đầu tiên chiến đấu đã công kích tới quân doanh của địch nhân, làm cho Tướng quân chỉ huy quân đội của Hắc Nham Quốc bị dọa cho hoảng sợ phải cuống quýt ra lệnh rút lui. May là sau khi Khi Hồng Quốc bị hù dọa sợ hãi phải tổ chức mấy lần phản kích và phòng ngự cũng có lại lòng tin, nếu không vị Tướng quân kia nhất định phải bị xử tử rồi.

Kế hoạch này khó ở điểm là khó tìm được người thích hợp để phái vào nằm vùng trong lòng địch, một là nguy hiểm, hai là sợ hắn phản bội ngược lại, ba là không có người vừa trí dũng song toàn vừa có lòng trung thành như vậy. Lúc đó Long Nạp đã đề cử Ân Nặc với Quốc vương, có điều Ân Nặc biết hắn sợ mình ở lại trong nước sẽ tranh ngôi vị Thái tử với hắn, khi đó Thái tử còn chưa quyết định được chọn là người kế vị. Nhưng Ân Nặc lại là người duy nhất thích hợp với nhiệm vụ, vì thế hắn đã bị phái đến nằm vùng trong nước địch. Khi Ân Nặc dùng tiền tài và thủ đoạn để mua chuộc rất nhiều quý tộc để cử mình lên làm Tướng quân Cẩm vệ quân thì Long Nạp cũng lên làm Thái tử.

Đáng lẽ Ân Nặc đối với chuyện đại ca mình làm Thái tử cũng không có ý kiến gì, nhưng sau khi Long Nạp lên làm Thái tử thì quân đội thân tín của Ân Nặc cũng bị gạt bỏ. Ân Nặc vốn rất tức giận, biết đại ca lên làm Thái tử vẫn còn muốn đề phòng mình, hoàn toàn không có khí độ làm vua của một nước. Nhưng sau khi biết Táp Ni và Long Nạp hết sức thân mật với nhau thì ráng nuốt cục tức này vào bụng, làm ra vẻ thân nhiên như không có gì, rồi bí mật đem những người thân tín không thành công ở trong nước sắp xếp vào biên chế Cẩm vệ quân do mình thống lĩnh ở Khi Hồng Quốc. Ba năm qua, các Trưởng quan Cẩm vệ quân từ Thập trưởng trở lên đều là kẻ thân tín của hắn. Thế nhưng Long Nạp cũng phái người đem lệnh của phụ vương tới làm Phó tướng của mình. Nói là hỗ trợ, nhưng rõ ràng không phải giám thị thì là gì. Nguồn truyện: Y

Ân Nặc bị lời nói của Long Nạp nhắc cho tỉnh lại

- Ân Nặc, Công chúa Ngã Lệ Ti kia có thật xinh đẹp động lòng người như đồn đại hay không?

Thấy bộ dạng dâm dật của Long Nạp, Ân Nặc hơi chấn động, gật đầu. Hắn biết đại ca cũng động tâm với công chúa rồi, nhưng thật ra hắn chẳng phải cũng như vậy sao? Đối mặt với cô gái cao quý xinh đẹp như thế suốt ba năm dài, không động tâm mới là lạ.

Hắn đang do dự có nên đem công chúa giao nộp ra hay không, bởi nếu giao ra như vậy thì mỹ nhân yếu đuối mà hắn yêu thích nhất định sẽ bị lăng nhục. Còn nếu như không giao thì đúng là rơi vào con đường cắt đứt quan hệ với đại ca, thật là một bước khó đi tới.

Long Nạp thấy bộ dạng cau mày suy nghĩ của Ân Nặc, không khỏi cười lạnh trong lòng, cho dù Ân Nặc không giao người cũng chẳng sao cả, bởi vì kẻ thân tín của hắn nhất định sẽ giúp hắn làm tốt chuyện này.

Hai người im lặng theo đại quân đi tới, vừa thấy đại doanh của quân địch, Long Nạp hưng phấn vung tay lên hô:

- Tấn công!

Ân Nặc lại quay sang tên Cẩm vệ quân bên cạnh đánh mất ra hiệu. Tên kỵ sĩ kia hiểu ý gật đầu, cỡi cũng tên xuống bắn một mũi hỏa tiễn màu trắng sáng ngời lên bầu trời.

Ngay tức thì bên trong đại doanh truyền đến tiếng chém giết, kỵ binh ở bên ngoài quân doanh cũng không cam chịu yếu thế đều rút vũ khí giục ngựa xông vào công quân doanh.

Hắc Nham Quốc chính thức xâm lấn, rốt cục cuộc chiến đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giải cứu công chúa (P1).

Bọn binh sĩ đi theo Cẩm vệ quân lục soát trong doanh, trông thấy hỏa tiễn trên không thoáng ngẩn ngơ một chút. Sau khi nhìn thấy hỏa tiễn, lại thấy những Cẩm vệ quân kia đều cùng nhau lấy mảnh khăn trắng từ trong ngực buộc lên cánh tay, chúng thoáng sửng sốt, chẳng qua chúng không được sửng sốt quá lâu.

Cẩm vệ quân vừa buộc khăn trắng lên tay xong liền vung đao chém vào những binh sĩ khác bên cạnh. Bất kể những binh sĩ này cầu xin tha thứ như thế nào họ đều chém chết hết. Một vạn tên Cẩm vệ quân lập tức đem cả quân doanh lật đổ rất nhanh. Đại đa số binh sĩ trong quân là bộ binh, sao có thể là đối thủ của Cẩm vệ quân mà toàn bộ đều là kỵ binh đã được huấn luyện chứ? Hơn nữa cấp trên của bọn họ cũng không có ở đây, không có hiệu lệnh thống nhất khiến đám binh sĩ càng hỗn loạn hơn, quân số tuy đông nhưng chỉ có thể đi theo tiểu đội trưởng hoặc đại đội trưởng, tổ chức rời rạc không có tác dụng phản kháng chút nào.

Chỉ có một số rất ít người phản kháng lại, phần lớn đều bỏ chạy về phía sau. Bởi vì lúc bọn họ gặp phải sự tập kích của Cẩm vệ quân, thì đồng thời bên ngoài quân doanh cũng xuất hiện quân địch công kích. Lúc này phải gọi là gặp đại nạn ngay trước mắt nên không có người nào kịp thắc mắc vì sao Cẩm vệ quân lại phản bội. Ta lại không phải là Tướng quân chỉ huy của các người thì tội gì phải đi tìm chết. Chiến tranh nếu không thắng thì phải giữ vững được cái mạng nhỏ của mình. Vì thế những người này vừa trông thấy địch nhân thì cách lựa chọn chỉ có một: chạy trốn.

Người bỏ chạy nên cái gì cũng không lấy, có rất nhiều người cũng tránh thoát một kiếp. Nhưng trừ những người phản kháng kia thì rất nhiều binh sĩ này ra tụt xấu trong khi đang chạy trốn. Bọn chúng đến chỗ quan quân nhu, tranh giành quân lương, quân dụng, vật liệu cùng những thứ có giá trị khác. Đến lúc mũi thương đâm tới, chúng muốn chạy thì mới phát hiện toàn bộ quân doanh đã bị quân địch bao vây lại rồi. Đối mặt với địch nhân được trang bị đầy đủ vũ khí sáng bóng khiến những binh sĩ xui xẻo này chỉ đành quỳ xuống đầu hàng mà thôi.

Quan quân nhu đã sớm chạy lên đỉnh núi cách xa quân doanh. Hắn ngồi trên xe ngựa quay đầu nhìn về phía quân doanh, tiếng gào thét sát phạt ầm ầm truyền tới, hắn thở dài một hơi:

- Bảo trọng, Khang Tư.

Sau đó hắn quay đầu lại, kéo dây cương, xe ngựa rời khỏi đỉnh núi lao vút vào trong màn đêm.

Sau khi vị quan quân nhu này nghe lời của Khang Tư liền đem quân lương và vật tư vào trong kho dọn sạch. Những thứ vật tư này đều do hắn trông coi nên không người nào chú ý tới hắn. Hắn làm như vậy là vì không muốn những thứ này lọt vào trong tay quân địch, không bằng để mình lấy đi. Không nên trách hắn làm gì, bởi dưới tình huống này bất cứ kẻ nào cũng sẽ làm như vậy. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Quan quân nhu chỉ cần đưa ra quân hàm chứng nhận của mình, nói là đi mua đồ, là ngay lập tức có thể ra khỏi quân doanh rồi. May mà lính canh ở cổng doanh trại phía này không phải là Cẩm vệ quân cho nên hắn rời đi rất thuận lợi. Hắn biết những vật trên xe của mình có giá trị bao nhiêu, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện mình phát tài mà chỉ là hắn không muốn cho kẻ địch chiếm tiện nghi. Tên quan quân nhu cũng không biết rằng nhiều năm sau hắn sẽ dùng cái này làm vốn, kiếm được gia tài ức vạn, và cũng dùng thân phận phú ông gặp lại Khang Tư một lần nữa.

Lúc Khang Tư nghe tiếng la hét sát phạt nhau, hắn biết kẻ địch rốt cuộc đã tới. Hắn cũng bắt đầu hành động đi cứu người. Muốn tìm chỗ công chúa đang ở thực sự rất dễ dàng, bởi vì hắn nhìn nghe được bọn lính trò chuyện với nhau: Nói có người canh gác ngoài cửa, có người nói còn có ánh đèn, ở một chỗ tối tăm trong doanh trại như thế này đâu có khó tìm người chứ?

Khang Tư rất nhanh đã tìm được, hắn trốn ở trong một góc tối cách xa phía trước căn buồng. Ở ngoài cửa chỉ có bốn tên binh sĩ mặc khôi giáp canh giữ, bọn chúng không cầm trường thương mà đeo mã đao trên lưng. Người có thể mặc khôi giáp lại đeo mã đao chỉ có Cẩm vệ quân. Điều này chứng tỏ bọn chúng cho rằng không người nào có thể tới đây, cũng chứng tỏ rằng chúng rất tự tin vào thực lực của mình đây. Tay chúng không những không đặt trên chuôi đao mà còn không cảnh giới, hơn nữa chúng còn vô tư nói chuyện với nhau.

Khang Tư kiểm tra lại vết thương của mình một chút, ừ, lực lượng vẫn còn đủ để giết chết bốn tên này. Nhưng cái khó chính là làm sao một lần giết chết cả bốn tên, tuyệt đối không thể để cho tên nào kịp la lên. Bên ngoài mặc dù ồn ào hỗn loạn nhưng ai mà biết người bên ngoài có nghe được hay không? Nếu như chúng nghe được rồi lại có mười mấy tên chạy vào, thì mình cũng tiêu đời.

Khang Tư vẫn núp trong góc tối nghĩ biện pháp, đột nhiên hắn có cảm giác giống như mình đã trở lại thời gian săn thú trước kia. Vì giết một con heo rừng hắn đã phải ngụy trang ở trong rừng rậm để chờ cơ hội. Nghĩ đến đây khoe miệng Khang Tư khẽ giạt, chợt nảy ra sáng kiến: “Đúng rồi! Ngụy trang thành đồng bọn của chúng, nhưng biết đi đâu tìm khôi giáp của chúng chứ? Chẳng lẽ lại phải chạy ra ngoài?”

Đang nghĩ, một tên binh sĩ lên tiếng gọi ba tên kia, cầm lấy một ngon đuốc rồi một thân một mình rời đi.

Khang Tư vui mừng, thật là may mắn, bất kể hắn đi làm cái gì thì cơ hội này cũng không thể bỏ qua được. Khang Tư bám theo hắn một cách dè dặt,

người đó đi tới một góc u tối, mò mẫm đi tới một gian phòng, bên trong phòng loáng thoáng tỏa ra mùi hôi của phân và nước tiểu, Người đó lăm bắm một câu, vẫn chưa đẩy cửa đi vào, đem cây đuốc cắm trên mặt đất, đứng ở góc tường rồi còi quân fiều.

Một lúc lâu sau, binh sĩ thủ vệ vì nhiệm vụ cảnh giới mà không thể đi xa, cũng chỉ có thể giải quyết ở đây. Tên binh sĩ này rất ghét nhà cầu dơ bẩn nên không chịu đi vào, vì thế thi thể của hắn cũng không bị vứt bỏ trong nhà cầu. Sau khi Khang Tư giết chết tên binh sĩ đó không một tiếng động thì lập tức thay đổi khôi giáp và mũ sắt, cũng lượn thanh đao mang lên người. Hắn để thi thể tại chỗ trên mặt đất không giấu đi, một phần vì tạm thời không có ai đi tới nơi này, thứ hai là không còn chỗ trống. Khang Tư nghĩ hắn nên cứu công chúa thoát khỏi chỗ này sớm một chút, nếu như chờ đến khi cuộc chiến ngoài đó kết thúc thì có chạy lên trời cũng không thoát.

Trước phòng vốn chỉ có hai cây đuốc, lại bị tên binh sĩ kia lấy đi nhà cầu một cây, ba gã binh sĩ liền tập trung ở chung quanh cây đuốc đợi tên binh sĩ kia trở lại. Người là thứ động vật kỳ quái, trời sinh hướng về phía ánh sáng sao? Mặt khác cũng không tự chủ được mà theo đuổi và khát vọng về ánh sáng.

Từ trong bóng tối mơ hồ bọn họ trông thấy tên binh sĩ kia nhưng hắn lại không cầm cây đuốc. Lúc này có tên bắt măn hỏi:

- Ủa, cây đuốc đâu? Tại sao ngươi không mang nó về?

Tên binh sĩ kia đi tới càng lúc càng gần, mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng thân hình lại có thể thấy rõ, chỉ thấy tên binh sĩ kia một mặt cúi xuống cột dây giày, lăm bắm chửi thề rồi đi tới.

Kiểu động tác của hắn như vậy rất dễ làm cho người ta ngộ nhận, ba tên binh sĩ cũng cười:

- Ngươi tại sao không cẩn thận như vậy chứ?

- Ha ha ha!

- Ha ha ha, oái, đừng dựa sát vào chúng ta như vậy, cũng không nên ô nhiễm không khí nha. Ha ha ha...

Cuối cùng tiếng cười của một tên binh sĩ đột nhiên ngưng bật. Hai tên khác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong miệng tên binh sĩ kia cắm một thanh mã đao sáng loáng, thấy chuôi đao kia lộ ra, xem ra tên binh sĩ này hết hy vọng sống sót.

Trong lúc hai tên binh sĩ trông thấy cảnh chán động này còn chưa kịp phản ứng thì Khang Tư đã dùng bội đao của tên binh sĩ đó, chém bay đầu của tên lính đứng gần mình nhất. Máu tươi vừa mới phun ra, lại một đao khác đâm vào cổ họng của tên binh sĩ cuối cùng, tay của tên binh sĩ đó vừa mới chạm tới chuôi đao liền vô lực rũ xuống.

Khang Tư cũng cảm thấy vô cùng thuận lợi, mình hoàn toàn không bị thương, hơn nữa chỉ mất vài giây đồng hồ đã giải quyết xong ba tên, đồng thời hoàn toàn không để cho kẻ địch phát ra một tiếng kêu thảm thiết nào, cho dù bên trong phòng có kẻ địch thì nhất định chúng cũng không phát giác được. Có kết quả tốt đẹp như thế là nhờ tốc độ của Khang Tư quá nhanh mà lại chuyên chém vào cổ, hai là Khang Tư sử dụng mưu kế tốt. Lúc này Khang Tư nhìn lại thi thể trên mặt đất, lần đầu tiên cảm thấy sự quan trọng của việc hiểu biết mưu kế. Nếu như hắn liều mạng chiến đấu với bọn chúng thì mặc dù có thể giết chết chúng nhưng hắn cũng phải bị thương, hơn nữa có thể gây kinh động tới người khác.

Khang Tư ngậy người một lát, lấy cây đuốc xuống, mở cửa tiến vào. Quan sát chung quanh một vòng, đây là một gian phòng chứa những vật linh tinh, có một thiếu nữ mặc áo trắng bị trói chặt đang nằm trên mặt đất, khuôn mặt bị bịt kín bằng một tấm khăn không nhìn thấy mặt mũi. Chẳng qua cho dù Khang Tư có thấy mặt của nàng cũng không biết nàng có phải Công chúa hay không, bởi lúc nghênh đón hắn không chú ý tới hình dáng của Công chúa.

Cô gái kia cảm giác được ánh lửa, nghiêng người ngẩng đầu nhìn Khang Tư một hồi, a, là một mỹ nhân tuyệt thế, người đã thấy qua nàng nhất định biết nàng chính là Công chúa của Khi Hồng Quốc, Ngã Lệ Ti được xưng là thiên hạ tuyệt sắc. Ánh mắt nàng đỏ bừng dường như bởi vì khóc rất nhiều. Dĩ nhiên, phụ thân của mình bị hại chết, còn mình bị đối xử như vậy, đối mặt với số phận còn chưa biết ra sao, không khóc mới là lạ.

Khuôn mặt nàng rất xinh đẹp, có thể nói là tuyệt tác của trời cao, nhưng xinh đẹp nhất lại là đôi mắt kia, đôi mắt kia thật giống như đang nói chuyện, Khang Tư có thể đọc được trong đó sự tức giận, cừ hận, kinh hoàng, sợ hãi nhưng lại dường như có chút quật cường. Hắn thở dài thấp giọng hỏi:

- Nàng là Công chúa phải không?

Trong lúc hỏi hắn liền vung đao chặt xuống dây thừng trói quanh người nàng.

Ngã Lệ Ti nhìn thấy gã Cẩm vệ quân mặc khôi giáp này, tay cầm đuốc, tay cầm mã đao, toàn thân đầy máu tươi. Cái nhìn đầu tiên là tức giận và cừ hận, chính là bọn vệ đội bảo vệ Vương tộc đã làm cho nàng ra nông nỗi này. Cái nhìn thứ hai là sợ hãi và kinh ngạc, nhưng với thân phận cùng sự giận dữ của mình lại khiến nàng nhìn hắn một cách quật cường. Sau khi nàng nghe được câu hỏi kỳ quái, còn chưa kịp phản ứng thì sợ dây đã bị chặt đứt rồi, thứ giây dựa một lát thì phát hiện mình được tự do đồng thời trên người không hề bị một vết thương nào. Nàng hết sức kinh ngạc và vô cùng bội phục, không ngờ đao pháp của người này lại chuẩn xác như vậy.

Ngã Lệ Ti đứng lên, lặng lẽ nhìn Khang Tư, lúc này Khang Tư đưa ánh lửa tới gần mới thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ có điều là Khang Tư không hề lộ ra vẻ mặt mà Ngã Lệ Ti thường thấy mỗi khi những người khác nhìn nàng.

- Bất kể cô có phải là công chúa hay không, ở đây chờ ta một lát.

Khang Tư nói xong liền xoay người rời đi, đồng thời cũng mang theo cây đuốc. Ngã Lệ Ti ngậy ngẩn cả người, trông thấy dung mạo của mình mà không động tâm, đây là lần đầu tiên nàng gặp người như vậy. Chẳng qua nàng cho rằng Khang Tư không phải là người của Cẩm vệ quân, thậm chí không phải

là người của quân doanh này, nếu không hẳn không thể nào không nhận ra mình là Công chúa.

Không lâu sau, Khang Tư trở về, đem một bộ khôi giáp và y phục đưa đến trước mặt Ngã Lệ Ti, chỉ nói:

- Mặc vào.

Liền định xoay người rời đi, lần này hẳn cầm cây đuốc lại trong phòng.

- Chờ một chút, ngươi là ai? Tên ngươi gọi là gì?

Lần đầu tiên Ngã Lệ Ti bị người ta ra lệnh như vậy, mặc dù trong lòng có chút khó chịu, nhưng nàng cho rằng Khang Tư tưởng mình là cung nữ thông thường, nên nàng cũng quyết định giấu diếm, như vậy tương đối an toàn hơn. Nhưng trước mắt phải biết thân phận hiện tại của người này.

- Nguyên là đội trưởng tiểu đội 20 binh bộ thứ chín dưới trướng Thiên tướng, Khang Tư.

Hắn không xoay người lại, lạnh nhạt đáp.

Mặc dù Ngã Lệ Ti không hiểu rõ lắm về biên chế của quân đội nhưng nàng biết nơi này là quân đội. Vốn nàng rất lấy làm lạ, Khang Tư là binh sĩ của nơi này nhưng vì sao hắn không nhận ra mình? Thế nhưng nàng vốn muốn nói ra thân phận của mình lại trở thành:

- Khang Tư, tại sao ngươi lại thêm một chữ “nguyên” ở phía trước vậy?

Có lẽ nàng không muốn Khang Tư một mực cung kính với mình chẳng, dù sao loại người nịnh bợ ở bên cạnh nàng đã có rất nhiều rồi, thỉnh thoảng cảm thụ cảm giác đối xử ngang hàng cũng tốt đấy chứ.

Tin rằng một khi bản thân mình ở vị trí cao, chỉ cần là người có lòng tốt thì đều sẽ có chút khả vọng thỉnh thoảng được đối xử ngang hàng, dĩ nhiên không thể vĩnh viễn như vậy, mà giống như người chán ăn sơn hào hải vị, thỉnh thoảng ăn một chút cháo rau sẽ cảm thấy thức ăn rất ngon, nhưng món cháo rau này cũng sẽ không ăn được nhiều.

Khang Tư quay đầu lại hơi lộ ra chút lạnh nhạt cùng cười khổ:

- Bởi vì chỉ còn lại có một mình ta, được rồi, mặc vào nhanh lên một chút đi, chúng ta phải chạy thoát trước khi chiến tranh kết thúc mới được.

Nói xong hắn liền đóng cửa đi ra ngoài.

Ngã Lệ Ti sững sốt, nghe giọng nói thì hình như quân đội bên mình hoàn toàn bị thua rồi. Nghĩ đến cái chết của phụ vương cùng với sự phản bội của Ân Nặc, trong lòng nàng lại nặng trĩu. Chẳng qua Ngã Lệ Ti cũng không phải chỉ là một nàng công chúa có dung mạo xinh đẹp mà nàng còn rất quật cường. Nàng lập tức cởi áo ngoài màu trắng, lộ ra dáng người thật tuyệt vời, bất chấp Khang Tư ở ngoài có nhìn lên hay không, cũng bất chấp bộ áo này lộ từ trên người người chết xuống, nàng vội vàng mặc vào bộ y phục và khôi giáp dính đầy máu tươi và có mùi vị khác thường đó.

Theo lời nói của thủ vệ ngoài cửa, dựa vào năng lực hiểu biết của mình, nàng biết rằng cuộc chiến ở biên giới này đã bắt đầu được mưu tính từ ba năm trước. Vì sự an toàn của Khi Hồng Quốc hay cũng chính là vì mối thù giết cha của mình, nàng nhất định phải thoát khỏi nơi này trở lại thủ đô để tổ chức lại quân đội chống lại địch nhân mới được. Nhưng liệu gã Khang Tư kia có thể tin nhiệm được không? Nghĩ tới đây động tác của nàng chợt chậm lại, nhưng lúc nàng mặc xong y phục, nàng cũng đã quyết định tin vào Khang Tư. Dù sao cũng không thể giờ trở lại âm mưu với người đã giải cứu mình, bởi vì lưu mình lại sử dụng làm con tin so với âm mưu thả mình thì hiệu quả lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Một lúc lâu sau, Ngã Lệ Ti đẩy cửa đi ra, nàng không mặc khôi giáp bởi vì nó quá lớn, nếu mặc vào thì không thể đi đường chứ đừng nói là chạy trốn. Chẳng qua cho dù nàng chỉ mặc y phục cũng giống như một đứa bé mặc y phục của người lớn trông rất buồn cười.

Nàng cho rằng Khang Tư sẽ cười nhạo mình nhưng Khang Tư chỉ nhìn thoáng qua nàng rồi liền vào trong nhà lấy ra nón sắt và cây đuốc, không để cho nàng kịp nói câu nào đã đội nón sắt lên đầu nàng. Đồng thời hỏi:

- Cô biết chuồng ngựa ở đâu không?

Ngã Lệ Ti vừa nghe, không khỏi hỏi lại:

- Chúng ta cưỡi ngựa chạy trốn ư? Ngươi biết cưỡi không?

Thấy Khang Tư gật đầu, nàng không khỏi rất ngạc nhiên lại hỏi tiếp:

- Ngươi đã từng cưỡi ngựa bao lâu rồi?

Bởi vì bộ binh thì ngay cả ngựa cũng chưa từng chạm tới, làm sao hắn có thể biết cưỡi ngựa?

- Một canh giờ.

Khang Tư không quan tâm tới vẻ kinh ngạc của Ngã Lệ Ti mà kéo nàng bỏ chạy, bởi hắn nghe thấy tiếng ngựa hí cách đó không xa, cũng mặc kệ kéo tay Công chúa như vậy có thể phạm vào tội tội hay không. Từ lâu hắn đã biết Ngã Lệ Ti là Công chúa rồi, cả phòng chỉ nót một mình nàng, nàng lại xinh

đẹp và cao quý như vậy, không phải Công chúa thì là ai? Bất kể nàng có phải là công chúa hay không, trong mắt Khang Tư Công chúa với nô lệ cũng không khác gì nhau, cho nên hắn kéo tay Công chúa rất tự nhiên.

Công chúa vốn muốn né tránh nhưng thoát ra một lần rồi lại bị nắm lại. Nàng càng chắc chắn rằng Khang Tư không biết thân phận của mình. Đi tới chuồng ngựa, có mấy con ngựa cột ở nơi đó, ngay cả con ngựa của Quốc vương và Công chúa cũng ở đây. Khang Tư không nhiều lời liến loai một con ngựa bình thường ra, còn công chúa thì tự nhiên là đi kéo con ngựa yêu thích của mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giải cứu công chúa (P2).

Công chúa trông thấy con ngựa yêu giống như thấy người thân, ôm chặt lấy nó không buông. Ở trong doanh trại này ngoài phụ vương ra cũng chỉ còn nàng và con ngựa trắng này thôi. Khang Tư nhủ vậy, miệng nhếch lên, rồi lại thờ dài một hơi không nói gì. Bởi vì cảnh thân thiết của Công chúa và con ngựa trắng khiến hắn đành chấp nhận không nói gì nữa.

Ngã Lê Ti thấy Khang Tư nhảy lên lưng ngựa rất nhẹ nhàng lanh lợi, nhẹ nhàng kéo dây cương để không chế nó lại, nàng không khỏi trầm nghĩ: “Không ngờ thân thủ gã bộ binh này tốt như vậy, chỉ mới cưỡi ngựa hơn một canh giờ sao? Có thể không?”

Ngã Lê Ti không biết rằng một canh giờ kia của Khang Tư có thể so với mấy năm của kẻ khác, bởi dưới hoàn cảnh đó đúng là đầu óc con người được phát huy tốt nhất.

- Đi thôi.

Khang Tư lập tức kéo dây cương thúc ngựa chồm lên phía trước, vó ngựa gõ mạnh xuống cổng doanh trại, cánh cổng vỡ vụn bay tứ tán, tiếp đó Khang Tư dẫn theo Công chúa về mặt còn đang khảm trượng, cưỡi ngựa phóng ra ngoài.

Lúc này chiến tranh đã sắp kết thúc, Cẩm vệ quân cùng với quân địch đã sớm rời xa Vương doanh mà tản ra khắp nơi đuổi giết các binh sĩ còn sót lại. Cho nên lúc hai người lao ra, bốn phía không còn người nào sống sót, tử thi nằm ngổn ngang đầy đất.

Bọn họ cũng thuận lợi xông tới cổng quân doanh mà quan quân như rời đi cách đó không lâu. Thẳng một đường đi tới cũng không có người nào ngăn cản, đây là tác dụng của bộ khôi giáp Cẩm vệ quân mà Khang Tư mặc trên người, địch nhân trông thấy họ đều nghĩ là người bên mình cho nên không để ý tới, chỉ lo tận lực giết địch tăng thêm công lao của mình.

Nhưng lúc đi qua doanh trại họ, một gã quân sĩ trong đội Cẩm vệ quân đang thu dọn chiến trường trông thấy bạch mã của Công chúa cười không khỏi kêu lên một tiếng, nghĩ ra điều gì đó hắn vội vàng hô:

- Đây không phải là con ngựa Công chúa cưỡi sao?

Những tên quanh đó vừa nghe vừa vội vàng hỏi:

- Đúng không?

Hắn gật gù đầu khẳng định rồi nói tiếp:

- Không sai, ta nhớ kỹ trong toàn quân cũng chỉ có hai con ngựa trắng, một là của Quốc vương, một là của Công chúa.

Vừa nghe hắn khẳng định như vậy, lập tức có mấy gã Cẩm vệ quân cưỡi ngựa đuổi theo.

Những tên Cẩm vệ quân khác hơi sững sốt một chút, bởi vì mấy tên đuổi theo là người của Phó tướng. Tên đội trưởng còn lại chính là người của Ân Nặc, hắn bắt mắt lắm lắm lắm thủ thế mấy câu vì hắn vẫn còn chưa hạ lệnh. Chẳng qua hắn kiêng nể Phó tướng sau lưng của chúng nên cũng phải một tên binh sĩ đi báo cáo, sau đó cũng dẫn theo những tên khác đuổi theo.

Nhìn thấy công chính, công chúa không ngờ chạy trốn lại dễ dàng như vậy, nhưng tiếc thay nàng cao hứng quá sớm. Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa cùng tiếng người kêu to:

- Người cưỡi ngựa trắng phía trước lập tức dừng lại!

Lúc này Công chúa mới hiểu ra con ngựa trắng đã làm lộ mình, giờ có hối hận cũng đã muộn, không còn cách nào khác là ráng sức chạy theo Khang Tư xông về phía trước.

Hai tên Cẩm vệ quân cùng hơn ba mươi tên binh sĩ đội trưởng thương canh giữ ở cổng vội vàng xông tới. Nếu như để bọn họ vây quanh thì thật đúng là hết hy vọng chạy trốn.

Khang Tư không đợi ngựa dừng lại mà lập tức nhảy xuống ngựa, xông về phía gã binh sĩ đội trường thương đang đánh tới. Con ngựa không được trang bị khi giáp nên không tránh khỏi bị tên binh sĩ đội trường thương đâm trúng. Lúc bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì Khang Tư đã vung mã đao trên tay phải đâm vào cổ một gã binh sĩ đội trường thương gần mình nhất, tiếp đó tay trái đoạt lấy trường thương trong tay tên binh sĩ đó. Kể đến hấn lập tức xoay người 180 độ, vừa di động thân thể, tay phải hấn rút đao ra khỏi cổ quân địch, đâm vào bụng một tên binh sĩ đứng ở bên cạnh.

Tay phải tiếp tục buông chuôi đao ra, cướp lấy trường thương trong tay binh sĩ đó. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, kể cả công chúa. Thời gian mà Khang Tư xuống ngựa giết người đoạt thương, công chúa cảm giác như con ngựa của mình mới chạy được hai, ba bước thì người này đã làm xong chớp mắt. Công chúa vừa nghĩ tới việc tại sao Khang Tư đoạt trường thương trong đầu thì hành động tiếp theo của hấn đã thay cho câu trả lời.

Khang Tư vừa đoạt được trường thương, ngay lập tức cùng một lúc phóng trường thương ở cả hai tay ra, đáng tiếc là không thương tổn được bất cứ kẻ nào, bởi vì mục tiêu của hấn không phải là quân địch trước mặt mà là đèn lồng chiếu sáng được treo cao hai bên cổng của quân doanh.

Sau khi Khang Tư ném trường thương ra làm tắt đèn lồng liền lập tức xoay người lên ngựa, mới phát hiện cười lộn ngựa, đúng là hấn cười lên con ngựa của công chúa. Bởi vì công chúa nhỏ, gầy, hai người vừa khớp ngồi dón chung một chỗ trên yên ngựa. Lúc Khang Tư vừa định xuống ngựa thì công chúa đã thúc ngựa chạy như điên. Khang Tư không còn cách nào khác đành phải giữ chặt phía sau yên ngựa, đề phòng bản thân bị rút xuống. Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

Ánh sáng chợt biến mất khiến cả khu vực này cũng trở nên tối đen không thấy được gì, hơn nữa những tên bộ binh kia bởi vì hai cây thương phóng bay vút trên đầu cho nên chúng đều nghĩ nó phóng về phía mình khiến cả bọn không tự chủ được mà đều sụp xuống tránh né.

Công chúa thấy một màn đèn tắt này sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ? Mặc dù bị Khang Tư cười lên con ngựa của nàng, dựa sát vào thân thể của nàng khiến nàng bị dọa cho hoảng sợ nhưng lúc này nàng cũng không để ý đến những chuyện ấy mà vội vàng thúc ngựa tháo chạy về phía cánh cổng còn lưu lại ấn tượng trong mắt. Vó ngựa đạp lên thân thể của đám binh sĩ trên mặt đất phóng ra ngoài đại doanh. Địch nhân cũng không phát hiện bọn họ rời đi.

Mấy tên Cẩm vệ quân đuổi theo phía sau do vội vàng nên cũng không mang theo mỗi lửa, những người trước mặt cũng đều rơi vào cảnh hỗn loạn như nhau, giống như bầy ruồi không đầu va chạm loạn với nhau. Mà những binh sĩ mang trường thương kia nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của huynh đệ bên cạnh nên đều cho rằng địch nhân giết đến gần, bóng tối mang đến sự sợ hãi, bất kể là ai bọn chúng đều đâm về phía trước; những Cẩm vệ quân kia cũng vung đao chém lung tung như vậy. Đợi sau khi bọn Cẩm vệ quân ở phía sau mang theo mỗi lửa chạy tới thì hiện trường chỉ còn lại một gã kỵ binh và năm tên binh sĩ của đội trường thương.

Sau khi lao ra đại doanh công chúa không phân biệt được hướng đi nên chạy rất xa, lúc nàng cảm thấy an toàn thì mới phát giác Khang Tư dựa sát vào mình. Nàng vội vàng dừng ngựa lại vừa thẹn vừa giận nhảy xuống. Khang Tư cũng xuống nhưng có khác là cả người ngã xuống. Công chúa bị dọa cho hoảng sợ, đối với chuyện Khang Tư vừa thất lễ nàng cũng tạm thời gác lại mà vội vàng tiến gần lại hỏi:

- Người làm sao đấy?

Khang Tư ưỡn oải nói:

- Giúp ta... cởi khi giáp này xuống... Trước rút... cây đao... bên hông ta kia.

Mắt của Công chúa dần dần thích ứng với bóng đêm, mặc dù trông rất mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể thấy một thanh mã đao cắm vào bên hông của Khang Tư. Thanh mã đao này xuyên qua khi giáp đâm sâu vào cơ thể hấn tới mấy tấc.

Đó là lúc hấn phá vòng vây bị một gã Cẩm vệ quân chém loạn lên đâm trúng. Thật ra lúc đao đâm tới Khang Tư đã phát hiện được, nhưng vì hấn không có vũ khí để ngăn cản, lại thêm mặc dù có thể lách mình thoát nhưng nếu tránh thì đao đó sẽ đâm trúng Công chúa nên không còn cách nào khác Khang Tư chỉ đành lựa chọn cách nào có thể giảm thương tổn tới mức thấp nhất.

Công chúa thấy cảnh tượng như vậy thoáng chút run rẩy, không rút ra được. Có khả năng nó bị khi giáp giữ lại, cũng có khả năng nó bị đầu khớp xương giữ lại. Khang Tư cảm giác thịt ở bên hông như bị kéo ra một chút rồi lại bị đâm vào một chút. Loại cảm giác ra ra vào vào này khiến hấn thiếu chút nữa đau đến choáng váng.

- Thật xin lỗi...

Lần đầu tiên Công chúa xin lỗi người khác, nàng cũng hồi hộp nhìn Khang Tư, bởi cũng vì nàng mà hấn đau đớn như thế. Nếu nàng không cười con ngựa trắng thì bọn họ có thể rời khỏi cổng quân doanh mà không bị thương chút nào. Nàng cũng biết mã đao này nếu như không phải Khang Tư đỡ cho nàng thì người bị thương chính là nàng.

Khang Tư nén đau nói:

- Không có..gi...

Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm yên tĩnh đen như mực. Không ngờ hấn ngắm nhìn thật lâu, không biết vì lý do gì, đột nhiên cảm giác đau đớn toàn thân không còn nữa. Hấn cũng không thấy kỳ quái gì bởi từ trước đến nay mỗi khi hấn nhìn vào bầu trời vô cùng vô tận, như mộng như ảo kia thì luôn có thể vứt bỏ hết mọi cảm giác, không còn vui sướng hay thống khổ gì nữa.

Điều này có lẽ bắt đầu từ khi hấn còn nhỏ, phàm là mỗi khi bị thương hay gặp phải thất bại thì hấn đều ngoảnh nhìn lên bầu trời mà dần quên đi nỗi đau

đón và buồn khổ trong lòng. Hắn cũng không biết rằng, trong lúc vô tình tự gây mê mình như vậy, hắn đã khiến mọi cảm xúc trong lòng hòa với bầu trời thành một thể, từ đó có thể tiếp nhận đủ mọi loại biến hóa và có sức chịu đựng vô cùng vô tận.

Một lúc lâu sau hắn khôi phục lại tinh thần, quay về phía công chúa thân nhiên nói:

- Có thể rút được rồi.

Ngã Lệ Ti trông thấy Khang Tư vốn toàn thân đang run rẩy, sau khi nhìn bầu trời một hồi, hắn đã trấn định lại, đặc biệt là giọng điệu thật giống như kêu mình đi nhỏ củ cải trên mặt đất. Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng nàng không còn hơi sức nghĩ tới những chuyện này, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới được, bởi Ân Nặc sẽ phát hiện ra mình rất nhanh, hơn nữa trời cũng sắp sáng rồi, đến lúc đó truy binh sẽ rất dễ phát hiện ra mình.

Vì thế nàng khẽ cắn môi, cầm lấy chuỗi đao, dùng toàn lực kéo mạnh ra. Lần này rút ra được, nhưng không như tưởng tượng của nàng, Khang Tư không hề run rẩy hay kêu rên một tiếng nào, cứ như là hắn chưa hề bị thương vậy. Hắn nhanh chóng cời khỏi giáp xuống rồi cời luôn y phục ra. Lúc bấy giờ hắn mới mở lấy gói thuốc và bao tiền quan quân nhu đưa cho hắn, trong lòng không khỏi dâng lên một chút âm ập.

- Hy vọng hắn bình an vô sự.

Khang Tư thầm chúc phúc cho quan quân nhu, rồi đồng thời mở gói thuốc ra, đem cao cầm máu Sanh Cơ Dược dán vào vết thương ở bên hông. Thuốc quan quân nhu cho hắn thuộc loại thượng đẳng dành cho Tướng quân sử dụng, so với dược phẩm trước kia hắn dùng tốt hơn rất nhiều. Lúc này hắn có thể cảm thấy một cảm giác mát lạnh trên miệng vết thương.

Khang Tư lại phát hiện các vết thương khác vừa mới khép miệng trên người mình đều đã nứt toác ra, hắn không do dự gỡ bỏ hết những thuốc phẩm kia và thay bằng thuốc dán mới. Hắn cũng không nghĩ tới việc để dành thuốc lại lúc khác còn sử dụng, bởi nếu như chết đi rồi thì còn gì quan trọng nữa chứ? Thứ thuốc kia có lưu lại cũng có tác dụng gì đâu?

Khang Tư rất nhanh dùng hết thuốc dán, mặc lại y phục và khôi giáp, lại đem túi tiền cất vào trong ngực. Hắn không quan tâm tới tiền tài mà chỉ muốn giữ lại phần tình nghĩa kia.

Công chúa Ngã Lệ Ti ngờ ngạc nhìn Khang Tư tự chữa trị vết thương. Lúc này khi chiến đấu bóng trắng đã trốn đi, giờ lại lặng lẽ hiện ra. Ánh trăng chiếu vào vô số vết thương lớn nhỏ như hoa biển, rải đầy trên thân hình cường tráng của hắn. Đây là huân chương mà ba năm qua Khang Tư đã nhận được. Công chúa cảm giác mình giống như đang xem một bức tranh thế lương không nói nên lời, đồng thời lại mang theo một cảm giác hoàn hảo khác thường.

Đáng tiếc cảm giác đó không kéo dài lâu, bởi Công chúa lại nhìn thấy tay phải của Khang Tư, trên cánh tay phải sưng to như bắp chân của hắn, có chỗ mũi tên xuyên qua cánh tay rách nát tới lõi cả máu thịt. Nhìn vết thương lớn như vậy phải có tới hơn mấy giờ trước rồi, người bình thường mà bị vết thương như vậy thì cánh tay của họ nhất định không thể nào động đậy được, còn hắn thậm chí đã dùng cánh tay đó để giết chết bốn gã Cẩm vệ quân, hai gã binh sĩ đội trường thương, cũng cánh tay đó đã phóng ra một ngọn trường thương hết sức chuẩn xác và cực kỳ mạnh mẽ.

Công chúa đột nhiên nổi hứng sau khi trở về sẽ xem xét hồ sơ của Khang Tư. Quân đội của Khi Hồng Quốc sau mỗi lần đánh trận ở bên ngoài thì nhất định phải đem danh sách người giết địch và số lượng địch quân bị giết về thủ đô, sau đó trình cho Quốc vương xem rồi thu xếp cất lại. Điều này là để tiện cho khen thưởng và phân tích tình hình binh lực còn lại của địch và ta để thiết lập kế hoạch cho thích hợp. Mặc dù qua rất nhiều năm trở thành vật trang trí, mọi công lao đều do Tướng quân trực tiếp báo cáo cho Quốc vương để đòi lấy phần thưởng. Chẳng qua quan viên cấp dưới vẫn phải hết sức chấp hành chức trách của mình, chỉ là trực tiếp lưu trữ thôi. Không biết đã bao năm Quốc vương không hề nhìn xem bản ghi chép chi chít những người đã chết trận.

- Khang Tư, người tham gia quân đội bao nhiêu năm rồi? Người vẫn còn ở đội quân bộ binh thứ chín chứ?

Công chúa chuẩn bị hỏi rõ tình huống rồi sau này cho người điều tra.

Khang Tư không nói gì, nhưng gật đầu, đứng dậy nhặt thanh mã đao rút ra từ trên người hắn đang nằm trên mặt đất. Có lẽ hắn cũng không hận một thanh vũ khí có thể bảo vệ mình. Ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời:

- Đi thôi, địch nhân có thể định tiến công vào sâu trong lãnh thổ.

Công chúa sững sờ, nàng cho rằng địch nhân đánh chiếm xong quân doanh ở biên giới chắc chắn phải nghỉ ngơi và hồi phục mới đúng, không thể nào lập tức tiến công lãnh thổ. Nàng đem ý nghĩ của mình nói cho Khang Tư. Hắn lắc đầu:

- Công kích quân doanh vốn là Cẩm vệ quân của mình, chủ lực của địch nhân cũng không bị tổn thất gì, bọn chúng nhất định sẽ thừa thắng tiến công.

Khang Tư thấy có chút kỳ quái, tại sao những người này đều cho rằng sau khi đánh thắng một hồi thì nhất định phải nghỉ ngơi và hồi phục chứ? Chẳng qua hắn không nói ra, cũng không bận tâm công chúa có đồng ý hay không, trước phóng lên lưng ngựa. Công chúa bất đắc dĩ lộ ra vẻ vui mừng được ở phía sau Khang Tư, ít nhất nàng cũng không cần dựa vào trong ngực Khang Tư.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, xong thúc ngựa nhằm về một hướng chạy tới. Công chúa nhìn thấy một màn này khôn khỏi tán thưởng kiến thức uyên bác của Khang Tư, cả thiên văn cũng biết. Đáng tiếc nàng làm to rồi, Khang Tư căn bản không hiểu một chút thiên văn nào hết. Chưa nói đến thiên văn, hắn ngay cả chữ cũng không biết, mười phần là mù chữ. Những thứ này hắn gọi là dựa vào những chấm sáng nhỏ để phân biệt phương hướng, hắn đã tự mình nghĩ ra lúc còn sinh tồn ngoài nơi hoang dã.

Chương 8: Trở về an toàn (P1)

Thái tử Long Nạp dương dương tự đắc đi vào cổng chính Vương doanh đã mang theo thân binh vội vàng đi tới chỗ giam giữ Công chúa. Ân Nặc dĩ nhiên cũng dẫn người đi theo. Đi ngang qua gian phòng ngổn ngang đầy thi thể kia, mặt Ân Nặc thoáng biến sắc, hắn không hề hạ lệnh xử tử những người này, “Cấm vệ quân phần lớn là tâm phúc của mình, không có mình ra lệnh, bọn họ cũng không dám làm như thế. Mà người dám chống lại mệnh lệnh của mình, có thể giả mạo danh nghĩa mình hạ lệnh, ở đây chỉ có một người.”

Ân Nặc hung hăng nhìn chằm chằm vào tên Phó tướng Khải Lạp đi theo bên cạnh Long Nạp, “Hừ! Hèn gì cứ một lòng tiếp cận chúng ta, thì ra vẫn luôn đi theo bên cạnh đại ca.” Ân Nặc nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ. Hắn không phải tức giận thay cho những người bị chết này mà hắn phẫn nộ vì Khải Lạp lại dám cả gan làm bậy đến mức độ này.

Lão Khải Lạp ngay từ đầu đã cảm giác được ánh mắt tức giận của Ân Nặc, có điều hắn vẫn xem như không có gì mà cứ tỉnh bơ dẫn đường cho chủ mình đi tới phía trước. Quả nhiên ánh mắt của Ân Nặc chỉ chốc lát đã dời đi chỗ khác. Ân Nặc biết tạm thời hắn vẫn chưa đủ sức làm căng với Long Nạp, lúc này không còn cách nào khác là cố gắng nén giận bỏ qua cho Khải Lạp.

- Công chúa ở đâu?

Long Nạp nôn nóng hỏi Khải Lạp.

- Thái tử điện hạ, qua khỏi cửa này là tới.

Khải Lạp cười đầy vẻ nịnh bợ đẩy cửa ra, đúng lúc này tên thân binh cầm đuốc dẫn đường ở phía trước phát ra tiếng kêu hoảng hốt. Long Nạp mới vừa bước chân qua ngưỡng cửa vội hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Có thích khách phải không?

Những lời này đã vạch trần thế giới nội tâm của hắn.

- Khởi bẩm điện hạ, phát hiện thi thể của Cấm vệ quân! Công chúa... Công chúa...

Khải Lạp đi lên trước xem xét một lúc thì chạy về quỳ sụp xuống nói giọng run rẩy.

- Công chúa sao rồi? Ngươi nói mau!

Nghe thấy chuyện công chúa, Long Nạp đã quên mất bộ dạng vừa rồi của mình.

- Công chúa bị người cứu đi rồi.

Khải Lạp nuốt nước miếng bầm báo.

- Cái gì?!

Long Nạp vừa nghe vừa vội vàng đi vào, nữ nhân này trong lòng hắn mơ tưởng đã lâu, vậy mà lúc sắp lọt vào tay mình mà lại bị người ta cứu đi? Lúc này hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cái tên anh hùng cứu mỹ nhân kia.

Ân Nặc nghe thấy vậy trong lòng đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm, mình khỏi phải hao tâm tổn trí vì chuyện của công chúa nữa. Chỉ có điều hắn cũng rất tò mò: người nào có thể ở trong tình huống giữa chiến trường ác liệt này, từ trong tay cảnh vệ do Khải Lạp sắp xếp, hơn nữa lại không làm kinh động tới những người khác mà cứu thoát được công chúa. Cho nên hắn cũng đi theo.

Chỉ thấy ba thi thể nằm trước cửa gian phòng chứa vật dụng, một tên bị cắt đứt cổ họng, khôi giáp trên người bị lột mất, chỉ còn lại có một thân áo lót. Một thi thể không đầu, máu tươi rơi vãi đầy mặt đất. Một thi thể khác thì trong miệng cắm một thanh mã đao.

Sau khi quan sát Ân Nặc không khỏi thờ dãi:

- Thật lợi hại.

Thấy Long Nạp nghe nói vậy lại ngơ ngác nhìn mình hỏi lại: “Lợi hại chỗ nào?” Trong lòng hắn thờ dãi, đến một chút khả năng quan sát cũng không có vậy thì làm thế nào chỉ huy đại quân. Nhưng hắn lại cười khò, vị đại ca này là Thái tử sau này sẽ làm Quốc vương, căn bản không cần mang binh đi chiến

đầu.

Cho nên hấn kiên nhẫn giải thích:

- Ba thi thể này đều là tinh anh của Cẩm vệ quân, ta nói đúng không Khải Lạp Tướng quân?

Không đợi Khải Lạp trả lời hấn liền nói tiếp:

- Thi thể chúng đều nằm hướng về cùng một phía, cho thấy rõ địch nhân đã tấn công trước mặt, hơn nữa còn có năng lực khiến cho chúng không kịp rút vũ khí ra chống cự thì đã chết rồi.

- Thuộc hạ cho rằng là tên Cẩm vệ quân thiếu đi đã làm việc này. Bởi thuộc hạ vốn phái ra bốn người bảo vệ Công chúa, hơn nữa chỉ có người của mình thì bọn họ mới không kịp phòng bị.

Khải Lạp muốn ngấm máu phun người quay sang Long Nạp bẩm báo. Hấn nói như vậy là muốn ám chỉ Ân Nặc phái người cứu đi công chúa.

Ân Nặc có gì nghe mà lại không hiểu điều này, hấn cười nói:

- Hãy lục soát bốn phía thử xem, ta tin chắc có thể phát hiện thi thể thứ tư bị lộ y phục khôi giáp.

Long Nạp đưa mắt ra hiệu, Khải Lạp lập tức dẫn người đi tìm. Khi Khải Lạp trở lại bẩm báo ở chỗ nhà xí phát hiện một thi thể khác không có khôi giáp thì đột nhiên có người vào báo cáo:

- Bẩm báo điện hạ! Có hai tên kỵ sĩ không rõ thân phận xông qua cửa chính của quân doanh chạy về hướng nước địch, trong đó có một tên cưỡi con ngựa trắng của công chúa.

- Cái gì!? Đó nhất định là Công chúa, mau! Đuổi theo!

Long Nạp vừa nghe vội vàng hô lớn, vừa kêu xong còn thông thêm một câu phía sau:

- Nhớ kỹ! Không được đá thương người cưỡi con ngựa trắng!

Tên binh sĩ lĩnh mệnh vừa định lui ra, nhưng bị một tràng tiếng báo cáo vội vã cắt đứt. Một tên binh sĩ vọt vào, thở hổn hển bẩm báo:

- Điện... Điện hạ! Công quân doanh bị phá! Hai gã địch nhân xông ra ngoài quân doanh rồi!

- Cái gì! Công quân doanh không có người canh phòng sao? Tại sao lại có thể để cho chúng chạy thoát! Các người toàn là đồ ăn hại!

Long Nạp phẫn nộ dậm chân mắng to.

Ân Nặc mặc dù xem thường tên ca ca này hoàn toàn không có phong thái của vương giả nhưng hấn vẫn lên tiếng hỏi rõ tình hình. Hấn cũng cảm thấy kỳ quái là sao chỉ vền vẹn có hai người mà lại có thể vượt qua cổng chính mà chạy đi được? Chẳng lẽ bọn lính canh đều ngủ gật?

- Điện hạ...

Tên binh sĩ nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt cầu xin nói:

- Lính canh... lính canh đều đã chết sạch rồi!

- Cái gì?!

Mọi người nghe báo cáo thể đều sửng sốt, bởi lúc Ân Nặc chiếm đại doanh cũng đồng thời phái ra ba đội bộ binh canh giữ ba cổng quân doanh, mỗi đội đều có 30 người.

- Ngăn chặn hai người mà toàn tiểu đội 30 người bị tiêu diệt sao?

Long Nạp hỏi câu này cho thấy hấn rất bất mãn với Ân Nặc, nên mới giành hỏi trước. Hấn vẫn luôn xem tên đệ đệ này là văn võ toàn tài, là người có thể uy hiếp tới vương vị của mình. Cho nên lúc nào cũng muốn tỏ ra mình ưu việt hơn đệ đệ. Nhưng biểu hiện của hấn phô bày ra chân tướng huênh hoang mà không phải là phát huy ở phương diện chính trị và quân sự. Thật không biết ngôi vị Thái tử của hấn đã dựa vào âm mưu nào để đoạt lấy và có thể ngồi được bao lâu đây.

- Bẩm Thái tử điện hạ...

Tên binh sĩ hít một hơi xong báo ra mấy con số kinh người:

- Bộ binh trưởng thương hy sinh 20 người, trọng thương 5 người, Cẩm vệ quân cũng hy sinh 4 người, trọng thương 1 người.

Ở trên chiến trường thì con số tử vong này quả thực không đáng nhắc tới, nhưng nếu như chỉ có hai người mà tạo ra kết quả đó thì quả là kinh người.

Nhưng báo cáo tiếp theo của tên binh sĩ còn kinh người hơn:

- Theo người may mắn còn sống sót nói, những điều này do một mình tên địch nhân mặc khôi giáp cầm vệ quân gây nên!

Mọi người nghe thấy thế đều như hít phải luồng khí lạnh. Chiến tranh khác với luận võ, ở trên sân luận võ một người có thể đánh bại mười mấy người là chuyện bình thường, mà ở trên chiến trường có thể giết chết mười người thì rất lợi hại. Và lại ở trên chiến trường có thể sau khi giết vài người, lập tức sẽ bị cả đám người vây công giết chết. Chuyện “nhiều kiến cần chết voi” chính là như vậy, nhưng thật ra điều trọng yếu nhất chính là: Các trận chiến từ trước đến nay, trung bình mỗi tên binh sĩ nhiều nhất chỉ có thể giết chết hai người. Giết liên tiếp, giết mười người trở lên các binh sĩ thường thường cũng sẽ chùn tay.

- Lên ngựa!

Long Nạp quyết định đi tới hiện trường để nhìn tận mắt. Hắn đột nhiên hy vọng giả như có thể thu tên mãnh tướng này làm bộ hạ của mình, dĩ nhiên đó là sau khi người này có thể đưa công chúa trở về lại.

Đoàn người cấp tốc chạy tới cổng quân doanh. Các thi thể đã được dời qua một bên, cũng đã thay đội lính canh khác. Khi kiểm tra thi thể, phát hiện được đại bộ phận binh sĩ đều là tự giết lẫn nhau, Long Nạp có chút thất vọng không khỏi chửi thề: “Mẹ kiếp, ta còn tưởng là thật sự lợi hại như thế chứ!”, tiếp theo lớn tiếng ra lệnh:

- Khinh kỵ binh và kỵ binh thám báo lập tức triển khai lục soát! Cần phải tìm cho bằng được công chúa! Các binh sĩ còn lại chia ra canh gác, luân phiên nghỉ ngơi!

Đây cũng không phải là Long Nạp đột nhiên biết khống chế quân đội, mà là do Khải Lạp ghé vào tai hắn nhắc nhở. Bởi vì ngày mai bọn chúng đã bắt đầu công thành chiếm đất rồi.

Phản ứng của Ân Nặc trái ngược với Long Nạp, bởi vì hắn hiểu rõ tên địch nhân này rất đáng sợ. Đó là do hắn nhìn ra từ trên mặt đất và hai cái đèn lồng bị phá hủy kia, hắn biết trước khi tên địch nhân công kích đã phá hủy thiết bị chiếu sáng khiến cho người của mình đột nhiên rơi vào trong bóng tối, và bởi vì địch nhân mới vừa công kích khiến cho bọn họ hoang mang sợ hãi vùng đao chém bừa bãi và giết chết lẫn nhau, còn địch nhân thì thừa cơ hội này chạy trốn.

Nghe Long Nạp ra lệnh phái người đuổi theo, Ân Nặc lén cười thầm, bởi hắn biết là không thể nào đuổi theo kịp được. “Người bảo vệ công chúa này là ai chứ? Ước gì hắn trở thành bộ hạ của ta.” Ân Nặc và đại ca của hắn khác nhau ở điểm này, nếu như cho hắn lựa chọn giữa nàng công chúa xinh đẹp và một tên võ tướng văn võ toàn tài, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn tên võ tướng.

-0-0-0-

Sau ba ngày lúc nghỉ lúc chạy như điên, Khang Tư và Công chúa Ngã Lệ Ti đã cách xa biên giới hơn 300 dặm. Lúc này Khang Tư không còn ngồi chung ngựa với công chúa nữa mà công chúa cưỡi trên lưng ngựa, còn Khang Tư thì nắm dây cương dẫn ngựa đi bộ phía trước. Bọn họ đã đi được như vậy bốn ngày trên đường núi. Hai người không dám đi theo đường chính, vì mấy ngày trước còn phát hiện kỵ binh trinh sát ở một cái thôn nọ.

Tốc độ tiến công của quân địch rất nhanh, bởi vì trong phạm vi 300 dặm này chỉ có một quân doanh đã bị tiêu diệt kia là đội quân duy nhất trú đóng ở vùng biên giới nên trong vòng 300 dặm này chúng tiến quân vũ bão như vào chỗ không người. Nếu không phải chúng vì mục đích thống trị nên không cướp bóc thì quân đội đã sớm đuổi tới trước mặt hai người Khang Tư rồi.

Công chúa Ngã Lệ Ti ngồi trên lưng ngựa, ngoảnh nhìn tám lưng thẳng tắp của Khang Tư đang nắm dây cương dẫn ngựa ở phía trước. Công chúa cảm thấy rất kỳ lạ, bởi từ khi Khang Tư xuống ngựa dắt bộ vẫn luôn duy trì đúng mực tư thế của quân nhân. Trong bảy ngày qua Công chúa và Khang Tư rất ít khi nói chuyện với nhau. Trong đó thường là Công chúa mở miệng trước, hơn nửa phần lớn là câu hỏi.

- Khang Tư, ngươi có nguyện vọng gì không?

Công chúa định sau khi trở về sẽ thưởng thưởng thật nhiều cho Khang Tư, “Không biết đến lúc hắn biết rõ thân phận của mình thì sẽ biểu hiện thế nào nhỉ? Là giật mình kinh sợ, quỳ xuống xin tội hay là sẽ ngơ ngác thất thần?” Công chúa cứ mãi suy nghĩ đại loại như thế nên ít nhiều cũng vui đi nỗi sầu lo.

- Nguyện vọng?

Khang Tư vẫn không quay người lại, cũng không dừng bước, hắn chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời quang đãng mênh mông, lắc đầu, cười thần nhiên nói:

- Ta chỉ có nguyện vọng được tiếp tục cuộc sống này mà thôi.

- Sống sót? Ngươi không thích phú quý, địa vị, mỹ nữ sao?

Công chúa lấy làm lạ hỏi, bởi những điều này đều là mục tiêu đeo đuổi của mọi người.

- Ha ha, có lẽ vậy.

Khang Tư thần nhiên cười nói.

Công chúa biết Khang Tư sắp kết thúc đề tài này rồi, vì thế nàng biết điều không nói nữa. Công chúa nhớ lại bảy ngày qua kể từ khi Khang Tư thoát

khỏi hiểm cảnh, lại đột nhiên tỏ ra rất lãnh đạm, cũng không thể nói là lãnh đạm mà cảm giác giống như là cách đối xử đã thay đổi hẳn. Giọng nói cũng trở nên có hơi chút vằn nhẽ, không có kiểu ra lệnh cộc lốc như trước kia.

Công chúa vừa mới bắt đầu cho là nam nhân cố tình thể hiện mình ở trước mặt mỹ nữ, nhưng phát hiện mình lại sai lầm rồi, bởi cho dù ở trong núi, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, cũng không thấy Khang Tư có động tác hay nói gì khác lạ. Có một lần Công chúa đang tắm dưới dòng suối thì đột nhiên có một con rắn xuất hiện, quá sợ hãi nàng liền thét lên gọi Khang Tư tới. Hắn giết chết con rắn xong cũng không hề liếc mắt nhìn vóc dáng xinh đẹp động lòng người của nàng đã quay người rời đi. Đêm đó Công chúa được ăn một bữa thịt rắn nướng.

Công chúa âm thầm quyết định sau khi trở về để đô nhất định phải phong cho Khang Tư tước hiệu Nhất đẳng kỵ sĩ, bởi vì biểu hiện của hắn đúng là phong cách của kỵ sĩ. Tước hiệu kỵ sĩ ở Khi Hồng Quốc có năm cấp, nhất đẳng là cao nhất. Kỵ sĩ là người được tôn kính, chỉ có kỵ binh mới có thể được phong làm kỵ sĩ. Tiểu đội trưởng kỵ binh là ngũ đẳng kỵ sĩ, tất cả tướng quân đều là Nhất đẳng kỵ sĩ, căn cứ vào đó suy ra Ngã Lệ Ti định phong cho Khang Tư tước hiệu này, cũng chính là muốn cho hắn làm Tướng quân rồi.

Đang suy nghĩ miên man Ngã Lệ Ti chợt phát hiện Khang Tư dừng lại. Vừa muốn hỏi hóm xem có chuyện gì xảy ra, Khang Tư đã dắt ngựa vào trong rừng cây. Công chúa lúc này cũng phát hiện ra có điều khác thường, bởi không có gió thổi mà mấy chiếc lá rơi xuống mình, tiếp đó cả vùng đất đột nhiên chấn động, không cần nghĩ cũng biết là đại đội kỵ binh xuất hiện trên đường núi.

Công chúa biến sắc mặt, bàn tay ngọc bụn miệng ngựa đến nỗi tái nhợt. Quân địch? Quân ta? Ở trong đầu nàng không ngừng lóe lên hai ý niệm này. Nhưng Công chúa cũng biết hy vọng đó là đạo quân của mình thì rất xa vời, còn địch quân thì cơ hội vẫn lớn hơn. Khang Tư hẳn cũng nghĩ như vậy, bởi Công chúa thấy Khang Tư rút đao ra phòng bị.

Khi nhìn thấy đội kỵ binh, thấy lá quân kỳ ở phía trước, vẻ khảm trương trên mặt công chúa biến mất, nàng lộ ra vẻ tươi cười:

- Khang Tư, là đội quân của Cổ Lạp Tướng quân, là người của mình.

Nói xong không đợi Khang Tư kịp phản ứng nàng đã phóng vọt ra ngoài.

Khang Tư nghe đến tên Cổ Lạp thoáng sững sờ một chút, chẳng qua hắn lập tức biết đây là Tướng quân của đạo quân thứ 7 trấn thủ phòng tuyến thứ hai. Tướng quân này thuộc Vương tộc cho nên tất cả đạo quân thứ 7 đều là kỵ binh. Sau khi toàn thể Cẩm vệ quân phản bội, lực chiến đấu của đội quân này trở thành mạnh nhất trong cả nước. Những thứ này đương nhiên là ở trên đường đi công chúa nói cho hắn nghe. Khang Tư thấy công chúa chạy ra ngoài, không còn cách nào khác là cũng theo ra.

.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trở về an toàn (P2).

- Ai?

Kỵ binh mở đường phía trước bỗng nhiên thấy hai người mặc quân phục lao ra, không khỏi lập tức vây quanh bọn họ. Lúc này Công chúa lập tức kêu lên:

- Ta là Công chúa Ngã Lệ Ti! Cổ Lạp đâu?

Nghe nàng nói, bọn kỵ binh thoáng sững sờ một chút, nhưng tất cả đều lộ ra vẻ không tin, vừa lúc đó có một giọng nói rất thô lỗ vang lên:

- Người nào dám giả mạo Công chúa điện hạ?

Bọn kỵ binh tránh sang một bên chừa ra một con đường, ở đó xuất hiện một người trẻ tuổi cười con ngựa rất lớn. Nhìn khôi giáp trên người sáng bóng có thể thấy hẳn là một Thiên tướng.

- Khải Ân, tại sao ngươi lại tới chỗ này? Phụ thân Cổ Lạp của ngươi đâu?

Ngã Lệ Ti nhìn thấy tên Thiên tướng, vội vàng kêu.

Khải Ân nghe có người kêu tên của mình, nhận ra giọng nói rất quen tai, không khỏi dụi dụi mắt, quan sát người có vóc dáng nhỏ nhắn đứng phía trước. Sau khi thấy dung mạo kia, không khỏi sợ ngây người:

- A!? Công... Công chúa?!

Sau một lúc ngẩn người, hắn vội vàng quỳ xuống dập đầu:

- Kỵ binh quân thứ 7, Thiên tướng Khải Ân tham kiến bệ hạ.

Toàn thể binh sĩ đều quỳ xuống mà dập đầu tham kiến. Khải Ân lại làm đại lễ và xưng hô bệ hạ là bởi vì Long Nạp phái khoái mã đem thi thể của Quốc vương đưa đến Vương thành. Dụng ý của hắn là muốn làm dậy lên sự tranh đoạt vương vị bên trong Khi Hồng Quốc để lợi dụng rối loạn cho quân đội của mình dễ dàng tiến công.

Long Nạp đã thành công, ở bên trong Vương thành chia làm hai phái: một phái ủng hộ Công chúa Ngã Lệ Ti, bởi vì nàng là người thừa kế vương vị duy nhất. Phái này mặc dù có rất nhiều lão thần, nhưng quân đội cũng chỉ có quân đoàn thứ 7 ở xa Vương thành là biểu hiện ủng hộ quân doanh kia, xem ra là dư nhiều lành ít. Mà quân đội đóng ở gần Vương thành, đa số không là trung lập thì cũng biểu hiện ủng hộ Vương hậu lên ngôi trở thành Nữ vương, trở thành một phái có thực lực hùng hậu. Đại đa số các vương tộc có huyết thống, có dã tâm đều đã chết sạch ở biên giới, vì thể hiện giờ trong nước chỉ có hai thế lực này tranh đoạt vương vị.

Vốn dĩ khi nghe tin Quốc vương đã chết, Công chúa mất tích, Vương hậu có lên ngôi cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Chỉ có điều Vương hậu cũng không phải là thân mẫu, mà là kế mẫu của Ngã Lệ Ti, lớn hơn nàng mười tuổi. Vì thế các lão thần mới cố tình tiếp tục ủng hộ nàng công chúa còn chưa biết sống chết ra sao kia.

Nghe Khải Ân kể rõ tình hình ở thủ đô, Ngã Lệ Ti mới biết thân phận của mình bị lộ rồi, nàng hơi lo lắng nhìn Khang Tư, phát hiện hắn vẫn đứng bên mình nét mặt bình thản như không có gì.

Khải Ân mặc dù là một võ tướng hữu dụng vô mưu, nhưng vẫn phát hiện Công chúa có vẻ coi trọng tên binh sĩ đi cùng với nàng. Hắn không khỏi lấy làm lạ tò mò hỏi:

- Ngươi là ai?

Khang Tư hướng Khải Ân chào theo nghi thức quân đội:

- Quân đoàn bộ binh thứ chín Thiên tướng Huy Hạ đội trưởng tiểu đội 20, Khang Tư.

Ngã Lệ Ti vội vàng nói:

- Chính là hắn cứu ta từ trong quân doanh.

- Ô, hảo tiểu tử, ngươi đã lập công lớn rồi.

Khải Ân là người lòng dạ ngay thẳng, lập tức vỗ vỗ vai Khang Tư tán thưởng.

- Không dám, Công chúa điện hạ, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, xin cho phép thuộc hạ cáo lui về đội.

Nhìn vẻ mặt và giọng điệu của Khang Tư vẫn giống như trước kia, chỉ khác có một điểm duy nhất là thêm danh xưng của nàng. Ngã Lệ Ti chợt hiểu ra, từ lúc cứu nàng ra Khang Tư đã biết thân phận của nàng rồi. Tận đáy lòng nàng dâng lên một ý vị phức tạp, cảm thấy như mình đã bị lừa dối nên nàng vừa tức giận vừa xấu hổ, bởi nàng nghĩ Khang Tư không biết rõ thân phận của nàng nên khi một mình chung đụng với Khang Tư đôi lúc đã lộ ra tình cách nữ nhi.

Vốn nàng định phát hỏa lại nhìn thấy ánh mắt bình thản an tường như bầu trời của Khang Tư, nàng đột nhiên hiểu rằng, cho dù lúc ấy nàng biểu lộ thân phận của mình, thái độ của Khang Tư đối với nàng cũng vẫn như vậy. Lúc này nàng tạm thời không còn chung đụng với Khang Tư, trong đầu nàng miên man nhớ lại, tới ngọn núi, gió thổi, tới rừng cây, dòng suối, đồng lúa đêm, đèn cá hương vị ngọt ngào của món ăn hoang dã kia.

Khi nàng nghĩ tới lúc mình đang tắm gặp phải con rắn, thân hình trần truồng trước mặt Khang Tư, mặt Ngã Lệ Ti thoáng ửng hồng. Lúc này tâm tình của nàng dâng lên ý vị ngọt ngào xen lẫn ngượng ngùng, ánh mắt nhìn Khang Tư cũng trở nên mơ màng huyền ảo.

Khang Tư không tính là anh tuấn, cũng không tính là quá xấu xí, hình dáng của hắn có thể xem là người bình thường không có gì nổi bật. Nhưng nếu chen lẫn trong đám đông, thì nàng rất nhanh có thể nhận ra hắn. Nói như thế nào đây? Bộ dạng của hắn không giống như những ca ca của các nương nương kia, vừa thuộc loại khó nhìn cũng lại vừa là thứ nhìn lâu rồi sẽ không còn chán ghét, là nam nhân càng nhìn càng thấy có sức hấp dẫn. Đây có thể là do một loại khí chất của Khang Tư mà không thể diễn tả bằng lời.

Câu nói của Khải Ân khiến Công chúa chợt tỉnh lại:

- Khang Tư, toàn bộ đội quân của ngươi đều bị tiêu diệt rồi, ngươi còn trở về đội nào nữa, chi bằng gia nhập quân đoàn thứ bảy của chúng ta đi?

- Đúng rồi, Khang Tư, nhiệm vụ của ngươi vẫn chưa hoàn thành đâu, vì ngươi vẫn chưa hộ tống ta tới thủ đô, hơn nữa, ngay cả phần thưởng ngươi cũng chưa nhận lấy đó.

Ngã Lệ Ti lập tức tiếp lời.

- Rõ, thuộc hạ lĩnh mệnh.

Khang Tư tiếp nhận đề nghị của Khải Ân, bởi hắn không biết ngoài chiến tranh ra mình còn có thể làm được những gì nữa.

- Khải Ân, người cứ tiếp tục chấp hành nhiệm vụ của Cổ Lạp giao cho người, đưa cho ta một con ngựa, ta sẽ cùng Khang Tur tự đi về đại doanh.

- Dạ, Công chúa...Ồ, bệ hạ, Khang Tur có biết cưỡi ngựa không?

Khải Ân lấy làm lạ nhìn Khang Tur, bởi Khang Tur là quân nhân bộ binh.

- Dĩ nhiên biết...

Công chúa chợt nhớ tới chuyện mình cùng Khang Tur cưỡi chung một con ngựa, mặt không khỏi ửng đỏ lên.

Mọi người bên cạnh Công chúa cũng đã nhận ra biểu hiện này quá rõ ràng, trừ lúc đi trong rừng Khang Tur dắt con ngựa trắng, vậy thì... Khải Ân khẽ nhủ vậy, muốn nói gì đó, nhưng lại nén xuống. Lặng lẽ để lại một con ngựa và mười tên kỵ binh xong liền cáo biệt Ngã Lệ Ti, đi thi hành nhiệm vụ tuần tra của hắn.

Công chúa lập tức giao con ngựa kia cho Khang Tur, nàng vẫn cưỡi con ngựa trắng, ra lệnh:

- Đi!

Khi Khang Tur cưỡi ngựa chạy xuống núi, hắn quan sát thấy kỹ thuật cưỡi ngựa của mười tên kỵ binh kia nhẹ nhàng linh lợi. Khang Tur lập tức nhận thấy đây là một cơ hội để học tập kỹ thuật cưỡi ngựa. Đường núi gấp ghe, bên cạnh có kỵ sĩ với thuật cưỡi ngựa cao siêu, đây là dịp tốt để Khang Tur rèn luyện kỹ năng cưỡi ngựa.

Khang Tur theo phía sau chăm chú nhìn nhất cử nhất động của bọn kỵ sĩ. Nắm được kỹ thuật của họ, đồng thời nhớ lại cảm giác lần đầu cưỡi ngựa trốn chạy khủng khiếp đó. Không biết Khang Tur là thiên tài hay là con ngựa hắn cưỡi tuyệt hảo nữa, rất nhanh, Khang Tur đã đạt tới người ngựa hợp nhất, người và ngựa cùng nhẹ nhàng thoải mái như lướt gió chạy băng băng.

Khi bọn kỵ sĩ nhìn thấy một màn này vừa không cam lòng vừa bội phục. Bọn họ từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy thuật cưỡi ngựa hoàn hảo như vậy. Vì thế khi đến doanh trại, lúc xuống ngựa, thấy Khang Tur cười thật tươi nói lời cảm ơn, chúng rất kinh ngạc, còn tưởng rằng Khang Tur vì cảm ơn bọn họ dẫn đường mới nói cảm ơn.

- Công chúa điện hạ...Ồ, bệ hạ. Thật tốt quá ngài không có việc gì.

Một lão tướng cường tráng vội vàng ra cổng quân doanh nghênh đón, trước hướng Công chúa làm quân lễ, tiếp đến quỳ xuống hành đại lễ:

- Tướng lĩnh Cổ Lạp Quân đoàn thứ bảy, tham kiến bệ hạ.

Các tướng và binh sĩ theo phía sau hắn đồng loạt quỳ xuống.

Sau khi Cổ Lạp được Công chúa đỡ đứng lên lại bắt đầu oán thán:

- Công chúa nhìn xem, ngài đã chịu khổ cực bao ngày rồi, thuộc hạ đã chuẩn bị xong vật dụng tẩy trần, mời ngài vào trong soái trường nghỉ ngơi.

Cổ Lạp có quan hệ thân thích với Công chúa, hơn nữa hắn đã nhìn Ngã Lệ Ti lớn lên từ khi nàng còn bé nên nói chuyện với Ngã Lệ Ti có chút giống như vị cha hiền, trong mắt cũng thoáng ướt lệ.

- Được rồi, cảm ơn Cổ Lạp bá phụ.

Công chúa mỉm cười đi vào. Tâm tình của nàng trải qua nhiều ngày thấp thỏm lo âu cuối cùng cũng có thể tạm thời thanh thản phần nào. Dĩ nhiên lúc nàng rời đi cũng không quên liếc mắt nhìn Khang Tur, nhưng lần này nàng làm rất tự nhiên, không ai nhận thấy được.

Công chúa vừa đi khuất, Cổ Lạp quay sang Khang Tur cười nói:

- Người chính là Khang Tur đơn thân độc mã từ trong địch doanh cứu thoát Công chúa à?

Khang Tur vừa nghe cũng biết là Khải Ân vừa phái khoái mã báo tin cho Cổ Lạp.

Khang Tur vội vàng chào theo quân lễ:

- Thuộc hạ Khang Tur tham kiến Tướng Quân.

- Ủ, được rồi, người đi nghỉ trước đi.

Xem ra Cổ Lạp rất hài lòng đối với Khang Tur.

- Rồi.

Khang Tur tuân lệnh đi theo một tên binh sĩ vào doanh trại tạm thời của hắn. Quả thật hắn cần phải nghỉ ngơi, bảy ngày qua hắn không được ngủ thẳng

giấc một chút nào. Cho nên hắn vừa nằm lên giường tức thì ngủ say.

Đêm xuống, Khang Tư bị một tên binh sĩ đánh thức dậy, bưng lên bữa cơm tối cho hắn. Vốn Công chúa muốn mời Khang Tư cùng ăn cơm, nhưng không biết tại sao bỏ đi ý niệm đó trong đầu, chỉ phái người đưa cơm cho hắn. Khang Tư cũng không khách sáo, dĩ nhiên Khang Tư vẫn luôn ăn cơm với phong thái lịch thiệp từ tốn. Khi ăn xong, trên mặt bàn dưới đất không rơi rớt một hạt cơm nào. Động tác ăn uống của hắn hoàn toàn không giống như quân nhân, đây có thể là thói quen từ trước kia trong những bữa ăn hàng ngày của hắn.

Ăn xong bữa tối không lâu, Khang Tư được dẫn tới soái trường, nơi này đang tiến hành hội nghị, vốn là Khang Tư không có tư cách tham gia, chẳng qua là Ngã Lệ Ti tự mình chỉ đích danh muốn hắn có mặt tham dự, hắn mới có cơ hội tham gia hội nghị này.

Trong Soái trường, tất cả các tướng lĩnh đều đã đến đông đủ. Ngã Lệ Ti xinh đẹp tuyệt trần ngồi ở ghế chủ tọa, Cổ Lạp cùng một gã Tướng quân chia ra ngồi ở hai bên thấp hơn một chút, bên dưới nữa là Phó tướng và các Thiên tướng, còn những đại đội trưởng thì đứng ở bốn phía. Khang Tư chỉ chào theo quân lễ một cái rồi yên lặng đứng ở trong một góc tối.

Sau khi Ngã Lệ Ti nhìn thấy Khang Tư đi vào liền tuyên bố hội nghị bắt đầu.

- Bệ hạ, nước một ngày không thể không có vua, thần nghĩ rằng trước hết cần phải huy sư về triều, lên ngôi vua, sau đó dẫn binh mã cả nước, tiêu diệt địch quân.

Đây là Cổ Lạp nói.

Còn một gã Tướng quân ngồi đối diện Cổ Lạp thì tiếp lời nói:

- Thần cho là trước cần phải tiêu diệt địch quân, sau đó huy sư trở về triều cũng không muộn. Đến lúc đó không người nào dám không phục tùng bệ hạ.

Hai người đang tranh nhau trước là công kích quân địch hay là lên ngôi làm vua trước, tranh luận không ngớt về vấn đề này. Các tướng lĩnh phía dưới cũng bắt đầu bàn luận với người bên cạnh ầm ĩ cả lên.

Cho đến lúc Ngã Lệ Ti gợn tay lên, mọi người mới yên tĩnh lại. Bọn họ muốn nghe xem vị Nữ vương tương lai này có cao kiến gì. Ngã Lệ Ti cũng không phải là một Công chúa bình thường, bởi Quốc vương chỉ sinh có mỗi mình nàng, cho nên các giáo sư cung đình cũng giáo dục nàng như một vị Thái tử, vì vậy nàng học được rất nhiều kiến thức mà phần đông các Công chúa khác không biết được.

Trong lòng nàng đã có dự tính nhưng đột nhiên nàng muốn biết năng lực của Khang Tư, bật thốt lên:

- Khang Tư, ngươi có ý kiến gì không?

Sau khi nói ra mặc dù có chút hối hận, nhưng dáng vẻ của nàng vẫn tỏ ra đầy hứng thú.

Nghe câu hỏi của Ngã Lệ Ti, trừ cha con Cổ Lạp lộ ra thần sắc khác thường, tất cả tướng lĩnh khác đều ngơ ngác nhìn quanh. Bọn họ cũng không biết vị Khang Tư ấy là nhân vật nào.

Khang Tư nghe Công chúa chỉ đích danh mình cũng thoáng sửng sò, mặc dù rất lấy làm lạ vì sao Công chúa lại hỏi mình, nhưng hắn vẫn đứng dậy hành lễ, nói:

- Bệ hạ.

Hắn cũng theo mọi người gọi Ngã Lệ Ti là bệ hạ:

Thuộc hạ không có ý kiến gì, chẳng qua thần nghĩ rằng: trước hết cần phải biết rõ lực lượng của hai bên địch ta, sau đó mới có thể tiếp tục quyết định làm cái gì.

Nói xong liền hành lễ lui xuống. Dĩ nhiên là hắn lui xuống trước đủ mọi loại ánh mắt soi mói của mọi người.

- A, không sai. Khải Ân, người phụ trách nhiệm vụ trinh sát, hãy nói một chút về so sánh binh lực giữa quân địch và phe ta như thế nào.

Ngã Lệ Ti rất hài lòng với câu trả lời của Khang Tư, nàng biết thân phận của mình hiện tại, cũng biết trách nhiệm mà nàng phải phải gánh lấy. Tuyệt không thể hủy hoại chi quân đội duy nhất ủng hộ mình.

- Dạ, bệ hạ. Quân đoàn thứ bảy của chúng ta có tổng quân số là 3 vạn người, đạo quân thứ nhất của địch quân ước chừng hai vạn người.

Nghe Khải Ân nói ra mấy con số, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Quân số địch nhân ít hơn so với mình, với ba vạn kỵ binh thực lực hùng mạnh phe mình nhất định có thể dễ dàng tiêu diệt hai vạn quân của địch, đồng thời thừa cơ đoạt lại lãnh thổ bị xâm chiếm kia.

Khải Ân thấy mọi người đều lộ ra vẻ thắng lợi tới nơi nên vội vàng nói tiếp:

- Trong hai vạn quân đạo thứ nhất của quân địch có một vạn vốn là cấm vệ quân phản bội. Hơn nữa phía sau của bọn chúng còn có đạo quân thứ hai chưa biết rõ quân số và đạo quân thứ ba đang chạy từ Hắc Nham Quốc tới. Nguồn truyện: Y

Mọi người nghe nói tới cảm vệ quân ai cũng thào hất một hơi khí lạnh, bởi vì đó là đội trọng trang thiết kỵ còn mạnh hơn Quân đoàn thứ bảy. Đến lúc nghe nói phía sau quân địch còn có hai đạo quân ừ ừ kéo tới thì tất cả đều có cảm giác như trong đầu có tiếng ong ong, mặt mày thất sắc. Bọn họ biết rằng cho dù có đánh thắng được cảm vệ quân thì quân đội còn lại của mình cũng không thể chống cự được với hậu quân của quân địch. Như vậy bây giờ chỉ còn cách rút lui? Tất cả đều nhìn Ngã Lệ Ti.

Ngã Lệ Ti nhủ mày suy nghĩ tìm biện pháp, nàng cũng không muốn trở về thủ đô tranh vương vị với kẻ mẩu mà không có chút chiến công nào, bởi các tướng lĩnh đang ủng hộ kẻ mẩu kia chắc chắn không thể thuận phục một người vô dụng như mình.

Mọi người trong soái trưởng đều suy nghĩ tìm biện pháp, bọn họ cũng biết nếu cứ như vậy mà trở về thì danh vọng của mình sẽ không còn lại chút gì, nhưng đánh thì đánh không lại, bây giờ phải làm sao mới phải đây? Toàn soái trưởng yên lặng như tờ, chỉ nghe tiếng tim đập nổi lên.

Khang Tư cũng nghĩ biện pháp, đây là lần đầu tiên hấn động não suy nghĩ biện pháp làm cách nào tiêu diệt địch nhân. Hoàn cảnh đúng là đã biến đổi con người, trước kia Khang Tư vốn chỉ là xung phong giết giặc theo đội trưởng, giết người chính là nhiệm vụ của hấn, điều hấn cần chỉ là sự linh hoạt của tay chân. Bây giờ là lần đầu tiên hấn tham gia hội nghị, thấy mọi người đều đang trầm ngâm suy nghĩ, hấn cũng lầy nhem và suy tư.

Hấn nhớ lại khi sử dụng linh cảm trong thời gian săn bắt dã thú và cứu được Công chúa, hấn không kịp được định đem mưu kế bắt động vật đưa ra. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, hấn buột miệng nói ra. Hấn biết hấn chính là một người ngốc nghếch.

- Không biết hai vạn người của địch nhân này là tách ra hay là hợp chung một chỗ? Nếu như tách ra, trước chúng ta tiêu diệt kẻ yếu, sau đó lại đợi thời cơ tiêu diệt lực lượng mạnh, nếu như đánh không lại cũng có thể an toàn chạy thoát, rồi sau đó lại tìm cơ hội tiêu diệt bọn chúng.

Khang Tư tự lẩm bẫm phương pháp hấn dùng để đối phó với đàn cạp lúc săn thú.

Tiếng của Khang Tư mặc dù rất nhỏ, nhưng ở trong soái trưởng đang yên lặng như tờ nên mọi người đều nghe rõ mồn một. Tất cả mọi người đột nhiên chợt tỉnh lại, mặc dù phương pháp kia thật ra bọn họ cũng biết, nhưng ai cũng chỉ nghĩ đến hậu quả sẽ thảm khốc khi giao đấu với cảm vệ quân và làm thế nào để bảo tồn thực lực trở về thủ đô nên đã hoàn toàn quên đi phương pháp lấy nhược thắng cường kia rồi ngay sau đó lập tức rút lui trở về thủ đô.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cứu Viện (1+2).

- Tồ! Cứ quyết định như vậy đi, Khai Ân, ngươi hãy dẫn người đi trinh sát vị trí của quân phản loạn và vị trí của một vạn quân địch.

Sau khi Ngã Lệ Ti thảo luận cùng các tướng lĩnh, nàng quyết định tiếp thu lời đề nghị của Khang Tư, tiêu diệt đội quân yếu hơn mình. Vì thế nhất định phải biết vị trí của cảm vệ quân phản bội và vị trí của quân địch mục tiêu.

- Dạ.

Khai Ân tiếp nhận mệnh lệnh vội đứng dậy hành lễ.

- Các tướng lĩnh còn lại chuẩn bị khai chiến! Giải tán.

Ngã Lệ Ti đứng dậy ra lệnh.

Mọi người đều đứng dậy cung kính nói:

- Dạ, cung tiễn bệ hạ!

Lúc Ngã Lệ Ti rời đi, khe liếc mắt nhìn Khang Tư đang đứng trong góc, hấn cúi gằm đầu không nhìn thấy mặt. Nàng thở dài, không dừng bước theo đám vệ binh rời đi.

Lúc này nàng có cảm giác như đoạn đường nàng và Khang Tư trải qua đã trở thành một kỷ niệm. Hào cảm lúc đầu của nàng dành cho Khang Tư, sau khi nàng tới đại doanh này thì nó đã bị nàng quên lãng. Không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ vì nàng đã từ Công chúa trở thành Nữ vương, còn Khang Tư chỉ là một tên binh sĩ.

Một Công chúa sắp trở thành Nữ vương và một tên binh sĩ chẳng biết chết lúc nào, thì hoàn toàn không thể có tình cảm. Nàng quên đi hào cảm thì không thể nảy sinh lòng yêu mến. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Ngã Lệ Ti quên đi đoạn thời gian tốt đẹp đó. Đây cũng là một loại tự cảnh giác của bản thân nàng thôi.

Khang Tư hoàn toàn không quan tâm tới Ngã Lệ Ti, cũng không thể biết Ngã Lệ Ti nghĩ gì. Hấn chỉ biết mình là một tên binh sĩ, vương vị hay quân địch cũng không có nghĩa lý gì đối với hấn. Hấn không biết lý do vì sao mình được sinh ra trên đời, nếu thật sự biết thì đó chính là sống cho đến lúc mình không thể tiếp tục sống nữa.

Sau khi Khang Tur rời khỏi soái trưởng, đi vòng vòng trong quân doanh không có chuyện gì làm, cuối cùng hắn về lại lều nghỉ ngơi. Vừa ngồi xuống thì Khải Ân tiến vào.

Khang Tur vội đứng lên chào, Khải Ân mặt không chút tình cảm ra lệnh cho hắn:

- Khang Tur ngươi đã được chuyển vào quân đội dưới trưởng ta rồi, ngươi lập tức đi chấp hành nhiệm vụ trinh sát. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y
- Rõ.

Khang Tur biết đạo lý là ăn cơm của người ta thì phải làm việc cho người ta, cho nên hắn hoàn toàn không nghĩ tới mình chính là người có công lớn trong việc cứu thoát nữ vương tương lai, không được nghỉ ngơi là điều không đúng, đêm hôm khuya khoác đã bị phái đi trinh sát tình hình của địch. Hắn cùng hoàn toàn không biết gã thô kệch Khải Ân này không ngờ vì Ngã Lệ Ti đặc biệt chiếu cố tới hắn, mà đặc biệt quan tâm tới hắn.

Đối với việc Ngã Lệ Ti gọi Khang Tur tới tham gia hội nghị của trưởng quan và cho Khang Tur lên tiếng làm Khải Ân hắn không được tự nhiên lắm. Đó cũng là tư tưởng đã ăn sâu vào trong đầu óc của Khải Ân: “Ở giai cấp chế độ này, hắn cho rằng binh sĩ phải tận tụy hết sức vì trưởng quan của họ, đó là việc đương nhiên phải làm. Hắn vẫn cho rằng Khang Tur cứu Ngã Lệ Ti là việc phải làm, mà vốn không cần phải khách sáo đối với Khang Tur như vậy. Nói đến cùng cùng vì Khang Tur chỉ là một tên binh sĩ.

Khang Tur đi tới chuồng ngựa, tùy ý chọn một con, cùng nhận lấy vũ khí: trường thương và mã đao do một tên kỵ binh đưa tới. Quân đội của Khải Ân chia làm 100 tiểu đội, mỗi đội có 10 người. Những tiểu đội này đều lần lượt rời khỏi quân doanh đi thám thính hành tung của quân địch.

Quân hàm của Khang Tur là đội trưởng của tiểu đội gồm 50 người, quân hàm này cũng chưa hủy bỏ dù đội quân thứ chín bị diệt vong. Cho nên hắn đương nhiên trở thành trưởng quan của tiểu đội 10 người kia. Hơn nữa 10 tên kỵ binh kia là những tên dẫn đường cho hắn và Ngã Lệ Ti lúc trước. Đây có thể là lúc Khải Ân quan tâm đặc biệt tới Khang Tur, lại biểu lộ ra là một loại người thô kệch không có đầu óc tinh tế. Dĩ nhiên điều này cũng là vì hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ, nếu đổi lại một vài kỵ binh không biết Khang Tur, tiểu đội này cũng đừng nghĩ đến việc hoàn thành nhiệm vụ rồi. Bởi vì không thể phối hợp được.

- Trưởng quan, xin hỏi chúng ta nên đi về phía nào lục soát đây?

Tên binh sĩ hỏi hắn mặc dù biết Khang Tur chỉ là tên đội trưởng bộ binh nhưng hắn biết thuật cưỡi ngựa của Khang Tur, hơn nữa còn là đại công thần có công cứu bệ hạ, tin rằng không lâu nữa hắn sẽ trở thành Đại đội trưởng kỵ binh. Cho nên hiện tại hắn đã coi Khang Tur trở thành đội trưởng của mình rồi.

- Thật xin lỗi, ta không quen với địa hình nơi này, ngươi nói xem chúng ta nên đi phía nào lục soát đây?

Khang Tur lại hỏi ngược lại, hắn nói thẳng là không biết, chưa bao giờ hắn vì mặt mũi của mình mà nói biết đối với chuyện mình không biết. Đặc biệt là trên phương diện đại sự tình hình quân đội này.

- Kia...

Vừa nghe Khang Tur hỏi ngược lại- chẳng những tên kỵ binh này có chút sùng sốt mà chín tên binh sĩ còn lại cũng sùng sờ nhìn Khang Tur. Bởi vì bọn chúng cùng chưa từng thấy qua có Trưởng quan nào hỏi ý kiến của binh sĩ. Trưởng quan đều trực tiếp hạ lệnh, binh sĩ phải phục tùng theo.

Tên binh sĩ kia thấy ánh mắt Khang Tur trong suốt, khoe miệng lộ ra một ít ý cười thần nhiên đợi mình trả lời. Theo biểu cảm này của Khang Tur hắn biết đó không phải là vẻ mặt đang cười nhạo mình, mà thật sự mong đợi mình trả lời.

Hắn trấn tĩnh lại cung kính trả lời:

- Trưởng quan, thuộc hạ cho rằng, chúng ta nên đi tới một thị trấn nhỏ cách đây hơn một trăm dặm về phía tây nam để thăm dò, nếu như quân địch đã đi qua nơi đó hay ở gần đó thì cư dân của thị trấn nhất định biết chút động tĩnh. Bởi vì lời đồn có khi nhanh hơn ngựa phi không biết bao nhiêu lần.
- Tốt, chúng ta hãy đi tới đó thăm dò, phiền ngươi dẫn đường được chứ?

Khang Tur lập tức tiếp thu ý kiến của tên kỵ binh này, theo cách nói của tên kỵ binh, hắn đoán tên đó nhất định đã đọc qua sách vở, Khang Tur rất tôn trọng những người đọc sách, đó là vì lúc còn nhỏ hắn hâm mộ nhất chính là những thiếu niên có tiền đi học. Hơn nữa tên kỵ binh này nói cũng có đạo lý.

- Kia... Được rồi, mời Trưởng quan đi theo ta.

Tên kỵ binh này thoáng sùng sốt một chút. Đối với binh sĩ mà Trưởng quan còn dùng lời kính trọng, hắn thật sự không biết Khang Tur rốt cuộc là người như thế nào, sống ở xã hội rất phân biệt giai cấp này, đặc biệt là trong quân đội, cho dù ngươi vốn là tên binh sĩ bình dị dễ gần nhưng sau khi ngươi trở thành Trưởng quan thì đối với binh sĩ thông thường bất giác sẽ nảy sinh ra cảm giác mình ưu việt hơn.

Đội ngũ của Khang Tur đi theo tên kỵ binh kia, nhờ vào ánh trăng bắt đầu vượt núi băng đèo, chạy về hướng thị trấn nhỏ không biết tên kia. Trên đường Khang Tur theo sát tên kỵ binh phía trước, sau khi trầm mặc một hồi, hắn hỏi:

- Ta tên là Khang Tur, còn ngươi?

Khang Tur chủ động nói chuyện, là hắn muốn biết tên binh sĩ này rốt cuộc có đọc sách hay không.

Hắn cũng không đại đi hỏi Công chúa có đọc sách hay không, mà hắn cũng không muốn hỏi, ở trong suy nghĩ của hắn, Công chúa và hắn là người của hai thế giới khác nhau. Còn như hỏi tên kỵ binh này, là vì hắn và Khang Tư đều là binh sĩ, người cùng một thế giới. Điều này cũng nói rõ ở tận trong nội tâm của Khang Tư vẫn còn tồn tại chế độ giai cấp. Chẳng qua giai cấp của hắn chỉ chia làm hai loại quý tộc và binh dân mà thôi.

Sau khi Khang Tư tham gia quân đội không phải hắn không nghĩ đến chuyện học chữ, nhưng một là chiến đấu suốt ngày, căn bản không có thời gian. Hai là các huynh đệ trong quân doanh đều mù chữ giống như hắn, muốn học cũng không học được,.

- Trưởng quan, thuộc hạ tên là Uy Nạp.

- Uy Nạp, người hắn là đọc qua rất nhiều sách rồi chứ?

- Thuộc hạ chỉ đọc qua vài cuốn nhập môn mà thôi.

- A, thật hâm mộ người.

Nói xong Khang Tư ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm đen như mực, thờ dài thật sâu sau đó quay đầu nhìn Uy Nạp đang lộ ra vẻ khó hiểu, cười nhàn nhạt:

- Từ khi ta hiểu chuyện đến giờ chỉ là một cô nhi, hiện nay ta còn không biết một chữ, cho nên ta rất hâm mộ kẻ đọc sách.

Có lẽ hắn bị ánh trăng và sao trên trời mê hoặc, bật thốt ra thân phận cô nhi và chuyện mù chữ của mình.

Nghe nói như thế, 10 tên kỵ binh kia đều chấn động một hồi, đại loại những chuyện như thế không phải một người trở thành Trưởng quan nào cũng nói ra, thường thường họ đều giữ kín chuyện bí mật này, giấu thật kỹ, ngay cả bạn thân cùng không hề đề lộ ra, chứ đừng nói là thổ lộ với người mới quen biết có một ngày.

Khang Tư thấy đáng vẻ kinh ngạc của bọn chúng, không khỏi cười nhạt, dừng ngựa lại. Hắn không cho rằng mình là một cô nhi, hay mù chữ là chuyện đáng xấu hổ. Cũng không nghĩ là mình thuộc đẳng cấp thấp. Hắn cho rằng đây là quyết định của số mệnh, hắn căn bản không nghĩ tới phải phản kháng số mệnh, bởi vì số mệnh là không thể kháng cự.

Thấy Khang Tư dừng lại xuống ngựa, mọi người cũng dừng lại. Bọn chúng không biết Khang Tư vì sao đột nhiên dừng lại, là vì lời hắn mới vừa nói sao? Chẳng qua rất nhanh chúng biết Khang Tư làm gì. Sau khi Khang Tư dừng lại, từ trên yên ngựa tìm được một tấm vải bông, hắn bọc chân ngựa lại.

Vốn hắn sợ tiếng vỗ ngựa sẽ khiến quân địch phát hiện, ban đêm ở nơi này yên tĩnh, tiếng vỗ ngựa có thể truyền tới rất xa. Đến lúc đó muốn tìm quân địch, sợ rằng vẫn chưa kịp phát hiện quân địch thì những người của mình có thể đã bị bắn thành tổ ong rồi. Những chuyện này, đám kỵ binh cũng biết, chúng cũng lập tức bọc móng ngựa lại.

Sau khi bọc móng ngựa xong, mọi người lại lên ngựa chạy tiếp, Uy Nạp đột nhiên tiến lại gần Khang Tư ở phía trước, khẩn trương nói với Khang Tư:

- Trưởng quan, nếu như ngài không chê... Thuộc hạ có thể... dạy ngài đọc sách.

- Thật sao? Vậy làm phiền người, cảm ơn.

Lần này nụ cười của Khang Tư lộ ra có chút cởi mở, không còn như trước kia cái gì cũng cười nhàn nhạt không quan tâm tới.

Uy Nạp thấy nụ cười của Khang Tư, có chút cảm giác được thương mà lo, vội vàng nói:

- Không dám, Trưởng quan ngài khách sáo rồi.

Vừa rồi hắn mới đúng là nom nớp lo sợ, sợ Khang Tư cự tuyệt còn trách mắng mình chứ.

Lúc này Khang Tư đột nhiên ra dấu dừng lại, mặc dù đám kỵ binh thấy kỳ quái nhưng vẫn nghiêm chỉnh mán lệnh thúc ngựa dừng lại không một tiếng động. Sau khi dừng lại, bọn chúng mới phát hiện trên con đường tối đen dưới chân núi, có ánh lửa.

Nhìn số lượng ánh lửa kia và tốc độ di động, xem ra là một đội kỵ binh hơn 50 tên. Hơn nữa nhìn đuốc của bọn chúng tạo thành trận hình nửa vòng tròn, có lẽ là đang bao vây để đuổi theo cái gì đó. Không lâu sau mọi người liền biết chúng truy đuổi cái gì: Ở trước mặt bọn họ có một đám bóng đen đang di động, hơn nữa thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Bọn lính cũng nhìn ra hơn 50 tên kỵ binh đó là kỵ binh trinh sát, đây là khoảng cách thấy được từ cây đuốc và bóng đen phía trước. Người có thể giết chết mục tiêu cách xa mấy chục thước, chỉ có thể là kỵ binh trinh sát được trang bị cung tên.

- Chúng ta có phải người trinh sát ở chỗ đó không? Khang Tư nhàn nhạt hỏi.

- Trưởng quan, không có.

- Nói như vậy đó là quân đội của kẻ địch rồi.

- Đúng vậy, Trưởng quan, chúng ta phải lập tức trở lại bẩm báo, quân địch rất nhanh sẽ tới. Đây là đề nghị của một tên kỵ binh khác.

Khang Tư đứng lặng một hồi, đối với tình cảnh này, trước đây hắn đã từng gặp qua, Khang Tư còn chưa kịp nhớ tới chuyện xưa, bỗng ở phía dưới truyền đến tiếng thét của bóng đen bị truy đuổi, đó là tiếng gào phát ra từ một tráng hán:

- Các huynh đệ! Chạy xuống thê này nhất định sẽ bị giết sạch! Dù sao cũng chết, chúng ta liều mạng với bọn chúng đi! Hãy hợp sức lại liều mạng với chúng! Lên đi!

Dưới sự kích động của đại hán này, những người không cách nào chạy trốn kia, đang bắt đầu phản công. Nhất Thời một hồi tiếng chém giết nhau dưới chân núi, chỉ trong chốc lát đám bóng đen ngã xuống hàng loạt, nhưng mười mấy cây đuốc cũng bị dập tắt rơi trên mặt đất.

- Trưởng quan, có thể là người của chúng ta ở phía dưới, chúng ta nên đi xuống cứu bọn họ! Uy Nạp vội nói, không đợi Khang Tư trả lời liền nói tiếp:

- Quân địch còn lại hơn 40 người, đột nhiên bị chúng ta tập kích từ bên hông, trong bóng đêm, bọn chúng căn bản không đoán được thực lực của chúng ta, nhất định sẽ sợ hãi bỏ chạy.

Linh quang chợt lóe, Khang Tư vội vàng thét lớn:

- Quân đội thứ bảy thuộc Khi Hồng Quốc nghe lệnh! Tiểu đội thứ nhất, thứ hai từ bên trái đánh bọc sườn! Tiểu đội thứ ba, thứ bốn từ bên phải đánh bọc sườn! Xung phong!

Lúc lao xuống núi, Khang Tư vô cùng bội phục Uy Nạp, hắn biết đó cũng là kiến thức học từ trong sách. Bởi vì hắn không nghĩ ra điều này.

Lúc Khang Tư thét gọi tên đội ra, Uy Nạp vội lớn tiếng đáp- lúc hô xung phong, những kỵ binh khác cũng biết ý đồ của Uy Nạp và Khang Tư nên đồng thanh reo hò, cùng theo Khang Tư phóng xuống chân núi.

Mọi người dưới chân núi nghe được tiếng gào thét reo hò đột nhiên truyền từ trên núi xuống, lập tức ngừng chém giết. Tiếng reo hò của đám Khang Tư truyền xuống, vang vọng khắp đồi núi, khiến cho âm thanh trở nên mơ hồ, nghe không ra có bao nhiêu người thét lên. Chẳng qua câu mở đầu của Khang Tư kia lại mơ hồ có thể nghe rõ.

Sau khi đám bóng đen nghe rõ nội dung, lập tức reo hò lên, giọng nói lớn kia lại hô lên:

- Các huynh đệ! Quân cứu viện tới rồi! Xông lên đi! Giết hết bọn khốn kia!

Theo sự cử động của hắn, sĩ khí tăng lên, tiếng chém giết lại một lần nữa vang dội.

Hơn 40 gã trinh sát kia, vốn đang nghi thần nghi quỷ, bán tín bán nghi. Bọn chúng cũng không tin nơi này có quân địch mai phục, chúng không nghe tiếng bước chân hoặc tiếng vỗ ngựa trên núi.

Khi một tên trinh sát cầm cây đuốc chiếu vào thân hình của Khang Tư, chợt la lên:

- Địch tập... A...

Hắn liền bị Khang Tư đột ngột đâm chết. Bất thành linh bọn Trinh sát nghe tiếng thét dây chết của tên này, bọn chúng đã bắt đầu tin thật là chung quanh đều có quân địch, hơn nữa số lượng quân địch phải đông gấp mấy lần mình. Dưới tình huống như vậy, cho dù kẻ ngu dốt cũng sẽ chọn cách bỏ chạy.

Những cây đuốc dồn dập bị vứt xuống, đám kỵ binh trinh sát bắt đầu chạy trốn. Lúc này bọn chúng nghĩ ánh sáng cây đuốc sẽ gọi tử thần đến. Đám kỵ binh của Khang Tư dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, cả đám đuổi theo phía sau truy giết một trận, một lúc sau mới buông tha chạy về chỗ cũ.

Lúc này, những người chiến đấu cùng bọn trinh sát kia, nhặt lấy cây đuốc chiếu sáng, bắt đầu thu dọn chiến trường. Dưới ánh sáng có thể thấy được người của bọn họ còn khoảng một trăm người, nằm lại ngổn ngang trên đường cũng khoảng một trăm người. Bọn họ đều mặc y phục khinh bộ binh rách nát, tay cầm thanh kiếm sứt mẻ. Thảo nào bị đội trinh sát giết chết hơn phân nửa.

Lúc này một gã tráng hán cầm lấy cây đuốc tiến lên đón đám người Khang Tư. Lúc đó đám Khang Tư mới biết người này chính là lớn tiếng thét to khích lệ mọi người:

- Binh sĩ tiểu đội thứ 3 quân đoàn bộ binh thứ 9 Thiên tướng thứ 5, Đạt Y, tham kiến Trưởng quan.

Nói xong hắn chào theo quân lễ.

Dựa vào ánh đuốc, Khang Tư nhìn thấy gã binh sĩ tên là Đạt Y, có vóc người hùng tráng, bộ dáng cũng rất thô lỗ. Nhìn bề ngoài thật không nghĩ tới hắn còn làm được chuyện khích lệ sĩ khí của binh sĩ.

Khang Tư xuống ngựa đáp lễ nói:

- Ta là đội trưởng của tiểu đội thứ 20 quân đoàn bộ binh thứ 9 Thiên tướng thứ 9, Khang Tư. Hắn không ngờ ở chỗ này mình có thể gặp gỡ binh sĩ chạy trốn từ biên giới quân doanh, hơn nữa cùng số hiệu với mình.

Lúc này bọn binh sĩ vây đến xi xào với nhau náo động cả lên, có lẽ bọn chúng cũng không ngờ, gã kỵ sĩ trước mắt này giống như là thủ lĩnh của đám kỵ binh, vậy mà lại là đội trưởng của cánh bộ binh. Chẳng qua trong đám bọn chúng lập tức có mấy tên cùng nhau quay về phía Khang Tư hành lễ, nói:

- Trưởng quan, thuộc hạ là binh sĩ tiểu đội thứ 7, 8 quân đoàn bộ binh thứ 9 Thiên tướng thứ 9.

Bọn chúng là người cùng quân doanh với Khang Tư, lúc Khang Tư lên làm đội trưởng, chúng đều thấy được hình dáng của Khang Tư. Nên khi vừa nghe Khang Tư nói ra tên, chúng liền chạy tới nhận nhau. Mấy ngày qua bọn họ trốn đông trốn tây, chạy về phía lãnh thổ, có thể nói cả bọn đều phập phồng lo sợ. Vừa rồi bị kỵ binh trinh sát phát hiện, bị đuổi giết mấy mươi dặm, vì thế sau khi bọn chúng nhận “bà con” với Khang Tư xong liền ngồi phệt xuống nghỉ ngơi. Còn những binh sĩ may mắn còn sống kia đã sớm ngồi nghỉ rồi.

- Binh sĩ dưới trướng Thiên tướng thứ 9 còn ai ở nơi này không?

Khang Tư nhìn bọn họ hỏi.

Một gã binh sĩ vội vàng đứng lên, có chút khỏ sở bẩm báo:

- Trưởng quan... binh sĩ dưới trướng Thiên tướng thứ 9 chỉ còn ba người chúng ta thôi.

Khang Tư không nói nên lời, tình huống này hẳn cũng nghĩ đến, dưới tình huống đó, những người này có thể chạy thoát đã coi như may mắn lắm rồi.

- Kia, Trưởng quan, các huynh đệ khác đâu?

Đạt Y nhìn chung quanh sau đó có chút không hiểu quay sang hỏi Khang Tư.

Khang Tư biết hẳn lấy làm lạ vì sao chỉ có 11 tên kỵ binh xuất hiện, còn những binh sĩ khác đâu? Cho nên hẳn cười cười:

- Không còn ai khác, nơi này chỉ có 11 người chúng ta thôi. Vừa rồi chúng ta đánh lừa quân địch.

Mọi người vừa nghe xong đều ngạc nhiên há hốc miệng, không nghĩ tới vừa rồi chỉ có 11 gã kỵ binh mà dám phát động công kích với hơn 50 tên trinh sát. Chỉ có vậy mà cũng giúp nhiều cho bọn họ, chính nhờ những người này bọn họ mới tránh khỏi toàn quân bị tiêu diệt.

Thấy những người bên cạnh kinh ngạc sửng sốt, ba gã binh sĩ cùng một quân doanh với Khang Tư đặc ý nói:

- Có gì đáng kinh ngạc chứ? Quân địch mà đội trưởng Khang Tư giết có thể xếp bằng mấy Thiên tướng, hơn 50 gã địch nhân thì tính làm gì? Ông ấy chính là Chiến Thần trong quân doanh của chúng ta đấy!

Nghe nói như thế mọi người đều chấn động tinh thần, một tên binh sĩ bên cạnh liền vội vàng hỏi:

- Ông ấy chính là Chiến Thần được truyền khắp trong đại doanh?!

Khang Tư nhận được cái danh hiệu này, đó là chiến tích lúc hắn tham gia quân đội, lúc đầu thì lưu truyền trong quân doanh, sau đó lão binh truyền cho tân binh. Tân binh lại truyền cho những tân binh của trận doanh khác, sau đó cứ từ từ truyền bá rộng ra. Chẳng qua ngoại trừ những người trong trận doanh của Khang Tư biết thân phận của hắn là Chiến Thần, những người khác cũng không biết Chiến Thần là ai, chỉ biết trong quân đội của mình có người như vậy. Đó cũng là lý do vì sao Khang Tư không có đưa lễ vật cho Trưởng quan, còn bị tên Thiên tướng tham công bỏ nhiệm làm đội trưởng. Thành thật mà nói tên Thiên tướng này chiếm lấy một nửa quân công giết địch của Khang Tư.

Dĩ nhiên trong quá trình loan truyền thì lời đồn sẽ biến thành thú vị. Bọn lính cũng hy vọng Thần chiến tranh ở cùng phe mình, có như vậy mới mang đến may mắn cho họ. Vì thế lúc truyền lại sự tích của Khang Tư, cũng vô tình thêm thêm bớt bớt một chút, khuếch trương truyền thuyết Chiến Thần lên gấp mấy lần, mấy chục lần. Có lẽ chúng sợ không nói như vậy, không thể bộc lộ phong thái của Chiến Thần. Những lời đồn đãi khoa trương này, càng truyền càng biến thành câu chuyện chân thật.

Đám binh sĩ đang nghỉ ngơi cũng lộ ra vẻ sùng bái nhìn Khang Tư, không ngờ Chiến Thần trong truyền thuyết ở ngay trước mắt mình. Lúc này bọn họ cho rằng Khang Tư dùng 10 tên kỵ binh tới đánh lên, là kế hoạch có dã tâm có mưu. Dĩ nhiên nếu như lần này Khang Tư đánh lên không thành công thì bọn họ cũng sẽ không lộ ra ánh mắt như thế. Chiến trường là thiên hạ của kẻ thắng, chỉ có kẻ thắng mới có thể được trời cao sủng ái, chỉ có kẻ thắng mới xứng là Chiến Thần.

Khang Tư hoàn toàn không biết tâm tư của đám quân hỗn tạp này đều đang hướng về mình. Hắn đang hỏi Đạt Y về quân tình của địch nhân.

- Đạt Y, các người gấp phải quân trinh sát vào lúc nào?

- Trưởng quan, lúc trời vừa chập tối thì chúng ta gấp chúng, điên cuồng chạy mấy mươi dặm tới đây.

Về mặt của Đạt Y chán nản, một đội vốn hơn hai trăm người, lại bị hơn 50 người giết chỉ còn lại hơn 100 người, hơn nữa đa số hơn 100 người còn lại cũng bị thương. Sự khác nhau giữa binh chủng và vũ khí tinh xảo mặc dù không thể quyết định cho thắng bại, nhưng vẫn có thể quyết định phần lớn tình hình chiến đấu.

- Trưởng quan, xem ra quân chủ lực của địch nhân cách chúng ta chừng một trăm dặm thôi. Uy Nạp tiếp lời, đó là suy đoán thông thường theo khoảng cách giữa trinh sát và quân chủ lực là 50 dặm.

- Ủ, mà không biết rốt cuộc phía sau bọn khốn này có phải cấm vệ quân hay không?

Khang Tư gật đầu, nhiệm vụ của bọn họ chính là phải tìm ra cấm vệ quân, sau đó né tránh bọn chúng, rồi giao thủ với nhóm địch nhân khác. Dĩ nhiên điều cần yếu là hai nhóm địch nhân phải tách rời ra mới được.

- Trưởng quan, địch nhân kia không phải là cấm vệ quân, chúng là quân đội bình thường hỗn hợp khinh kỵ binh và khinh bộ binh, Đạt Y ở bên cạnh nói.

- Người chắc chắn chứ? Làm sao người biết? Uy Nạp vừa nghe xong vội vàng hỏi.

Đạt Y kiên quyết nói:

- Lúc chúng ta phát hiện bọn chúng, liền xoay người chạy trốn thì mới bị đám kỵ binh trình sát đuổi giết.

- Vậy người biết vị trí quân phản loạn không? Uy Nạp hỏi.

- Quân phản loạn? A, cấm vệ quân à? Cái này ta không biết, nhưng mà phỏng chừng bọn chúng phải tiến quân phía bên kia, hai đội quân của chúng hẳn là cách nhau rất xa, Đạt Y suy nghĩ một lúc nói không xác định lắm.

- Ủ, bọn chúng có thể vì đội quân mở đường phía sau, mà tạo thành trận hình Sừng Trâu sao? Uy Nạp lầm bầm trong miệng, nhưng vừa nói xong hần lập tức quay sang Khang Tư nói:

- Trưởng quan, chúng ta trở về bẩm báo quân tình đi. Chúng ta đã biết vị trí của đội địch nhân này, hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Sau đó hần còn bồi thêm một câu:

- Như vậy quân ta có thể vượt lên trước khi bọn chúng hội hợp, tiêu diệt mục tiêu.

Khang Tư vô cùng bội phục Uy Nạp, cho nên hần rất nghe lời của Uy Nạp, vừa nghe xong liền vội vàng đứng lên ra lệnh:

- Trở về quân doanh!

-0-0-0-

Cấm vệ quân của Ân Nặc đang đóng quân nghỉ ngơi trên một đồng bằng. Ưu thế của kỵ binh là có thể phát động công kích trực diện, mà cho phát huy được ưu thế của kỵ binh đương nhiên là trên đồng bằng. Còn ở miền núi thì kỵ binh đúng là bỏ chân bỏ tay.

Ân Nặc rất giận dữ, mấy ngày qua, chẳng những lương thảo cung ứng không kịp, hơn nữa đại ca hần còn kêu hần làm tiên phong dẫn người mở đường! Chuyện tiên phong này còn không có gì, chẳng qua lại chi phái hai vạn quân cho mình, một vạn là thiết kỵ của mình, một vạn dĩ nhiên là quân hỗn hợp! Hơn nữa còn nói dùng cái tên đẹp gì đó trận hình Sừng Trâu, thì ra muốn cô lập một vạn quân thiết kỵ của mình lại.

- Rõ ràng hần muốn tiêu diệt quân lực của ta!

Ân Nặc vừa nghe Long Nạp ra lệnh thì hần cũng biết vị Vương huynh này có chủ ý gì. May là mấy ngày qua cũng không gặp phải sự chống cự của địch nhân, cho nên tạm thời vẫn chưa tổn thất, nhưng Ân Nặc biết phía trước mình có quân kỵ binh thứ 7 với đại quân ba vạn của Khi Hồng Quốc! Một khi đụng độ một vạn thiết kỵ của hần có thể chỉ còn sống một hai ngàn người.

- Lợi hại! Bằng lòng hy sinh một nhóm chiến kỵ để tiêu diệt Khi Hồng Quốc. Hơn nữa còn phái quân mình đi chịu chết, nhằm tiêu diệt lực lượng của mình! Thật là độc ác, đại ca.

Ân Nặc nhìn bầu trời đêm vô tận thở dài nói.

Mười vạn đại quân của Long Nạp trong đại doanh đang chiếm đóng ở biên giới, hơn nữa gần mười vạn viện quân trong nước liên tục kéo tới, nếu như toàn quân tiến công. Khi Hồng Quốc sớm muộn cũng bị tiêu diệt, Ân Nặc cũng không cần rờ rở ở nơi này mà phải phòng lo sợ.

Ân Nặc lắc đầu, nếu như hần thay thế chỗ của Long Nạp, chắc chắn sẽ không làm ra quyết sách gây hại cho quân mình như vậy. Lúc này một gã kỵ binh giục ngựa chạy như bay đến trước mặt hần, phóng xuống ngựa vội vàng bẩm báo:

- Điện hạ, tá quân lọt vào ổ tập kích của quân địch, thỉnh điện hạ trợ giúp!

- Ủ, rốt cục cũng xuất hiện, toàn quân tập hợp!

Ân Nặc gật đầu, lớn tiếng ra lệnh, hần biết mục đích của địch nhân, mặc dù hần không muốn biến thành con cò của Long Nạp, nhưng hần biết chuyện môi hở răng lạnh, nếu đội quân hỗn tạp kia bị tiêu diệt, đội quân của mình sẽ đối mặt địch nhân gấp ba lần, vì thế hần quyết định phải toàn lực cứu viện mới được.

Khi cả quân doanh đang lặng lẽ nhận được mệnh lệnh lập tức bắt đầu náo nhiệt cả lên. Ân Nặc cũng trở vào trong trường doanh của hần, chỉnh trang phục lại. Mới vừa mặc khôi giáp đeo kiếm, một bóng người đột nhiên giống như từ dưới đất chui lên, quỳ lạy ở trước mặt Ân Nặc. Bọn thân binh đang

giúp hấn chỉnh trang biết điều lui xuống.

Hình như Ân Nặc biết tồn tại của cái bóng kia, cũng không lộ vẻ ngạc nhiên, không hề để ý tới hấn, tự mình tiếp tục chỉnh trang y phục.

- Điện hạ, Long Nạp điện hạ đột nhiên quay về nước rồi.

Cái bóng kia chờ bọn thân binh lui ra hết mới mở miệng nói.

- À? Xây ra chuyện gì? Hấn có mang quân đội về không? Ân Nặc chợt ngừng mọi hành động, xoay người kinh hãi hỏi.

- Không có, điện hạ hấn giao quyền chỉ huy quân đội lại cho Khải Lạp, chỉ dẫn theo mấy ngàn kỵ binh vội vã chạy trở về nước.

- Phát sinh chuyện gì?

An Nặc đột nhiên nghĩ đến cái gì vội hỏi:

- Viện quân trong nước vẫn tiếp tục lên đường tới đây chứ?

- Viện quân trong nước đột nhiên ngừng hành quân, cũng có dấu hiệu quay trở về nước.

- Ủ... Trong nước nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, người lập tức trở về điều tra!

- Dạ!

Theo thanh âm cái bóng biến mất.

Ân Nặc vừa choàng áo khoác vừa trầm tư, lúc này một gã thân binh vén màn cửa lên, cung kính bẩm báo:

- Điện hạ, có sứ giả của Tướng quân Khải Lạp.

- Cho hấn vào.

- Dạ.

Tên thân binh lui xuống, chỉ chốc lát một gã binh sĩ đi vào quỳ xuống:

- Tham kiến điện hạ.

- Đứng lên đi, có chuyện gì?

- Điện hạ, Thái Tử điện hạ có ý chỉ cho điện hạ. Nói xong hai tay dâng lên một quyển công văn.

Ân Nặc tiếp lấy nhìn thoáng qua rồi khép lại:

- Đại ca hấn kêu ta bảo vệ khu vực chiếm đóng, hấn đi đâu rồi?

- Thuộc hạ không biết.

Nhìn về mặt tên binh sĩ kia, Ân Nặc cũng biết hấn là tâm phúc của Long Nạp, biết hỏi cũng vô ích bèn phát tay cho hấn lui xuống. Ân Nặc vừa mới đứng ở màn cửa, một gã tướng lĩnh đã chạy tới cung kính nói:

- Điện hạ, toàn quân đã tập hợp xong.

- Ủ, trở về đại doanh ở biên giới.

- Há... Dạ!

Mặc dù tên tướng lĩnh kia rất lấy làm lạ với mệnh lệnh của Ân Nặc nhưng hấn vẫn chấp hành.

Ân Nặc phóng lên ngựa, thoáng nhìn về phía quốc nội, thấp giọng nói:

- Xem ra sắp đại loạn đến nơi rồi.

Hấn biết trong nước nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Một vạn quân thiết kỵ tâm phúc này có thể là tiền vốn của hấn, dĩ nhiên không thể lãng phí ở nơi này. Cho nên hấn quyết định không đi cứu đám quân hỗn tạp kia.

-0-0-0-

Khang Tư trở lại quân doanh, tiểu đội của hắn có công lao lớn nhất trong một trăm tiểu đội được phái ra, chẳng những dò thám được vị trí của đội quân hỗn tạp của địch, hơn nữa còn cứu về hơn một trăm tên binh sĩ.

Khi Khái Ân nghe báo cáo của Khang Tư, hắn há hốc miệng, không nghĩ tới Khang Tư lại có thể hoàn thành nhiệm vụ, mà phải nói là xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Chẳng qua hắn thoáng sững sốt một chút, lập tức vỗ vỗ vai Khang Tư:

- Tiểu tử giỏi, có bản lĩnh nha! Ta giúp ngươi báo công!

Mặc dù hắn tư tưởng phân biệt giai cấp rất nặng, nhưng đối với người có công lại cư xử rất công bằng. Điều này có thể là từ tính tình ngay thẳng của hắn mà ra.

Khái Ân đi vào soái trường không lâu, thì bước ra với vẻ mặt ngượng ngùng. Hắn đi tới trước mặt Khang Tư, lúng túng gãi gãi đầu như muốn nói cái gì.

Mọi người vừa nhìn thấy biểu cảm trên mặt của hắn, thì biết rằng Khang Tư không có hi vọng thăng quan. Mười tên kỵ binh kia đều nhìn Khang Tư với ánh mắt cảm thông, còn hơn 100 tên khinh bộ binh kia thì tức giận nhìn chòng chọc vào Khái Ân. Đối với chuyện thăng quan Khang Tư cũng không thêm quan tâm ý tới, hắn chỉ mỉm cười nhàn nhạt nhìn Khái Ân.

Sau một lúc trầm mặc, Khái Ân rốt cục cũng nói chuyện, những lời nói của hắn lại làm cho mọi người nghe thấy đều ngây dại cả lên:

- Khang Tư, ta tới truyền đạt ý chỉ của bệ hạ: “Khang Tư xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, và giải cứu hơn 100 tên binh sĩ. Nay phong Khang Tư làm đội trưởng Trung đội hỗn hợp: 100 Kỵ binh và bố trí hơn 100 binh sĩ bộ binh vào Trung đội hỗn hợp.

Trung đội hỗn hợp? Mọi người đều chưa từng nghe qua cái tên này, hơn nữa một Đại đội hỗn hợp có 500 người. Hiện tại mới có hơn 200 người, đây quả thực là đội trưởng mà không giống đội trưởng. Đại đội trưởng mà không có quan hàm Đại đội trưởng. Xem ra cái trung đội mới này làm ra, lấy danh xưng Trung đội trưởng là quân hàm thích hợp nhất.

Thật ra sinh ra cái quân hàm mới này, là vì sau khi đám tướng lĩnh biết được công lao của Khang Tư, liền phản đối việc phong hắn làm Đại đội trưởng. Thứ nhất là bởi vì không có dư quân, thứ hai là tên binh sĩ mới tới này sao có thể làm Đại đội trưởng chứ? Nhưng công lao của Khang Tư quả thật không thể phủ nhận, cũng không thể không thưởng cho người có công. Vì lẽ đó bọn họ mới nghĩ ra biện pháp này, chỉ cấp cho 100 tên kỵ binh thì giải quyết được vấn đề rồi, về phần hơn 100 tên bộ binh, bọn họ lại không muốn nhận lấy, sợ vướng tay vướng chân vì thế tiện thể cấp cho Khang Tư luôn.

Tất cả bọn họ đều cố ý quên chuyện Khang Tư là “đại công thần” có công cứu giá bệ hạ. Thật sự nếu ban thưởng đúng theo công lao, thấp nhất cũng là một Thiên tướng, nếu vậy thì trong bọn họ có thể có người sẽ mất chức Tướng quân. Cho nên bọn tướng lĩnh đều nói công lao lớn đó phải đợi khi trở về thủ đô mới ban thưởng sau, nhưng chúng không ngờ Khang Tư lại lập công thêm lần nữa, không thưởng không được đây, không thể làm gì khác chúng đã nghĩ ra biện pháp này.

Mặc dù Ngã Lê Ti rất muốn phong quân hàm cao hơn cho Khang Tư, nhưng kiêng dè vì mình còn phải dựa vào các Tướng quân này giúp lên ngôi Nữ vương, vì lẽ đó đành phải tiếp nhận ý kiến của họ, đợi sau khi trở về thủ đô sẽ thưởng sau.

Sau khi Khang Tư nghe Khái Ân truyền đạt mệnh lệnh, hắn cười khóc, không nghĩ tới mình vừa mới làm đội trưởng một đội 50 người không bao lâu, giờ lại được làm Trung đội trưởng 200 người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Luận công ban thưởng (1+2).

- Chúng tướng sĩ! Đây là cuộc chiến tiêu diệt địch nhân đốn bọn xâm lược ra khỏi đất nước, chúng ta hãy anh dũng chiến đấu...

Tướng quân Cổ Lạp đang khích lệ tinh thần binh sĩ, Khang Tư đưa lưng về phía Cổ Lạp không có nghe chút nào, hắn chẳng qua là nhìn đám bộ hạ trước mặt mình.

Xếp hàng phía trước là hơn 100 tên kỵ binh thay khôi giáp bộ binh, tay cầm trường thương, lưng đeo mã đao, Đại doanh này đều là kỵ binh, cho nên trong kho vũ khí đều là vũ khí của kỵ binh, chẳng qua bọn bộ binh thật giống như Khang Tư đối với mã đao trường thương cũng rất hài lòng.

Đứng ở bên cạnh bộ binh chính là Đạt Y, hắn được Khang Tư giao nhiệm vụ làm Phân đội trưởng, phụ trách những tên bộ binh kia.

Mà đứng bên cạnh hàng ngũ một trăm tên khinh kỵ binh ở phía sau là Uy Nạp cũng được Khang Tư giao nhiệm vụ làm Phân đội trưởng, phụ trách kỵ binh.

Vốn quân hàm bổ nhiệm phải là Thiên tướng mới có quyền lực. Nhưng quân hàm của Khang Tư vốn là không tồn tại, hơn nữa quân hàm Phân đội trưởng này cũng không tồn tại, và lại trung đội hỗn hợp của hắn cũng không có dưới quyền của ai. Cho nên Khang Tư tự chủ trương giao quyền cho thuộc hạ cũng không có người nào có ý kiến. Xem ra Khang Tư mạo muội đề xuất ra hỗn hợp trung đội mới này, ngược lại rất thuận tiện cho quyền bổ

nhệm của Khang Tư.

Nhưng thật ra Khang Tư không có nghĩ nhiều như vậy, hẳn chỉ vì tiện lợi cho việc chỉ huy. Hơn nữa Đạt Y phụ trách bộ binh và Uy Nạp quản lý kỵ binh kia, cũng có thể phối hợp với nhau tạo thành lực tác dụng rất tốt, bởi vì hai người này đối với bộ binh và kỵ binh mà nói đều là người của mình. Điều này cũng do các tướng lĩnh kia phân biệt rút ra từ trong các đội kỵ binh của mình một hai người binh sĩ bình thường cấp cho Khang Tư. Như vậy mới không có tiêu đội trưởng nào tới tranh quân vị với Uy Nạp. Bộ binh thì càng không cần lo lắng, tất cả bọn họ đều là binh sĩ chuyên tới, không có một trưởng quan nào cùng đi theo.

Cuối cùng Ngã Lệ Ti lên tiếng nói lời chúc phúc cho toàn quân. Ánh mắt của nàng như hữu ý như vô tình nhìn Khang Tư, có điều chỉ lướt mắt nhìn mà thôi.

- Nguyên Chiến Thần cùng tồn tại với các ngươi!

Lời chúc phúc chỉ là một câu nói ngắn thế thôi. Đây là quy định bất thành văn của quân đội, bọn họ tin rằng: để cho người có thân phận cao nhất nói lời chúc phúc, như vậy mình có thể đạt được thắng lợi.

“Ồ...” Một tràng tiếng hoan hô vang lên, tiếng reo hò của đám bộ binh của Khang Tư kia lớn nhất. Nhưng không phải bọn chúng hoan hô Ngã Lệ Ti xinh đẹp, mà là hướng về trung đội trưởng Khang Tư của mình hoan hô. Bọn chúng rất tin tưởng lúc này chính là bản thân mình đi theo Chiến Thần cùng tồn tại với Chiến Thần.

- Lên đường!

Tướng quân Cổ Lạp ra lệnh một tiếng, lập tức đại quân xuất động. Hai vạn con ngựa đồng loạt chồm lên lao về phía phía, tình cảnh đó thật làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Cả bọn Khang Tư không biết vì sao được bố trí vào trong một vạn quân tiên phong, hơn nữa còn là trận tuyến đầu.

Để không làm trở ngại cho tốc độ của quân đội phía sau, Khang Tư không thể làm gì khác hơn là dẫn theo hơn 100 bộ binh mệt nhọc và 100 tên kỵ binh cố hết sức chạy ở phía trước.

Nhưng chưa đi được bao xa, một tên lính liên lạc, cưỡi ngựa từ phía sau đuổi theo Khang Tư.

- Trưởng quan, Tướng quân Cổ Lạp ra lệnh Trưởng quan ngài cùng toàn thể nhân viên quỹ bộ trở về doanh.

Tên lính liên lạc chào xong nói.

- Ái chà... Rồi,

Khang Tư thoáng sửng sốt, mặc dù không hiểu vì sao, nhưng vẫn tuân lệnh.

Khang Tư mang theo bọn lính bị đập tắt hy vọng kiên công lập nghiệp, cúi đầu ỉu xiu quay trở lại.

Trên đường gặp được Tướng quân Cổ Lạp đang chỉ huy hậu quân, Cổ Lạp gọi hắn lại:

-Khang Tư, ngươi và hơn 100 tên bộ binh kia quá cực khổ rồi. Trận chiến lần này chú trọng chính là thần tốc, thế nên ngươi mang bọn bộ binh trở về đại doanh nghỉ ngơi đi, về phần kỵ binh thì cùng đi theo ta hành động.

Khang Tư nhìn nét mặt không cam lòng nhưng lại mang đầy vẻ mệt mỏi rã rời của đám bộ binh, lại nhìn vẻ mặt mừng rỡ của đám kỵ binh khi nghe được lời của Cổ Lạp, hẳn thâm thở dài:

-Thuộc hạ, tuân lệnh.

Hắn không thể để cho binh sĩ mệt mỏi đi chịu chết, cũng không thể ngăn cản ý nguyện hy vọng lập công của binh sĩ. Chỉ có thể tiếp nhận lệnh.

Khang Tư cũng không biết, Cổ Lạp ra lệnh này nhưng thật ra là ý tứ của các tướng lĩnh. Bọn họ cũng không muốn Khang Tư lập công thăng quan thêm lần nữa. Cừ như vậy, chẳng những thu hồi lại bọn kỵ binh đã cấp cho hắn, hơn nữa còn nhận được tiếng tốt trong đám đồng僚 là biết chăm sóc cho các binh sĩ. Trọng yếu nhất chính là chặt đứt cơ hội lập công của Khang Tư. Thật là nhất cử tam đắc. Còn như những tên bộ binh kia bọn họ không thêm đề ý tới.

Cổ Lạp tại sao lại đồng ý chuyện như vậy, thứ nhất, hẳn là quý tộc, các tướng lĩnh phần lớn cũng là quý tộc, vì thế dĩ nhiên phải đứng về phía người của mình. Thứ hai, trên cơ sở Khang Tư có công lớn cứu giá. Nếu như lần nữa lập được nhiều chiến công, nhất định sẽ ngồi ngang hàng với con cái, thậm chí có thể ngồi ngang hàng với chính bọn họ. Đây là điều những tên quý tộc này không thể nào chấp nhận được. Bởi vì Khang Tư chỉ là một thường dân không có chút huyết thống cao quý nào.

Ở dưới tình huống không thể vứt bỏ không thể không thừa nhận công lao của Khang Tư, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn để giải quyết để ngăn cản không cho hắn lập công lần nữa. Ở trong lòng bọn tướng lĩnh này đều cho rằng chỉ có huyết thống mới có thể tin tưởng. Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện An Nặc phản bội. Sau này không có người có huyết thống quý tộc nào muốn đảm nhiệm chức vị Thượng tướng quân. Đây là quyết định của bọn họ và trong lòng của bọn Tướng quân này tự hiểu mà không có công bố ra.

Khang Tư mang theo bọn bộ binh kia trở lại đại doanh chỉ có 5000 quân phòng thủ. Sau khi giải tán, hắn trở về phòng ngủ một giấc.

Khang Tư bị một trận tiếng huyền não âm ỉ làm tỉnh giấc, vừa mở mắt ra nhìn thấy trời đã sáng. Hắn đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy cả đại doanh đầy người. Đầu là bọn kỵ binh xuất chinh tối hôm qua, bọn chúng đang hoan hô âm ỉ, xem ra là thắng trận trở về.

- Chúng ta thắng lợi rồi! Chẳng những tiêu diệt một vạn tên quân hỗn tạp kia, hơn nữa quân phản loạn cũng lui về biên giới rồi. Bây giờ chúng ta cần phải tiến hành cuộc chiến thu hồi lãnh thổ rồi!

Uy Nạp thấy Khang Tư đi ra hưng phấn chạy tới nói.

- A, thật là tốt quá.

Lúc này Khang Tư cảm thấy như mình hoàn toàn không có thuộc về chỗ này, ngay cả những chuyện đại sự này cũng không ai tới báo cho hắn một tiếng.

- Bọn Đạt Y đâu?

Khang Tư thấy trong đại doanh đều là kỵ binh, không khỏi thắc mắc những tên bộ binh bộ hạ của mình đang ở đâu.

- A, hình như bị phái đi tuần tra rồi.

Chỉ những lời này, Khang Tư biết mình đã trở thành người bị cô lập, ngay cả điều động bộ hạ trực thuộc mình cũng không báo một tiếng, xem ra chức Trung đội trưởng của mình cũng chỉ là chức hờ có danh mà không có thực, Khang Tư vừa muốn nói cái gì, đột nhiên một tiếng kèn hiệu vang lên, Uy Nạp vội vàng nói:

- Xin lỗi, ta có việc đi trước.

Khang Tư biết tiếng kèn kia tập hợp những người có công, chuẩn bị tiến hành ban thưởng. Nhìn bóng lưng Uy Nạp chạy đi, Khang Tư đột nhiên cảm thấy Uy Nạp có chút thay đổi, cảm giác như hắn không còn hoan nghênh mình nữa. Là bởi vì hắn không có xưng hô Trưởng quan như trước! Hơn nữa giọng nói của hắn lộ ra vẻ lãnh đạm thờ ơ!

Khang Tư cũng không biết rằng: Uy Nạp vừa lập được công lớn trên chiến trường, chém được thủ cấp của Tướng địch. Chiều theo công trạng ban thưởng, hắn có thể từ một binh sĩ nhất cử nhận được quân hàm Đại đội trưởng. Cái quan hàm này so với Trung đội trưởng Khang Tư còn lớn hơn nhiều. Vì thế Uy Nạp dĩ nhiên không thể xưng hô với người quân hàm thấp hơn mình là Trưởng quan. Thế giới này chính là thực tế như vậy.

Khang Tư còn đang ngờ ngẩn, một gã kỵ binh cưỡi ngựa đi tới trước mặt Khang Tư, cũng không xuống ngựa cứ ở trên ngựa kêu:

- Trưởng quan Khang Tư, bộ hạ không lâu sẽ trở về thủ đô, xin chuẩn bị sẵn sàng.

Nói xong không đợi Khang Tư trả lời, đã quay đầu giục ngựa chạy đi. Bọn binh sĩ ở chung quanh nghe được liếc mắt nhìn Khang Tư, rồi tùm năm tùm ba bàn tán xôn xao.

Khang Tư thờ dãi nhìn lên bầu trời quang đãng, hắn cảm nhận được rõ ràng dường như bọn kỵ binh có phần không hoan nghênh hắn. Có lẽ nguyên nhân là mình có thể thấp từng Công chúa Ngã Lệ Ti trở về thủ đô.

- A ha, xem ra mình cũng không được hoan nghênh đây.

Khang Tư có chút hối hận tại sao để cho Công chúa Ngã Lệ Ti gặp mặt Thiên tướng Khải Ân, sau đó sao mình không kiên quyết rời đi chứ? Là bởi vì mình ham muốn thưởng lộc sao? Lắc lắc đầu, Khang Tư biết khi đó mình quyết định lưu lại là vì ánh mắt của Ngã Lệ Ti nhìn mình trong đó toát ra hy vọng mình ở lại. Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

Khang Tư mặc dù đối với những chuyện này rất lãnh đạm, nhưng một mình chung đụng với Công chúa lâu như vậy, tình cảm mờ hồ lâu dần cũng sẽ có.

Khang Tư vào nhà cầm lấy mã đao đã đâm mình một đao, xong từ từ đeo lên hông, thuận tay sờ sờ bao tiền quan quân nhu đưa cho lúc rồi đi trong ngực, cười cười bình thản:

- Ta đã không thiếu nợ Khi Hồng Quốc cái gì nữa rồi. Đi thôi.

Đáng tiếc Khang Tư cũng không có đi được. Hắn vừa ra khỏi cửa đã thấy Công chúa Ngã Lệ Ti. Công chúa chẳng biết tại sao, sau khi báo tên lính liên lạc báo tin cho Khang Tư, nhất thời chợt có linh cảm nên tự mình đến gọi Khang Tư.

- Công chúa.

Khang Tư hướng Ngã Lệ Ti chào theo quân lễ.

- A, người nhanh như vậy đã chuẩn bị xong.

Ngã Lệ Ti nhìn thấy trang phục của Khang Tư, lại hiểu lầm nói, tiếp theo không đợi Khang Tư nói gì, đã ra lệnh:

- Qua bên kia tập hợp, lập tức phải lên đường ngay.

Nói xong liền xoay người giục ngựa rời đi. Làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức lãnh đạm vừa không cho phép phản kháng.

Khang Tư thoáng sửng sốt, mở miệng định nói, nhưng thấy mấy tên kỵ binh bên cạnh vốn đi theo Công chúa tới, nhưng lúc này ở lại đang nhìn vào mình. Từ biểu lộ ánh mắt của bọn chúng, Khang Tư biết nếu như bây giờ mình nói không đi, có thể sẽ khiến cho người ta có ý nghĩ rằng mình cố ý làm bộ làm tịch- Hơn nữa còn có thể sẽ bị phán tội, bởi vì không thể làm trái mệnh lệnh của công chúa. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là nuốt lời vào bụng ngậm tằm không nói gì, lẳng lặng đi tới chỗ tập hợp.

Ngã Lê Ti trước tiên hành nghi thức phong thưởng, thưởng cho các tướng sĩ tới hôm qua đã lập được nhiều công lớn. Quả nhiên, Uy Nạp trở thành Đại đội trưởng. Tiếp theo khích lệ các tướng sĩ cố thu hồi lãnh thổ vùng biên giới.

Sau đó mang theo 5000 tên kỵ binh- cùng các Tướng quân quan tướng liên quan, và Khang Tư yên lặng không nói một lời theo ở phía sau, cùng lên đường trở về thủ đô.

Quân đội còn lại, cũng không có tiến hành hành động thu hồi lãnh thổ, mà sau khi nhận được tin tình báo, chỉ để lại 5000 quân phòng thủ, còn lại toàn quân gần 2 vạn người, dưới sự chỉ huy của các Tướng quân còn lại, ngựa không ngừng vỗ chạy về thủ đô, kỳ vọng có thể trợ giúp công chúa đạt được vương vị.

Tin tình báo này chính là: Quốc vương của Hắc Kham Quốc qua đời.

- Cái gì!? Phụ vương qua đời.

An Nặc khiếp sợ hỏi lại lần nữa. Bởi vì màn đêm phủ xuống, cho nên đội quân của hắn ngay khi cách đại doanh biên giới ngoài 100 dặm thì dừng lại đóng quân.

- Đúng vậy, điện hạ.

Tên Ảnh Tử kia trả lời một cách khẳng định. Hắn mới từ trong nước mang tới đây cái tin tức kinh người này.

- Chuyện lớn như vậy, thủ đô thậm chí cũng không có thông báo cho ta! An Nặc hung hăng vỗ một chưởng vào lưng ghế.

- Không, điện hạ, thủ đô cũng phái ra sứ giả thông báo chuyện này cho Từng Tướng lĩnh và Vương tử ở bên ngoài biết.

- Chuyện gì xảy ra? Ta không hề nhận được tin báo.

Ảnh Tử thần nhiên nói:

- Sứ giả của Thái Tử điện hạ là một con phi ưng, sứ giả của các Tướng quân là khoái mã, mà sứ giả của điện hạ lại là một đại thần về hưu đang ngồi xe ngựa tới. Ngài sứ giả hiện giờ có thể vẫn còn ở ngoài xa ngàn dặm.

-... Hừ! Ý kiến hay này nhất định là chủ ý của Tam đệ.

An Nặc lập tức hướng ra ngoài trường ra lệnh:

- Thay đổi mục tiêu! Lập tức trở về nước!

Bọn thân binh ngoài trường tuân lệnh lập tức đi chuẩn bị.

- Điện hạ, ngài mang nhiều người trở về thủ đô như vậy, có thể hay không...

Ảnh Tử té nhị hỏi.

- Hừ! Nếu ta không mang theo nhiều người như vậy, e rằng một khi ta vào thành lập tức sẽ bị giết chết! Tiếp tục đi thám thính tin tức, đi xuống đi.

- Dạ.

Tên Ảnh Tử biến mất dạng.

Bên ngoài trường một bóng ảnh lờ mờ nhanh chóng chạy về hướng vùng hoang dã, vệ binh cũng không phát hiện được. Bóng mờ kia chính là Ảnh Tử từ trường doanh An Nặc rời đi. Hắn là một viên tình báo phụ trách các công tác bí mật, cũng không phải là bộ hạ của An Nặc, quan hệ giữa hắn và An Nặc chỉ là có liên quan tới cố chủ mà thôi.

Lúc này hắn đang lao vùn vụt trên cánh đồng trống, thở dài thàn than: “Ôi, xem ra không thể nào có thân tình giữa huynh đệ trong vương tộc ư.” Không lâu sau, hắn liền biến mất trong màn đêm.

Khang Tư ở trong đội ngũ trở về thủ đô, hoàn toàn không có người nào nói chuyện với hắn, dường như mọi người đều cô lập hắn. Đó có thể là thái độ của các Tướng quân đã ảnh hưởng tới bọn lính. Các Tướng quân có biểu hiện này cũng là lẽ đương nhiên, đột nhiên chạy ra một tên binh sĩ mình chưa từng quen biết, tới chia sẻ công lao của mình, hơn nữa chắc chắn là người phải chiếm phần thưởng lớn. Đối với người như vậy sao có thể gần gũi

vui vẻ với hấn chứ?

Công chúa mặc dù cố ý không quan tâm tới Khang Tư, nhưng mỗi ngày đều không tự chủ đi tuần tra đội ngũ một lần. Nàng làm ra vẻ tự nhiên nhìn Khang Tư, sau khi nhìn thấy Khang Tư mới trở về đại doanh, nếu như không thấy thì nàng lại tiếp tục đi tuần tra.

Đối với sự quan tâm của Công chúa vô tình để lộ ra, các tướng lĩnh chỉ có thể dấu sự đổ kỵ với Khang Tư ở trong lòng. Kêu không phải Công chúa vô tình lộ ra biểu hiện chú ý tới Khang Tư, sợ rằng những tên Tướng quân tâm địa nhỏ nhen kia sớm đã giết chết Khang Tư từ lâu, xong gán cho đã thú trong khe núi ăn thịt thể là xong.

Mặc dù mọi người đều không để ý nhiều đến hấn, nhưng tên binh sĩ trông nom cơm nước, mỗi bữa ăn đều chừa phần cho Khang Tư. Vì thế Khang Tư dù biết mình không được hoan nghênh, nhưng có cơm thì ăn, buồn ngủ thì ngủ. Thường ngày chỉ rèn luyện thân thể.

Dưới tình huống như thế Khang Tư vẫn đi theo đội ngũ hành quân hơn 20 ngày sau, rốt cục cũng tới thủ đô của Khi Hồng Quốc.

Dọc theo đường đi chỉ đội ngũ này được dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt, một là Công chúa đánh thắng trận, hai là vì dung mạo xinh đẹp tuyệt sắc của Công chúa kia chăng? Mặc dù tâm lý của dân chúng rất đơn giản, nhưng những người dân này lại làm cho đội quân trú đóng trông chờ ở chung quanh thủ đô thức tỉnh.

Một người thừa kế vương vị đánh bại quân xâm lược, được dân chúng yêu quý, như thế nào cũng hơn hấn Vương hậu chỉ biết sống ở trong thành, có thể nói bà ta không có tiếng tăm gì trong dân gian, còn có hy vọng lên ngôi sao? Vì thế những đội quân thuộc phái trung lập cũng tranh nhau tới tuyên thệ thuần phục Ngã Lệ Ti.

Khi Ngã Lệ Ti tiến vào thủ đô, nàng biết mình đã thắng lợi rồi! Bởi vì các đại thần và các tướng lĩnh vẫn luôn ủng hộ kẻ mẫu cũng đều tự mình ra khỏi thành nghênh đón nàng. Điều này cũng cho thấy bọn họ đã thừa nhận ngôi vị của mình.

Vào thành gần mười mấy ngày, Khang Tư ngơ ngẩn sống trong một gian phòng ở chỗ khác. Từ ba bữa ăn hàng ngày có người đưa tới, hoàn toàn không có một người nào tới gặp hấn. Hấn được tên đưa cơm cho biết, mình hiện đang ở một chỗ hẻo lánh trong hoàng cung. Không có ra lệnh không được bước ra khỏi cửa phòng nửa bước. Lúc này hấn cảm thấy hấn và một tên tù không khác gì nhau.

(Đã tự: Theo dõi từ đầu chuyện tới giờ, có lẽ các bạn cũng giống tôi, hơi thất vọng về nhân vật chính của chúng ta một chút rồi nhì!! Và cũng phần nào bất bình cho hấn!! Có lẽ bạn đã nghĩ tới hai con đường hấn có lẽ sẽ đi, một là trốn thoát tự gầy dựng giang sơn, hai là vẫn là một thằng lính quèn chờ một kì tích? Thôi cùng xem tiếp nào, hi hi!!)

Hấn ăn không ngồi rồi, không thể làm gì khác hơn là chịu trận ở bên trong phòng: luyện công. Nếu không hấn còn có thể làm gì?

- Khang Tư, công chúa điện hạ cho đòi.

Qua mười mấy ngày một tên vệ binh xuất hiện trước mặt Khang Tư. Nghe cách xưng hô này xem ra công chúa còn chưa lên ngôi Nữ vương.

-Rõ.

Khang Tư hơi sửa sang lại y phục một chút, đi theo tên vệ binh ra cửa. Đây là lần đầu tiên hấn đi ra ngoài từ khi hấn tới thủ đô, nhưng hấn cũng không có để ý nhiều tới các kiến trúc tao nhã xinh đẹp ở xung quanh, chẳng qua hấn chỉ cúi đầu đi theo sau tên vệ binh.

Không lâu sau tới trước một tòa kiến trúc khổng lồ, trước mặt là bậc thang rộng rãi và cao vút, trên mỗi một bậc hai bên đều đứng bốn tên vệ binh võ trang từ đầu đến chân. Một cái cửa khổng lồ mở toang nhìn xuống Khang Tư ở dưới bậc thang. Nhìn khí thế đó, không cần nghĩ cũng biết đây chính là đại điện nghị sự của hoàng cung ở thủ đô.

- Mời Khang Tư vào!

Một tiếng hô to từ trong điện truyền ra. Tên vệ binh dẫn đường hướng Khang Tư khoát tay xong liền lui xuống.

Khang Tư không thể làm gì khác hơn là thở dài lặng lẽ cất bước đi lên, vượt qua bậc thang cao vút, đi tới cửa chính. Một viên quan chờ ở cửa chính vội vàng tiến lại thấp giọng nói:

- Đi vào quỳ xuống- báo lên tên của mình.

Cũng nội một chút quy củ của cung đình. Cái này có thể là vì hấn không hiểu lễ tiết nên đặc biệt sắp xếp viên quan này chỉ dẫn.

- Khang Tư tham kiến công chúa điện hạ. Khang Tư đi vào quỳ một gối hô lên.

-Miễn lễ, đứng lên đi.

Thanh âm của Công chúa từ xa truyền tới, nghe thật mơ hồ, Khang Tư cách Công chúa hấn là rất xa.

- Tạ ơn công chúa điện hạ.

Khang Tư từ từ đứng lên, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên. Hấn hoàn toàn làm theo chỉ dẫn của viên quan lại kia.

Lúc này Khang Tur mới phát hiện đại diện này thậm chí có tới gần ngàn thước vuông. Một tấm thảm đỏ trải từ cửa đến tận ngai vàng. Còn công chúa mặc y phục màu trắng cao cao tại thượng ngồi ngay ngắn trên ngai vàng bằng vàng. Bộ dáng cao quý và trang nhã không nói nên lời.

(Đã tự: Ôi!! Chuyện tình yêu giữa một chàng lính quen và một cô công chúa cao quý mỹ lệ, sẽ là bi kịch hay là một kết thúc như trong truyện cổ tích? Haizzz, bạn thích cái nào hơn?)

Một nữ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp ngồi trên chiếc ghế lớn phía dưới bên trái của Công chúa, chẳng qua Khang Tur lập tức biết nàng là ai, do nàng đội vương miện trên đầu nên hẳn biết nàng chính là Vương hậu. Còn nữ nhân ngồi bên tay phải của Công chúa thì toàn thân mặc trang phục thân quan màu lam nhạt, cả mặt mày cũng che bằng một cái khăn che mặt đồng dạng màu lam nhạt. Người này là ai thì Khang Tur không biết.

Các Đại Thần Tướng quân thì đứng đầy đặc hai bên tấm thảm. Cha con Cỗ Lạp mà Khang Tur nhận biết đều ở đây, ngay cả vừa mới trở thành Đại đội trưởng Uy Nạp lưu lại canh giữ ở biên giới cũng xếp hàng trong nhóm này. Những người này cũng hữu ý vô tình quan sát mình, còn trong mắt Uy Nạp nhìn Khang Tur lại lộ ra ánh mắt phức tạp.

Vương hậu và các đại thần đều rất hứng thú nhìn Khang Tur, bọn họ biết người trẻ tuổi trước mắt kia đã lập công lớn cứu thoát Ngã Lệ Ti. Để thưởng cho hắn như thế nào, Ngã Lệ Ti đã thảo luận cùng các Tướng quân rất nhiều lần, vốn phải thưởng cho hắn từ lâu, nhưng bởi vì những tên Tướng quân kia bài xích hắn là một tên binh sĩ không có huyết thống quý tộc vì thế mới kéo dài đến lúc này mới tiến hành thưởng thưởng.

Vương hậu có chút há hê liếc mắt nhìn Ngã Lệ Ti cao cao tại thượng thầm nghĩ: “Thử xem người làm sao bây giờ! Là đắc tội với các Tướng quân này? Hay là thưởng cho bề tôi có công? Đừng tưởng rằng cái ngôi vị này dễ ngồi!”

Tuy nhiên Ngã Lệ Ti nhìn thấy ánh mắt của Vương hậu, nàng liền biết Vương hậu đang suy nghĩ điều gì, nhàn nhạt cười, hướng Khang Tur nói:

- Khang Tur, lúc ngươi đóng quân ở biên giới lập được vô số công lao hẳn mà, hơn nữa, bản cung cũng được ngươi cứu mới không rơi vào tay của phản đồ. Những công lao của ngươi hẳn là phải nhận phần thưởng xứng đáng. Bản cung quyết định phong ngươi làm kỵ sĩ nhất đẳng, phong ngươi là Tướng quân, thống lĩnh một vạn quân, đồng thời thưởng năm ngàn kim tệ!

Theo lời nói của Ngã Lệ Ti, mọi người trong đại sảnh lập tức xôn xao bàn tán, các văn võ đại thần đều giật mình kinh ngạc với việc ban thưởng xưa nay chưa từng có này. Không nói ban thưởng kim tệ quá nhiều, chỉ riêng phong hiệu Tướng quân như vậy, cho dù các quan quân anh dũng chiến đấu cả đời cũng không nhất định có thể đạt được. Đặc biệt là kỵ sĩ nhất đẳng, có tước hiệu này quả thực chẳng khác nào là Đại tướng quân rồi. Bởi vì các quan quân trừ dùng quân hàm để phân biệt cao thấp, còn dùng tước hiệu cấp bậc của kỵ sĩ để phân biệt, nói cách khác, sau khi Khang Tur nhận tước hiệu này, tức là trong các Tướng quân có quân hàm cùng cấp bậc, địa vị của Khang Tur đứng là cao nhất.

Ai mà kháng cự gọi một binh sĩ vốn là bộ hạ mình là Trưởng quan chứ? Vì thế lời của Ngã Lệ Ti vừa dứt, Cỗ Lạp đứng ở vị trí đầu bên vô quan, lập tức đứng ra cung kính nói:

- Điện hạ, Khang Tur có công lớn cứu giá, mọi người ở đây đều biết, thần cũng rất đồng ý tiến hành thưởng thưởng đối với đại công thần Khang Tur này. Nhưng mà... Khang Tur lập công ở biên giới, đã phong quan ban thưởng cho hắn rồi. Thần cho là...

Cỗ Lạp mặc dù nói rất hàm súc, nhưng ý tứ của hắn, mọi người đều biết chính là nói Khang Tur không thể nhận ban thưởng cao như vậy, nhiều nhất thì thưởng thưởng công lao cứu giá của hắn mà thôi.

Mấy Tướng quân đỏ mặt tía tai vội vàng lên tiếng nói ra ý nghĩ của mình, đều không ngoài ý bất mãn địa vị của Khang Tur thoáng cái được ban thưởng cao như vậy. Uy Nạp vì chức vị thấp kém, không có quyền lên tiếng, hắn chỉ đành yên lặng nhìn Khang Tur đang cúi thấp đầu, chẳng qua trong mắt của hắn lộ rõ thần sắc đố kỵ. Biểu hiện của hắn lộ liễu đến nỗi đám quan văn cùng cấp không được quyền lên tiếng ở đối diện với hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Ngã Lệ Ti quay sang cười với Vương hậu đang há hê trên nỗi đau của người khác, nàng mỉm cười thật tươi khiến Vương hậu ngượng ngùng cả người, bà không biết Ngã Lệ Ti có năng lực gì để không chế các Tướng quân đang giận dữ mặt tía tai này.

Ngã Lệ Ti giơ tay lên, bọn Tướng quân kia lập tức im bật, cả bọn không cam lòng lui về chỗ cũ, mọi ánh mắt đều chiếu vào Ngã Lệ Ti.

Ngã Lệ Ti cũng không có nói “bản cung đã quyết định không được phép dị nghị”. Mà chỉ cười quay sang viên quan lại bên cạnh khoát khoát tay, nói:

- Mời các vị Tướng quân xem đi.

- Dạ.

Viên quan lại đang nâng một cái khay gỗ, trên khay đặt một quyển sổ thật dày, đi tới hướng Cỗ Lạp.

Cỗ Lạp nghi ngờ nhìn quyển sổ vừa liếc nhìn Ngã Lệ Ti đang mỉm cười, lúc này Ngã Lệ Ti cười nói:

- Đây vốn là bản ghi chép chiến công của quân đoàn bộ binh thứ 9 ở biên giới. Bên trong ghi lại tất cả công lao của binh sĩ đội quân thứ 7. Mời Tướng quân Cỗ Lạp cầm lấy xem.

Tiếng nói vừa dứt Cỗ Lạp đã cầm lên, hắn mở ra lướt nhanh trang sách, sắc mặt chợt biến đổi tiếp theo lập tức lật lật xem tiếp, một lúc lâu hắn đặt quyển sổ lại trên khay, sắc mặt đã tái xanh.

Lúc này viên quan lại bung cho các Tướng quân khác lật xem, chỉ chốc lát sau, các Tướng quân xem xong mặt ai nấy đều trở nên không được tự nhiên. Quan văn và những Phó tướng Thiên tướng mặc dù thật tò mò, nhưng không có lệnh cho bọn chúng xem, chúng chỉ đành nghỉ hoặc nhìn quyền sở kia.

Ngã Lệ Ti đợi các Tướng quân đều xem xong, bèn lên tiếng:

- Các vị Tướng quân đã xem qua, ta tin rằng các ngài đều phát hiện mỗi một tờ bên trong đề có tên một người, số lượng quân địch hấn giết hẳn các ngài cũng có thể phỏng đoán được rồi?

Cổ Lạp xanh mặt bước ra cung kính nói:

- Thần ngu muội, Khang Tur ở biên giới thời gian gần gần ba năm đã giết ba bốn ngàn tên địch, lập nhiều công lao quả thật xứng đáng đảm đương nhiệm vụ này, thần xin thu hồi lời nói vô tri vừa rồi.

Nói xong cúi đầu lui về chỗ cũ.

Lúc này mọi người mới biết được vì sao sắc mặt các Tướng quân khó coi như vậy, không khỏi đều khiếp sợ nhìn Khang Tur vẫn cúi đầu đứng nơi đó. Không ngờ người này giết tới ba bốn ngàn tên địch quân? Thật khó có thể tin, rất nhiều Phó tướng và Thiên tướng ở đây đã nhập ngũ nhiều năm cũng không có giết địch với số lượng cao như vậy đâu. Nguyên các đại thần định có ý kiến cũng biết điều ngâm miệng không nói nữa, trong mắt họ đã xuất hiện hình ảnh Khang Tur mang trên đầu vàng hào quang của Tướng quân kỳ sĩ nhất đẳng.

Vương hậu nhìn thấy nét mặt không cam lòng của các Tướng quân, nàng thầm cười vui mừng, vì nàng biết Ngã Lệ Ti đã đắc tội với bọn Tướng quân này rồi. Thế nhưng khi nàng nhìn về phía Ngã Lệ Ti, đúng lúc Công chúa cũng nhìn nàng cười, có điều nụ cười đó quả thật khiến cho người ta khó mà hiểu thấu.

Vốn nghĩ rằng Ngã Lệ Ti lập tức sẽ tuyên bố bỏ nhiệm Khang Tur, nhưng câu Ngã Lệ Ti nói ra lại khiến mọi người cho rằng đó là lời nói phí công vô ích, Ngã Lệ Ti nhìn Khang Tur đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì hỏi:

- Khang Tur ngài nguyện ý tiếp nhận chứ?

- Thuộc hạ nghĩ rằng mình không thể đảm đương được nhiệm vụ quan trọng này, xin điện hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Những lời này là Khang Tur vắt hết óc nghĩ ra những từ ngữ tương đối văn nhã, chẳng qua hắn vẫn còn quen cách tự xưng trong quân đội, không có xưng thần như những người khác.

Mọi người nghe Khang Tur nói, không khỏi sững sốt, nhưng nhìn thấy sắc mặt của các Tướng quân đã trở lại bình thường, mọi người bỗng nhiên chột hiều. Đúng rồi, đắc tội với những tướng quân này sao sống nổi. Chỉ có điều bọn họ không biết rằng: đây chính là lời nói phát xuất tận đáy lòng của Khang Tur.

Duy nhất chỉ có Ngã Lệ Ti biết những lời này phát ra từ nội tâm của Khang Tur, nàng cười cười hỏi tiếp:

- Ngài không chịu tiếp nhận à? Vậy ngài có nguyện vọng gì không? Bất cứ điều gì bản cung nhất định thỏa mãn nguyện vọng của ngài.

Nghe nói như thế, chẳng những các Tướng quân mặt biến sắc, ngay cả đại thần và Vương hậu sắc mặt cũng biến đổi: những lời này tỏ rõ Khang Tur đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, cũng được đáp ứng, cho dù muốn cắt đất phong Vương cũng được, Vương hậu và Nữ thần quan che mặt lam y kia từ đầu đến giờ vẫn không lên tiếng cũng đứng lên, đang định góp ý kiến với Ngã Lệ Ti, Khang Tur đã lên tiếng đưa ra yêu cầu của hắn.

- Thuộc hạ là người mù chữ, thuộc hạ mong muốn được đi học để biết đọc biết viết.

(Đã tự: Haizzz, không biết nên khen hay chê hắn nữa!! Nhưng xem hắn cũng có phần dễ thương)

Câu này mọi người đều cho rằng nếu như mình nói ra là điều vô cùng nhục nhã, nhưng Khang Tur vẫn bình thản nói ra.

Cả đại sảnh đột nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, mọi người bao gồm Ngã Lệ Ti và Nữ thần quan che mặt kia đều sững sốt lặng nhìn Khang Tur. Cho dù Khang Tur đưa ra yêu cầu được phong đất phong Vương, họ cũng sẽ không kinh ngạc đến sững sờ như vậy. Đòi lại một cơ hội có thể được vinh hoa phú quý, chỉ để yêu cầu được đi học? Sau khi có tiền và địa vị còn sợ không mời lão sư đến tận nhà dạy học được sao? “Quả là ngu ngốc!” Bốn chữ này chính là mọi người đang cảm thán và tiếc rẻ cho Khang Tur.

Ánh mắt Ngã Lệ Ti lộ vẻ kỳ quái nhìn Khang Tur đang cúi đầu ở xa xa, thầm thở dài: “Nam nhân không có dã tâm.” Nhưng thoáng cái nàng lộ vẻ hòa hoãn, nhìn Khang Tur nói:

- Nguyện vọng của ngài là học tập kiến thức à? Thấy Khang Tur gật đầu, nàng nói tiếp:

- Được, ta thỏa mãn nguyện vọng của ngài, Đại thần quan Y Ti Na, chuyện này sẽ phải làm phiền ngài, được không?

Câu sau Ngã Lệ Ti quay sang Nữ thần quan che mặt lam y nói, Địa vị Thần quan này có thể rất cao, Ngã Lệ Ti còn phải hạ mình hướng tới nàng dò hỏi.

Nữ nhân gọi là Thần quan Y Ti Na kia, mặc dù không nhìn thấy nét mặt của nàng, có điều mọi người đều biết đều nghe nói về nàng. Vừa nghe Công chúa nói nàng thoáng sững sốt một chút, mọi người đều có thể thấy được lúc này thân thể của nàng dường như hơi căng thẳng.

Nàng lập tức khôi phục như cũ, hướng Ngã Lệ Ti hành lễ đáp:

- Rất hân hạnh được cống hiến công sức cho ngài.

Thanh âm của nàng vô cùng êm dịu ngọt ngào, dựa vào giọng nói của mỹ nữ, nàng nhất định là một mỹ nhân tuyệt thế. Lúc nàng ngồi xuống, đôi mắt sau tấm sa mỏng che mặt thoáng liếc về phía Khang Tư.

Không biết vì sao Khang Tư đột nhiên cảm giác bị nhiều tia mắt đầy căm hận nhìn mình, hắn dùng khước mắt quan sát, phát hiện là các đại Thần trẻ tuổi đang phóng mắt nhìn. Bọn người đang căm hận hắn bao gồm Uy Nạp và Khải Ân con trai của Cổ Lạp.

Khang Tư không biết bản thân hắn mới vừa để cho các Tướng quân buông tha căm ghét mình vì sao lúc này các đại thần trẻ bắt đầu căm hận hắn. Tất cả nguyên nhân đều do Ngã Lệ Ti giao cho Y Ti Na đảm đương làm giáo sư của Khang Tư, Đại thần quan Y Ti Na là Đại thần quan trẻ tuổi nhất của Khi Hồng Quốc. Mặc dù không có mấy người trông thấy dung mạo của nàng nhưng từ khi có người nhìn thấy mặt của nàng đã si ngốc mấy ngày liên tiếp, vì thế họ đều cho rằng nàng nhất định là một mỹ nhân tuyệt thế, ở Khi Hồng Quốc được cho là một mỹ nữ không thua sút Ngã Lệ Ti.

Mà những tên thanh niên căm hận Khang Tư kia đều là bọn quý tộc độc thân, hơn nữa đều từng thấy qua dung mạo của nàng cùng là những kẻ say mê nàng. Thường ngày bọn chúng cố tìm cơ hội đến gần nàng đều không được toại nguyện, mà lúc này Khang Tư lại được nàng dạy cho hắn đọc chữ, vậy không phải là cả ngày có thể gần gũi bên cạnh Y Ti Na sao? Bọn người thâm luyện ái Đại thần quan này dĩ nhiên phải căm hận Khang Tư rồi.

Lúc này Cổ Lạp bước ra chấp tay cung kính nói:

- Điện hạ, thần cho là, Khang Tư lập nhiều công lớn, không thể cứ ban thưởng như vậy là xong, mà cần phải phong thưởng quan vị và tước hiệu kỵ sĩ thích hợp cho Khang Tư.

Chúng Tướng quân vừa nghe xong tức thì sững sốt, có điều rất nhanh đã kịp phản ứng, vì Khang Tư đã đem công lao của hắn đổi lấy cơ hội học tập, không thể đòi lại tước vị cao được nữa. Lúc này nếu tùy tiện tìm một cái quân hàm phong cho hắn, đúng là một cơ hội bán một mối ân tình cho công chúa. Vì thế chúng Tướng quân cũng đi ra thỉnh cầu.

(Đã tự: Một lũ ngu, đã từng có một triết gia nói rằng: Kiến thức là sức mạnh vô địch!)

Công chúa dường như biết trước sẽ có kết quả như vậy, nàng nhìn Cổ Lạp cười nói:

- Như vậy theo ý Cổ Lạp Tướng quân, phải phong thưởng cho Khang Tư thế nào đây? Nàng giao quyền quyết định cho Cổ Lạp, để chứng tỏ với Cổ Lạp nàng rất tin nhiệm hắn.

Quả nhiên, Cổ Lạp vừa nghe xong, trên mặt xuất hiện sắc mặt vui mừng, hơi trầm tư một chút xong cung kính đáp:

- Khang Tư vốn là Trung đội trưởng, với công lao của hắn, lần này hắn là nên tấn thăng làm Thiên tướng, tước hiệu kỵ sĩ thì nên phong làm kỵ sĩ tam đẳng, dĩ nhiên Khang Tư có công lao lớn như vậy, ban thưởng hoàng kim nên thưởng một vạn kim tệ. Đây là ý của vi thần, không biết điện hạ và các vị Tướng quân nghĩ như thế nào?

Chúng Tướng quân vừa nghe xong vội vàng biểu lộ vẻ đồng tình với đề nghị của Cổ Lạp, rồi rít gật đầu đồng ý, Ngã Lệ Ti vốn cũng muốn phong cho Khang Tư nhưng quan vị này. Biểu hiện của nàng mới vừa rồi chẳng qua là bán một mối nhân tình cho bọn họ, còn Khang Tư chẳng qua là công cụ để nàng tiến một bước nhận lấy lòng Trung thành của các Tướng quân.

- Được, Khang Tư, bổ nhiệm người làm Thiên tướng quân đoàn thứ nhất, dưới trướng một ngàn quân, sách phong người tước hiệu kỵ sĩ tam đẳng, cũng ban thưởng một vạn kim tệ.

Ngã Lệ Ti lập tức ra lệnh, giọng nói của nàng như không cho phép người khác phản đối, chẳng qua lúc này nàng tin chắc rằng sẽ không có bất cứ kẻ nào phản đối nữa.

Khang Tư vốn muốn từ chối, vừa định lên tiếng, đột nhiên ngoài cửa đại sảnh truyền vào tiếng báo cáo của tên lính gác:

- Giáo chủ Mục Nhĩ Mạc các hạ giá lâm!

Mọi người vừa nghe báo vội vàng đứng bật dậy tại chỗ, Công chúa, Vương hậu, Đại thần quan cũng đứng lên nhìn ra cửa, Khang Tư thấy thế đành phải nén nhịn không nói ra. Được một viên quan lại nhắc nhở, hắn đứng xếp bên cạnh Uy Nạp, hiện tại hắn là võ quan đứng gần cửa nhất trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đại Thần Quan.

Một lão nhân mặc áo choàng giáo sĩ màu vàng đỏ có đường viền màu vàng, đầu đội mũ cùng màu, được mấy giáo sĩ vây chung quanh đang mỉm cười đi đến. Lão nhân không hổ là Giáo chủ, bất luận là vệ binh, quan lại, chư hầu đều gật đầu mỉm cười chào hỏi bọn họ.

Những văn võ đại thần kia dĩ nhiên thấy ông ta xuất hiện liền khom lưng hành lễ, bao gồm cả Công chúa và Vương hậu, Giáo chủ Mục Nhĩ Mạc lúc đi qua bên cạnh Khang Tur, hơi lưu ý nhìn Khang Tur mấy lần. Giáo chủ Mục Nhĩ Mạc chú ý tới Khang Tur cũng không vì cái gì, mà do ông nhìn thấy Khang Tur tuyệt không có lộ ra bộ dáng siểm nịnh, cũng không có lộ ra vẻ cung kính đặc biệt.

Hai loại biểu tình này, Giáo chủ các hạ đã thấy rất nhiều, bất luận là binh dân hay là quý tộc, khi gặp ông biểu tình không ngoài hai vẻ mặt này. Lúc này lại thấy một loại biểu tình khác, Giáo chủ dĩ nhiên hơi lưu ý một chút, chẳng qua Giáo chủ không phải là người hẹp hòi, cũng sẽ không đi so đo những thứ này, cho nên sau khi nhìn Khang Tur hai cái, liền đi thẳng tới hướng Công chúa bọn họ.

Khang Tur không biết Giáo chủ Mục Nhĩ Mạc này vì sao lại lợi hại như thế, mọi người đều cung kính với ông ta như vậy. Khang Tur hiện tại đúng là không biết mình phải học tập cái gì. Đây là nguyện vọng duy nhất suốt cả đời hắn, vì thế hắn làm như vô ý nhìn lướt qua Đại thần quan Y Ti Na một cái.

Y Ti Na đang nghiêng đón Giáo chủ, vừa lúc thấy ánh mắt của Khang Tur nhìn tới, không khỏi nhú mày, nàng là một tuyệt thế mỹ nữ, mà mỹ nữ thì đều nghĩ rằng nam nhân đến gần mình là có ý đồ đen tối, đây cũng vì trong những năm gần đây nàng gặp rất nhiều nam nhân đều viện đủ lý do để đến gần nàng, cho nên nàng cũng nghĩ Khang Tur thuộc cùng một loại. Nhưng lần này nàng không ngờ Khang Tur lại dùng công lao lớn đổi lấy cơ hội tiếp cận mình. Nàng đã tiếp nhận nhiệm vụ này, vì thế không thể làm gì khác hơn là gắng chịu đựng tâm tình không thoải mái để hoàn thành.

Uy Nạp đứng bên Khang Tur cảm nhận được ánh mắt của Y Ti Na nhìn về bên này, hắn hơi sùng sốt, nghiêng người nhìn, vừa lúc thấy Khang Tur quay đầu lại, Uy Nạp lập tức sinh ra một mối ghen tỵ nồng đậm. Một mặt là vì Y Ti Na, một mặt là vì quân hàm của Khang Tur vĩnh viễn cao hơn hắn.

Uy Nạp đổ kỵ Khang Tur vì Khang Tur là một binh dân, còn hắn là một quý tộc. Trước kia hắn cung kính với Khang Tur vì với thân phận quý tộc thấp kém của hắn, cũng không có lập nhiều công lao, hơn nữa chỉ là một kỵ binh. Nhưng khi một tên Tướng quân của quân địch chạy tới trước mặt hắn chịu chết, hắn đã đổi đời. Khi các Tướng quân vừa nghe hắn có huyết thống quý tộc, lập tức liền cử hắn làm Đại đội trưởng. Hắn cũng biết rõ bởi lẽ các Tướng quân quý tộc ngăn cản tên binh sĩ không phải là quý tộc kia thăng quan, nếu không thì với địa vị thấp kém như hắn, không biết đợi đến bao nhiêu năm mới có thể thăng quan.

Vốn hắn nghĩ rằng cuối cùng mình không cần nghe lệnh từ Khang Tur là tên xuất thân binh dân, nhưng hắn có ngờ đâu Khang Tur lập tức được phong quân hàm cao hơn hắn, hơn nữa còn nhận người tình trong mộng của mọi người làm sư phụ. Làm sao hắn không bị lửa ghen tỵ thiêu đốt tâm can?

Uy Nạp cảm hận gục đầu xuống, đột nhiên khóe mắt phát hiện đối diện có một quan văn đang quan sát mình. Hắn ngẩng đầu nhìn, thấy một quan văn trung niên tướng mạo rất bình thường đang cười cười với mình. Mặc dù không biết là ai, nhưng Uy Nạp cũng là gạt đầu đáp lễ. Hắn cũng không muốn tùy tiện gây thù chuốc oán.

Lúc này Công chúa, Vương hậu đều ngồi xuống, còn Giáo chủ ngồi ở chỗ ngồi của Đại thần quan, Đại thần quan cùng những giáo sĩ khác cung kính đứng ở phía sau Giáo chủ.

- Công chúa, bốn tọa lần này tới quý quốc, là vì lời thỉnh cầu của cư dân trên mảnh đất 300 dặm đã trở thành bãi đất hoang.

Giáo chủ Mục Nhĩ Mạc nói với Công chúa Ngà Lệ Ti.

- Giáo chủ các hạ khách sáo rồi, có chuyện gì xin cứ phân phó.

Ngà Lệ Ti thoáng sùng sốt một chút, vội vàng mỉm cười nói.

- Vậy được, bốn tọa thỉnh cầu Công chúa điện hạ phát binh chiếm lại vùng đất của quốc gia, không nên để cho dân chúng trên mảnh đất đó không có chỗ nương tựa.

Giáo chủ nói giọng đau buồn.

Mọi người đều biết, từ biên giới vào sâu trong lãnh thổ 300 cây số, sau khi đại quân của Hắc Nham Quốc lui về biên giới, và quân đội của Khi Hồng Quốc cũng trở lại thủ đô. Vùng đất đó đã biến thành vùng đất trống giữa hai nước hoàn toàn không có lực lượng quân đội nào.

Hơn nữa vệ binh trấn thủ các thành cũng bị quân đội Hắc Nham Quốc xâm lấn tiêu diệt, các thành trấn hiện giờ quả thực không có lực lượng nào phòng bị. Khi đại quân Hắc Nham Quốc tiến vào, vì nhanh chóng thu tóm đất đai, cho nên không cướp đoạt tài vật của các thành trấn, lúc lui binh lại càng không cần nói. Còn quân đội Khi Hồng Quốc vì tranh đoạt vương vị, cũng không rảnh rỗi mang các phủ hộ đi. Hơn nữa các phủ hộ đều là tài chủ đất đai, dựa vào đất phát tài, đánh chết bọn họ cũng sẽ không rời bỏ đất đai của mình. Vì thế của cải của các thành trấn này đều còn nguyên tại chỗ.

Dưới tình huống này, những người dân nghèo không thể sống còn với tội phạm, còn có tàn binh, còn có đào binh sống sót sau chiến tranh. Khi thấy những thành trấn không người phòng bị, cơ hội tốt như thế sao có thể bỏ qua, vì thế bọn chúng lập tức hợp thành đủ loại tập đoàn cường đạo thổ phi. Có đoàn nhỏ khoảng vài người, lén lút chặn đường đánh cướp. Có đoàn mấy trăm người công thành chiếm đất.

Thân thích của các quan lại không theo đại quân rời đi, cũng không thể trở mắt nhìn tài sản của mình bị cướp đoạt, vì vậy các thành trấn kết hợp lại, thuê mướn binh lính tới bảo vệ thành trấn. Dĩ nhiên bọn binh lính này cũng cường đạo xuất thân như nhau, chẳng qua bọn họ mặc dù giống cường đạo, nhưng may mắn còn có chủ thuê mình bảo vệ thành trấn. Dĩ nhiên để gia tăng tài phú chính là lại đi cướp bóc những thành trấn khác, đây chính là thói không ăn cỏ gần hang.

Cứ như vậy, trên vùng đất 300 cây số lập tức biến thành giống thời kỳ chiến quốc, cả ngày đều không ngừng chém giết, hơn nữa không ngừng hấp dẫn bọn lưu manh đào phạm từ các nước đến gia nhập.

Mọi người đều biết nếu tiếp tục như vậy, vùng đất 300 cây số nhất định sẽ tách khỏi Khi Hồng Quốc, cuối cùng nếu không bị Hắc Nham Quốc thôn tính, thì cũng biến thành một quốc gia độc lập.

Mặc dù ai cũng biết phải nhanh chóng phát binh thu hồi lãnh thổ, nhưng Công chúa vừa mới nắm thực quyền không được mấy ngày, rất nhiều chuyện cũng còn chưa ổn định được. Không thể phái đại quân đi tiêu diệt, nhưng phái một tiểu đội nhân mã thì không có phần thắng nào. Những chuyện này mọi người đều biết: Đó là lý do Công chúa nhũn mỳ.

Khang Tư hoàn toàn không có nghe bọn họ nói cái gì, chỉ cúi đầu cũng không thêm suy nghĩ cái gì. Hắn có thể thuộc về loại người chỉ biết nhận lệnh mới có hành động.

(Đã tự: Ghét nhất loại người này!!!)

Công chúa Ngã Lệ Ti trầm tư một hồi đột nhiên ngang đầu nhìn Khang Tư đứng gần cửa lớn, các võ quan thấy cử động của Công chúa, tất cả trái tim đều đập thình thịch, bọn họ biết nếu phái một đội nhân mã đi bình định vùng đất 300 cây số đó. Quân số ít nhất phải 1000 người, thật ra lúc này Công chúa đúng là muốn phái Khang Tư đi.

Lấy năng lực của Khang Tư được ghi trong công lao bộ, nếu bình định bọn ô hợp kia, có thể nói dễ như trở bàn tay. Lập công lớn như vậy, đến lúc đó hẳn quả thật phải vinh phong làm Đại tướng quân. Các Tướng quân sao có thể để cho Khang Tư đạt được cơ hội như vậy? Chẳng qua với thân phận của bọn họ cùng với cả đồng chuyện cần phải xử lý vì thế không thể tự mình chỉ huy đại quân xuất binh, hơn nữa các quan tướng quý tộc đó dù cùng quân hàm với Khang Tư nhưng nào có ai có năng lực như hắn?

Đang lúc bọn họ rầu rĩ, Cổ Lạp nhảy mắt với nhi tử Khải Ân, Khải Ân lập tức bước ra quỳ một chân xuống, thanh âm vang dội hô:

- Thần nguyện mang binh quét sạch phi tặc, thu hồi lãnh thổ, xin Công chúa điện hạ ân chuẩn.

Lúc này cũng có một người đi ra quỳ xuống hô:

- Thần nguyện trợ giúp Khải Ân đại nhân thu hồi lãnh thổ.

Người này chính là Uy Nạp, hắn muốn tận lực nắm mọi cơ hội thăng quan.

Các võ quan vừa thấy hai người bọn họ lĩnh mệnh trong lòng mừng rỡ, lập tức cùng nhau đồng ý cho rằng phái bọn họ đi là tốt nhất.

Công chúa vốn không đành lòng để Khang Tư lại ra chiến trường ngay, cho nên lập tức ra lệnh:

- Được, Khải Ân, Uy Nạp, bốn cung lệnh cho các người chỉ huy 1500 quân dưới trướng đi thu hồi lãnh thổ biên giới! Chúc các người anh dũng giết địch sớm ngày chiến thắng trở về!

- Tạ ơn Công chúa điện hạ.

Hai người hưng phấn cúi đầu cảm tạ, nếu như chiến thắng, quan cao lộc lớn đang chờ bọn họ.

Không lâu sau các đại thần cùng rời đại sảnh, chỉ còn lại Công chúa, Đại thần quan, Giáo chủ và các Giáo sĩ bàn chuyện riêng.

Khang Tư sau khi ra khỏi đại sảnh, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Từ đầu đến giờ không có người nào nói chuyện với Khang Tư, võ quan thì chán ghét hắn, còn quan văn thì sợ dẫn tới chuyện rắc rối, vì thế hẳn đành chỉ một mình đơn độc trở về chỗ ở của mình.

Khang Tư vừa mới vào nhà ngồi xuống còn chưa kịp uống ngụm nước trà, đột nhiên có người gõ cửa một cách nhịp nhàng... Khang Tư lẳng lặng ra mở cửa, ngoài cửa đứng ba vị quan, một người cầm bộ trang phục quan quân, hai người khiêng một rương đồ.

Viên quan lại đang cầm trang phục vừa thấy Khang Tư lập tức cười thật tươi nói:

- Đại nhân, xin nhận đồ ân thưởng.

- Được, cảm ơn.

Khang Tư thâm thở dài một tiếng, hai tay cầm lấy bộ y phục. Viên quan lại kia ra hiệu cho hai gã khiêng rương mang cái rương vào trong phòng. Sau đó hắn mở rương giới thiệu với Khang Tư:

- Đại nhân, ở đây là một vạn kim tệ, xin người kiểm tra thu lấy.

Một vạn kim tệ như thế nào kiểm tra thu lấy, Khang Tư biết mục đích của chúng, vì thế rất biết điều cầm mấy nắm kim tệ đưa cho bọn chúng. Cả hai tên lộ vẻ mặt vui mừng, bọn chúng nghĩ rằng nhiều nhất là được được thưởng cho mấy kim tệ, không ngờ lại tới gần trăm đồng. Mặc dù trong lòng chúng rất muốn, nhưng còn làm bộ cự tuyệt, dĩ nhiên sau vài câu từ chối lấy lệ, lập tức không khách sáo cho vào bao. Nhận tiền xong chúng vừa định rời đi.

- Chờ một chút, lúc này ta có thể đi ra ngoài không? Khang Tư hỏi vị quan kia.

- Đại nhân, đã triệu kiến xong, dĩ nhiên ngài có thể đi ra ngoài, có muốn ty chức giới thiệu một số nơi tốt cho ngài không?

Nhìn nụ cười ám muội của tên khốn này, đương nhiên Khang Tư biết hắn muốn giới thiệu cái gì, nên lập tức từ chối khéo.

Khang Tư chờ sau khi bọn họ rời đi mới mở bộ quan phục Thiên tướng, vừa nhìn thấy liền cười khổ, y phục hoa lệ như vậy, thật đúng là không được tự nhiên. Khang Tư đối với y phục này không cảm thấy hứng thú, tiện tay để lên bàn, lặng lẽ nhìn kim tệ trong rương.

- Ôi..

Khang Tư thờ dài một tiếng đứng lên, vào phòng lấy ra một cái bọc, lấy hết kim tệ cho vào bọc, sau khi cột lại, hắn xách cái bao nặng chịch đi ra ngoài.

Lúc Khang Tư ra cửa thành, bọn thủ vệ kia vừa nghe hắn báo tên lập tức hành lễ. Đây là võ tướng duy nhất cư ngụ trong hoàng cung mười mấy ngày. Bọn chúng cũng nghe qua đủ loại truyền thuyết về hắn, lời đồn đại còn nhanh hơn tốc độ của khoái mã. Khang Tư không biết rằng hắn ở lại trong hoàng cung, còn được Công chúa giúp hắn chuẩn bị mọi chuyện, đó cũng chính là một trong những nguyên nhân các võ tướng đổ kỵ với Khang Tư. Nguồn:

Khang Tư vừa ra khỏi cửa thành, lập tức bị dòng người trên đường làm cho rung động. Trừ quân nhân ra, Khang Tư cũng chưa từng tiếp xúc với nhiều bình dân như vậy. Dĩ nhiên có chút không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bữa điểm tâm trầm mặc.

- À...

Khang Tư mới vừa nghe nói tên của Y Ti Na, thoáng sững sốt một chút không kịp phản ứng, nhưng lập tức hắn nghĩ lại người này chính là sư phụ của mình. Mặc dù cảm thấy sư phụ mời đồ đệ ăn điểm tâm thì rất kỳ quái, nhưng Khang Tư cũng không nói gì, chỉ sửa sang sơ lại trang phục, xong cùng đi với Mạt Lô.

Mạt Lô mặc dù lấy làm lạ sao Khang Tư khi nghe Y Ti Na mời lại không có lộ ra vẻ mừng rỡ như người khác, ngược lại chỉ biểu hiện hơi sững sốt một chút, nhưng rồi hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ làm tròn bổn phận dẫn đường ở phía trước.

Chỉ chốc lát sau Khang Tư đi tới một chỗ trang nghiêm trong đại điện. Tiến vào trong đại điện hắn nhìn thấy sách ở khắp nơi. Ánh mắt của hắn lập tức bị những quyển sách này thu hút, có điều hắn cũng không có dừng chân lại, vì hắn biết chỗ này không phải là chỗ ăn điểm tâm, Mạt Lô nhìn thấy biểu tình của Khang Tư vội vàng giới thiệu:

- Nơi này là tàng thư của Đại thần điện, nghe nói đại nhân muốn theo Y Ti Na đại nhân học tập, đến lúc đó sách ở đây, đại nhân đều có thể tùy tiện lấy xem.

Khang Tư gật đầu không nói gì, Mạt Lô thấy Khang Tư dường như không thích nói chuyện, cũng biết điều không nói nữa, chuyên tâm dẫn đường.

Xuyên qua kho sách bọn họ đi tới hoa viên bên ngoài Đại thần điện, Khang Tư nhìn thấy một cái bàn tròn xinh xắn đặt ở dưới bóng cây mát mẻ, hai nàng cung nữ đang bày dọn các món ăn tinh sảo trên đó. Các nàng nhìn thấy hai người Khang Tư liền cung kính chào xong lui xuống.

Mạt Lô vội vàng kéo ghế cung kính nói:

- Mời Đại nhân ngồi, Y Ti Na đại nhân sẽ ra tới ngay.

Khang Tư chân chờ một chút lắc đầu, thản nhiên nói:

- Chờ Y Ti Na đại nhân tới hãy tính.

Vừa nói liền tản bộ đi quan sát cảnh vật ở chung quanh.

Mạt Lô hơi sững sờ, không nghĩ tới người này lại biết rõ những thứ lễ nghi này. Hắn buông ghế, xuôi tay đứng bất động, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng dõi theo bóng lưng của Khang Tư. Buổi sáng hôm nay khi hắn nhận lệnh của Y Ti Na thì rất lấy làm lạ, vì Y Ti Na mặc dù thường hay nhận lời mời của người khác, nhưng cũng rất ít khi mời lại người ta. Thường thường người được mời là Công chúa, Vương hậu, Giáo chủ v.v... hơn nữa mời một lần là mấy người khách, còn như mời riêng một khách nam nhân thì hoàn toàn chưa từng có.

Mạt Lô có một thân phận khác, cho nên hắn cảm thấy rất hứng thú với nam nhân có thể được Y Ti Na mời, nhưng khi biết người được mời là Khang Tư, quả thật hắn bị dọa cho hoảng sợ. Khang Tư là ai hắn rất rõ ràng, sau khi biết có người cứu công chúa, hắn đã bắt đầu điều tra, vì thế hắn so sánh

với những Tướng quân kia sớm đã biết sự lợi hại của Khang Tư. Hẳn kỳ quái chính là Đại thần quan thường ngày chỉ lo nghiên cứu học vấn tại sao lại cảm thấy có hứng thú với một quân nhân chứ? Cho dù quân nhân này đúng là học sinh của nàng cũng không cần phải đặc biệt mời hẳn ăn điểm tâm chứ? Hơn nữa còn là một mình một người, Mạt Lỗ bằng trực giác của mình cảm thấy có chút không ổn, không phải vì Khang Tư và Y Ti Na không ổn, mà vì cảm thấy chủ nhân của mình có điều không ổn.

Mạt Lỗ còn đang suy nghĩ miên man thì một cỗ mùi thơm bay tới, vừa nghe tới mùi thơm quen thuộc kia, hẳn biết ngay là ai tới. Vội vàng xoay người hành lễ miệng hô:

- Chào Đại thần quan đại nhân.

- Ủ, Khang Tư đại nhân vì sao đứng ở đó?

Y Ti Na chẳng qua là gật đầu xem như đáp lễ Mạt Lỗ, mà chào hỏi Khang Tư vẫn quay lưng về phía bên này.

Khang Tư nghe tiếng nói quay đầu lại, nhìn thấy cô gái che mặt gấp qua ở Nghi sự điện tràn đầy nhựa sống đẹp tuyệt trần đang đứng dưới ánh ban mai. Lần này toàn thân nàng mặc một bộ trang phục Thần quan trắng toát, y phục màu trắng mong manh kia dưới ánh mặt trời như ẩn như hiện lộ ra dáng vẻ tuyệt đẹp của nàng, đặc biệt là khuôn mặt mờ mờ sau tấm khăn che mặt kia điểm thêm đôi mắt xinh đẹp, càng đem đến cho người ta một loại cảm giác mộng lung huyền ảo.

Mạt Lỗ mặc dù đã thấy rất nhiều lần sắc đẹp mờ ảo này, nhưng vẫn không tự chủ được lần nữa bị hấp dẫn, trong đôi mắt lập tức lộ ra thần sắc si dại.

Nhưng Khang Tư không phải là Mạt Lỗ, hẳn chẳng qua chỉ thoáng sửng sốt ngay lập tức liền cung kính thi lễ, sau đó thần nhiên đi tới trước bàn ăn, ánh mắt bình thản nhìn Y Ti Na.

Thấy Khang Tư bình tĩnh như thường, Y Ti Na không khỏi hơi chấn động, nàng nhìn ra thần thái của Khang Tư không phải là ra vẻ trấn định, mà phát ra từ nội tâm. Nàng không khỏi dâng lên một chút cảm giác mất mát, vì từ trước tới nay Khang Tư là nam nhân đầu tiên nhìn thấy thân hình gợi cảm của nàng mà ánh mắt bình thản không có say đắm.

Hôm nay nàng mặc bộ y phục này là dành riêng cho người khách trọng yếu trước mặt, nhìn bộ dáng của Mạt Lỗ ở bên cạnh nàng đã biết mị lực của chính mình, nhưng vì sao Khang Tư vẫn bình thản như thế chứ?

Y Ti Na cũng không phải là tự yêu mình, chỉ là từ khi còn bé nàng đã khá ái đáng yêu, được ca ngợi là sắc đẹp tuyệt trần, lúc mười bốn mười lăm tuổi thì phạm là nam nhân nhìn thấy nàng đều quần lấy nàng với ánh mắt như si như dại. Thử hỏi cuộc sống cứ trôi qua dưới tình huống đó, rồi đột nhiên phát hiện có người không thêm đề ý tới mình, làm sao không cảm thấy tò mò và ngạc nhiên chứ?

Y Ti Na bị ánh mắt bình tĩnh như nước hồ thu của Khang Tư nhìn vào mình có chút không được tự nhiên, lần đầu tiên trong đời nàng chủ động tránh ánh mắt nhìn của nam nhân. Đang lúc không biết làm thế nào cho phải, chợt cung nữ bưng bữa ăn điểm tâm lên tới, nàng phục hồi tinh thần lại, thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng mời Khang Tư ngồi vào bàn.

Khang Tư ra dấu mời Y Ti Na cùng ngồi sau đó không khách sáo ngồi xuống, Y Ti Na cúi đầu từ từ ăn thức ăn, ngay cả chính nàng cũng không biết trong lòng mình nghĩ cái gì. Chỉ có một điều nàng xác định được: đó là nàng hối hận chỉ vì một chút tò mò mà mời một mình Khang Tư cùng dùng bữa sáng với mình. Bởi vì trong những người quen biết, địa vị của quân nhân trước mặt này có thể nói là hèn mọn thấp kém, nhưng lại khiến nàng có một loại cảm giác bị gò bó không được tự nhiên, đây là điều xưa nay chưa từng có. -

Thời gian từ từ trôi qua, Y Ti Na không nói gì, Khang Tư cũng không nói gì, hai người đều từ từ ăn thức ăn. Các cung nữ hầu hạ cũng yên lặng đứng một bên. Riêng Mạt Lỗ thì cảm thấy hết sức hứng thú nhìn một màn này.

Các cung nữ nhìn Khang Tư, các nàng cũng nảy sinh nhiều hứng thú với tên quân nhân này, bởi vì trước kia khi các nàng chiêu đãi các khách nam nhân của Y Ti Na thì hầu như ai nấy đều miệng lưỡi lưu loát không ngừng khoe khoang khoác lác, phát biểu đề cao chính mình. Nhưng nam nhân này được vinh dự một mình dùng bữa sáng với Y Ti Na thì lại không nói tiếng nào, thật là kỳ quái.

Còn Mạt Lỗ thì nhìn Y Ti Na, hẳn đang quan sát từng chi tiết trên nét mặt Y Ti Na. Khi nhìn thấy ánh mắt Y Ti Na thật giống như tâm thần không ổn định, hẳn chợt lạnh trong lòng. Hẳn biết yêu một người là từ lúc bắt đầu cảm thấy hứng thú với người nọ. Lúc này đây mặc dù không thể nói Y Ti Na đã yêu Khang Tư, nhưng nàng đã bắt đầu cảm thấy hứng thú với Khang Tư rồi, nếu không phải vậy thì Y Ti Na đã tuyệt đối nắm quyền chủ động khi giao tiếp với người ta, có đâu tâm thần không ổn định chứ? Hẳn chỉ là một Thiên tướng nhỏ nhoi trong quân đội đấy!

“Chủ nhân, ngài còn không hành động, có thể sẽ thất bại trong tay tên tiểu tử này đó.” Mạt Lỗ thờ dãi thầm nghĩ.

Khang Tư sau khi ăn xong, tiếp lấy khăn tay cung nữ trao cho lau miệng, xong hẳn từ từ uống Hồng Trà. Thật ra lúc này vừa ăn xong hẳn định lấy tay lau miệng, may là nàng cung nữ kịp thời đưa khăn tay cho hẳn, nếu không đã làm trò cười cho thiên hạ rồi.

Một lúc lâu sau, hẳn đã uống xong một chung Hồng Trà, vừa thêm một chung cùng uống xong, Y Ti Na vẫn đang cúi đầu nhã nhặn ăn từng chút một món điểm tâm, Khang Tư thấy Y Ti Na không nói gì thêm, liền đứng lên nói:

- Cảm ơn đại nhân chiêu đãi, hạ quan cáo lui.

- A... A... đừng khách khí, vậy... Mạt Lỗ người tiễn Khang Tư đại nhân ra ngoài đi.

Y Ti Na chợt nghe Khang Tư lên tiếng không khỏi bị giật mình, vội ngẩng đầu nhìn mới phát hiện Khang Tư chẳng nhưng đã ăn xong bữa ăn sáng thậm chí còn uống Hồng Trà xong rồi. Nàng thầm nghĩ mình thậm chí như kẻ mất hồn không để tâm gì đến, không khỏi đỏ mặt lên, nói lắp bắp một hồi mới trấn định hành lễ đưa tiễn Khang Tư.

Chờ đến khi Khang Tư đi theo Mạt Lỗ khuất dạng, nàng mới vỗ lực ngồi phệt lên ghế, lẩm bẩm tự nói:

- Ta sao vậy nhỉ? Tại sao lại thất thố như thế chứ? Sau này ta làm sao dạy hần học tập đây? Đột nhiên nàng ngồi thẳng lên:

- Đúng rồi! Quên mất gọi hần tới để học tập!

Thế nhưng rất nhanh nàng lại vô lực ngã lưng vào ghế lẩm bẩm:

- Ôi, thôi, lúc này ta cùng không thể đối mặt với hần, chờ ổn định tâm tình rồi tính sau.

Mạt Lỗ tiễn Khang Tư ra đến cửa đại điện, thì Khang Tư kêu hần dừng bước không cần đưa xa, hần cũng không từ chối, chờ Khang Tư đi khuất, hần xoay người trở vào.

Khang Tư cũng không biết Mạt Lỗ vừa vào đại điện bèn lập tức chạy về phòng của mình, lấy ra một tờ giấy nhỏ viết lên những hàng chữ chi chít. Sau đó hần cuộn tròn nhét vào một ống trúc nhỏ. Tiếp theo hần bắt ra một con chim bồ câu trắng từ trong chỗ tối ở góc nhà, buộc chặt ống trúc lên chân con chim. Xong hần mở cửa sổ cẩn thận lắng nghe động tĩnh, khi xác định bốn phía không người, hần vung tay lập tức con bồ câu trắng bay vút lên bầu trời cao.

Khang Tư cũng không biết rằng con bồ câu này sẽ đem tới cho hần một trận chiến không phải là công khai sát phạt và đánh giết địch nhân.

Khang Tư cũng không trở về chỗ ở mình, mà hần ra khỏi hoàng cung đi trên đường cái lớn. Lúc này tâm tình của hần cũng không thoải mái cho lắm, nguyên do vì Đại thần quan không nhắc một chút gì về chuyện dạy hần học, hơn nữa mỗi một bữa ăn sáng nói thật ra không đủ nhét kê răng, hoàn toàn không lấp đầy cái bụng rỗng của hần. Đúng vậy, những thứ cao lương mỹ vị của cung đình kia đều là để xem cho đẹp mắt không có chút phân lượng nào, làm sao có thể lấp đầy cái bụng to tướng của một nam nhân chứ? Vì thế hần quyết định ra ngoài kiếm chút gì ăn thêm. Về phần tiền nong, trong túi của hần vẫn còn bọc tiền Quan quân nhu không biết tên kia đã đưa cho hần lúc rời khỏi quân doanh.

Khang Tư ăn no nê xong trở về chỗ ngủ, phát hiện có một tên binh sĩ đang đứng ở cửa. Tên lính vừa nhìn thấy Khang Tư vội vàng chào theo quân lễ cung kính hỏi:

- Đại nhân là Thiên tướng Khang Tư?

- Ta là Khang Tư. Khang Tư gật đầu đáp.

Tên binh sĩ vội vàng đứng nghiêm chào lần nữa, tiếp theo cứ lúng ta lúng túng mấp mấp miệng nhưng không có phát ra âm thanh như không biết làm thế nào để diễn đạt. Khang Tư vừa thấy bộ dáng của hần cũng biết hần rất căng thẳng, cũng chỉ yên lặng chờ hần bình tâm lại.

Một lúc lâu, tên lính mới ổn định lại tâm thần, hần chào Khang Tư lần nữa, đồng thời cung kính nói:

- Tiểu đội trưởng thân binh Y Đạt dưới trướng Thiên tướng Khang Tư báo cáo với Trưởng quan!

Thanh âm rất có lực rất vang dội.

Khang Tư sững sốt, thì ra là người này là đội trưởng thân binh của mình đây. Có điều hần rất lấy làm lạ, bổ nhiệm những đội trưởng này không phải do mình quyết định sao? Nhưng ngay cả quân đội của mình hần cũng chưa hề thấy qua, bỗng dưng ở đâu nảy ra một gã đội trưởng thân binh tới đây? Mặc dù trong đầu Khang Tư nổi lên đầy nghi vấn, nhưng hần vẫn không nói ra, chỉ giờ tay chào xong nhân nhặt hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Báo cáo Trưởng quan, quân bộ mời Trưởng quan đi kiểm tra đội quân.

Y Đạt đáp không được tự nhiên lắm.

- Ô, được, chúng ta đi thôi.

Khang Tư vừa nghe đã định xoay người bước đi. Hần nghĩ rằng hôm nay có thể được học tập với Y Ti Na, nhưng lúc này gặp Y Ti Na cũng không đề cập gì tới chuyện này, hần vô cùng thất vọng. Lúc này hần đang chán nản vừa lúc mượn cơ hội này đi gặp gỡ và bố trí đội quân dưới trướng của mình cũng tốt.

- À... Đại nhân... Ngài cứ như vậy đi ư?

Y Đạt có chút không được tự nhiên gọi Khang Tư lại.

Khang Tư quay đầu thấy ánh mắt Y Đạt đang đánh giá bộ quần áo thường dân trên người mình. Không khỏi bật cười, đúng rồi, ăn mặc như vậy sao có thể đi gặp gỡ bộ hạ của mình chứ?

- Xin chờ một chút.

Khang Tư cười nói một câu với Y Đạt, xong vào phòng.

Y Đạt cung kính gật đầu, đứng ngay cửa chờ Khang Tư. Hắn biết Khang Tư vào thay quần áo, vốn là thân binh hắn có bổn phận phải theo vào giúp, nhưng có câu nói kia của Trưởng quan, hẳn đành đứng lại ở bên ngoài.

“Trưởng quan này là ai đấy? Từ trước tới nay chưa từng nghe nói qua tên của hắn, Nghe nói mấy tháng trước còn là một gã bộ binh trong đội quân ở biên giới. Thật là may mắn, thoáng một cái đã thăng làm Thiên tướng. Từ giọng nói khách sáo như vậy xem ra, Trưởng quan cũng là tân binh sao?” Y Đạt suy nghĩ miên man, “A ha, vừa rồi Trưởng quan kia mặc bộ trang phục binh dân, ta quả thật không dám tin hắn là Trưởng quan của ta.” Y Đạt nghĩ tới đây không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

Lời đồn đãi về Khang Tư cũng không có truyền ra ngoài hoàng cung, đây là kết quả của những Tướng quân kia đã thăm cảnh cáo những tên binh sĩ biết chuyện của Khang Tư. Bọn họ cũng không muốn cái tên nam nhân như Chiến Thần này có được danh vọng to lớn trong giới binh sĩ. Mà những quan văn, vì không muốn bị cuốn vào vòng tranh đấu của giới quân đội, cũng không dám bép xép nhiều chuyện, hơn nữa cho dù bọn họ lắm mồm cũng không truyền được vào trong quân đội. Cho nên những binh sĩ khác hoàn toàn không biết sự tồn tại của Khang Tư, mãi đến hôm nay khi bọn binh sĩ được phân phối đến dưới trướng của Khang Tư mới biết chủ tướng là ai.

Cũng vì quân bộ vốn không muốn sớm tụ họp quân đội cấp cho Khang Tư. Nhưng dưới sự quan tâm của Công chúa Ngã Lệ Ti mỗi ngày hỏi tới hỏi lui mấy lần, khiến bọn họ chẳngặng đứng phải biên chế đội quân cho Khang Tư. Dĩ nhiên ở phương diện bổ nhiệm các nhân viên và quan quân hạ táng bọn họ cũng động tay động chân cái người của mình vào.

“Kẹt” một tiếng cánh cửa mở ra, Y Đạt vội vàng ổn định lại tâm tình, đứng nghiêm mắt nhìn thẳng.

- Để người đợi lâu, chúng ta đi thôi.

Nghe tiếng Khang Tư, Y Đạt vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Khang Tư thay một bộ quân phục tiêu chuẩn Thiên tướng. Lúc này Y Đạt chỉ cảm thấy Trưởng quan nghiễm nhiên thật bất phàm, cùng toát ra một khí thế rất uy nghiêm, cùng với hình tượng binh dân quê mùa vừa rồi thật nhảy vọt tới mười vạn tám ngàn dặm. Xem ra thật đúng là nhìn người phải dựa vào cách ăn mặc.

- Chúng ta đi đâu?

Khang Tư thấy Y Đạt dẫn hắn ra ngoài cửa thành, đi tới chuồng ngựa quân dụng dắt ra hai con ngựa, hắn không khỏi lấy làm lạ hỏi, vì cách đó không xa thì có một quân doanh. Bên trong các thành đều có chuồng ngựa quân dụng, ngoại trừ trường hợp huấn luyện đặc biệt hoặc sử dụng xe ngựa, hầu như đều không cho phép cưỡi ngựa chạy loạn trong thành. Bởi vì những con ngựa đó mà chạy đầy đường, chẳng những ô nhiễm không khí còn gây tai nạn trở ngại giao thông. Dĩ nhiên tình trạng khẩn cấp thì ngoại lệ.

- Báo cáo Trưởng quan, chúng ta đi doanh trại tân binh ở ngoại ô.

- Doanh trại tân binh?

Khang Tư có chút kỳ quái: “Chạy tới doanh trại tân binh để làm chi? Chẳng lẽ tất cả bộ hạ của mình đều là tân binh? Cái này không được rồi, không có lão binh kèm cặp huấn luyện tân binh thì phải lâu lắm mới có thể tạo thành lực chiến đấu. Điều này chính là mọi người đều biết mà, quân bộ làm cái gì đây?” Xem ra Khang Tư vẫn không biết hắn đã đắc tội với không ít người mà ra.

Y Đạt lập tức liền xác định nghi vấn của Khang Tư:

- Trưởng quan, chúng ta đều là tân binh mới được biên chế thành quân đội, tạm thời còn chưa có chỗ đóng quân, vì thế hiện giờ vẫn tạm đóng ở doanh trại tân binh.

-Ồ.

Khang Tư gật gật đầu không nói gì thêm, hắn cho rằng nếu là quyết định của quân bộ thì cứ phục tùng có sao, dù sao quân bộ nhất định có lý do của họ. Hắn vừa tiếp lấy cương ngựa định nhảy lên, bên cạnh có người gọi hắn lại.

- A ha, đây không phải là Khang Tư đại nhân sao?

Bên cạnh một quân nhân cười con ngựa cao lớn chấp tay nói với Khang Tư, hắn dùng một giọng nói thật thân thiết chào hỏi.

- À, vị đại nhân này...

Khang Tư nhìn thấy người nọ cũng mặc trang phục Thiên tướng, hơn nữa hơi quen quen, hắn nhớ là nhìn thấy ở nghị sự đại điện, nhưng lại không biết tên, chỉ đành chấp tay chào đáp lễ nói ra một câu ngụ ý hỏi thăm tên của hắn.

Vốn người nào khi nghe nói như thế, hầu như cũng sẽ báo tên của mình, nhưng Thiên tướng này vẫn không nói ra, mà chỉ dùng một cách nói có vị chưa chất:

- Ôi, đại công thần của chúng ta sao có thể nhớ tới tên của một tên bộ binh nho nhỏ này chứ. Vốn ta định đặc biệt thông báo cho ngài, nếu giờ đã gặp đây vừa lúc nói cho ngài một tiếng.

Hắn nói tiếp với giọng đều đều trong cổ họng cứ giống như học thuộc lòng:

- Bởi vì tất cả quân đội đều đang thi hành nhiệm vụ không thể ra sức phân phối binh sĩ đến dưới trướng của Khang Tư đại nhân, không thể làm gì khác hơn là dùng tân binh biên chế thành đội quân giao cho Khang Tư đại nhân chỉ huy, vạn mong Khang Tư đại nhân tăng cường huấn luyện, để quý đội quân lập thêm công mới. Hơn nữa vì Khang Tư đại nhân bận bịu việc học nên quân bộ quyết định giúp thay Khang Tư đại nhân phân phối, trước chọn người bổ nhiệm làm đội trưởng. Hy vọng Khang Tư đại nhân giữ tại trọng dụng.

Thật ra những lời nói đầy hách dịch này, chính là trước đó không lâu hắn đã bẩm báo với Công chúa. Dĩ nhiên Công chúa nghe xong cũng không có ý kiến gì, vì nàng nghĩ lúc này Khang Tư sẽ không ra chiến trường, quân đội có thể từ từ rèn luyện là được rồi, nói không chừng còn có thể tốt hơn những lão binh đã mang đi. Cho nên quân bộ nhận lệnh của nàng đã triệt để chấp hành cho biên chế thành đạo quân này.

Tên Thiên tướng kia nói xong cũng chấp tay cáo từ rồi giục ngựa rời đi. Nghe như thế dù có là kẻ ngu ngốc cũng biết Khang Tư đã đắc tội với người của quân bộ rồi.

- Đại nhân... Ngài và quân bộ có...

Vốn thân binh chính là thân tín của Trưởng quan, nói chuyện không nên có thái độ bần khoản, nhưng Y Đạt là lần đầu tiên gặp Khang Tư, cho nên nói cũng không dám nói thẳng ra.

Khang Tư biết Y Đạt muốn hỏi điều gì, nhưng chính hắn cũng không biết mình đắc tội với quân bộ ở chỗ nào. Hắn tới để độ lâu như vậy cùng chỉ trình diện ra mắt bọn họ có một lần, căn bản không có cơ hội đắc tội với bọn họ. Vì thế hắn cũng chỉ đánh cười khô một tiếng, lắc lắc đầu không nói nên lời.

Y Đạt cho là Khang Tư không muốn nói, không thể làm gì khác hơn là im lặng giữ ngựa giúp Khang Tư lên ngựa. Động tác của Khang Tư thật lạnh lợi nhẹ nhàng khiến Y Đạt thoáng ngẩn người, không nghĩ tới trưởng quan xuất thân bộ binh này lại có kỹ thuật cưỡi ngựa tốt như vậy! Hắn là dân du mục cưỡi ngựa từ nhỏ, cũng nhờ vậy mới được quân bộ tuyển làm đội trưởng thân binh. Bằng mắt nhìn hắn chỉ cần xem tư thế lên ngựa của người ta thì có thể nhận định thuật cưỡi ngựa người đó cao hay thấp. Nhìn tư thế lên ngựa nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi của Khang Tư hắn thầm than mình không bằng.

Cũng vì vậy hắn đối với Khang Tư càng cảm thấy tò mò, một Thiên tướng bộ binh nho nhỏ lại có kỹ thuật cưỡi ngựa như vậy, hơn nữa quân bộ vẫn cố sức ép chế vị Thiên tướng này. Điều đó hắn dễ dàng nhận thấy vì toàn bộ đội quân đều là tân binh biên chế thành trước giờ chưa từng có. Thêm nữa mới vừa rồi Thiên tướng kia nói cái gì đại công thần và học vụ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra đây? Thân là đội trưởng thân binh, vì thế Y Đạt muốn biết lai lịch của vị Trưởng quan Khang Tư này.

Trên đường đi Y Đạt giải thích với Khang Tư tình hình của quân doanh: Toàn doanh trại tân binh có năm ngàn người, trong đó một ngàn người được phân phối đến dưới quyền chỉ huy của Khang Tư, Đồng thời còn thêm một câu: Tất cả đều là tân binh- cho nên có thể còn chưa biết quy cũ, xin Khang Tư hiểu và bỏ qua cho họ.

Mãi trò chuyện một lúc đã xuất hiện trước mặt bọn họ một quân doanh rất rộng rãi.

Khang Tư thấy công doanh trại không có thù vệ, sừng sốt một chút. Mặc dù bọn họ là Tân binh nhưng cũng không thể không cất cử người canh công! Đến khi vào trong, Khang Tư càng thêm kinh hãi, thậm chí có chút hoài nghi mình có phải đến nhầm chỗ hay không. Bởi vì lộ ra trước mắt hắn chính là: Trên sân huấn luyện phơi đầy quần áo, bọn lính nếu không phải tụ lại từng đám đánh bạc, thì tùm nham tùm ba tán gẫu hoặc là nằm dài phơi nắng dưới ánh mặt trời. Cả một đám yếu ớt suy nhược, quả thực trông giống như các lão nhân ở viện dưỡng lão.

Y Đạt thấy Khang Tư cau mày, biết có điểm không tốt, vội vàng giục ngựa vượt qua Khang Tư, hướng về phía những tên binh sĩ kia hô lớn:

- Thiên tướng đại nhân Khang Tư tới! Toàn thể binh sĩ dưới trướng lập tức tập hợp nghênh đón!

Những binh sĩ kia phớt tình nhìn Y Đạt và Khang Tư, cho đến khi Y Đạt hô lần thứ hai, mấy tên binh sĩ trông giống như đầu mục mới lại vênh vào đứng lên kêu to:

- Được rồi, được rồi, đứng lên, tập hợp!

Dưới sự hướng dẫn của những binh sĩ này, một số tên binh sĩ không cam lòng đứng lên vừa chậm rãi xếp hàng vừa ngáp dài. Nhưng trong quân doanh vẫn còn có hơn phân nửa binh sĩ vẫn bình thản làm chuyện của mình, dường như hoàn toàn không muốn đi tới xếp hàng.

Y Đạt sợ Khang Tư hiểu lầm, vội vàng báo cáo:

- Trưởng quan, binh sĩ dưới trướng tập hợp xong.

Nghe Y Đạt báo cáo, Khang Tư biết đám người kia không phải là tân binh thuộc quyền mình. Một ngàn tên trước mắt này mới chính là người quân bộ phân phối cho mình.

Một ngàn người, Khang Tư không phải là chê ít, mà là hiếm vì quá nhiều. Bởi vì từ trước tới giờ hắn chỉ phải chiếu cố sinh tử của chính mình, nhưng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn này, lại biến thành phải chiếu cố cho sinh tử của một ngàn người. Biến hóa này quả thực trách nhiệm quá nặng.

Khang Tur nhàn nhật cười khỏ một tiếng, nếu đã nhận lệnh bổ nhiệm cũng nên cùng bộ hạ sập mặt, trước sau cũng phải gánh trách nhiệm này rồi, Khang Tur tiến lên một bước nhàn nhật nói nhưng lại dùng âm lượng mọi người đều nghe được:

- Chào mọi người, ta là Khang Tur, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Cả ngàn người đều sững sốt, ai cũng không nghĩ tới Trưởng quan của mình lại nói xin được chỉ giáo nhiều hơn, bọn họ thì ra vốn không phục cái tên Khang Tur không có tiếng tăm gì làm cấp trên của mình, bọn tân binh này đều là người trong thành, cũng không phải là những nông dân hoặc tội phạm gì. Cũng vì thế tầm nhìn của bọn họ rất cao: Họ đều cho rằng phải là Tướng quân quý tộc mới có thể làm cấp trên mình, những người khác căn bản là họ xem thường không để vào mắt.

Cũng vì vậy những Tướng quân khác khi muốn nhận bọn họ cũng rất phiền toái, cuối cùng hết thấy đều trả bọn họ về lại doanh trại tân binh. Mà các Tướng quân có danh tiếng thì không cần những binh sĩ không có năng lực chiến đấu này. Vì thế bọn họ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục sống ở doanh trại tân binh. Lúc này bỗng dưng xuất hiện tên Khang Tur vô danh tiểu tốt chưa có ria mép này, thử nghĩ bọn họ sẽ phản ứng như thế nào? Cho nên bọn họ đều đối lại bằng thái độ bất hợp tác cũng không có gì là lạ, bởi vì bọn họ đều nghĩ rằng không bao lâu Khang Tur cũng sẽ trả bọn họ về lại chốn này.

Khang Tur không biết những điều ấy, hắn chỉ nhìn 20 Tiểu đội trưởng kia đang bước ra báo lên tên của mình, Y Đạt cũng giới thiệu 20 tên tân binh cho Khang Tur. Không có người lãnh đạo nào từng nói như Khang Tur xin chỉ giáo nhiều hơn. Dĩ nhiên biểu hiện này của Khang Tur khiến bọn lính có một chút hảo cảm, nhưng vẫn không cho là Khang Tur có tư cách lãnh đạo mình. Bởi vì hắn không phải là Tướng quân nổi danh.

Sau khi các Đội trưởng tự giới thiệu mình xong, thì cùng những binh sĩ khác lẳng lặng nhìn Khang Tur chờ hắn giáo huấn. Nhưng Khang Tur không biết phải giáo huấn cái gì, cứ như vậy hơn một ngàn người đứng yên lặng không lên tiếng. Qua mấy phút đồng hồ, Khang Tur biết như vậy thì không được, đang lúc khó khăn hắn chợt nhìn thấy các loại vũ khí trên sân huấn luyện, và biết mình cần nói gì:

- Chúng ta thân là quân nhân, có thể ở trên chiến trường chết đi, có thể ở chiến trường sống sót. Ai cũng không muốn chết đi, như vậy phải làm sao để sống sót đây? Chỉ có rèn luyện cho tốt năng lực giết địch và tự bảo vệ mình.

Những đội trưởng kia vốn còn tưởng rằng Khang Tur sẽ nói gì, nghe được những lời này chúng đều khịt mũi xem thường, trong lòng không khỏi đều nghĩ: “Nhưng đạo lý này ai mà không hiểu chứ, tên Thiên tướng vô danh tiểu tốt như ngươi cũng xứng nói ra sao? Nhìn bộ dáng của ngươi có lẽ chưa từng từng trải với chiến trường mấy lần đâu, lại dám ở chỗ này ăn to nói lớn, Hừ!”

Khang Tur không biết ý nghĩ trong lòng của chúng, vừa nói vừa đi tới sân huấn luyện. Những quần áo phơi ở đó sớm đã được Y Đạt lau chùi sạch sẽ chỉ huy bọn tân binh dọn sạch rồi.

Khang Tur vuốt ve những dụng cụ rèn luyện thân thể, không khỏi cảm thấy hơi ngứa ngáy tay chân. Hắn mấy tháng nay cũng không có dùng công cụ rèn luyện thể năng. Trước kia ở trong quân đội lúc không có việc gì làm, hắn cả ngày đều luyện tập với những công cụ này. Vì thế vô tình tay của Khang Tur nhắc lên một dụng cụ cũ rỗi rồi luyện tập luôn.

Bởi vì khí trời ban ngày nóng bức, Khang Tur mới luyện tập một chút, mồ hôi đã tuôn đầy đầu, hắn tiện tay cởi bộ trang phục Thiên tướng đẹp mắt kia ra vứt ở một bên. Hơn một ngàn người vây xung quanh vốn đang ngơ ngác lẳng lặng nhìn Khang Tur tất cả đều không khỏi hít mạnh một hơi khí lạnh. Bởi vì trên tấm thân trần của Khang Tur đầy đặc những vết sẹo dọa người: ở trên thân thể đó cơ hồ tìm không được một chỗ da nguyên vẹn dù chỉ bằng bàn tay nhỏ. Từ những vết sẹo kia có thể thấy được đều do đao, thương, kiếm, các loại vũ khí lưu lại. Tất cả lớn nhỏ mấy trăm vết sẹo trên toàn thân này phải trải qua bao nhiêu năm chiến tranh tàn khốc mới có thể lưu lại đây?

Ánh mắt của những tân binh sĩ kia nhìn Khang Tur đã có chút thay đổi, trở nên có hơi hámsùng bái. Những chuyện tiếp theo đó càng khiến bọn chúng giật mình kinh sợ ra mặt. Bởi vì Khang Tur đều cầm các loại vũ khí lên múa một lần. Không ngờ lại biểu hiện ra năng lực tinh thông mười tám ban võ nghệ các loại. Đặc biệt là kiếm, đao, thương, cung, bốn loại vũ khí thông dụng nhất thường phối trí cho quân đội sử dụng. Hơn nữa hắn biểu hiện ra công lực siêu phẩm.

Khi Khang Tur đã con ghìen dừng lại lau mồ hôi, không ngờ phát hiện cả quân doanh tĩnh lặng như tờ, một ngàn bộ hạ của hắn kia, còn có bốn ngàn binh sĩ không phải bộ hạ của hắn. Tất cả đều ngẩn ngơ vây quanh ở bốn phía không chớp mắt nhìn vào hắn, Khang Tur không biết rằng biểu hiện của hắn mới rồi đã hấp dẫn cả đám bốn ngàn tân binh kia cũng kéo tới.

Trong lúc cả doanh trại đang rơi vào yên tĩnh, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ ngoài quân doanh truyền vào. Mọi người lúc này mới chợt tỉnh lại, quay đầu nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một kỵ sĩ vội vã giục ngựa chạy tới, người vẫn ở trên ngựa đã hô to:

- Khang Tur đại nhân có ở đây không?

Khang Tur nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bước ra ứng tiếng:

- Ta là Khang Tur.

Kỵ sĩ kia nhìn thấy Khang Tur ở trần nửa thân người không khỏi thoáng sững sốt một chút, không dám tin hỏi lại:

- Ngài là Thiên tướng Khang Tur đại nhân?

Khang Tur còn chưa kịp lên tiếng, Y Đạt đã giành trả lời:

- Ông ấy chính là Khang Tur đại nhân, người có chuyên gì? Hắn bắt đầu thi hành chức trách thân binh của mình.

Kỵ sĩ kia thấy mấy ngàn người này cũng không có ai phản đối, lúc này mới tin Khang Tur là Khang Tur. Chỉ có điều từ hôm nay trong đầu hắn đã ghi lại một hình dáng đặc biệt của Khang Tur, từ trước tới nay hắn chưa từng thấy một Trưởng quan nào ở trần trước mặt binh sĩ.

Chính lại suy nghĩ trong đầu một chút sau đó tên kỵ sĩ cung kính nói:

- Đại thần quan đại nhân mời ngài sau giờ Ngọ cần phải đến Đại thần điện, có chuyện cần bàn bạc với ngài.

Khang Tur mặc dù trong đầu thầm nghĩ: “Đại thần quan che mặt kia thì có chuyện gì để bàn bạc với mình chứ?” Nhưng vẫn gật gật đầu nói với tên kỵ sĩ:

- Cảm ơn người, ta biết rồi.

- Ty chức đã hoàn Thành nhiệm vụ, cho phép ty chức được cáo lui trước.

Kỵ sĩ nói xong hướng về Khang Tur chào theo quân lễ xong phóng mình lên lưng ngựa rồi đi.

Cả quân doanh mọi người đều biết Đại thần quan là chỉ Y Ti Xa, vì cả Khi Hồng Quốc chỉ có một Đại thần quan. Cũng biết Y Ti Na là một nữ nhân như thế nào, Y Ti Na ở trong giới nam nhân của đế đô có thể nói là một đề tài mãi mãi không bao giờ nhàm chán. Bọn tân binh này có thể cũng từng bàn luận về Y Ti Na. Họ biết rằng người có thể đàm luận bàn bạc với Đại thần quan đều là quý tộc quan cao chức trọng. Thế nhưng Khang Tur rốt cuộc có địa vị gì lại có thể khiến cho Y Ti Na phái người tìm đến hắn truyền tin?

Khang Tur vẫn ở lại quân doanh cùng binh sĩ luyện võ. Cho đến khi Y Đạt nhắc nhở, hắn mới thấy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, lúc này mới nhớ tới lời nhắc của Y Ti Na. Mặc dù hắn không muốn đi, nhưng người ta là do Công chúa điện hạ sắp xếp làm sư phụ cho hắn, hơn nữa tước quan cũng cao hơn hắn tới mấy cấp. Không thể làm gì khác hơn hắn buộc lòng cưỡi ngựa mang theo Y Đạt rồi đi. Vốn bọn tân binh cũng muốn đi theo, nhưng không có ngựa nên đành ở lại thôi, Khang Tur vốn định để Y Đạt nghỉ ngơi một chút, nhưng hắn mới nói ra với Y Đạt, đã bị Y Đạt tuôn ra mười câu chặn lại, nào là nói chức trách của quân nhân v.v... Hắn vốn không thích nói chuyện nhiều cũng chỉ đành để Y Đạt đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Âm sát.

Khang Tur quay vào thành đến trước Đại thần điện liền xuống ngựa đi vào, còn Y Đạt chỉ đi theo tới cổng thần điện rồi đứng chờ ở bên ngoài. Hắn biết mình tuy là thân binh nhưng cũng có những chỗ không thể tiến vào cùng Trưởng quan, Đại thần điện chính là một trong những chỗ như thế.

Vừa vào tới cổng Khang Tur đã được Mạt Lỗ nghênh đón ở chính điện, Mạt Lỗ vẫn luôn mang theo nụ cười dẫn đường đi về phía trước, Khang Tur vẫn như cũ lặng lẽ đi theo phía sau, hắn là người không thích nói nhiều, cho nên hắn cũng không hỏi Mạt Lỗ lý do Đại thần quan tìm mình cần bàn bạc những chuyện gì. Dù sao trước sau gì gặp rồi cũng biết.

Mạt Lỗ đi tới cổng chính điện, rồi quay về phía Khang Tur gật đầu, chấp tay khom lưng cung kính nói:

- Đại nhân, Khang Tur đại nhân tới.

Bên trong truyền ra tiếng nói ngọt ngào của Y Ti Na:

- Mời Khang Tur đại nhân vào đi.

Mạt Lỗ vội vàng nâng tay lên mời Khang Tur đi vào, có lẽ hắn đã sớm nhận được mệnh lệnh nên hắn cũng không đi theo vào. Hắn nhìn bóng lưng thẳng đứng của Khang Tur, trên mặt lộ ra vẻ cười gian xảo khiến mí mắt hắn khẽ giật giật và lóe lên tia sáng khác thường, ngay cả nụ cười nịnh hót kia cũng trở nên rất quái lạ.

Khang Tur vừa vào trong bất giác theo bản năng quan sát chung quanh một vòng, đây là một đại điện rất rộng, mọi thứ chung quanh đều là những tủ sách rất cao, chính giữa được bố trí một cái bàn rộng lớn, trên bàn bày đầy các loại sách khác nhau. Bởi vậy có thể thấy đại điện này đã được chủ nhân làm thành thư phòng của mình.

Khang Tur chợt trấn tĩnh lại liền phát hiện một nữ nhân mặc bộ áo dài thần quan màu trắng đang đứng bên góc tường, lưng quay về phía mình đang lật xem thư tịch. Cả đại điện chỉ có hai người, không cần nghĩ cũng biết cô gái kia chính là Đại Thần quan Y Ti Na rồi.

Khang Tur vội vàng chấp tay cung kính nói:

- Ty chức Khang Tur tham kiến đại nhân. Xin hỏi đại nhân triệu kiến ty chức có chuyện gì vậy? Lần này Khang Tur đã có kinh nghiệm, lựa lời nói một

cách rõ ràng, nếu không lại giống như buổi sáng nàng gọi mình tới ăn một hời, rồi sau đó cũng không nói chuyện gì đã cho mình rời đi.

Y Ti Na vừa nghe tiếng của Khang Tư, động tác lật xem sách thoáng dừng lại, nhưng rồi sau đó lại tiếp tục lật sách. Nàng vẫn không xoay người mà nói:

- Khang Tư đại nhân, ngài cũng biết ta được Công chúa ủy thác phải dạy đại nhân học tập chứ? Buổi sáng ta quên hỏi rốt cuộc đại nhân muốn học cái gì, cũng không biết đại nhân lúc nào thì rảnh rỗi, cho nên lần này ta mời đại nhân tới là muốn thương thảo những chuyện này với ngài.

Vốn nàng biết không đối mặt nói chuyện với người là không lễ phép, nhưng tâm tình của Y Ti Na bị Khang Tư kích động vẫn chưa khôi phục, nên làm sao nàng dám đối mặt với nam nhân này chứ?

Nếu như vậy vì sao Y Ti Na còn muốn gọi Khang Tư tới đây chứ? Kỳ thực buổi sáng sau khi Khang Tư rời khỏi thần điện để đi doanh trại tân binh, Công chúa Ngã Lệ Ti một mình đến tìm YTi Na.

Mặc dù Y Ti Na rất lấy làm lạ vì sao Công chúa lại đến tìm nàng sớm như vậy, nhưng vẫn nén tâm tình bất định của mình xuống, cùng Công chúa nói chuyện phiếm, Y Ti Na và Ngã Lệ Ti có thể nói là thanh mai trúc mã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, là tri kỷ nên chuyện gì họ cũng nói với nhau.

Bất quá Y Ti Na nhanh chóng phát hiện hình như hôm nay Công chúa có chút lo lắng cho người nào đó mới tìm tới thần điện. Mặc dù kỳ quái, nhưng nàng cũng không hỏi tới. Một lúc lâu, Công chúa mới mọ mọ hỏi một câu vì sao Khang Tư không tới đây học tập.

Chính những lời này khiến Y Ti Na biết được tâm tình của người bạn thân. Mặc dù trước đây không lâu nàng cũng nhận thấy có lẽ Công chúa có hứng thú với Khang Tư, nhưng lúc này khi được chứng thật nàng vẫn rất kinh ngạc. Ngẫm lại cũng phải, đường đường một Nữ vương tương lai lại tự mình hỏi tới hành tung của một gã Thiên tướng thuộc hạ nhỏ bé, ngoại trừ đối với người đó có tình cảm đặc biệt, còn lại không có giải thích nào khác lại có thể khiến Nữ vương Tương lai làm như vậy.

Y Ti Na sao có thể nói với Công chúa là vì mình không dám đối mặt với Khang Tư mà chậm trễ dạy hắn học tập chứ? Vì thế nàng buộc lòng phải nói dối- nàng nói xé chiều Khang Tư mới tới đây. Và không còn biện pháp nào khác nàng chỉ đành biện lời nói dối thành sự thật.

Khang Tư nghe câu nói của Y Ti Na, trái tim hắn không khỏi đập nhanh một hồi, hắn đã muốn nghe những lời này từ lâu rồi. Mặc dù hắn rất cao hứng vì rốt cục mình có thể học tập, nhưng vẫn cố nén kích động trong lòng, cố dùng giọng điệu bình thản cung kính nói:

- Lúc nào ty chức cũng rảnh rỗi...

Nói đến đây, đột nhiên Khang Tư nghĩ đến đám binh sĩ dưới trướng mình, mình cũng không thể đem bọn họ vứt bỏ như vậy. Nghĩ tới đây hắn vội vàng đổi lời:

- Thật xin lỗi, đại nhân có thể dạy ty chức học tập vào buổi trưa được không? Buổi sáng ty chức phải rèn luyện cùng với bộ hạ.

Nói đến đây, tay Khang Tư đầy mồ hôi. Đây là lần đầu tiên hắn đổi lời.

Y Ti Na nghe thấy trong giọng nói của Khang Tư có cảm giác bất an, không khỏi tò mò quay đầu nhìn Khang Tư. May mà Khang Tư cúi đầu nên nàng không nhìn thấy cặp mắt đã khiến tim nàng đập nhanh kia nên không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cũng chưa xoay người lại, nói với giọng điệu thoải mái:

- Chuyện này không thành vấn đề, như vậy Khang Tư đại nhân muốn học cái gì trước?

Khang Tư ngẩng đầu lên dùng giọng bình thản nói:

- Ty chức là người mù chữ, cho nên ty chức muốn bắt đầu học chữ trước.

Ánh mắt trong suốt lại nhìn Y Ti Na, Khang Tư cũng không vì nói ra tình trạng mù chữ của mình mà cảm thấy mất tự nhiên gì.

Y Ti Na thấy ánh mắt kia, trong lòng ngực tim lại đập thành thịch, loại cảm giác lúng túng khó hiểu này lại dâng lên, Y Ti Na muốn lập tức xoay người đi, nhưng như vậy thì quá lộ liễu, “Không phải tỏ ra mình lại sợ hắn sao?” Y Ti Na cố nén xoay người, cố trấn tĩnh để đối mặt với Khang Tư. Y - www.

Mặc dù nàng cũng rất muốn dùng ánh mắt nhìn thẳng vào Khang Tư, nhưng sau nhiều lần cố gắng, nàng vẫn không bỏ được loại cảm giác khó hiểu này, đôi mắt không tự chủ khép lại, tập trung chú ý vào cuốn sách trong tay vốn chính nàng cũng không nhớ cầm lấy lúc nào nữa. Ngâm hít mấy hơi dài, để tim đang đập nhanh ổn định lại, rồi mới nhẹ nhàng nói ra một chữ:

- Tốt!

Tiếp đó, Khang Tư đợi Y Ti Na lên tiếng, mà Y Ti Na lại chờ Khang Tư lên tiếng. Trong lúc nhất thời cả đại điện yên lặng chỉ nghe tiếng hô hấp của hai người. Ở trong bầu không khí yên tĩnh này, tim Y Ti Na lại không chịu được lại tăng tốc lên. Y Ti Na nghe tiếng tim đập trong cơ thể mình càng ngày càng lớn, nàng hoàn toàn không biết phải làm sao, càng muốn nó nhỏ một chút, thì nó càng đập lớn tiếng hơn.

Đang lúc Y Ti Na đỏ mặt sợ Khang Tư nghe được tiếng tim đập của mình, Khang Tư rốt cục cũng lên tiếng:

- Đại nhân, ty chức cáo lui.

Nói xong hắn xoay người định cất bước.

Đột nhiên Y Ti Na thở phào nhẹ nhõm cổ kiềm chế bản thân tựa người vào tủ sách, nàng gắng gượng dùng giọng điệu bình thản hướng về bóng lưng của Khang Tư nói:

- Khang Tư đại nhân, như vậy buổi trưa ngày mai sau khi ngài ăn xong thì tới đây học nhé.

Khang Tư vốn cho rằng chuyến đi lần này của mình là uổng công, nhưng nghe câu nói của Y Ti Na, hẳn không khỏi dừng chân lại, cất giọng cung kính nói:

- Dạ!

Mặc dù hẳn nói ra một câu rất đơn giản, bình thản, nhưng Y Ti Na vẫn có thể nghe được một loại tình cảm vui sướng từ trong đó.

Lúc Y Ti Na đưa mắt nhìn theo thì bóng dáng Khang Tư đã biến mất ở cửa điện, cuối cùng nàng vô lực tựa vào tủ sách, hai tay ôm quyền sách sát vào ngực. Một lúc lâu sau tâm tình của nàng mới ổn định lại.

“Làm sao bây giờ? Tại sao ta lại khẩn trương như vậy khi đối mặt với hắn, đặc biệt là khi nhìn ánh mắt của hắn, tim ta lập tức đập loạn lên, rốt cuộc tại sao ta lại như vậy? Vậy ta làm sao có thể dạy hắn học đây?...”

Y Ti Na thấp giọng lẩm bẩm, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn nhanh về phía cửa thấp giọng kinh hô:

- Hồngбет! Công chúa còn muốn ta cùng hắn bàn chuyện báisư, ta lại quên rồi... Ôi, ta nhận lấy nhiệm vụ này có lẽ phải chết sớm mấy năm rồi..

Lắc lắc đầu, Y Ti Na đứng thẳng lên rồi đi một cách vô lực.

Y Ti Na đang nói về Khang Tư, mà Khang Tư cũng đang nghĩ đến vị giáo sư của mình: “Đại nhân dường như không vui khi nói chuyện với mình, hơn nữa người dường như có chút khẩn trương, có phải tất cả thân quan cũng như vậy hay không?”

Khang Tư lắc lắc đầu: “Không nghĩ nữa! Ngày mai ta có thể thực hiện nguyện vọng rồi...” Khang Tư cố nén tâm tình vui mừng của mình rồi khỏi thần điện, nhưng một ít ý cười thân nhiên trên khóe miệng của hắn còn giữ đến lúc Mạt Lỗ và Y Đạt đang đứng ở cửa nhìn thấy.

Dĩ nhiên Mạt Lỗ biết vì sao Khang Tư lại cao hứng, bởi vì hắn đã dùng một phương pháp rất bí mật để quan sát hiện trường xem màn biểu diễn của Khang Tư và Y Ti Na. Hẳn rất giỏi về việc phân tích lòng người, hẳn biết Khang Tư không có cảm giác gì đặc biệt đối với Y Ti Na, Khang Tư cao hứng là vì có thể học tập. Lúc hắn nghe Khang Tư nói một cách rất tự nhiên mình là người mù chữ thì Mạt Lỗ đã rất thích chàng trai thẳng thắn này. “Đáng tiếc, bởi vì thân phận của mình, lại phải ám toán hắn, ai kêu Y Ti Na lại thích hắn chứ? Mặc dù đây là vấn đề về phía Y Ti Na, nhưng với tính cách của chủ nhân mình thì nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho Khang Tư.”

Mạt Lỗ thật sự là kinh ngạc đối với biểu hiện của Y Ti Na, không nghĩ tới Y Ti Na nổi tiếng là lạnh lùng lại có biểu hiện như vậy. Mặc dù hiện tại Y Ti Na vẫn hồn nhiên chưa có cảm giác yêu thương với Khang Tư, nhưng nếu hai người cứ tiếp tục phát triển thì nhất định cảm giác đó sẽ rõ ràng hơn. Mạt Lỗ biết loại nữ nhân kiệt xuất như Y Ti Na, chỉ cần một khi trái tim nàng lưu lại hình bóng người đàn ông nào thì sẽ lưu giữ suốt cuộc đời. Vì không để nàng kịp khắc sâu hình bóng kia, chỉ có cách cần phải nhanh chóng hành động.

“Chủ nhân, ngài mau tới đây, nếu không ta không dám tùy tiện hành động! Ôi... Hy vọng ngài có thể tới kịp.” Mạt Lỗ nhìn bóng lưng Khang Tư thờ dãi trong lòng, bởi vì hắn biết không lâu nữa Khang Tư sẽ biến thành một thi thể. Mặc dù hắn còn chưa tiếp xúc gì nhiều với Khang Tư, nhưng trong lòng hắn chợt xuất hiện một chút không đành lòng. Cảm giác này khiến hắn chấn động trong lòng, mồ hôi lạnh từ trên trán luôn ra, hắn vội vàng che dấu quay về phía Khang Tư cáo biệt. Sau đó hắn chạy vội trở về phòng. Không lâu sau trên bầu trời lại xuất hiện một con bọ câu trắng bay về phương xa.

Mà Y Đạt thì thật cao hứng vì Trưởng quan của hắn, đi sau Khang Tư suốt dọc đường hắn cười ha ha. Bởi vì vừa trông thấy Khang Tư hắn liền hỏi không ngừng, Khang Tư buộc lòng phải đem chuyện mình đi vào ra sao kể hết cho hắn nghe. Dẫu sao Y Đạt cũng là đội trưởng thân binh của mình.

Có lẽ Y Đạt không nghĩ tới Trưởng quan của mình lại được Đại thần quan tiếp kiến, hơn nữa Đại thần quan không ngờ còn làm giáo sư của Trưởng quan. Hẳn chưa từng nghe qua có vị Tướng quân nào có vinh dự đặc biệt như vậy: “Ha ha, khi trở về ta có thể khoe khoang rồi.”

Y Đạt thật lòng vì Khang Tư mà cao hứng.

Đây là vinh nhục cùng một thể của thân binh và Trưởng quan. Khi Trưởng quan thăng quan, đại đa số thân binh này được đảm nhiệm một số chức vụ, khi Trưởng quan có tiền thưởng, bọn họ cũng có một phần; dĩ nhiên lúc Trưởng quan bị giáng chức, bọn họ cũng bị xui xẻo theo. Thân phận của rất nhiều Tướng quân trước kia cũng có một số là thân binh của nguyên lão Đại Tướng quân, ở Khi Hồng Quốc thân binh của Đại Tướng quân đều được bảo đảm có thể là Tướng quân tương lai, cho nên có rất nhiều quý tộc đưa con cháu của mình đến làm thân binh dưới trướng Tướng quân có danh vọng. Giống như con của Cổ Lạp đang làm thân binh ở dưới Trướng cha mình, không bao lâu đã được thăng quan. Dĩ nhiên đây là con cháu quý tộc phải có quyền có thế và có năng lực mới được, nhưng đám quý tộc binh thường khác chỉ đành biết điều ẩn nhẫn chờ cơ hội đến.

Nhưng cũng đừng tưởng rằng làm thân binh rất an toàn. Ở trong chiến tranh, thân binh đi ở tuyến đầu tiên với Tướng quân dũng mãnh và cũng là người dễ bị chết nhất. Cho nên người được chọn làm thân binh thì kỳ vọng Trưởng quan của mình không phải là một gã dưng phu, và lại kỳ vọng Trưởng quan là một gã Tướng quân thường hay thắng trận. Như vậy mình mới có thể dễ dàng thăng quan. Không biết thân binh của Khang Tư có thể có vận mệnh tốt như vậy hay không đây?

- Đại nhân ngài muốn đi đâu?

Y Đạt thấy Khang Tư không đi về phía hoàng cung, trái lại hắn đi trên đường cái, không khỏi rất lấy làm lạ hỏi. Nhà đại nhân không phải ở hoàng cung sao? Hơn nữa phía bên này cũng không phải là đi về phía doanh trại tân binh?

- Quân bộ.

Khang Tư đã quen dùng câu nói ngắn gọn để biểu đạt ý mình, cho dù hắn nói chuyện với thân binh của mình thì cũng như nhau.

- À...

Y Đạt vẫn không nói gì, Khang Tư đã đi tới quân bộ được phòng bị thâm nghiêm của Khi Hồng Quốc. Kỳ thật quân bộ rất gần hoàng cung, lúc sáng sớm khi Khang Tư nghe nói đi chuồng ngựa nên đã lưu ý đến, vì thế lần này hắn không cần hỏi cũng biết quân bộ ở đâu rồi.

Quân bộ cũng không phải ai có thể tùy tiện đi vào, cho nên Y Đạt buộc lòng phải dừng ở cửa, nhìn theo Khang Tư đang lên bậc thang, quay về phía hai gã vệ binh kia dò hỏi cái gì, Y Đạt giật mình phát hiện, vốn là thấy Khang Tư trên người mặc y phục Thiên tướng nên hai gã vệ binh kia chỉ là khê hành lễ. Sau khi Khang Tư cùng bọn họ nói chuyện, đột nhiên bọn họ trở nên vô cùng kính cẩn, hướng về phía Khang Tư cúi đầu khom lưng nói cái gì đó, tiếp theo lại đưa mắt nhìn Khang Tư đi vào bên trong.

Thấy vệ binh đột nhiên chuyển biến thái độ, Y Đạt không khỏi cảm thấy hết sức kỳ quái, rốt cuộc Trường quan nói với bọn chúng cái gì chứ? Khiến cho nhưng gã vệ binh kiêu ngạo của quân bộ trở nên cung kính như vậy chứ? Đúng lúc đó hắn thấy hai gã vệ binh thầm thì nói chuyện với nhau, hắn không khỏi tò mò tiến lên mấy bước dựng lỗ tai lên lắng nghe.

- Ô, không nghĩ tới hắn chính là Khang Tư đại nhân, thật là nhìn không ra nha!

- Đúng a, không nghĩ tới Chiến Thần trong truyền thuyết lại bình thường như vậy.

- Ô, tại sao Khang Tư đại nhân đột nhiên có ngoại hiệu này? Hắn không phải là Tử Thần chứ? Tên vệ binh kia cảm thấy kỳ quái hỏi.

Tên vệ binh chỉ chỉ ngón tay vào bụng tên ngốc với vẻ không thể dạy nói:

- Đồ ngốc, Tử Thần là cách nói của quân địch, bản thân chúng ta đương nhiên phải gọi là Chiến Thần chứ.

- Đúng đúng, danh hiệu Chiến Thần này cũng đúng. Bằng vào sức một mình mà giết ba bốn ngàn tên địch, thực không hổ với danh hiệu này.

- Xuyt, nhỏ giọng một chút, các Trường quan dường như có ý chống lại Khang Tư đại nhân, họ không cho chúng ta nói lung tung ở đây.

- Hiếu rồi, bất quá Khang Tư đại nhân oai như vậy tại sao chỉ là một gã Thiên tướng chứ?

- Ôi, không biết Khang Tư đại nhân muốn làm gì, lại dùng thân phận Tướng quân kỵ sĩ nhất đẳng để đòi lấy cơ hội được học tập.

- A... Không thể nào! Ta thật không hiểu hắn...

Hai gã vệ binh nói đến đây thì cũng không nói thêm gì nữa bởi vì Khang Tư đi ra, Hai gã vệ binh bối rối hành lễ, bọn chúng rất sợ Khang Tư nghe được cuộc nói chuyện của chúng, đến lúc thấy Khang Tư cũng thì lễ xong rồi đi, chúng không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Y Đạt nghe xong ngầy người nhìn Khang Tư, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sùng bái, hắn không nghĩ tới Trường quan của mình lại có lịch sử uy phong đến như vậy. Bất quá hắn cũng không dám nói gì, mà qua một ngày ở cùng nhau hắn cũng biết Khang Tư là một người không thích khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mị lực của Chiến Thần.

- Y Đạt, người về doanh trại tân binh trước nghỉ ngơi đi, sáng ngày mai tự mình ta sẽ đi, người không cần đến đón ta.

Khang Tư đi tới cổng hoàng cung quay về phía Y Đạt lạnh nhạt nói. Y Đạt biết mình không thể tùy tiện đi vào hoàng cung, liền gật đầu.

Lúc hắn xoay người định rời đi, Khang Tư lại gọi hắn:

- Y Đạt, ngày mai người giúp ta tìm một chỗ ở trong doanh trại tân binh, ta mới vừa yêu cầu quân bộ chuyển ra ngoài hoàng cung, bọn họ nói chuyện này phải bẩm báo cho Công chúa, chờ Công chúa đáp ứng mới được, bất quá ta nghĩ ngày mai ta hẳn có thể rời đi. Vậy làm phiền người rồi.

Khang Tư nói rõ ràng như vậy, là vì hắn đột nhiên nghĩ đến những chuyện như thế này phải nói cho thân binh của mình biết, để tránh cho bọn họ cảm

giác mình không tín nhiệm bọn họ.

Y Đạt há hốc miệng, hiện tại hắn có chút không hiểu rốt cuộc Khang Tur còn có chuyện dọa người gì không cho mình biết nữa? Một gã Thiên tướng rời khỏi hoàng cung, lại phải có sự đồng ý của Công chúa sao?! Bất quá Y Đạt vẫn lập tức gạt đầu biểu thị là mình hiểu. Hắn quyết định trở về hù dọa đám đồng bọn của mình.

Lúc Công chúa tiếp nhận báo cáo của quân bộ về việc Khang Tur yêu cầu rời khỏi hoàng cung, nàng thoáng sững sốt, nhưng nàng cũng rất nhanh đồng ý. Nàng biết loại quân nhân như Khang Tur ở chung một chỗ với binh sĩ mới là tốt nhất, ít nhất cũng có thể giúp Khang Tur không còn là người có cuộc sống cô độc nữa. Mặc dù nàng biết Khang Tur là một người thích sống một mình, nhưng nàng không biết nguyên nhân vì sao hắn lại không muốn phải thị nữ tới hầu hạ hắn.

Màn đêm phủ xuống, cả thành thị từ từ rơi vào trong một vùng tối. Đêm hôm khuya khoác trong phòng Mạt Lỗ vẫn còn ánh đèn, Mạt Lỗ với thần sắc mệt mỏi đang gỡ xuống một tờ giấy trên chân con bò câu trắng.

Mạt Lỗ vội vàng mở ra miếng giấy nhỏ để xem, vừa mới nhìn vào hắn liền hạ giọng trầm trầm:

- Chủ nhân đã xuất phát, như vậy con bò câu hôm nay không biết chủ nhân có thu được không?...

Hắn lại tiếp tục nhìn xuống, đột nhiên hắn không khống chế được thấp giọng kêu lên:

- Cái gì?!

Hắn sợ đến nỗi phải vội vàng che miệng mình rồi quan sát chung quanh. Một lúc lâu sau, hắn phát hiện không có ai nghe tiếng kinh hô của mình mới xem tiếp tục. Nhưng thật ra hắn cũng quá khẩn trương, cửa phòng được đóng chặt, hơn nữa giờ đang là nửa đêm, ai có thể nghe được tiếng kêu kia chứ?

Mạt Lỗ liền đem tờ giấy kia đốt, nhìn nó cháy hết thành tro, rồi mới thấp giọng thở dài một tiếng, nghĩ: “Chủ nhân cũng quá gấp gáp rồi, bất quá xem tình huống hôm nay, cũng không hẳn nằm ngoài dự đoán. Đối với Y Ti Na đại nhân, biểu hiện của chủ nhân cũng rất khẩn trương không bình thường. Cũng đúng, trước kia lúc Y Ti Na đại nhân giao thiệp với đám vương công quý tộc kia cũng không giống như cử động bây giờ.”

Hắn đẩy cửa sổ ra nhìn bầu trời đêm đen như mực thở dài nói:

- Ôi, Khang Tur đại nhân, chuyện này chỉ có thể trách số phận của ngài không tốt...

Sáng sớm, mặc dù bữa ăn sáng của quân ăn trong thành đã mở cửa, nhưng khách nhân lại không có mấy người, Khang Tur có thói quen dậy sớm để hưởng thụ bữa ăn sáng. Ăn xong Khang Tur liền đi tới chuồng ngựa quân dụng rồi dùng chứng minh thân phận của mình để lấy ngựa, dạo bước ra khỏi thành, liền chạy như bay về phía doanh trại tân binh.

Khang Tur biết thuật cưỡi ngựa cũng như vũ kỹ, nếu một ngày không luyện tập thì sẽ thụt lùi tới ba ngày, cho nên hắn dùng mọi cơ hội để luyện tập thuật cưỡi ngựa. Rong ruổi đến một khoảnh rừng cây, đột nhiên Khang Tur cảm giác được có một luồng sát khí bao phủ chung quanh. Đây là một loại cảm giác nguy hiểm, cảm giác thể này Khang Tur chỉ có thể gặp qua vài lần trên chiến trường.

Không chút nghĩ ngợi, Khang Tur nhanh chóng nhảy khỏi lưng ngựa, “vút vút” mấy tiếng, bốn mũi tên đột nhiên cắm vào trên yên ngựa, không ngờ ngựa lại không trúng tên, cũng do vậy hắn biết tiền thuật của đối phương chuẩn xác cỡ nào.

Khang Tur nhảy từ trên lưng ngựa xuống, lập tức lăn một vòng tròn vào trong rừng cây. Sau khi con ngựa kia mất đi chủ nhân, vẫn mang theo những mũi tên trên yên ngựa hướng đến chỗ cố định chạy nhanh tới.

Khang Tur lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, hắn rất lấy làm lạ người nào lại ám sát mình, “Lẽ nào là quân bộ không hợp ý với mình, nhưng cũng không cho người ám sát mình mới phải? Như vậy thì ai làm? Chẳng lẽ mình đắc tội với người nào chăng? Người mà mình quen biết cũng không có mấy người.” Hắn thật sự không hiểu là ai tìm tới mình, “Không phải là cường đạo chứ?”

“Hiện tại không cần biết địch nhân là ai, ngựa đã chạy đi rồi, căn bản mình không có cơ hội chạy trốn, xem ra chỉ còn cách tiêu diệt địch nhân thì mình mới có thể an toàn.” Hắn cảm nhận được trong rừng rậm bốn người đang ẩn núp đầy sát khí. Nhưng hắn lại không biết chuẩn xác vị trí của đối phương. Khang Tur vừa sờ trên người, thì mới phát hiện mình lại quên mang theo vũ khí, buộc lòng phải tạm thời nhẫn nại không cử động.

Khang Tur khẽ cắn môi, xem ai sẽ không nhẫn nại được. Lúc này Khang Tur đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái, tai mắt mình đột nhiên trở nên nhạy cảm hơn, ngay cả tiếng nhảy động của con sâu nhỏ cũng có thể nghe được, hơn nữa toàn thân từ trên xuống dưới cũng tràn đầy lực lượng.

Lúc này hắn mới nhớ tới loại cảm giác này đã lâu lắm rồi, kể từ lúc hắn đi theo Công chúa rời khỏi chiến trường để tới thủ đô thì hắn cũng không cảm nhận được lần nào nữa, Khang Tur lộ ra một vẻ cười khờ nhàn nhạt: “Xem ra trời sinh mình đã là kẻ hèn, chỉ thích hợp sinh tồn trong nguy hiểm a.”

Lúc này gió thổi tới làm rừng cây không ngừng lay động, lá cây phát ra tiếng vang xào xạc, Khang Tur dựa vào âm thanh này, chậm chậm di chuyển không tiếng động rời khỏi vị trí của mình. Hắn vừa mới dời đi, vốn chỗ hắn vừa rời khỏi lập tức có bốn mũi tên từ bốn phía bắn tới.

Khang Tur nhìn mũi tên kia chỉ thiếu chút nữa thì bắn trúng mình, mũi tên màu lục cắm ở kề bên chân, hắn không khỏi lộ ra nụ cười. Xem ra thuật bắn tên của đối phương cao minh, nhưng bản lĩnh ẩn nấp và nhẫn nại của bọn chúng vẫn còn kém. Hắn lặng lẽ nhô mũi tên kia lên, lần mò tới chỗ kẻ địch vừa để lộ thân phận.

Càng đến gần, Khang Tư đã có thể nhìn thấy gã sát thủ kia, chỉ thấy tên đó đang nấp ở trong rừng rậm, toàn thân tập trung vào mũi tên nhắm chuẩn vào chỗ mình ẩn nấp vừa rồi. Càng ngày càng gần, Khang Tư có thể thấy mặt gã sát thủ này được che bởi tấm khăn đã ướt đẫm, hai con ngươi tròn trũng đầy vẻ hung ác và lúc này ánh mắt cũng bắt đầu xuất hiện vẻ mệt mỏi, hắn đang định chớp mắt.

Cuối cùng gã sát thủ kia chờ đợi lâu nhẫn nại không được, hơn nữa một giọt mồ hôi chảy vào trong mắt, hắn không kiềm chế được nên buông ra một tay đang giữ cung để dụi mắt, Khang Tư chỉ chờ cơ hội như vậy, hắn như con báo lao về phía tên nọ.

(Đã tự: Hay!!! Giống mấy phim điệp viên 007 quá, hô hô)

Nghe tiếng động, người nọ rất nhanh quay đầu lại, đồng thời chuyển hướng cây cung. Nhưng hắn thấy trong tay Khang Tư đang cầm mũi tên màu lam đang toát ra hàn quang, không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn biết mình phản ứng đã quá muộn, khi hắn định kêu lên, mũi tên lạnh giá đó đã đâm vào cổ họng hắn. Hắn chỉ có thể phát ra tiếng hừ hừ trầm thấp trong cổ họng thì mắt đã tròn trắng rồi.

Khang Tư vẫn chưa dừng lại, vội vàng nhặt cây cung kia lên, vừa lần một vòng sau đó lại hướng tới chỗ của những tên địch nhân khác hắn vừa mới phát hiện, kéo cung, bắn tên ra.

Ban này hắn quyết định lần một vòng là chính xác, bởi vì địch nhân cũng nghe tiếng động vừa rồi. Cho nên lập tức có ba mũi tên bắn tới đây, tiếp theo lại lập tức phóng ra hai mũi tên nữa. Chủ nhân của mũi tên thứ ba không có phối hợp bắn tới vì đã trúng chiêu.

Lần này trong rừng cây phía đối diện truyền đến tiếng động rất lớn, xem ra bọn sát thủ này cũng muốn học cách tránh né của Khang Tư đây. Bất quá hành động như vậy đối với lão thợ săn như Khang Tư mà nói là vô dụng. Hắn biết đối phương vốn ở nơi nào, tiếp đó hắn nghe tiếng lao xao và nhánh cây lay động, lập tức hắn phân biệt được hướng chạy của địch nhân.

Khang Tư lần trở về bên cạnh tên đã bị đâm chết kia, nhanh chóng nhặt tên từ trên mặt đất, kéo dây cung, nhắm chuẩn, rồi phóng ra, rất nhanh phía đối diện truyền đến một tiếng kêu đau đớn. Gã sát thủ còn lại có lẽ biết người của mình đã bị giết sạch, càng phóng nhanh chạy trốn.

Lần này Khang Tư chậm chậm kéo dây cung, lặng lẽ chờ đợi. Lúc này trên đường cái phía bên quân doanh kia truyền đến một tràng tiếng bước chân ầm ầm, nghe âm thanh thì tối thiểu cũng hơn mấy ngàn người, Khang Tư liền biết con ngựa kia đã dẫn đám huynh đệ trong quân doanh tới.

Đồng thời tên sát thủ kia cũng nghe được những tiếng bước chân, không biết tại sao hắn kinh hoàng nhảy ra, bắt đầu hướng về phía trong thành chạy đi mất tăm. Khang Tư vừa thấy hắn, lập tức dựng cung lên nhắm chuẩn, bất quá không có nhắm vào lưng, mà là nhắm vào chân của tên sát thủ kia.

“Vèo” một tiếng, người kia kêu a một cái rồi nằm bất động trên mặt đất. Hắn trông thấy mũi tên xuyên qua bắp chân người nọ, phần đuôi của mũi tên lộ ra, Khang Tư không khỏi kinh ngạc bộ cung nỏ trong tay lại chuẩn xác và lực đạo mạnh như vậy.

Khang Tư đi ra khỏi rừng cây chờ mọi người- lúc này hắn mới từ từ đánh giá cây cung trong tay, kiểu dáng rất bình thường, hình dáng cũng giống như một loại cung nỏ bình thường được trang bị cho quân đội, nhưng cường độ cùng độ chuẩn xác cũng không thể nói giống như nhau được.

“Thật là kỳ quái, rốt cuộc ai có thể làm ra vũ khí lợi hại như vậy chứ? Nếu như nó được trang bị trong quân đội vậy thì nhất định có thể phát huy được lực lượng rất mạnh.”

Đối mặt với vũ khí thiếu chút nữa là lấy đi cái mạng nhỏ của mình, Khang Tư nhìn nó lại tán thưởng không dứt, trải qua đợt ám sát đầy nguy hiểm này, hắn thừa nhận mình chỉ có thể tồn tại ở trên chiến trường, cũng chỉ có chiến trường là chỗ thích hợp để mình sinh tồn.

Lúc này Y Đạt mang theo đại đội huynh đệ ở doanh trại tân binh chạy tới vây lại, Y Đạt liếc mắt liền nhận ra Khang Tư đứng ở giữa đường, ngăn ra không biết hắn trầm tư cái gì, vì vậy từ xa hắn đã vội vàng hô lên:

- Đại nhân, ngài không sao chứ?

Khang Tư cười nhạt một tiếng:

- Không có việc gì.

Khang Tư vừa nói xong không bao lâu, 20 tên thân binh rất nhanh chạy tới vây chung quanh hắn, chúng cầm vũ khí trong tay vừa lo lắng nhìn Khang Tư, vừa đảo mắt khắp trương nhìn bốn phía.

- Kẻ địch chỉ có bốn tên, bên kia có một tên còn sống, còn ba tên chắc là chết ở ven rừng, Khang Tư vỗ vỗ hai bên bả vai tên thân binh, thân nhiên nói, cũng dùng chút sức mới thoát ra đi tới tên sát thủ bị bắn ngã ở bên đường.

Lúc này đám binh sĩ kia mới đuổi kịp tới, nhất thời bọn chúng đứng chen chúc đầy cả đại lộ và bốn phía rừng rậm. Cũng sinh ra hiện tượng kỳ lạ: đám binh sĩ dưới trướng của Khang Tư liếc mắt nhìn những gã binh sĩ ở bên ngoài, không cho bọn họ tiếp cận quá gần Khang Tư. Mà đám người ở bên ngoài thì cũng liếc mắt nhìn chen chúc muốn tiến về phía trước, muốn nhìn thấy tận mắt Khang Tư và những gã sát thủ kia.

- Này! Huynh đệ, không nên chen lấn tới chỗ đại nhân nhà ta. Ngươi có nghe hay không, không được chen lấn!

- Cái gì, cách xa như vậy thì ta làm sao nhìn thấy đại nhân chứ? Ngươi cho ta xem rõ tư thế oai hùng của Chiến Thần một chút đi.

Đám binh lính này nói chuyện với nhau nhất thời làm cho khoảng rừng cây vốn đang an tĩnh này bỗng trở nên ồn ào náo loạn.

Lúc này có một tiếng rống giận:

- Ngậm miệng lại! Binh sĩ dưới trướng đại nhân lập tức lục soát chung quanh, đề phòng địch nhân vẫn còn có đồng đảng!

Âm thanh này được phát ra từ một cự hán. Đám binh sĩ lập tức yên tĩnh trở lại, tiếp theo bọn họ lập tức tràn vào rừng. Ngay cả những binh sĩ không phải bộ hạ thuộc Khang Tư cũng nhiệt tâm cũng vào theo.

Đám binh sĩ này có biến hóa như vậy, đương nhiên đó chính là kết quả của một đêm tuyên truyền thâm dột thêm của Y Đạt. Nhưng thật ra có rất nhiều binh sĩ từ trong các ngõ ngách ở thành thị cũng biết được sự tích của Khang Tư, dĩ nhiên nguyên nhân do người truyền ra là quân bộ nên cũng không nói đến người trong cuộc là ai. Đến khi nghe Y Đạt nói như thế, mọi người mới biết người đó chính là Khang Tư đại nhân!

Đám binh sĩ thất bại này muốn theo đuổi chính là Trướng quan như vậy, cho nên bọn họ hưng phấn chờ đến ngày thứ hai để gặp Khang Tư. Bọn họ đang mòn mỏi chờ đợi nhưng không ngờ lại đợi được một con ngựa trên yên cắm bốn mũi tên xanh. Lập tức bọn chúng dự cảm Khang Tư nhất định đã gặp chuyện không may, vì thế cả đám vội vàng tập hợp chạy đến đây.

Bọn họ không có thất vọng, quả nhiên Khang Tư tiêu diệt sát thủ đánh lén mà không bị một chút thương tích.

Khang Tư nghe tiếng reo hò của đám này, không khỏi quay đầu lại, vừa nhìn hần phát hiện gã đại hán kia chính là đội trưởng tiểu đội thứ nhất dưới trướng mình, tên gọi là Táp Lạc. Khang Tư gật gật đầu không nói gì dưới sự bảo vệ chặt chẽ của thân binh đi xem gã sát thủ kia.

Khang Tư vừa mới tới gần, Y Đạt liền mang theo hai gã thân binh đến giữ gã sát thủ kia lại, chỉ thấy gã sát thủ kia cúi thấp đầu, Y Đạt nắm tóc hần lên nhìn, không khỏi kinh hô:

- Độc!

Khang Tư và mọi người đều nhìn thấy gã sát thủ kia thất khiếu chảy máu sắc mặt biến thành màu đen đã tắt thở từ lâu.

Uống thuốc độc tự sát?! Như vậy xem ra hần không thể là cường đạo rồi?

Khang Tư cảm thấy kỳ quái, là ai tạo ra sát thủ lợi hại như thế chứ? Bất quá hần lại lắc lắc đầu, vừa rồi biểu hiện chạy trốn của gã sát thủ này không giống như người uống thuốc độc tự sát.

- Đại nhân, đầu mũi tên này có kịch độc!

Sau khi Y Đạt xem kỹ chỗ vết thương duy nhất trên người gã sát thủ kia, đem mũi tên dâng lên cho Khang Tư xem. Nhìn qua quả nhiên đầu mũi tên kia có màu đen, Khang Tư không khỏi cảm thấy may mắn khi vừa rồi mình không có bị sượt da, nếu không hiện tại mình đã nằm trên mặt đất rồi.

- Hừ, là ai chứ?

Khang Tư trầm giọng lắm bầm, hần nghĩ mình chưa đắc tội với ai, lại có người muốn dùng độc giết chết mình

Y Đạt nghe nói như thế vội vàng tiến gần đến thấp giọng nói:

- Đại nhân, ngài xem chuyện này có thể hay không là...

Y tứ của hần rất rõ ràng, chỉ có quân bộ không cùng thỏa thuận với Khang Tư.

- Người không nên phỏng đoán lung tung, đem thi thể thu thập đi, xong trở về quân doanh huấn luyện,

Khang Tư khoát tay áo nhàn nhạt nói, rồi tự mình đi về phía quân doanh. Hần đầu đầu nhất chính là những chuyện tranh đấu ngầm với nhau, ai bảo hần đã quen với chiến tranh một cách công khai trên chiến trường chứ?

Khang Tư và tất cả binh sĩ cùng ở trong quân doanh đều toát mồ hôi toàn thân. Đúng vậy, tất cả binh sĩ bao gồm 4000 tên tân binh không thuộc dưới trướng Khang Tư. Cả đám đều cười hi hi nhập theo 1000 binh sĩ dưới trướng Khang Tư huấn luyện dù cùng bị xem thường. Nhưng cũng không có biện pháp, mặc dù bọn họ không phải bộ hạ của Khang Tư nhưng bọn họ chỉ muốn đi theo Khang Tư rèn luyện, làm sao có thể nói được bọn họ chứ?

Không lâu sau, Khang Tư với bọn binh sĩ cùng nhau ăn cơm trưa xong, hần cưỡi con ngựa đã tránh thoát một kiếp hương vào trong thành chạy tới, dĩ nhiên lần này những thân binh như Y Đạt có đánh chết họ cũng đi theo vào, hơn nữa không biết từ lúc nào bọn họ đã chuẩn bị ngựa sẵn sàng, với lại mọi người đều có ngựa cưỡi. Khang Tư hỏi ra mới biết được bọn họ thừa lúc huấn luyện đi vào trong thành mượn, còn như bọn chúng vì sao người nào cũng biết thuật cưỡi ngựa, thì ra bởi vì đám thân binh này đều là dân tộc du mục.

Vốn Khang Tư cho rằng sau khi kẻ địch thất bại thì chúng tạm thời sẽ không đến, nên cũng không cần thân binh đi theo. Bất quá đối diện với những ánh mắt kiên định của bọn họ, Khang Tư đành phải cảm kích gật đầu đồng ý cho bọn họ đi theo.

Trên đường Khang Tư hỏi về những thi thể kia, Y Đạt chỉ trả lời là dùng phương pháp tốt nhất để xử lý, Khang Tư nghe xong chỉ gật đầu cũng không để ở trong lòng.

Khang Tư cho rằng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao mình cũng không có bị thương. Nhưng bọn Y Đạt lại không nghĩ như vậy, đối với người gây nguy hại cho Trưởng quan của mình, Y Đạt cũng không muốn bỏ qua, ai bảo hắn là đội trưởng thân binh của Khang Tư chứ. Hắn tìm tới 20 gã đội trưởng cùng bàn bạc, sẽ đem thi thể và vũ khí dùng ám sát của bốn tên sát thủ, thừa dịp huấn luyện dùng xe đẩy đưa vào thành. Đồng thời cũng thuận tiện đi mượn ngựa. Thật là một công đôi chuyện.

Y Đạt không biết một công đôi chuyện của hắn, thiếu chút nữa khiến cho quân bộ nháo loạn cả lên.

Khang Tư đi tới Đại thần điện, bọn thân binh biết thân đứng ở ngoài cửa. Khang Tư vốn để cho bọn chúng nghỉ ngơi, nhưng chúng lại lấy lý do chức trách phải đi theo nên từ chối. Khang Tư không có cách nào buộc lòng phải để mặc cho bọn chúng.

- A...

Mặt Lỗ đột nhiên nhìn thấy Khang Tư không tự chủ được kêu lên một tiếng, sắc mặt cũng có chút tái đi, nhưng hắn rất nhanh đổi tiếng kinh hô thành như tiếng chào hỏi, cũng rất nhanh tươi cười hành lễ nhiệt tình nói:

- Khang Tư đại nhân hoan nghênh ngài, Đại thần quan đại nhân đang chờ ngài.

Khang Tư lễ phép đáp lễ, Mặt Lỗ thấy thần sắc Khang Tư vẫn bình thường, biết là hắn tới học tập, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngoài mặt vẫn nhiệt tình như cũ:

- Đại thần quan đại nhân đã căn dặn, khi đại nhân tới thì mời ngài vào thư phòng.

Khang Tư vội vàng chấp tay nói:

- Vâng phiền đại nhân.

Nói xong cũng đi theo ra phía sau.

Mặt Lỗ dẫn đường phía trước, vì không phải đối mặt với Khang Tư, cho nên vẫn giữ nguyên nụ cười cứng ngắc trên mặt. Vừa rồi lúc hắn nhìn thấy Khang Tư trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, hắn nghĩ rằng Khang Tư bắt được sát thủ mình phái đi, nên tới để bắt hắn. Nhưng khi nhìn thấy toàn thân Khang Tư từ trên xuống dưới không có chút vết thương nào, chỉ có đầu là đầy mồ hôi. Vì thế hắn cho là bọn sát thủ không tìm được cơ hội nên tạm thời bỏ qua cho Khang Tư mà thôi. Lúc này hắn mới hết lo lắng tim đập đều nhịp ổn định lại.

Những tên sát thủ kia thật ra là chủ nhân phái tới cho mình sử dụng, tuy bọn chúng không biết mặt của mình, nhưng cũng có thể biết một số chuyện có liên quan với mình. Nếu như bị bắt nói không chừng sẽ để lộ ra chút chuyện gì đó có liên quan tới mình và thân phận của chủ nhân. Nghĩ tới đây, hắn thầm quyết định chờ bọn sát thủ trở về, sẽ tìm cơ hội giết chúng diệt khẩu. Phái người đi thi hành nhiệm vụ ám sát đúng là cần phải phái người không biết nội tình mới thỏa đáng. Vì rằng một khi mục tiêu ám sát là người có được danh hiệu là Chiến Thần, thì cơ hội bị bắt rất lớn.

Lúc này đã đi tới đại điện lần trước, hắn vội vàng điều chỉnh nét mặt, quay đầu lại vẫn là gương mặt đầy nhiệt tình:

- Đại nhân, đến rồi, ngài tự đi vào đi, Đại thần quan đại nhân dặn không cần bẩm báo. Ty chức xin cáo lui.

Nhưng thật ra lúc này Mặt Lỗ đang nghĩ thầm: “Khang Tư, người đầu đầy mồ hôi cả người hôi hám, để vậy đi gặp Y Ti Na đại nhân, đúng là không thể lưu lại ấn tượng tốt. Vốn là ta phải nhắc nhở người, nhưng nếu ta làm như vậy thì bất lợi với chủ nhân, vì thế thật ngại người thông cảm.”

Đừng nói là Khang Tư không thêm đề ý tới những chuyện vặt này, mà bọn thân binh kia cũng không mấy chú ý tới. Hơn nữa cả bọn vừa mới xử lý xong đám thích khách, đâu có ai còn tâm trí quan tới những thứ này chứ?

- Cảm ơn đại nhân.

Khang Tư lễ phép đưa mắt nhìn Mặt Lỗ rời đi, tiếp đó hắn sửa sang sơ lại y phục, lau mồ hôi trên mặt, xong mới nhẹ nhàng gõ cửa cung kính nói:

- Ty chức Khang Tư cầu kiến.

Mặc dù Mặt Lỗ nói không cần bẩm báo, nhưng Khang Tư cho rằng đây là biểu hiện lễ phép với giáo sư, nên vẫn cung kính báo tên của mình.

Lúc này cửa được mở ra, một thị nữ xinh đẹp hơi có chút kiêu kỳ đứng ở một bên, nàng hạ thấp giọng nhưng không kém phần ngạo mạn:

- Khang Tư đại nhân à? Mời vào, đại nhân đã chờ lâu rồi.

Khang Tư đỏ mặt lên, vội vàng thấp giọng nói một tiếng cảm ơn xong tiến vào. Hắn thầm hạ quyết định lần sau nhất định phải tới sớm một chút, tránh cho giáo sư của mình phải chờ đợi.

Thị nữ dùng ánh mắt vừa tinh tế vừa càn rỡ đánh giá viên Thiên tướng. Từ nhỏ nàng đã lớn lên với Y Ti Na, rất được cưng chiều, cho nên nàng hoàn toàn không sợ tiểu thư vì những biểu hiện của mình với nam nhân này mà trách mắng. Nàng cũng nghe nói Khang Tư dùng công lao để đổi lấy cơ hội được học tập với tiểu thư, một người như vậy không phải là muốn tạo sự chú ý của tiểu thư thì còn có ý gì nữa chứ? Hơn nữa vừa rồi mùi mồ hôi chua chua xông vào mũi nàng, cái tên này không biết lễ phép tới thiếu là gì, sao có thể học tập cùng tiểu thư chứ? Vì lẽ đó nàng không làm sao đối xử khách sáo với Khang Tư được.

Khang Tư hoàn toàn không phát hiện ánh mắt bất mãn của ả thị nữ. Mắt của hắn lúc này hoàn toàn bị các quyền sách chất đầy phòng thu hút. Vì không để cho lòng loạn, hắn cũng cố hết sức tự dằn lòng không nhìn về phía những quyền sách đó. Trước kia hắn biết mình không thể nào nhìn thấy và hiểu được những quyền sách này, nhưng hiện nay thì khác, hắn tin rằng không lâu sau mình chẳng những có thể chạm tới mà còn đọc được những quyền sách hăng mớ ước này.

Khang Tư có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ, đây là nguyện vọng hắn đã khắc sâu tận đáy lòng từ thuở nhỏ. Khi còn nhỏ hắn chỉ có một nguyện vọng này, và hiện tại hắn tin tưởng như vậy cũng đúng thôi.

Chuyện trước kia hắn có thể sống sót có thể nói là đã tận dụng hết bản năng của hắn, mà chuyện giành được cơ hội học tập hiện nay cũng xuất phát từ niềm hy vọng để sống còn từ thời niên thiếu của hắn.

Hắn vẫn còn nhớ vào những mùa đông tuyết rơi lạnh lẽo, thân mặc bộ quần áo rách rưới, len lén đứng ngoài cửa sổ nghe thầy giáo giảng bài bên trong lớp học nào đó, nhưng còn chưa nghe được mấy câu đã bị đuổi đi. Ở những lớp học nào hắn cũng gặp cảnh ngộ như vậy, Khang Tư biết nguyện vọng của mình khó thực hiện làm sao! Các lớp học kia đều dành cho giới quý tộc và người có tiền. Cũng vì thế Khang Tư mới khắc sâu nguyện vọng được học tập này vào tâm khảm. Cũng vì thế hắn nghĩ cái gì càng khó chiếm được càng trân quý.

Khi Khang Tư tham gia vào quân đội ở biên giới, trong quân doanh hắn cũng nghe một số tên binh sĩ cảm thán: giá như mình biết chữ thì cuộc sống hiện tại nhất định có thể có quyền cao chức trọng vinh hoa phú quý, không cần phải đầu rơi máu chảy ở nơi này. Ở thế giới này, có thể nói biết chữ hay không cũng tượng trưng cho địa vị. Những dân nghèo hạ đẳng thì không có tư cách học tập. Dĩ nhiên diễn biến của tư tưởng này đã dần dần thấm sâu vào đầu tầng lớp dân nghèo khiến họ đều nghĩ rằng không cần học tập: dù sao họ cũng có đất để trồng trọt, có sông hồ để đánh cá, có sắt để rèn v.v... và những kỹ năng đó đủ để nuôi sống họ rồi.

Vì thế khi tham gia quân đội dù Khang Tư có tiền, nhưng ở chung quanh cũng không tìm được lão sư nào để hắn theo học, hơn nữa hắn cũng không thể vào thành tìm sư phụ. Mà cho dù có tìm được người có kiến thức, với tính cách cao ngạo của họ cũng không thêm đi dạy một tên binh sĩ tầm thường. Bọn họ có nhận dạy học sinh cũng chỉ nhận những kẻ có quyền có thế giàu tiền giàu bạc. Đây là căn bệnh chung của thời đại này.

Thế nhưng Khang Tư thiết tha theo đuổi cơ hội học tập kiến thức, cũng không phải vì mong đạt được địa vị cao quý. Chẳng qua là hắn muốn biết thêm một chút đạo lý, chẳng qua là muốn nhìn xem trong những quyền sách kia chứa đựng thứ gì. Lúc còn nhỏ hắn đã từng nhặt được một quyền sách trên chiến trường, lật qua lật lại mấy lần hắn nhìn như đám rừng chẳng biết gì. Nhưng hắn đã cất giấu như một bảo vật, và thâm nhủ sau này phải xem cho bằng được.

Nhưng thật ra, hắn học tập chỉ vì muốn hiểu được cách nói chuyện như người bình thường. Có thể nói hắn đã trải qua mười mấy năm sống cô độc ở vùng hoang dã, không có tiếp xúc với con người, thiếu chút nữa hắn đã biến thành người rừng không biết nói.

Khang Tư đang chìm sâu trong ký ức đột nhiên cảm giác như bị đụng một cái, tiếp theo nghe tiếng nói nhỏ của thị nữ:

- Đại nhân cho gọi ngài đây.

Khang Tư vội định thần lại, phát hiện Đại thần quan Y Ti Na vẫn che mặt, đang đứng trước bàn học dùng ánh mắt không chút biểu cảm nhìn mình.

Hắn mới biết vừa rồi mình bỗng dưng mơ màng không nghe tiếng gọi của Y Ti Na, hắn vội vàng quỳ một gối xuống, cung kính nói:

- Ty chức Khang Tư, tham kiến đại nhân.

Bất luận địa vị hiện tại của đối phương hay là thân phận sau này sẽ trở thành sư phụ của mình, Khang Tư nghĩ rằng mình hắn là phải quỳ gối trước nàng.

Thần quan chính là Đại học sĩ, ngoại trừ chịu trách nhiệm về nghi thức lễ tế thần minh, còn chịu trách nhiệm về việc quản lý lịch sử và nghiên cứu văn học, cùng với việc quy định lịch pháp v.v... đủ mọi phương diện. Mà Đại thần quan cũng chính là Trưởng quan của các Đại học sĩ, không có học vấn cao thâm thì không đảm đương được. Hơn nữa địa vị của Đại thần quan cao quý được kính trọng, có thể tương đương với Thừa tướng của một quốc gia. Cho dù đại Tướng quân nhìn thấy Đại thần quan cũng phải hành lễ trước.

Y Ti Na không được tự nhiên khẽ nhích người qua, dường như không muốn chính diện nhận đại lễ của Khang Tư.

Vừa rồi nàng và Khang Tư nhìn nhau, mặc dù phát hiện ánh mắt của Khang Tư hầu như không ẩn chứa điều gì khác lạ, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên cùng chăm chú nhìn nhau. Hơn nữa nàng cũng cảm giác trái tim mình không biết vì sao lại nhảy loạn lên. Nàng chính vì buổi sáng hôm nay nên đột nhiên quyết định mang thị nữ tới, nàng cảm thấy quyết định của mình thật sáng suốt khi không riêng lẻ một mình tiếp xúc với Khang Tư nữa. Nhưng rồi đột nhiên nàng cảm thấy mình lại biến đổi thật khác thường.

Nhìn thấy Khang Tư làm đại lễ với mình, trong lòng nàng lại nảy sinh ra cảm giác không đành lòng tiếp nhận. Hoặc là nói thấy Khang Tư làm đại lễ với mình, nàng có cảm giác như bị mất mát điều gì, thậm chí xuất hiện một loại cảm giác xót xa kỳ diệu không nói nên lời.

Trong lúc vô tình Y Ti Na chợt thấy thị nữ đang nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc, nàng không khỏi cả kinh biết rằng ả thị nữ cùng lớn lên với mình này đã nhận ra vẻ khác thường của mình. Nàng vội vàng đè ép cảm giác trong lòng xuống, cố dùng giọng nói bình thường không mang theo chút tình cảm:

- Đứng lên đi, sau này không cần dùng đại lễ như thế.

- Cảm ơn đại nhân.

Khang Tur nghiêm túc đứng bất động tại chỗ, chờ Y Ti Na nói chuyện.

Y Ti Na hé miệng, muốn nói điều gì vừa lại không biết nói gì cho phải. Nàng đang tự trách mình sao bỗng dưng biến thành ú ớ không biết phải mở đầu như thế nào? Tối hôm qua nàng đã chuẩn bị một bài diễn văn khai giảng thật hoành tráng, lúc này sao vẫn không nói ra lời chứ? Mãi đến khi ánh mắt của nàng liếc nhìn thị nữ, nàng mới chợt hiểu: Nguyên do vì bài diễn văn khai giảng của nàng là thiết kế để nói riêng cho hai người với nhau. Lúc này nhiều thêm một người, khó trách nói không ra lời.

- À, Khang Tur đại nhân, mời ngồi bên này.

Y Ti Na đã trấn định lại liền chuẩn bị trực tiếp bắt đầu dạy học. Nàng chỉ chỉ cái ghế đặt ở trước mặt nàng, nói với Khang Tur.

Khang Tur trước chào, sau đó mới kéo ghế, khúm núm ngồi xuống. Á thị nữ không đợi Y Ti Na phân phó đã đặt một quyển sách dạy võ lòng cho trẻ con ở trên bàn, trước mặt Khang Tur.

Khang Tur là người mù chữ, vì đây là tin tức thuộc mật mã của hắn nên quân bộ cảm thấy rất thích chí đã lưu truyền rộng rãi ra ngoài, vì thế trong hoàng cung hầu như người nào cũng biết.

Y Ti Na nhìn thấy trong mắt thị nữ toát ra một vẻ cười nhạo xem thường, không khỏi nhú mày. Đột nhiên không biết vì sao trong lòng nàng dâng lên một cảm giác không thoải mái. Nhưng có một điều nàng có thể xác định: đó là bỗng dưng tình cảm của nàng dành cho á thị nữ từng yêu thích này đã giảm bớt đi.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng nàng cũng không truy cứu, nàng vội vàng giải thích với Khang Tur:

- Bởi vì ngài không biết... bởi vì yêu cầu của ngài, cho nên ta quyết định bắt đầu dạy từ cơ bản nhất là nhận mặt chữ.

Y Ti Na đột nhiên cảm thấy mình không muốn nói ra Khang Tur chưa từng đi học, cho nên lời nói mới ngập ngừng. Y - www.

Khang Tur gật gật đầu, hắn căn bản không để ý những thứ này, vì hắn đang dồn sự chú ý lên quyển sách. Y Ti Na nghĩ là Khang Tur rất chăm chỉ, nhưng cũng không đành lòng chờ một hơi dài, trong giọng nói của nàng hơi có vẻ áy náy:

- Vậy giờ chúng ta bắt đầu được rồi.

Nói xong nàng đứng bên cạnh Khang Tur bắt đầu dạy phát âm từng chữ một.

Y Ti Na đứng bên cạnh Khang Tur lập tức liền ngửi thấy mùi mồ hôi chua chua đặc biệt của nam nhân. Nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua Khang Tur, hắn vẫn chưa cắt tóc. Nàng cũng biết buổi sáng Khang Tur đã đi doanh trại tân binh để huấn luyện binh sĩ, nhìn bộ dáng của hắn hẳn là vội vội vàng vàng chạy về để kịp giờ học. Nàng cũng không cảm giác mùi vị này khó ngửi, vì chính mùi vị ấy đã chứng tỏ sự gian khổ của nam nhân trước mắt này.

Á thị nữ thấy Y Ti Na phát hiện mùi mồ hôi trên người Khang Tur, thì tình nghịch nhẹ lui ra sau một bước, lấy tay phẩy phẩy trước mũi, ra ý cho biết Khang Tur rất hôi, nhưng Y Ti Na không có nhìn á, vẫn đứng ở bên cạnh Khang Tur dạy hắn nhận mặt chữ. Khiến á thị nữ kia mắt hững hờ đứng ngẩn ở một bên.

Mới dạy qua một lần, Y Ti Na cảm thấy giật mình vì biểu hiện trí nhớ của Khang Tur, hắn rất nhanh đã nhớ hết những mặt chữ âm đơn, hơn nữa phát âm cũng không có sai trật. Chẳng qua chỉ kém về độ thuần thực, và chưa viết được những âm tiết này thôi. Biểu hiện của Khang Tur khiến Y Ti Na hoài nghi có phải hắn đã sớm biết rồi hay không, nhưng thấy bộ dáng chăm chú học tập của hắn, nàng lại vứt bỏ hết mọi nghi ngờ. Vì biểu tình đó đúng là chỉ có kẻ chuyên cần mới có, những biểu hiện đó không thể nào giả vờ được.

Tiếp đó Y Ti Na lấy giấy bút, bắt đầu dạy Khang Tur viết. Lần đầu tiên Khang Tur cầm bút đương nhiên là viết xiêu xiêu vẹo vẹo. Y Ti Na không chút nghi ngại liền cầm lấy tay Khang Tur kèm hắn viết. Chờ viết xong nàng mới phát giác hành động của mình, đương nhiên là buông tay ra. Lúc này nàng cũng đã sớm kéo ghế ngồi bên cạnh Khang Tur.

Khang Tur hoàn toàn không có cảm giác điều gì khác lạ, tinh thần của hắn đều chìm đắm trong học tập, hầu như có thể nói hắn ham học đến quên mình. Y Ti Na liếc nhìn ánh mắt chăm chú của Khang Tur, trái tim lại bắt đầu gia tăng tốc độ nhảy loạn lên. Có điều lần này nàng không có cảm giác bối rối, ngược lại cảm giác tim đập nhanh này lại dường như rất thoải mái, rất tự nhiên.

Đang lúc ánh mắt Y Ti Na bắt đầu mơ màng, bỗng ngoài cửa truyền vào tiếng hô to:

- Công chúa Ngã Lệ Ti giá lâm!

Tiếp theo cửa được mở ra, Ngã Lệ Ti vượt qua vòng vây của đám vệ binh bước vào.

Y Ti Na cuống quýt đứng lên, nhẹ nhàng di chuyển mấy bước tách xa Khang Tur, lúc này mới hướng về Công chúa khẽ khụy chân, cúi chào dịu dàng nói:

- Tham kiến Công chúa.

Không biết tại sao, nàng không muốn Công chúa nhìn thấy mình ngồi sát bên cạnh Khang Tur.

Khang Tư sớm đã quỳ xuống, chờ Y Ti Na hành lễ xong, lúc này mới hướng về Ngã Lệ Ti hành lễ tham kiến. Đây là vấn đề cấp bậc.

Khi Ngã Lệ Ti vừa bước vào cửa liền thấy Y Ti Na ngồi bên cạnh Khang Tư, trong lòng nàng chợt nảy sinh một chút khó chịu. Nhưng Y Ti Na là tỷ muội của mình, hơn nữa còn là giáo sư của Khang Tư, cho nên chút khó chịu đó cũng rất nhanh đã biến mất.

Ngay sau đó Ngã Lệ Ti vội vàng khoát khoát tay miễn lễ cho bọn họ, khi thấy Khang Tư đứng lên, ánh mắt của nàng toát ra vẻ quan tâm đặc biệt. Nàng đưa lưng về phía những tên vệ binh, trước mặt nàng chỉ có Khang Tư và Y Ti Na. Nàng không sợ Y Ti Na nhìn ra tình cảm của mình, bởi vì Y Ti Na là tỷ muội tình như tay chân của nàng. Còn Khang Tư ư? Nàng chính là hy vọng Khang Tư có thể nhận thấy được tình cảm của mình.

Ngã Lệ Ti vì sao có biểu hiện như vậy? Điều đó có thể giải thích: Khi nàng tới quân doanh của Cô Lạp, đúng là nàng chuẩn bị buông bỏ cái loại cảm giác này đối với Khang Tư. Nhưng lúc quay về để đô, sau khi tra duyệt công lao của Khang Tư, không ngờ nàng lại phát hiện Khang Tư là một thiên tài chiến đấu. Hơn nữa đối với những quý công tử vây quanh mình nàng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Nàng cũng biết mình cuối cùng phải lập gia đình, hơn nữa hiện nay xem ra phương diện này nàng có quyền tự mình quyết định chọn người. Phụ thân của nàng đã chết, quyền lực dần dần nắm chắc trong tay nàng. Cả quốc gia có thể nói không có người nào có thể ra lệnh cho nàng. Lúc này nàng là Công chúa duy nhất trên thế giới có quyền lựa chọn Phò mã cho chính mình?

Nếu mình có thể tự chủ, vậy có sao không chọn bóng hình ở trong tim mình chứ? Cho dù có phải tuyển chọn trong số những quý công tử kia cũng phải bồi dưỡng hẳn để kiến tạo vững chắc địa vị của mình. Vì thế nàng bắt đầu từ từ thăng cấp bồi dưỡng cho Khang Tư. Mặc dù Khang Tư hiện nay chỉ là một binh sĩ bình thường, nhưng sẽ có một ngày hắn trở thành Đại Tướng quân, đến lúc đó mình gả cho một Đại Tướng quân, còn ai có thể bàn tán gì nữa.

Dĩ nhiên trong giai đoạn này, nếu nàng biểu lộ hảo cảm của mình với Khang Tư, Khang Tư lập tức sẽ trở thành kẻ thù một mắt một còn của đám quý tộc, tùy thời có thể nguy hiểm tới tánh mạng.

Cho nên ánh mắt Ngã Lệ Ti lập tức khôi phục lại bình tĩnh, nàng dùng giọng nói bình thản:

- Khang Tư đại nhân, nghe nói sáng nay ngài bị thích khách tập kích?

Chẳng qua Y Ti Na đứng ở đối diện vẫn phát hiện trên mặt Ngã Lệ Ti lộ ra vẻ lo lắng dù cố gắng áp chế xuống, nàng không biết trên mặt mình cũng xuất hiện thần sắc này.

- Á...

Khang Tư giặt mình kinh hãi, Công chúa làm sao biết tin lệ như vậy? Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đầy áy náy của Y Đạt, hẳn hiểu vì sao Công chúa lại mau biết, hẳn đầu ngón Công chúa không phải biết được từ miệng Y Đạt, mà biết được từ quân bộ. Vì Y Đạt đưa những thi thể kia đến quân bộ, yêu cầu bọn họ điều tra kẻ chủ mưu ám sát đại nhân của mình. Lúc này quân bộ đang hỗn loạn cuồng quyết điều binh khiến tướng lục soát toàn thành để truy tìm kẻ khả nghi.

Quân bộ tại sao lại khẩn trương? Đối tượng mình chán ghét bị người ám sát không phải là rất tốt sao? Nhưng cũng bởi vì chuyện Khang Tư bị bọn họ chán ghét, lại bị vãn vớ bá quan bao gồm những binh sĩ kia biết chuyện, cả đến các quý tộc ít nhiều cũng biết. Cứ như vậy, các loại lời đồn đãi gì đó rồi cũng sẽ xuất hiện, bọn họ sao có thể không tận sức cố bắt cho được hung thủ. Nếu không làm sao chứng minh được chuyện này không phải mình làm?

Khang Tư lại lộ ra vẻ mặt bất cần đời, hướng Công chúa cung kính nói:

- Khai bẩm Công chúa, thuộc hạ quả thật lọt vào ổ tập kích, nhưng thích khách cũng bị thuộc hạ giết chết sạch rồi.

Giọng nói bình thản cứ giống như nói về chuyện của người khác không liên quan gì đến mình.

Nếu như nói Khang Tư có điểm nào làm Công chúa chán ghét nhất, đó chính là cái vẻ bất cần đời của Khang Tư kia, đặc biệt là thái độ không cần biết tới sự an nguy của chính mình. Nàng rất muốn mắng cho Khang Tư một trận, sao lại có người có thể không quý trọng bản thân mình? Sao có chuyện đối xử với người vừa nghe đến tin tức của mình liền chạy tới vậy mà không cảm động chứ? Nhưng Công chúa đột nhiên giặt mình sợ hãi khi chợt nghĩ: lần ám sát này phải chăng là do biểu hiện của mình với Khang Tư, rồi rơi vào trong mắt của hữu tâm nhân mới có chuyện?

Nghĩ tới đây, Ngã Lệ Ti vội vàng đè nén tâm tình kích động của mình, dùng giọng nói bình thản vừa lạnh lùng nói:

- A, Khang Tư đại nhân không có bị thương chứ?

Thấy Khang Tư gật đầu, trong lòng nàng thầm thở phào, nàng biết người này cho dù có bị thương cũng có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Có điều hẳn còn đứng ở trước mặt mình thì coi như là may mắn rồi, không thể tiếp tục để lộ ra bất cứ hảo cảm gì đối với hắn, nếu không lần sau cũng không có may mắn như vậy. Thầm hạ quyết tâm xong Công chúa Ngã Lệ Ti lạnh lùng nói:

- Xin Khang Tư đại nhân an tâm, chuyện này quân bộ đã mở rộng điều tra, rất nhanh sẽ lời tên chủ mưu ra ánh sáng.

Nói xong Công chúa liền xoay người rời đi, nhưng vừa đi hai bước, liền quay đầu nhìn Y Ti Na cười hỏi:

- Y Ti Na, lễ bái sư của Khang Tư đại nhân chuẩn bị lúc nào cử hành vậy?

Y Ti Na mặc dù có thể đoán ra nguyên nhân vì sao Ngã Lệ Ti đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhưng vẫn không hiểu vì sao Ngã Lệ Ti ba lần bốn lượt đề cập tới lễ bái sư? Khang Tư cho dù không có bái sư, mình cũng như cũ sẽ dạy hắn học tập a? Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn cười trả lời:

- Tùy Công chúa quyết định thôi, lúc nào cũng được.

- Tốt lắm, thời gian này có thể mọi người đang bận bịu, vậy thì sau mười ngày nữa.

Công chúa nói đến đây, ánh mắt dường như rất khinh thường liếc nhìn Khang Tư, sau đó cáo biệt Y Ti Na. Giọng nói và thần thái đó khiến người ta có cảm giác chính là hiềm vì Khang Tư mang lại phiền toái rầy rà cho mình.

Khang Tư chờ Công chúa đi xong, sau đó hành lễ cáo biệt với Y Ti Na:

- Cảm ơn đại nhân chỉ dạy, sắc trời đã tối, ty chức không quấy rầy đại nhân nữa. Xin phép cho ty chức cáo lui.

Y Ti Na sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, quả nhiên sắc trời đã hoàng hôn rồi, sao thời gian hôm nay qua quá mau vậy? Nàng mặc dù còn muốn hỏi thăm chuyện Khang Tư bị tập kích, nhưng Khang Tư đã nói lời cáo lui, nàng đành gật đầu nói:

- Vậy chiều mai chúng ta tiếp tục học tập đi.

Nàng vừa nói xong, lại nhìn thấy cặp mắt trong suốt, đồng thời cũng nghe “Đạ” một tiếng, thanh âm phát ra thật bình thản đều đều không trầm không bổng. Khi nàng chợt tỉnh lại, người trước mắt đã biến mất.

Khang Tư ra tới ngoài đại điện, thân binh của hắn đã dắt ngựa chờ sẵn. Hắn không biết, bởi vì sự kiện ám sát lần này, quân bộ đã xin ý kiến của Công chúa chấp thuận cho thân binh của Khang Tư tùy thời cỡi ngựa cùng Khang Tư, cũng chính là Khang Tư bọn họ có thể cỡi ngựa chạy trên đường. Đây chính là vinh dự đặc biệt chỉ dành cho các đại quý tộc. Quân bộ có hành động như vậy là để biểu hiện mình có hảo cảm với Khang Tư. Khi Công chúa nhận được lời khẩn cầu này dĩ nhiên phê chuẩn ngay.

Khi Khang Tư đang định nhảy lên ngựa, đội trưởng thân binh Y Đạt chợt quỳ dưới chân hắn:

- Đại nhân, thật xin lỗi, thuộc hạ tiện tỵ chủ trương đưa thi thể đến quân bộ, cũng yêu cầu bọn họ điều tra kẻ chủ mưu. Làm cho đại nhân rước lấy phiền toái, xin đại nhân xử phạt.

Y Đạt vốn chỉ muốn cho quân bộ khẩn trương một trận, không ngờ lại kinh động tới Công chúa. Hơn nữa thấy giọng nói và biểu tình của Công chúa đối với Khang Tư thật giống như không chịu đựng nổi phiền toái hắn đem lại cho nàng. Hắn biết lần này vì mình mà đại nhân bị Công chúa tức giận, cho nên liền xin chịu tội với Khang Tư. Như vậy xem ra, bản lĩnh che giấu của Công chúa quả thực là rất tài đây.

Khang Tư vội vàng xuống ngựa đỡ Y Đạt dậy, trong lòng thở một hơi dài, hắn thật không hiểu chuyện nhỏ như vậy cần quái gì xin tội chứ? Nhưng trên miệng hắn lộ ra một nụ cười âm ỉ và chân thành nói:

- Mau dậy đi, cũng không có chuyện gì xảy ra, dù sao người cũng là muốn tốt cho ta, đúng không?

Khang Tư kéo Y Đạt dậy đồng thời đẩy hắn lên ngựa, sau đó mới nhảy lên lưng ngựa, nhìn đám thân binh của mình đang ngơ ngác khẽ mỉm cười:

- Đi, trở về doanh trại.

Vung roi thúc ngựa hắn dẫn đầu phóng ra khỏi thành.

20 tên thân binh này chính vào giờ khắc này đã giao trọn trái tim cho Khang Tư.

Lúc này Mạt Lỗ đang đứng ở cửa đại điện nhìn theo bóng lưng của Khang Tư, khóe miệng lộ ra một tia cười khỏ. Hắn thấp giọng thở dài nói:

- Không hổ là Chiến Thần, không ngờ dưới tình thế không may mà đề phòng cũng tránh thoát được nguy cơ của bốn mũi tên độc đánh lén, đồng thời không rụng một cọng tóc đã tiêu diệt bốn tên sát thủ này. Lợi hại lợi hại. Nhưng mà cái vận khí này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Hắn lắc đầu thờ dài nhìn lên bầu trời hoàng hôn, xoay người rời đi. Bốn tên kia chết đi hắn đỡ phải làm chuyện giết người diệt khẩu, có thể thờ phào nhẹ nhõm. Hiện giờ khắp thành nổi phong ba bão táp, hắn biết tạm thời không có cơ hội, tốt nhất là cứ chờ chủ nhân tới rồi quyết định sau.

Khang Tư bắt đầu cuộc sống theo hai hướng: buổi sáng ở quân doanh rèn luyện võ kỹ, buổi trưa ăn cơm xong liền chạy đến Đại thần điện học tập, sau đó trước khi trời tối trở về doanh trại.

Khang Tư ở trong thành coi như danh tiếng lẫy lừng. Vốn quy tắc ở cửa thành yêu cầu người cỡi ngựa vào thành mỗi lần vào ra cửa thành đều phải xuống ngựa xuất trình giấy tờ chứng minh, nhưng những tên vệ binh này đều biết Khang Tư, cho nên từ xa thấy Khang Tư đến đã chuẩn bị cho qua. Nhưng Khang Tư luôn luôn tới trước mặt liền xuống ngựa, sau đó tự mình đưa giấy chứng minh ra.

Điều này khiến bọn họ rất bất mãn, bởi vì mỗi lần đều không tự chủ cung kính hai tay tiếp lấy, sau đó lại hai tay trả lại cho hắn. Dĩ nhiên sự bất mãn này cũng kèm theo sự quý mến với Khang Tư. Vì những đại quý tộc kia vào thành cũng không thêm dừng lại, đừng nói chi xuống ngựa xuất trình giấy chứng minh.

Khang Tư chẳng những nhận được sự quý mến của bọn vệ binh gât công, mà còn nhận được sự yêu mến của dân chúng trong thành. Hắn đối với mọi người rất lễ phép, hơn nữa khi nhìn thấy trên đường đồng người hân còn xuống ngựa chậm chậm dẫn bộ đi qua. Điều này so với các quý tộc khác thiếu phần ngạo mạn, nhưng nhiều thêm phần thân thiết, cùng với một thân Chiến Thần bình thân tao nhã đầy mị lực, làm sao không khiến bọn họ quý mến chứ?

Lời đồn đãi về Chiến Thần, cũng do những cái miệng bép xép ở doanh trại tân binh kia, nên dân chúng cả thành đều biết.

Những tướng lĩnh của Quân bộ mặc dù biết danh tiếng của Khang Tư không ngừng tăng cao, nhưng làm sao có biện pháp đây? Bọn họ tìm kiếm kẻ chủ mưu vẫn như đá chìm xuống biển, ngay cả một chút đầu mối cũng không có, làm sao dám biểu lộ thái độ gì nữa? Hiện nay ngoài dân chúng đối với chuyện Khang Tư bị tập kích đã có nhiều lời đồn đãi bất lợi cho quân bộ.

Vì để bày tỏ hảo cảm với Khang Tư, bọn họ đã lấy lý do trang bị cho binh sĩ ở doanh trại tân binh sớm đã thay những vũ khí cũ nát kia, hơn nữa trắng trợn tuyên truyền rộng rãi lòng tốt của họ.

Bọn họ hào phóng đến mức khiến Khang Tư có chút giật mình lắc lắc đầu, bởi vì không ngờ bọn họ chuyển tới 2000 cây trường thương, đại đao, trường kiếm, cung nỏ các loại 1000 bộ, tên 10 vạn mũi, còn thêm thuần tròn bằng da trâu dày 5000 tấm.

Lúc ấy Khang Tư đã cho biết dưới trướng mình không có nhiều binh sĩ như vậy, không cần cấp nhiều vũ khí thế này để tránh lãng phí. Nhưng bọn họ lại tỏ ra là biết Chiến Thần chỉ huy binh sĩ nghiêm cẩn, luyện binh khắc khổ, những trang bị này có thể còn chưa đủ để sử dụng đấy. Họ còn vỗ ngực nói chỉ cần hư hao cứ việc đem tới bọn họ đổi mới. Hơn nữa còn thêm một câu sau cùng: đây là hảo ý của quân bộ.

Khang Tư do Y Đạt ra dấu tỏ ý thu nhận có chút khó xử, hắn cũng biết mình không thể phớt lờ đắc tội với quân bộ, thêm nữa mình cũng không thể lơ việc bọn họ phái người bắt kẻ chủ mưu ám sát cho mình. Ôi thế là, Khang Tư lần đầu tiên làm trái với ý nguyện của mình, lần đầu tiên vì mối quan hệ tốt với người hầu mà thay đổi quyết định của mình.

Chẳng qua một chút không thoải mái của Khang Tư rất nhanh liền biến mất, hắn vì bốn ngàn tân binh không có chủ soái kia.

Ở trong quân doanh này Khang Tư chức vụ cao nhất, bọn chúng đương nhiên là không khách sáo đối lấy những vũ khí kia sử dụng. Binh sĩ dưới trướng Khang Tư, mặc dù có ý kiến, nhưng lập tức bị bọn họ ngăn chặn:

- Chúng ta dùng thử đảm bảo không hư hỏng, đồ hư hỏng của các người, giao cho chúng ta dùng, ngựa của chúng ta giao cho người. Hơn nữa dù cho hư hỏng cũng có thể đem tới quân bộ đổi lại cái mới, sợ gì chứ.

Thêm vào những lời phía sau đó, làm cho bọn binh sĩ quá sức buồn bực, bởi vì bọn chúng nói như vậy nhất định là sẽ làm hư hỏng vũ khí.

Đầu tiên bốn ngàn tân binh kia đứng ở một bên múa may những vũ khí này, nhưng rất nhanh đã đưa ra yêu cầu thật quá đáng, nói là muốn cùng nhau luyện tập với Khang Tư.

Khang Tư cũng hiểu bọn tân binh không có chủ soái này, nếu cứ ở đó ăn không ngồi rồi cũng không phải là chuyện tốt. Nên hắn bàn bạc với 20 tên đội trưởng, bọn đội trưởng cũng đồng ý, vì như vậy thì có thể diễn luyện đội chiến và huấn luyện trận hình đại quy mô. Đối với sự phối hợp và năng lực chiến đấu của binh sĩ dưới trướng mình cũng có được trợ giúp rất lớn. Hơn nữa huấn luyện tốt những tân binh này, các Tướng quân tiếp nhận bọn họ cũng sẽ rất cảm kích.

Thế là cứ như vậy, Khang Tư đã dẫn dắt huấn luyện cả năm ngàn tân binh sĩ này. Khang Tư đôi nghề giữa chừng, hắn không biết chút gì về kiến thức trận pháp may mà có tên đội trưởng Tập Lạc. Tên đội trưởng này nói cho ngay cũng là tân binh, nhưng rất lão luyện, hơn nữa cũng lớn tuổi, chẳng những vũ lực cao, ngay cả trận pháp cũng hiểu biết.

Khang Tư thấy những binh sĩ kia không ngừng di chuyển biến hóa trận hình, ở trong đầu không khỏi lóe ra ý niệm yêu cầu học tập trận pháp với Y Ti Na. Chẳng qua hắn biết kiến thức của mình bây giờ chính là ở làm sao chỗ biết đọc biết viết, cho nên căn bản không dám nói ra sự thật.

Hôm nay chính là ngày ấn định bái sư của Khang Tư, ngay từ mấy ngày trước Công chúa đã thông báo cho Khang Tư. Cho nên hôm nay bộ y phục Thiên tướng đã được chải chuốt trông như mới toanh.

Nói đến chuyện giặt quần áo, Khang Tư là thủ lĩnh nên mỗi lần hắn đi giặt quần áo, 20 tên thân binh kia gồm cả Y Đạt đều chạy tới giành giặt thay. Khang Tư không muốn phá bỏ thói quen của mình dĩ nhiên không chịu, nhưng vô ích, những tên thân binh này không dễ dàng thối lui như vậy.

Chỉ khi Khang Tư ra lệnh, bọn họ mới phải rời đi. Nhưng ngày thứ hai bọn họ lại chạy tới, khiến Khang Tư lại phải ra lệnh. Đến lần thứ ba, Khang Tư truyền lệnh: Từ nay về sau quần áo của ta tự giặt lấy... Từ đó mới không có ai tới giành giặt quần áo của hắn.

Khang Tư đã cỡi lên lưng ngựa nhìn năm ngàn khuôn mặt đang tươi cười với mình, trong lòng hắn chợt dâng lên một luồng hơi ấm. Đây là luồng hơi ấm chỉ khi hắn nghĩ tới Quan quân nhu trước kia mới có. Dĩ nhiên khi nhớ tới đội viên của tiểu đội 20 trái tim hắn mơ hồ nhói đau tựa như đao đâm.

Đột nhiên lúc này một tràng tiếng vỗ ngựa từ đằng xa truyền đến, tất cả đều tò mò nhìn lại, có người bắt đầu lẩm bẩm: “Các quý tộc kia không kịp đợi rồi.” Những lời này dẫn lên một tràng tiếng cười âm ỉ, bởi vì Khang Tư khác trước kia một thời gian lâu mới lên đường, các quý tộc kia chắc là không thể làm gì hơn là tới sớm tán gẫu với nhau.

Có điều bộ dáng lo lắng của tên kỵ binh này lại khiến mọi người ngưng tiếng cười lại, lẳng lặng nhìn tên kỵ sĩ kia cố sức quát ngựa chạy tới.

Kỵ sĩ kia còn không kịp chờ ngựa ngừng hẳn lại, đã phóng xuống xông tới trước mặt Khang Tư người mặc y phục Thiên tướng ngồi trên lưng ngựa, vừa hành lễ vừa lo lắng kêu lên:

- Khang Tư đại nhân, toàn quân được phái đi thu phục lãnh thổ đã bị tiêu diệt! Thiên tướng Khai Ân chết trận ngoài sa trường! Xin đại nhân cấp tốc đến tham gia hội nghị quân sự tại Nghị chánh điện hoàng cung.

Nói xong liền thi lễ với Khang Tư xong phóng mình lên ngựa chạy đi.

Khang Tư không ngờ mình lại nghe được tin tức kinh khủng như thế, có thể nói Thiên tướng Khai Ân là một võ tướng danh tiếng hán từng tiếp xúc. Hắn nhắm mắt lại mặc niệm cho Khai Ân hào sảng kia. Sau đó chậm rãi mở mắt, thở dài, vung roi, giục ngựa chạy về hướng hoàng thành. Bọn thân binh bám sát theo sau.

Mà bọn binh sĩ ở lại quân doanh cũng không có cảm xúc bao nhiêu, bọn họ đối với Khai Ân không quen thuộc lắm, thậm chí không biết hắn là ai. Cho nên bọn họ cũng tập nham tập ba trở lại sân huấn luyện tiếp tục luyện võ.

Có một số binh sĩ vẫn cảm thán lần này Khang Tư đại nhân làm lễ bái sư không được. Còn có một số binh sĩ thì cho rằng nhất định sẽ phái quân đội đi thu phục lãnh thổ bị mất, hơn nữa có khả năng sẽ phái Khang Tư đại nhân đi. Những ý nghĩ này được rất nhiều binh sĩ đồng ý.

Cứ như vậy bọn binh sĩ dưới trướng Khang Tư lập tức bắt đầu khẩn trương huấn luyện. Mà những tân binh kia không có phần thì hâm mộ nhìn bọn họ. Có một số tên nóng lòng, thấy binh sĩ trong biên chế vì một mối ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, liền lập tức chạy tới ân cần hỏi han:

- Có phải ngã bệnh hay không, hay là trật chân rồi? Đưa danh sách cho ta, ta thế người đi được chứ?

Những binh sĩ bị truy hỏi đương nhiên là hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ, lấy hơi đứng lên tiếp tục huấn luyện, những binh sĩ kia không thể làm gì khác hơn là ôm mối nguyện vọng bất lương ở một bên chờ thời.

Khang Tư ở quân doanh cũng không có giáo huấn gì. Không đúng, hắn là từ trước tới giờ không có qua giáo huấn, nhưng những binh sĩ trước nay không có từng trải nơi chiến trường này không biết vì sao lại càng muốn đi theo Khang Tư ra chiến trường lập nhiều chiến công.

Cứ như vậy, bọn binh sĩ dù chưa có lệnh động viên nhưng một cách tự nhiên đều đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần để đi chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quyền lực tạm thời.

Lúc Khang Tư cưỡi ngựa chạy như bay tới trước cổng thành, những vệ binh phía trước đều đứng tránh sang bên nhường đường, rồi tươi cười đứng đợi Khang Tư xuất trình thẻ chứng minh. Nhưng Khang Tư không có dừng ngựa như trước đây, mà vội vã chạy qua. Chúng vệ binh nhìn bóng lưng Khang Tư ngờ ngác đến phát ngốc, trong tai bọn họ vẫn còn lưu lại ba tiếng áy náy mà Khang Tư nói lúc đi qua: “Thật xin lỗi”.

Ngay khi bóng lưng Khang Tư sắp khuất, bọn Y Đạt mới theo kịp qua cửa thành. Bọn họ lần đầu tiên cảm giác được thuật cưỡi ngựa của Khang Tư cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, trước kia mình có thể đuổi theo kịp Khang Tư là bởi vì Khang Tư khiêm nhường. Không biết đại nhân còn bao nhiêu bản lãnh lợi hại chưa có biểu hiện ra đây? Đó cũng là suy nghĩ chung của đám thân binh lúc này.

Sau khi nghe được mười mấy tiếng xin lỗi với thật xin lỗi, đám vệ binh còn chưa có phục hồi lại tinh thần, bọn họ mới phát hiện muốn ngăn người hỏi rõ cũng không có biện pháp nữa. Bởi đám thân binh cũng đã chạy xa rồi.

Đám vệ binh hồ nghi đánh giá lẫn nhau, lập tức phát hiện sắc mặt của đôi phương cũng trở nên có chút luống cuống. Bọn họ cũng không khỏi suy đoán nhất định đã xảy ra đại sự gì, nếu không bình thường Chiến Thần cũng sẽ không có biểu hiện thần sắc lo lắng và thúc ngựa chạy vội vã như vậy. Tinh thần bọn họ cũng không còn vững vàng khi tiếp tục đứng giữ vị trí của mình nữa.

Khang Tư không biết rằng mình chẳng qua là phục tùng mệnh lệnh cấp tốc đến hoàng cung, lại khiến cho có những hiểu lầm không cần thiết. Cho nên, hắn vẫn chỉ lo giục ngựa tiến tới, đến khi tới cửa hoàng cung mới dừng ngựa. Hắn cũng không biết những cư dân kia thấy bộ dáng vội vã bồn ba của mình, cùng với bộ dáng lo lắng của những thân binh đang cố sức đuổi theo phía sau, lại sinh ra những phỏng đoán đáng sợ.

Cũng bởi, thấy Khang Tư xưng hiệu là Chiến Thần thần sắc lại bối rối lo lắng chạy về phía hoàng cung, bất luận người nào cũng sẽ cho rằng đã phát sinh đại sự rồi.

Khang Tư không có chờ thân binh, mà giao cương ngựa cho vệ binh gác cửa nghênh đón, vượt thẳng y phục rồi tiến vào. Hắn đã ở trong hoàng cung mấy tháng, tuy không biết rõ địa hình, nhưng điện nghị sự ở đâu hắn cũng biết.

Hiện tại Khang Tư đã có thể làm cho mỗi vệ binh nhìn thấy hắn cũng phải hành lễ. Bất quá hắn rất kỳ quái sao lại có nhiều người biết mình thế này chứ? Ngoài năm ngàn người trong quân doanh thường tiếp xúc hàng ngày, hắn cũng không có nói chuyện với nhiều người khác? Hắn không biết rằng chính là

do năm ngàn tên binh sĩ kia vốn ở trong thành, đến phiên nghỉ về đến nhà, không ngừng cùng bằng hữu nói chuyện về Khang Tư. Như vậy, Khang Tư muốn người ta không nhận ra cũng khó

Khang Tư đi tới cửa đại điện, một quan văn cũng đã sớm chờ Khang Tư ở đó, vừa thấy hấn vội vàng hành lễ nói:

- Khang Tư đại nhân, các vị đại nhân cũng đã đến, đang đợi ngài.

Khang Tư nói một tiếng cảm ơn, trong lòng thở dài một hơi, mình có phải nhân vật quan trọng đâu sao mà phải chờ chứ? Bất đắc dĩ lộ ra một tia cười khổ. Lại sửa sang y phục một chút, hăng giọng nói:

- Ty chúc Khang Tư cầu kiến!

Quan văn kia vừa nghe, thần sắc bối rối vội vàng kéo kéo ống tay áo Khang Tư, bộ dáng đáng thương hướng Khang Tư về cầu khẩn nói:

- Đại nhân, ngài mau vào đi, vừa rồi ty chúc không nói rõ ràng, Công chúa điện hạ sớm đã căn dặn khi nào ngài tới lập tức đi vào, không cần thông báo.

Khang Tư hướng hấn nhàn nhạt cười, nhưng không nói gì, lẳng lặng đợi chờ bên trong truyền gọi.

Không lâu trong cung điện truyền ra một tiếng:

- Truyền Khang Tư vào điện!

Lúc này, Khang Tư ứng tiếng: “Rõ!” Rồi mới cất bước đi vào.

Ngã Lệ Ti đối với trận đại bại vừa rồi, nhất thời lo lắng nên đã quên trước đó không lâu mình quyết định sẽ đối Khang Tư lạnh lùng thờ ơ. Tới khi nghe tiếng Khang Tư cầu kiến, lúc này mới nhớ tới. Hồi phục một chút rồi mới truyền lệnh cho Khang Tư vào.

Khang Tư tiến vào đại điện, phát hiện mọi người xung quanh không sai biệt lắm so với mọi lần, chẳng qua là thiếu đi ba người: đứng đầu võ tướng là Tướng quân Cổ Lạp, Khải Ân cùng với Uy Nạp lần trước còn đứng bên cạnh mình nữa. Khang Tư biết Cổ Lạp trước cái chết của con mình tâm tình là như thế nào. Do tâm tình hiện tại của lão như thế sao có thể đối mặt với mọi người đây? Cho tới cùng thì Khải Ân và Uy Nạp cùng ra chiến trường cũng là cống hiến cuộc đời cho đất nước. -

Ngã Lệ Ti bắt đầu nói rõ nguyên nhân quân đội bị tiêu diệt: một là bởi vì khinh địch, hai là tình báo sai lầm. Mặc dù đám phi đồ kia đều là tự tác, nhưng khi gặp phải địch nhân chung, bọn chúng lại trở nên đoàn kết dị thường. Hơn nữa đám phi đồ này cũng không phải chỉ là một đám ô hợp, bọn chúng cũng biết sử dụng trận pháp và mưu kế.

Ngã Lệ Ti cuối cùng nói:

- Tướng quân Cổ Lạp quân công rất lớn, nay phong Tướng quân Cổ Lạp làm Đại tướng quân, phong hàm kỵ sĩ nhất đẳng. Khải Ân đại nhân chiến đấu quên mình, phong làm Tướng quân, phong hàm kỵ sĩ nhị đẳng.

Khang Tư nghe đến đây không khỏi sững sốt một chút, hấn biết đây là an ủi Cổ Lạp nên mới quyết định phong thưởng, nhưng sao Uy Nạp kia không được phong thưởng đây? Khang Tư mặc dù kỳ quái nhưng không có nói ra.

Tiếp theo Ngã Lệ Ti nói:

- Lần này thu được tin tình báo chuẩn xác, cả khu vực phi đồ nhân số xấp xỉ hơn một vạn người. Cho nên lần này quyết định phái một Tướng quân đi hoàn thành nhiệm vụ thu phục...

Khi Ngã Lệ Ti vẫn chưa nói xong, đột nhiên có một quan viên hoảng hốt chạy vào.

Chỉ thấy hấn không kịp lấy hơi lập tức nói:

- Điện hạ, đại sự không tốt, cư dân trong thành xuất hiện khủng hoảng, rất nhiều người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời thành đi!

Nghe nói thế, mọi người giật mình, thành dân sao phải kinh hãi chứ? Không nói tin tức chiến bại lần này không có truyền ra ngoài, mà truyền ra ngoài cũng bất quá là quốc gia mất đi một Thiên tướng và 1500 binh sĩ thôi, đây là tổn thất nhỏ không thể nào khiến cho thành dân hoảng loạn được. Bởi vì chính lần trước nơi biên giới. Quốc vương và đông đảo quý tộc cùng mấy vạn tướng sĩ bỏ mình, còn có quốc thổ bị địch nhân xâm lấn chiếm lĩnh mấy trăm cây số vuông, bọn họ cũng không có phát sinh như vậy, lần này rốt cuộc là sao?

Ngã Lệ Ti vội vàng hỏi:

- Có biết là vì chuyện gì không?

Quan viên kia liếc Khang Tư một cái, nuốt chút nước bọt, có chút bất đắc dĩ, ngữ khí dờ dạc cười nói:

- Bọn họ nhìn thấy Khang Tư đại nhân vội vàng chạy vào hoàng cung, nên đoán sẽ có đại sự phát sinh. Vì vậy những cư dân kia quyết định ra khỏi thành tạm lánh nạn. Thậm chí tin đồn này còn lan đến cả trong quân đội, hiện tại sĩ khí quân thủ thành cũng bàng hoàng!

Tất cả mọi người ngây dại, mọi ánh mắt cũng nhìn về phía Khang Tur. Khang Tur cũng ngẩn người, hắn không rõ sao mình cấp tốc chạy tới hội nghị lại làm cho dân chúng hoảng loạn chứ?

- Đây rốt cuộc là chuyện thế nào?

Ngồi ở bên cạnh Vương hậu đứng lên nói giọng kiên quyết, mục tiêu của bà là Khang Tur, bởi bà cho rằng lúc Khang Tur tới đã tung tin đồn. Công chúa và Y Ti Na cùng chúng thần tất cả cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn Khang Tur, Công chúa và Y Ti Na đột nhiên cảm giác được lòng đau cơ nào, không nghĩ tới một quân nhân nhìn như bình thường này không ngờ lại còn có dị tâm. Xem ra hai nàng vẫn chưa thật hiểu rõ Khang Tur rốt cuộc là người như thế nào.

Tên quan viên kia phát hiện các đại thần trong điện cũng không có hiểu rõ lời nói của mình, hơn nữa mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Khang Tur, hắn biết ánh mắt kia đại biểu cho ý tứ gì. Cho nên hắn vội vàng chen miệng nói:

- Đây là quân dân trong thành cho rằng một võ tướng lợi hại như Khang Tur đại nhân mà cũng thất thố cười ngửa chạy như điên đến hoàng cung, cho nên bọn họ đoán rằng trong hoàng cung nhất định xảy ra đại sự gì rất lớn, cho nên mới phải rời thành đi tị nạn.

Nghe lời rõ ràng này, tất cả mọi người đã hiểu được, thì ra là những quân dân này thấy Khang Tur khấn trương, bọn họ lại cho là phát sinh đại sự không thể chống cự, cho nên liền rời thành đi tị nạn. Các đại thần đã hiểu cho nên thu hồi ánh mắt quái dị. Chẳng qua bọn họ lại rất nhanh trở lại như cũ, đưa ánh mắt tập trung trên người Khang Tur.

Quân dân vì thấy Khang Tur khấn trương nên đã hoảng loạn, điều này nói lên chuyện gì? Rõ ràng danh vọng của Khang Tur ở trong dân chúng đặc biệt cao, mới có thể làm cho dân chúng vì tâm tình của hắn mà lung lay.

Nghĩ tới điểm này, các đại thần lộ ra vẻ kinh ngạc. Một vài đại thần lên xem xét thần sắc Ngã Lệ Ti, bởi vì có một người thần tử có thể tác động đến suy nghĩ của thành dân của mình, đối với người thống trị mà nói, đó là điều tuyệt đối không được phép tồn tại.

Nếu như Ngã Lệ Ti là nam thì lúc này nhất định sẽ hủy diệt Khang Tur, nhưng sự thực nàng là nữ, hơn nữa lại trao trái tim thiếu nữ ở trên người Khang Tur, như vậy thái độ cũng sẽ khác.

Ngã Lệ Ti không nghĩ tới Khang Tur lại có được sức ảnh hưởng ở trong dân chúng lớn đến vậy, lực ảnh hưởng này thậm trí cao hơn chính nàng là người trực tiếp thống trị. Ngã Lệ Ti cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại hết sức cao hứng. Bởi vì như vậy, nàng có thể nhờ cơ hội này đề cao địa vị của Khang Tur lên.

Ngã Lệ Ti mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng không để lộ ra trên mặt, thanh âm cũng trở nên đặc biệt lạnh nhạt hơn:

- Khang Tur!

Khang Tur bất đắc dĩ thở dài trong lòng đồng thời bước ra quỳ xuống bình thân nói:

- Có tỳ chức.

Khang Tur cho là mình nhất định sẽ phải chịu xử phạt, hắn hiện tại tâm tình như nước, hắn chuẩn bị đón nhận hình phạt tiếp theo. Hắn là người thiếu một điều, điều trọng yếu nhất chính là phản kháng lại cấp trên của mình. Không biết cái này có phải cùng thân phận quân nhân của hắn có liên quan hay không?

Hắn không biết rằng ánh mắt Y Ti Na trong lúc nhìn hắn rồi lại nhìn Ngã Lệ Ti, trong ánh mắt đó lộ ra thần sắc lo lắng kinh hoàng. Hắn cũng không biết, văn võ bá quan cũng nhìn hắn, thương tiếc có, lạnh nhạt có, có chút hả hê cũng có, đủ các loại ánh mắt đều tụ tập ở trên người hắn.

Cả trên triều duy chỉ có ánh mắt Mạc Lỗ thủy chung tập trung trên người Y Ti Na. Thấy Y Ti Na toát ra sự quan tâm lo lắng, Mạc Lỗ lúc này mới nhìn Khang Tur, trong lòng thở dài thầm nghĩ: “Khang Tur người coi như không tệ, cho dù bị xử tử, cũng có người vì người mà thương tâm.” Hắn không biết tình cảm của Công chúa đối với Khang Tur, vừa là do không lưu ý, vừa là do Công chúa che dấu quá tốt. Cứ như về mặt công chúa hiện giờ cùng với nghe giọng nói kia, ai cũng tin tưởng lệnh kế tiếp công chúa ban ra, không phải là đem Khang Tur xử tử thì cũng cách chức đuổi đi.

Có lẽ những người nghĩ như vậy sẽ thất vọng, hơn nữa không những thất vọng mà bọn họ còn là khiếp sợ không dám tin vào lỗi tai mình.

Công chúa như cũ vẫn giữ thanh âm lạnh như băng:

- Tạm thời bổ nhiệm ngài làm Phó tướng, lãnh 5000 binh, lấy người ở doanh trại tân binh biên chế vào dưới trướng của ngài. Bởi vì tạm thời bổ nhiệm, thân binh của ngài vẫn giữ ở 20 người. Hiện tại ta bổ nhiệm ngài làm Quan chỉ huy tiên phong tiêu diệt phi đồ thu phục lãnh thổ, sau khi chuẩn bị lập tức lên đường! Đồng thời đề tiện cho chỉ huy, các cấp Trưởng quan tùy ngài bổ nhiệm!

Ngã Lệ Ti vừa nói xong, lập tức có mấy Tướng quân đứng ra muốn nói điều gì. Ngã Lệ Ti dĩ nhiên biết bọn họ muốn nói gì, giờ tay ngăn bọn họ lại, cũng ngừng khí như cũ nói:

- Quân dân ngoài kia bởi vì không biết tình huống cụ thể mà sinh ra cục diện lo lắng, đem chuyện chiến bại của quân bộ chúng ta lần trước, cùng chuyện bổ nhiệm Khang Tur đại nhân đảm nhiệm Quan chỉ huy trừ diệt phiến loạn, công bố cho toàn dân! Bỏ cung tin rằng, sau khi bọn họ biết rõ sự tình nhất định sẽ bình tĩnh trở lại, khôi phục nguyên trạng.

Ngã Lệ Ti vì không muốn làm cho các Tướng quân ghen ghét, hoặc là nói không muốn làm cho người ta biết mình đặc biệt coi trọng Khang Tư, dùng lời nói hàm súc giải thích việc bổ nhiệm vừa này là vì dẹp yên tinh thần quân dân. Nàng tin tưởng các Tướng quân sẽ nghe hiểu được. Hơn nữa mình chẳng qua là để Khang Tư tạm thời đảm nhiệm chức vụ Phó tướng, không phải là ban số lượng thân binh vẫn giữ như chức vị Thiên tướng sao?

Nhưng nàng cũng không biết rằng: cái lệnh lấy nhân số thân binh để che dấu, trong một khoảng thời gian dài sau này, sẽ cắn nuốt vào linh hồn của nàng, cảm giác bị thống hối hận đó thiếu chút nữa làm cho nàng hủy diệt chính bản thân mình. (Dg: Chắc KT suýt chết)

Nàng không để ý đến thần sắc các Tướng quân, nàng hướng Khang Tư vẫn đang quỳ trên mặt đất hỏi:

- Khang Tư, ngài không muốn tiếp nhận mệnh lệnh sao? Không muốn đi trừ phiến loạn thu phục lãnh thổ sao?

Tâm thần đã từ kinh ngạc khôi phục lại bình tĩnh, Khang Tư dùng giọng điệu bình thường nhưng thanh âm vang dội nói:

- Ty chức tuân mệnh!

Nói xong đứng lên im lặng quay trở lại vị trí của mình.

Vì mới vừa rồi mình trách lầm Khang Tư, Y Ti Na còn đang tự trách ở trong lòng, bị thanh âm Khang Tư đánh thức. Nàng vừa chợt tỉnh lại nghĩ đến một điều, cúi người hướng Ngã Lệ Ti nói:

- Điện hạ, doanh trại tân binh đều là tân binh, tạm thời không có năng lực chiến đấu. Hay là để cho Khang Tư đại nhân hảo hảo rèn luyện tân binh một chút, rồi mới lên đường diệt trừ phiến loạn, tránh cho bị kịch lại lần nữa xảy ra.

Nàng mặc dù đang tự trách, nhưng lời nói trong đại điện từng chữ cũng không lọt ra ngoài tai của nàng.

Ngã Lệ Ti lúc này mới nghĩ đến cái vấn đề này, bất quá nàng không có lập tức ra lệnh cho Khang Tư, mà dùng ánh mắt liếc nhìn Y Ti Na. Bởi vì nàng cảm giác được hôm nay Y Ti Na đặc biệt khác, chẳng những nói nhiều hơn so với trước kia, trước kia lúc khai hội, chỉ có mình hỏi nàng nàng mới nói lên một đôi lời, bình thời đều là im lặng không nói.

Hơn nữa nàng trước kia làm cho người ta cái cảm giác lạnh lùng trầm cảm, tuy nhìn không ra chuyện gì, nhưng thật giống như trở nên có chút tư vị nữ nhân hơn.

Ngã Lệ Ti không nghĩ tới những phương diện khác, càng không nghĩ đến trên người Khang Tư, nàng chỉ vì bạn tốt của mình trở nên có chút tư vị nữ nhân mà cao hứng, cho nên nàng hướng Y Ti Na nhoen miệng cười, rồi mới ra lệnh:

- Khang Tư, cho người thời gian một tháng rèn luyện binh sĩ dưới quyền của người, một tháng sau lập tức lên đường!

Nàng ra lệnh này đổi lại chỉ là một tiếng đáp bình thản như không có gì:

- Rõ!

Y Ti Na vừa nhìn thấy Ngã Lệ Ti mỉm cười, lập tức cảm giác được mặt nóng lên, nàng cũng biết mình hôm nay không giống với trước kia, đó là bởi vì đêm qua nàng lại mơ thấy được cùng Khang Tư ở bên nhau. Cho đến lúc này, nàng mới phát giác hình bóng của Khang Tư bất tri bất giác nằm sâu ở trong lòng rồi. Cũng bởi vì như vậy nàng có chút không dám trực tiếp nhìn Ngã Lệ Ti.

Đến khi Ngã Lệ Ti đứng lên tuyên bố hội nghị lần này kết thúc, ngoài cửa truyền đến tiếng báo cáo của vệ binh:

- Từ Tâm Quốc, Vương tử Tật Nạp Tháp điện hạ giả lâm.

Ngã Lệ Ti vừa nghe thoáng sững sốt một chút, nàng biết Vương tử Từ Tâm Quốc này là con cháu của Vương hậu, trước kia cũng gặp mặt hần mấy lần, chẳng qua là không có để lại ấn tượng đặc biệt gì, lần này tới chắc là tới để gặp Vương hậu? Cho nên nàng không có để ý vẫn tuyên bố hội nghị lần này kết thúc.

Quy củ cung đình của Khi Hồng Quốc là như vậy: khi vệ binh ở ngoài báo là có sứ giả của nước nào đó đến gặp, thì Quốc vương và cả triều thần của nước đó đồng thời phải đón tiếp, bởi vì đây là vấn đề ngoại giao giữa hai nước.

Còn báo là người nào đó của nước nào đó tới, vậy thì chỉ là gặp mặt bình thường, dĩ nhiên sẽ có người chức vị thân phận tương đương với người tới tiếp đón, Quốc vương sẽ tạm dừng hoặc tuyên bố kết thúc hội nghị, lúc này biết hần hoặc muốn gặp Quốc vương hoặc gặp quan viên nào thì mới lưu người đó lại tiếp kiến, còn những người khác có thể rời đi. Chính lúc này là như thế.

Dĩ nhiên lính gác cửa báo lên người nào đó cầu kiến, Quốc vương sẽ do chủ ý của chính mình quyết định có gặp hay không thôi.

Y Ti Na cũng biết người này, lúc hần tới Khi Hồng Quốc, tác phong lễ phép, mình từng muốn mời hần cùng nhau ăn bữa điểm tâm. Dĩ nhiên người mời còn có Ngã Lệ Ti và Vương hậu. Từ trước tới nay, trừ lần mời một mình Khang Tư là bởi tò mò ra, nàng cho tới bây giờ cũng chưa có mời một mình bất cứ nam tử nào khác.

Nàng đối với Vương tử này ấn tượng khá tốt, ở trong ấn tượng của Y Ti Na người này phong tư tuấn tú, rất có phong độ, hơn nữa rất có tài ăn nói, kiến

thức cũng yên bác, khiến người khác cùng hấn nói chuyện cảm giác rất vui vẻ.

Trong lúc hấn ở lại hoàng thành, hấn cũng được những quan viên khác phụng bồi cùng Y Ti Na nói chuyện phiếm, thường thường lúc nói chuyện phiếm hấn trở thành trung tâm, ở trước mặt mọi người không ngừng thể hiện ra mị lực của hấn, làm mê đảo không ít những cô gái quý tộc.

Bất quá mấy lần hấn tìm Y Ti Na nói chuyện phiếm đều rất lâu, nếu nói thời gian hấn tạm ở lại là mười ngày, thì thời gian hấn đi tìm Y Ti Na đã là chín ngày. Có thể hấn cũng biết là Y Ti Na không thích một mình cùng nam nhân ở một chỗ, cho nên mỗi lần đều có những người khác phụng bồi cùng.

Hơn nữa không biết hấn từ nơi nào nghe được sở thích của Y Ti Na, mỗi lần đều tặng lễ vật mà Y Ti Na thích. Cho nên Y Ti Na đối với nam nhân này tương đối có hảo cảm.

Y Ti Na mặc dù cũng muốn đòi bằng hữu này, nhưng năng thấy Công chúa rời đại điện đi vào bên trong. Không thể làm gì khác hơn là quyết định không chờ bằng hữu lân quốc này tới, cùng Công chúa tiến vào bên trong điện.

Bởi vì nàng còn có chuyện rất trọng yếu phải cùng Công chúa thương lượng qua. Đó chính là việc học tập của Khang Tư.

Với tính cách của Khang Tư dĩ nhiên sẽ không lưu lại tiếp kiến Vương tử kia làm gì, hấn cùng mấy người quan văn và võ tướng có thể có chuyện rời đại điện đi. Ra cửa đại điện gặp một người được hai võ sĩ bảo vệ, một người tuổi trẻ dễ nhìn. Khang Tư đoán rằng hấn chính là Vương tử Tập Nạp Thập kia, cho nên chấp tay thi lễ rồi mới rời đi.

Tập Nạp Thập mang theo nụ cười mê người rất lễ phép hướng những người hành lễ với mình đáp lễ, dĩ nhiên cũng hướng Khang Tư đáp lễ. Cũng cùng rời đại điện đi là Mặc Lỗ, vừa hành lễ vừa hướng ánh mắt sang bên Khang Tư. Rồi mới hướng bên khác rời đi.

Tập Nạp Thập thấy ánh mắt này vốn trên mặt đang cười lập tức động lại, quay đầu nhìn theo bóng lưng Khang Tư, ánh mắt của hấn lại toát ra một loại hàn quang. “Thì ra chính là hấn!” Hấn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng một chút, xoay người tiến vào đại điện.

Khang Tư vừa ra khỏi hoàng cung, đám thân binh Y Đạt lập tức vây quanh Khang Tư hỏi lung tung này kia. Khang Tư không thể làm gì khác hơn là lạnh nhạt nói ra chuyện đã xảy ra trong hoàng cung và chuyện mình được bổ nhiệm.

Đám Y Đạt vừa nghe không khỏi cao hứng nhảy dựng lên, không ngờ chủ tướng vừa mới lên làm Thiên tướng không lâu, hiện tại lại được thăng lên Phó tướng. Mặc dù Công chúa nói là tạm thời giữ chức Phó tướng, nhưng chỉ cần tiêu diệt sạch bọn phi đồ kia, còn không phải là lập tức chuyển thành chính thức sao? Khi đem toàn bộ lãnh thổ thu phục trở lại, đến lúc ban thưởng nhất định có thể nhận được tước vị Tướng quân.

Nghe đám thân binh miêu tả tiền đồ tươi sáng, Khang Tư chỉ có thể lộ ra một tia cười khô, rồi được bọn họ hộ tống trở về quân doanh.

Công chúa đã thành công che giấu tình cảm của mình với Khang Tư, khiến cho mọi người không quá để ý những chuyện năng trọng dụng Khang Tư, còn hướng tới Quốc vương chọn ra những bộ hạ ưa thích muốn đưa đi.

Người ở trong quân bộ suy nghĩ so với những thân binh bọn Y Đạt không sai biệt lắm, bọn họ cũng coi Khang Tư chính là tinh anh tương lai của quân bộ sau này. Từ Tiểu đội trưởng quân 50 người, tới đại đô đốc gần ngàn người đã được tăng lên làm Phó tướng thống lĩnh 5000 binh. Đây chính là tốc độ như bay a.

Hơn nữa lần này còn được bổ nhiệm làm chỉ huy tiên phong, với xưng hiệu Chiến Thần của người ta mà nói, tiêu diệt phi đồ, thu phục lãnh thổ còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao. Đến lúc đó càng có thể vì những chiến công này còn được đề bạt làm Tướng quân hoặc là Đại Tướng quân.

Mặc dù đầu não của quân bộ hiện tại là Cổ Lạp được thăng lên làm Đại tướng quân, nhưng thứ nhất lão đã tuổi già sức yếu, thứ hai gặp phải đã kích con trai độc nhất đã ra đi trước lão. Xem ra lão Đại tướng quân này không lâu sẽ về quê cũ dưỡng hưu. Còn Khang Tư tuổi trẻ lực khỏe, chẳng những có được xưng hiệu Chiến Thần, mà còn có được danh tiếng và sức ảnh hưởng kinh người trong dân chúng.

Cứ như vậy, kẻ ngốc cũng biết sau này người nào sẽ nắm quyền thế. Mặc dù những Tướng quân kia bề ngoài địa vị cũng không kém so với Khang Tư cũng không thấp hơn. Nhưng đều giữ những chức quan nhỏ trách nhiệm thấp như cung cấp, vận tải, hay công tác hậu cần. Bọn họ ngoài mặt càng không có cái vấn đề gì. Gió thổi chiều nào thì nương theo chiều đó.

Cho nên bọn Khang Tư vừa mới trở lại doanh trại tân binh, quan viên và công nhân hậu cần đã chạy đến giúp bọn hấn kiến thiết quân doanh chính qui. Bọn họ còn không có dừng chân lại, quan viên quản lý lần trước vừa giúp trang bị lại đưa xe ngựa tới, bọn họ cười ha ha nói lần trước quên đem khô giáp cùng những thứ này tới, lần này bổ sung thêm. Nói xong cũng ba chân bốn cẳng đem khô giáp đặt xuống, hơn nữa lần này bọn họ không đòi Khang Tư nói điều gì liền đánh xe ngựa đi.

Y Đạt sau khi kiểm tra hết những khô giáp này ngạc nhiên phát hiện, chẳng những có khô giáp thượng đẳng dành cho Tướng quân, hơn nữa còn có 5000 bộ khô giáp dành cho binh sĩ. Y Đạt mừng rỡ kêu lên, bởi vì chỉ có những bộ binh hạng nặng mới có thể xứng đáng có khô giáp.

4000 tân binh vừa được biên vào dưới trướng của Khang Tư nghe thế lại càng hoan hô ầm ĩ, còn 1000 tên binh sĩ kia không thể làm gì khác hơn là nhếch mép nói đáng ghét. Bất quá bọn họ cũng rất nhanh gia nhập trong tiếng hoan hô, bởi vì bọn họ cũng biết mình đã trở thành những bộ binh hạng nặng.

Khang Tư một mình ở trong phòng của mình, hấn nhìn xuyên qua cửa sổ, im lặng nhìn xe ngựa không ngừng xuất hiện phía ngoài cùng những binh sĩ đang hoan hô, với cả những công nhân bận rộn kia nữa.

Một lúc lâu, hần ngẩng đầu, nhìn trần nhà thờ dài.

Về mặt của hần mặc dù làm cho người ta một loại ấn tượng giống như không cần những đồ vật trước mắt này, không vì đạt được địa vị mà cao húng, cũng không vì sắp tham gia chiến đấu mà khấn trương. Nhưng hần biết nội tâm của mình hiện tại đang bối rối không ngừng.

Bởi vì Khang Tư không phải là một người cao ngạo quên đi bản thân mình. Hần thập phần rõ ràng năng lực của mình, để một mình hần tự ra chiến trường, hần có thể chém giết địch nhân không lùi bước chút nào, thậm chí có chết đi trong chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Nhưng hiện tại không phải là lo tốt cho một mình hần là được, mà là phải dẫn 5000 thanh niên trai tráng này, tuổi họ còn trẻ còn đầy hy vọng vào tương lai lại phải theo hần đi giành lấy chiến thắng. Mà mình hoàn toàn không có được những năng lực này.

Khang Tư biết, hần mặc dù đã làm Tiểu đội trưởng lãnh 50 người, rồi là Trung đội trưởng lãnh 200 người, trước hôm nay cũng là một gã Thiên tướng lãnh 1000 người. Nhưng hần lại hoàn toàn không có chỉ huy qua bọn họ, cũng chưa từng dẫn bọn họ đi chiến trường giành được thắng lợi lần nào.

Lúc ở biên giới khi làm Tiểu đội trưởng, chẳng qua là có thể mang bọn họ rèn luyện, rồi mới chấp hành một lần nhiệm vụ đi tuần tra, để rồi vĩnh viễn chia tay bọn họ.

Còn cứu Công chúa ra đi tới phòng tuyến thứ hai, hần mặc dù trở thành Trung đội trưởng, nhưng không có ăn nằm với chiến trường liền kết thúc chiến đấu, cùng Công chúa tới hoàng thành, 200 người kia hiện tại ở đâu hần cũng không biết.

Đi tới hoàng thành, hần trở thành Thiên tướng, ngoài việc có thể phụng bồi những người này rèn luyện hần còn có thể làm gì? Trên chiến trường cũng không phải là có được thể lực cường tráng, thuần thực bản lĩnh giết địch là có thể đạt được thắng lợi. Điểm này mặc dù không có người nói cho hần biết, nhưng hần cũng hiểu.

Khang Tư vuốt ve chuỗi kiếm của mình, cười khổ lắc đầu, tại sao khi Công chúa hỏi mình có nguyện ý hay không tiếp thu mệnh lệnh, mình vì cái gì không nói không muốn chứ? Có thể bởi công chúa chỉ dùng ngữ khí để ra lệnh, mà ý tứ bên trong có phải nguyên nhân mình nhất định phải đáp ứng không?

“Mình chỉ là một người có sức mạnh, như thế nào có thể trở thành một quan chỉ huy, như thế nào có thể dẫn bọn họ đạt được thắng lợi đây?” Khang Tư quyết định hướng công chúa từ chối chức vị. Danh dự cùng danh tiếng đối với hần mà nói căn bản không tính là gì. Cho dù bị công chúa xử tử, cũng chẳng phải tốt hơn nhìn những binh sĩ ngoài kia bởi vì mình vô năng mà mất đi cuộc đời tươi đẹp sao?

Khang Tư sửa sang lại y phục một chút rồi đẩy cửa phòng ra, Y Đạt lập tức phát hiện hần, vừa ôm một bộ khôi giáp xinh đẹp vừa mừng rỡ chạy tới nói:

- Đại nhân, ngài xem, đây chính là khôi giáp của ngài, là khôi giáp dành cho Tướng quân đó, đám hậu cần của quân bộ kia quả thật đúng là có ý tứ. Đại nhân ngài mặc vào nhất định rất tuần tú... Ô? Đại nhân, ngài muốn đi đâu?

Khang Tư vừa nghe Y Đạt nói chuyện vừa đi dắt ngựa, cho nên Y Đạt tò mò hỏi.

Khang Tư dắt ngựa, nhìn chăm chú đội trưởng thân binh đang chờ mình trả lời, nhìn ánh mắt trong suốt của hần, Khang Tư biết quyết định của mình là đúng. Sao có thể làm cho người thanh niên tốt trước mặt này chết dưới sự vô năng của mình chứ? Hần lộ ra nụ cười cùng cảm giác nói không nên lời. Đưa tay vỗ vỗ bả vai Y Đạt, thần nhiên nói:

- Ta đi ra ngoài một chút, các người không cần đi theo. Bảo trọng.

Nói xong phi thân lên ngựa, giục ngựa chạy ra ngoài quân doanh.

Y Đạt ngơ ngác ôm khôi giáp nhìn bóng lưng Khang Tư càng ngày càng nhỏ, hần biết Khang Tư không thích thân binh đi cùng hần, cho nên đối với câu nói trước của Khang Tư hần có thể hiểu, nhưng hai chữ bảo trọng nói sau đó có chút là lạ, hơn nữa cảm giác thật giống như mang một chút hương vị chia tay.

Y Đạt xoa xoa đầu mình, mình nghĩ nhiều quá, không lâu sẽ phải ra chiến trường rồi, có thể đại nhân có chút chuyện riêng phải giải quyết mới không cần thân binh cùng đi, còn câu bảo trọng kia chẳng qua là đại nhân lễ phép dùng từ thôi. Cho nên Y Đạt vẫn rất là cao hứng đi hỗ trợ phân phối trang bị, nếu không 5000 tên cường đạo kia nhất định sẽ bởi vì phân chia không đều mà đánh nhau.

Khang Tư đi tới cửa thành, lần này hần dừng ngựa lại giống như mọi lần trước, trình ra chứng minh thân phận. Những vệ binh kia sau khi tiếp lấy nhìn lướt qua rồi cung kính đưa trả cho Khang Tư. Khang Tư cười ngựa đi không bao xa đã nghe thấy lời nói của vệ binh từ phía sau truyền tới:

- Các người biết không? Khang Tư đại nhân đảm nhiệm quan chỉ huy tiên phong đi thu phục lãnh thổ đó.

- Hừ, toàn thành đều biết, người cho rằng chỉ mình người mới biết sao?

- Phải rồi, nghe nói phi đồ có hơn một vạn người, Khang Tư đại nhân dưới trướng mới có 5000 người, có thể đánh thắng được không?

- Hừ! Sao lại đánh không thắng? Đám gia hỏa kia cũng chỉ là một lũ ô hợp, chỉ là nhiều người thôi.

- Nhưng không phải lần trước phái đi một Thiên tướng bị phi đồ đánh cho toàn quân chết hết đó sao?

- Có làm hay không vậy? Thiên tướng kia sao có thể so sánh cùng Khang Tư đại nhân chứ? Đại nhân là Chiến Thần a, một người có thể tiêu diệt ba bốn

ngàn người a!

- Đúng vậy! Cái tên này, sao đối với Chiến Thần bên mình mà cũng không có tự tin chứ? Chúng ta chuẩn bị nhìn đại nhân vinh thăng Đại tướng quân thôi!

Khang Tư nghe được những lời này, lộ ra một tia cười khổ, tự giễu nghĩ: “Chiến Thần? Ta chỉ là một tên quân nhân bình thường a”. Đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh trong:

- Ôi... từ sau khi tới đế đô cũng chưa có nhìn trời cao như vậy...

Khang Tư thở dài thấp giọng nói.

Cúi đầu xuống đồng thời hần vừa giục ngựa, vừa kéo cương ngựa chạy tới hoàng cung.

Khang Tư không gặp phải bất luận kẻ nào hỏi thăm, vẫn đi tới nghị sự điện. Hần ngoài chỗ này ra, căn bản không biết muốn đi đâu tìm Công chúa.

Quan viên coi điện nhìn thấy Khang Tư vội vàng đi ra hành lễ hỏi:

- Khang Tư đại nhân, có chuyện gì không?

- Ta muốn cầu kiến Công chúa điện hạ, làm phiền ngài.

Khang Tư vừa đáp lễ vừa nói.

Mặc dù Khang Tư hiện tại đúng là người quan trọng của Khi Hồng Quốc, nhưng viên quan cũng không dám tự chủ trương đưa Khang Tư đi gặp Công chúa, cho nên viên quan kia để Khang Tư ở nơi này chờ một chút, đi vào bẩm báo. Công chúa có gặp Khang Tư hay không còn phải hỏi mới biết được.

Khang Tư yên lặng đứng ở cửa, bốn phía một mảnh yên lặng, xem ra Vương tử tới bái kiến kia cũng đã đi rồi. Khang Tư không có đợi chờ lâu, rất nhanh viên quan kia đi ra, về mặt cung kính nói:

- Khang Tư đại nhân, mời. Để tiểu quan dẫn đường cho ngài.

Quyển 3: Xuất Chinh Trừ Phiến Loạn

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kháng lệnh.

Ân Nặc mang theo một vạn quân thiết kỵ, hành quân ròng rã suốt mấy tháng, cuối cùng mới về tới chỗ cách đế đô của Hắc Nham Quốc khoảng một trăm cây số.

Hần hành quân chậm như vậy, là bởi vì hắn không ngừng phái người thám thính tin tức ở đế đô đồng thời phân tích kỹ càng tình hình, hơn nữa hắn cũng không muốn vội vã quay về quá sớm.

Dù sao, hiện nay ở hoàng thành cũng không có thế lực của hắn.

Hắn biết ca ca của mình một tháng trước về tới đế đô, dưới sự giúp đỡ của Tam đệ, ca ca hắn đã rất nhanh thu phục được các thế lực tại đế đô, chỉ thiếu điều lên ngôi vua nữa thôi.

Lúc này hắn đang nhìn lá thư trong tay do đại ca phái người đưa tới, trên đó viết hắn phải nhanh một chút chạy về cho kịp tham gia lễ tang phụ hoàng, còn nói cái gì cùng với nghi thức lên ngôi cử hành sau đó, thiếu mặt Nhị đệ hắn, những nghi thức này có thể sẽ giảm không ít ý nghĩa, hơn nữa phụ hoàng trên trời có linh thiêng cũng sẽ đau lòng.

Sau khi đọc những câu chữ viết đầy tình cảm huynh đệ đó, Ân Nặc cười lạnh một tiếng, vứt lá thư qua một bên.

Trải qua một thời gian bị đại ca phái tới phái lui, ra lệnh lung tung, búng cả gốc của mình, thậm chí nghĩ đến chuyện để mặc cho hắn đi vào chỗ chết. Cùng với chuyện lúc đó đại ca muốn tranh giành cô gái hắn thầm ngưỡng mộ, hắn cũng chỉ có thể đứng ở một bên thầm uất hận...

Ân Nặc rốt cục hiểu ra: nếu như không muốn bị người ta chỉ huy, như vậy chỉ có tự mình trở thành người thống trị chí cao vô thượng.

Nhưng hắn cũng biết thực lực mình hiện giờ rất yếu, chỉ có thể chỉ huy một vạn thiết kỵ thủ hạ này. Nói đến đội thiết kỵ này, hắn không khỏi nhớ tới chuyện mình đi nằm vùng trong lòng địch...

Sau khi hấn lên vào Khi Hồng Quốc, tìm được một gia đình quý tộc đã rơi vào tình cảnh sa sút đến nỗi không có cả người làm, hấn lấy gia tộc này làm thân phận của mình. Hấn đã dùng thân phận này để bá kiến một lão quý tộc cao niên, dĩ nhiên, lão nhân kia lúc còn thanh niên từng có qua lại với gia tộc suy vong này.

Hấn dùng một vài lời dối trá, đại loại như con tư sinh của người nào đó thuộc chi đời sau trong gia tộc; hơn nữa vì lễ vật tài bảo mang đến: Dưới sự giới thiệu của lão quý tộc, dưới sự mở đường bằng tài bảo, thêm vào năng lực và sức thu hút của bản thân, hấn dễ dàng chen vào thượng tầng xã hội của Khi Hồng Quốc.

Thượng tầng xã hội rất nhanh đã bị hấn hấp dẫn, vì chẳng những hấn nghi biểu bất phàm, phong cách lạnh lợi, bản thân hấn lại có sẵn phong phạm của vương tộc, càng khiến người ta tin tưởng không ai hoài nghi thân phận quý tộc của hấn.

Hơn nữa, hấn vẫn luôn rất phóng khoáng hào sảng.

Hấn vẫn thường xuyên biểu lộ mình là nhà quân sự tài ba, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có chút lễ vật trao tặng cho những quý tộc có quyền thế kia làm xúc động lòng người, đồng thời cảm thán một đôi lời rằng mình có năng lực mà không có chỗ phát huy, có tài mà không có đất dụng võ v.v... Dưới tình huống như thế, rất nhanh liền có mấy vị đại quý tộc tâu với Quốc vương đề cử hấn vào quân đoàn cấm vệ.

Quốc vương khảo sát tỉ mỉ hấn một lần, liền rất hài lòng phong cho hấn làm Thiên tướng. Vì vậy, hấn đã bắt đầu kiếp sống quân đội. Chẳng qua hấn cũng không có ngừng giao du với những quý tộc kia. Sau khi hấn cử binh tiêu diệt mấy đám cường đạo, các quý tộc lại đề nghị Quốc vương thăng quan cho hấn.

Quốc vương vốn có ấn tượng tốt với hấn nên không chút nghi ngại liền đồng ý.

Trải qua mấy lần tấn thăng như vậy, hấn rốt cục trở thành Trưởng quan cao nhất thống lĩnh quân đoàn cấm vệ.

Lúc này, đại ca của hấn bắt đầu loại trừ thế lực của hấn ở Hắc Nham Quốc. Rất nhiều thuộc hạ tâm phúc của hấn đã bị ngầm giết chết, cho đến khi hấn bắt đầu từ từ chuyển bọn tâm phúc ở trong nước tới Khi Hồng Quốc vào trong đội quân của mình.

Làm chuyện này rất đơn giản, mặc dù đối với lý lịch thân thế của quân đoàn cấm vệ khảo sát rất nghiêm mật, nhưng những năm gần đây quy định này cũng chỉ làm hình thức cho có mà thôi.

Nhất là hấn rất được tín nhiệm, nắm giữ công tác khảo sát, vì thế hấn tùy tiện gán cho thân phận của bọn tâm phúc là thuộc các quý tộc sa sút là được rồi. Mà lúc đưa danh sách cho Quốc vương thẩm tra, Quốc vương chẳng qua là lật lật vài tờ, thế là những danh sách kia cứ như vậy được niêm phong gác vào một xó trong kho.

Lúc mới bắt đầu bọn tâm phúc này chẳng qua là binh sĩ bình thường, nhưng hấn chỉ cần tùy tiện tìm một chút chuyện tức thì có thể làm cho một số quan quân mất chức hoặc phạm vào quân pháp.

Những quan quân này lúc bị đuổi đi vẫn mang lòng cảm kích chân thành với Ân Nặc, vì trước đó Ân Nặc làm ra vẻ lên lét gấp mặt bọn họ, đưa ra tội trạng của họ, đồng thời tỏ ý cho mọi người biết: Tất cả là quý tộc nên chỉ cần giải ngũ thì những chuyện phạm pháp kia coi như không có phát sinh.

Cứ như vậy không phí chút sức nào, bọn tâm phúc của hấn dần dần đã thế chỗ của bọn họ. Đến khi tất cả quan quân đều là người của hấn thì những tên binh tơm tướng cả ở phía dưới lại càng dễ dàng thay đổi mà thần không hay quỷ không biết.

Quân đoàn cấm vệ đều là do con cháu quý tộc tạo thành, muốn thay đổi hết sạch những người này cũng là chuyện rất dễ dàng: Ân Nặc chỉ cần tăng thêm việc rèn luyện quân sự thật khắc khổ, tăng quy định xử phạt thật nghiêm khắc thế là xong.

Đám con cháu quý tộc kia vốn được nuông chiều từ bé, như thế nào có thể chịu đựng nổi những yêu cầu nghiêm khắc của quân đội này? Vì thế rất nhanh tất cả đều tự động yêu cầu rời khỏi hàng ngũ.

Ân Nặc dĩ nhiên thừa cơ hội này, thế bộ hạ mình vào chỗ trống. Lúc này ngay cả thủ tục trình danh sách cho Quốc vương thẩm tra hấn cũng miễn luôn, Quốc vương đã quá tín nhiệm hấn rồi.

Hơn nữa bởi vì tính đặc biệt của quân đoàn cấm vệ là không có huấn luyện chung cũng không ở chung cùng doanh trại với những quân đội khác, cho nên không tới thời gian ba năm, cả quân đoàn cấm vệ đã biến thành đội quân riêng của hấn.

Quốc vương thấy cấm vệ quân vốn không có lực chiến đấu gì, lại biến thành đội thiết kỵ mạnh nhất danh tiếng vang dội trong cả nước. Trong lòng Quốc vương càng ưng ý mừng rỡ hơn, lại càng coi trọng Ân Nặc, hoàn toàn không có kiểm tra xem xét đội quân bảo vệ an toàn cho mình. Đến cả mấy người xuất thân quý tộc cũng vậy.

Dĩ nhiên, quân đoàn cấm vệ danh tiếng lẫy lừng, đối với Ân Nặc mà nói cũng không phải chuyện tốt, bởi vì các tiểu tử quý tộc trưởng thành kia, thấy vậy ngược lại càng hâm mộ hơn đều ngỏ lời muốn tham gia vào đội quân.

Không thể cự tuyệt Ân Nặc không thể làm gì khác hơn là tái diễn dùng các thủ đoạn, không chỉ dùng việc rèn luyện nặng nhọc hù dọa bọn họ, mà còn dùng tang vật giải bày để hãm hại bọn họ.

Ngẫu nhiên có một số không có chút tỳ vết nào, đặc biệt là mấy tên tiểu tử quý tộc tài năng xuất chúng. Hấn buộc lòng phải phái người giả trang thành

bọn lưu manh, nguy tạo việc ngoài ý muốn giết chết bọn họ.

Có thể nói, trong khoảng thời gian Ân Nặc ở Khi Hồng Quốc, đã làm cho các con cháu quý tộc có được thiên phú về quân sự dần dần biến mất hầu như không còn. Dĩ nhiên, quý tộc như vậy cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Bởi vì Ân Nặc rất khéo léo trong việc kết giao với quý tộc ở khắp nơi, nên không có kẻ nào hoài nghi thân phận của Ân Nặc. Vì thế khi Ân Nặc đề nghị đi úy lạo quân sĩ ở biên giới, lập tức liền nhận được sự ủng hộ của tất cả quý tộc.

Bọn họ biết ở đó thuộc vào khu vực an toàn, hơn nữa có quân đoàn cấm vệ bảo vệ bọn họ. Không một ai nghi ngờ chút nào đều xem như là một chuyến đi du ngoạn, là một chuyến đi để khoe khoang hành động của mình với thế nhân. Dĩ nhiên Ân Nặc cũng dùng lời nói dụ hoặc: có thể thừa cơ hội này để nâng cao danh tiếng của quý tộc, điều đó đã kích động bọn họ.

Cho đến khoảnh khắc khi bọn họ uống thuốc mê té xỉu, họ vẫn còn tin tưởng vào Ân Nặc.

Vốn sau khi quân đoàn cấm vệ trở thành đội quân riêng của Ân Nặc, nhiều tên bộ hạ cũng đề nghị Ân Nặc tạo phản, cướp lấy chính quyền Khi Hồng Quốc.

Nhưng Ân Nặc hiểu rằng với năm vạn quân thiết kỵ mặc dù có thể khống chế được vương thất và quý tộc của hoàng thành. Nhưng ở phụ cận hoàng thành còn có mấy chi quân đội mạnh, mà các tướng lĩnh thống lĩnh đều là thành viên của vương tộc. Nói cách khác, cho dù sau khi toàn bộ vương thất chết sạch, bọn họ cũng có cơ hội lên ngôi.

Nếu Ân Nặc lập tức tạo phản, bọn họ nhất định sẽ không quan tâm tới tánh mạng của Quốc vương mà phát động tấn công, thừa cơ hội tốt nổi loạn giết chết mọi nhà vương thất.

Dĩ nhiên khi đi úy lạo binh sĩ ở vùng biên giới, có lẽ Quốc vương đối với mấy thành viên vương tộc nắm giữ trọng binh trong tay cũng không yên tâm cho lắm, nên ra lệnh cho bọn họ nhất định phải đi theo đoàn úy lạo. Cứ như vậy dẫn bọn họ đi mà không có ngày trở về.

Thế nhưng sau khi làm cho Quốc vương chết đi, quốc gia cũng không có bị chia cắt mất nước, nếu không Ngã Lệ Ti và Vương hậu sao còn có cơ hội tranh đoạt vương vị chứ?

Nhưng thật ra nếu như đơn giản chỉ là một chỗ khó xử này, Ân Nặc đã tính trước mọi việc nhất định sẽ tạo phản, nhưng mặt khác còn có một điều khó xử.

Khi đại ca của hắn biết binh sĩ trong cấm vệ quân, đều là thủ hạ lúc trước của hắn may mắn còn sống sót ở Hắc Nham Quốc chuyển tới. Không biết vì sợ hắn phản bội hay là cái gì, lại dựa vào phụ vương ra lệnh, phái người đến làm Phó tướng của hắn.

Tên kia sau khi lên làm Phó tướng, lập tức yêu cầu Ân Nặc nghiêm khắc chấp hành theo như kế hoạch định trước. Trong người hắn mang mật lệnh của Phụ vương khiến Ân Nặc cũng không thể nào dưng tới hắn được.

Cũng vì thế, tên Phó tướng kia mới có thể dựa vào mật lệnh, dựa hơi tìm mọi cơ hội uy hiếp các sĩ quan thủ hạ của Ân Nặc. Dĩ nhiên, cũng ảnh hưởng không nhỏ, cho nên mới làm cho trong tay hắn lúc này chỉ có một vạn quân thiết kỵ. Những người khác một số thì quay lại đầu phục Hoàng Thái Tử sắp lên ngôi, một số thì rời khỏi quân đội mai danh ẩn tích.

Nghĩ tới đây, hắn lộ ra một tia cười lạnh, lạnh lùng lắm lắm:

- Bọn ngu xuẩn, bọn chúng cho là không có cơ hội nên mới phản bội sao? Hừ hừ, chỉ cần ta chưa chết, như vậy chuyện cũng không thể thành định cục được. -

Hắn ra khỏi doanh trường, nhìn về hướng Khi Hồng Quốc, vùng đất gần trăm vạn cây số vuông kia là công lao gầy dựng của hắn, hắn không thể cứ như vậy mà buông bỏ.

Vì nói không chừng cái địa phương kia đúng là cơ sở của mình, cho nên lúc rời đi, hắn đã bày sẵn một quân cờ ở đó.

Tác dụng của quân cờ này, chính là tiếp tục giữ trạng thái vô chủ của mảnh đất kia cho đến lúc hắn trở lại.

Lúc này một tên thân binh hai tay cầm một tờ giấy đưa tới.

Hắn tiếp lấy vừa mở ra xem, liền nở nụ cười:

- Lần trước đã chết gần một vạn binh sĩ thêm mấy tên Thiên tướng còn chưa đủ, lần này lại phái năm ngàn người cùng một Phó tướng tới? Ha ha ha, Khi Hồng Quốc thật nhiều người, xem ra vị Công chúa điện hạ kia thật giống như không đạt được mục đích không cam lòng ngưng lại.

Hắn đem tờ giấy cất vào trong túi. Hắn căn bản không thêm lo lắng những chuyện như vậy; bởi vì, hắn rất có lòng tin với năng lực của quân cờ của mình.

Nhưng Ân Nặc không biết rằng, viên quan truyền tin tình báo này không làm đủ chức năng của mình, không có viết rõ tin tức về viên Phó tướng kia.

- Truyền lệnh! Hành quân về đế đô!

Ân Nặc quay sang tên thân binh ra lệnh, hấn chuẩn bị trở về tham gia đại điển lên ngôi của đại ca, chỉ cần mình tỏ thái độ khiêm tốn một chút, tin rằng đại ca sẽ không liêu lĩnh làm chuyện nguy hiểm hại mình để bị người trong thiên hạ trách mắng.

Đột nhiên hấn có biến chuyển như vậy, cũng vì hấn nghĩ tới mảnh đất vô chủ kia.

“Cần gì tranh giành với đại ca chứ? Dù sao hiện tại mình cũng không thể nào tranh được với hấn, còn không bằng chính mình thành lập một quốc gia riêng. Sau đó... Ở trên chiến trường, ta có thể dễ dàng đánh bại quân đội của Hắc Nham Quốc. Hừ hừ...” Ân Nặc mang theo vẻ tươi cười phóng lên lưng ngựa, hấn chuẩn bị trở về tạo một mối nhân tình với đại ca của hấn.

-o-o-o-

Ở đây Khang Tư dưới sự hướng dẫn của viên quan, vào một gian phòng trong điện, viên quan cung kính nói:

- Đại nhân, Công chúa điện hạ và Đại thần quan đại nhân đều đang ở bên trong, tiểu nhân cáo lui trước.

Khang Tư còn chưa kịp nói cảm ơn viên quan, Công chúa có lẽ nghe tiếng của hấn, cướp lời:

- Khang Tư đứng không? Vào đi.

- Rõ.

Khang Tư vội vàng sửa sang lại y phục, đẩy cửa tiến vào.

Đi vào đầu tiên hấn nhìn thấy Công chúa không có mặc triều phục hoa lệ, mà đã thay một bộ y phục trang nhã hơi có chút trong suốt, nét mặt hờ hờ đang ngả người trên ghế.

Còn Đại thần quan thì ngồi bên cạnh Công chúa.

- Tham kiến công chúa điện hạ, Đại thần quan đại nhân.

Khang Tư chỉ nhìn thoáng qua liền vội vàng cúi đầu quỳ xuống bên cạnh cửa.

- Đứng lên đi, không cần đa lễ như vậy, Khang Tư, phiền ngài đóng cửa lại.

Công chúa dùng giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa nhu mì.

Giải quyết được vấn đề binh lực của Khang Tư, cũng giải quyết được vấn đề mình không có trực thuộc quân bộ. Tâm tình của Công chúa lúc này thật thoải mái, cũng khó trách nàng thất thố như thế.

Mặc dù không hiểu vì sao phải đóng cửa lại, nhưng Khang Tư vẫn theo thói quen chấp hành mệnh lệnh.

- Khang Tư, ngài có chuyện gì không?

Công chúa hoàn toàn không quan tâm tới bộ dáng đang lộ liễu của mình, xuất hiện trước mặt thần tử thì có gì không ổn chứ, nên vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, nằm trên ghế đặt câu hỏi.

Khang Tư vội vàng quỳ xuống, thoáng chần chờ một lúc, rốt cục hấn nói ra nguyên nhân tới cầu kiến công chúa:

- Thuộc hạ không thích hợp đảm đương chức vị Phó tướng, xin Công chúa thu hồi mệnh lệnh.

Đây là lần đầu tiên hấn kháng lệnh, cho nên tới lúc khẩn yếu vẫn có chút chần chờ.

Vốn động tác của Khang Tư đã khiến hai nàng sững sốt, nghe nói như thế lại càng ngẩn ngơ.

Công chúa vội vàng ngồi dậy kinh ngạc hỏi:

- Tại sao? Có phải có lời đồn đãi sàm sỡ gì hay không? Không nên để ý tới lời nói bần thiêu của những tên tiểu nhân đồ kỵ đó! Ngài chỉ cần biết rằng ta tín nhiệm ngài là được.

Công chúa mặc dù không có nhận được tin tức gì, nhưng một số lời đồn đãi vẫn nghe được một ít. Vì thế khi nghe Khang Tư từ chối làm quan, lập tức liền nghĩ tới vấn đề này.

Khang Tư nghe nói như thế, vội vàng giải thích:

- Không phải vậy, Công chúa, là thuộc hạ nghĩ rằng mình không có có năng lực, không thích hợp đảm nhiệm chức vị Phó tướng, không có liên quan gì tới những người khác.

Công chúa ngẩng người, nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống: T

- Không có có năng lực? Phải biết rằng việc bổ nhiệm ngài đã công bố khắp cả nước, mọi người đều biết Khang Tư ngài sắp đảm nhiệm Quan chỉ huy tiên phong! Bây giờ ngài lại nói không có năng lực không muốn làm? Vậy sao lúc đầu ngài vẫn tiếp nhận bổ nhiệm? Chẳng lẽ ngài sợ bọn đạo tặc kia sao?

Thanh âm của Công chúa càng ngày càng nghiêm nghị, vừa nói vừa nói đứng lên.

Ai khiến nàng kỳ vọng Khang Tư là bảo bối trong lòng là rồng trong đám người, không ngờ lúc này Khang Tư lâm trận lại chùn bước. Có thể tưởng tượng được tâm tình của Công chúa thất vọng biết bao!

Khang Tư vẫn cúi đầu, nhưng có lẽ kẻ ngốc cũng nghe ra Công chúa không vui. Nhưng đến mức này rồi, hắn cũng chỉ có thể triệt để làm theo ý nghĩ của mình: không thể vì mình không có năng lực mà để những binh sĩ kia chết đi.

Vì vậy lần đầu tiên trong đời Khang Tư bắt đầu diễn đạt ý nghĩ chân thật của mình:

- Công chúa điện hạ, năng lực của thuộc hạ thật sự có hạn, năm ngàn binh sĩ kia giao trong tay thuộc hạ, chỉ có thể dẫn bọn họ đi chịu chết uống công vô ích. Xin Công chúa thu hồi mệnh lệnh. Thuộc hạ nguyện ý trở thành một tên binh sĩ dưới quyền chỉ huy của các Tướng quân khác, xưng phong lên tuyến đầu giết địch.

Nói xong, hắn thờ phào một cái, lẳng lặng đợi chờ Công chúa xử phạt.

Ngã Lệ Ti sắc mặt thoáng hồng thoáng tái. Nàng cũng biết Khang Tư xuất thân là bộ binh, có thể đúng thật không có năng lực chỉ huy gì, nhưng một Tướng quân vừa sinh ra cũng đâu biết chỉ huy quân đội? Không phải đều là do rèn luyện ở trên chiến trường mà thành sao? Nàng bổ nhiệm hắn làm Phó tướng chính là vì công phu rèn luyện của hắn.

Ngã Lệ Ti cá giận đến nói không ra lời. Lúc này, Y Ti Na từ đầu vẫn ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay nàng. Ngã Lệ Ti thấy ánh mắt Y Ti Na lộ ra ý bảo nàng ổn định tâm tình, nàng dần con tức ngồi xuống.

- Khang Tư đại nhân, ý của ngài không phải là nói tình nguyện làm một tên binh sĩ, cũng không nguyện làm một Phó tướng dẫn binh sĩ đi chịu chết, lý do là vì mình không có năng lực chỉ huy, đúng không?

Y Ti Na với giọng nói lãnh đạm nói một hơi, ánh mắt của nàng cũng trở nên bình tĩnh mà không lộ ra một tia tình cảm nào.

- Đúng vậy, đại nhân.

Khang Tư vẫn cúi đầu thấp quỳ tại đó.

- Ngài thật đúng là rất ích kỷ đấy, Khang Tư đại nhân.

Y Ti Na đột nhiên liếc nhìn nói ra những lời này, khiến Ngã Lệ Ti và Khang Tư cũng không khỏi sửng sốt ngẩng người tròn mắt nhìn Đại thần quan.

Y Ti Na không để ý tới bọn họ, nói tiếp:

- Không phải sao? Ngài là một Chiến Thần có năng lực địch ngàn người, vậy làm một tên binh sĩ ở trên chiến trường, bất kể thắng lợi hay là thất bại, ngài nhất định có thể giữ được tánh mạng của mình.

Mà bọn binh sĩ kia thì tín nhiệm ngài, cho dù có chết trận sa trường như những con kiến. Ngài đừng nói với ta là nếu đổi lại một Tướng quân chỉ huy bọn họ sẽ không phải chết.

Ngài không muốn làm Tướng quân mà cam tâm tình nguyện làm một binh sĩ bình thường, chẳng qua là để trốn tránh trách nhiệm của một tướng lĩnh sau khi chiến bại! Có lẽ ngài cho rằng, chỉ cần những binh sĩ kia không phải chết trận ở dưới sự chỉ huy của ngài thì ngài có thể không phải gánh trách nhiệm gì sao? Cho nên, ta nói ngài rất ích kỷ!

Ánh mắt của Y Ti Na lúc này ác nghiệt không thể tả, cùng với trước kia quả thực như thay đổi thành người khác.

Khang Tư nghe nói như thế thân thể thoáng chấn động, hắn ngẩng đầu mờ màng nhìn Y Ti Na.

Ánh mắt Y Ti Na thoáng lóe lên một tia sáng không dễ nhận thấy, nàng tiếp tục dùng giọng nói lãnh đạm:

- Ngài là một quân nhân, thuộc hạ của ngài cũng là quân nhân, là quân nhân thì phải phục tùng mệnh lệnh!

Bất luận ngài có năng lực chỉ huy hay không, chỉ cần ngài là Trưởng quan của họ, bọn họ đều sẽ đi theo ngài ra chiến trường. Bất kể thắng bại như thế nào, chỉ huy bọn họ đi chiến đấu chính là nghĩa vụ quân nhân của ngài!

Nói đến đây, đột nhiên giọng nói của Y Ti Na chợt biến đổi trở nên ôn nhu hẳn lên:

- Nhưng thật ra ngài từ chối đảm nhiệm chức vị Phó tướng, nguyên nhân chủ yếu là vì ngài nhận định rằng mình không có năng lực chỉ huy. Nhưng điều này có thể học: có thể học ở trên chiến trường, cũng có thể từ trong sách vở thu được kiến thức chỉ huy nhất định. Ngài chớ quên, Đại thần quan ta chính

là giáo sư của ngài.

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Y Ti Na thật giống như lộ ra thần sắc đau thương, có điều là thần sắc này thoáng hiện rồi biến mất.

Ngã Lệ Ti vẫn lặng lẽ nhìn Khang Tư, nàng hy vọng Khang Tư có thể thay đổi chủ ý biết bao... nhưng Y Ti Na đã dứt lời hồi lâu, Khang Tư vẫn im lặng cúi đầu quỳ trên mặt đất, nàng không khỏi bức bối đứng bật dậy, lạnh lùng nói:

- Khang Tư, ngài là một quân nhân của Khi Hồng Quốc, mà ta là Thống soái tối cao của Khi Hồng Quốc, ta đã ra lệnh thì không thể nào thay đổi.

Khi Hồng Quốc Phó tướng, Quan chỉ huy tiên phong Khang Tư! Ta ra lệnh ngài trở lại cương vị của mình tiếp tục làm tốt khâu chuẩn bị ra chiến trường! Xong rồi, lui ra đi.

Nói xong, nàng phát tay một cái không hề nhìn Khang Tư nữa.

- Thuộc hạ cáo lui.

Khang Tư thốt ra mấy chữ này, sau đó lập tức đứng dậy lui ra. Cũng không ai biết Khang Tư nghĩ cái gì, bởi vì hắn vẫn cúi đầu người khác không thể nhìn thấy sắc mặt của hắn.

Khang Tư rồi đi mang theo bầu không khí căng thẳng trong phòng, qua một lúc lâu sau, Ngã Lệ Ti mới thở dài một hơi thật sâu:

- Ôi, Y Ti Na, ngài nói xem có phải ta sai lầm rồi hay không, không ngờ lại chọn phải một nam nhân không có dã tâm như vậy.

Y Ti Na không trả lời. Trước đó không lâu nàng đi theo Ngã Lệ Ti vào trong điện, không biết vì có gì Ngã Lệ Ti lại đem tâm tình của mình đối với Khang Tư nói cho nàng biết. Y Ti Na rất nhạy cảm lập tức hiểu rằng, nàng đối xử ân cần với Khang Tư, đã rơi vào tầm mắt của Ngã Lệ Ti.

Lúc này nàng mới hiểu được tại sao Ngã Lệ Ti vẫn luôn muốn để Khang Tư cử hành lễ bá sự, bởi vì chuyện yêu đương giữa thầy và trò là không thể nào phát sinh được.

Từ buổi ban đầu gặp gỡ đó, Y Ti Na lập tức quyết định áp chế tình cảm của mình, coi như nàng trở thành là sư phụ của Khang Tư. Không là gì cả, chỉ vì cái nguyện vọng muốn đạt thành thanh mai trúc mã kia.

Ngã Lệ Ti nhìn Y Ti Na cười khò:

- Chẳng qua cho dù hắn không có kinh nghiệm chỉ huy chút nào, cũng có thể đảm nhiệm loại nhiệm vụ này, bởi vì ta đã sắp xếp người trong đội quân của hắn. Ta tin rằng Khang Tư hắn không ngu xuẩn đến nỗi ngay cả nhân tài và kẻ ngốc cũng không phân biệt ra được?

Y Ti Na thoáng ngẩn người, không ngờ Nữ vương tương lai này còn chuẩn bị sẵn đầy đủ kế hoạch trong lòng.

Ngã Lệ Ti đột nhiên kéo hai tay Y Ti Na, cầu khẩn:

- Y Ti Na, Khang Tư đối với quân sự một chút cũng không biết, hắn có chăng chỉ là kinh nghiệm một mình anh dũng chiến đấu. Vậy phiền ngài đem sách kiến thức về quân sự dạy cho Khang Tư đi, mặc dù tạm thời không thể phát huy được tác dụng, nhưng bù lại cũng còn hơn là không có? Xin nhờ ngài, trợ giúp ta cùng nhau bồi dưỡng cho Khang Tư trở thành một Tướng quân kiệt xuất nha.

Y Ti Na khẽ tránh đôi tay của Ngã Lệ Ti, nhún mình vén áo thi lễ, dùng giọng nói bình thản:

- Nguyện vì ngài ra sức.

Không lâu sau, Y Ti Na rồi đi, Ngã Lệ Ti nhìn theo bóng lưng Y Ti Na, trên mặt lộ ra vẻ áy náy: “Thật xin lỗi, Y Ti Na, ta cho người biết tâm ý của ta với Khang Tư, không phải là bức bách người buông bỏ hảo cảm với Khang Tư. Nhưng buông bỏ lúc này, là có lợi cho người, đến lúc gả cho ta buông bỏ chẳng được thì phải thống khổ rồi. Ôi...”

Khang Tư thần thờ rời khỏi hoàng cung, ngồi trên lưng ngựa hắn luôn nghĩ tới của mấy câu nói Y Ti Na:

- Ích kỷ? Trốn tránh trách nhiệm? Nghĩa vụ?

Khang Tư quay mòng mòng với mấy từ ngữ này, một lúc lâu mới tự giễu cười: “A ha, xem ra Đại thần quan đại nhân nói không sai, ta có lẽ thật sự đang trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa rất ích kỷ đây.”

Hắn nghĩ từ khi nhập ngũ tới nay, chỉ có thói quen gánh chịu tính mạng của bản thân mình, bây giờ đột nhiên phải chịu trách nhiệm tính mạng của năm ngàn người, hắn không khỏi trở nên hoang mang.

Nói là lo lắng cho những binh sĩ kia vì mình mà mất mạng, nhưng nghĩ tới nếu mình né tránh trách nhiệm cũng giống như vô tình mình đã chiến bại rồi.

Mặc dù đã chứng kiến nhiều cái chết, nhưng ở nơi đó, mình và bọn họ cũng là một quân cờ như nhau, hắn không thể tưởng tượng cái cảnh mà hắn ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm cái chết.

“Ôi, tại sao khi ta làm binh sĩ, nhìn thấy đồng bạn chết đi thì không có cảm giác chút nào, nhưng nhìn thấy thuộc hạ mình chết đi, lại tự trách mình sâu nặng như thế chứ?” Khang Tư không biết rằng: đây chính là tự giác trách nhiệm của Quan chỉ huy hãn phải có.

Bất cứ một tướng lĩnh nào có tình người, nhìn thuộc hạ chết trận cũng sẽ đau lòng. Chỉ khác biệt ở chỗ có thể khống chế được loại tình cảm này hay không.

“Ồi... Có chiến tranh thì sẽ có thương vong, phàm là quân nhân đều sẽ có một ngày chết trận chốn sa trường. Ta là quân nhân, bọn họ cũng là quân nhân, bọn họ cũng giống như ta đều hiểu rõ sự tàn khốc của chiến tranh. Bọn họ là vì nghĩa vụ mà ra chiến trường, còn ta thì sao? Rốt cuộc là vì cái gì?”

Khang Tư nhớ lại: lúc ban đầu là do mình nhàn chán, không muốn sống tiếp cuộc sống phiêu bạt, hơn nữa tìm không được mục đích sống của mình, mới gia nhập quân ngũ.

Khi đó có thể mình vì mục đích sinh tồn mà tìm con đường sống, mà liệu mình chiến đấu; nhưng hiện tại chỉ huy thuộc hạ mình, thì vì cái gì mà dẫn bọn chúng đi chiến đấu chứ?

Vì nghĩa vụ của quân nhân? Vì thu phục lãnh thổ của Khi Hồng Quốc? Vì danh dự của quân nhân? Khang Tư đành chịu lắc lắc đầu, hết thảy những điều này cũng không thể dẫn tới ý nguyện mình dẫn dắt bọn họ tiến vào chiến trường.

Được rồi, cứ coi như là nghĩa vụ của người quân nhân đi! Ta đem tính mạng cống hiến cho lý do này, cũng với lý do này, ta phải tận lực để giảm bớt hy sinh cho bọn binh sĩ vậy!

“Đại thần quan đại nhân nói có thể dạy ta kiến thức chỉ huy, như vậy may ra ta có thể đảm nhiệm chức vị này thì sao?” Khang Tư ngẩng đầu thờ dài, chậm rãi giục ngựa rời đi.

-o-o-o-

Vương hậu ngụ ở bên trong cung điện.

Vương tử Tập Nạp Tháp của Tử Tâm Quốc đang nói chuyện với cô cô hãn.

- Tập Nạp Tháp, sao rãnh rồi đợi cô cô ở nơi này như vậy? Ngươi không tìm Y Ti Na Đại thần quan tâm sự sao?

Vương hậu ngồi trên ghế tay cầm quạt nhàn nhã quạt, nhìn đứa cháu khôi ngô tuấn tú đang nhâm nhi ly rượu.

Ánh mắt Tập Nạp Tháp lóe ra một tia hàn quang, nhìn chén rượu trong tay không chớp mắt, không biết đang chìm vào suy tư điều gì, hình như không nghe câu hỏi của Vương hậu.

Khi hãn tiến vào nghị sự điện, vừa lúc thấy bóng lưng Y Ti Na đi vào bên trong điện, trước kia lúc hãn tới thăm, Y Ti Na đều ra tiếp đón.

Lần này đột nhiên trở nên không để ý tới mình, chứng tỏ trước khi mình tới, nàng đã biết tình huống kia, và đã có bước chuyển biến xấu rồi.

Tên nam nhân đó có gì tốt chứ? Hãn chẳng qua là là một tên Thiên tướng, hơn nữa còn là một cô nhi hạ tiện, vừa không có tướng mạo xuất sắc, vừa không có tài hoa kinh thế hãi tục. Có thể khoe ra được cũng chỉ có chiến tích trong vòng ba năm giết một hai ngàn tên tiện dân hạ đẳng của địch quốc.

Công lao này thì có gì đặc biệt hơn người? Nếu như là mình, ba năm có thể giết chết địch nhân cả vạn tên! Hừ! Lại còn vì thế mà nhận được danh hiệu Chiến Thần gì đó?

Theo một tiếng nổ dòn tan vang lên, cái ly trong tay Tập Nạp Tháp bị hãn bóp nát bấy, rượu đỏ bên trong nhiễm đỏ bàn tay hãn, cũng không biết bên trong màu đỏ kia có trộn lẫn máu hay không?

Vương hậu dường như chứng kiến cảnh này thường xuyên, bà hoàn toàn không có kinh hãi hay trách móc chút gì, ngược lại cười hi hi hỏi:

- Cháu này, không phải vì Y Ti Na không ra tiếp đón ngươi mà cảm thấy rất tức giận đấy chứ?

Tập Nạp Tháp động tác rất tao nhã lấy ra chiếc khăn tay trắng như tuyết, lau lau bàn tay bị rượu vấy bẩn, trên tay không có một vết thương nào, không ngờ lại không có bị mảnh thủy tinh của ly rượu cắt bị thương.

Tiếp theo hãn lộ ra nụ cười nhả nhện mê người, nói giọng rất bình thản:

- Cô cô người nói đùa, cháu sao có thể vì như vậy mà tức giận chứ?

- A ha, nơi này chỉ có hai người nhà chúng ta, không nên diễn trò dùng để gạt người này, ta còn không biết bản tính của ngươi sao?

Vương hậu không khách sáo nói.

Tập Nạp Tháp nghe nói như thế, nét mặt cũng không biến chuyển gì, vẫn giữ phong độ tao nhã như cũ:

- A ha, thật là không thể gạt được cô cô. Được, tên Thiên tướng Khang Tư là người như thế nào?

- Khang Tư?

Vương hậu thoáng sững sốt một chút, đột nhiên chợt hiểu cười nói:

- Hẳn hiện tại cũng là Phó tướng, hơn nữa còn là Quan chỉ huy tiên phong đây. Có phải thấy Y Ti Na đột nhiên rất quan tâm hẳn hay không?

Tập Nạp Tháp lộ vẻ cười châm biếm, lịch sự nói:

- Cô cô thật đúng là đi guốc trong bụng cháu, cháu mà nghĩ tới cái gì cũng không qua khỏi ánh mắt của cô cô. Có điều Y Ti Na đại nhân phải quan tâm tới hẳn, dù sao đó cũng là học sinh của nàng mà.

- Tin tức của tiểu tử người cũng thật lạnh lẽ, chuyện mới phát sinh gần đây, người ở xa ngoài ngàn dặm vậy mà cũng biết? Người thật sự cho là như vậy sao? Lúc này Khang Tư cũng là người tin cậy của triều đình đây.

Vương hậu kể lại chuyện về Khang Tư cho Tập Nạp Tháp biết.

- Ô, hẳn là vì con của Tướng quân Cổ Lạp chiến bại, mới đạt được cơ hội như vậy? Còn ở dân gian hẳn thật sự có được danh tiếng cao như vậy sao?

Nghe xong chuyện về Khang Tư, Tập Nạp Tháp nhẹ gõ gõ tay lên bàn, mặc dù trên mặt vẫn lộ nụ cười, nhưng ánh mắt thì không ngừng lóe sáng.

- Không sai, vậy bây giờ người định làm mưu ma chước quỷ gì đây?

Vương hậu vừa thấy bộ dáng của Tập Nạp Tháp, đã biết thằng cháu này đang suy nghĩ gì, không khỏi lấy làm lạ hỏi.

- A ha, cháu đầu óc có mưu ma chước quỷ, cháu phải ca ngợi Phó tướng Khang Tư có được thanh thế như vậy, thật muốn kết giao bằng hữu với hẳn biết bao.

- Ha ha, kết giao bằng hữu? Không biết người có bao nhiêu bằng hữu rồi?

Vương hậu lộ ra nụ cười châm biếm, nàng biết rõ thằng cháu của mình thuộc loại người như thế nào.

- Cô cô không nên lật bài tẩy của cháu chứ. Được rồi, cô cô, người có nhớ...

Tập Nạp Tháp cúi sát đầu nói nhỏ vào tai Vương hậu.

- Ô, đại ca ta đổi tính rồi sao?

Vương hậu lộ ra nụ cười mãn nguyện, dùng cây quạt vỗ vỗ lên vai Tập Nạp Tháp nói.

Tập Nạp Tháp lại lộ ra nụ cười mê người:

- Nói như thế nào ngài cũng là cô cô duy nhất của cháu, là muội muội duy nhất của Phụ vương, chúng ta không giúp ngài là thân nhân duy nhất, vậy phải giúp ai chứ?

- Tiểu tử thói chỉ khéo dụ dỗ người như vậy. Nói đi, có gì cần cô cô hỗ trợ?

- Vậy trước hết cháu tạ ơn cô cô, cháu nghĩ...

Tập Nạp Tháp lại áp sát nói thầm vào tai Vương hậu.

Một lúc lâu sau, hai người cùng nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bầu cử không ứng cử viên.

Lúc Khang Tư cưỡi ngựa chạy như bay tới trước cổng thành, những vệ binh phía trước đều đứng tránh sang bên nhường đường, rồi tươi cười đứng đợi Khang Tư xuất trình thẻ chứng minh. Nhưng Khang Tư không có dừng ngựa như trước đây, mà vội vã chạy qua. Chúng vệ binh nhìn bóng lưng Khang Tư ngờ ngác đến phát ngốc, trong tai bọn họ vẫn còn lưu lại ba tiếng áy náy mà Khang Tư nói lúc đi qua: “Thật xin lỗi”.

Lúc Khang Tư trở về quân doanh, trời đã khuya. Người phát hiện Khang Tư là Y Đạt, hẳn vẫn đứng ở cổng quân doanh chờ Khang Tư.

- Đại nhân, ngài trở về rồi.

Y Đạt vội vàng tiến lại nắm cương ngựa cho Khang Tư xuống.

Khang Tư cảm khái nhìn Y Đạt, tên đội trưởng thân binh này, không biết rằng mới rồi thiếu chút nữa hắn đã từ bỏ bọn họ. Khang Tư ở trong lòng thở dài một hơi sau khi nhảy xuống, đồng thời nói tiếng cảm ơn.

- Đại nhân, các cấp Trưởng quan còn chưa có bổ nhiệm. Người bên quân bộ nói Công chúa có lệnh để đại nhân tự mình bổ nhiệm, chỉ cần giao danh sách cho bọn họ, bọn họ sẽ phát lại thư bổ nhiệm. Còn nữa, tất cả khô giáp của binh sĩ đã cấp phát xong, nhưng biên chế vũ khí còn mời đại nhân tới quyết định...

Y Đạt vừa dắt ngựa theo sau, vừa báo cáo với Khang Tư.

- Y Đạt, người tập trung toàn bộ người trong doanh trại đến sân thao luyện, ta có lời muốn nói.

Khang Tư đột nhiên thốt ra mệnh lệnh như vậy.

Y Đạt thoáng sững sốt nhìn Khang Tư một chút, hắn nhận thấy tối nay Khang Tư thật không giống như buổi sáng. Nói như thế nào nhỉ? Trước kia bất kể mình tôn trọng Khang Tư như thế nào, nhưng nội tâm vẫn chỉ xem Khang Tư là một Trưởng quan mới chưa có kinh nghiệm. Nhưng lúc này nhìn khí thế của Khang Tư, lại cứ giống như một vị quan chỉ huy từng trải lâu năm, tại sao có thể như vậy chứ?

Y Đạt mặc dù rất lầy lăm lẹ, nhưng vẫn lập tức chấp hành mệnh lệnh của Khang Tư. Có điều vừa chạy hai bước, đột nhiên quay đầu, có chút chần chờ nói:

- Đại nhân, hiện tại bọn họ đang ăn cơm tối, có nên hay không...

- A, vậy thì chờ họ ăn xong sau đó tập hợp lại đi.

Khang Tư vừa nghe vội vàng đổi lời nói; “Ồi, xem ra mình còn chưa thật sự thích hợp làm một Quan chỉ huy.”

- A... Đại nhân, ngài muốn tập hợp bọn họ có phải có chuyện trọng yếu phân phó hay không? Nếu như vậy, hay là triệu tập bọn họ lại đi?

Y Đạt nhìn thấy đại nhân lúc này thật giống như lại biến thành Trưởng quan mới thiếu kinh nghiệm.

Khang Tư khẽ cười:

- Không phải chuyện trọng yếu gì, chờ bọn họ ăn xong rồi gọi họ tập hợp đi.

Nói xong đi về hướng lều bạt của hắn.

- Đại nhân, ta đi dọn cơm tối cho ngài.

Y Đạt vừa nói vừa định rời đi.

- Cảm ơn, ta ăn rồi.

Khang Tư đành nói dối, hiện tại hắn căn bản không nuốt trôi được bất kỳ món ăn gì.

- Y Đạt, sau này nếu có chuyện gì ta không chú ý tới, phiền người nhắc nhở ta một chút. Giống như chuyện các huynh đệ vẫn còn đang ăn cơm tối vừa rồi, được không?

Khang Tư quay đầu lại nhìn Y Đạt, giọng nói đầy vẻ thành khẩn.

- Tuân lệnh.

Những thứ này vốn là trách nhiệm của thân binh, Y Đạt dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt.

- Cảm ơn.

Khang Tư bên môi lộ ra vẻ mỉm cười.

Khang Tư đã quyết định gánh chịu trách nhiệm của mình, hắn không có kinh nghiệm dĩ nhiên phải nhờ mọi người nhắc nhở. Trong suy nghĩ của hắn, Quan chỉ huy là phải chú ý tới hết thảy chuyện xảy ra.

- Đây là việc thuộc hạ phải làm.

Y Đạt vội vàng đáp lời, hắn cảm nhận được nụ cười của vị Trưởng quan kia mang đầy ý vui mừng, vì sao vậy? Xem ra Trưởng quan đúng thật có chút

khác với trước kia.

Đồng lửa chiếu sáng cả doanh trại, binh sĩ tập trung đến sân thao luyện, tất cả đều nhìn về Khang Tư đứng ở trung tâm.

- Thật xin lỗi, khiến mọi người vừa cơm nước xong đã tập hợp ngay. Lần này là muốn cho mọi người đề cử ra năm người làm Thiên tướng, mười Liên đội trưởng, năm mươi Đại đội trưởng, một trăm Trung đội trưởng, năm trăm Tiểu đội trưởng. (Tới đây không hiểu sao biên chế Quân đội của Khi Hồng Quốc thay đổi, nên phải sửa theo từ đây. Chỉ giữ lại chức Phó tướng và Thiên tướng. Có lẽ đây là biên chế riêng của Khang Tư chăng?)

Đây chính là lời mở đầu của Khang Tư.

Lời vừa nói ra, mọi người đều sùng sờ nhìn Khang Tư. Tạc Lạp là một trong một trăm tên Tiểu đội trưởng, trước là thoáng ngáy người giống như mọi người, nhưng lập tức liền lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Y Đạt lại bị dọa cho hoảng sợ, từ trước tới nay hắn chưa từng nghe nói tới chuyện đề cử binh sĩ đề cử ra Trưởng quan của mình, hắn không khỏi vội vàng tiến lên trước một bước, nói nhỏ với Khang Tư:

- Đại nhân, như vậy không tốt lắm đâu?

Khang Tư lộ ra nụ cười bất đắc dĩ:

- Không có biện pháp, ta không hiểu rõ năng lực của thuộc hạ, hoàn toàn không biết bổ nhiệm ai làm quan quân mới phải, chỉ đành để cho bọn binh sĩ đề cử thôi.

Y Đạt thoáng ngẩn người, hắn biết khi Trưởng quan trở thành Thiên tướng, đều là dựa vào những tên Tiểu đội trưởng được quân bộ bổ nhiệm. Vốn còn chưa đến nỗi nào, nhưng hiện tại đột nhiên tăng nhiều tới bốn ngàn tên binh sĩ không có quan chỉ huy, vốn một trăm Tiểu đội trưởng cũng có thể tấn thăng lên được, nhưng chỉ có chức vị năm Thiên tướng, thì phải bổ nhiệm ai mới được chứ? Nhất định những kẻ không được bổ nhiệm sẽ có ý kiến?

Trưởng quan đem quyền quyết định này giao cho binh sĩ, cứ như vậy, những Tiểu đội trưởng không được lên làm Thiên tướng, cũng sẽ không oán trách Trưởng quan.

Không ngờ Trưởng quan tưởng như phớt lờ không quan tâm tới người khác, lại nghĩ ra phương pháp thấu tình đạt lý tuyệt vời như vậy.

Y Đạt trầm suy nghĩ, không khỏi càng thêm bội phục Khang Tư. Hắn không biết rằng, Khang Tư đúng thật sự không biết bổ nhiệm người nào, mà không phải là sợ đắc tội với những Tiểu đội trưởng kia.

Trong lòng Y Đạt đã hiểu rõ vấn đề sau khi xin ý kiến của Khang Tư, hắn vội vàng lên tiếng ngăn chặn bọn binh sĩ bắt đầu châu đầu ghé tai thì thầm với nhau:

- Mọi người yên lặng, đây chính là lúc các người tự mình chọn ra Trưởng quan, những Trưởng quan này chính là người chỉ huy các người vào sinh ra tử, cho nên nhất định phải chọn ra người tài năng vẹn toàn mới được!

- Tốt, bây giờ tiến hành bỏ phiếu không ứng viên, các người hãy viết ra trong cảm nhận của các người người nào có thể làm Thiên tướng, Liên đội trưởng, Đại đội trưởng, Trung đội trưởng và Tiểu đội trưởng, Thiên tướng và Liên đội trưởng thì cần viết ra tên tuổi theo số người ấn định, còn Đại, Trung, Tiểu đội trưởng các người có thể viết bao nhiêu thì viết bấy nhiêu.

Những binh sĩ này đều là người trong thành, tuy rằng không thể có kiến thức sâu xa như những quý tộc kia, nhưng viết ra mấy tên người thì được. Trên phương diện này bọn họ giỏi hơn so với Khang Tư, cho nên bọn họ vừa nghe xong, reo lên một tiếng, vội chạy về tìm giấy bút tiến hành viết tên.

Khang Tư cảm thán nhìn Y Đạt, hắn cảm thấy Y Đạt thật thích hợp đảm nhiệm chức vị này hơn mình nhiều. Vừa rồi chẳng qua là hắn xin ý kiến của mình rồi làm, nhưng không ngờ Y Đạt lại nghĩ ra cách bỏ phiếu không có ứng cử viên.

Mình ban đầu còn định kêu bọn binh sĩ giờ tay đề cử, giờ nghĩ lại, nếu làm như vậy nhất định sẽ làm cho những tên không được chọn làm Trưởng quan, sẽ ghi nhớ thù hận bọn binh sĩ không giờ tay bỏ phiếu cho chúng.

“Ôi, xem ra ta thật đúng là không thích hợp làm Quan chỉ huy.” Khang Tư cười khổ lắc đầu. Nếu như Công chúa đồng ý cho hắn trở thành binh sĩ, hắn nhất định phải làm bộ hạ của Y Đạt.

Không sai biệt lắm đến lúc hừng sáng, mới thu lại toàn bộ những trang giấy viết tên quan quân, kiểm phiếu tổng kết xong.

Công tác kiểm phiếu tổng kết đương nhiên là hai mươi tên thân binh kia đảm nhiệm. Tất cả bọn binh sĩ mặc dù một đêm không ngủ, nhưng tinh thần mỗi người đều sung túc đang nôn nóng chờ đợi đưa ra kết quả.

Kết quả khiến Y Đạt giật mình kinh hãi, không ngờ hắn lại được phiếu bầu rất cao gần như năm ngàn phiếu lựa chọn hắn làm Thiên tướng. Hắn bị dọa cho hoảng sợ vội vàng bắt kẻ la lớn:

- Ta là đội trưởng đội thân binh, phải chịu trách nhiệm bảo vệ đại nhân, không thể đảm nhiệm chức Thiên tướng được. Đại nhân, xin ngài loại trừ chức vị cho ta.

Xem ra, Y Đạt trợ giúp Khang Tư quản lý quân đội, đã nhận được sự khen ngợi tin cậy của đông đảo binh sĩ.

Khang Tư cũng hiểu Y Đạt rất thích hợp để đảm nhiệm chức quan Thiên tướng, nhưng dù có đánh chết Y Đạt cũng không chịu đảm nhiệm. Khang Tư vì không có thói quen bắt buộc người khác nghe lệnh, không thể làm gì khác hơn là để Y Đạt như ý nguyện.

Một lần nữa chỉnh sửa tổng kết, không lâu sau có kết quả. Bổ nhiệm Thiên tướng như sau: Tạc Lạp, Cách Nạp, Mã Đa, Tư Đặc, Chiêm Mỗ Tư. Thì ra đều là tuyển chọn trong một trăm tên Tiểu đội trưởng. Còn mười Liên đội trưởng và năm mươi Đại đội trưởng, cũng là từ trong số Tiểu đội trưởng cũ chọn ra. Còn lại một trăm Trung đội trưởng và năm trăm Tiểu đội trưởng, đều chọn từ các binh sĩ tương đối có năng lực.

Mọi người đều rất hài lòng với kết quả này, nhất là các tân nhậm Trưởng quan lập tức được bọn binh sĩ bao quanh chúc mừng âm ỉ.

Tạc Lạp đối với chuyện mình đảm nhiệm chức quan Thiên tướng, cũng không lộ ra vẻ cao hứng gì, trên nét mặt vẫn bình thản như cũ nhìn không ra vẻ mừng vui.

Hắn đi tới mấy bước giờ tay chào Khang Tư nói:

- Đại nhân, ty chức nghĩ rằng trong quân vẫn còn thiếu một Quan quân nhu và một Quan thư ký. Bởi vì quân bộ không có phái người tới đảm nhiệm, hy vọng đại nhân tạm thời bổ nhiệm người đảm đương.

Khang Tư lúc này mới nhớ tới, vội vàng hỏi:

- Vậy Thiên tướng đại nhân cho là người nào thích hợp?

Hắn đối với những thứ này thật sự là dốt đặc mớ mớ hồ hồ như người đi trong sương mù, không thể làm gì khác hơn là hỏi người khác.

- Ty chức đề cử đội trưởng thân binh Y Đạt đại nhân kiêm nhiệm hai chức vụ này. Bởi vì Y Đạt đại nhân đối với vật tư và binh sĩ của cả quân doanh, đều rất nắm chắc hiểu rõ như lòng bàn tay.

Xem ra năng lực quan sát của Tạc Lạp vẫn rất tốt. Quả thật Y Đạt đối với hai thứ này rất nắm chắc, dưới sự chỉ huy của hắn việc phân phối vũ khí không gặp điều tiền hành rất thuận lợi.)

Tạc Lạp đề cử, lập tức nhận được sự ủng hộ của các quan quân khác. Khang Tư quay đầu lại nhìn Y Đạt hỏi:

- Y Đạt, ngươi nguyện ý tạm thời kiêm nhiệm thêm hai chức vụ này không?

Y Đạt biết không có hai loại quan viên này tồn tại. Đội quân của Khang Tư không biết đến năm nào tháng nào mới có thể tiến hành biên chế và huấn luyện. Nhưng hắn một lòng vì Khang Tư, cũng không quản mình có thể vì thế mà quá cực khổ hay không, gật gật đầu đồng ý.

Khi trời hừng sáng chính là tiến hành biên chế các tổ quân đội, các sĩ quan cùng đi vào lều của Khang Tư tiến hành thảo luận.

Kết quả là: Thiên tướng Tạc Lạp chỉ huy quân tiên phong toàn quân trang bị trường thương.

Thiên tướng Cách Nạp và Thiên tướng Mã Đa phân biệt: chia chỉ huy hai đạo quân tả quân và hữu quân, toàn thể binh sĩ trang bị đao và thuẫn.

Thiên tướng Tư Đặc là trung quân, Chiêm Mỗ Tư là hậu quân, toàn bộ binh sĩ của hai đội quân này mỗi binh sĩ đồng thời trang bị hai loại vũ khí cung tên và trường kiếm.

Những chuyện này đều do các quan quân, hơn nữa chủ yếu là Tạc Lạp đưa ra. Khang Tư thì yên lặng ngồi ở ghế chủ tọa, chỉ lúc nào mọi người hỏi, hắn mới gật gật đầu biểu hiện đồng ý.

Lúc này hắn không biết gì để chen miệng vào, nhưng hắn cũng không phải là ngờ ngác ngồi không, mà tập trung tinh thần chăm chú nghe Tạc Lạp giải thích tác dụng của việc sắp xếp binh chủng và vũ khí như thế nào.

Thế mới biết, để binh sĩ đội cung tên ở khoảng cách gần cũng có đủ lực chiến đấu, vì thế mới trang bị thêm trường kiếm. Chuyện này ở trong quân doanh tại biên giới trước kia không có.

Nếu như đội quân cung tên có thể đột nhiên biến thành đội quân trường kiếm, như vậy địch nhân tới gần tập kích đội quân cung tên, nhất định phải chịu tổn thất rất lớn.

Khang Tư thường xuyên xông vào tuyển đầu dĩ nhiên biết rõ điểm này, hắn có một lần xông vào đội ngũ quân cung tên, hắn cảm giác khi đó mình như lão hồ lạc vào bầy dê.

Vì sao người khác không nghĩ tới điểm này vậy? Khang Tư vốn đã rất bội phục Tạc Lạp, lúc này Tạc Lạp được thăng cấp, hắn lại càng kính nể hơn.

Hắn nghĩ rằng Tạc Lạp nhất định không phải một người bình thường, còn như tại sao Tạc Lạp trở thành một tân binh thuộc hạ của mình, Khang Tư sẽ không đi hỏi, mỗi người hắn là đều có bí mật của riêng mình.

Tạc Lạp cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, đối với chuyện lớn chuyện nhỏ tất cả đều hết sức giảng giải cho Khang Tư. Hơn nữa còn nói sơ về cách

điều động các binh chủng như thế nào, nguyên lý phối hợp như thế nào, mỗi một điều hắn đều lập đi lập lại mấy lần, cho đến khi ánh mắt của Khang Tư lộ ra vẻ hiểu rõ, hắn mới giảng giải tới điều khác.

Những quan quân khác đều là tân binh mới thăng lên, cho nên tất cả cũng đều ngồi nghe rất thân mật, hoàn toàn không thấy Tạc Lạp tỏ thái độ khó chịu hay câu gắt. Thế nhưng lúc này tất cả mọi người bất giác đều xem Tạc Lạp trở thành người đầu lĩnh của đám Thiên tướng mình, bởi vì năng lực quân sự của hắn, rõ ràng cao hơn mọi người rất nhiều.

Y Đạt không có tham gia hội nghị, Khang Tư ở trong quân doanh nên không cần bảo vệ. Lúc này hắn còn bận bịu hơn: Một mặt vừa bận bịu biên chế nhân viên binh sĩ của các đội quân đoàn đội, liên đội, đại đội, trung đội, tiểu đội, một mặt phải chạy đến quân bộ để trình danh sách các quan quân, đồng thời phải lo lương thực lo tiền lương...

May mà quân bộ vừa nghe là quân đội của Khang Tư, không nói một lời lập tức đem lương hướng các loại phát ra. Lúc này hắn mới thật thoải mái không như Quan quân nhu của các đội quân khác phải đợi chờ mồn mồn ở quân bộ.

Hội nghị kết thúc, các quan quân đều đi ra ngoài xem biên chế của đội quân mình như thế nào, chỉ có Tạc Lạp ở lại trong trường, lẳng lặng nhìn Khang Tư vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Khang Tư ngẩng đầu cười nói:

- Cảm ơn ngài, Tạc Lạp đại nhân, giúp ta học được nhiều kiến thức quân sự như vậy.

Trên gương mặt nghiêm túc của Tạc Lạp cũng lộ ra vẻ tươi cười:

- Đại nhân, đây là điều tâm đắc của thuộc hạ, nếu như ngài không ngại, hãy xem thử xem.

Vừa nói, từ trong lòng ngực lấy ra một quyển vở đưa cho Khang Tư. Y - www.

Khang Tư thoáng sửng sốt, nhưng vội vàng hai tay nhận lấy:

- Cảm ơn ngài.

Tạc Lạp khi ra ngoài còn nói câu:

- Nếu có câu chữ nào không hiểu, ngài có thể hỏi Đại thần quan đại nhân, với trí tuệ của ngài, hắn có thể giải đáp cho ngài.

Khang Tư ngăn người đứng sững tại chỗ, một lúc lâu Khang Tư mới lộ ra một nét cười khổ lắc đầu; hắn không có bất mãn đối với câu nói của Tạc Lạp, mà là cười khổ vì dưới tình huống Tạc Lạp đã biết mình không có năng lực chỉ huy, vẫn thừa nhận mình là Trưởng quan, hơn nữa còn tình bơ dạy mình như không có gì.

Công chúa biết mình không có năng lực, vẫn bổ nhiệm mình làm Phó tướng, Đại thần quan cũng vậy, liền quyết định dạy mình học tập kiến thức quân sự, mà hiện tại tên thuộc hạ này cũng biết năng lực so với mình mạnh hơn cũng làm như vậy.

“Ta thật sự xứng đáng để mọi người kỳ vọng như vậy sao? Ta chỉ là một tên binh sĩ bình thường mà?” Khang Tư thở dài, mở quyển vở ra xem.

Lúc này hắn hơi nhớ tới Đại thần quan, hy vọng mình còn có cơ hội học tập với ngài.

Đang lúc nghĩ ngợi, ngoài cửa truyền vào tiếng báo cáo của vệ binh:

- Đại thần quan đại nhân tới!

-o-o-o-

Bên ngoài Đại thần điện trong hoàng thành, Vương tử Tạc Nạp Tháp của Từ Tâm Quốc cỡi ngựa chạy tới, bên cạnh hắn có mấy quan văn võ tướng trẻ tuổi. Bọn họ vừa ước hẹn tới gặp Đại thần quan Y Ti Na.

Tạc Nạp Tháp nhìn gói lễ vật trang trí xinh đẹp trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười mê người. Hắn tin rằng Y Ti Na thấy lễ vật này nhất định sẽ rất ưa thích.

Đi tới công thần điện, sau khi xuống ngựa Tạc Nạp Tháp đang định bước lên bậc thềm, Mạc Lỗ đã xuống thềm tiếp đón, lộ ra nụ cười đầy áy náy:

- Thật xin lỗi các vị đại nhân, Đại thần quan đại nhân mới vừa đi không có ở nhà.

Mọi người nghe nói như thế đều thất vọng một hồi, những quan văn võ tướng trẻ tuổi kia đã có hơn một tháng rồi không gặp mặt Y Ti Na.

Thường ngày cũng do Y Ti Na bận dạy Khang Tư học tập không thể tiếp kiến; hôm nay thật không dễ mới có cơ hội Khang Tư đang bận bịu luyện binh, không rảnh tới học tập. Hơn nữa cùng đi với Tạc Nạp Tháp, tên Vương tử này từ trước đến nay chưa từng bị Y Ti Na từ chối tiếp kiến, cả bọn đều nghĩ rằng lần này nhất định có thể gặp mặt, không ngờ nàng lại vắng nhà?

- Y Ti Na đại nhân đi đâu? Bao giờ trở về? Chúng ta ở đây đợi Y Ti Na đại nhân hay sao?

Tập Nạp Tháp hai câu trước là hỏi Mạc Lỗ, câu sau thì hỏi đám quan viên văn võ bên cạnh hắn.

Những quan viên kia dĩ nhiên đồng ý, dù sao cũng không có việc gì làm, đợi Y Ti Na trở về, càng biểu hiện thành ý của mình.

Mạc Lỗ cúi người hướng Tập Nạp Tháp thi lễ:

- Điện hạ, Đại thần quan đại nhân đi quân doanh rồi, đại nhân không nói khi nào trở lại, nhưng có lẽ, sớm nhất cũng là lúc chiều tối mới về.

Tất cả mọi người cả kinh, quân doanh? Đại thần quan đại nhân đi quân doanh làm chi?

Riêng Tập Nạp Tháp thì biết Mạc Lỗ nói quân doanh là chi quân doanh nào, ánh mắt hắn lóe ra một tia hàn quang, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hắn vẫn giữ vẻ mặt bình thản như cũ, dùng giọng hòa nhã hỏi:

- Ô, quân doanh sao, người biết Y Ti Na đại nhân đi quân doanh nào không? Đi nơi đó làm gì?

Mạc Lỗ biết rõ tính cách của chủ nhân, nghe giọng nói nhu hòa kia, toàn thân mồ hôi lạnh túa ra, cho nên hắn vội vàng nói:

- Là đi quân doanh của Khang Tư đại nhân, Đại thần quan đi dạy Khang Tư đại nhân học tập.

Tập Nạp Tháp vẫn giữ nụ cười, quay đầu lại nói:

- Ôi, nếu như vậy thì không có biện pháp, chúng ta trở về thôi.

Đám văn quan võ tướng kia khi nghe câu nói của Mạc Lỗ tất cả đều tái mặt, nhưng vẫn gượng cười nói:

- Phải, không có biện pháp, Y Ti Na đại nhân đi dạy học sinh của nàng, chúng ta đi thôi.

Nói xong mọi người lại lên ngựa, Tập Nạp Tháp biết những người này trong bụng đều đầy oán khí. Bởi vì vừa rồi thần điện không bao lâu, đã nghe thấy những lời đầy căm ghét của đám quan viên kia:

- Tên Khang Tư kia chẳng qua chỉ là một cô nhi mù chữ, Y Ti Na đại nhân tại sao lại tận tâm dạy hắn như vậy chứ?

- Phải, Khang Tư đang chuẩn bị ra chiến trường, mà vẫn đi quân doanh dạy hắn đọc sách viết chữ, thật không biết tại sao Y Ti Na đại nhân lại coi trọng hắn như vậy.

Tuy mọi người không nói ra nỗi thương tâm trong lòng mình, nhưng đều cho rằng Y Ti Na đại nhân vì tuân lệnh Công chúa, mới tận tụy dạy Khang Tư.

Trách công chúa thì không được, cho nên bọn họ đều lỗi Khang Tư ra chửi mắng.

Tập Nạp Tháp đang cấm hân Khang Tư cũng âm thầm mừng rỡ, không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy lại tạo được thêm một đám địch nhân cho Khang Tư.

Đi tới ngã ba, Tập Nạp Tháp lễ phép cáo biệt mọi người. Nhưng sau đó hắn vẫn đợi ở giữa đường không nhúc nhích, người hầu phía sau hắn không khỏi kỳ quái hỏi:

- Điện hạ, chúng ta đi đâu?

Tập Nạp Tháp vẫn đợi đám quan viên kia đi khuất, mới cười nói:

- Tôi phủ Đại tướng quân Cổ Lạp.

-O-O-O-

Khang Tư nghe báo Đại thần quan tới, vội vàng định ra ngoài nghênh đón.

Vừa mới đứng lên, cửa lều đã được một cánh tay ngọc vén lên, vẫn một thân mặc trường bào thần quan màu lam, Y Ti Na che mặt dần theo ánh thị nữ xinh đẹp kia tiến vào.

Khang Tư vội vàng quỳ xuống hành lễ:

- Tham kiến đại nhân.

- Đứng lên đi, ta và ngài là thầy trò không cần phải hành đại lễ như thế.

Y Ti Na bình thản nói, cũng không khách sáo đi tới ghé ngồi xuống.

Ả thị nữ xinh đẹp kia cầm một cái bao đựng ở một bên.

Khang Tư đứng lên nhìn thẳng vào Y Ti Na.

Y Ti Na thấy ánh mắt của Khang Tư, nàng lập tức quay đầu đi, nhưng rất nhanh quay trở lại đối mặt nhìn Khang Tư.

- À, bây giờ ngài đã hết mê muội, có phải đã quyết định điều gì hay không?

Khang Tư gật đầu, trả lời:

- Chẳng qua thuộc hạ cho rằng, thân là quân nhân, thì phải tuân thủ và thi hành nghĩa vụ của quân nhân.

Y Ti Na nghe thế, trong mắt lộ ra một tia thần sắc thương cảm.

Nàng biết, Khang Tư lựa chọn là dựa vào sự an bài của số mệnh, tất cả phần đầu đều là vì người khác, một nam nhân như vậy thì đến khi nào mới có thể vì chính hân mà phần đầu đây?

Y Ti Na trong lòng mặc dù đang thở dài, nhưng ánh mắt hoàn toàn không lộ ra.

- Ngày hôm qua ta đã nói với ngài, ta là giáo sư của ngài, cho nên trong lúc ngài còn đang huấn luyện ở trong nước, ta sẽ dạy ngài những kiến thức quân sự nhất định. Nhưng hãy nhớ kỹ, những điều này là binh thư trên sách vở, không thể đem áp dụng hoàn toàn trên chiến trường, mà phải tiến hành phân tích và vận dụng cho linh hoạt, có như vậy những hiểu biết đó mới trở thành kiến thức của chính ngài.

Nói xong, nàng nháy mắt ra hiệu cho ả thị nữ kia.

Thị nữ kia nhanh nhẹn tháo bao vải, lộ ra các sách vở và cuộn tranh bên trong. Nàng dường như biết ý của tiểu thư, cầm cuộn tranh trải lên bàn, còn cuốn vở trên bàn trước đó, Khang Tư sớm đã cất vào trong túi.

Y Ti Na chỉ bên cạnh nói,

- Tới đây ngồi đi, bây giờ ta sẽ giảng giải cho ngài một chút làm thế nào phân biệt một bản đồ, đây là năng lực mà Quan chỉ huy phải có.

Khang Tư giờ mới biết cuộn tranh kia là bản đồ. Mặc dù hắn đã từng nghe qua tồn tại một loại ghi chép hình thể của cả một vùng đất trên một trang giấy, nhưng chưa từng thấy qua.

Mặc dù Khang Tư rất muốn lập tức nhìn thử xem bản đồ rốt cuộc là thế nào, nhưng hắn vẫn kiềm chế hành lễ trước, sau đó mới ngồi ở bên phải Y Ti Na.

Hiện ra trước mắt hắn chính là một bức họa sông núi hết sức tỉ mỉ, trên một số địa phương đều có viết chữ, Khang Tư chỉ nhận ra mấy chữ, chính là ba chữ Khi Hồng Quốc kia.

Tâm tình Y Ti Na lúc này vừa kích động, vừa có chút ừ ừ. Tối hôm qua nàng vừa mơ thấy Khang Tư, giờ này Khang Tư đã ngồi bên cạnh mình, khiến cho nàng cũng có chút mất tự nhiên. Nhưng dù sao nàng cũng không phải là một cô gái bình thường, một khi đã quyết định điều gì thì nhất định phải làm cho xong.

Nàng lặng lẽ hít một hơi thật sâu, gỡ khăn che mặt xuống, liếc mắt nhìn Khang Tư, sau đó chỉ lên bản đồ nói:

- Đây là bản đồ đại lục phương Tây của chúng ta, mỗi quốc gia đều có một bản, được sự đồng ý của Công chúa điện hạ mới có thể đem tới đây. Ngài nhìn đây, chỗ này chính là Khi Hồng Quốc quốc gia của chúng ta, đây là địch quốc Hắc Nham Quốc, nơi này là Tử Tâm Quốc...

Y Ti Na vừa nói vừa dùng ngón tay trắng nõn mềm mại chỉ chỉ trên bản đồ.

Thị nữ kia thấy Y Ti Na gỡ khăn che mặt xuống lộ ra gương mặt tuyệt sắc, nàng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Nàng có chút khần trương nhìn tiểu thư, lại quay nhìn Khang Tư. Bởi vì nàng biết, tiểu thư chỉ ở trước mặt người thân cận mới gỡ bỏ khăn che mặt.

Tiểu thư tại sao lại gỡ bỏ khăn che mặt ở trước mặt Khang Tư chứ? Hắn là người thân của tiểu thư sao?

Ả thị nữ bất bình thay cho Y Ti Na, vì sau khi Y Ti Na cởi bỏ khăn che mặt, Khang Tư lại hoàn toàn không có lộ ra thần sắc kinh ngạc vì sắc đẹp của nàng. Hắn chỉ hơi sững sờ, rồi lại cắm cúi vào tấm bản đồ, thật giống như bức bản đồ kia còn đẹp hơn dung mạo của tiểu thư.

Nhưng tiểu thư không che mặt, làm sao có thể giữ được thần thái tự nhiên để giảng dạy chứ? Phải biết rằng mấy năm này, tiểu thư không có thói quen để lộ mặt xuất hiện trước mặt nam nhân a. Chẳng lẽ...

Ả thị nữ kinh ngạc há hốc mồm, ánh mắt nhìn Khang Tư cũng có chút đổi khác.

Thế nhưng nàng nghĩ sai rồi.

Tiểu thư Y Ti Na gỡ khăn che mặt ở trước mặt Khang Tur, không là vì cái gì khác mà vì nàng nghĩ rằng làm như vậy ở trong lòng nàng mới chân chính thừa nhận Khang Tur là học sinh của mình.

- Đại lục phương Tây của chúng ta này, vì ngăn cách bởi vách núi cao và biển cả, chia làm năm khối đại lục. Đại lục Hi Nhĩ Đạt, cũng chính là vị trí đại lục chúng ta đang sống, tổng cộng chỉ có ba quốc gia là Khi Hồng Quốc, Hắc Nham Quốc và Tử Tâm Quốc.

Y Ti Na giải thích tỉ mỉ:

- Tiếp nối một đại lục khác là đại lục Ai Đặc Tur, muốn đi đến đó, phải thông qua hải cảng ở Tử Tâm Quốc, mới có thể tới được.
- Đại nhân, nước ta và Hắc Nham Quốc không phải chỉ cách đại lục Ai Đặc Tur một khu rừng rậm sao? Tại sao còn phải thông qua Tử Tâm Quốc vậy?

Dưới sự chỉ dạy của Y Ti Na, Khang Tur đại khái nắm được cách phân biệt sông núi trên bản đồ, vì thế khi hắn nghe Y Ti Na nói, liền chỉ vào khu rừng rậm phía bên kia biên giới của Khi Hồng Quốc và Hắc Nham Quốc hỏi.

Y Ti Na gật gù đầu tán thưởng. Nàng biết Khang Tur có một thói quen tốt, phàm là học tập lúc gặp phải chỗ không hiểu sẽ đưa ra câu hỏi.

Nàng giải thích:

- Trên bản đồ mặc dù vẽ một khu rừng rậm ngăn cách đại lục Hi Nhĩ Đạt và đại lục Ai Đặc Tur, nhưng bên phía chúng ta là một vách đá dốc đứng hiểm trở, dưới vách đá cao mấy ngàn trượng mới là rừng rậm. Khu rừng rậm kia là thuộc về đại lục Ai Đặc Tur, chúng ta căn bản không thể nào từ nơi này tới đại lục Ai Đặc Tur. Đó cũng là nguyên nhân vì sao cùng một khối đại lục lại có hai tên.

Khang Tur lộ ra vẻ thì ra là như thế, còn ả thị nữ lại bêu môi khinh thường, bởi vì những chuyện này đa số người ở đại lục Hi Nhĩ Đạt đều biết, Khang Tur đại nhân này lại không biết? Trong đầu của tiểu nha này xưng hô với Khang Tur thêm hai chữ đại nhân, xem ra nàng thật sự sai lầm rồi.

- Những địa phương khác của đại lục trước không nói nữa, bây giờ chúng ta hãy nhìn chỗ ngài sắp đi thu phục.

Y Ti Na ra dấu bảo thị nữ đổi một tấm bản đồ khác, sau khi trải ra, Y Ti Na chỉ vào một vùng đất nói:

- Đây chính là vùng đất gần trăm vạn cây số vuông ngài sắp phải thu phục.

Nói đến đây, Y Ti Na thấy Khang Tur lộ ra vẻ mê muội, nàng hiểu Khang Tur chưa biết tính toán, nhưng hiện tại cũng không có thời gian dạy hắn những thứ này.

Thực tế là Y Ti Na muốn trong vòng một tháng, giúp Khang Tur hiểu rõ cơ bản về kiến thức quân sự, cho nên nàng tùy tiện giải thích một chút, rồi chuyển tâm giảng giải phong tục con người của vùng đất kia.

- Địa phương đó bởi vì chiến loạn mà dân chúng di dời đi, hiện giờ ước chừng còn năm trăm vạn người. Trừ một số quý tộc và phú thương có đất đai, những tá điền khác đều phục vụ bọn họ làm ruộng. Công chúa từng ra lệnh cho họ di dời vào nội địa, nhưng bọn họ luyến tiếc của cải ruộng vườn nên dứt khoát không muốn rời đi, đây là một nguyên nhân.

Một nguyên nhân khác, là bọn họ không bị bất cứ kẻ nào cai quản, hoàn toàn trở thành những kẻ nắm quyền ở đó. Tập hợp quyền lực và của cải bọn họ đương nhiên là không muốn rời đi. Căn cứ vào tin tình báo, bọn họ còn chuẩn bị hợp tác với bọn cường đạo, thành lập một quốc gia độc lập!

Khang Tur nghe nói như thế, không khỏi ngẩn người. Người bị hại và phạm nhân lại cùng một chiến tuyến? Vậy binh sĩ được phái đi tiêu diệt phi đồ, bảo vệ những người này thì phải làm sao đây?

Y Ti Na nghiêm túc nói:

- Thật ra đây mới là nguyên nhân thực sự làm cho toàn quân gần cả vạn binh sĩ bị tiêu diệt. Công chúa điện hạ bởi vì sợ chuyện này có thể sẽ khiến cho triều đình và dân chúng xao động, vì thế đã phong tỏa tin tức này.

Nhiệm vụ của ngài không những là tiêu diệt mười vạn phi đồ, mà còn phải tiêu diệt lực lượng võ trang của bọn quý tộc tài chủ có lòng phản phúc kia. Tóm lại, khi đến nơi đó, không nên tin tưởng bất cứ sự trợ giúp và hợp tác của người nào, bởi vì, nói không chừng bọn chúng chính là địch nhân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Xuất chinh trừ phiến loạn.

Cho dù Khang Tur không biết gì về tính toán, nhưng đại khái tình hình quân lực địch và ta, sau khi nghe Y Ti Na nói như thế, hắn cũng biết chút đỉnh.

Tính hết bọn cường đạo thì hơn mười vạn tên, còn thêm vào đó lực lượng võ trang của bọn quý tộc địa chủ mang lòng phản loạn. Như vậy chỉ bằng vào năm ngàn tân binh mình có thể đánh thắng được sao?

Y Ti Na nhìn ra mối nghi ngờ của Khang Tư, vội vàng giải thích:

- Mặc dù có những nguyên nhân khác tồn tại, nhưng Công chúa cũng đã nghĩ đến: nếu như phái đại quân đi chinh phạt, có thể sẽ dẫn tới các thế lực địa phương kia đoàn kết lại, mà địch nhân của chúng ta thì đang rình rập ở một bên. Đến lúc đó sẽ không phải tiêu diệt cường đạo, mà là dẹp trừ phiến loạn. Tuy nhiên nếu chỉ phái đội quân năm ngàn người đi, những thế lực địa phương kia sẽ không quan tâm nhiều lắm tới sự tồn tại của ngài, ngược lại sẽ tiếp tục tranh đoạt quyền lực ai làm chủ sau khi lập quốc. Đó cũng là nguyên nhân vì sao đám tài chủ đất đai kia mặc dù có tâm phản phúc, nhưng hiện tại còn chưa có làm phản chưa có lập quốc.

Y Ti Na xem như tự chủ trương thay Công chúa giải thích.

Vì sao phái năm ngàn người đi chinh phạt mười vạn người, nếu như không giải thích thỏa đáng, rất có thể sẽ khiến đám quan quân Khang Tư nghĩ rằng Công chúa phái bọn họ đi chịu chết.

Y Ti Na nói đến đây, liếc mắt nhìn Khang Tư:

- Nói cách khác, chỉ cần ngài từng bước từng bước chiếm dần các thành trấn đó. Một lần không nên khai chiến vượt quá hai thế lực địa phương, những bọn tài chủ kia sẽ không ra tay, ngược lại có khi còn thăm cao hứng vì giảm bớt được đối thủ cạnh tranh. Cứ như vậy, ngài có thể từ từ củng cố thành quả thắng lợi, dần dần tước giảm thực lực của đối phương, sau đó tiến một bước tiêu diệt bọn chúng.

Nhưng thật ra Y Ti Na đã nói dối, nàng vốn rất thông minh nên sớm đã hiểu rõ mặt trái của sự việc, cũng không giống như Công chúa nói như vậy. Phải biết rằng, giải quyết những quân phản loạn này vấn đề chính yếu là phải xuất động toàn quân, một lần ra tay diệt gọn mới là thượng sách.

Vừa mới bắt đầu, Công chúa rõ ràng đã khinh địch, vì thế mới dẫn tới gần cả vạn tên binh sĩ chết sạch.

Sau khi công chúa biết tình hình, vẫn quyết định phái binh lực nhỏ đi dẹp loạn. Mặc dù có liên quan tới việc không hợp tác với đám Tướng quân, nhưng nghĩ lại Công chúa cũng vì muốn thừa cơ hội này rèn luyện cho Khang Tư, mới dẫn tới việc nàng trợ giúp cho Khang Tư mọi phương diện, mà không tăng phái thêm quân chính quy.

Y Ti Na biết ý của Công chúa dĩ nhiên không thể nói ra. Cả đêm qua nàng xem bản đồ, phân tích tin tình báo, định ra các kế hoạch để có thể vừa rèn luyện Khang Tư, vừa có thể bảo đảm hẳn giành được thắng lợi.

Y Ti Na liên tục giảng giải đến lúc trời tối đen, mới cùng thị nữ rời đi. Nhưng nàng không có mang theo các tấm bản đồ quý giá kia, tất cả đều lưu lại cho Khang Tư tham khảo.

Khang Tư nhất thời quên hết mọi chuyện, tất cả tinh lực của hắn đều bị những tấm bản đồ đó hấp dẫn.

Cả đêm trừ lúc ra ngoài ăn cơm, Khang Tư chỉ ở lý trong lều xem những tấm bản đồ, hắn đã học được cách như thế nào để xem và hiểu địa hình địa thế. Sau khi hắn hiểu rành địa hình của Khi Hồng Quốc, mới cầm lấy tấm bản đồ thế giới ra xem: hắn rất muốn biết năm đại lục rốt cục có những quốc gia nào tồn tại.

Ngày thứ hai, Y Ti Na từ rất sớm đã tới quân doanh, lần này ngoại trừ giảng giải địa hình nàng chỉ dẫn cho Khang Tư về kiến thức quân sự trên quyền sách.

Khang Tư lại càng như si như cuồng đắm chìm trong kiến thức bao la như đại dương ấy.

Mỗi khi Y Ti Na rời đi, Khang Tư lại tìm tới những quan quân kia, đặc biệt là Tạc Lạp và Y Đạt, thảo luận về những kiến thức mới vừa học được trong ngày.

Hình tượng trầm mặc ít nói của Khang Tư, cũng từ từ thay đổi theo sự tăng trưởng kiến thức của hắn.

Trong khoảng thời gian này chỉ có nổi lên một biến đổi, đó chính là sau khi Khang Tư bắt đầu học tập được một tuần lễ, đội quân của Khang Tư thêm một biên chế: đội quân nhu quân dụng đầy đủ năm ngàn người.

Cũng không biết quân bộ quá bọ dờ hay vì lý do nào đó, mà thành viên của đội quân nhu quân dụng khổng lồ này, tất cả đều là hán tử trẻ tuổi cường tráng.

Mà theo đội quân nhu quân dụng đến nơi, còn có số lượng xe ngựa nhiều đến kinh người, đến mấy trăm chiếc xe ngựa vận tải hai bánh chứa đầy lương thực, y phục, vũ khí... đủ loại vật tư quân dụng.

Mặt khác, còn thêm một đội tu chỉnh binh khí tới hơn một trăm tên công nhân thủ công.

Thấy những vật tư này, hai mắt Y Đạt đã sáng lên rồi, thêm một câu nói của Tạc Lạp, càng khiến hai mắt của Y Đạt như bốc lửa.

Tạc Lạp nói chính là:

- Cơ thể bọn binh sĩ đội quân nhu quân dụng này rất tốt, chỉ cần huấn luyện thêm một chút, là có thể trở thành một chi đội quân rồi.

Y Đạt biết rõ binh lực hành động lần này cực kỳ thiếu hụt, vì thế hắn tự mình chủ trương biên chế năm ngàn binh sĩ quân nhu này vào kế hoạch huấn luyện. Còn các sĩ quan lại càng cuồng nhiệt thao luyện những binh sĩ không phải là binh sĩ này.

Một tháng qua, Y Ti Na cơ hồ mỗi ngày đều ngâm mình trong quân doanh, cho dù không ở trong quân doanh, cũng bận bịu túi bụi ở thần điện, khiến cho những quan viên quý tộc trẻ tuổi kia hoàn toàn không có cơ hội gặp mặt Y Ti Na.

Còn Tạt Nạp Thập từ lần đó liền đóng cửa từ chối tiếp khách. Sau đó thật khác thường hắn không có đi tìm Y Ti Na tâm sự nữa, mà kết giao quý tộc ở khắp nơi. Nhưng chỗ của Đại Tướng quân Cổ Lạp, thì hắn chỉ tới mấy lần, ngày càng ít lui tới, khiến mọi người đều nghĩ rằng Tạt Nạp Thập quan hệ không tốt với Cổ Lạp.

Ngay khi còn cách ngày Khang Tư xuất chinh một tuần lễ, Tạt Nạp Thập cáo biệt mọi người, chuẩn bị trở về quốc gia của mình.

Y Ti Na nguyên nhân vì dạy Khang Tư học tập, không có gặp mặt Tạt Nạp Thập một lần nào, cho nên nàng có chút áy náy bèn nghỉ một buổi dạy, để đi đưa tiễn Tạt Nạp Thập.

Khi gặp Tạt Nạp Thập, trong lòng Y Ti Na không khỏi so sánh hắn với Khang Tư.

Kết quả là Khang Tư hoàn toàn kém hơn so với Tạt Nạp Thập. Thế nhưng không hiểu vì sao nàng lại không thể nảy sinh tình cảm với Tạt Nạp Thập?

Y Ti Na hơi mơ màng ở trong gian phòng của mình, ngắm nghía vật trang sức bằng thạch anh của Tạt Nạp Thập trao tặng, nàng nhìn thị nữ hỏi:

- Tiểu Cầm, người thấy Tạt Nạp Thập đại nhân như thế nào?

Thị nữ này là tâm phúc của nàng, cũng là bạn tốt của nàng, giống như Ngã Lệ Ti và nàng, giữa hai người có chuyện gì đều tâm sự với nhau.

Tiểu Cầm chớp chớp mắt, suy nghĩ một lúc nói:

- Tiểu thư, hắn ôn nhu văn nhã có lễ phép, phong cách lạnh lợi, ăn nói lưu loát, tài năng và học vấn vẹn toàn, lớn lên còn rất khôi ngô tuấn tú, hơn nữa lại là Thái Tử của Từ Tâm Quốc. Có thể nói là một nam nhân hoàn mỹ, là bạch mã vương tử trong mắt các tiểu thư quý tộc. Nhưng mà... tôi không thích hắn.

Y Ti Na đã coi khăn che mặt xuống không khỏi tò mò hỏi:

- Tại sao vậy?

Nàng đúng là lần đầu tiên nghe được có thiếu nữ nói không thích Tạt Nạp Thập. Những tiểu thư quý tộc kia coi nàng là thù địch, cũng là bởi vì Tạt Nạp Thập Thập cả ngày tìm đến nàng nói chuyện.

- Tôi cũng không nói được tại sao, nói chung là khi tới gần Tạt Nạp Thập đại nhân, thì sẽ có một loại cảm giác bị áp bức không thể giải thích được, khiến cho người ta chỉ muốn rời khỏi hắn thật xa.

Tiểu Cầm lắc lắc đầu, cảm thấy bối rối khi nói ra.

Y Ti Na trầm tư một lúc sau đó nàng không tự chủ bật thốt ra câu hỏi:

- Ủ... Như vậy Khang Tư đại nhân thì sao? Người thấy thế nào?

Tiểu Cầm nghe nói như thế, lộ ra nụ cười giảo hoạt, ánh mắt cũng lộ ra thần sắc trên ghẹo:

- Khang Tư đại nhân à? Hắn là một tên ngu ngốc, hơn nữa nhất định còn là một tên đầu gỗ! Dứt khoát không thể nào so sánh được với Tạt Nạp Thập đại nhân. So ra mà nói, tôi càng không ưa thích hắn.

Y Ti Na thoáng sùng sờ một chút, bởi vì giọng nói của Tiểu Cầm lúc này và mới rồi nói về Tạt Nạp Thập thì hết sức khác biệt, lúc này là mang theo giọng nói nghi ngờ, mà lúc này là giọng nói vui vẻ rộn rã.

Hơn nữa lúc nói ra hai từ “ngu ngốc” và “đầu gỗ” này, trong giọng nói cũng không có loại cảm giác miệt thị, ngược lại cảm giác càng giống như một tiểu cô nương nể nang yêu tiểu tình nhân của nàng ta không hiểu phong tình.

Y Ti Na nhìn thấy mặt Tiểu Cầm ứng đo, nàng không khỏi thở dài. Nàng vốn hy vọng từ miệng Tiểu Cầm để tăng thêm phân lượng cho Tạt Nạp Thập ở trong lòng mình, cũng giảm bớt cảm tình với Khang Tư. Nhưng chuyện xảy ra và ý nguyện, ngược lại cứ như vậy càng tăng thêm phân lượng cho Khang Tư.

Một tháng chung đụng này, khiến cho tình cảm của Y Ti Na càng thêm phức tạp và hỗn loạn. Nhưng không ngờ ngay cả Tiểu Cầm ở một bên bụng trà rót nước, cũng trong khoảng thời gian này đã nảy sinh hảo cảm với Khang Tư.

Y Ti Na nhìn vật trang sức bằng thạch anh trong tay, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ: “Giá như cái này do Khang Tư trao tặng thì thật tốt.”

Trong lòng nàng thoáng giật mình, vội vàng đưa vật trang sức cho Tiểu Cầm thu cất, nàng quyết định đi nghỉ ngơi. Nàng biết rằng: tối nay lại là một đêm mất ngủ.

Lúc này nơi quân doanh ngoài thành, trong chủ trương của Khang Tư vẫn như như cũ sáng choang ánh đèn.

- Đại nhân, ngài không tặng lễ vật cho Đại thần quan đại nhân để biểu lộ lòng biết ơn sao?

Y Đạt nói với Khang Tư đang bận bịu cùng Tạc Lạp nghiên cứu cách hành quân bố trận. Với những chuyện này hẳn là đội trưởng thân binh thật đúng là phải trông nom quản lý hết thấy.

- A? Lễ vật?

Khang Tư vẫn còn chưa hiểu nhiều về đạo lý đối nhân xử thế, hẳn nghe Y Đạt nói ngây ngẩn cả người.

- Đúng, đại nhân, Đại thần quan đại nhân tận tâm dạy ngài gần một tháng, hơn nữa nàng lại là giáo sư của ngài, mấy ngày nữa ngài sẽ phải xuất chinh rồi, phần lễ này nhất định phải trao tặng. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tạc Lạp mỉm cười nói.

Y Đạt vội vàng tiếp lời nói:

- Đúng vậy, đại nhân, hơn nữa còn phải tặng Công chúa điện hạ một phần, để tạ ơn cất nhắc của Công chúa điện hạ. Đây chính là lễ tiết của Khi Hồng Quốc đấy.

Từ trước đến giờ Khang Tư chưa từng trao tặng quà cho người nào, hẳn không khỏi bối rối nói:

- Nhưng ta không biết tặng lễ vật gì đây? Làm sao bây giờ?

- A ha, đại nhân, thân binh đội trưởng của ngài là rất khéo sắp xếp đấy? Những chuyện này cứ giao cho thuộc hạ ngài làm là được rồi.

Y Đạt trong lòng đã có dự tính nói:

- Được rồi, đại nhân ngài tính dùng bao nhiêu tiền mua lễ vật?

Khang Tư trở nên khó xử:

- Ta không có bao nhiêu tiền.

Vừa nói, từ trong túi lấy ví tiền đồ ra. Chỉ có ba bốn ngàn tệ nhảy lóc cóc trên bàn. Đây chính là toàn bộ gia tài của hắn.

Y Đạt thoáng ngây người, vỗ đầu một cái:

- Đại nhân, tiền ta nói, là chi tiền của quân khổ, không phải là tiền trên người ngài.

Tạc Lạp nhìn thấy Khang Tư mờ mịt không hiểu, không khỏi mỉm cười liền giải thích: Một đội quân cấp Phó tướng, quân bộ đều đem một tháng chi phí giao cho Phó tướng quản lý, trong đó bao gồm tiền lương binh sĩ. Mà lúc này Phó tướng đã không có tiền lương, bởi vì các khoản tiền kia Phó tướng có thể tùy tiện tiêu xài, còn muốn tiền lương để làm chi?

- Quân bộ nhận lệnh của Công chúa, đội quân của chúng ta đã được coi như là đội quân cấp Phó tướng. Cho nên chúng ta có quyền tài chánh của cấp quân đội của Phó tướng, hiện giờ khấu trừ phí dụng của các quan quân và binh sĩ, quân khổ còn một vạn kim tệ. Một vạn kim tệ này ngài có thể tùy tiện sử dụng.

Y Đạt giải thích tỉ mỉ.

- Vậy thì phiền người giúp ta đi chuẩn bị lễ vật đi, dùng bao nhiêu tiền người cứ quyết định, ta không biết đến đâu để mua lễ vật, cũng không biết lễ vật gì mới thích hợp.

Thoáng một cái Khang Tư đã đem quyền tài chánh giao trọn cho Y Đạt.

Tiền đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì. Lần trước kim tệ tương thưởng cho hắn, còn không phải tất cả hắn đều tặng đi? Nếu không phải hoàng cung chu tất việc ăn uống, chỉ sợ hắn đã sớm bị đói chết rồi.

Y Đạt lĩnh mệnh đi ra ngoài, còn Tạc Lạp thì lắc lắc đầu:

- Đại nhân, xem ra ngài hẳn là phải hiểu rõ một chút sức mạnh của kim tiền mới được.

- Sức mạnh của kim tiền?

Khang Tư nghi ngờ, tiền chỉ là dùng để mua thứ đồ gì đó, có sức mạnh gì đâu?

- Đúng vậy, mặc dù chiến tranh là dựa vào binh sĩ, nhưng kim tiền lại ảnh hưởng không nhỏ tới tiến trình của chiến tranh. Đại bộ phận binh sĩ cũng là vì tiền lương mới tham gia vào quân đội. Nếu như một quân đội không thể bảo đảm tiền lương cho binh sĩ, bất kể chi quân đội kia thật lợi hại, hùng mạnh đến cỡ nào, cũng sẽ xuất hiện đào binh, tiền tới sẽ khiến cả chi quân đội ấy bị giảm sút sức chiến đấu.

Mà quân lương khô giáp v. v... các loại vật tư sẽ quyết định thắng bại, càng nhiều sức mạnh kim tiền mới có thể giữ vững lực lượng được. Cho nên mới nói sức mạnh kim tiền có thể quyết định thắng bại của chiến tranh. Ngài đi đến địa phương kia thì phải cẩn thận với bọn quý tộc tiền của dôi dào kia, bởi vì bọn họ có được sức mạnh không lồ của kim tiền.

Tạc Lạp nói xong bèn hành lễ lui xuống, chỉ để lại một mình Khang Tư trầm tư suy nghĩ.

Lúc này Khang Tư càng hiểu thêm về tân binh Thiên tướng trung niên Tạc Lạp, hẳn quả là một người hết sức kỳ lạ.

Phải cẩn thận với tài chủ của lãnh địa kia, một tháng trước Khang Tư từ miệng Y Ti Na biết được điều này. Hơn nữa hẳn phục tòng mệnh lệnh không có nói cho những người khác biết. Nhưng viên Thiên tướng này, thật giống như đã sớm nhìn ra địch nhân của mình không chỉ là những tên cường đạo kia, mà hẳn còn thừa cơ hội này nhắc nhở mình.

Khang Tư lắc lắc đầu, tiếp tục đọc binh thư.

Đối với việc hành quân bố trận Khang Tư đã có hiểu biết cơ bản, cả ngày hẳn đắm chìm ở bộ chỉ huy thao luyện quân đội, hiện giờ hẳn đã có đủ ý thức của một viên Quan chỉ huy.

Mặc dù phần lớn trình độ của hắn là được Ngã Lệ Ti và Y Ti Na đưa tới. Hơn nữa, dưới sự giảng dạy có ý thức của Y Ti Na, trong lòng hắn từ từ đã có ham muốn tranh đoạt thắng lợi.

Trong một tháng này, Y Ti Na chẳng những giảng dạy cho Khang Tư biết về kiến thức quân sự, năng còn nhân cơ hội này truyền bá sức hấp dẫn của thắng lợi quả thật đã mê hoặc được Khang Tư.

Nhưng thật ra, ở phương diện này Tạc Lạp hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút công lao.

Bởi vì, Khang Tư cũng không dám cầm những thứ tâm đắc kia đi hỏi Y Ti Na, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là để Tạc Lạp giảng giải những thứ tâm đắc của hắn cho Khang Tư.

Chẳng qua lúc giảng giải những điều tâm đắc, Tạc Lạp hẳn luôn biểu lộ một cách mãnh liệt ý nghĩa: “Chiến tranh chính là vì thắng lợi”, Khang Tư nghe nhiều nên cũng tiếp thu quan niệm như vậy.

Còn như chuyện hắn giao cho Y Đạt đi làm kết quả như thế nào, hắn cũng không có hỏi tới. Cho đến khi Y Đạt tự chủ trương thay Khang Tư chọn mua lễ vật xong, lại thay hắn đem đến cho Y Ti Na và Ngã Lệ Ti, đồng thời mang về lời cảm ơn của các nàng. Lúc đó Khang Tư mới biết mình tặng một dây chuyền cho Công chúa, một đôi bông tai cho Y Ti Na.

Ngày xuất chinh rốt cục đã tới, Công chúa dẫn theo văn võ bá quan tới đưa tiễn, dĩ nhiên Y Ti Na cũng ở trong đó. Ngay sau đó Khang Tư chỉ huy năm ngàn bộ binh và năm ngàn quân quân nhu, dưới sự hoan hô nhiệt liệt của dân chúng toàn quân rời khỏi hoàng thành.

Kỵ sĩ thân binh của Y Đạt cỡi ngựa phía trước dò đường. Khang Tư thì dẫn theo đại quân đi bộ trên quốc lộ. Hẳn mặc dù có ngựa, nhưng hắn cảm thấy binh sĩ đi bộ trên đường, mà mình cỡi ngựa, quả thực có vẻ khoa trương thế nào ấy, vì thế hắn cự tuyệt mọi ý kiến của quan quân, kiên quyết cùng đi bộ với mọi người.

Một hành động đó khiến trong lòng bọn binh sĩ đều có cảm giác ấm áp dễ chịu. Các Thiên tướng cũng không cỡi ngựa, ai bảo bọn họ là do binh sĩ đề cử ra, làm sao còn có ý muốn cỡi ngựa chứ?

Khang Tư bọn họ không đi thẳng tới mục tiêu, mà dừng chân nghỉ ở một thành trấn nào đó, sau đó gặp quan địa phương hỏi xem có sơn trại của cường đạo ở gần đây không, không có thì tiếp tục đi tới, nếu có thì tiêu diệt bọn cường đạo xong mới đi tiếp.

Đây là mệnh lệnh của Công chúa, muốn Khang Tư hợp tác với quân đội thông qua quan địa phương diệt trừ tận gốc bọn cường đạo dọc đường. Nói là nhân cơ hội rèn luyện binh sĩ, nhưng thật ra là để Khang Tư làm quen với việc chỉ huy quân đội như thế nào mà thôi.

Cứ như vậy, đội quân của Khang Tư trải qua hơn hai tháng, mới đi tới địa phương cách gần chỗ lãnh địa hỗn loạn nhất, hiện nay Khang Tư, đã trải qua làm quan chỉ huy hơn ba mươi trận chiến.

Đối thủ chiến đấu đều là bọn cường đạo nhiều lắm là ba bốn trăm tên. Địch nhân nhỏ yếu như vậy, vừa lúc để Khang Tư luyện tập năng lực chỉ huy.

Dưới sự giúp đỡ của Tạc Lạp, Khang Tư chỉ huy cơ hồ là với tỷ lệ hai ngày một trận chiến, tiến hành hơn ba mươi trận chiến, hoàn toàn không có một lần thất bại, đều là thu được toàn thắng. Chẳng những tăng thêm niềm tin cho Khang Tư, đồng thời tăng thêm lòng tin cho các binh sĩ lần đầu tiên tham gia chiến đấu.

Mà Tạc Lạp cũng chỉ trong mấy trận chiến lúc khởi đầu, hẳn tham gia trợ giúp Khang Tư chỉ huy quân đội toàn bộ tiến trình. Sau này thì càng ngày càng

ít trợ giúp Khang Tur, nhiều nhất chỉ là chỉ điểm một chút.

Đến mấy trận chiến cuối cùng, Tạc Lạp lại rời khỏi Khang Tur, trở lại chỉ huy binh sĩ đội quân của hắn, hoàn toàn để Khang Tur tự mình phát huy.

Khang Tur ham học hỏi hoàn toàn rút được nhiều kinh nghiệm chỉ huy trên chiến trường, mấy trận chiến hoàn toàn do một mình Khang Tur chỉ huy chiến đấu, cũng đều thắng lợi hoàn toàn.

Bọn thân binh của Y Đạt thì lại khổ cực, chẳng những phải đảm nhiệm vai binh sĩ trinh sát, còn phải lo lắng bảo vệ an toàn cho Khang Tur.

Khang Tur lúc nào cũng xông lên tuyến đầu, có một thời gian ngắn hắn thật không quen đứng ở phía sau để chỉ huy binh sĩ tiến công. Cuối cùng, đứng ở tuyến đầu chỉ huy biến thành thói quen mới của Khang Tur.

Chỉ có đứng ở tuyến trước nhất, Khang Tur mới có thể cảm giác được mình thật sự tiến vào chiến trường.

- Hi hi, Y Ti Na, Khang Tur hẳn là bị những thắng lợi này làm thay đổi ý nghĩ trước kia của hắn rồi. Ta nghĩ, bây giờ hắn sẽ không còn hoài nghi mình không có năng lực chỉ huy nữa rồi.

Ngà Lê Ti ở hoàng thành đọc xong tờ mật báo từ tiền tuyến gửi về, nhìn Y Ti Na một bên cười nói.

- Ủ, nghe nói bọn họ đã tới địa khu biên giới hỗn loạn, nơi đó cường đạo nhiều hơn cũng hùng mạnh hơn so với những địa phương khác, lực chiến đấu so với cường đạo bên trong nội địa khác nhau xa.

Y Ti Na có chút lo lắng nói.

- Y Ti Na, ngài tại sao ngay cả học sinh của mình cũng không tin nhiệm vụ? Khang Tur hẳn nhất định có thể nắm chắc thắng lợi.

Ngà Lê Ti lộ ra nụ cười mê người, dây chuyền thạch anh trên ngực nàng càng làm nổi lên dung nhan xinh đẹp của nàng.

Y Ti Na gật đầu không nói gì, theo đầu của nàng gật gật, đôi bông tai thạch anh kia lắc lư dưới trái tai của nàng, lấp lánh sáng càng tôn lên nét xinh đẹp.

Công chúa nhìn thấy khẽ nhíu chân mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra. Y Ti Na đang cúi đầu nên hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt thoáng hiện ra trong nháy mắt của Công chúa.

-o-o-o-

- Đại nhân, Trưởng quan địa phương nói: Cường đạo chiếm cứ trên núi phía trước gần một ngàn tên rất hung hãn, đội thân binh đã phát hiện tiền đồn của bọn chúng, xin đại nhân chỉ thị.

Một gã thân binh chạy như bay tới, xuống ngựa bẩm báo với Khang Tur.

- Xin đại nhân giao trận chiến này cho thuộc hạ hoàn thành!

Cách Nạp và Mã Đa vội vàng chấp tay chờ lệnh.

Khang Tur nghĩ tới câu nói của Tạc Lạp: tin tưởng năng lực bộ hạ của mình, cũng là nhân tố cần có của một Quan chỉ huy. Đồng thời Khang Tur cũng biết nếu tiến hành tấn công lên núi, bộ binh đao thuần đúng là thích hợp hơn so với các binh chủng khác. Nghĩ thế hắn gật đầu:

- Được rồi, nhưng các ngươi phải cẩn thận cây đá trên núi lẫn xuống.

- Rồi!

Hai người cực kỳ hứng thú vội vàng chạy về đội quân mình, ba ngàn bộ binh của bọn họ đều trang bị cương thuẫn cương đao cộng thêm áo giáp, đối phó với vùn vện chừng một ngàn tên cường đạo, lại không có chút trang bị đặc biệt gì, còn không phải là dễ như trở bàn tay ư.

Nhưng bọn họ vẫn hết sức cẩn thận bàn bạc với nhau thật tỉ mỉ, ai cũng không muốn bộ hạ của mình hy sinh ở trên chiến trường vô nghĩa này.

Khi Khang Tur lên đường không lâu, Công chúa đã phái sứ giả đuổi theo ra một mệnh lệnh đặc biệt, mệnh lệnh đặc biệt này cho phép Khang Tur có toàn quyền với tù binh mà không cần bàn bạc với Cổ Lạp.

Nói cách khác, Khang Tur có thể đem những tù binh này toàn bộ phóng thích hoặc toàn bộ giết chết, dĩ nhiên cũng có thể biến toàn bộ thành nô lệ của mình.

Khi nghe mệnh lệnh đặc biệt này, quả thật khiến tất cả mọi người đều chấn động ngẩn ngơ. Tiếp theo đó đứng là người ngoài cuộc càng thêm ghen ghét Khang Tur, còn binh sĩ trong đội quân của Khang Tur, thì hoan hô nhiệt liệt vì quyết định anh minh này của Công chúa.

Có cái lệnh đặc biệt cho phép này thì quá tốt. Nói thật ra, mang theo năm ngàn quân cộng thêm đội binh quân nhu cũng chỉ một vạn người, mà phải đi đánh mười vạn người, nói thế nào da đầu cũng cảm giác có chút tê dại. Nếu như không phải theo cùng một chỗ với Chiến Thần, sợ rằng ngay từ lúc tiếp nhận lệnh xuất chinh thì bọn họ đã chùn bước, mất tiêu cái sĩ khí rồi.

Chẳng qua Khang Tư có được quyền lực này, lần đầu tiên sử dụng đối với tù binh lại ra lệnh toàn bộ phóng thích hết. Mệnh lệnh này, lập tức khiến cho Tạc Lạp và Y Đạt kháng nghị.

Bọn họ không phải là kháng nghị Khang Tư phải đem tù binh giết sạch, mà là yêu cầu Khang Tư kêu gọi bọn họ gia nhập quân đội, người nào cố tình không chịu mới thả đi.

Song, đề nghị này lại bị Trưởng quan đội quân nhu phản đối, bọn họ cho rằng bọn thanh niên cường tráng mà không muốn nhập ngũ, nếu thả về địa phương, có thể sẽ gây rối làm mất trật tự an toàn tại địa phương. Vì thế cần phải cưỡng chế đem bọn họ theo trong quân, để cải tạo lao động bọn chúng. Yêu cầu này được mọi người đồng ý.

Có điều là vốn ý của Trưởng quan đội quân nhu kia thật không tốt, bởi vì hắn nói với đồng bọn: đội quân nhu chúng ta là phục vụ cho quân chính quy, cũng nên hưởng thụ mùi vị được phục vụ chứ.

Mặc dù có một số Trưởng quan có chút băn khoăn quân lương và trang bị không đủ để chèo chống cho quá nhiều binh sĩ, nhưng Y Đạt tức thì cho biết không cần lo lắng về trang bị và quân lương, quân bộ đã đáp ứng: một khi có yêu cầu lập tức thỏa mãn, hơn nữa đánh dẹp bọn cường đạo còn có thể thu được một lượng lớn vật tư lương thực. Sau mỗi trận chiến, vật tư lương thực chỉ có tăng chứ không giảm.

Mà Tạc Lạp không có nói thêm gì, chỉ thốt mấy chữ:

- Mười vạn tên cường đạo.

Vừa nghe câu này, các Trưởng quan lập tức đồng ý, bọn họ thiếu chút nữa đã quên bọn cường đạo này chẳng qua là tặng phẩm phụ, mục tiêu chân chính là mười vạn đại quân đây.

Các Trưởng quan biết binh lực thiếu hụt, lập tức bắt đầu thu nạp biên chế những tên tù binh kia.

Dĩ nhiên, cũng không phải là toàn bộ biến thành quân nhân, phạm là cường đạo phạm tội đại ác, cũng bị công thẩm sau đó xử tử. Còn bọn tù binh ra sức lao động lâu năm thì cũng không hỏi tiếng nào liền giao cho quan địa phương quản lý.

Đám tù binh còn lại trẻ tuổi cường tráng toàn bộ đều biên chế vào quân đội. Chẳng qua cũng có khác biệt, nếu thành tâm gia nhập thì biên chế vào đội quân tác chiến, không bằng lòng tình nguyện thì thỏa mãn nguyện vọng của đội quân nhu, cưỡng chế biên chế vào đội quân nhu, đảm nhiệm phục vụ cho đội quân nhu, cũng chính là khuôn vác các thứ.

Dĩ nhiên, vấn đề ăn uống thì được đối xử như nhau.

Đối với việc phân biệt đối xử như vậy, Khang Tư cũng không có ý kiến gì, phần lớn các Trưởng quan cho rằng đối xử như vậy với bọn tù binh không tình nguyện kia đã là quá mức nhân đạo rồi.

Bất quá, sau này bọn tù binh không tình nguyện càng ngày càng ít đi.

Đội quân của Khang Tư tiêu diệt cường đạo bốn phía các thành trấn, trên các con đường đi qua dân chúng các thành thị, đều là dùng tiếng hoan hô vang dội và tung hoa tươi chào đón đội quân của Khang Tư. Chẳng những làm cho tinh thần binh sĩ nâng cao, cũng làm cho những tên cường đạo đã thay bộ quân phục kia được hưởng thụ sự tôn trọng mà trước nay chưa từng có. Cũng chính vì vậy bọn chúng ổn định lại tư tưởng, không còn nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa.

Cũng vì Khang Tư chỉ là một Phó tướng, không thể nào có sáu Thiên tướng, cho nên bọn hàng binh kia đều biên chế vào các đội quân, hiện nay hầu như binh sĩ dưới trướng của mỗi Thiên tướng cũng biến thành một ngàn năm trăm người rồi. Nói cách khác, đội quân của Khang Tư sau khi trải qua hơn ba mươi trận chiến chẳng những không có giảm sút, ngược lại còn tăng thêm hơn một ngàn năm trăm tên binh sĩ.

Khi Y Đạt báo cáo với quân bộ xin cấp thêm vật tư trang bị mới, quân bộ không nói hai lời đã đáp ứng. Vật tư cần thiết các loại, thời gian không tới hai ba ngày đã chuyển tới cho đội quân Khang Tư.

Khi Khang Tư nhìn thấy đội ngũ hơn ba ngàn binh sĩ quân nhu nơi xa kia, không khỏi hít vào một hơi, đây là binh sĩ quân nhu sao? Trang bị trên người chúng cùng với quân chủ lực của hắn y hệt nhau! Hơn nữa tất cả bọn binh sĩ người nào người nấy đều hết sức nhanh nhẹn dũng mãnh.

Hắn nhớ lại bọn cường đạo trên đường đều bị hắn tiêu diệt, tại sao bọn họ vẫn còn lo lắng như vậy?

Mà chuyện kể tiếp càng khiến Khang Tư có chút trợn mắt há hốc mồm: Bọn binh sĩ quân nhu kia sau khi vận chuyển vật tư tới lại không chịu trở về, nói là quân bộ ra lệnh cho bọn chúng áp tải lương thảo tới nơi rồi gia nhập đội quân tác chiến của Khang Tư.

Cứ như vậy, binh lực của Khang Tư đã đạt đến mức gần một vạn năm ngàn người.

Khang Tư bất đắc dĩ nhìn lên bầu trời, hắn hiểu những điều này là do Công chúa quyết định. Hắn cũng biết Tạc Lạp là do Công chúa phái tới, nếu không một tân binh không thể nào biết nhiều kiến thức quân sự và tin tình báo cơ mật như vậy. Hơn nữa còn cam tâm trợ giúp một Trưởng quan mới toanh như mình.

Về phần Y Đạt, thì Khang Tư không dám khẳng định có phải cũng do Công chúa phái tới hay không.

Khang Tư biết Công chúa muốn toàn lực bồi dưỡng mình trở thành một Tướng quân, việc này có lẽ là để báo ân đây? Khang Tư không phải là kẻ ngu ngốc, dĩ nhiên hiểu được Công chúa cho mình nhiều đặc quyền như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Thế nhưng Khang Tư mặc dù mơ hồ đoán được tâm tình của Công chúa, cũng không dám suy nghĩ tiếp, chỉ có thể dùng lý do Công chúa báo ân để cho đầu óc của mình được ổn định khỏi quay mò mò.

Nghe tiếng chém giết từ xa, Khang Tư biết binh sĩ của mình và bọn cường đạo đã đụng độ nhau. Vì không hù dọa để bọn cường đạo sợ hãi bỏ chạy, Tạc Lạp đã nhắc nhở Khang Tư, mỗi lần chiến đấu chỉ phái binh lực hơi chiếm ưu thế đi tấn công, mà không nên xuất động toàn quân: như vậy mới có thể dựa vào bọn cường đạo này để rèn luyện dần dần binh sĩ của mình.

Quay đầu lại nhìn sang những tên tân binh kia. Trong hơn hai tháng này bọn họ đã quen với chiến tranh, cái loại sợ hãi khi lần đầu ra chiến trường đã sớm biến mất, thay vào đó chính là nét mặt đặc biệt của lão binh: “Lần này chiến đấu tại sao không có phần ta”.

Về phần những binh sĩ đội quân nhu, thì bởi vì thỉnh thoảng thay thế đội chủ lực ra chiến đấu, biến bọn chúng trở thành một chút mùi vị đội quân nhu cũng không có, ngược lại mọi người đều giống như các chiến sĩ lão luyện thân trải qua trăm trận chiến.

Khang Tư lại nhìn phía xa xa trên núi. Hai tháng rồi, hắn vẫn hết sức khó khăn để làm quen với việc trở thành Quan chỉ huy. Cho dù hiện tại có thể đội ở chỗ này nhìn trận chiến đấu từ xa, nhưng hắn vẫn như trước luôn ao ước được ra chiến trường giết địch.

Nhưng nhìn thấy Y Đạt đứng ở bên cạnh mình, Khang Tư liền lập tức vứt đi cái ước vọng đó, không thể chỉ vì hứng thú nhất thời của mình mà đưa bọn họ vào chỗ chết.

Không lâu sau, tên thân binh đồng thời đảm nhiệm truyền lệnh binh chạy về tới báo cáo:

- Đại nhân, chiến đấu kết thúc, quân ta toàn thắng. Có điều lần này địch nhân không giống với trước kia: chỉ có chết trận hoặc chạy trốn, không có một tên cường đạo nào đầu hàng. Địch nhân bỏ lại gần một ngàn thi thể chạy trốn về hướng biên giới.

- Quân ta thương vong thế nào?

Khang Tư quan tâm nhất chính là điều này, còn như bọn cường đạo kia có đầu hàng hay không, hắn căn bản không để ý tới.

- Chết trận một trăm hai mươi ba người, bị thương ba trăm bốn mươi lăm người, phần lớn là bị cây đá lăn xuống gây thương tích.

- Ừ, lập tức mang người bị thương ra phía sau trị thương, chiến sĩ hy sinh... thì chôn cất đi.

Sau khi Khang Tư trải qua mấy mươi lần chiến đấu, đã quen với cái chết của mấy trăm người.

- Lên đường.

Khang Tư nhìn thấy hai vị Thiên tướng đã về đội, thấp giọng ra lệnh. Theo Khang Tư đi tới, đội hình thật dài như con cự xà hướng tới mảnh đất hỗn loạn vô chủ kia.

Bóng đêm đã phủ xuống, Khang Tư ra lệnh dừng quân trú đóng trong một thôn trang sớm đã bỏ hoang.

Lúc này đã là ngày thứ ba tiến vào vùng lãnh địa hỗn loạn, ba ngày hành quân hoàn toàn không thấy một bóng người, chỉ bên đường rải rác mấy trăm bộ hài cốt rã thối.

- Đại nhân, bắt đầu từ lúc này, lương thực vật tư quân bộ cung ứng không thể chuyển tới được, nhưng lượng tồn trữ của chúng ta còn có thể đủ duy trì hai tháng.

Tại hội nghị Y Đạt quản lý quân nhu đầu tiên lên tiếng nói.

Tin tức kia khiến các Trưởng quan đang ngồi hoặc nhiều hoặc ít giảm bớt lo lắng. Nếu như quân đội tiến vào chỗ không có người sinh sống, nhất định sẽ sinh ra tâm lý kinh hoàng, nếu không áp chế được, có thể sẽ rối loạn lòng quân.

Trong đó điều dễ tạo thành khủng hoảng nhất, chính là nỗi lo bị cắt đứt lương thảo. Lúc này biết còn có thể duy trì hai tháng, mọi người đều an tâm lại.

- Đại nhân, xem ra lời đồn đãi là sự thật, tất cả binh dân đều bị tập trung đến trong vùng đất của mười thành lớn, và hơn ba mươi thành nhỏ. Hiện tại cách chỗ chúng ta gần nhất, khoảng ba mươi cây số, có một tòa thành nhỏ tên là Khai Nhất, ngày mai chúng ta hãy tiến quân chiếm cái thành nhỏ này đi?

Tạc Lạp vừa mở tấm bản đồ Khi Hồng Quốc do Y Ti Na lưu lại cho Khang Tư, vừa nói.

- Tạc Lạp đại nhân, tại sao phải chạy đến cái thành nhỏ này chứ? Ở bên phải chúng ta, ta nhớ rõ có một tòa thành lớn tên là Khai Hồng đấy, khoảng cách bất quá chừng sáu mươi cây số. Hơn nữa chúng ta là tới trừ phiến loạn, chờ hừng sáng tìm được tung tích của chúng ta một vạn đối với một vạn, lập tức có thể dựa vào tinh thần binh sĩ đang hăng hái đánh một trận tiêu diệt bọn chúng! Đánh với mấy thứ như vậy, ta tin tưởng rất nhanh có thể thu phục được khu đất này.

Một người Trưởng quan đứng lên nói.

Tạc Lạp biết rằng, toàn bộ thắng lợi tiêu diệt bọn cường đạo trên suốt đoạn đường, chẳng những đã đề cao tinh thần binh sĩ, cũng đồng dạng tăng cao sự kiêu ngạo của Trưởng quan, khiến cho các Trưởng quan lúc này đều xem thường bọn cường đạo.

Hơn nữa hiện tại quân số phe ta gần một vạn quân, đối phó với bọn cường đạo ngang bằng quân số, đây còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Bọn họ hoàn toàn không biết rằng, địch nhân không đơn thuần là bọn cường đạo kia, còn có những lực lượng vô trang núp dưới bóng của các quý tộc.

Trước khi lên đường, Công chúa từng giao mật lệnh cho Khang Tư, chính là đề phòng cẩn thận các quý tộc bên trong lãnh địa này, hiện tại đúng là lúc nói cho các Trưởng quan biết điều này.

Khang Tư đề Y Đạt đọc đạo mật lệnh này xong, đồng thời đem tờ lệnh có dấu ấn của Công chúa chuyển cho các Trưởng quan xem.

Mà Tạc Lạp cũng giải thích tỉ mỉ, hơn một vạn quân ta ở cái địa phương không phân biệt địch hay ta này, có biết bao nhiêu tính nguy hiểm.

Tất cả Trưởng quan sau khi biết tin tức kia, cũng lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc, bao gồm cả Y Đạt. Chỉ có Khang Tư và Tạc Lạp thần thái vẫn không thay đổi, khiến cho những người khác nghĩ là Khang Tư đã sớm nói cho Tạc Lạp biết.

Chẳng qua các Trưởng quan không có kinh ngạc bao lâu, bởi vì bọn họ lập tức ý thức được: đây đồng thời cũng là một cơ hội lập công lớn.

Có thể nói cả khu vực này đều là địch nhân. Lúc này phe ta chiếm giữ một tòa thành thị nào, tức là địch nhân sẽ mất đi một tòa thành thị đó.

Phàm là công chiếm được một tòa thành thị, dựa theo chiến công, có thể giúp cho Thiên tướng trực tiếp thăng lên tới Phó tướng. Ở nơi này thành lớn thành nhỏ có hơn bốn mươi thành, các Trưởng quan này có thể từ từ chia nhau chiếm lấy.

Tạc Lạp thấy ánh mắt phát sáng của các Trưởng quan, không biết làm sao chỉ thờ dài một tiếng.

Hắn biết rằng hiện tại bọn họ đều lo ngại cả địa khu sẽ không biến thành địch nhân, để bọn họ tấn công lập đại công: Thế nhưng, chẳng lẽ bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới địch nhân rất hùng mạnh sao?

Tạc Lạp khẽ lắc đầu, ở thời đại này, bất luận Trưởng quan có phải do binh sĩ đề cử ra hay không, cũng sẽ mất phương hướng bị mê hoặc bởi chiến công to lớn. Vì thế xưa nay việc tranh giành quyền lực vô vị kia vừa làm đắm say nhiều người vừa nguy hiểm kinh khủng.

Những Trưởng quan mới mẽ này sau khi trải qua kiếp sống chỉ huy quân sĩ mấy tháng, cũng lấy nhiệm hiện tượng thường gặp là ưa thích công lao, cũng chính là điều mà họ gọi là: ước vọng theo đuổi quyền lực.

“Hy vọng Khang Tư đại nhân không lạc bước theo chân bọn họ.” Tạc Lạp liếc mắt nhìn Khang Tư, phát hiện bộ dáng của Khang Tư vẫn bình tĩnh như cũ.

Có lẽ chính là ánh mắt kia, khiến Tạc Lạp trả giá bằng sự trung thành với Khang Tư đến nỗi vượt ra khỏi chức trách của hắn?

Hội nghị kết thúc Tạc Lạp quay về lều của mình, không khỏi nhớ tới từng thời điểm từng chút dĩ vãng của mình...

Tạc Lạp vốn là một Thiên tướng trẻ tuổi rất có tiền đồ, đáng tiếc hắn không phối hợp báo cáo lão chiến công với Trưởng quan của hắn: là chuyện dùng thi thể thường dân thay thế địch nhân, vì thế bị Trưởng quan của hắn hãm hại chuẩn bị đem đi xử tử.

Công chúa lúc ấy mới mười tuổi vô tình gặp hắn, chẳng biết tại sao chợt có linh cảm muốn dùng hắn làm người hầu, từ đó cứu hắn một mạng.

Từ đó về sau, hắn đã sống cuộc sống ngây ngốc buồn tẻ trong hoàng cung. Lần trước nghe được tin tức Công chúa lâm nguy nơi biên giới, hắn từng nghĩ chạy đi cứu Công chúa, nhưng còn chưa kịp hành động Công chúa đã trở về.

Không lâu sau Công chúa yêu cầu hắn trở thành một gã tân binh, trợ giúp người quân nhân đã cứu thoát Công chúa, tên là Khang Tư. Đây là công tác đầu tiên từ khi hắn tới đây, bất luận có phải vì đền ơn Công chúa hay không, hắn cũng sẽ làm theo.

Đợi đến khi gặp Khang Tư hắn hết sức kinh ngạc, bởi vì hắn cảm giác Khang Tư giống như một con mãnh thú bị nhốt trong cũi, mất đi tự do, rồi lại giống như một người cô độc sống trên đồi, như người bàng quang không để ý tới chuyện của thế tục nhân gian.

Nhưng, giống hơn hết là một con người bình thường trong lòng chứa đầy thương cảm đang giãy dụa ở chốn hồng trần.

Tại sao lại có cảm giác như thế? Hắn vẫn mù tịt không rõ.

Cho đến thời điểm Khang Tư bắt đầu học tập, bắt đầu bị thân binh cả ngày quán quýt lấy, khí thế của hắn hình như từ từ mờ nhạt dần, biến thành một con người bình thường phục tòng sự an bài của số mệnh.

Lần trước sau khi Khang Tư cứu được Công chúa theo quân đội trở về, Tạc Lạp cũng chú ý tới nét mặt cô đơn của Khang Tư, cũng nhìn hắn côi ngựa rồi đi. Lúc đó hắn cảm giác Khang Tư như một người chết, nhưng lúc trở lại hắn lại phát hiện con người của Khang Tư đã thay đổi.

Cuối cùng hắn nhận được tin tức từ Công chúa, căn cứ vào những điều này hắn suy đoán, Khang Tư từ bỏ thân phận mãnh thú và người ngoài cuộc, lựa chọn kiếp sống trong lòng trần đầy bất đắc dĩ, nhưng vẫn vùng vẫy giữa hồng trần.

Chẳng qua Tạc Lạp lại cho rằng loại người như thế cũng không thích hợp với Khang Tư, đến khi nào Khang Tư tìm được cuộc sống chân chính của mình, lúc đó hắn sẽ thăng lên một tầng lớp cao hơn so với hiện tại.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhớ tới Y Đạt, tên đội trưởng thân binh này xuất thân là dân du mục, hắn có tầm nhìn và trí tuệ khó có người sánh kịp.

Hắn rốt cuộc là ai? Hắn có phải do Công chúa phái tới hay không, Tạc Lạp không biết, nhưng có thể xác định, hắn thật sự tận tâm trợ giúp Khang Tư.

Tạc Lạp đột nhiên nổi lên một ý niệm trong đầu: Khang Tư đúng là một người may mắn, bằng không một tên binh sĩ bình thường, sao có thể chỉ trong nửa năm đã trở thành Phó tướng chứ?

Hơn nữa, còn nhận được sự coi trọng của Nữ vương tương lai.

Khóe miệng Tạc Lạp khẽ giật một cái, có thể nói hắn đã nhìn Công chúa lớn lên, biểu hiện của nàng rất kín đáo, mặc dù có thể đã lừa gạt những quý tộc kia, nhưng lừa gạt sao được hai mắt của hắn. Khi Công chúa ra lệnh cho hắn làm binh sĩ của Khang Tư, hắn đã đoán được phần nào tâm tình của Công chúa.

Nhớ đến nét mặt của Công chúa lúc ấy, Tạc Lạp không khỏi lộ ra vẻ tươi cười: “A ha, may mắn thay Khang Tư? Chiến Thần Khang Tư? Rốt cuộc Khang Tư thích trở thành người thế nào đây?”

Không lâu sau, Tạc Lạp nhắm mắt lại, trong điệp khúc thôi miên của đế mền hắn chìm vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiểu thành Khai Nhất.

Sáng sớm ngày thứ hai, đoàn quân của Khang Tư nhổ trại rời khỏi thôn nhỏ tiến về thành Khai Nhất. 30 cây số không bao lâu đã tới. Quân tiên phong cũng chính là chi quân có Khang Tư trong đó, đã có thể thấy tòa thành nhỏ kia xây dựng trên cánh đồng bằng.

Ánh mắt sắc bén của Khang Tư sớm đã thấy những nông phu đang canh tác trên các mảnh đất ngoài thành, nhưng kỳ lạ chính là trên mỗi mảnh đất canh tác lại có một người đi tới đi lui, giống như là người giám công vậy.

Đột nhiên những nông phu và giám công kia đầu tiên là quay đầu nhìn lên tường thành một cái, sau đó tất cả đều trông về hướng bên này, dường như vệ binh trên tường thành đã phát hiện đội quân của Khang Tư, liền báo cho người ở ngoài thành. Chỉ chốc lát sau, những giám công dường như ra lệnh gì đó, thúc dục đuổi những nông phu kia vào thành.

Chỉ trong chốc lát, đám người ngoài thành như một đàn kiến tràn vào trong thành. Tiếp đó cây cầu bắc trên hào thành được kéo lên, trên tường thành cũng xuất hiện bóng người di động qua lại.

- Y Đạt, người biết tình hình trong thành này không?

Khang Tư vừa chậm chậm đi tới, vừa hỏi Y Đạt đi bên cạnh. Trong mấy tháng này Y Đạt thực khiến Khang Tư bội phục, hắn biết tin tình báo về rất nhiều thành trấn. Nếu không phải Khang Tư cho rằng Y Đạt cũng là do Công chúa phái tới, hắn đã sớm hỏi thăm Y Đạt làm sao mà biết nhiều tin như vậy.

- Đại nhân, trước kia thành chủ của thành này là Khoát Đức, nghe nói mười cây số chung quanh đây cũng là đất của hắn, cho nên mới có thể lên làm thành chủ, còn hiện tại không biết có phải hay không. Thành trì này rất nhỏ, nhiều nhất có thể chứa được trên năm ngàn người, cơ hồ không thể gọi là thành, mà phải gọi là Bão. Bất quá, mới vừa rồi thuộc hạ thấy những nông dân đang canh tác ngoài thành kia, đoán chừng phải có khoảng 2 vạn người, chẳng lẽ thành Khai Nhất đã xây rộng hơn?

Y Đạt nhìn tòa thành kia lắc đầu, hắn còn chưa hiểu nhiều nông dân như vậy sao có thể chen vào cái thành nhỏ này.

Lúc này, đội quân Khang Tư đã đi tới nơi cách thành chỉ 300 bước. Đây là khoảng cách mà cung thủ có thể bắn, vì còn chưa rõ là địch hay bạn, thì giữ một khoảng cách an toàn là cần thiết.

Trừ Tạc Lạp đi tới trước mặt Khang Tư, còn lại hậu quân cùng đội vận chuyển đều ở lại đằng sau. Những Thiên tướng khác đều cho binh sĩ vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ đang mong thành trì này đã bị phi đồ chiếm lĩnh hoặc thành chủ phản bội, vậy mới có thể lập tức lập nhiều quân công. Bất quá bọn hắn mặc dù nóng lòng lập công, nhưng vẫn cẩn thận không có phá hủy những đồng ruộng kia. Đây là Khang Tư được Tạc Lạp nhắc nhở đã ra lệnh.

Đứng ở phía trước, Khang Tư mới phát hiện thành trì này thật sự rất nhỏ, chiều rộng chỉ dài năm trăm thước, quân đội của mình khó có thể để một giọt nước chảy qua. Khang Tư tính tế đánh giá lần nữa, phát hiện tường thành cũng chỉ cao 5 thước, hào hộ thành chỉ rộng có 4 thước, mà dòng nước lại không chảy xiết. Bất quá tường thành dùng đá lớn để đắp thành coi như cũng chắc chắn.

Cái thành này thật đúng là không giống thành trì, không có chút xíu nào xứng đáng được gọi là thành thị? Cũng không giống như pháo đài, nếu là pháo đài thì độ cao của tường thành quá thấp, hơn nữa cũng không có những ngọn tháp cao, bên trong cũng không có những tòa kiến trúc cao hơn tường thành, thiếu những điều này không thể gọi là pháo đài.

Lúc này trên tường thành có người nói xuống:

- Các ngươi là quân đội phương nào?

Mặc dù thanh âm vang dội nhưng giọng nói không khỏi mang thần sắc kinh hoàng.

Y Đạt đang muốn tiến lên, Khang Tư đã trước một bước bước ra. Y Đạt kinh hãi vội vàng hô:

- Đại nhân!

Đang định theo sau, nhưng lại bị Khang Tư ngăn lại:

- Không sao, không cần theo ta.

Khang Tư mỉm cười một mình đi tới trước.

Khang Tư không có đề phòng chút nào đi tới nơi cách tường thành 100 thước rồi nói:

- Ta là Quan chỉ huy tiên phong trừ cường đạo, thành chủ các ngươi đâu?

Thanh âm trên tường thành kia ngừng một chút sau đó lại vang lên, giọng nói lần này mang chút hồ nghi:

- Tiên phong trừ cường đạo? Quốc gia nào...

Nhưng hắn chưa nói xong đã dừng lại.

Lỗ tai bén nhạy của Khang Tư nghe được trên tường thành truyền đến một tiếng “bốp“. Đang lấy làm lạ thì trên tường thành lộ ra một đầu người, vừa gật vừa hô:

- Thì ra là Khang Tư đại nhân, tiểu nhân chính là Khoát Đức thành chủ thành Khai Nhất. Kia! Mau mở cửa thành ra, hạ cầu xuống, Xếp hàng nghênh đón!

Lúc đầu người nọ lùi lại, trên tường thành người đến người đi, cầu cũng kéo kẹt ầm vang từ từ hạ xuống.

- Đại nhân, xem ra tên Khoát Đức này tin tức cũng lan lẹ, không ngờ lại biết tên của ngài. Có điều...

Y Đạt hướng Khang Tư nhỏ giọng nói. Tuy Khang Tư không muốn cho hắn đến gần, nhưng sợ Khang Tư gặp chuyện không hay, hắn đành làm trái lệnh đi theo phía sau Khang Tư.

Khang Tư nhìn cửa thành đang từ từ mở, cười nói:

- Có phải do cái câu “quốc gia nào” của bọn chúng khiến ngươi nổi lên lòng nghi ngờ?

- Đúng vậy đại nhân, xem ra chúng ta phải cẩn thận với tên Khoát Đức này.

Y Đạt thấy Khang Tư cũng đã chú ý tới điểm này, liền gật đầu xác nhận.

- Được, vậy thì làm phiền ngươi.

Khang Tư thấy sau khi cửa thành mở ra, một người trung niên vội vàng vàng chạy đến, đoán đó chính là Khoát Đức, cho nên kết thúc câu chuyện đang nói cùng Y Đạt.

- Hạ quan tham kiến Khang Tư đại nhân.

Khoát Đức thờ hớn hớn chạy đến quỳ xuống trước mặt Khang Tư hành lễ. Tuy nói cấp bậc Khang Tư là Phó tướng so với chủ thành này cao hơn, nhưng cũng không cần phải hành đại lễ như thế.

Thấy hắn hành đại lễ Khang Tư thoáng sững sốt một chút rồi vội vàng đỡ hắn dậy, nhưng lại lập tức được Khoát Đức thao thao bất tuyệt vỗ mông ngựa khiến cho hắn không biết phải làm sao. Đối mặt với tình huống như thế Khang Tư chỉ có thể im lặng nhìn Khoát Đức. Hắn quả thật không biết phải ứng phó thế nào với những lời vỗ mông ngựa này, bởi vì trước kia hắn đối với mọi người không phải nói cười lạnh nhạt thì cũng là không để ý tới, nhưng hiện

tại đây là Quan chỉ huy, cũng chưa từng nghe qua những lời đường mật như bây giờ.

Y Đạt biết Trưởng quan sẽ không thể đối phó với những thứ này, vội vàng nhắc nhở Khang Tư:

- Đại nhân, hãy giới thiệu các bộ hạ của ngài.

Lúc này binh sĩ đã bao vây tòa thành, các Trưởng quan cũng đều tới đứng ở phía sau Khang Tư.

- A, thành chủ Khoát Đức, vị này là đội trưởng thân binh Y Đạt đại nhân, vị này là Táp Lạc Thiên tướng đại nhân, vị này là...

Khang Tư chợt tỉnh ngộ vội vàng giới thiệu các Trưởng quan chủ yếu của mình cho người trung niên mập mạp trước mắt này.

Khoát Đức trên mặt chứa đầy vẻ tươi cười, vừa gật đầu cúi người chào vừa nói lời ngưỡng mộ khách sáo. Có điều hắn lại phát hiện trừ đội trưởng thân binh và Thiên tướng tên là Táp Lạc thì lễ phép đáp lễ, còn các Trưởng quan khác đều đáp lễ một cách rất miễn cưỡng, hơn nữa ánh mắt nhìn hắn còn lộ ra sự phẫn nộ.

Y Đạt nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn có chút cứng nhắc, khẽ mỉm cười, tiến gần lại thấp giọng nói:

- Thành chủ đại nhân, xin đừng lấy làm phiền lòng, mấy vị đại nhân này bởi vì không thể công thành lập công, cho nên lúc này sắc mặt mới không có thiện cảm như thế, xin ngài rộng lòng bỏ qua cho. -

Khoát Đức nghe nói không tự chủ đưa tay lau cái trán một cái dù không có một giọt mồ hôi, hắn nhìn Y Đạt cổ rạn một nụ cười tươi:

- Cảm ơn đại nhân chỉ điểm.

Hắn quả thật mồ hôi lạnh chực tuôn ra, bởi vì binh sĩ của hắn có chừng 1000 người, làm sao là đối thủ của đám người này?

Đang lúc Khoát Đức nghe Khang Tư giới thiệu các Trưởng quan, hắn cũng len lén cẩn thận đánh giá những binh sĩ kia. Hắn phát hiện bọn binh sĩ chẳng những khôi giáp sáng bóng, hơn nữa khí thế bất phàm, đó là khí thế của những đội quân từng trải chiến trường mới có. “Chẳng lẽ tin tức truyền đến Khang Tư dẫn binh tiêu diệt cường đạo các nơi, không hề thua trận là sự thật? Còn có bọn hoàng thành chó má kia nói cái gì chỉ có 5000 tân binh, rất dễ giải quyết, hiện tại nơi này có tới một vạn chiến sĩ vạm vỡ! Hơn nữa những tên tướng lĩnh này còn tiếc rằng ta không phải là quân phản loạn, để dùng thi thể của ta đổi lấy công lao! Mẹ kiếp!” Khoát Đức vừa mỉm cười chào hỏi các Trưởng quan, vừa thầm mắng trong lòng.

- Thành chủ đại nhân, không giới thiệu bộ hạ của ngài với đại nhân của chúng ta sao?

Y Đạt thấy bên trong thành đi ra một số người sắp hàng ở hai bên, nên nhắc nhở Khoát Đức.

- A, ngài xem đó, chỉ lo chiêm ngưỡng phong phạm của các vị Tướng quân, lại quên hết mọi chuyện. Thật xin lỗi, xin phép được giới thiệu một chút bộ hạ của ta.

Khoát Đức vỗ đầu, vội vàng dẫn Khang Tư đi tới cửa thành. Y Đạt phát tay, bọn thân binh vội vàng đi theo. Còn Táp Lạc thì ra hiệu cho các Thiên tướng trở lại đội quân của mình đề phòng cẩn thận. Những Trưởng quan kia chỉ mong sao Khoát Đức làm chút động tác gì đó, để mình có cơ tấn công, vì thế tất cả đều tuân lệnh chạy về đội quân mình để bọn binh sĩ chuẩn bị đề phòng.

- Đây là đội trưởng phòng vệ thành, Lỗ Tư Nạp.

Khoát Đức chỉ một vị bộ dáng thô tục vóc người gầy gò khoảng hơn 30 tuổi nói.

Người nọ vừa nghe vội vàng cười nịnh, cúi gập lưng chào. Khang Tư tinh mắt lập tức thấy trên gò má bên phải của hắn có dấu bàn tay ửng đỏ. Xem ra hắn chính là người lên tiếng hỏi lúc này.

Khoát Đức tiếp theo chỉ một tráng hán bên cạnh Lỗ Tư Nạp thân mặc khôi giáp mang đại đao nói:

- Vị này là Cổ Đặc Tư tiên sinh đoàn trưởng lính đánh thuê bốn thành mời tới giúp phòng thủ thành.

Lúc Khoát Đức giới thiệu hắn rõ ràng hơi khách sáo.

Trong mắt Cổ Đặc Tư chợt lóe hàn quang, tùy tiện cung tay hành lễ với Khang Tư. Y Đạt nhân lúc Khang Tư đáp lễ, quay sang hỏi Khoát Đức:

- Thành chủ đại nhân, quân phòng vệ của quý thành có bao nhiêu người vậy?

- A, quân phòng vệ thành cộng có 1000 quân.

Khoát Đức vội vàng cười trả lời, bằng trực giác hắn biết tên đội trưởng thân binh này còn khó ứng phó hơn so với Khang Tư. Khang Tư là người như thế nào, hắn đã sớm thăm thính rõ ràng. Bất kể nói thế nào, thành trì này là tuyến đầu đối mặt với Khi Hồng Quốc, chính là nơi đứng đầu sóng ngọn gió. Sao có thể không thăm thính tin tình báo cẩn thận Quan chỉ huy của địch nhân chứ? Nhưng đối với Y Đạt lại hoàn toàn không dò thám được chút gì, những Trưởng quan khác cũng như vậy. Bởi vì bọn họ tất cả đều từ tân binh chọn ra, nào có tin tức gì để có thể dò thám.

- Vậy đội lính đánh thuê thì có bao nhiêu người?

Khoát Đức mới vừa nói xong, Y Đạt đã mở miệng hỏi.

- À, vấn đề này phải hỏi Cổ Đặc Tư tiên sinh rồi.

Khoát Đức vội vàng bán cái cho Cổ Đặc Tư.

Cổ Đặc Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn Y Đạt, nói về không bằng lòng:

- Hai ngàn người.

Khang Tư vừa nghe, trong lòng cả kinh, thành trì nhỏ xíu như vậy cũng có 2000 lính đánh thuê, vậy những thành trì khác thì sao? Những đội lính đánh thuê của thành trì này dùng để đối phó với 10000 tên cường đạo hẳn là thừa sức. Nhưng tình hình hiện nay vùng đất này vẫn ở vào vùng cường đạo quấy nhiễu, điều này nói lên rằng bọn thành chủ ở các nơi cấu kết cùng đạo tặc là chuyện có thể chứng thật rồi.

- A ha, Khang Tư đại nhân, xin vào thành nghỉ ngơi một chút, hạ quan đã chuẩn bị một chút rượu nhạt để tiếp đón đại nhân.

Khoát Đức thấy bầu không khí căng thẳng, vội vàng lên tiếng giải tỏa.

Khang Tư vốn không muốn vào thành, nhưng dưới ánh mắt ngầm ra hiệu của Y Đạt và lời mời nhiệt tình của Khoát Đức, cuối cùng, Khang Tư mang theo thân binh tiến vào thành Khai Nhất. Vốn Khoát Đức định mời các Tướng quân ở ngoài thành cùng đi vào thành nghỉ ngơi, nhưng các Thiên tướng sao chịu rời khỏi binh sĩ của mình, bọn họ vẫn mong chờ có trạng huống gì đó đột nhiên nảy sinh.

Khang Tư vừa tiến vào thành trì, đã bị dọa cho hoảng sợ và đứng y như lời của Y Đạt, cái thành trì nhỏ xíu này chen chúc tới hơn 2 vạn người. Bên trong cửa thành đường xá nổi hai bên và tỏa ra bốn phía, phóng mắt nhìn tới đều là lều trại chi chít. Không phải là quân trường, mà là những căn lều lụp xụp. Lều vải rất đơn sơ do mấy cây gỗ và vải bố lợp thành. Vì thế đường xá trong thành chỉ còn 2 thước chiều rộng.

Đứng bên ngoài lều vải là những người đàn ông ánh mắt chậm chạp ăn mặc đồ nông dân, còn phụ nữ và trẻ con đều trốn ở trong lều cũng không che chắn được mấy. Toàn bộ phụ nữ đều không có lộ mặt, nhưng những đứa trẻ ăn mặc rách rưới kia thì tò mò từ trong lều lộ đầu ra nhìn theo đoàn người Khang Tư. Những đứa bé này tất cả đều xanh xao vàng vọt, nhưng ánh mắt của chúng lại sống động mà nhiều người lớn không có loại ánh mắt đó.

Khoát Đức là một người cơ trí, nhìn thấy ánh mắt Khang Tư nhìn lướt về phía những thường dân kia, hắn vội vàng giải thích:

- Đại nhân, những nông dân này đều làm ruộng cho hạ quan. Bọn họ vì muốn tránh bị cường đạo cướp bóc, tất cả đều tràn vào bên trong thành, khiến trong thành càng thêm chật chội, hơn nữa cũng rất lộn xộn bẩn thỉu. Xin đại nhân rộng lòng bỏ qua.

Nói đến đây hắn thở dài một tiếng, dùng giọng nói đầy vẻ trách trời thương dân:

- Có điều... ôi, ai kêu ta làm thành chủ của họ, ta không chiếu cố thì còn ai chiếu cố cho họ chứ? Chẳng lẽ để mặc bọn họ ở ngoài thành bị bọn cường đạo tàn bạo giày vò sao? Ta không thể làm vậy được!

Đột nhiên giọng của hắn biến đổi, rất thống hận nói:

- Đại nhân, ngài nhất định phải tiêu diệt sạch bọn cường đạo ghê tởm kia! Ngày nào chưa diệt được bọn chúng, ngày đó dân chúng chúng ta không thể yên tâm sinh sống a!

Nói xong vỗ vỗ ngực, chính khí凛 nhiên nói:

- Đại nhân, có gì cần hạ quan hỗ trợ, ngài cứ việc lên tiếng, hạ quan nhất định phối hợp!

Y Đạt đột nhiên chen miệng nói:

- Thật tốt quá, khó được thành chủ đại nhân chân thực nhiệt tình, hiện tại binh lực của quân ta không đủ, vậy phiền thành chủ đại nhân giao quân phòng vệ thành tăng cường cho quân ta chỉ huy đi.

- Ái, đại nhân, như vậy bốn thành không phải là không có ai phòng thủ sao? Nếu như cường đạo tới thì làm sao?

Khoát Đức thoáng sững sốt một chút, không nghĩ tới một câu khách sáo của mình, lập tức bị tên đội trưởng thân binh này nắm lấy lợi dụng. 1000 người mặc dù rất ít, nhưng dù sao cũng là quân đội trực thuộc của mình, sao có thể giao cho địch nhân chứ?

- A ha, thành chủ đại nhân, ngài không phải là còn mời 2000 lính đánh thuê sao? Có bọn họ dư sức bảo vệ thành trì rồi. Hơn nữa, chúng ta cũng sẽ không để cường đạo tiến vào phạm vi thế lực của thành Khai Nhất một bước. Thành chủ đại nhân chẳng lẽ không muốn? Tiêu diệt cường đạo cũng là chuyện lợi nước lợi dân đó, ta nghĩ thành chủ đại nhân thân là vị quan trụ cột của Khi Hồng Quốc, đương nhiên là nguyện ý đem quân phòng vệ thành giao cho Quan chỉ huy Khang Tư đại nhân đây tổng chỉ huy diệt trừ cường đạo, đúng không? Thành chủ đại nhân Khoát Đức?

Y Đạt nắm chặt Khoát Đức không tha.

Một người đội trưởng thân binh sao có thể nói như vậy với một vị quan cao hơn mình rất nhiều cấp? Phải biết rằng, thân binh chính là thân tín của Tướng quân, rất nhiều chuyện cơ mật, thân binh cũng có thể tham dự. Hơn nữa thân binh trừ việc bảo vệ Trưởng quan ra, còn có thể thay Trưởng quan làm những việc khó khăn liên quan tới Trưởng quan. Có nhiều khi gặp chuyện khó khăn, lời nói và việc làm của thân binh ngang bằng với ý nghĩ của Trưởng quan.

Khoát Đức len lén ngắm nhìn nét mặt không chút biểu cảm của Khang Tư, bất giác lưng hắn toát mồ hôi lạnh. Lúc này Khoát Đức đã nghĩ rằng lời này chính là lời của Khang Tư. Rất rõ ràng, tên Khang Tư này muốn tước đoạt quyền chỉ huy của mình, chẳng những có thể giảm bớt quân đội của mình, đồng thời cũng có thể tăng thêm binh lực cho hắn để đánh dẹp bọn cường đạo.

Khoát Đức rất muốn cứ như vậy vây bắt hết đám người Khang Tư, nhưng hắn nghĩ tới: “Bên ngoài thành không những có hơn một vạn binh sĩ đang nhìn chăm chăm vào thành, trước mắt cái tên gọi là Chiến Thần Khang Tư này có sức địch ngàn người đấy. Nếu như lúc này mình tạo phản, 1000 quân của mình cộng thêm hai ngàn lính đánh thuê kia cũng không nhất định có thể lập tức giết chết Khang Tư, đến lúc đó quân đội ngoài thành đồng loạt công thành, mình nhất định xong đời!”

Không có lựa chọn Khoát Đức không thể làm gì khác hơn là mỉm cười gật đầu đồng ý. Nhưng Y Đạt cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, lập tức bảo Lỗ Tư Nạp đội trưởng quân phòng vệ thành dẫn hắn đi tập hợp quân phòng vệ thành lại, nói là phải lập tức biên chế cả bọn họ, để mau chóng hình thành lực chiến đấu.

Bên cạnh Khang Tư chỉ còn lại có bốn thân binh, những thân binh khác cùng đi với Y Đạt. Từ đầu đến cuối Khang Tư ngồi nhìn Y Đạt thi triển mưu kế, hắn chỉ yên lặng nghe, yên lặng nhớ mọi lời nói hành động của Y Đạt. Cùng với mục đích các thứ Y Đạt làm này, Khang Tư biết Y Đạt có thể nói là ẩn tàng rất nhiều năng lực, hơn nữa hết thảy đều biểu hiện ra hắn rất giỏi so với mình. Hiện giờ Khang Tư đã quyết định trở thành một Quan chỉ huy, nên phải gắng sức tiếp thu học hỏi năng lực của người khác.

Khang Tư có ưu điểm lạ thường là không hề có ý tưởng ganh tỵ với thuộc hạ có năng lực mạnh hơn so với mình. Sống trong thế giới phân biệt giai cấp, lòng người ích kỷ hẹp hòi này, không ngờ lại có người như vậy, thật là một chuyện khiến người ta kinh ngạc.

Từ chuyện này Khang Tư hiểu được rằng: chỉ cần mình không chế được thế cục thắng bại, có thể lợi dụng chút tình huống gì đó của địch nhân, sẽ rất dễ dàng đạt được ích lợi từ trong đó. Giống như hiện tại không phí chút công phu nào đã làm giảm binh lực một ngàn quân của địch nhân, còn binh lực của mình lại tăng thêm một ngàn. Khang Tư rất quan tâm tới tình trạng thương vong của binh sĩ, nên hắn bắt đầu học tập tìm cách làm thế nào trả giá ít nhất mà thu được thành công lớn nhất. Khang Tư không thể biết trước rằng: Chuyện lần này Y Đạt bức bách Khoát Đức, đối với hắn sau này sinh ra ảnh hưởng lớn biết bao, cuối cùng khiến cho hắn không những là Chiến Thần trên chiến trường, cũng là Chiến Thần bất bại trên phương diện quân sự.

Dưới sự hướng dẫn của Khoát Đức, Khang Tư đi tới một dinh thự chiếm diện tích rất rộng trong thành, bên trong thành mặc dù khắp nơi đều là biển người, nhưng nơi này một người bình dân cũng không có.

Dinh thự xây dựng thật nguy nga lộng lẫy, tất cả thị nữ bên trong đều rất xinh đẹp, khiến Khang Tư không khỏi cảm thán cho xuất thân giàu có của Khoát Đức. Bởi vì Khoát Đức đã sớm giới thiệu một cách rất đặc ý những thứ kiến trúc và thị nữ này, đều do hắn dùng tiền của mình xây dựng và phải thị nữ từ nhà mình tới đây phục vụ, hoàn toàn không có xài một phân tiền nào trong ngân khố của thành thị. Đồng thời cười nhạo tiền trong ngân khố còn không đủ để hắn ăn một bữa cơm. Quả nhiên, các món ăn trên bàn tiệc vô cùng sang trọng.

Có thể khi đối mặt với Khang Tư, Khoát Đức có chút không được tự nhiên. Không phải là vì mình hỏi một câu hắn mới đáp một câu, không phải vì bộ dáng ăn uống có chừng mực của Khang Tư, cũng không vì thái độ của Khang Tư.

Thái độ Khang Tư không thể nói là lạnh lùng, hơn nữa khoe miệng hắn lúc nào cũng lộ vẻ cười nhàn nhạt, động tác cử chỉ cũng rất văn nhã, làm cho người ta có cảm giác rất dễ thân cận, không có điều hại. Nhưng không biết vì sao Khoát Đức vẫn có cảm giác mình rất chán ghét hắn.

Cơm nước xong, Khang Tư nói lời tạ ơn, lấy cớ không thể bỏ rơi thuộc hạ, nhẹ nhàng từ chối hảo ý của Khoát Đức muốn giữ hắn lại trong thành. Dẫn theo thân binh hắn rời khỏi thành.

- Cổ Đặc Tư tiên sinh, ngài thấy người này thế nào?

Khoát Đức vừa thưởng thức chung trà ngon trong tay, vừa hỏi tên đoàn trưởng lính đánh thuê.

Cổ Đặc Tư uống một ngụm sạch chung trà đặt ở trước mặt hắn mới đáp:

- Một người không có cảm giác tồn tại, đây là cảm giác đầu tiên của tại hạ.

- Ô? Xin được nghe cao kiến.

Khoát Đức trong miệng mặc dù hỏi khách, nhưng trong lòng hắn xem thường tên vũ giả này không biết thưởng thức nghệ thuật chút nào. Phải biết rằng trà này có thể tới 1000 kim tệ một cân đấy, thế mà hắn uống cứ như trâu uống nước làm một ngụm là sạch sẽ. Thật là một người thô tục, vậy mà còn biểu hiện ta đây văn nhã ở trước mặt mình!

- Bởi vì khí thế của hắn căn bản so ra kém các Trưởng quan khác, thậm chí ngay cả thân binh bên cạnh hắn cũng kém hơn, chớ đừng nói chỉ là tên đội trưởng thân binh kia.

Cổ Tư Đặc thấy bộ dáng Khoát Đức từ từ nhắm nháp chung trà, hắn cũng bắt chước, bưng chung trà đã được thị nữ châm đầy, nhẹ nhàng nhắm một chút, sau đó học đòi thưởng thức từ từ mùi vị trong miệng.

- Vậy còn có những cảm giác khác sao?

Khoát Đức rất hứng thú nhìn bộ dáng của Cổ Tư Đặc học đòi thưởng thức trà. Nhưng thật ra lúc hần lần đầu tiên thấy Khang Tư, cũng cảm giác giống như Cổ Tư Đặc, ở giữa đám Trưởng quan hoàn toàn không cách nào nhận ra Khang Tư là Trưởng quan cao nhất của bọn họ.

- Sâu không lường được, đây là cảm giác cuối cùng. Những thứ này có thể từ biểu hiện của tên đội trưởng thân binh kia và cử chỉ của hần trên bàn tiệc mà cảm giác được.

Cổ Tư Đặc nhướn mày nuốt ngụm nước trà xuống.

- Ủ, tên gọi là Y Đạt đội trưởng thân binh kia quả thật là lợi hại, không ngờ lại dễ dàng đã trưng dụng bộ hạ trực thuộc của ta. Người có thể có được bộ hạ như vậy, nhất định không thể yếu kém chút nào. Xem ra cần phải cho người đi điều tra thêm lần nữa.

Khoát Đức cảm hận nói. Hần biết Y Đạt sẽ xử lý thế nào với 1000 tên quân phòng vệ thành kia, nhất định là đem bọn chúng phân tán vào từng tiểu đội, thứ nhất có thể tránh được bọn chúng cấu kết với địch nhân tạo thành hỗn loạn, thứ hai có thể đồng hóa bọn chúng, khiến cho bọn chúng trở thành thành viên trong quân đội.

Cổ Tư Đặc không nói gì, chẳng qua là lần nữa uống một ngụm cạn sạch chung trà, hần hoàn toàn không thưởng thức được chút vị ngon gì với cách uống trà khổ sở này. Cũng không hiểu vì sao cái thứ này, lại là một trong các thứ cần thiết để đại biểu tượng trưng cho thân phận phân biệt nhân vật trên tầng lớp cao của quý tộc.

- Chủ lực của các ngài vẫn đóng nguyên tại chỗ chứ?

Khoát Đức đột nhiên hỏi.

- Không biết, không có người nào biết quân sư đóng quân ở đâu. Chẳng qua xin ngài yên tâm, một vạn tên bên ngoài thành còn không lọt vào mắt của chúng ta.

Giọng nói của Cổ Tư Đặc đầy vẻ đắc ý.

Khoát Đức đặt chén trà xuống nói:

- Ta đây dĩ nhiên biết, bởi vì binh lực của các ngài căn bản không phải nhỏ yếu như lời đồn đãi. Ta chẳng qua rất lấy làm lạ, bọn chúng vượt qua giới tuyến tới đây đã ba ngày. Trong ba ngày này bên các ngài chẳng lẽ không có quyết định lúc nào tấn công bọn họ, hoặc là nói đi quấy rối bọn họ một lần nào sao? Phải biết rằng các thành của chúng ta dựa theo đề nghị của quân sư, đã thực hiện hành động đồng hoang nhà trống. Ngài đã biết chúng ta vì sao tạm thời vẫn không thể trực tiếp xuất binh, chỉ có thể dựa vào các ngài để tiêu diệt đám người này.

- Ngài không cần lo lắng, quân sư là muốn dùng cách trả giá ít nhất mà thu được thắng lợi lớn nhất. Binh lực của chúng ta là nền tảng để lập quốc, không thể lãng phí không công. Lương thực của bọn chúng chỉ có thể đủ ăn chừng ba tháng, nhưng chỉ cần như thế vậy thì...

Đột nhiên Cổ Tư Đặc hạ thấp giọng nói tiếp một hồi, cuối cùng thanh âm lại vang lên:

- Bọn chúng tự cho là xuất binh vì chính nghĩa, nhất định sẽ nghĩ như vậy nên tiến quân dựa vào chúng ta cung cấp lương thực, đến lúc đó tiêu diệt bọn chúng chẳng phải là nhấc tay không tốn chút sức sao.

Khoát Đức dường như hơi chần chờ, tay cũng không tự chủ nắm thật chặt chén trà. Một lúc lâu hần mới nói:

- Kế hoạch này có thể được, nhưng phải có các ngài trợ giúp mới được đấy.

- Không thành vấn đề, đến lúc đó chúng ta sẽ thu hút sự chú ý của chúng.

Nói xong câu này, hai người cũng không nói thêm đề tài gì nữa, một lúc sau, Cổ Tư Đặc liền cáo từ.

Ở trong soái trường của Khang Tư:

- Đại nhân, ta cuối cùng thấy rằng lương thực không đủ. Nếu như có đủ lương thực, chúng ta có thể chiêu mộ thêm những nông phu kia tham gia quân đội, bởi vì trong hoàn cảnh phức tạp thế này, một vạn quân thật sự quá thiếu.

Tạp Lạc nói với Khang Tư.

- Chiêu mộ nông phu? Ta cho rằng không có tăng nhiều năng lực, lúc ta vào thành thấy ánh mắt của những người đó, chẳng những không có sinh khí chút nào, hơn nữa hết sức trầm lặng, dường như đã nản chí bất cần với tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt. Hiện tại ta hiểu chúng ta giống như là người đi xâm lấn quốc gia chúng, hoàn toàn không giống đang ở trên lãnh thổ quốc gia của mình.

Y Đạt vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

- Ủ, cần phải nghĩ cách nhận được lương thực chi viện, nếu vậy chúng ta phải xây dựng một cứ điểm cảnh giới ở khu đất hoang vu này, đúng không?

Khang Tư suy nghĩ một lát lương Táp Lạc hỏi, khi trước hắn ở bộ binh cũng biết tầm quan trọng của lương thực, cho nên Táp Lạc nói lương thực không đủ, hắn rất đồng ý. Mặc dù hiện tại lương thực còn đủ ăn trong ba tháng, nhưng nếu trong ba tháng vẫn chưa tiêu diệt được cường đạo thì sao? Nếu như bọn thành chủ kia thừa cơ bỏ đá xuống giếng (thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại) thì thế nào? Nếu như đột nhiên xuất hiện tình trạng quân lương không đủ ăn thì làm sao?

- Đại nhân, nước ta vừa trải qua đại chiến không bao lâu, hiện tại sức sản xuất còn chưa khôi phục được như trước. Hơn nữa việc cung ứng lương thực đường xa xa xôi, chẳng những nguy hiểm, mà phái người đi hộ tống cũng tiêu hao số lượng vô cùng to lớn, đưa được 1 cân lương thực tới cũng phải tốn hao 8 đến 10 cân lương thực. Còn nữa, quân đội của chúng ta có thể nói là chiến đấu ở sát cạnh cửa biên giới, thương nhân và dân chúng vùng biên giới đã thừa cơ lên giá ào ào, quân phí mua lương thực nhất định là một gánh nặng cho quốc gia. May là đội quân của chúng ta chỉ có 1 vạn người, nếu như quân số 10 vạn người, ngày ngồi ở chỗ này chừng 3 tháng, e rằng tài chính của quốc gia cũng bị phá sản.

Y Đạt vội vàng xen miệng nói.

Táp Lạc nghiêm túc nói:

- Đại nhân, tin rằng ngài từ trên binh thư cũng biết, dụng binh đánh giặc chỉ trông mong sao tốc chiến tốc thắng. Từ xưa tới nay đúng là không có cách dùng binh xảo diệu nào mà trông mong kéo dài. Quân đội trường kỳ chinh chiến ở bên ngoài mà có lợi cho quốc gia là điều xưa nay chưa từng có.

Táp Lạc biết ý nguyện của Công chúa, nhưng dùng cái giá nguy hiểm thế này để rèn luyện một viên võ tướng, quả thật có chút không thể tưởng tượng được, cũng may là phái ra đội quân quân số không nhiều lắm, quốc gia còn có thể chấp nhận được một chút. Nhưng mà đạo lý này nhất định phải chỉ rõ cho Khang Tư lần nữa, đây chính là thường thức mà một Tướng quân cần phải biết.

Khang Tư thở dài, những đạo lý này hắn cũng biết. Lúc ấy khi hắn hiểu ra những đạo lý này, hắn đã thảm than thở vì không ngờ Công chúa lại dùng cái giá nguy hiểm này để rèn luyện hắn. Hắn chỉ là một người bình thường, đâu có giá trị gì xứng đáng để Công chúa làm như thế?

Nhưng Khang Tư biết chắc là hắn không thể từ chối trách nhiệm này lần nữa, bởi vì cá tính của hắn một khi đã nhận trách nhiệm dù thế nào vẫn gánh chịu đến khi nào không còn chi trì được nữa mới thôi. Hơn nữa còn có thể hoàn thành một cách hết sức hoàn mỹ. Cho nên hắn lướt qua trong đầu ghi nhớ các kiến thức có liên quan tới việc quân sự, rồi trong binh thư đó hắn tìm được biện pháp giải quyết:

- Vậy nếu chúng ta muốn giải quyết vấn đề lương thảo thì phải giải quyết ngay tại chỗ sao?

Hắn vẫn không có thói quen tự mình nắm chủ ý, cho nên mỗi lần có ý nghĩ gì đó cũng sẽ dùng giọng điệu dò hỏi để nói ra trong hội nghị.

Táp Lạc lộ vẻ tươi cười tán dương:

- Đúng vậy đại nhân, như vậy lương thảo có thể cung ứng đầy đủ cho quân đội. Bởi vì ở tại chỗ này lấy được một cân lương thực, thì sẽ tương đương với từ trong nước vận chuyển tới 20 cân lương thực.

Y Đạt suy nghĩ một hồi xen miệng nói:

- Ở nơi này ngoại trừ thành trì, các thôn trang khác đều không có người, đất đai cũng bị bỏ hoang. Hiện tại chính là trong các thành trì có lương thực. Chúng ta nếu như lấy lương thực ở tại đây, chẳng những chúng ta không có nhiều tiền, hơn nữa cho dù có nhiều tiền, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không bán cho chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta phải tấn công các thành trì kia? Một khi thành trì bị chúng ta công kích, những thành trì khác sẽ không lập tức nổi loạn chứ?

- A ha, tới lúc rồi, ta đã xem qua những ruộng đất kia, đều là mới vừa gieo giống xong thì bỏ hoang không ai trông nom. Hiện nay mặc dù cỏ tạp mọc che lấp đi, nhưng một mẫu ruộng vẫn có thể thu được mấy chục cân lương thực. Lúc này hầu như ruộng đất khắp nơi đều là như vậy. Ta nghĩ một tháng tới chúng ta có thể yên tâm thu hoạch, những tên chủ đất cũ kia không thể nói gì được chúng ta, bởi vì những ruộng đất này là đất hoang mả.

Táp Lạc lần đầu tiên lộ ra nụ cười có chút tinh nghịch.

Nghe thế Khang Tư và Y Đạt cũng cười thật tươi, tên khốn này sớm đã có biện pháp giải quyết, để đến bây giờ mới nói ra. Khang Tư lại từ Táp Lạc học được một điều: Nếu bất cứ thời điểm nào cũng chú ý tới hoàn cảnh địa lý ở quanh mình, thì nói không chừng sẽ có phát hiện thu hoạch bất ngờ ngoài ý liệu.

- Ừ, chuyện lương thực tạm thời không cần lo lắng. Nhưng là, Y Đạt, chúng ta phải nhanh một chút tìm được tung tích của bọn cường đạo kia. Bằng không cứ theo chân bọn chúng chơi trò bịt mắt bắt dê như vậy, kéo dài cuộc chiến thì chúng ta có thể bị hao tổn không vực dậy nổi. Dù sao nơi này không phải là quốc nội, thời gian kéo dài e rằng sẽ có biến. Cho nên phải xuất động toàn thể thân binh, còn phải mượn của thành Khai Nhất một số ngựa, hệ binh sĩ nào biết cưỡi ngựa cũng đều phải đi truy tìm tung tích của địch.

Khang Tư dùng giọng rất quyết đoán ra lệnh.

Y Đạt lập tức lĩnh mệnh, hắn cũng giống như Táp Lạc, trong lòng đều rất vui mừng. Bởi vì bộ dáng của Khang Tư lúc này mới giống là một vị Thống soái.

Khang Tư biết kéo dài cuộc chiến đối với mình rất bất lợi, hơn nữa trong khoảng thời gian này, Y Đạt và Táp Lạc đều dùng tư thế chờ lệnh, chờ Khang Tư hạ lệnh. Cho nên hắn mới bắt đầu sử dụng quyền lực của Trưởng quan. Xem ra Khang Tư bắt đầu từ từ trưởng thành lên rồi.

Đêm khuya, cả khu vực tối đen, ngoài thành Khai Nhất, quân doanh đã bố trí hỏa đài cũng đang tĩnh lặng, chỉ có vệ binh tuần tiểu qua lại dưới ánh đuốc.

Lúc này một tên vệ binh đột nhiên dừng lại nhìn lên bầu trời phía thành Khai Nhất, đồng bạn của hắn tò mò hỏi:

- Thế nào rồi? Có động tĩnh gì à?

Tên vệ binh cười cười lắc đầu:

- Không phải, chỉ là vừa nghe bên kia có tiếng chim đêm vỗ cánh bay.

Nói xong chỉ lên bầu trời đêm của thành Khai Nhất, sau đó tiếp tục bước chậm về phía trước.

Một vệ binh khác nghe vậy, không có để ý, nhưng vẫn theo thói quen nhìn về phía thành Khai Nhất, nhưng hắn cũng không nhìn thấy gì. Trên tường thành Khai Nhất lại không có đốt đuốc, cho nên cũng nhìn không thấy trên tường thành có vệ binh hay không.

- Không phải tiết kiệm đến mức này chứ?

Tên vệ binh vừa lăm bắm vừa bước theo vệ binh phía trước chấp hành nhiệm vụ của hắn.

Thế nhưng trong bầu trời đêm không kẻ nào nhìn thấy: có một con chim bồ câu toàn thân lông màu xám, đang vỗ cánh bay về phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chiến lược tiêu thổ.

Trên bầu trời lộ ra ánh nắng ban mai, tiếng binh sĩ thao luyện trong doanh trại, dễ dàng truyền xuyên qua bờ lũy mỏng manh. Khang Tư khép lại quyển binh thư trên tay, dụi dụi hai mắt, đứng dậy thổi tắt ngọn đèn đã thấp sáng suốt cả đêm.

Sắp phải đối mặt với hơn mười vạn tên cường đạo, đồng thời chúng còn tổ chức lại thành tập đoàn, Khang Tư biết rõ khả năng của mình nên dốc sức nghiên cứu binh thư đến quên ăn quên ngủ.

Mặc dù hắn biết lâm trận mới mài giũa, nước đến trôn mới nhảy, như vậy cũng không có tác dụng gì, nhưng cũng chỉ có như vậy, mới có thể khiến tâm tình lo lắng của mình tạm thời ổn định lại.

Khang Tư uốn lưng, vén rèm đi ra ngoài. Hiện tại mặc dù là mùa Hạ, nhưng độ ẩm buổi sáng lại khiến người ta cảm giác như đã vào cuối mùa thu. Mặc dù trời mới tờ mờ sáng, nhưng cả quân doanh đã náo nhiệt cả lên, mọi người đều đang luyện tập thể dục buổi sáng để khởi đầu cho một ngày.

- Chào Đại nhân buổi sáng.

Nghe tiếng chào, Khang Tư biết đó là tên thân binh canh gác cả đêm ở ngoài trưởng của mình.

Nhìn khuôn mặt tên thân binh cả đêm không ngủ vẫn linh hoạt như thường, Khang Tư mỉm cười nói:

- Chào ngươi, đi xuống nghỉ ngơi đi.

- Rồi.

Tên thân binh giờ tay chào theo quân lễ xong xoay người rời đi, nhưng hắn không đi về lầu, mà gia nhập vào đội ngũ thao luyện.

Khang Tư nhìn bóng lưng của hắn đành chịu lắc đầu. Lúc đêm khuya, hắn từng ra lệnh cho tên thân binh không cần canh gác cho mình, nhưng bọn thân binh vẫn kháng mệnh không tuân theo. Đối với bọn thân binh này, Khang Tư chỉ có thể cảm kích thật sâu tận đáy lòng.

- Chào Đại nhân. Y theo mệnh lệnh của ngài, đã mượn mười con ngựa của Khoát Đức thành chủ thành Khai Nhất, cộng thêm ngựa của thân binh, đã có hai mươi tên thám báo triển khai trinh sát. Tin rằng không bao lâu, tin tức trong phạm vi năm mươi cây số đều sẽ thu thập tới tay ta.

Đội trưởng thân binh Y Đạt tinh thần phấn khởi chạy tới bẩm báo.

- Vất vả cho ngươi rồi.

Khang Tư mỉm cười nói tạ ơn, sau đó liền đi tới sân thao luyện.

Y Đạt biết bản thân mình cũng phải gia nhập tập thể dục buổi sáng, hẳn biết vũ lực không luyện tập ắt sút giảm; một Tướng quân mặc dù nói là quyết định bởi trí lực trên hết, nhưng ở thời đại này nếu muốn trở thành một Tướng quân danh tiếng, vũ lực vẫn là điều cần phải có.

-O-O-O-

Cách thành Khai Nhất khoảng mấy trăm cây số, có một tòa thành lớn: thành La Đặc. Chiều rộng hơn mười cây số và tường thành cao mười thước, bên trong thành cư dân tới năm vạn người, dân số trong khu vực quản lý tới hai mươi vạn nhân khẩu. Những thứ này, đủ để nó trở thành thành trì lớn nhất ở vùng đất này.

Bên ngoài thành trì này cũng như nhau là một cánh đồng ruộng phì nhiêu, nhưng cảnh sắc nơi này không giống như thành Khai Nhất, ở chung quanh khắp nơi san sát những căn nhà lá, dưới ruộng các nông phu đang cày cù làm việc.

Vệ binh canh gác cửa thành, cũng không giống với vệ binh của những thành thị khác, chúng lạnh lợi đầy sinh lực, mắt nhìn thẳng, lưng thẳng tắp đứng canh gác. Đối với dân chúng vào ra cửa thành, cũng không có tồn tại hiện tượng hoành hành sách nhiễu như các nơi khác.

Lúc này dân chúng ở cửa thành rối rít nhường đường, đều đồng loạt khom lưng hành lễ. Bọn họ cũng không phải là hướng về kẻ quyền thế khom lưng, bọn họ khẽ ngẩng đầu nhìn lên trong ánh mắt đều chứa đầy vẻ kính nể.

Người nhận được những ánh mắt đó, là một thanh niên cưỡi con ngựa trắng, thân mặc áo trắng, thanh tú như một mỹ nữ.

Nhìn thấy dân chúng né tránh nhường đường, hán vội vàng nhảy xuống ngựa chào hỏi những người dân nọ, sau đó mới thông thả dắt ngựa ra khỏi cửa thành. Bọn lính gác cửa lại càng được dịp hành lễ.

Thanh niên bạch y ra khỏi thành liền lên ngựa phóng chạy trên đường, các nông phu trên cánh đồng nhìn thấy hán, ai nấy đều tươi cười vẫy tay chào hán.

Thanh niên bạch y này tên gọi là Tây Lôi Tư, là tượng trưng cho tinh thần của thành La Đặc.

Vào thời điểm Hắc Nham Quốc xâm lấn, thành chủ thành La Đặc bất hạnh chết dưới đao của loạn quân.

Thành chủ kế nhiệm sau khi nhậm chức, vừa gặp lúc bọn cường đạo làm loạn, nhưng viên thành chủ kế nhiệm này hoàn toàn không có khí phách: không liều mạng chiến đấu cùng địch nhân, không nhậm chức thành chủ lại vơ vét vàng bạc châu báu, dẫn theo đám thân tín cả đêm chạy về phía quốc nội. Cả thành La Đặc nhất thời như cừu non mất chủ, để mặc cho bọn cường đạo chà đạp.

Lúc này Tây Lôi Tư xuất hiện thân mặc áo trắng, cưỡi con ngựa trắng, đơn thân độc mã khiêu chiến với mấy ngàn tên cường đạo. Dân chúng tuy không có chính mắt trông thấy quá trình chiến đấu, nhưng sau khi sự việc xảy ra tấm áo trắng và con ngựa trắng của Tây Lôi Tư cũng nhuộm đầy máu đỏ tươi. Hơn nửa từ ngày đó đến nay, thành La Đặc cũng không còn bị bọn cường đạo tập kích nữa.

Ở dưới tình huống quan viên trong thành đều bỏ chạy hết sạch, dân chúng bèn đề cử Tây Lôi Tư trở thành thành chủ của thành La Đặc. Tây Lôi Tư cũng không khách sáo, ngồi lên chức vị thành chủ.

Sau khi Tây Lôi Tư lên làm thành chủ, chế định ra đủ các loại luật pháp và thuế má đều có lợi cho dân chúng. Đồng thời Tây Lôi Tư biểu hiện ra vẻ ôn nhu, hòa ái, khí chất cao nhã, mê hoặc được tất cả dân chúng. Đồng thời cũng thu hút người từ các địa phương khác kéo tới nương tựa.

Sau đó, dưới nỗ lực của Tây Lôi Tư thành La Đặc cũng thành lập quân đội, quân số mặc dù mới chừng năm ngàn quân, nhưng những binh lính này đều tuyển chọn từ dân chúng, có thể nói là đội binh con cháu của nhân dân thành La Đặc. Vì thế hiện nay con dân thành La Đặc từ lâu đã không biết tới Công chúa của Khi Hồng Quốc, mà chỉ biết Tây Lôi Tư của thành La Đặc.

Sau khi Tây Lôi Tư rời khỏi địa phương có người ở, hán lập tức thúc chân giục ngựa, con ngựa trắng vốn đang chạy chậm chậm, lập tức hí lên một tiếng sải bước phóng chạy như bay, về phía núi cao xa xa.

Khi mặt trời lên cao con ngựa trắng đã tiến vào núi rừng. Tây Lôi Tư vừa vào núi rừng không lâu, lập tức từ hai bên hẻm núi nhảy ra mấy tên đại hán tay cầm lợi khí, động tác nhanh nhẹn. Thế nhưng Tây Lôi Tư hoàn toàn không có lộ ra vẻ kinh ngạc gì, ngược lại vẫn mỉm cười ngồi trên lưng ngựa nhìn mấy tên cường đạo này.

Mấy tên đại hán vừa thấy mặt Tây Lôi Tư, vốn vẻ mặt dữ tợn lập tức đổi thành cung kính, đồng thời ôm đao chấp tay hành lễ hô:

- Tham kiến quân sư đại nhân!

- Được rồi, chào mọi người, ăn sáng chưa?

Tây Lôi Tư lộ ra nụ cười sáng lạn, khoát tay ôn tồn hỏi.

- Tạ ơn quân sư đại nhân, bọn thuộc hạ đều ăn rồi.

Mấy đại hán kia nghe nói như thế, đều lộ ra nụ cười mộc mạc.

- Tốt, canh gác cẩn thận, ta vào trong trại một chuyến.

Tây Lôi Tư mỉm cười gật đầu, giục ngựa hướng trên núi chạy đi.

Mấy đại hán kia đã sớm lui ra đứng ở hai bên, hướng theo bóng lưng của Tây Lôi Tư hành lễ, sau đó bọn họ lập tức biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Tây Lôi Tư trải qua mười mấy trạm canh, rốt cục đi tới bản doanh của sơn trại.

Sơn trại này xây dựng trên đỉnh núi, bốn phía là hàng rào bằng gỗ, vây quanh mấy căn nhà gỗ. Trừ những căn nhà gỗ trong vòng rào, còn có thể nhìn thấy những căn nhà lá thô sơ như ẩn như hiện đông một cái, tây một cái rải rác khắp núi rừng xa xa.

Cả sơn trại khiến người ta có một loại cảm giác kỳ quái, chính là những thứ gỗ được dựng lên kia đều có màu sắc mới mẻ, rõ ràng là mới đốn cây dựng nên. Nhưng những trạm gác nghiêm ngặt kia, lại khiến người ta cảm thấy sơn trại này ít nhất đã tồn tại một thời gian dài, bởi vì nếu như sơn trại vừa mới thành lập, không thể nào có những trạm canh nghiêm mật như vậy.

Trên khoảnh đất bằng rộng rãi bên cạnh sơn trại, có gần một ngàn người đang thao luyện, điều này càng khiến người ta cảm thấy sơn trại này lộ ra vẻ mơ hồ khó hiểu. Những người đó ngoại trừ không có mặc quân phục, và nắm trong tay đủ loại vũ khí phức tạp, thì quả thực trông cứ như là đội quân chính quy đang tiến hành thao luyện.

Tây Lôi Tư nhìn mọi người đang thao luyện, gật gật đầu hài lòng, phóng xuống ngựa, trao dây cương cho cảnh vệ, hần đi vào trong một căn nhà giữa vòng rào.

Nói là nhà, nhưng thật ra chỉ là một phòng trống trơn. Bên trong bố trí rất đơn giản, một cái bàn lớn, trên bàn trái một tấm bản đồ lớn, bốn phía trừ mấy chục cái ghế ngồi thì cũng không có cái gì khác nữa.

Tây Lôi Tư tự nhiên đi tới bên cạnh bàn, khom lưng quan sát trên bản đồ. Lúc hần đang chăm chú nhìn bản đồ, từ ngoài cửa lục tục đi vào mấy chục đại hán bộ dáng dũng mãnh hung ác, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn Tây Lôi Tư, xong tự tìm chỗ ngồi xuống.

Chỉ trong chốc lát, các ghế ngồi cũng chỉ còn lại có ba chỗ trống, một ghế là vị trí đầu não ở trung tâm, hai ghế còn lại là hai bên phải trái của vị trí đầu não.

Lúc này Tây Lôi Tư thờ một hơi, đặt tay trên bản đồ, ngẩng đầu nhìn bốn phía, khi hần phát hiện còn hai ghế trống không khỏi nhíu nhíu mày, hần vừa há miệng định nói, một tràng tiếng cười vang dội truyền vào:

- Ha ha ha, con bà nó tên khốn giống con gái kia quả là đúng giờ, làm cho ta đến chậm, xin lỗi xin lỗi. Lợi Đức huynh nói xem có đúng không?

Theo thanh âm tiến vào là một trung niên đại hán rất cường tráng, còn cô tình mở banh áo lộ ra bộ ngực nổi cuộn cuộn bắp thịt và tay áo xắn cao trên cánh tay đầy lông, trên mặt cũng mọc đầy râu. Trên gương mặt dữ tợn còn vết sẹo ngang một vết sẹo dài, khiến người ta có cảm giác bộ mặt người này thật đáng sợ, hần là một nhân vật lòng dạ độc ác.

- Hắc hắc hắc, Chiêm Đặc đại ca, người đó thật sự đúng giờ như vậy không? Lúc nào hai huynh đệ chúng ta thay đổi lại khẩu vị, thế nào?

Mà chủ nhân của tiếng cười giọng nói đầy thâm trầm này, là một trung niên thoát nhìn rất gầy yếu, có điều trên khuôn mặt chứa đầy vẻ âm hiểm kia, làm cho người ta hiểu rằng chộc tới hần nhất định là một điều phiền toái lớn.

- Ha ha ha, để cho chúng ta đổi món thử một chút đi. Quân sư, đúng giờ nghỉ trưa, còn gọi chúng ta tới làm gì đây?

Đại hán trung niên gọi là Chiêm Đặc tùy tiện kêu lên.

Tây Lôi Tư biết hai người này, là hai lão Đại nhiều thủ hạ nhất trong năm mươi bốn nhóm cường đạo của liên minh. Nghe kiểu nói chuyện của bọn họ, đủ biết bọn họ vừa đi cướp đoạt dân nữ về. Tây Lôi Tư mặc dù không thích dính líu tới những chuyện này, nhưng vì đại cục vẫn giữ vẻ mặt tươi cười hòa nhã nói:

- Chiêm Đặc đại ca, Lợi Đức đại ca, đang chờ các huynh đây. Khi Hồng Quốc vừa phái binh tới.

Nghe nói như thế, Chiêm Đặc lập tức liền biến sắc mặt, vội vàng thu lại dáng vẻ cầu thả tùy tiện, bước nhanh đi tới ghế của mình ngồi xuống. Còn Lợi Đức lại thoáng lộ vẻ cười âm hiểm, không có vẻ lo lắng như Chiêm Đặc, ngược lại còn thông thả ung dung bước lại ghế khoan thai ngồi xuống.

- Khi Hồng Quốc phái quân tới chinh phạt, hiện tại đang trú đóng ở bên ngoài ranh giới của tiểu thành Khai Nhất, người của chúng ta đã bị nhốt ở trong thành này...

Tây Lôi Tư không có chỉ vị trí của quân chinh phạt trên bản đồ, hần biết đám người trước mắt này không có mấy người xem hiểu được bản đồ, phần bản đồ này chẳng khác nào là đồ vật riêng của hần.

Chiêm Đặc lo lắng cắt đứt lời của Tây Lôi Tư:

- Quân sư, lần này địch quân phái bao nhiêu binh lực tới?

Hần mặc dù thô lỗ, nhưng cũng biết lần trước sau khi tiêu diệt đội quân một vạn người của Khi Hồng Quốc phái tới, Khi Hồng Quốc nhất định sẽ phái

người đến nhiều thêm nữa.

- Binh lực có chừng một vạn năm ngàn người, hơn nữa quân đội đều do tân binh, binh đội quân nhu và tù binh tập hợp thành, Quan chỉ huy thì là một tiểu tử mới vừa nhũ lông tơ. Lương thực của chúng còn đủ ăn chừng ba tháng, ta nói đúng không? Quân sư đại nhân.

Lợi Đức không đợi Tây Lôi Tư trả lời đã chen miệng nói. Xem ra tin tức của hắn thật rất nhanh nhạy.

Chiêm Đặc nghe nói như thế sùng sốt một chút, đột nhiên vỗ đùi đứng lên cười to nói:

- Ha ha ha, tân binh, đội quân nhu còn có tù binh kết hợp tạo thành quân đội? Quân sư đại nhân, ngài đứng vì chuyện này triệu tập năm mươi bốn đại ca các bang phái chúng ta để bàn bạc?

Giọng nói khinh thường làm cho người ta có một loại cảm giác nói không ra lời.

Tây Lôi Tư không có vẻ tức giận, vẫn cười nói:

- Chiêm Đặc đại ca, không nên khinh thường bọn tân binh và tên tiểu tử mới mọc lông kia. Phải biết rằng, tên tiểu tử kia đúng là có đang hiệu Chiến Thần ở Khi Hồng Quốc, hơn nữa hắn chỉ huy bọn tân binh trên đoạn đường tới đây đã đánh mấy chục trận lớn nhỏ, tất cả đều là toàn thắng. Chúng ta nếu cứ khinh thường không chừng...

Hắn còn chưa nói xong, Lợi Đức vừa âm hiểm cười ngắt lời nói:

- Hắn chỉ dùng một vạn quân để đi tấn công mấy trăm cường đạo, đương nhiên là toàn thắng rồi.

Chiêm Đặc nghe nói như thế lập tức đứng lên vỗ ngực kêu lên:

- Không cần bàn bạc cái quái gì nữa, cho dù hắn thật sự lợi hại như vậy, thì một vạn năm ngàn quân làm sao có thể là đối thủ của đại quân ba vạn chúng ta? Không cần liên hợp xuất binh, ta chỉ cần thủ hạ huynh đệ của ta, là có thể bẻ gãy đầu của hắn, cướp về lương thực hơn ba tháng ăn của bọn chúng!

Nói đến đây, hai mắt của hắn đều toát ra tia sáng nóng bỏng.

Tây Lôi Tư biết đội quân chinh phạt lần này, cũng không phải không chịu nổi một kích như Chiêm Đặc nói, đang lúc hắn định nói cái gì, đột nhiên nhìn thấy trong mắt của Lợi Đức ở một bên thoáng lộ ra một vẻ cười không dễ nhìn thấy. Trong lòng hắn chấn động, sau đó hắn cũng cười thâm trong lòng, hắn đã biết tại sao Lợi Đức cố tình đánh giá thấp đội quân chinh phạt.

“Mặc dù lúc này ý của Lợi Đức như vậy, nhưng không phải là cũng phù hợp với kế hoạch mình đã định ra buổi sáng sớm nay sao? Không nghĩ tới Lợi Đức còn có thể giúp mình làm cái chuyện này. Chẳng qua mình cũng không thể cảm tạ hắn.”

Tây Lôi Tư biết tên đại ca này muốn lập nhiều công lớn, nên từ trước hắn đã nâng cao địa vị của mình trong liên minh, hắn quyết định sách lược để làm tốt cái vị trí đầu não của mình trong liên minh.

Lúc ban đầu để chống cự với đội quân chinh phạt của Khi Hồng Quốc, Tây Lôi Tư mới liên kết bọn họ lại, sau lại Khi Hồng Quốc nghỉ một thời gian ngắn không có phái người tới chinh phạt, thì hắn lại đưa ra lý tưởng lập quốc, tiếp tục kết hợp bọn cường đạo này cùng chung một chỗ.

Sau khi lập quốc ai có công lớn người đó có thể được lên làm Quốc vương, Tây Lôi Tư hiểu rõ thật sâu sắc ý nghĩ này của Chiêm Đặc.

Lúc đầu Tây Lôi Tư đã phải dốc sức truyền bá cái tư tưởng: sau khi lập quốc sẽ có đủ thứ vinh hoa phú quý cho những tên lão Đại này, nếu không bọn họ như thế nào có thể liên hợp chung một chỗ chứ? Thời gian qua, hắn đã dần dần không chế những băng cướp nhỏ khác, hiện giờ chỉ còn lại hai băng phái lớn Chiêm Đặc và Lợi Đức, đang muốn tranh vị trí lãnh đạo với hắn.

Dĩ nhiên, những điều này tất cả là để lừa gạt bọn chúng. Cả chiến khu phạm vi trăm vạn cây số vuông, tới năm trăm vạn nhân khẩu, người cầm đao đã vượt quá ba mươi vạn, năm mươi bốn nhóm cường đạo tụ tập chung một chỗ, binh lực chỉ mới hơn ba vạn một chút, chẳng qua cũng chỉ là lực lượng nhỏ bé quấy rối chút đỉnh ở vùng biên giới này mà thôi. Thế mà không tự lượng sức mình còn muốn lập quốc ư.

Nếu như không vì kế hoạch, có quỷ mới để ý tới bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Tây Lôi Tư nói:

- Nếu Chiêm Đặc đại ca nói như thế, vậy cứ để cho Chiêm Đặc đại ca tiêu diệt đám quân địch này đi. Được rồi, tiện đây tiêu đề báo cáo tí mĩ tin tức của địch quân cho Chiêm Đặc đại ca: Thật ra Quan chỉ huy của địch nhân là một Phó tướng, căn cứ theo quân chế của Khi Hồng Quốc, hắn chỉ có quyền chỉ huy binh lực năm ngàn người, còn lại chính là khoảng tám ngàn quân quân nhu và hai ngàn binh sĩ biên chế từ tù binh. Còn nữa, nếu Chiêm Đặc đại ca có thể liên lạc với Cổ Đặc Tư của thành Khai Nhất, hai ngàn người của hắn hẳn là có thể có được tác dụng lớn.

Chiêm Đặc vừa nghe lời này không khỏi vô cùng mừng rỡ, tiến lại gần vỗ mạnh bờ vai của Tây Lôi Tư:

- Ha ha, những tin tình báo này thật trọng yếu, thật không hổ là quân sư đại nhân! Thì ra tên Cổ Đặc Tư kia ở thành Khai Nhất, ta sẽ chia cho hắn một chút công lao, ha ha ha.

Lần này hấn gọi là quân sư đại nhân, so với lúc bắt đầu giọng nói rõ ràng có khác biệt như trời với đất. Bởi vì tuy Chiêm Đặc nóng lòng lập công, nhưng đội quân của hấn chỉ có khoảng bốn ngàn người, mặc dù biết đối phương là tân binh, quân nhu và tù binh mới biên chế thành quân đội, nhưng hấn vẫn có chút mơ hồ, bất kể nói như thế nào đó cũng là quân chính quy đấy.

Phải biết rằng trước kia, một đại đội quân chính quy, đã có thể đuổi cả một trại lớn cường đạo chạy khắp núi rừng.

Chẳng qua lúc này trải qua chiến loạn, binh sĩ tinh nhuệ đã không còn, hiện tại lực chiến đấu của quân chính quy đúng là không bằng cường đạo. Hơn nữa Chiêm Đặc biết đối phương chỉ có năm ngàn tên binh sĩ có thể chiến đấu, còn lại đều là tân binh, vì thế đương nhiên là tâm tình hấn rất ổn định.

Chiêm Đặc quyết định chủ ý không kêu Cổ Đặc Tư kia, tuy hấn có hai ngàn người nếu kết hợp với mình trước sau giáp công, thì có thể tăng thêm phần thắng. Nhưng bốn ngàn tên bộ hạ của mình, tất cả đều là hạng người cường hấn, hơn nữa còn trải qua huấn luyện quân sự do quân sư chế định ra. Như vậy đánh bại năm ngàn tên tân binh thì không thành vấn đề, vì có gì phải đem thành quả thắng lợi chia cho người khác chứ?

Còn nữa, những binh sĩ từ tù binh kia cũng có thể giành lại được, đến lúc đó mình chính là sáu ngàn người đối chọi với năm ngàn tân binh.

Hấn coi như không có đặt đội binh quân nhu ở trong kế hoạch. Trong trí nhớ của hấn đội quân nhu đúng là do những lão binh già nua yếu kém tạo thành, căn bản không có sức chiến đấu.

Hấn nghĩ: chờ sau khi trận chiến kết thúc, thêm được bốn binh sĩ tù binh đầu hàng, binh lực của mình nhất định sẽ trở thành đứng đầu trong liên minh!

Tây Lôi Tư hoàn toàn không để ý đến sự nhiệt tình của Chiêm Đặc, hấn dồn sức chú ý vào Lợi Đức từ đầu vẫn ngồi bên cạnh không nói lời nào.

Sau khi Lợi Đức nghe được Tây Lôi Tư đồng ý để Chiêm Đặc xuất binh, đầu tiên là lộ ra thần sắc nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền biến mất đồng thời lộ ra vẻ tươi cười, cùng lúc hấn dùng ánh mắt mang đầy hàm ý liếc nhìn Tây Lôi Tư.

“Tên khốn Lợi Đức này dường như biết được mình nghĩ cái gì. Nhưng hấn thật sự biết rõ mình nghĩ cái gì sao?” Tây Lôi Tư cũng thoáng lộ ra nụ cười gượng gạo.

Chiêm Đặc lập tức hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài triệu tập đội ngũ. Còn lại các đại ca trong đại sảnh tiếp tục thảo luận kế hoạch, một lát sau cũng lần lượt tản đi.

Phạm vi thế lực của bọn họ phần lớn rải rác ở các nơi, hôm nay sau khi tiếp được lời triệu tập của Tây Lôi Tư, mới chạy tới sơn trại này hội họp. Một ngọn núi vô luận như thế nào cũng không thể chứa được đội quân tới ba vạn người.

Chờ sau khi mọi người đều rời đi, Tây Lôi Tư tiếp tục quan sát tỉ mỉ trên tấm bản đồ, sau đó lấy giấy bút ra ra ghi chép.

Không lâu sau, hấn cuốn thật nhỏ hai tờ giấy đã ghi chép đó, cho vào trong túi. Sau đó hấn ra khỏi đại sảnh, ngẩng đầu nhìn sắc trời lâm bẩm:

- Hiện giờ mọi sự đã chuẩn bị, chỉ chờ trời tối.

-o-o-o-

“Đại nhân, thám báo hầu như đã dạo quanh một lần phạm vi năm mươi cây số, không có phát hiện bóng dáng một tên cường đạo nào, bọn chúng thật là giỏi lẫn trốn. Trong phạm vi năm mươi cây số này có ba tòa thành, tất cả dân chúng đều giống như thành Khai Nhất, cũng bị tập trung lại canh tác trong vòng hai cây số quanh thành trì, còn những địa phương khác không có một bóng người, ruộng nương đều đầy cỏ dại.

- Bọn họ sợ cường đạo cũng không đến nỗi như vậy chứ. Bỏ mặc những ruộng nương hoang vắng không chăm sóc, đến lúc thu hoạch bọn họ làm thế nào?

Y Đạt vừa nhận được tin tức thám báo, vừa không giải thích được nói.

- Đây là chiến lược tiêu thổ, bất kể là đối phó cường đạo, hay là đối phó với chúng ta đều rất hữu hiệu. Nếu như thiếu lương thực, chúng ta hay cường đạo cũng hoàn toàn không chiếm được lương thực, mà muốn cướp lương thì chỉ có cách công thành. Chiêu này quả thực đúng là lợi hại.

Tạc Lạp xen vào nói.

Khang Tư nghe nói như thế, trầm tư một lát lâm bẩm:

- Trên chiến trường rộng lớn này có ba thế lực: cường đạo, các thành chủ và chúng ta. Hiện tại các thành đều áp dụng chiến lược vườn không nhà trống, nói là phòng bị cường đạo, sự thật trên mức độ nào đó phần lớn đúng là để đối phó với chúng ta. Nếu như chúng ta không có lương thực, chỉ có thể đối mặt với hai cách lựa chọn: Một là lập tức rút lui quay về quốc nội, các thành có lẽ sẽ không truy kích, nhưng cường đạo chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Thứ hai là tấn công thành trì cướp lấy lương thực, nếu như vậy có thể chúng ta sẽ gieo mối cừu hận với dân chúng trong thành. Mà nếu chúng ta yêu cầu bọn họ cung cấp lương thực, nhất định bọn họ sẽ kiểm soát không có dư thừa lương thực. Cho dù bọn họ chịu cấp cho chúng ta lương thực, nhất định cũng sẽ giảm bớt lương thực dành cho dân chúng, sau đó sẽ tung tin đồn nói là nguyên nhân vì chúng ta mới không có đủ lương thực cho dân chúng, cứ như vậy cũng dẫn tới kết cừu oán với dân chúng.

Một khi chúng ta kết oán thù với dân chúng, vậy thì đúng là hợp ý của bọn chúng. Đến lúc đó chúng chỉ cần nói sau khi độc lập thì có thể cấp đủ lương thực cho, vậy thì những người dân kia nhất định sẽ toàn lực ủng hộ chúng. Ôi, người nào nghĩ ra biện pháp này quả thật đúng là lợi hại.

Khang Tư nói xong ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Tạc Lạp và Y Đạt đều tròn to mắt nhìn mình, không khỏi lầy lăm lạ hỏi:

- Có gì sao?

Y Đạt chột tỉnh lại vội vàng hỏi:

- Đại nhân, ngài làm sao nghĩ ra điều này?

Khang Tư cười khò một tiếng:

- Ta chẳng qua là cảm thấy các thành tạo ra chiến lược tiêu thổ này khiến ta hoài nghi: dù sao chỉ có dân chúng địa phương là người phải chịu khổ vì chiến lược này. Người phương nào muốn có được lương thực phải mất đi lòng dân, mà cường đạo chắc chắn là không cần quan tâm tới lòng dân, chỉ có quân đội của chúng ta đi thu phục lãnh thổ, mới có thể quan tâm tới lòng dân. Hơn nữa bọn họ muốn độc lập, nếu độc lập thì phải thu được lòng dân, cũng chỉ có cái phương pháp này, mới có thể trong khoảng thời gian ngắn chiếm được lòng dân của Khi Hồng Quốc, cũng chỉ có như vậy, mới có thể khiến bọn họ biến thành chính nghĩa còn chúng ta trở thành những kẻ tà ác. Đến lúc đó bọn thành chủ có thể quang minh chính đại, lấy lý do quân đội của Khi Hồng Quốc không có chút nhân tính nào để phản kháng, rồi tuyên bố độc lập. Cho dù mưu kế muốn chúng ta đi cướp lương thực thất bại, cũng có thể nhân cơ hội tiêu diệt chúng ta, để cho địa phương này có thể một lần nữa dốc sức tập trung thực lực.

Nguyên Tạc Lạp vốn đã rất kinh ngạc với đoạn mở đầu kia của Khang Tư, nghe tiếp những lời này lại càng giật mình kinh ngạc, không nghĩ tới Khang Tư lại phân tích sự việc rõ ràng như vậy. Xem ra Khang Tư này thật đúng là người chứa đầy những bất ngờ không thể dự đoán được.

- Đúng rồi đại nhân, quân lương của chúng ta còn có thể đủ ăn hơn mấy tháng nữa, chẳng lẽ trong mấy tháng này chúng ta cũng không tìm được tung tích của cường đạo? Chỉ cần chúng ta tiêu diệt được cường đạo, những thành chủ kia sẽ không còn lý do gì phản kháng mệnh lệnh của trung ương.

Y Đạt vẫn như trước không tin quân đội của mình lại suy yếu đến nỗi phải đi cướp lương thực của dân chúng.

Tạc Lạp nghe nói như thế, nhin không được thờ dài nói:

- Ngài cho là địch nhân sẽ dễ mắc cho chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi mấy tháng sao? Bọn chúng nhất định đã biết lương thực của chúng ta chỉ đủ ăn trong ba tháng, đổi lại ngài là bọn chúng, ngài sẽ làm thế nào chứ?

- Không lẽ chúng sẽ đến đánh cướp quân lương của chúng ta sao? Phải biết rằng chúng ta cũng hơn một vạn người đều đang bảo vệ lương thực này đấy.

Y Đạt giật mình hỏi.

- Ta nghĩ bọn chúng sẽ không ngu xuẩn như vậy. Nếu thật là như vậy, chúng ta đây vừa lúc có thể quyết chiến với chúng.

Tạc Lạp nhướn mày nói.

Ba người cũng không nói gì nữa, không biết địch nhân tấn công lúc nào, không có biện pháp, sau khi quyết định ngày mai phải thám báo dò tra phạm vi xa một chút, Tạc Lạp và Y Đạt cáo lui, chào Khang Tư rồi đi.

Bên ngoài sao sáng đã sớm nhấp nháy đầy bầu trời, đã là lúc nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, vừa mới phái thám báo đi không bao lâu, đã thấy Cổ Đặc Tư đoàn trưởng lính đánh thuê của thành Khai Nhất, mang theo gần một ngàn người rời cửa thành đi ra.

Y Đạt vội vàng tiến lên hỏi thăm:

- Đoàn trưởng Cổ Đặc Tư, ngài đi đâu đây?

Cổ Đặc Tư dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Y Đạt, tỏ vẻ không bằng lòng hất càm chỉ mấy chiếc xe ngựa trong đội ngũ áp tải ở phía sau, nói:

- Thành chủ nhờ ta đưa hàng đến thành La Đặc.

Y Đạt tò mò bước tới gõ gõ mấy chiếc xe ngựa, sau đó hỏi:

- Bên trong là cái gì?

Cổ Đặc Tư sắc mặt càng ngày càng lạnh, lạnh lùng ném một câu:

- Ta không phải bộ hạ của ngươi!

Sau đó cất bước đi, những tên lính đánh thuê kia cũng vội vàng ruổi xe ngựa theo sau.

Một binh sĩ đứng bên cạnh Y Đạt vội vàng hỏi:

- Trưởng quan, có cần ngăn bọn chúng không?

Y Đạt trầm tư một chốc lắc lắc đầu nói:

- Không cần, chúng ta còn không có quyền tịch thu vật phẩm của bọn lính đánh thuê vận chuyển.

Khang Tư nghe Y Đạt báo cáo, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì.

Sau một lát, vệ binh tuần tra đột nhiên phát hiện một con ngựa đầy vết thương, người trên lưng ngựa cũng đầy máu, chạy vào thành Khai Nhất.

Khang Tư bọn họ còn chưa kịp vào thành Khai Nhất hỏi thăm, thành chủ Khoát Đức mập mạp kia, đã ục ịch cùng Lỗ Tư Nạp chạy tới hướng quân doanh, đồng thời phía sau còn có mấy tên lính đánh thuê, xúm nhau diu tên lính đánh thuê cả người đầy máu.

- Đại nhân, cường đạo tới rồi! Đoàn lính đánh thuê ta phái đi đã bị tiêu diệt, tất cả lễ vật cũng bị cướp mất!

Khoát Đức vừa nhìn thấy Khang Tư lập tức mặt như đưa đám mà kể lể.

Nghe nói như thế các Trưởng quan đều là chấn động tinh thần, rốt cuộc biết tin tức cường đạo rồi. Tất cả đều nhìn Khang Tư với ánh mắt nóng bỏng, hi vọng hắn sẽ lập tức ra lệnh xuất phát.

Y Đạt vội vàng hỏi:

- Cường đạo ở hướng nào? Có bao nhiêu quân?

Tên lính đánh thuê bị thương kia vội vàng bước tới mấy bước, cố hết sức nói:

- Định nhân ở hướng Tây nam cách chừng ba mươi cây số, quân số có chừng ba bốn ngàn người, là nhóm cường đạo lớn.

Lúc Tạc Lạp nhìn thấy tên lính đánh thuê này, cũng đã tiến lên kiểm tra vết thương của hắn rồi, lúc này nghe hắn nói không nhịn được đứng lên hỏi:

- Ba bốn ngàn người? Chẳng lẽ các ngươi không có phái người trinh sát trước? Nhóm cường đạo lớn như vậy, không có khả năng không để lộ ra tung tích?

Tên lính đánh thuê thở hổn hển, hung dữ nói:

- Chúng ta đương nhiên là có phái trinh sát, nhưng đợi đến lúc phát hiện ra thì chúng ta đã bị bao vây! Đoàn trưởng và các huynh đệ tất cả đều... Toàn bộ bị giết chết... Chỉ còn lại có ta... Chỉ còn lại có ta là người tham sống sợ chết ôi...

Nói đến phần sau, tên lính đánh thuê này vô cùng bị thương, vết thương đau đớn làm cho mồ hôi lạnh của hắn không ngừng tuôn ra. Một tên lính đánh thuê cuống quýt an ủi hắn.

Lúc này Tạc Lạp tiến sát lại nói nhỏ bên tai Khang Tư:

- Đại nhân, vết thương của hắn đều là thật, toàn bộ vết thương đều là vị trí thiếu chút nữa lấy mạng của hắn.

Khang Tư biết Tạc Lạp nghi ngờ lời nói của tên lính đánh thuê trước mắt này, nên mới đi kiểm tra vết thương, hắn gật đầu, cũng thấp giọng hỏi:

- Như vậy cường đạo thật sự ở hướng Tây nam?

- Chuyện này rất khó xác định, bởi vì người ở địa phương này không thể tin cậy, ai biết được đây có phải là khổ nhục kế dẫn dụ chúng ta mắc câu hay không?

Tạc Lạp thần sắc buồn rầu thấp giọng trả lời.

Khang Tư nhìn vết thương sâu tới xương của tên lính đánh thuê, trong lòng thờ dài. Nếu như đây là khổ nhục kế, như vậy cấp trên của tên lính đánh thuê này, thật đúng là một người lợi hại, lại có thể khiến bộ hạ cam tâm tình nguyện hy sinh đến mức này.

- Đại nhân, các ngài còn chần chờ gì? Phát hiện tung tích của cường đạo rồi đấy? Tại sao...

Khoát Đức nói tới đây bị Y Đạt trừng mắt nhìn, tức thì bị dọa cho hoảng sợ thụt lùi lại.

Đang lúc Khang Tư phiền muộn không biết có nên tin tin tức này hay không, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng thét vang dội, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy một kỵ sĩ từ hướng Tây nam chạy như bay tới.

Binh sĩ cảnh vệ vội vàng cửu thương tiến lên phía trước, nhưng đi vài bước liền ngừng lại, bởi vì đó là người của mình, buổi sáng phái đi dò thám.

Tên thám báo tới trước mặt Khang Tư, phóng mình xuống ngựa, không kịp thở, đã lo lắng hành lễ bẩm báo:

- Đại nhân, phát hiện tung tích cường đạo ở hướng Tây nam, ước chừng bốn ngàn người, khoảng ba giờ nữa sẽ tới đây!

Nghe tin này, Khang Tư và Tạc Lạp đều tin tưởng, các Trưởng quan kia lại càng tin hơn.

Theo mệnh lệnh của Khang Tư, thu dọn lều trại, chùi lau vũ khí, mặc khôi giáp, tóm lại cả doanh trại mọi người đều vội vàng căng thẳng cả lên. Biết hành tung của địch nhân, những chiến sĩ lão luyện đã từng trải chiến trường này, tiến hành có trật tự công việc chuẩn bị trước khi chiến đấu.

Các Trưởng quan của Khang Tư ai cũng không muốn lưu lại, tất cả đều muốn đi tiêu diệt cường đạo. Dĩ nhiên Khang Tư cũng không muốn lưu lại đội quân nhỏ, đóng ở cái thành mà không biết lúc nào thì sẽ biến thành địch nhân này. Hơn nữa nếu muốn tiêu diệt được bốn ngàn quân cường đạo, cần phải xuất động toàn quân mới có thể giảm tổn thất của phe ta đến mức thấp nhất.

Y Đạt biết sự quan trọng của quân lương, nên để cho những binh sĩ quân nhu trẻ tuổi cường tráng vận chuyển quân lương, vật tư trang bị, đồng thời yêu cầu bọn họ đề cao cảnh giác đề phòng.

Qua một canh giờ chuẩn bị, đại quân của Khang Tư hướng về phía Tây nam hành quân đi, xe vận lương cũng theo sát ở phía sau, ai cũng không muốn những thứ nắm vận mệnh của toàn quân này rời xa đội quân. Mặc dù thêm nhiều gian khổ, nhưng đề phòng cẩn thận lúc nào cũng có thể kéo dài mạng sống của mình.

Thành chủ Khoát Đức sớm đã trốn vào thành, đóng chặt cửa thành, hẩn xuất hiện trên tường thành. Nhìn bóng lưng của Khang Tư xa xa, trên khóe miệng hẩn lộ ra một nụ cười đắc ý.

Hắn dùng một giọng rất bình thản nói với Lỗ Tư Nạp ở bên cạnh:

- Đi chuẩn bị thôi.

- Rồi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Lỗ Tư Nạp khom lưng chào Khoát Đức xong bước xuống tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giết giặc.

- Đại nhân, bọn cường đạo còn cách chúng ta mười cây số.

Một thân binh phụ trách thám báo hướng Khang Tư báo cáo.

- Đối phương thuộc binh chủng gì? Hành quân có theo trận hình không?

Y Đạt chen miệng hỏi.

Thân binh lắc đầu nói:

- Đều là bộ binh, không có trận hình gì, vừa hô vang vừa chạy tới nơi này.

Y Đạt nghe nói thể sửng sốt một chút, quay nhìn Khang đang trầm tư, chờ đợi hắn quyết định.

Lúc này Tạc Lạp lên tiếng nói:

- Đám cường đạo này nếu không phải cố ý mê hoặc chúng ta, thì đúng là một đám ô hợp ngu xuẩn.

- Đại nhân, trước khi chúng ta xuất binh, không phải đã biết đám cường đạo kia đã trải qua huấn luyện quân sự sao? Như vậy bọn chúng bày ra trận hình hỗn loạn như vậy nhất định là muốn mê hoặc chúng ta.

Y Đạt vừa nghe vội vàng nhắc nhở.

Khang Tư gật đầu,

- Không sai, bất kể bọn chúng có phải mê hoặc chúng ta hay không, chúng ta cũng phải đối phó với chúng như là cường địch. Triệu tập Trưởng quan các cấp, chúng ta cần phải nghiên cứu tốt đối sách một chút.

- Ta cho rằng chúng ta nên phòng thủ chờ đợi, cho quân lính mai phục bốn phía trong rừng rậm, đến lúc bọn cường đạo đi qua, liền nhất cử tiêu diệt bọn

chúng.

Thiên tướng Cách Nạp binh đoàn đại đao chỉ rừng cây nơi xa nói.

Thiên tướng Mã Đa binh đoàn trường thương hồ nghi nói:

- Biện pháp này tuy tốt, nhưng biết bọn cường đạo có đi qua rừng cây đó không? Ta cho rằng chính diện giao chiến vẫn là thỏa đáng nhất, ta không tin một vạn năm ngàn quân chúng ta, tiêu diệt không được bốn ngàn tên ô hợp bọn chúng.

- Tấn công bất ngờ giành chiến thắng mới có thể vừa tiêu diệt địch nhân hiệu quả, vừa giảm bớt tổn thất của quân ta. Chúng ta không thể tấn công chính diện làm tiêu hao lực lượng được, bởi vì chúng ta đối mặt không phải đơn thuần chỉ là bọn cường đạo kia, mà là cả khu vực có ý đồ thành lập một quốc gia riêng.

Tạc Lạp nghiêm túc nhắc nhở.

Lúc này các Thiên tướng mới ý thức được, địch nhân chân chính không phải là bọn cường đạo, mà là những thành chủ còn chưa rõ thực lực kia.

Một vạn năm ngàn người này của chúng ta hi sinh đi một người thì sẽ ít đi một người, binh lực ở một nơi mà địch bạn khó phân thể này, thật sự là quá quý giá. Vì vậy cần xác định rằng mỗi một trận chiến, đều phải đem thương vong bên mình giảm đến mức thấp nhất, đồng thời cấp cho địch nhân thương vong lớn nhất.

Những sĩ quan xuất thân binh dân này, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để đạt được mục tiêu này.

Y Đạt thấy Khang Tư không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì, hiếu kỳ hỏi:

- Đại nhân, ngài đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ, nếu ta là địch nhân thì tại sao lại tiến công chúng ta. Cho dù bọn họ muốn để chúng ta khinh địch, nhưng với bốn ngàn bọn cường đạo, quang minh chính đại tiến công một vạn năm ngàn quân đội chính quy, ta nghĩ người có đầu óc một chút sẽ không làm như vậy.

- Như vậy rốt cuộc bọn chúng dựa vào cái gì?

Khang Tư lo lắng nói, không biết rõ tình hình quân địch, khi chiến đấu bên ta sẽ gặp tổn thất lớn.

Mọi người nghe nói như thế cũng sững sốt một chút, đúng vậy, có ai ngu ngốc đi lấy bốn ngàn người tấn công một vạn năm ngàn người đâu? Lúc mới nghe là bốn ngàn tên cường đạo thì ai cũng thấy khinh thường, cho rằng thắng lợi nhất định thuộc về mình, tất cả đều nghĩ phương hướng để quân ta giám thương vong xuống mức thấp nhất.

Y Đạt nghe nói như thế lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ bọn họ có mai phục?

Nhưng hần lập tức hủy bỏ ý nghĩ này:

- Cái này không thể nào, bốn phía đều có phái thám báo điều tra, căn bản không có phát hiện địch nhân nào khác.

Tạc Lạp thấy động tác lắc đầu cười khò của Khang Tư, hần mặc dù không biết Khang Tư đang nghĩ gì, nhưng một Quan chỉ huy mà quá thận trọng và thiếu quyết đoán như vậy, đôi khi cũng không tốt, cho nên hần lên tiếng nhắc nhở:

- Đại nhân, hiện tại bốn phía xung quanh chúng ta có thể xác định địch nhân chỉ có bốn ngàn người kia, cho nên không cần nghĩ nhiều như vậy. Cho dù quân địch thật sự có phục binh, vậy để tránh cho phải giao chiến đồng thời với hai địch nhân, chúng ta cần phải toàn lực tiêu diệt đám cường đạo trước mắt này, đến lúc đó cho dù có địch nhân tập kích, chúng ta cũng có thể thừa thắng phản công.

Khang Tư nghe nói như thế không khỏi chần chừ, mình cẩn thận quá có khi ngược lại không tốt. Hiện tại thay vì lo nghĩ quân địch có cử động không bình thường, lo phỏng đoán ý đồ quân địch, còn không bằng suy nghĩ làm thế nào đem bọn chúng nhất cử tiêu diệt. Như vậy bọn chúng cho dù có âm mưu gì, thì binh lực cũng bị giảm đi bốn ngàn người, vậy có gì phải lưỡng lự chứ?

Nghĩ tới đây, Khang Tư đứng lên nói lớn:

- Bây giờ không cần phải đi thám thính xem địch nhân có hay không có phục binh, nhiệm vụ của chúng ta là, phải trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt quân địch! Cho dù địch nhân có âm mưu gì, chúng ta đều có thể kịp thời đối phó!

Lúc Khang Tư đứng lên, các quan quân cũng vội vàng đứng lên, nghe xong Khang Tư nói, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Hiện tại cứ suy nghĩ không biết quân địch thế nào chỉ có thể tự làm mình rối loạn. Hãy cứ dùng toàn lực đối phó với địch nhân trước mắt mới là thượng sách.

Trải qua một hồi thảo luận, Khang Tư bọn họ quyết định kết hợp cả giao chiến chính diện và mai phục trong rừng.

Sau khi hội nghị kết thúc, quân đội tản ra đi vào ẩn nấp trong rừng cây. Lúc này bọn cường đạo cách họ chỉ chừng năm cây số.

Chiêm Đặc không phải kẻ ngu ngốc, cho nên khi hắn để quân lính không có biên chế gì đi tới, đồng thời phái ra quân thám báo. Hắn không tin địch nhân ngu xuẩn đến mức không phái người ra xung quanh do thám hành tung của cường đạo.

Lúc này, những thám báo đi trinh sát phía trước đã hồi lâu không có hồi âm, hắn không có vì mất mấy tên bộ hạ mà đau lòng, ngược lại còn hưng phấn dị thường.

Sau khi quân lính phía trước báo cáo phát hiện người khả nghi ở bốn phía chung quanh, lại càng ra lệnh cho quân lính chạy tới. Hắn từ những chuyện này đoán được địch nhân đã phát hiện mình. Dĩ nhiên hắn vẫn tiếp tục phái ra thám báo dò la tin tức.

- Đại vương, chúng ta tiến tới một cách hỗn loạn như vậy có thể hay không..

Tên thủ hạ thân tín bên cạnh hắn không khỏi lo lắng nhắc nhở.

- Hắc hắc, địch nhân nhất định điều tra được trận hình hỗn loạn của chúng ta, thấy bộ dáng này, nhất định cho rằng cường đạo cũng chỉ là cường đạo, là một đám ô hợp. Chờ lúc bọn chúng coi thường khinh địch, chỉ cần ta vung lệnh kỳ lên, các huynh đệ của ta lập tức cho bọn chúng biết sự lợi hại của cường đạo!

Ngồi trên lưng ngựa Chiêm Đặc lòng tin mười phần hưng phấn nói. Tâm tình hắn kích động, làm vết đao chém trên mặt hắn càng lõm lên.

- Đại vương, mặc dù địch nhân có thể bị chúng ta mê hoặc, nhưng bọn chúng có một vạn năm ngàn người a, mà chúng ta chỉ có bốn ngàn người..

Tên thủ hạ thân tín vẫn rất lo lắng.

- Hắc hắc, người cho rằng ta thật sự ngu xuẩn đến mức tin vào bốn ngàn người chúng ta có thể tiêu diệt một vạn năm ngàn quân đội sao? Tên quân sư ngu ngốc đó, cho rằng ta thực sự tin những lời hắn nói.

Chiêm Đặc lộ ra nụ cười giảo hoạt tiếp tục nói:

- Gần một vạn người Khi Hồng Quốc lần trước toàn quân chết hết, người có nghĩ là Công chúa ở hoàng thành ngu ngốc không? Nàng nhất định đã biết thành chủ các địa khu này sinh dị tâm, càng không thiếu tin tình báo về binh lực của chúng ta. Đổi lại là người, người có dưới tình huống như thế, phái đội quân của năm ngàn tân binh và tám ngàn quân quân nhu tạo thành tới đây sao? Cho nên Quan chỉ huy và binh sĩ dưới quyền hắn lần này, nhất định đều là tinh binh.

Tên thủ hạ thân tín kia đã hiểu rõ, Đại vương hắn không phải lỗ mãng như biểu hiện thường ngày, cho nên nghe nói như thế hắn cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì, chẳng qua hơi lấy làm lạ hỏi:

- Đại vương tại sao vẫn...

Nói đến đây tên thủ hạ thân tín đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt lộ ra vẻ đã hiểu.

Thấy bộ hạ mình lĩnh ngộ được hàm nghĩa hành động của mình, Chiêm Đặc không khỏi hài lòng gật đầu:

- Không sai, nếu Quan chỉ huy địch nhân biết thành chủ của địa khu này có ý đồ làm phản, dĩ nhiên sẽ đề phòng. Sau khi bọn chúng biết được tin tình báo về chúng ta, nhất định sẽ tự phụ với lực chiến đấu của mình, cùng với chuyện phái đề phòng thành Khai Nhất để giữ đường lui của bọn chúng. Vì thế nhất định chỉ phái một binh lực không chênh lệch mấy đến tiêu diệt chúng ta. Hơn nữa cho dù bọn chúng nhìn thấu mưu kế mê hoặc của chúng ta, cũng không cần sợ, năng lực chiến đấu của chúng ta cũng không phải dễ mua cho đẹp.

Tên thủ hạ thân tín vội vàng khen ngợi Chiêm Đặc:

- Đại vương anh minh, trí tuệ Đại vương là thiên hạ vô địch.

- Ha ha, đây là ta chỉ lấy lập trường của chủ tướng địch mà nghĩ tới thôi. Tên quân sư kia cứ ngồi chờ ta thất bại đi. Ai cũng không ngờ lão Đại vô học ta đây, lại rất thính nhạy. Ha ha ha!

Chiêm Đặc đắc ý cười to.

Hắn đang mơ đến sau khi mình đạt được quyền chỉ huy liên minh, tên quân sư kia sẽ lộ ra thần sắc thế nào.

- Đại vương, phía trước một cây số phát hiện có địch quân, quân số khoảng năm ngàn, hiện đang bố trí trận hình chuẩn bị cho trận quyết chiến chính diện.

Một thám báo chạy trở về báo cáo.

- Ha ha, rất tốt, bọn chúng là những binh chủng gì?

Chiêm Đặc cười một tràng hồi.

Mặc dù hẳn biết địch nhân đã trúng kế của mình, nhưng vẫn cần biết rõ ràng nội tình của quân địch, như vậy rất có ích để mình quyết định phương pháp đối chiến.

- Phía trước là đội binh đại đao, phía sau là binh trường thương.

Thám báo vội vàng nói, những tin tình báo này dù từ xa nhìn cũng có thể biết được.

Chiêm Đặc nghe nói thể sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã cười nói:

- Địch nhân thật đúng là ngu ngốc, lại đem binh đội trường thương đặt ở sau trận! Truyền lệnh xuống, tiếp tục giữ vững đội hình hỗn loạn, đến khi cách quân địch ba trăm bước lập tức đổi thành trận hình trụ: Binh đội trường thương mở đường, binh đội cung nỏ theo sát phía sau, binh đội đại đao sau cùng!

Chiêm Đặc hào khí ngất trời hạ lệnh.

Hắn không quên chính mình có nói địch nhân là tinh binh, nhưng bởi vì địch nhân sau khi trúng kế bày ra trận hình chính diện giao chiến, hẳn đặc ý cho rằng địch nhân coi thường mình, cho rằng dễ dàng đánh một trận, thì có thể đánh bại bọn cường đạo không có đội hình của hắn.

Đồng thời Chiêm Đặc cũng bởi vì phát hiện tung tích quân địch, mà không có phát hiện quân thám báo mình phái đi, trừ thám báo phía trước chạy về bẩm báo ra, những thám báo đi các hướng khác không có người nào trở lại.

Theo quân tiến tới, Chiêm Đặc đã có thể nhìn thấy một đội hình sắp hàng trước một rừng cây. Thấy trận hình đó, Chiêm Đặc sùng sốt một chút, bởi hắn phát hiện trận hình đối phương được bố trí rất kỳ quái.

Hai binh đội đại đao xếp thành một khối, mỗi hàng bọn họ cách một khoảng với những hàng binh đại đao khác, giữa hai người cũng cách nhau một khoảng, cứ như vậy binh đội đại đao bố trí thành năm mươi sáu hàng.

Mà giữa khe hở các binh đội đại đao, có thể nhìn thấy binh đội trường thương phía sau, bọn họ cũng là hai đoàn đứng sát thành một khối, ở giữa cũng có một khoảng cách kỳ quái.

Nhìn một chút, Chiêm Đặc liền nhìn rõ ý đồ,

- A ha, xem ra mục đích quân địch bày ra trận hình này, cái khe hở kỳ quái kia, nhất định là để binh sĩ đội trường thương có thể tiến lên phía trước.

Chiêm Đặc biết địch nhân cũng không có quá ngu ngốc như trong tưởng tượng, trong đầu không khỏi yên tâm.

Mới vừa rồi lúc hắn nghe được địch nhân bố trí đại đao binh ở phía trước, mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng hiện tại điểm lo lắng này cũng đã biến mất.

Mặc dù hoài nghi trong rừng cây có lẽ có dấu phục binh, nhưng chỉ cần mình làm rối loạn trận hình đối phương, đuổi địch nhân chạy hỗn loạn vào rừng, sau đó dùng hỏa công liền giải quyết vấn đề rồi.

Bọn cường đạo vốn không đi theo đội hình nào, khi khoảng cách với quân đội của Khang Tư ngày càng gần, liền bắt đầu biến hóa.

Bọn cường đạo chạy loạn bốn phía bắt đầu từ từ tụ tập, chỉ trong chốc lát, liền hình thành một trận hình trụ, đỉnh kim tự tháp phía trước, do bọn cường đạo cầm trường thương tạo thành, giữa tháp chính là binh đội cung tên đang giương cung nhắm chuẩn xác, hai bên sườn hình tháp là binh đội đại đao.

Đứng ở trận đầu Tạc Lạp thấy sự biến hóa này, nhin không được thở dài:

- Lợi hại, trong nháy mắt có thể từ hỗn loạn tổ chức thành trận hình, xem ra đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc của quân đội. Xếp hàng đầu là binh đội trường thương có lực xông phá mạnh, có thể dễ dàng xé trận hình đối phương mở ra một lỗ hổng, binh đội cung tên ở giữa, liền có thể không ngừng mở rộng lỗ hổng, còn binh đội đại đao theo sát phía sau, thừa lúc địch nhân hỗn loạn, thể hiện ra năng lực cận chiến mạnh nhất của mình. Trận pháp này ngay cả quân đội chính quy vận dụng cũng không được nhuần nhuyễn như vậy, đám cường đạo này quả thực cũng có chút bản lĩnh. Tuy nhiên... thật đáng tiếc.

Thấy quân địch đã vào trong phạm vi một trăm bước, Tạc Lạp giơ tay lên hô lớn:

- Cung tên lên!

Theo thanh âm của Tạc Lạp, quân địch đang tới thấy được một màn không thể tưởng tượng. Binh đội đại đao hàng đầu tiên nhanh chóng xoay người, cứ 2 người một để lại vị trí trống chạy về phía sau. Mà hàng binh đội đại đao thứ hai lại thu hồi đao vào vò.

Cái này vẫn chưa phải kỳ quái, càng làm cho đám cường đạo giật mình chính là, những binh sĩ đại đao sau khi thu hồi đao, từ sau lưng lấy ra một cây cung, không phải là một cây trường cung, mà là một cái cung nỏ! (kiểu như nỏ).

Cung nỏ! Sau khi nhìn rõ là vật gì, những tên cường đạo có nhãn lực tốt đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, bọn chúng thấy những binh sĩ cung nỏ kia rút tên từ

bên hông vô đao ra, rồi bắt đầu kéo dây giương nỏ nhắm về phía trước.

Đám cường đạo đứng đầu trận mới phát hiện, ở bên cạnh vô đao, lại treo một bao tên đựng đầy tên!

Thay đổi thành đội cung nỏ chỉ trong chớp lát. Lúc này đám cường đạo đã ở trong khoảng cách năm mươi bước, theo cánh tay Tạc Lạp hạ xuống, mấy trăm mũi tên đồng thời được bắn ra.

Mấy chục tên cường đạo cầm trường thương đi đầu, tức thì giống như con nhím kêu thảm thiết rồi ngã xuống. Đám cường đạo còn chưa kịp phản ứng, một trận mưa tên nữa lại ào tới, lập tức mấy chục tên cường đạo khác ngã xuống.

Roi vào đá kích như vậy, trận hình truy của Chiêm Đặc khựng lại một chút, nhưng ai cũng biết điểm yếu của đội binh cung tên: chỉ cần tiến nhanh tới gần, bọn binh sĩ cung tên này sẽ không có lực phản kháng. Vì thế không đợi Đại vương thúc giục, trận hình truy đột nhiên tiến nhanh tới, khoảng cách chỉ còn bốn mươi bước nữa.

Tuy nhiên bọn chúng đã quên mất rằng, đây không phải như đội trường cung phải đứng tại chỗ giương cung lên mới bắn được, mà là loại cung nỏ dễ dàng lắp tên và bắn!

Trận thứ nhất do binh đội đại đao biến thành đội cung nỏ, sau khi bắn xong lập tức theo khe hở lui về phía sau, hơn nữa vừa thối lui vừa giương cung lắp tên. Hàng binh đội đại đao phía sau cũng biến thành đội cung nỏ, bọn họ sau khi trở thành hàng đầu liền lập tức giương cung nỏ lên bắn, sau đó cũng vội vàng đi theo những binh sĩ đội cung nỏ lúc trước theo khe hở lui về phía sau.

Lúc này, binh đội đại đao hàng thứ ba cũng đồng dạng biến thành đội cung nỏ, cũng như vậy bắn ra, khi bọn họ bắn xong cũng lui về phía sau. Đến hàng thứ tư, chính là binh đội cung nỏ đầu tiên, một lần nữa trở thành tuyến quân đầu tiên, lúc bọn họ lui về phía sau, đã kéo đầy lắp tên chuẩn bị xong.

Cứ bắn tái diễn như vậy không ngừng, đám cường đạo được chiêu đãi bằng từng trận mưa tên liên tục không ngừng giây phút nào. Tới lúc xông đến chỉ còn hai mươi bước nữa, bọn chúng đã tổn thất gần một ngàn tên huynh đệ rồi.

Đầu tiên là mấy chục tên ở đỉnh Kim tự tháp trúng tên ngã xuống, mỗi tên đều trúng tới mười mấy mũi tên. Sau đó tới mấy chục tên phía sau, cũng trúng mười mấy mũi. Cứ như vậy trận hình kim tự tháp cuối cùng phải tan vỡ, mà phạm vi bị tên bắn cũng càng ngày càng mở rộng. Cuối cùng lại có hơn trăm người bị mưa tên tiêu diệt.

Chiêm Đặc ngay từ lúc lọt vào đợt mưa tên đầu tiên, liền cuống bọ ra lệnh cho binh đội cung tên ở giữa phản kích, nhưng chỉ có thể bắn theo hình cầu vồng, vì bị binh đội trường thương án phía trước mặt, cho nên hiệu quả rất thấp. Phải biết rằng những binh sĩ cung tên này sử dụng chính là trường cung, mỗi lần giương cung bắn tên thì không thể di động.

Nhưng khi binh đội cung tên của địch nhân đến gần, hiệu quả công kích bắt đầu phát sinh.

Tạc Lạp thấy đội cung nỏ phía trước đã bị cung tên đối phương làm tổn thương, dù sao tầm xa của cung nỏ cũng không bằng trường cung, hơn nữa địch nhân tiến tới rất nhanh. Hắn lập tức phát tay lên, đồng thời rút đao ra.

Binh đội cung nỏ ngay lập tức không còn di chuyển vị trí nữa, hàng phía trước quỳ xuống bắn, hàng giữa đứng bắn, hàng thứ ba đặt cung nỏ xuống, rồi nhặt trường cung đã chuẩn bị sẵn từ trên mặt đất, bắt đầu bắn vòng lên không.

Cứ như vậy, cung tên từ ba phương vị phía trên, ở giữa và phía dưới lập tức bắn về phía bọn cường đạo, một số tên binh đội trường thương của cường đạo mặc áo giáp da hoặc những tên kém may mắn tức thì bị từ thương, tất cả đều bị bắn trúng người ngã xuống. Binh đội cung tên phía sau cũng không tốt gì hơn, từng trận mưa tên rơi xuống đầu bọn chúng.

Thế nhưng con ác mộng của bọn chúng còn chưa kết thúc, đồng thời với binh đội cung tên đứng tại chỗ bắn tên, ở phía sau, binh trường thương và binh đại đao rút đao ra, từ trong các khe hở giữa các binh sĩ cung nỏ chạy lên.

Ngay khi những bộ binh này trở thành tiền quân, toàn bộ binh đội cung nỏ biến thành binh trường cung, hơn nữa toàn thể lập tức đứng dậy bắn lên trời, tiến hành bắn cầu vồng, vô số mưa tên rơi xuống hậu phương của đám cường đạo.

Đám cường đạo cầm trường thương ở đỉnh kim tự tháp hầu như bị đội cung tên giải quyết sạch, còn lại mấy tên căn bản không thể che chở cho đám binh sĩ cung tên ở phía sau. Y hệt như trong tường tượng, khi binh đội cung tên bị áp sát, hoàn toàn không phát huy được chút tác dụng nào, ngay tức thì bọn cường đạo cung tên này trở thành mục tiêu bị tàn sát.

- Đại vương! Làm sao bây giờ? Tiền quân đã tan vỡ rồi!

Tên thân tín bên cạnh Chiêm Đặc lo lắng kêu lên.

Chiêm Đặc vừa giận dữ vung roi ngựa tổ chức đội ngũ, vừa lớn tiếng kêu lên:

- Mẹ kiếp! Địch nhân lại có binh đội đại đao biến thành binh đội cung tên, ta quá sơ suất rồi! Mau! Bắn tên lệnh, báo cho Cổ Đặc Tư giáp công!

Chiêm Đặc mặc dù không muốn chia công với Cổ Đặc Tư, nhưng trước khi xuất phát vẫn phải người báo tin cho hắn, đồng thời nhận được lời đồng ý của Cổ Đặc Tư hứa hẹn sẽ trước sau giáp công.

Theo tên lệnh bắn ra, bốn phía cũng không có quân đội nào xuất hiện. Còn địch nhân tổ chức không hỗn loạn chút nào lập tức tiến công. Chiêm Đặc mật liền biến sắc, hắn biết mình đã bị người khác bán đứng.

Hắn cũng là người rất quyết đoán, lập tức ra lệnh:

- Rút lui!

Nói xong định giục ngựa quay đầu, nhưng hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi chấn động trong lòng, ở hai bên chỗ không có ai chú ý tới, lại lao ra hai ngàn quân binh, nhìn bộ dáng của bọn họ nhất định là đánh bọc sườn.

- Mau rút lui! Chiêm Đặc lo lắng hô lớn, nếu như bị bảy ngàn địch nhân bao vây, chính mình và bọn binh sĩ không còn chút đầu chí nào kia, nhất định sẽ bị địch nhân tiêu diệt.

Những tên cường đạo kia vốn đang liều chết chiến đấu cùng địch nhân, cũng nhìn thấy phe mình đã bị bao vây, hơn nữa Đại vương hạ lệnh rút lui, sao còn không cuống quýt quay đầu bỏ chạy.

Đáng tiếc bọn chúng đã chậm một bước, đám cường đạo hành quân từ sáng sớm, lại trải qua tràng chém giết vừa rồi đã không còn bao nhiêu sức lực nữa. Mà địch nhân thì nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi tại chỗ, lúc này như long tinh hồ mãnh. Vì thế hai ngàn bộ binh này rất nhanh đuổi tới nơi, giúp quân truy kích phía sau công kích từ hai mặt.

Trên đầu mưa tên không ngừng rơi xuống, bên cạnh trường thương với đại đao kinh khủng kia không ngừng đâm tới. Lúc này đám cường đạo chỉ còn lại hơn hai ngàn người, mới chỉ đánh trong chốc lát liền mất đi gần nửa binh lực.

Đồng thời theo tiếng “Đầu hàng tha chết!” truyền đến, đám cường đạo đã bắt đầu đầu hàng.

Chiêm Đặc thấy thế kêu to không tốt, nhưng vì dưới tình huống bị bao vây, bọn thuộc hạ thấy con đường sống trước mắt hầu như vô vọng, cùng với tình hình địch nhân đang chém chém giết giết, tình trạng này càng kéo dài, cũng có thể xuất hiện sự thay đổi.

Nhưng hiện nay không bị bao vây, mà địch nhân giả hoạt lưu lại một đường lui để cho bọn họ chạy trốn. Khi bị ba mặt công kích, đồng thời dưới tâm lý lo lắng, tất cả bộ hạ cũng chỉ biết liều mạng chạy trốn, mà không hề phản kích.

Còn tiếp tục như vậy, chống đỡ không được bao lâu, bộ hạ mình sẽ bị tiêu diệt không còn một mống.

Chiêm Đặc lo lắng thầm tự hỏi, giải quyết nguy cấp trước mắt như thế nào? Đột nhiên hắn phát hiện bên trái có một kỵ sĩ cưỡi con ngựa cao lớn, thân mặc bộ khôi giáp sáng bóng, tay cầm đao đang dõi mắt nhìn chiến trường.

Ánh mắt Chiêm Đặc không khỏi sáng ngời, không thấy hắn cưỡi ngựa giữa đám bộ binh, cũng không thấy binh sĩ chiến đấu với địch nhân bên cạnh hắn, chỉ nhìn thấy mấy kỵ binh đi theo bên cạnh hắn: Vì thế có thể kết luận kỵ sĩ kia nhất định là tướng lĩnh cao cấp, có thể là tên Quan chỉ huy tiên phong trừ phiến loạn kia, hoặc tệ nhất cũng là một Thiên tướng chỉ huy một ngàn quân.

Chỉ cần tiêu diệt Quan chỉ huy, nhất định có thể khiến sĩ khí quân địch tiêu tan, đến lúc đó đám bộ hạ của mình có thể an toàn chạy trốn, hoặc giả còn có thể chuyển bại thành thắng.

Nghĩ tới đây, Chiêm Đặc lập tức rút đao, chỉ về phía kỵ sĩ kia quát lớn:

- Giết được mười tên kỵ sĩ kia, thưởng một ngàn kim tệ!

Cường đạo bên cạnh Chiêm Đặc bởi vì còn chưa bị công kích trực tiếp, tình trạng tâm lý so với các cường đạo khác mạnh hơn một chút, cho nên nghe Đại vương treo giải thưởng lớn, toàn bộ hai mắt đều phát sáng hướng bên trái nhào tới.

Bọn chúng cũng đánh động tới những tên cường đạo bên cạnh, vốn đang không biết tháo chạy đường nào, bọn chúng cho rằng đó chính là hướng đường ra, nên tất cả đều cùng nhào theo. Hai ngàn người tiến đánh một ngàn người, lập tức quân của Khang Tư gặp phải áp lực trầm trọng hơn.

Tạc Lạp đứng ở tiền tuyến chỉ huy, thấy địch nhân đột nhiên chuyển phương hướng, không lui về phía sau như dự đoán, không khỏi sùng sốt một chút.

Nhưng rất nhanh hắn liền giật mình kinh hãi, bởi vì Khang Tư ở chỗ đó a! Nếu Khang Tư mà chết... Tạc Lạp không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo, hắn vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ toàn lực truy kích. Lúc này hắn rất hối hận khi đồng ý để Khang Tư đứng chỉ huy ở tuyến đầu. Nguồn:

Đám binh sĩ cũng phát hiện ý đồ của bọn cường đạo, bọn họ cũng biết nếu chủ soái chết đi, sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho quân đội, thật vất vả mới có được thắng lợi, nhất định thoáng cái sẽ hóa thành vô ích. Cho nên toàn bộ bọn họ đều liều mạng ngăn trở địch nhân tiến tới.

Chiêm Đặc cảm nhận được khi mình tiến đánh vào, áp lực quanh thân lập tức liên tục gia tăng. Lực ngăn cản ở phía trước càng thêm mạnh mẽ, binh sĩ địch nhân ở phía trước quả thật liều mạng ngăn cản, hơn nữa hắn mơ hồ nghe được thanh âm địch nhân truyền đến “Bảo vệ đại nhân”, Chiêm Đặc biết mình đã đoán đúng.

Đối phương chính là tổng chỉ huy tiên phong trừ phiến loạn, chính là cái tên được gọi là Phó tướng đại nhân kia!

Chiêm Đặc mừng rỡ hô lớn:

- Tên kia chính là chủ soái quân địch! Ai chặt đầu hắn xuống, thưởng năm ngàn kim tệ!

Tiếng hân vang dội, mặc dù chỉ có mấy người bên cạnh nghe được, nhưng rất nhanh được truyền đi xa.

Lúc đám cường đạo nghe thấy thể tinh thần lập tức đại chấn, bọn chúng cũng biết giá trị của chủ soái, chỉ cần giết chết người kia, mình chẳng những có thể đoạt được sinh cơ, hơn nữa còn có thể chuyển bại thành thắng! Cho nên đám cường đạo vốn còn muốn đầu hàng, lập tức hung hãn nắm chặt vũ khí, theo các huynh đệ hướng bên trái đánh tới.

Lúc này bọn chúng căn bản không thèm nghĩ đến làm sao chạy trốn, trong đầu chỉ còn ý niệm giết chết người kia.

Hơn hai ngàn cường đạo điên cuồng hướng một ngàn quân bên trái đánh tới, mặc dù một ngàn quân liều chết chống cự, mặc dù có cánh quân đang đuổi giết đám cường đạo không còn để ý đến an nguy phía sau, nhưng vẫn để cho bọn chúng mở ra một con đường, tiến đến gần chỗ Khang Tư.

Chiêm Đặc thấy bộ hạ mình đã có thể tiến công tên tướng lĩnh kia, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng đại công cáo thành rồi.

Nhưng sắc mặt vui mừng của hắn lập tức biến thành màu trắng nhợt, bởi vì mấy tên cường đạo tới gần đều bị Tướng quân kia giơ tay dứt khoát chém ngã xuống. Sau lại có mấy cường đạo xé mở được vòng bảo vệ, thật vất vả tiến công tới tên Tướng quân, nhưng vẫn bị tên Tướng quân đó chém chết.

Đồng thời tên Tướng quân dường như bất mãn với việc bị người bảo vệ, sau khi hắn chém chết mấy tên cường đạo, không ngờ lại giục ngựa ra khỏi vòng bảo vệ bên cạnh, khí thế hung hãn nghênh đón cường đạo lao tới.

Bất quá hắn không được như ý, bởi vì hắn rất nhanh được binh sĩ bên cạnh một lần nữa bảo vệ nhiều hơn.

Tạc Lạp thấy một màn này, vội vàng la lớn:

- Chiến Thần cùng tồn tại với chúng ta!

Vốn đây là câu chúc phúc, nhưng vào lúc này lại mang đến tác dụng không thể tưởng tượng. Bởi vì bọn binh sĩ biết chủ tướng của mình xưng hiệu là gì, địch nhân không thể nào giết chết được chủ soái! Bọn binh sĩ không cần lo lắng chủ soái chết trận nữa, đồng thời hô to câu này, mãnh liệt đánh tới đám cường đạo.

Chiêm Đặc biết lợi thế của mình đã qua, mới vừa rồi đột phá vòng bảo vệ cũng không giết được tên Tướng quân kia, hiện tại dưới vòng vây trùng trùng lại càng giết không nổi.

Hiện tại việc có thể làm chính là toàn lực chạy trốn!

Đáng tiếc lúc này hắn phát hiện mình muốn chạy cũng chạy không được nữa, địch nhân bởi vì tức giận mình công kích chủ soái của chúng, đã trùng trùng điệp điệp vây quanh mình. Lúc này bộ hạ của hắn chỉ còn mấy trăm người.

Chiêm Đặc đang định tìm chỗ yếu kém để phá vòng vây, đột nhiên mấy địch nhân xé mở vòng bảo vệ của đám cường đạo, đánh ào tới hắn.

Chiêm Đặc biết đây là địch nhân muốn đáp trả lại hắn, bất quá hắn cũng không có kinh ngạc nhiều lắm. Nếu như hắn không có năng lực nhất định nào đó, hắn cũng không thể ngồi vững vàng ở vị trí này. Cho nên hắn cũng giục ngựa phóng về phía trước, muốn học tên Tướng quân kia chém chết mấy tên địch nhân này.

Đại đao chém xuống, vũ khí trong tay địch nhân kia không bị đánh bay đi như trong tưởng tượng của hắn, mà lực phản chấn còn làm cánh tay hắn tê rần. Chiêm Đặc lập tức phát giác đối phương không phải là binh sĩ bình thường.

- Nhớ kỹ tên ta, ta là đội trưởng thân binh của Khang Tư đại nhân, Y Đạt!

Theo thanh âm truyền tới, Y Đạt vung đao chém mạnh, Chiêm Đặc mặc dù đỡ được mấy đao, nhưng cuối cùng bị một đao đánh rơi xuống ngựa.

Một vài tên cường đạo định đến giải cứu, nhưng bị mấy binh sĩ khác ngăn trở. Y Đạt thừa dịp Chiêm Đặc té ngựa chưa kịp đứng lên, thuận tay tung một đao chém bay đầu Chiêm Đặc.

- Giết giặc!

Mấy binh sĩ kia ngay lúc đầu của Chiêm Đặc rơi xuống, lập tức giơ đao hô to, bọn cường đạo nhìn thấy tận mắt Đại vương mình chết trận, tinh thần lập tức xuống tới mức thấp nhất, vũ khí trên tay cũng cầm không nổi, để mặc cho chúng rơi trên mặt đất.

Đến đây, trận chiến đầu tiên từ khi Khang Tư tiến vào vùng đất này cuối cùng cũng kết thúc. Quân đội Khang Tư lần này hy sinh hơn năm trăm người, gần một ngàn người bị thương. Đám cường đạo trừ số bị bắt làm tù binh hơn sáu trăm tên ra, toàn quân chết hết, đầu lĩnh cường đạo Chiêm Đặc bị chặt bêu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Khang Tur gặp tập kích.

Gió hiu hiu thổi lướt qua khuôn mặt Khang Tur.

Mặc dù đang lúc mờ hơi đầy người, làn gió nhẹ mát mẻ này đúng là một loại hưởng thụ, nhưng Khang Tur cũng không có lộ ra cảm giác thoải mái, bởi vì trong làn gió nhẹ mang theo mùi máu tươi nồng đậm, đó là mấy ngàn thi thể không toàn vẹn trên đồng bằng mang đến.

- Đại nhân, không phải là thuộc hạ nhiều chuyện, nhưng ngài cũng nên chú ý sự an nguy của ngài một chút, nếu lỡ như ngài có mệnh hệ gì, bọn chúng ta đây biết làm sao bây giờ?

Khang Tur nhớ tới lúc vừa kết thúc trận chiến, Y Đạt lộ ra chút trách móc nói những lời này, hắn không khỏi thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên những đám mây biến ảo thất thường trên bầu trời.

Khang Tur biết tất cả Trường quan rất bất mãn với chuyện bản thân hắn tự tới tiền tuyến, tự thân giết địch, hắn cũng biết bọn họ sợ mình có sơ suất gì xảy ra chẳng.

Nhưng hắn sao có thể nhìn bọn binh sĩ liều chết chiến đấu, mà không tham dự chiến đấu chứ? Chẳng lẽ một Quan chỉ huy nhất định chỉ có thể đứng ở phía sau? Nhất định phải dùng tánh mạng của bọn binh sĩ để bảo vệ mình sao?

Cái nghi vấn này không có đáp án, Khang Tur nghĩ đến hơn năm trăm binh sĩ chết trận, hơn phân nửa là vì bảo vệ mình mà hy sinh, hắn cúi thấp đầu.

“Ngay cả dưới tình huống nào nên đứng ở tiền tuyến cũng đều không nắm rõ được, xem ra ta vẫn không thích hợp làm một Quan chỉ huy.” Khang Tur buồn khổ lắc lắc đầu, hắn hiểu nếu không phải vì mình xuất hiện tại tuyến đầu rồi bị địch nhân phát hiện, bọn binh sĩ cũng không có bị hy sinh nhiều như vậy.

Vì không để cho binh sĩ vì bảo vệ mình mà mất mạng một cách vô ích, Khang Tur quyết định sẽ không xuất hiện tại tuyến đầu nữa.

Khang Tur nguyện ý vì những thứ này mà vứt bỏ cái hư danh vô vị. Phải biết rằng ở thế giới này nếu muốn trở thành một vị danh tướng, trừ năng lực chỉ huy ra, chính là vũ lực của bản thân hắn phải hùng mạnh.

Một Tướng quân vũ lực yếu ớt cho dù có năng lực chỉ huy tài giỏi đến đâu đi nữa, cũng sẽ không được bọn binh sĩ sùng bái một cách chân thành, dù sao cường giả vẫn luôn là thần tượng của thế nhân.

Tuy nhiên, vì sao những Tướng quân vũ lực yếu kém, có đầu óc tài giỏi mà không thể nổi danh: nguyên nhân vì bọn họ rất dễ dàng bị địch nhân ám sát bỏ mình. Điểm này hiện giờ Khang Tur vẫn còn chưa hiểu rõ.

- Đại nhân, thi thể chôn cất xong, Thiên tướng Tạc Lạp bọn họ đã theo kế hoạch rời đi rồi.

Y Đạt đi tới bên cạnh Khang Tur, giơ tay chào, nói.

Khang Tur lúc này mới phát hiện chỉ còn một mình trầm tư trên cánh đồng, cũng không còn thấy thi thể, bọn binh sĩ tập trung ở bốn phía cũng thiếu đi mấy ngàn người.

Thấy những thứ này, hắn không khỏi nhớ tới phương án của Tạc Lạp đưa ra, thờ dài hướng Y Đạt nói:

- Tạc Lạp đại nhân thật đúng là lợi hại, lại có thể nghĩ tới vấn đề phải đối mặt sau này.

Y Đạt vội vàng nói:

- Đại nhân nói rất đúng. Tạc Lạp đại nhân nghĩ ra biện pháp này quả thật lợi hại, nhưng điều này cũng phải được đại nhân ngài đồng ý hắn mới có thể làm a. Nếu như những Tướng quân khác nhất định sẽ không đồng ý với phương án này. Bởi vì đây không phải là tự đánh mất mặt mũi của mình sao?

Khang Tur gật đầu, hắn đã ba năm làm binh sĩ trong tầng lớp thấp nhất trong quân đội, chuyện các Tướng quân báo cáo láo chiến công hắn đã gặp nhiều. Nhưng xưa nay hắn chưa từng thấy bọn họ phóng to tôn thất của phe mình báo lên trên.

Nhìn nơi xa kia từng hàng gò đất mới đắp, Khang Tur xót xa thầm nói lời xin lỗi: “Thật xin lỗi, vì kế hoạch phải để các người vui thân nơi đất khách quê người. Sau khi thắng lợi nhất định sẽ dời các người trở về cố hương.”

Khang Tur nghĩ tới đây, khoe miệng không khỏi hiện lên một vẻ cười khổ tịch tịch. “Tình cảm của con người thật là kỳ quái, lúc mình còn là binh sĩ, đối mặt với thi thể của đồng bạn chiến đấu, cho tới bây giờ mình cũng chưa hề nghĩ tới phải chôn cất bọn họ, chớ nói chi là vận chuyển thi thể bọn họ trở về cố hương.”

“Tại sao hiện giờ sau khi mình lên làm Quan chỉ huy, trong đầu lại có ý niệm như vậy chứ?”

Thấy ánh mắt của Y Đạt bình thản nhìn mình, thấy vô số ánh mắt ở bốn phía kia đang chờ đợi hấn ra lệnh, Khang Tur chợt tỉnh lại. Tâm tình hấn dâng lên nỗi thương tiếc với bọn họ, những người này bởi vì mệnh lệnh của hấn mà đi chiến đấu, đi tìm cái chết... Lúc này hấn quyết định: cuộc sống của hấn không còn là sống cho riêng bản thân mình.

Khang Tur biết rằng tâm hồn cô độc của mình đã từ từ mờ ra, chính là nhờ những đồng bọn đồng sinh cộng tử trước mắt đi theo giúp mình.

Nghĩ mới vừa rồi quyết định không ra lại chiến trường, trong lòng Khang Tur xấu hổ một hồi. Bản thân mình núp ở hậu phương còn có tư cách ra lệnh cho bọn họ sao? Hấn chỉ muốn làm một Trưởng quan không cần bọn họ bảo vệ cũng không được sao?

Hiện tại mặc dù Khang Tur có hiểu biết làm Quan chỉ huy, nhưng tình cảm gắn bó với binh sĩ vẫn luôn tồn tại. Phải biết rằng thời gian hấn làm binh sĩ nhiều hơn gấp bao nhiêu lần cuộc sống làm Quan chỉ huy.

Cho nên hấn mới cảm thấy bất an vì chuyện người khác dùng tánh mạng để bảo vệ hấn. Trong nỗi bất an đó, tình cảm gắn bó của hấn với binh sĩ chiếm thượng phong, vì vậy hấn mới có quyết định trái ngược trước đó. Bởi vì chiến trường nơi quy tụ các binh sĩ đó mới là chỗ thuộc về hấn.

Y Đạt không biết quyết định trái ngược trước đó không lâu của Khang Tur, hấn chỉ nghĩ dường như Khang Tur đang nghĩ đến chuyện trọng yếu gì. Cho nên hấn lẳng lặng dắt ngựa, đứng đợi ở một bên.

Sau khi Khang Tur đã hạ quyết tâm, hấn lộ ra nụ cười y như trước kia, nhận dây cương trong tay Y Đạt, phóng mình lên ngựa, phất tay lên ra lệnh:

- Trở về thành Khai Nhất!

Y Đạt nhìn thấy nét mặt của Khang Tur, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Sau khi kết thúc chiến đấu hấn tức giận tiến vào định khuyên can Khang Tur, nhưng phát hiện nét mặt mang vẻ cô tịch của hấn. Mặc dù rất muốn nói lời xin lỗi với Khang Tur, nhưng nghĩ đến sự tồn tại một chủ tướng rất trọng yếu đối với binh sĩ trong quân đội, nên lại nhịn xuống.

Hấn muốn Khang Tur tự mình hiểu được tầm quan trọng của một Tướng quân, nếu không lẽ như Khang Tur bị vùi lấp trong trận xung phong nào đó, chỉ quân đội này lập tức sẽ tan rã. Bởi vì chỉ đội quân do tân binh tạo thành này có thể tập trung sức mạnh được như ngày hôm nay, hoàn toàn là do sức thu hút của Chiến Thần Khang Tur này đây.

Trong lòng Y Đạt tràn đầy vui mừng phóng ngựa chạy theo Khang Tur về thành Khai Nhất, hấn nhìn bóng lưng của Khang Tur thầm nghĩ: “Hiện giờ Khang Tur đại nhân đã khôi phục lại thần sắc trước kia, không, phải nói so với trước trận chiến còn có tinh thần hơn, đó là nét mặt không còn mơ hồ nữa. Xem ra Khang Tur đại nhân đã hiểu rõ tầm quan trọng của Quan chỉ huy, vậy là mình có thể nhìn thấy một danh tướng sắp ra đời rồi.”

-o-o-o-

Bên trong phủ thành chủ thành La Đặc, Tây Lôi Tur gỡ ống trúc nhỏ cột trên chân hai con chim bồ câu. Hấn không có lập tức lấy ra tờ giấy bên trong ống trúc, ngược lại lấy hạt bắp rải trong lòng bàn tay cho chim bồ câu ăn, đồng thời ôn nhu vuốt ve lông chim...

Chờ hai con bồ câu ăn no xong bay đi, hấn mới ngồi bên cửa sổ lấy tờ giấy ra xem.

- Ủ, Cổ Đặc Tur đã hoàn thành nhiệm vụ, chẳng qua không ngờ tên Khoát Đức kia lại không tới thành La Đặc, ngược lại chạy tới những thành thị khác, xem ra có lẽ hấn đã đoán ra thân phận cường đạo của ta. A ha, nhân vật này không tệ đây.

Tây Lôi Tur vừa lẩm bầm, vừa để tờ giấy trong tay xuống, mở tờ giấy kia ra xem.

- Chiêm Đặc toàn quân chết hết. A ha, chuyện này đúng y như ý liệu.

Tây Lôi Tur dĩ nhiên biết Chiêm Đặc sẽ sáng khoái đáp ứng xuất binh, không lẽ chỉ vì mấy câu nói của mình tên ngu ngốc đó mới chịu đi. Nhất định là hấn nghĩ rằng Khang Tur vì phòng thủ thành Khai Nhất để tạo đường lui, nên chỉ có thể phái ra một nửa binh lực để nghênh chiến.

Nhưng thật ra thành Khai Nhất chỉ là một thành nhỏ có thể chứa năm ngàn người, bên trong thành có thể chiến đấu chỉ có hai ngàn quân của Cổ Đặc Tur kia, hơn nữa thành Khai Nhất lại ở trên vùng đồng bằng không có điểm chiến lược hiểm yếu nào, sao có thể ngăn chặn được đường lui của hơn một vạn quân đội chứ?

Khi Khang Tur nhận được tin tức bọn cường đạo nhất định là huy động toàn bộ lực lượng, bởi vì thành Khai Nhất căn bản không có gì uy hiếp, chỉ có tên Chiêm Đặc biết chút binh thư kia mới có thể khôn ngoan quá ngược lại bị tính lạnh chanh hại.

- Ô? Quân đội của Khang Tur giảm quân số một phần ba?

Tây Lôi Tur thấy tin này, không nhận được cau đôi mày, mặc dù hấn để Chiêm Đặc đi lót đường, mục đích là để tước giảm thực lực của Khang Tur, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho kế hoạch. Nhưng Chiêm Đặc lại có năng lực kéo theo một phần ba quân số của Khang Tur để lót chân sao?

“Tên Chiêm Đặc này nếu quả thật đã tiêu diệt gần nửa quân số của Khang Tur, vậy đúng là hấn bị chết thật oan ức, vì như vậy sẽ làm chậm trễ kỳ hạn thành công của kế hoạch mất mấy ngày.” Tây Lôi Tur nghĩ thầm như vậy, nhưng hấn vẫn không tin Khang Tur lại vô dụng như vậy, một vạn năm ngàn quân chống với bốn ngàn lại phải chết hơn bốn ngàn quân.

Nhưng tin tình báo của mình không thể báo tin vô căn cứ, nhất định là đã chứng thật rõ ràng mới báo lên.

“Có phải Khang Tư cố tình bố trí mê hồn trận, để ẩn dấu thực lực hay không? Nhưng ở chỗ này, rất dễ dàng bị người ta dò thám được tung tích, hơn nữa lúc binh sĩ rời khỏi trận chiến ai nấy cũng đều xuống thấp tinh thần. Lương thực tiêu hao tăng lên, ở địa phương xa lạ này càng kéo dài cuộc chiến, đúng là hết sức không sáng suốt a.”

Tây Lôi Tư hơi buồn bực, nhưng hắn rất nhanh đã quyết định truyền lệnh cho gián điệp điều tra xung quanh thành Khai Nhất, vì cho dù quân đội ẩn nấp thế nào thì cũng phải giữ liên lạc với bản trận, như vậy rốt cuộc vẫn có thể xác định được quân của Khang Tư là tổn thất một phần ba, hay là ẩn dấu một phần ba binh sĩ.

Sau khi truyền lệnh xuống, Tây Lôi Tư đột nhiên cảm thấy dường như mình quá lo lắng: “Sức chiến đấu của đội quân Chiêm Đặc rất mạnh, đặc biệt là Chiêm Đặc sau khi học qua binh thư, lực chiến đấu đã tăng vọt lên, làm cho toàn quân hắn chết hết thì dĩ nhiên phải bị tổn thất rất lớn. Hơn nữa cho dù Khang Tư thật sự ẩn tàng binh đội, hiện giờ hắn cũng không có biện pháp sử dụng chi quân đội đó để giành chiến thắng trên chiến trường.”

Tây Lôi Tư đứng bên cửa sổ nhìn mặt trời lặn ở hướng Tây, hắn thở phào lắm bảm: “Hy vọng Khang Tư chịu đựng không nổi, đi cướp lương thực của các thành. Nhưng mà ta nghĩ hắn không có khả năng lựa chọn phương pháp cướp đoạt. Nhưng nếu hắn lui quân về cũng tốt, ít nhất trong vòng mấy tháng Khi Hồng Quốc cũng không thể lập tức phát động chinh phạt lần thứ ba, như vậy diện hạ có thời gian thêm được mấy tháng...”

Nhìn cảnh sắc nơi xa, trên mặt Tây Lôi Tư lộ ra vẻ chờ mong.

-o-o-o-

Khang Tư vừa đến thành Khai Nhất, không khỏi bị một màn trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người: cửa thành mở rộng, vô số dân chúng rải rác khắp nơi, nằm có ngôi có, bầu không khí trầm lắng. Thế nhưng khi thấy đội quân của Khang Tư đi tới, lập tức hai mặt cả bọn đều bùng sáng lên, cùng xông tới.

Nhìn thấy vô số ánh mắt không bình thường kia, đội tiên phong lập tức khẩn trương đề phòng.

Những dân chúng kia nhìn thấy vũ khí binh đao sáng ngời bèn dừng bước lại. Bọn họ mặc dù không có tiếp tục đi tới, nhưng bắt đầu la ó ầm ĩ.

Y Đạt sớm đã chạy lên phía trước thăm dò tình hình, nôn nóng chạy trở lại, vừa xuống ngựa đã tức giận nói:

- Đại nhân! Bọn họ nói tên Khoát Đức kia nói cái gì trợ giúp chúng ta đánh cường đạo, sau khi chúng ta đi, liền ra lệnh cho lính đánh thuê đem tất cả lương thực trong thành chuyển đi, ngay cả hạt giống của họ cũng bị cướp đi.

Khang Tư lập tức nghĩ đến điều mình suy đoán trước kia, xem ra chuyện này thật sự đã tới.

- Đại nhân, tên Khoát Đức này muốn làm cho chúng ta lương thực tiêu hao hết, bởi vì lúc hắn đi, còn nói chúng ta là quân đội hoàng gia của Khi Hồng Quốc, là hóa thân chính nghĩa, nhất định sẽ không để cho dân chúng chịu đói khát. Bây giờ những dân chúng kia tới xin lương thực của chúng ta!

Y Đạt tiếp tục nói.

Binh sĩ ở bốn phía nghe nói đều giật nảy mình, nói cách khác phải nuôi sống hơn hai vạn dân chúng này sao? Bọn họ biết quân lương chỉ có thể đủ ăn hơn hai tháng, cũng không có ai lo lắng vấn đề lương thực không đủ, ai cũng tin tưởng trong hai tháng quân đội nhất định có thể thu phục địa phương này. Nhưng lúc này nảy sinh ra hơn hai vạn người ăn, quân lương đó có thể chống đỡ được mấy tháng chứ? Đến lúc đó nếu như địch nhân tấn công thì sao?

Nghĩ tới đây, đầu óc đơn giản của bọn binh sĩ ý thức được mối nguy cơ rất lớn. Tất cả đều nắm chặt binh khí trong tay, khẩn trương nhìn Khang Tư. Bọn họ biết rằng đây là mưu kế của địch nhân, mục đích để mau tiêu hao hết quân lương của mình. Lúc này chỉ cần Khang Tư ra lệnh một tiếng, những binh lính này nhất định sẽ đánh đuổi những dân chúng nhắm vào quân lương của mình.

Dù sao với những người không quen không biết, thậm chí có thể nói là dân chúng của nước địch, bọn binh sĩ này không cần phải quan tâm bọn họ chết hay sống!

Khang Tư nhìn thấy thần sắc khẩn trương của bọn binh sĩ, không thèm quan tâm, chỉ gật gù đầu nói với Y Đạt:

- Theo kế hoạch làm việc đi.

Y Đạt sau khi giờ tay chào Khang Tư, xoay người phát tay ra lệnh:

- Hành động!

Hắn vừa dứt lời, các Trưởng quan lập tức bắt đầu chỉ huy bộ hạ hành động

Sau đó bọn binh sĩ di chuyển, thoáng cái đã vây quanh hơn hai vạn dân chúng kia. Mặc dù binh sĩ đã tách đi bốn ngàn người, còn có hơn một ngàn người bị thương, nhưng thêm vào các binh sĩ đội quân nhu, quân số vẫn còn một vạn người vẫn rất dễ dàng hoàn thành vòng vây này.

Nhìn thấy binh khí lóe hàn quang, ánh mắt đầy sát khí, sắc mặt dân chúng trong vòng vây đều trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy. Còn tất cả các trẻ con đều bị dọa cho hoảng sợ khóc thét lên, nhưng rất nhanh chúng liền bị cha mẹ ở bên cạnh bịt miệng chúng lại, nhưng những tiếng khóc thút thít vẫn

không ngừng truyền ra.

Bọn họ đều là những nông phu tay không một tác sắt a, đâu có ai từng nhìn thấy cảnh này?

Khang Tư thấy thần sắc sợ hãi của đám nông dân, không đành lòng thờ dài. Nhưng không có biện pháp, nếu như không làm như vậy, thì không thể khống chế cục diện được. Không trấn áp bọn họ ngay, thì không thể nói chuyện phân rõ trắng đen và bọn họ cũng không thể dễ dàng nghe hiểu ý của mình.

Y Đạt cỡi ngựa đi vào vòng vây, uy nghiêm quét mắt nhìn đám dân chúng không còn dám lên tiếng, sau đó lớn tiếng nói:

- Các ngươi muốn làm gì! Dám vây công quân đội hoàng gia? Phải biết đó chính là tử tội!

Bọn binh sĩ dưới chỉ thị của Trưởng quan, khi Y Đạt vừa lên tiếng nói, chúng phối hợp rất tốt, trước một bước, đồng thời đều hô to:

- Vây công quân đội là tử tội!

Cả vạn người đồng thời gào lên, âm lượng kia thật là đủ dọa người, những nông phu này chỉ biết làm ruộng làm vườn nhất thời bị dọa cho hoảng sợ, tất cả đều quỳ xuống, ráng sức đập đầu cầu xin tha thứ.

Khang Tư cau mày, không nghĩ tới muốn giúp đỡ các nông phu này cho tốt lại chứng kiến cảnh này. Nhân số họ tuy nhiều, nhưng không có một chút ý muốn phản kháng, điều này cũng khó trách Khoát Đức đơn giản chỉ dựa vào một số lính đánh thuê, liền có thể chuyển đi hết lương thực của họ.

Nhưng nếu mình cũng giống như bọn họ, còn có thể có dũng khí để phản kháng không? Khang Tư không khỏi trầm suy nghĩ.

- Được rồi, tất cả đứng lên đi, hãy phái ra một người đại diện nói lên ý của các ngươi muốn làm gì.

Y Đạt thấy trời sắp tối nên chuyện này cần phải giải quyết nhanh một chút.

Đám nông phu mặc dù nghe nói như thế, nhưng không người nào dám đứng lên.

Một người nông phu già nua run rẩy kinh hãi bò ra, trước đập đầu mấy cái, mới dùng giọng run run nói:

- Đại nhân, thành chủ đại nhân nói phải ủng hộ đại nhân đánh cường đạo. Chẳng những lấy đi tất cả lương thực trong thành, còn đem hạt giống chúng ta chuẩn bị cho năm sau và một số lúa còn chưa chín muối trên ruộng cũng gặt đem đi.

Chúng ta chỉ là muốn cùng đại nhân... phải lấy về... một số... hạt giống để làm ruộng mà thôi. Chúng ta tuyệt đối không có ý mạo phạm đại nhân...

Lão nhân vừa nói xong, áo quần đã bị ướt đầm mồ hôi.

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của lão nhân, đã già lão như vậy rồi, lại quỳ đập đầu với người chỉ đáng con cháu mình, ngay cả muốn lấy về một chút hạt giống của mình cũng phải ăn nói khép nép như vậy, Khang Tư thở dài, đây chính là nỗi xót xa của kẻ yếu sao.

Đồng thời Khang Tư hẳn cũng bội phục sự tuyệt tình tuyệt nghĩa của Khoát Đức, đến ngay cả lúa còn chưa kịp chín muối cũng gặt hái sạch sẽ, chẳng lẽ hẳn không sợ đám dân chúng này sẽ vì như vậy chết đói hết sao?

- Phải thu về? Thu về cái gì?

Y Đạt vẫn cứ lớn tiếng hỏi, hẳn diễn vai kẻ ác, cho nên phải hết sức biểu diễn.

Lão nhân bị Y Đạt dọa cho hoảng sợ, vội vàng lấp bắp nói:

- Không... Không phải là... miệng của tiểu nhân không biết nói chuyện, xin đại nhân tha thứ.

Lão nhân ra sức tát mấy bạt tai vào mặt mình, sau đó lo lắng dè dặt nói:

- Tiểu nhân là... là nói... Xin đại nhân bố thí cho một ít hạt giống... cho chúng ta, nếu không chúng ta sẽ... không thể làm ruộng được nữa.

Y Đạt mặc dù bị dọa cho hoảng sợ, nhưng vẫn nén nhịn tiếp tục nói, có điều cũng không còn giả giọng hung ác nữa:

- Có phải tên Khoát Đức kia nói tất cả lương thực đều đem cho chúng ta hay không, đồng thời nói lúc các người gặp được chúng ta, có thể sẽ thu lại đúng không?

Lão nhân phản xạ gật gật đầu.

Y Đạt nhảy xuống ngựa đỡ lão nhân dậy, tức giận nói:

- Các người bị lừa rồi! Tên khốn Khoát Đức kia, chẳng những lừa lấy lương thực của các người, cũng gài chúng ta vào bẫy của địch nhân, làm hại chúng ta tổn thất hơn bốn ngàn người! Ông nghĩ tên phản tặc này sẽ chuyển lương thực cho chúng ta sao?

Y Đạt nhân cơ hội đem mấy chữ “binh lực tổn thất” truyền bá ra ngoài.

Lão nhân vốn đang rất bối rối nghe câu nói của Y Đạt, vội vàng ngẩng đầu nhìn một vòng binh sĩ ở xung quanh, lão đã thấy qua quân đội của Khang Tư lúc vừa mới tới đây, lúc này nhìn xem quả nhiên thiếu rất nhiều người.

Chân lão không khỏi mềm nhũn, ngồi sụp dưới đất, nước mắt trong cặp mắt nhăn nhu chảy tràn ra. Lúc này lão đã biết quân đội không có nhận được lương thực, như vậy bọn lão không có lý do gì bám theo chân bọn họ đòi hỏi hạt giống nữa. Chẳng qua là, rồi đây bọn lão sẽ sống như thế nào chứ!

Sau khi đám dân chúng kia hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tất cả đều lộ ra vẻ tuyệt vọng trên nét mặt, cũng có rất nhiều người chuyển về tuyệt vọng thành phần nô.

Y Đạt biết đã đạt được mục đích rồi, lúc này chính là lúc đại nhân đóng vai chính diện làm người tốt.

Trước đó Y Đạt cùng nhóm người Tạc Lạp bàn bạc để giải quyết vấn đề của dân chúng, cả bọn đều quyết định phải nhân cơ hội đề cao danh vọng của Khang Tư trong dân gian. Vì thế hẳn mới cam tâm đóng vai kẻ ác khiến người ta chán ghét.

Thế nhưng khi hắn nhìn về phía Khang Tư, phát hiện Khang Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không biết đang suy nghĩ gì, không khỏi lo lắng nháy mắt ra hiệu với tên thân binh bên cạnh Khang Tư.

Khang Tư hiện tại đang trầm tư suy nghĩ. Tại sao tầng lớp nông dân dưới chót nhất, khi bị đù loại áp bức như vậy, vẫn ngoan ngoãn chấp nhận như con cừu non chứ? Vẫn để mặc cho người ta lột da xẻ thịt chứ? Chẳng lẽ bọn họ không có nghĩ tới chuyện phản kháng lại những thứ bất công đối đãi với chính mình sao?

Mặc dù lúc sau này Khang Tư đọc không ít sách vở, nhưng phần lớn là binh thư, cho nên hắn không thể hiểu rõ những vấn đề này.

Hắn biết mình có suy nghĩ như vậy, cũng là vì trong binh thư từng nói tới từ “Dân tâm” này, nếu không căn bản cũng không lóe ra những ý nghĩ vừa rồi trong đầu hắn.

“Trước kia và cho tới bây giờ mình cũng chưa từng nghĩ tới những vấn đề phức tạp thế này, có lẽ sau khi mình học tập, trong đầu mới có thể bắt đầu nghĩ một số vấn đề khác thường.” Nghĩ tới đây, Khang Tư không khỏi thở dài: “Có kiên thức thật tốt a.”

- Đại nhân... Đại nhân!

Tên thân binh bên cạnh kêu dồn dập làm Khang Tư chợt tỉnh lại. Nhìn thấy Y Đạt vừa đỡ lão nhân co quắp trên mặt đất, vừa lo lắng nhìn mình. Khang Tư nhớ lại quyết định lúc cùng nhau bàn bạc, không khỏi thở dài thật sâu.

“Tại sao ngươi cứ nghĩ vì ta như vậy chứ?” Khang Tư rất muốn hỏi Y Đạt câu này, nhưng bẩm sinh hắn không có tài ăn nói, rốt cục không có cơ hội nói thành lời.

Khang Tư mặc dù không thích loại bịa chuyện tạo thế này, nhưng thấy ánh mắt của Y Đạt, biết hắn nóng lòng chờ biểu hiện của mình.

Không đành lòng từ chối ý tốt của tên đội trưởng thân binh vẫn muốn trợ giúp mình, Khang Tư không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi xuống ngựa bước lại gần Y Đạt.

Các Trưởng quan kia từ trước đã nhận được gợi ý, vội vàng ra chỉ thị.

Khang Tư được bọn thân binh bảo vệ vừa tiến vào vòng vây, dân chúng trong vòng lập tức biết đại nhân tới, bởi vì tất cả binh sĩ thấy người trẻ tuổi mặc khôi giáp, sáng bóng đó, tất cả đều xoát một tiếng đồng loạt giơ tay chào, mà ngay cả đại nhân rất uy phong kia đang nâng đỡ lão, cũng cung kính đứng ở một bên.

- Không cần lo lắng, chúng ta là quân đội chính quy của Khi Hồng Quốc, tới đây là để thu phục vùng lãnh thổ này. Các người cũng là con dân của Khi Hồng Quốc, quân lương của chúng ta mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có thể giải quyết cho các người được no đủ.

Khang Tư đón nhận mấy vạn ánh mắt, bình tĩnh nói ra những lời này.

Hắn từ rất lâu đã thành thói quen chịu đựng ánh mắt của mọi người. Thời niên thiếu, chịu đựng ánh mắt chính là khinh thường, miệt thị, chán ghét...

Thời kỳ làm binh sĩ thì chịu đựng ánh mắt kinh ngạc, bội phục, đố kỵ của phe mình; ánh mắt oán hận, hoảng sợ của địch quân; còn sau khi lên làm Trưởng quan trừ các ánh mắt hâm mộ, bội phục, sùng bái, còn gộp lại cả những ánh mắt thời niên thiếu và ánh mắt của hai phe địch ta thời binh sĩ kia.

Nghĩ đến sau khi trở thành Trưởng quan, không ngờ lại phải chịu đựng mọi ánh mắt của các thời kỳ lúc trước, Khang Tư cảm khái lộ ra một nụ cười khổ.

Khang Tư nói giọng bình thản mang theo ánh mắt tịch mịch, kèm theo một nụ cười kỳ lạ kia, khiến cho lời của hắn nói ra tạo nên một cảm giác xúc động cho người nghe.

Bọn binh sĩ tiếp nhận quyết định của Khang Tư, bọn họ nghĩ lại mà xấu hổ vì mình đã có ý nghĩ muốn đuổi dân chúng đi, tại sao đã quên mình là đội quân chính nghĩa đi thu phục lãnh thổ chứ?

Còn tất cả dân chúng đều kích động nhìn Khang Tư, không nghĩ tới đại nhân này lại nguyện ý vì những dân chúng vô dụng như mình, lãng phí số quân lương quý giá kia.

Y Đạt hài lòng nhìn biểu tình của dân chúng, hẳn biết Khang Tư đã thành công tạo thế cho mình, đã tạo được ấn tượng tốt ở trong lòng hơn hai vạn dân chúng nơi đây.

Màn đêm mặc dù đã phủ xuống, nhưng thành Khai Nhất vẫn không có chìm vào bóng tối, cả thành Khai Nhất tiếng người nhao nhao rộn ràng khí thế ngất trời.

Ngoài thành đã dựng lên chi chít các khung nhà. Ở chỗ nhà cửa dày đặc tạm bợ này, phụ nữ, trẻ con, người già lão đều bận bịu tíu tít, đều trở thành thợ mộc, thợ hồ. Mà từ xa không ngừng có người khiêng cây tối, đàn ông cường tráng thì mạnh mẽ vung công cụ trong tay lột vỏ đẽo gọt những cây này.

Khi Y Đạt vừa vào thành, liền đề nghị với Khang Tư để dân chúng chuyển ra ngoài thành cư ngụ, thứ nhất có thể giảm bớt lượng người bên trong thành, thứ hai cũng dễ dàng quản lý hơn.

Dân chúng ăn quân lương dĩ nhiên phải nghe lời, hơn nữa có thể ở chỗ rộng rãi thoải mái hơn, có sao không tự nguyện mà làm? Không phải lúc này, đều đang bận bịu xây dựng nhà cửa của mình đó sao?

- Đại nhân, sau khi quân lương của chúng ta phân phối cho họ, chỉ còn có thể chống đỡ một tháng. Chúng ta có thể vượt qua cửa ải khó khăn này hay không, thì phải xem Tặc Lạp đại nhân thu hoạch như thế nào.

Y Đạt đứng ở trên tường thành, nắm bắt với Khang Tư bên cạnh.

- Ôi, ta nghĩ lúa má ở ruộng đất bỏ hoang kia cũng không thu được bao nhiêu đâu, Tặc Lạp đại nhân thu hoạch hẳn là rất ít. Hơn nữa bọn họ chỉ đem theo một tuần lương thực, không thể ẩn giấu hành tung bao lâu.

Khang Tư nhìn ánh lửa ngổn ngang dưới thành, thở dài nói.

- Đại nhân...

Y Đạt cắn môi, cố lấy dũng khí nói:

- Nhưng thật ra nhiệm vụ của Tặc Lạp đại nhân, không đơn thuần là đi thu hoạch lúa trên những đám ruộng hoang kia, nhiệm vụ chân chính của hắn là đánh lén những thành thị khác, cướp đoạt lương thực trong thành.

Nói đến đây, Y Đạt vội vàng giải thích:

- Đại nhân không cần lo lắng lòng dân sẽ xa cách chúng ta, binh sĩ Tặc Lạp đại nhân mang theo, đều thay trang phục của bọn cường đạo. Đám dân chúng bị tập kích, nhất định sẽ cho là bọn cường đạo gây ra.

Nói xong, Y Đạt cúi đầu, không dám nhìn mặt Khang Tư. Bởi vì làm trái với mệnh lệnh của chủ tướng là tội nặng.

Thế nhưng, Khang Tư không có nổi giận như trong tưởng tượng của Y Đạt, mà chống tay lên tường thành, ngẩng đầu, nhìn màn đêm tối đen bình thản nói:

- Ta biết.

- A, đại nhân ngài biết?

Y Đạt rất kinh ngạc, bởi vì trước khi Tặc Lạp lên đường, từng nhắc nhở mình phải giữ bí mật chuyện này, theo lý hẳn là chỉ có mình và Tặc Lạp hai người biết, tại sao đại nhân lại biết chứ?

- Đúng vậy, ta biết, lúc Tặc Lạp đại nhân đưa ra ý kiến phải thay đổi trang phục của bọn cường đạo, ta đã đoán được như vậy, bởi vì những ruộng lúa kia căn bản không thể đủ cung cấp cho chúng ta.

Khang Tư quay đầu nhìn Y Đạt nói.

Thấy ánh mắt kia, Y Đạt bối rối một trận, vội vàng quỳ xuống xin tội:

- Xin đại nhân trị tội thuộc hạ làm trái lệnh, nhưng xin đại nhân khoan thứ cho Tặc Lạp đại nhân, hắn là vì...

- Ôi, đứng lên đi, địa phương này mặc dù là lãnh thổ của Khi Hồng Quốc, nhưng hiện nay cũng đã giống như địch quốc rồi. Ta nhớ trong binh thư có nói: Thân là một Tướng quân, vấn đề cung ứng lương thực cần phải giải quyết ngay tại chỗ trong nước địch, bởi vì lấy được một cân lương thực ngay tại chỗ tương đương với hai mươi cân từ trong nước vận chuyển tới.

Đây chính là phương pháp cơ bản làm mạnh cho mình đồng thời tước giảm lực của địch nhân. Hơn nữa cũng là cách khiến cho dân chúng càng thêm căm ghét bọn cường đạo. Cho nên Tặc Lạp đại nhân đã quyết định đúng.

Khang Tư khoát khoát tay, nhìn lên bầu trời nói.

Y Đạt cảm nhận được trong giọng nói của Khang Tư kia có một cảm giác khác thường, hần lấy làm lạ hỏi:

- Đại nhân, nếu đã như vậy, tại sao ngài vẫn...

Y Đạt không biết làm sao để biểu đạt ý tứ, may là Khang Tư dường như hiểu hần muốn nói gì.

Khang Tư tiếp lời nói:

- Không cần lo lắng, ta chẳng qua rất lấy làm lạ, tại sao dân chúng phải gánh chịu hậu quả của chiến tranh chứ? Giống như nơi này đây.

Khang Tư chỉ chỉ các ánh lửa dưới thành nói tiếp:

- Khoát Đức đại nhân vì phối hợp chiến lược tiêu thổ, đem tất cả lương thực, bao gồm cả lúa còn chưa kịp chín tới cũng mang đi. Hơn nữa vì muốn cho lương thực của chúng ta mau tiêu hao hết, lại đem toàn bộ con dân của hần lưu lại chịu đói khát. Nếu như chúng ta không phải vì cố kỵ lòng dân xa rời quốc gia, như vậy những người dân này phải chết đói. Mà chủ mưu nhóm lên điều ác này: Khoát Đức đại nhân thì nhất định đang nơi nào đó sống rất thanh thản.

Y Đạt ngẩn người một lúc, hần không nghĩ tới Khang Tư lại có những ý nghĩ này. Suy nghĩ trong chốc lát, hần thở dài nói:

- Đại nhân, đây chính là chỗ khác nhau giữa kẻ yếu và người mạnh, những nông dân này mặc dù làm ra vật chất nuôi sống đám người tầng lớp trên, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị tầng lớp trên vứt bỏ như một quân cờ, bởi vì người tầng lớp trên không hề quan tâm đến công cụ đại biểu cho kẻ mạnh.

Chỉ cần là người mạnh thì có thể nô dịch kẻ yếu, đó cũng là quy luật của trời cao định ra, tôi tin rằng bất luận trải qua bao nhiêu năm tháng, quy luật này cũng sẽ không thay đổi. Cho dù có thay đổi, cũng là kẻ yếu lúc ban đầu biến thành người mạnh hiện tại, người mạnh trước kia biến thành kẻ yếu hiện tại. Nói đến cùng, định luật người mạnh nô dịch kẻ yếu vẫn không thay đổi.

Khang Tư chỉ là một lúc cảm xúc, không nghĩ tới Y Đạt lại có thể nói ra những đạo lý này. Hần thoáng ngẩn người sau đó nói ra nghi vấn đã từ lâu hần muốn hỏi:

- Ta biết ngài và Tạc Lạp đều là người hiểu biết sâu rộng, vì sao lại nguyện ý trở thành thuộc hạ của một con người bình thường như ta? Hơn nữa còn tận tâm trợ giúp ta như vậy chứ?

Y Đạt sững sốt một chút, nhưng rất nhanh lộ ra nụ cười:

- Tôi tin rằng đại nhân ngài cũng biết, Tạc Lạp đại nhân là Công chúa phải tới trợ giúp ngài. Thế nhưng hiện tại cho dù Công chúa ra lệnh cho Tạc Lạp đại nhân trở về, Tạc Lạp đại nhân cũng không muốn rời khỏi ngài.

Còn tôi, tôi chỉ là một người bình thường, nhiều nhất chỉ là đội trưởng thân binh của ngài, dĩ nhiên tôi phải trợ giúp cho chủ tướng của mình.

Thấy Khang Tư lộ ra thần sắc tịch tịch, Y Đạt thu lại nét mặt tươi cười, đổi thành vẻ cung kính nói:

- Bọn thuộc hạ có lẽ có một chút năng lực nhỏ nhoi, nhưng đại nhân lại có được sức thu hút mà bọn thuộc hạ không có, điều này cũng chính là nguyên nhân làm cho bọn thuộc hạ nguyện ý thuận phục.

- Sức thu hút?

Khang Tư mơ hồ, mình xuất thân là một đứa trẻ mồ côi, thời gian gần đây mới học được một chút kiến thức, có sức thu hút gì chứ?

- Đúng vậy, ở thế giới ham muốn hưởng thụ vật chất này, đại nhân ngài với tính cách xử thế lạnh nhạt, lòng trong sáng không thiết kim tiền mỹ nữ, lại ẩn chứa tấm lòng nhân ái, cùng với thái độ bình đẳng với mọi người, tất cả những thứ này đều như dòng suối mát thu hút bọn thuộc hạ, ở bên cạnh ngài thuộc hạ có thể nhận được sự thanh thản trong tâm hồn.

Y Đạt chân thành nói.

Nhưng thật ra hần còn có một câu không nói ra, chính là Khang Tư có một loại năng lực tiềm ẩn có thể ngấm ngấm biến đổi tính cách của kẻ khác. Hiện tại mình so với trước kia, quả thực chính là một người khác biệt.

- À...

Khang Tư trầm mặc: “Mình có tốt như vậy không? Nhưng thật ra mình hần là người do dự thiếu quyết đoán, không có chủ kiến, mình chỉ cố làm người bình thường thôi.”

Thấy Khang Tư trầm tư suy nghĩ, Y Đạt biết Khang Tư không thể tiếp thu đánh giá của mình đối với hần. Không đánh giá cao mình là một chuyện tốt, nhưng đánh giá thấp mình thì là chuyện xấu a. Xem ra Khang Tư đại nhân còn phải biết rõ chính mình mới được.

Y Đạt quyết định để Khang Tư một mình tự suy nghĩ, cho nên sau khi chào Khang Tư liền rời đi.

Một lúc lâu sau, Khang Tư ngẩng đầu thở dài:

- Ôi, có thể có được bộ hạ như vậy, tên Khang Tư nguoi thật đúng là một người may mắn, nhưng ta có thể trở thành người trong kỳ vọng của bọn họ không đây?

- Nguoi không thể, bởi vì nguoi không có cơ hội nữa.

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên trong bầu trời đêm.

Khang Tư nghe những lời này, quay đầu hướng về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy vốn chỉ có một mình hắn trên tường thành, giờ thêm một người, một người mặc trang phục binh sĩ.

Dưới ánh đuốc chiếu rọi xuống tường thành, có thể thấy người kia là một người rất bình thường, không có một chỗ nào đặc biệt. Nếu không xác định ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn mình, không có bất cứ tình cảm nào lộ ra ngoài, Khang Tư cũng không nghĩ tới câu nói vừa rồi là do hắn nói ra.

Ngay khi Khang Tư nhìn về phía hắn, tên binh sĩ đó đột nhiên toát ra một khí thế oai nghiêm lâm liệt, sau đó hắn nhẹ buông tay để mặc cho cây trường thương trong tay rơi xuống. Ngay sau đó, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, hắn đã rút bội kiếm ra, từ từ đi tới phía Khang Tư.

Nhìn bộ dáng khoan thai, hoàn toàn không lo lắng Khang Tư có thể kêu gọi vệ binh lên hay không.

Khang Tư đã nhìn ra tên binh sĩ này ẩn chứa sát ý mãnh liệt, khi người nọ rút đao, Khang Tư cũng rút đao ra. Năng lực phản xạ, khiến hắn trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái cảnh giới.

Người nọ thấy Khang Tư căn bản không có lộ ra bất cứ vẻ kinh hoàng nào, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, ngừng bước chân, kiếm trong tay chỉ xéo trên mặt đất. Hắn chẳng qua là tùy tiện đứng ở nơi đó, nhưng cái tư thế này khiến cho người ta hiểu rằng hắn có thể tùy thời tấn công.

Khang Tư nắm thật chặt lợi đao trong tay, không nói gì, bởi vì bộ dáng của đối phương rõ ràng cho biết có lời muốn nói, cho nên Khang Tư lẳng lặng chờ đợi.

Người nọ bình thản nói:

- Thật không hổ là Tướng quân có được danh hiệu Chiến Thần, ta tin rằng không có bất cứ một Tướng quân nào lúc gặp phải thích khách, không phải la lên gọi vệ binh, mà bày ra tư thế chiến đấu.

Khang Tư nghe nói như thế không khỏi lộ ra một vẻ cười khổ, bắt đầu đi ở trong lòng thở dài thầm nghĩ: “Thích khách? Thì ra mình cũng có lúc được thích khách xem trọng a.”

Chẳng qua, Khang Tư không hỏi là ai phái hắn tới, chỉ lẳng lặng nhìn tên thích khách.

Tên thích khách kia thấy Khang Tư không có mở miệng dò hỏi, mắt hắn lộ ra thần thái hồ nghi, mở miệng nói:

- Nguoi không muốn biết là ai phái ta tới? Hay là nguoi đã biết?

Khang Tư khẽ lắc đầu, không nói gì, vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm tên thích khách.

Tên thích khách thấy động tác Khang Tư lắc đầu, không khỏi hơi sững sờ, nhưng rất nhanh cười nói:

- Chủ cũ của ta nguoi cũng biết, chính là thành chủ thành này: Khoát Đức.

Khang Tư nghe nói như thế không khỏi sững sờ, mà tên thích khách vẫn luôn chú ý tới nét mặt của Khang Tư, chính đang chờ cơ hội này. Kiếm của hắn vốn chỉ chéo xuống đất, đột nhiên vung lên, cả người mang theo hàn quang, vọt tới như bay chém vào Khang Tư.

Khang Tư cũng không để đối phương tới gần sát người, vừa thấy hàn quang kia, Khang Tư căn bản không còn kịp suy nghĩ, thân thể hoàn toàn theo bản năng vung đao ngăn chặn đường kiếm này đồng thời lập tức thuận thế hung hăng chém tới đối phương.

Khang Tư ở trên chiến trường rèn luyện năng lực phản xạ biết bao năm tháng, lúc này phát huy ra.

Tên thích khách không nghĩ tới, Khang Tư lại dễ dàng ngăn cản được đòn công kích mình thừa dịp hắn phân tán tinh thần phát ra, hơn nữa còn nhanh như vậy phản công lại, hắn vội vàng rút đao về đỡ thế chém của Khang Tư. Nhưng lúc hắn vừa định khởi thế công, Khang Tư đã tung mạnh đao đâm vào cổ của hắn. Khiến tên thích khách vội vàng lui ra sau một bước, tránh thoát một kích kia.

Thế nhưng Khang Tư đuổi sát theo một bước, đồng thời vừa tung chân đá vào hạ bộ, vừa vung đao đâm tới lồng ngực tên thích khách.

Tên thích khách cũng không phải là nhân vật bình thường, rất nhanh xoay người một trăm tám mươi độ tránh thoát, đồng thời lật tay chém vào lưng Khang Tư.

Chân Khang Tư đá ra không trúng đích rơi xuống đất, nhưng thuận thế lấy chân này làm trụ, đột nhiên nghiêng người huy đao chém tới cổ tên thích khách. Tên thích khách biết, cho dù mình chém trúng Khang Tư, Khang Tư cũng chỉ là trọng thương mà thôi, nhưng đầu của mình lại rời khỏi cổ, cho nên hấn vọt vàng cừ kiếm chặn đường đao của Khang Tư lại.

“Keng”, tiếng kim khí chạm nhau cùng lúc lóe lên những đốm lửa. Tên thích khách chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, trong lòng hấn cả kinh, đối phương xem ra lực lượng không yếu hơn mình.

Tên thích khách còn chưa kịp thì triển kiếm pháp, Khang Tư lần nữa áp sát tới, vung đao bổ xuống đầu của hắn. Tên thích khách vừa định giơ kiếm lên ngăn đỡ, chợt phát hiện ánh đao kia đột nhiên thay đổi phương hướng, không ngờ thế chém lại biến thành đâm, hơn nữa không phải đâm vào chỗ yếu hại, mà đâm vào bắp đùi của mình.

Tên thích khách không chút nghĩ ngợi, liền tính toán lui về phía sau một bước, chuẩn bị thuận tay vọt rụng đầu Khang Tư. Nhưng một đao kia lại đột nhiên thay đổi phương hướng, thuận thế đi lên đâm tới bộ ngực của tên thích khách. Tên thích khách vội vàng thu kiếm nghiêng người, nhưng thanh đao kia vẫn nhanh chóng thay đổi đường đao, thân đao lật nghiêng chém tới, tên thích khách không thể làm gì khác hơn là nâng kiếm lên ngăn chặn trước thân mình.

Tiếng va chạm truyền ra còn vang dội hơn lần trước, bởi vì Khang Tư dùng hai tay chém tới, mà thích khách chỉ cầm kiếm một tay. So lực lượng hẳn đã bị thiệt thòi. Tên thích khách không tự chủ thối lui về phía sau một bước.

Khang Tư không bỏ qua cơ hội chiếm thượng phong, mạnh mẽ thừa thắng truy kích, chém liên tiếp mấy đao.

Tên thích khách cố hết sức chống đỡ những thế đao này, hắn rất kinh ngạc, bởi vì hắn hoàn toàn không phát hiện được thế đao của Khang Tư phát ra công kích vào chỗ nào trên thân mình. Hơn nữa mỗi một đao Khang Tư công tới chỗ nào, nơi đó đều là chỗ hắn không có phòng thủ. Trên phương diện khí thế mà nói, hắn đã rơi vào hạ phong, nếu không phải hắn lui lại mấy lần, lúc này sớm đã bị Khang Tư chém chết rồi.

Thích khách nhìn không ra đao pháp của Khang Tư là điều rất bình thường, bởi vì đao pháp của Khang Tư không có chiêu thức hoa lệ gì, cũng không có động tác dư thừa, mỗi một chiêu đều là trí mạng.

Tên thích khách là một cao thủ, có lẽ nguyên nhân đánh không lại Khang Tư cũng rất đơn giản. Bởi vì Khang Tư là một quân nhân, một người anh dũng chiến đấu tẩm máu trên chiến trường, là quân nhân trải qua vô số lần nguy cơ sinh tử mà sinh tồn được. Đao pháp của Khang Tư không có đường lối võ thuật cố định, có chăng qua là làm sao trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt địch nhân.

Có một số cao thủ luyện kiếm, lấy việc giết chết người để làm bậc tăng lên của kiếm pháp. Chiếu theo quy định này, với Khang Tư giết địch hằng hà sa số, vậy cấp số của Khang Tư đã có tới mấy ngàn cấp.

Cũng có người cho rằng dưới kiếm của mình người chết càng nhiều, kiếm của mình lại càng sắc bén. Như vậy, theo thuyết này đao của Khang Tư cũng là sắc bén nhất.

Võ lâm cao thủ có lẽ có thể dễ dàng giết chết những Tướng quân khác, nhưng muốn dựa vào lực lượng của mình, giết chết Khang Tư người còn sống sau vô số lần trải qua Tu La địa ngục mà nói, cũng là khó khăn. Bởi vì trải qua những cuộc chiến đấu quyết tử kẻ cận với cái chết: mọi kỹ xảo giết địch, lực lượng, khí thế, đều đã được Khang Tư lợi dụng, dùng hợp hoàn mỹ cùng một chỗ.

Nếu là lấy việc giết địch làm tiêu chuẩn để phán định, Khang Tư đã là cao thủ trong cao thủ, nhưng nếu lấy kỹ xảo hoa mỹ để phán định, thì Khang Tư chẳng qua là chim non mới nhập môn. Đây chính là chỗ khác nhau trên căn bản giữa đao pháp luyện tập trên sân luyện võ, cùng với đao pháp giết địch trên chiến trường.

Tên thích khách biết mình lần này đã đá phải thiết bản, trên người cũng có mấy vết thương, đó là mình hơi sơ suất nhận được, dĩ nhiên trên người Khang Tư cũng có mấy vết thương.

Tên thích khách cảm giác những vết thương trên người nóng bỏng đau nhức, kinh lực trên tay cũng giảm bớt rất nhiều. Nhưng vì cái gì Khang Tư cũng bị thương nhưng thần sắc vẫn tự nhiên như thường, đao thế vẫn mãnh liệt như cũ vậy?

Tên thích khách đã bị ép đến sát mép tường thành. Lúc này dưới tường thành truyền đến tiếng vệ binh kêu la ầm ỉ, theo vô số tiếng bước chân, đầu tiên xông lên hơn mười vệ binh. Theo những binh sĩ này xuất hiện, tên thích khách cũng không có lộ ra thần sắc kinh hoàng, ngược lại trong mắt rất nhanh chợt lóe lên vẻ mừng rỡ. Tên thích khách đột nhiên gia tăng lực phản kích.

Khang Tư nghe vệ binh lên tới, vốn trong lòng hơi nhẹ một chút, nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt tên thích khách kia lóe lên tia mừng rỡ, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên.

Cùng lúc đó, từ sau lưng mấy đạo kinh phong vọt tới phía mình, cũng đúng lúc này vang lên tiếng kinh hô của bọn vệ binh.

Khang Tư biết, trong đám vệ binh phía sau có đồng bọn của tên thích khách, không chút nghĩ ngợi hắn xoay người huy đao chém tới. Rắc rắc mấy tiếng, ba cây trường thương bị Khang Tư chém gãy.

Nhưng cùng trong nháy mắt, Khang Tư cảm nhận được một luồng hàn khí đâm tới hậu tâm mình. Muốn tránh né cũng không còn kịp nữa, bởi vì ba cây trường thương kia bị chém rụng đầu, không có vì mất đi sắc bén mà giảm bớt tốc độ, cứ như thế đâm trúng vào thân thể của Khang Tư.

Thân thể phía sau Khang Tư không thể khống chế di chuyển được, mặc dù Khang Tư trong nháy mắt này khẽ nghiêng mình một chút, nhưng một mũi kiếm sắc bén mang theo hàn quang niêm đầy máu tươi, vẫn xuyên ló ra ngoài lồng ngực của Khang Tư.

Tên thích khách đặc ý cười nhe nanh vừa định rút kiếm ra, nhưng lại bị Khang Tư trở tay tung ngược một đao ra sau. Một tiếng thét thảm thiết vang lên, cánh tay cầm kiếm của tên thích khách bị chém đứt rời.

Đúng lúc này, tên thích khách nhìn thấy ba tên trợ thủ kia, đã bị vệ binh biến thành ba tổ ong. Đồng thời cũng nhìn thấy có mấy vệ binh đang nhào tới phía mình. Trong lòng hắn chợt phát lạnh, vội vàng nhìn đầu nhảy xuống dưới tường thành. Tường thành năm thước cao, đối với những cao thủ võ lâm này mà nói căn bản không tính là gì.

Tên thích khách cũng rất tinh ranh, sau khi nhảy xuống, hắn lập tức dán sát người vào góc tường, chờ sau khi vô số ngọn trường thương phóng xuống tới, mới phóng mình lướt qua hào thành, biến vào trong bóng đêm.

Lúc này trên tường thành đã hỗn loạn thành một khối, tất cả mọi người đều khẩn trương vây quanh Khang Tư, hoảng sợ nhìn trường kiếm lóe hàn quang kia đâm xuyên qua lồng ngực của Khang Tư. Mọi người đều quên sự tồn tại của thời gian, cũng quên mất công năng tiếng nói của mình, cũng hoàn toàn quên mất mình tồn tại...

Trong mắt bọn họ, chỉ có nửa đoạn kiếm lóe hàn quang kia.

Khang Tư dùng tay phải chống xuống đất, giữ cho thân mình không ngã xuống. Hắn nhìn mũi kiếm ló ra trước ngực phải, bất đắc dĩ khẽ cười khổ một tiếng trong lòng thầm nghĩ: “Không ngờ mình lại tránh không khỏi một chiêu như vậy. Trước kia ở trên chiến trường, gặp qua nhiều lúc nguy hiểm còn hơn thế, nhưng cũng không có bị thương quá nặng như vậy.”

Khang Tư dùng ánh mắt bình tĩnh, nhìn bọn binh sĩ vây quanh bốn phía đều giống như những tượng đá, thờ dài thầm nghĩ: “Thì ra vì ta đã là Trưởng quan rồi, đã không còn là binh sĩ lâm trận xung phong ở chiến trường như trước kia nữa. A ha, không nghĩ tới ta lại không chết ở trên chiến trường a...”

Khang Tư cảm giác ý thức có chút mơ hồ, không tự chủ được, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bình An Vô Sự.

Ngay lúc Khang Tư nhắm mắt lại, chính lúc hắn định đi vào giấc ngủ triền miên, đột nhiên một tiếng la đánh thức Khang Tư dậy.

Đó là câu hắn thường xuyên nghe:

- Đại nhân!

Nhưng tiếng kêu lúc này lại chứa đầy sự khủng hoảng, cảm giác thật bị thương.

Khang Tư liền mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, hiện lên đầy vẻ khủng hoảng, lo âu, bi phẫn, và một chút thần sắc tự trách, đó là đội trưởng thân binh: Y Đạt.

Y Đạt trông thấy bộ dáng của Khang Tư, lòng hắn đau như cắt. Lúc hắn nhận được tin cảnh giới có thích khách, liền lập tức chạy tới chỗ Khang Tư, nhưng vẫn chậm một bước.

“Tại sao ta lại rời xa chủ soái? Ta là đội trưởng thân binh mà?”

Y Đạt tự trách mình rất nhiều, mặc dù rất muốn phủ phục xuống, nhưng lại sợ hãi dừng ở trước mặt Khang Tư, hắn sợ Khang Tư cứ như vậy ra đi.

Khang Tư thấy ánh mắt tự trách của Y Đạt, không khỏi lần nữa hít vào một hơi, hiện tại khí hắn hít vào đều là khí lạnh, hơn nữa thanh kim loại trong cơ thể lạnh như băng, khiến Khang Tư không tự chủ được run lên một cái.

Nhưng khoe miệng hắn vẫn cố ra vẻ tươi cười, gắng sức dùng giọng bình tĩnh nói:

- Không... không cần lo lắng, không có đâm trúng tim ta...

Lời nói còn chưa dứt, bộ ngực cũng bởi vì nói chuyện mà sinh ra rung động, Khang Tư phun mạnh ra một ngụm máu tươi, tiếp theo toàn thân vô lực ngã xuống.

Y Đạt tỉnh táo lại, động tác mau lẹ cẩn thận đỡ lấy Khang Tư, hắn không dám nhích động thanh kiếm kia, cũng không dám di động thân thể Khang Tư, bởi hắn biết rằng chỉ cần hơi di động, mạng của Khang Tư nhất định không giữ được.

Hắn lo lắng giận dữ hét to:

- Mau gọi quân y! Gọi quân y!

Mới vừa la xong, lập tức hướng những binh sĩ đang đứng ngăn người kia phần nộ quát:

- Đứng sừng đó làm gì! Mau phòng bị, lục soát bắt thích khách!

Đám vệ binh vốn khiếp sợ sắp biến thành tượng đá vội vàng chạy cuống cuồng lên, có người lao xuống tường thành, gọi quân y và đuổi bắt thích khách, có người tập trung tinh thần chăm chú tuần tra phòng vệ trên tường thành.

Một đêm này, thành Khai Nhất sáng trưng, là một đêm không ngủ.

Bên trong nha phủ hoa lệ, tất cả Trưởng quan từ Đại đội trưởng trở lên, đều tập trung ở ngoài cửa phòng, người nào cũng phiền não lo âu đi tới đi lui, chỉ có Y Đạt ngồi ôm đầu ở góc tường không phát ra một tiếng.

Hai mươi thân binh đứng ở bên ngoài hành lang, tay cầm bội đao đang khấn tụng đề phòng, nhưng thỉnh thoảng vẫn dôi ánh mắt ân cần về phía cửa phòng kia.

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, mọi người ngừng mọi động tác, nhìn người bên trong đi ra.

Y Đạt lại càng nhanh đứng lên, vội vàng giữ một người khoảng bốn đến năm mươi tuổi, là một thầy thuốc trung niên, lo lắng hỏi:

- Đại nhân thế nào?

Vị quân y biện chế theo đội quân nhu của Khang Tư, lau mồ hôi rồi cười nói:

- Nhất kiếm đâm trúng ngực phải của đại nhân, hơn nữa thật là một kỳ tích không tổn thương tới nội tạng, đại nhân đã không còn nguy hiểm tới tánh mạng nữa, nghỉ ngơi mấy tháng thì có thể hồi phục như cũ.

Nghe nói thế, mọi người đều nhẹ nhõm hẳn đi, còn Y Đạt lại vô lực gục đầu xuống bả vai viên quân y, vừa khóc vừa nói:

- Thật tốt quá...

Đám thân binh vẫn đang nghe ngóng tình hình nơi này, dĩ nhiên cũng nghe được lời nói khá lớn của viên quân y, trên nét mặt ai nấy đều như trút được gánh nặng. Bọn họ lúc này mới thật sự tập trung tinh thần phòng vệ khắp nơi.

Y Đạt lau nước mắt, mới ngẩng đầu nhìn các Trưởng quan khác, cảm hận nói:

- Ba tên thích khách bị giết kia, chính là từ quân phòng vệ thành mà ra, ta đã rà soát toàn thành một lần, bắt được mấy tên gian tế đang ẩn náu trong quân, đã chứng minh được thích khách là do Khoát Đức phái tới, các vị đại nhân có ý kiến gì không?

Mọi người vừa nghe xong, đều mắng chửi thô tục.

Khoát Đức chẳng những mang tất cả lương thực đi, lưu lại hai vạn dân chúng nhằm tiêu hao quân lương, hiện tại lại phái thích khách ám sát chủ soái của mình! Nổi bức này sao có thể nhẫn đây? Tất cả mọi người đều la hét muốn trả thù.

Trong tình huống Khang Tư còn đang hôn mê, Tập Lạc lại đi xa, Y Đạt trở thành Quan chỉ huy tạm thời của quân đoàn Khang Tư, cho nên hắn phải gánh vác trách nhiệm chỉ huy quân đội.

Hắn biết tình hình hiện tại là vô cùng cấp bách, nếu chờ Khang Tư tỉnh lại quân đội mới hành động, thì không biết nơi này sẽ trở thành như thế nào rồi.

Y Đạt trầm giọng nói:

- Chúng ta có thể giương cờ đánh Khoát Đức tội mưu hại đại nhân, thảo phạt thành thị Khoát Đức đang ở. Cho dù thành thị đó bao che để cho Khoát Đức chạy trốn, chúng ta cũng có thể viện cớ bao che chiếm cứ thành thị đó. Có điều hành động phải nhanh, không nên để giống như thành Khai Nhất, để Khoát Đức mang hết lương thực chạy mất.

- À... Y Đạt đại nhân, nếu chúng ta làm như vậy, có thể khiến những thành thị khác đoàn kết lại không?

Một Trưởng quan đột nhiên nghĩ tới những thành thị này thập phần miễn cưỡng, nếu như liên hợp lại, binh lực của Khang Tư cũng không đủ chống lại, hơn nữa còn có đám cường đạo luôn đứng một bên rình rập.

Lời này nói ra khiến tất cả Trưởng quan đang cuồng nhiệt cũng phải ngăn người một chút, tất cả đều tỉnh táo lại bắt đầu suy nghĩ.

Y Đạt lạnh lùng nói:

- Trước tiên nếu chưa nói đến việc thảo phạt Khoát Đức, vậy cũng không ban bố tin tức đại nhân bị trọng thương, chờ khi binh tới dưới chân thành, mới tuyên bố trừng phạt những thành thị đó, làm như vậy những thành thị khác cũng sẽ không quá lo lắng.

Không phải bọn chúng cũng đang tranh giành quyền làm chủ sau khi lập quốc đó sao? Những kẻ đó nhất định rất vui mừng khi chúng ta giúp bọn chúng giải quyết một đối thủ. Cho nên hiện tại chúng ta vừa phái người dò thăm địa phương Khoát Đức ẩn thân, vừa huấn luyện tân binh.

- Huấn luyện tân binh?

Các Trưởng quan đều thoáng ngẩn người. Hiện tại trong quân còn có tân binh sao?

- Hừ hừ, hai vạn dân chúng ăn quân lương kia đều là tân binh, chúng ta phải nhanh một chút tuyển từ trong đó ra những binh sĩ đạt tiêu chuẩn! Bọn họ nếu đã ăn quân lương, thì phải phục vụ cho quân đội, nếu không chúng ta phí công dùng quân lương nuôi bọn họ, không phải quá thiệt thòi sao?

Y Đạt nghiêng răng nói, bộ dáng hần hiện tại có chút dữ tợn.

Các Trưởng quan sững sốt một chút, mặc dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng bọn họ cũng cho rằng ăn quân lương chính là quân nhân, hai vạn dân chúng kia có nghĩa vụ phải phục vụ quân đội. Vừa nghĩ tới thuộc hạ của mình có thể tăng thêm, cho nên tất cả đều gật gù đồng ý.

Quân đội của Khang Tư mặc dù không có vũ khí mới, nhưng từ trận đại chiến với cường đạo lần trước, thu được mấy ngàn vũ khí còn sử dụng được, Y Đạt phân phát số vũ khí này cho binh sĩ dùng. Quân số đội quân của Khang Tư lại biến thành một vạn quân.

Nhận được tin gián điệp báo cáo lại, La Đặc thành chủ Tây Lôi Tư cười:

- Ha ha, Khang Tư thật đúng là có thể sử dụng đám phế vật kia, ngay cả nông phu chưa trải qua huấn luyện cũng tuyển vào quân tiên phong. Mặc dù trong lòng đám dân chúng kia không vui, nhưng bọn chúng phải dựa vào quân lương để duy trì sự sống nên không có biện pháp. Ha ha... xem ra quân đội của Khang Tư đúng thực lần trước đã tiêu hao một nửa binh lực rồi.

Tin Khang Tư bị trọng thương được các Trưởng quan phong tỏa nghiêm mật, người ngoài căn bản không biết, hơn nữa các tên gián điệp kia cũng không phát hiện điểm khác lạ nào khi tiếp xúc với binh sĩ của Khang Tư, càng không có phát hiện dấu hiệu quân lương của thành Khai Nhất bị chuyển ra ngoài, cho nên Tây Lôi Tư mới phán đoán như vậy.

Tây Lôi Tư đứng dậy nhìn bản đồ, ngón tay chỉ chỉ thành thị bốn phía quanh thành Khai Nhất, trên khuôn mặt tuấn tú như mỹ nữ lộ ra nụ cười mê người:

- Nếu Khang Tư thích gia tăng binh sĩ như vậy, hãy đem những người nơi này tất cả giao cho hắn đi.

Không lâu sau mấy thành thị phụ cận thành Khai Nhất, lần lượt bị cường đạo cướp sạch, tất cả lương thảo của thành chủ và quý tộc bên trong thành, cũng bị cường đạo cướp đi, hơn nữa còn có rất nhiều nam giới cường tráng bị cường đạo bắt đi, bên trong thành thị chỉ còn lại người già phụ nữ và trẻ nhỏ.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong những người này, lại truyền ra tin ở thành Khai Nhất có một chi quân đội chánh quy chính nghĩa của Khi Hồng Quốc, chẳng những có thể bảo vệ bọn họ, đồng thời có thể cấp cho họ lương thực. Dưới sự cổ động của tin đồn này, những dân chúng ở gần thành Khai Nhất, tấp nập chạy tới thành Khai Nhất.

Y Đạt và các Trưởng quan đều tròn mắt há hốc mồm nhìn dân chúng đứng đặc nghet ngoài thành, phỏng chừng ngoài thành có tới mười vạn người trở lên.

Khi bọn họ nghe được tin cường đạo cướp tất cả lương thực của bọn quý tộc và đem trắng đĩnh đi, liền biết đó là kế hoạch của địch nhân, nhằm làm tiêu hao lương thực và những trai tráng có thể đi lính.

Y Đạt nhìn mấy chục vạn cánh tay cầu xin lương thực kia, cũng thầm cảm thấy Tạc Lạp quyết định làm cường đạo là một quyết sách anh minh.

“Hy vọng Tạc Lạp đại nhân có thể mau chóng cướp được lương thực, hiện tại nếu đem quân lương phân phát cho những người này, thì chỉ có thể duy trì được một tuần lễ.” Y Đạt nhìn về phương xa cầu nguyện, hần không có đuổi những dân chúng kia đi, hơn nữa còn bắn khoả đến lòng dân, càng không thể làm như vậy.

-o-o-o-

Tạc Lạp mang theo gần bốn ngàn binh sĩ, đang ở một khu đồi cách thành Khai Nhất ba mươi cây số. Mục tiêu của hắn là thành Hưng Quang cách mười cây số kia. Có điều có nên cướp đoạt thành Hưng Quang hay không, Tạc Lạp vẫn còn chưa quyết định.

Nơi này cách thành Khai Nhất thật sự quá gần, hần sợ làm cho địch nhân nghỉ ngơi. Nhưng những thành thị khác lại quá xa, muốn chuyển được lương thực trở về vô cùng khó khăn.

Đang lúc Tạc Lạp phiền não, vệ binh trình sát cấp báo:

- Đại nhân, thành Hưng Quang bị bọn cường đạo cướp sạch, quý tộc trong thành và nông dân cường tráng tất cả đều bị bắt, toàn bộ lương thực cũng bị cướp hết. Hiện tại người già phụ nữ trẻ em của thành Hưng Quang, tất cả đều chạy về hướng thành Khai Nhất.

Tạc Lạp lấy làm kinh hãi:

- Thành Hưng quang bị bọn cường đạo tấn công? Đám dân chúng kia tại sao đi về hướng thành Khai Nhất?

Vệ binh vội vàng nói:

- Không biết ở đâu ra lời đồn, nghe nói đi đến thành Khai Nhất, có thể được quân đội bảo vệ và cung cấp lương thực...

Đúng lúc này, một vệ binh khác vội vàng chạy vào cắt lời vệ binh kia:

- Đại nhân, năm thành thị xung quanh thành Khai Nhất, cùng một lúc bị cường đạo cướp đoạt, hầu như tất cả thành thị đều bị cướp sạch không còn gì, tất cả quý tộc và tráng đinh trong thành, đều bị cường đạo bắt đi! Hơn nữa những dân chúng còn lại đều chạy về hướng thành Khai Nhất.

Nghe nói thế, các Trưởng quan đi theo Tạc Lạp cũng biết chuyện không ổn, một Đại đội trưởng vội hướng Tạc Lạp chấp tay nói:

- Đại nhân, đây nhất định là mưu kế của địch nhân, cướp đoạt lương thực của những dân chúng kia, sau đó lại nói cho bọn họ biết thành Khai Nhất có cung cấp thức ăn, hẳn là để tiêu hao quân lương của chúng ta!

Tạc Lạp dĩ nhiên biết là chuyện gì đang xảy ra, bất quá hắn cảm thấy kỳ quái, địch nhân tại sao lại thực hiện thủ đoạn mềm yếu là tiêu hao quân lương? Với lực lượng liên hợp các thành thị cùng với cường đạo, không phải có thể dễ dàng tiêu diệt quân đội của Khang Tư sao?

Tạc Lạp cảm thấy: dường như địch nhân rất quý trọng lực lượng của chúng, cho nên không muốn giao chiến chính diện, hơn nữa dường như là muốn kéo dài thời gian.

Bất luận quân đội của Khang Tư bị địch nhân đánh bại, hay là bởi vì vấn đề lương thực mà rút lui, trong nước nhất định sẽ một lần nữa phái binh tới, nhưng lần phái binh tiếp theo, ít nhất phải chuẩn bị trong thời gian mấy tháng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tạc Lạp chỉ biết là địch nhân muốn kéo dài thời gian, nhưng vì sao kéo dài thời gian thì không rõ.

Nghĩ đến quân lương còn lại một chút kia, cộng với dân chúng từ năm thành thị tràn vào thành Khai Nhất, Tạc Lạp dứt khoát ra lệnh:

- Tìm nhanh tung tích đám cường đạo cướp thành Hưng Quang, toàn quân chuẩn bị chiến đấu!

Sau khi tìm được tung tích địch nhân, Tạc Lạp bí mật đánh giá đội ngũ gần vạn người kia, bên trong còn vận chuyển hơn một ngàn xe hàng, trừ đội đi trước mở đường, cường đạo đều đi phía sau áp giải, trong đội ngũ còn có đám quý tộc quần áo hoa lệ.

Những quý tộc này, hoàn toàn không có phản ứng kinh hãi sau khi bị cường đạo bắt, ngược lại giống như là đang đi du ngoạn, cùng gia quyến vừa nói vừa cười. Hơn nữa bọn cường đạo kia đối với chúng cũng rất cung kính, quả thực giống như hộ vệ của bọn chúng vậy.

Mà phía sau đội ngũ quý tộc, là đội ngũ hơn một ngàn người bị dây thừng trói cứ hơn mười người thành một hàng. Mỗi một hàng người này, bước từng bước một cách khó khăn, động tác chậm một chút, lập tức bị cường đạo áp giải phía sau đâm đá một trận.

Những tráng đinh này sắc mặt đều rất giận dữ, nhìn những người giàu có ngồi xe ngựa phía trước. Xem ra bọn họ đã biết, những người giàu có kia đã cấu kết với đám cường đạo này.

Đoàn xe không có phái ra thám báo, cho nên căn bản không có phát hiện bọn họ đi theo phía sau. Quân đội của Tạc Lạp đang từ từ khép lại thành vòng vây.

Tạc Lạp cười, cười vì địch nhân kiêu căng ngạo mạn, cũng cười vì địch nhân ngu xuẩn.

Địch nhân vì không muốn để quân đội của Khang Tư gia tăng binh lực, lại tình nguyện bộc lộ quan hệ của quý tộc và cường đạo cấu kết nhau. Chẳng lẽ bọn chúng lại không biết, làm như thế hoàn toàn không thể thu được lòng dân sao? Hay là, bọn chúng chuẩn bị giết toàn bộ tráng đinh kia để diệt khẩu?

Nghĩ tới đây, trong mắt Tạc Lạp hàn quang chột lóe.

Hắn đang nhớ lại trước đây Trưởng quan của hắn vì muốn báo giả chiến công, đem người ở mấy thôn dân toàn bộ giết chết, rồi báo lên cấp trên những thi thể này là thi thể địch nhân, mình bởi vì phản đối chuyện đó, mới bị vu khống cho tội chết.

Nếu không có Công chúa điện hạ, mình đã sớm biến thành một mô đất hoang.

Suy đoán của Tạc Lạp liền được chứng thật, bởi lúc đoàn xe đi tới một cái ao, đoàn xe ngừng lại.

Đám cường đạo áp giải đuổi những tráng đinh ở phía sau hướng vào trong ao, đám cường đạo phía trước cũng chạy lại hỗ trợ, những nông phu kia dường như cũng biết mình sắp phải chết, bắt đầu kêu cứu và phản kháng, nhưng bọn họ đang bị dây trói chặt, sao có thể là đối thủ của cường đạo chứ?

Sau khi bị cường đạo tàn nhẫn đuổi giết, mười mấy hàng nông phu bị đuổi xuống ao.

Nhân số đám cường đạo khoảng ba ngàn, lúc này đại bộ phận bọn chúng đều vây quanh bốn phía, trong đó một ngàn tên lấy cung tên ra, chuẩn bị bắn.

Những tên còn lại thì nắm chặt vũ khí đem một số nông phu đang liều mạng bò lên giết chết rồi lại đá xuống.

Còn những tên quý tộc kia mang theo gia quyến, ngồi trên xe thò đầu ra xem náo nhiệt, thậm chí có tên dưới hộ vệ của cường đạo, đứng ở bên cạnh ao thường thức.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cười vui vẻ không ngừng truyền ra, nhưng bốn phía không phải là rừng rậm mà chính là cánh đồng hoang vắng. Hơn nữa bởi vì bọn cường đạo làm loạn, khắp trăm vạn cây số vuông, nhân khẩu chỉ còn lại mấy trăm vạn người, hơn nữa cũng tập trung ở xung quanh hơn mười thành thị. Ngoài ra có thể nói là rất hoang vu, cho nên bọn cường đạo hoàn toàn không sợ tiếng kêu thảm thiết của những nông phu bị người khác nghe thấy.

Nghe bên trong ao không ngừng truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết, có thể biết, đám cường đạo này lấy việc giết chết những nông phu đang ở dưới kia, làm trò tiêu khiển.

Tạc Lạp biết thời cơ đã đến, ra lệnh một tiếng, binh sĩ ầm nập bốn phía, đầu tiên là một trận mưa tên bắn ra, sau đó mấy ngàn binh sĩ cầm trường thương và đại đao, dưới sự yểm trợ của mưa tên bổ nhào tới.

Bọn cường đạo không một chút phòng bị này bỗng dưng bị bắn cho ngất người, còn chưa kịp phản ứng đã có mấy trăm tên chết. Đợi đến lúc chúng phục hồi tinh thần lại, làn hàn quang kinh khủng đã chém tới thân mình chúng.

Bọn cường đạo đứng ở cạnh ao, thoáng cái đã bị đám Tạc Lạp đuổi giết xuống ao, binh sĩ cũng không có loại hứng thú như đám cường đạo này, trực tiếp đuổi cường đạo tiến vào ao.

Khi trận chiến đầu bắt đầu, bởi vì Tạc Lạp không có ra lệnh, cho nên những quý tộc kia vẫn ngẩn ngơ đứng nhìn, khi thấy quân Tạc Lạp chiếm hết ưu thế, đầu tiên có chút bối rối, khi phát giác mình không bị công kích, đám khí của chúng tăng lên không ít. Nhóm người Tạc Lạp đều mặc thường phục, cho nên bọn chúng cho là cường đạo đang cẩu xé lẫn nhau.

Cũng vì vậy mới có một quý tộc không biết chết sống, được mấy gia đình bảo vệ, đi tới trước mặt Tạc Lạp.

Quý tộc này tức giận nói:

- Vị Đại vương này, tại sao ngài lại gây chiến tranh vào lúc này? Không hoàn thành nhiệm vụ quân sự giao thì làm thế nào?

Tạc Lạp đang chỉ huy chiến đấu nghe nói như thế, hơi sững sờ, quay đầu lại hồ nghi hỏi:

- Quân sự là gì?

Quý tộc nghe nói như thế cho là Tạc Lạp chỉ là một tên đầu mục, không khỏi cao ngạo hơn, lạnh lùng nói:

- Kêu Đại vương người tới đây, người ngay cả thống soái liên minh là ai cũng không biết, không có tư cách cùng bọn tước nói chuyện.

Tạc Lạp biết mình bắt được một con cá béo, âm hiểm cười, phát tay, tên thân binh bên cạnh Tạc Lạp vội vàng bắt tên quý tộc kia.

Gia đình đứng một bên định phản kháng, bị thân binh vung đao chém xuống, chém bay đầu. Những quý tộc kia nhìn thấy lập tức bị dọa cho hoảng sợ kêu to lên, cuống quýt bỏ chạy ra bốn phía, đáng tiếc bị cung tiễn thủ vây quanh rồi.

Tạc Lạp nghe được những tiếng kêu sợ hãi của đám quý tộc kia, nhú mày, lạnh lùng nói:

- Ai là thì giết!

Đối với đám quý tộc máu lạnh này, Tạc Lạp không có hảo cảm gì.

Binh sĩ như lang như hổ, lập tức rút đao hướng mấy tên quý tộc kêu la đánh chém tới, bất kể đối phương là nam hay nữ, hay là trẻ nhỏ, cứ há miệng kêu lên, lập tức một đao chém xuống.

Theo mấy chục cỗ thi thể ngã xuống, các quý tộc cũng ngậm miệng lại, thân thể không ngừng run rẩy, hai mắt khủng hoảng nhìn những lưỡi đao sắc bén vẫn còn nhỏ máu trong tay binh sĩ.

Tạc Lạp mỉm cười, hướng tên quý tộc bị nộ cười của mình làm cho sợ hãi co quắp dưới đất kia nói:

- Bây giờ có thể nói cho ta chưa?

Quý tộc gật đầu không ngừng, vội vàng nói ra mọi chuyện hắn biết...

Nghe xong lời của tên quý tộc, Tạc Lạp nhú mày.

Hắn mặc dù biết bọn thành chủ của những khu đất hoang này, nhất định là có người kích động mới đem quân làm phản, nhưng không nghĩ tới kẻ kích động bọn họ, lại là một người trẻ tuổi không có tiếng tăm gì.

Dù sao theo lời nói của tên quý tộc kia, người trẻ tuổi này thật không đơn giản, hẳn rất giỏi thu phục lòng người, nhưng thoát nhìn cũng không hoàn toàn vì phục vụ những thành chủ cường đạo kia, nếu không hẳn cũng không lãng phí thời gian đề ra những chiến thuật như vậy.

- Đại nhân, đã kiểm kê xong, lương thực hơn ngàn xe, còn có hai mươi xe vàng bạc châu báu.

Một Trưởng quan tới báo cáo.

Tạc Lạp nghe được mấy chữ này, chán ghét quét mắt liếc nhìn những tên quý tộc kia.

Bọn khốn này thật biết vơ vét, một cái thành nho nhỏ lại cướp đoạt được nhiều lương thực như vậy, nhìn những xe vận chuyển kia, sợ rằng mỗi xe đều có hơn ngàn gánh, một gánh bằng một trăm kilogam, đủ hai mươi vạn người ăn trong một năm a.

Nghĩ tới đây, Tạc Lạp không khỏi cười nói:

- Trở về thành Khai Nhất, tình hình có thay đổi, hơn nữa lương thực đã đủ rồi, chúng ta cần tập trung binh lực mới được.

- Đại nhân, những quý tộc và tráng đinh kia làm sao bây giờ?

Trưởng quan chịu trách nhiệm giải quyết đám cường đạo, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hỏi.

- Đem tráng đinh biên chế vào quân dự bị, để bọn họ quét dọn chiến trường, về phần quý tộc...

Tạc Lạp chần chờ một chút, mặc dù hẳn rất muốn giết chết toàn bộ đám quý tộc này, nhưng suy nghĩ đến ảnh hưởng của việc giết chết một lượng lớn quý tộc, hay là quyết định thả bọn chúng:

- Cho chúng mấy chiếc xe ngựa, rồi đuổi đi.

- A? Thả bọn chúng đi?

Các Trưởng quan cũng ngây ngẩn cả người, để cho những quý tộc này chạy, không sợ bọn họ tiết lộ tin tức sao?

Thấy bộ hạ nghi ngờ, Tạc Lạp chỉ chỉ tên quý tộc không ngừng run rẩy trước mặt cười nói:

- Trừ tên khốn này ra, bọn chúng đều nghĩ chúng ta là cường đạo, thả chúng đi về cái liên minh gì đó mà tổ cáo, để cho chúng cắn giết lẫn nhau, còn phải tốn lương thực nuôi bọn chúng.

Nói đến đây, Tạc Lạp vung đao chém xuống, chém bay đầu tên quý tộc vừa hỏi.

- Rõ!

Các Trưởng quan cũng thầm tức cười, mặc dù bọn họ biết những quý tộc này đều bị tình nghi là phản tử phản quốc, giết chết cũng không có gì là sai phạm. Nhưng các Trưởng quan thủy chung vẫn có chút sợ hãi khi giết chết đám người thuộc giai cấp quý tộc này, hiện giờ làm như vậy chính là tốt nhất.

Đám quý tộc còn lại đều kinh hãi, trèo lên mấy chiếc xe ngựa đưa tới, sau đó dưới sự uy hiếp của binh sĩ, rất nhanh phóng chạy về phương xa.

Những tráng đinh kia mặc dù được tháo bỏ dây thừng, nhưng binh sĩ bốn phía nhìn chăm chăm, khiến bọn họ không có dũng khí chạy trốn, chỉ có thể dưới mệnh lệnh của binh sĩ mà quét dọn chiến trường, sau đó được binh sĩ áp giải đầy xe ngựa đi, hướng về phương xa bất định.

Nhìn thần sắc những tráng đinh này, dường như cho rằng mình lại bị một nhóm cường đạo khác bắt đi? Tạc Lạp bắt đắc dĩ lắc đầu, quyết định không nên nói cho bọn họ biết trước chân tướng.

Đội ngũ gần vạn người hướng thành Khai Nhất đi nhanh tới. Dọc theo đường đi, không biết có phải do tác dụng của hơn ngàn xe lương thực, hay là do hành động của những nhân viên được vũ trang của bọn Tạc Lạp này, không có tư hào xâm phạm chút gì, khiến đám nạn dân cũng đang hướng tới thành Khai Nhất, toàn bộ hấp dẫn tới đây.

Lúc đến được thành Khai Nhất, thi đội ngũ đã tăng lên đến năm vạn người.

Quân Tạc Lạp trở lại thành Khai Nhất, không có Khang Tư nghênh đón khích lệ, ngược lại chỉ nhìn thấy nét mặt xấu hổ đau lòng của các Trưởng quan và binh lính ở lại.

Đến lúc biết tin Khang Tư bị ám sát, quân đội xuất chinh liền một phen náo động, bất quá dưới sự ngăn cản của nhóm người Tạc Lạp, và những Trưởng quan đi theo Khang Tư, mới không nóng giận mang binh đi tìm tung tích bọn cường đạo.

Mặc dù không biết những Trưởng quan khác nghĩ như thế nào, nhưng khi Tạc Lạp biết được tin Khang Tư bị đâm, trái tim của hắn thiếu chút nữa ngừng đập. May là Khang Tư không có việc gì, nếu không thật không biết làm sao đối mặt với sự bi thương của Công chúa đây.

Bởi vì Khang Tư vẫn đang trong cơn hôn mê, mà tìm không được tung tích cường đạo, càng không thể công kích các thành thị, các Trưởng quan không thể làm gì khác hơn là vừa cố gắng huấn luyện binh sĩ, vừa khai phá đất đai ở bốn phía xung quanh.

Lương thực mặc dù đủ dùng, nhưng cũng chỉ có thể duy trì hơn nửa năm. Phải biết rằng, hiện tại bốn phía thành Khai Nhất đã tụ tập gần ba mươi vạn nạn dân, nếu như không trồng trọt cây lương thực, dùng không bao lâu sẽ chết đói.

Y Đạt và Tạc Lạp sau khi thương lượng, cho rằng hiện tại không phải thời cơ khuếch trương, sẽ để cho những người già cùng phụ nữ trồng trọt ở ngoài thành và khai khẩn ruộng hoang. Về phần những thành thị bị cướp sạch bỏ trống kia, bọn họ cũng không phải binh đi quản lý, chẳng qua chỉ phải đi vài thám báo tiến hành trinh sát, mà chủ lực tập trung ở thành Khai Nhất.

Không chiếm lĩnh những thành thị kia, là vì không thể phân tán lực lượng. Không để cho dân chúng trở về, là bởi vì dân chúng không muốn rời khỏi sự bảo vệ của quan binh, hơn nữa cũng không thể phát lương thực đến tay những dân chúng này, rồi lại đề cường đạo một lần nữa cướp đi.

Về phần tên đầu sỏ chủ mưu Khoát Đức mặc dù tìm được thành thị hắn đang ở, nhưng đó là thành Long Đặc, cách thành Khai Nhất mấy trăm cây số, trong đó còn cách mấy tòa thành thị, quân đội còn chưa tới bên kia, Khoát Đức cũng sớm chạy, lúc đó tìm kiếm sẽ khó khăn hơn, cho nên chuyện tìm Khoát Đức báo thù, cũng tạm thời gác lại.

Không có chuyện gì khác làm, các Trưởng quan quân đội của Khang Tư, lập tức tập trung ánh mắt chú ý đến những tráng đinh, trong gần ba mươi vạn nạn dân, chỉ rút ra hơn một vạn tráng đinh, điều này hẳn là không có vấn đề gì.

Đại bộ phận tráng đinh đều bị bắt đi, chỉ còn lại người già phụ nữ, có thể có hơn vạn tráng đinh gia nhập quân đội, cũng không dễ dàng.

Cứ như vậy, binh lực quân đội Khang Tư tăng thêm đến ba vạn người, bất quá trong đó gần vạn tân binh, chỉ có thể sử dụng đao sứt kiếm mẻ đoạt được của bọn cường đạo, không cách nào được hưởng đãi ngộ như quân chính quy.

Hiện tại điều cần làm, chính là huấn luyện để bọn họ có thể bảo vệ thành trì. Như vậy quân chính quy tinh nhuệ, mới có thể điều động đi làm lực lượng cơ động.

Trừ việc huấn luyện tân binh ra, Tạc Lạp ra lệnh vẫn để binh dân ăn quân lương. Xây dựng mở rộng thành Khai Nhất hơn mấy lần.

Ở trong lòng những Trưởng quan và Tạc Lạp, một thành Khai Nhất bé nhỏ này, căn bản không thích hợp mở rộng để quân đội của mình trú đóng. Nhưng Công chúa điện hạ chẳng những ban lệnh xuống phải xây thành trì rộng hơn, còn đặc biệt phái tới thiết kế sư và kiến trúc sư. Hơn nữa không để ý đến sự phản đối của các đại thần, phát cho một số kim tệ, lý do dĩ nhiên là phải biến thành Khai Nhất thành cứ điểm để tiêu diệt cường đạo và thu hồi lãnh thổ quốc gia.

Việc này khiến Y Đạt và nhóm người Tạc Lạp bất mãn, đồng thời cũng có chút nóng lòng, mong địch nhân đuổi một số dân chúng tới nữa, để bọn hắn có thể gia tăng tráng đinh.

Thế nhưng, bọn hắn thất vọng rồi. Địch nhân mặc dù cũng rất muốn áp dụng kế hoạch này lần nữa, nhưng thực hiện không được, bởi vì...

-o-o-o-

La Đặc thành, Tây Lôi Tư ở trong phòng khách đang buồn rầu đi tới đi lui, đột nhiên hắn dừng lại, giận dữ vỗ lên bàn:

- Khốn kiếp, thật sơ suất, Khang Tư căn bản không có tổn thất binh lực, những binh sĩ biến mất kia ẩn thân chỗ tối thừa nước đục thả câu, ta tại sao lại không nhận ra chứ!

Cũng khó trách Tây Lôi Tư tức giận, hắn mặc dù còn muốn đuổi hai mươi vạn người già phụ nữ cho Khang Tư nữa. Nhưng bởi vì lần trước có vài quý tộc của một thành thị tố cáo với liên minh, một đám cường đạo đối với liên minh của mình tiến hành giết chóc, làm bọn họ hiện tại thành nghèo rớt mồng tơi.

Liên minh quý tộc cho rằng là bọn cường đạo thấy của cải mà nổi tâm địa xấu, không tuân thủ minh ước, yêu cầu liên minh tìm ra hung thủ. Mà những cường đạo liên minh kia dĩ nhiên không thừa nhận mình gây nên, còn oán giận đám quý tộc tham ô lại đi vu khống.

Mặc dù Tây Lôi Tư lập tức nghĩ là do những binh sĩ biến mất của Khang Tư làm, nhưng quý tộc cũng không tin, khiến cho hiện tại những quý tộc kia nghi thần nghi quỷ, chẳng những không tin cường đạo, cũng không tin hắn, không chịu áp dụng kế hoạch của hắn nữa.

Tây Lôi Tư đặt ngón tay trắng nõn của hắn ở trên bàn, chỉ vào tấm bản đồ, buồn rầu nói:

- Chẳng nhẽ chỉ có giao chiến chính diện mới có thể tiêu diệt Khang Tư sao?

Hắn lập tức vừa lắc đầu vừa nói:

- Bất luận kết quả giao chiến chính diện như thế nào, cũng không hợp với ý nguyện của chủ nhân a...

Một lúc lâu sau, hắn vỗ vỗ trán, nói giọng như cầu khẩn:

- Tạm thời làm thế này cũng tốt, chia rẽ các thế lực khiến cho nơi này hỗn loạn đến mức không thể chịu đựng, kể từ đó, nơi này vẫn là một khu đất không chủ...

Hắn còn muốn nói gì nữa, đột nhiên một con bồ câu trắng bay vào, làm đứt đoạn suy nghĩ của hắn.

Hắn thấy chim bồ câu kia thần sắc mệt mỏi, sừng sốt một chút, rất nhanh còi lá thư buộc ở chân xuống.

Mở lá thư ra nhìn một chút, hắn hít mạnh một hơi. Sau khi hắn đọc xong thần sắc bối rối, đốt tờ giấy kia thành tro phấn.

Nhìn đồng tro bụi kia, hắn thấp giọng lầm bầm:

- Không nghĩ tới thế cục trong nước lại hỗn loạn như vậy, cầu mong chủ nhân có thể bình an vô sự...

-o-o-o-

Thủ đô đế quốc Hắc Nham, là một nơi dài và rộng mấy chục cây số, dân số vượt qua năm trăm vạn người, là thành thị lớn nhất trên đại lục Hi Nhĩ Đạt. Không những là trung tâm chính trị của Hắc Nham quốc, còn là trung tâm kinh tế, mỗi ngày số người ra vào đế đô, vượt qua mười vạn người.

Giờ phút này đáng nhẽ quốc kỳ đang trên đầu thành đón gió tung bay, nhưng nay lại đổi thành cờ tang màu trắng toát. Trang phục toàn bộ vệ binh thành, cũng được thay bằng tang phục. Thần sắc kiêu ngạo trên mặt chúng, cũng biến thành thần thái mặc niệm đau thương. Dĩ nhiên, trên mặt dân chúng ra vào cửa thành thần thái cũng như vậy.

Bất quá ở nơi toàn một màu tang này, chỗ cao nhất trên đầu thành, lại có một lá quốc kỳ tươi sáng, một mình đứng thẳng ở đó. Người quen thuộc sự việc ở Hắc Nham quốc, thấy những thứ này liền hiểu rằng, hiện tại Hoàng đế Hắc Nham quốc băng hà, hoàng đế mới kế vị, đang trong thời gian tang lễ ba tháng.

Bỗng nhiên, trên đầu thành vang vọng tiếng tù và. Vệ binh thành cùng dân chúng nghe thấy thanh âm cơ hồ không thể vang ở đế đô, rõ ràng sừng sốt một chút, sau một lúc lâu, bọn họ mới lộ ra thần sắc không dám tin tưởng, đây chính là cảnh báo địch nhân đánh lên a, mà là địch nhân tiến đánh đế đô!

“Tiến đánh đế đô? Trời ạ!” Sau khi dân chúng ý thức được điểm này, trên mặt lập tức xuất hiện thần sắc bối rối.

Không cần vệ binh thành thúc giục, dân chúng hiểu được lập tức chen chúc chạy vào thành, còn vệ binh thành dưới sự chỉ huy của Trưởng quan, vừa đẩy đuổi những dân chúng cản trở giao thông, vừa vội vàng đóng cửa thành lại.

Chỉ trong chốc lát, trước cửa thành nhìn không thấy một bóng người, nơi nơi đều là đồ vật linh tinh. Thậm chí còn có cả mấy xe ngựa chờ hàng hóa rất lớn, cũng bị vứt lại nơi này, người đánh xe đã sớm tháo ngựa chạy mất.

Cửa thành mới vừa đóng lại, cấm vệ quân đóng ở trong thành, dưới chỉ huy của Trưởng quan cũng đi lên tường thành. Các loại thiết bị phòng ngự đồng loạt khởi động. Còn vệ binh thành sau khi không còn nhiệm vụ canh gác, trừ những tên hỗ trợ vận chuyển vật liệu thủ thành ra, đám còn lại dưới sự chỉ huy của Trưởng quan lập tức tuần tra phòng bị trong thành.

Mặc dù bọn binh sĩ hành động rất có trình tự, nhưng trong lòng vẫn dâng lên nỗi bất an. Bọn họ đều suy đoán rốt cuộc chuyện gì xảy ra, lại để địch nhân xâm lấn đến tận trước cửa đế đô mới bị phát hiện, đoạn từ biên cảnh tới các thành thị rốt cuộc ra sao? Tại sao không có một chút báo hiệu nào?

Quan chỉ huy cấm vệ quân đứng ở trên đầu thành, cau mày nhìn bụi mù đang cuộn cuộn nơi xa. Hắn biết đó không phải địch nhân, nhưng cấp trên đã có lệnh, yêu cầu hắn coi đối phương trở thành địch nhân để tiếp đón.

- Đại nhân, khắp mọi mặt đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng dân chúng ở bốn phía tường thành cần ngài hạ lệnh mới có thể sơ tán, xin đại nhân chỉ thị.

Một Trưởng quan hướng Quan chỉ huy cấm vệ quân báo cáo.

Quan chỉ huy cũng không quay đầu lại phát tay một cái nói:

- Tiếp tục đợi lệnh.

Trưởng quan sừng sốt một chút, chẳng lẽ dân chúng bốn phía tường thành không cần sơ tán? Chẳng nhẽ đại nhân không biết lúc địch nhân công thành, sẽ đem đến cho những dân chúng dưới tường thành này bao nhiêu thương tổn sao? Hắn không khỏi há hốc mồm, chuẩn bị nhắc nhở một chút.

Quan chỉ huy dường như hiểu được ý nghĩ của Trưởng quan, sau khi thờ dài một hơi rồi nói:

- Đến chính là quân đội của Nhị hoàng tử.

Trưởng quan đầu tiên là sừng sốt, tiếp theo lộ thần thái đã hiểu, sau đó cũng thờ dài một hơi, không nói gì, giơ tay chào theo quân lễ rồi xoay người rời đi.

Theo bụi mù càng ngày càng gần, cũng thấy rõ trong bụi mù đều là kỵ binh toàn thân đen nhánh. Nhìn số lượng kia ước chừng chỉ có vạn người. Cấm vệ quân vốn đang chuẩn bị chiến đấu cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đế đô này, bên trong thành có mười vạn cấm vệ quân tinh nhuệ trong tình nhuệ; cùng hai mươi vạn vệ binh thành; còn chưa kể bảo vệ bốn phía của đế đô, Đông Nam Tây Bắc bốn quân doanh có bốn mươi vạn quân tinh nhuệ. Một vạn kỵ binh này tới công thành, quả thực chính là đi tìm chết.

Chẳng qua là bọn binh sĩ giờ phút này có chút kỳ quái, tại sao giờ phút còn chưa đốt lửa cầu viện bốn phía? Chẳng nhẽ Trưởng quan cho rằng một ít kỵ

binh này không đáng để trong mắt, căn bản không cần làm phiền quân đội bốn phía để đồ? Ngoài điểm này ra còn có điều kỳ quái hơn, đó là hơn một vạn kỵ binh này tại sao lại thông qua đông doanh đi tới để đồ?

Tới phạm vị ngoài tầm bắn của cung binh trên tường thành, đoàn hắc kỵ binh dừng lại, mặc dù biết đạo kỵ binh này ở nơi đó nhất định chiếm không được lợi thế, nhưng cấm vệ quân vẫn không khỏi làm ra tư thế chuẩn bị tấn công, chỉ chờ Trưởng quan hạ lệnh một tiếng, bọn họ sẽ khiến những kỵ binh này toàn bộ chết nơi đây.

Sau khi bụi mù tiêu tán, đội hắc kỵ binh lặng lẽ đứng yên ở dưới tường thành không một tiếng động, một nam tử sau lưng khoác áo choàng màu đen, có mái tóc vàng chói mắt, cỡi con ngựa màu đen, giục ngựa tách khỏi đại đội kỵ binh, tiến vào trong phạm vị tầm bắn của cung binh.

Cấm vệ quân đã giương cung nhắm vào tên kỵ sĩ, lúc thấy rõ mặt mũi người này, toàn bộ đều sửng sốt, sau đó không đợi Trưởng quan hạ lệnh liền hạ cung tên xuống, mặt đầy vẻ không tin nhìn chăm chăm vào kỵ sĩ này.

- Là Nhị hoàng tử điện hạ!

- Nhị hoàng tử điện hạ trở về!

Vô số thanh âm như vậy xì xào trong cấm vệ quân, nhưng thanh âm này rất nhanh biến mất, tất cả cấm vệ quân cũng yên lặng nhìn nam tử dưới tường thành kia.

Cấm vệ quân mặc dù không được tiếp xúc với nội tình gì đó bên trong hoàng cung, nhưng cả nước trên dưới đều biết một chuyện rất rõ ràng. Bọn họ rất hiểu rõ hiện tại chuyện gì đang xảy ra, nhưng bọn họ cũng không biết chuyện này rồi sẽ biến thành cái dạng gì.

Nghĩ đến việc có thể mình phải vung đao chém xuống người anh hùng của đế quốc, trong lòng họ không khỏi thờ dãi một hồi, nhưng có thể làm gì khác sao? Họ chỉ là quân nhân bình thường a!

Ân Nặc không để ý những cấm vệ quân trên tường thành tùy thời có thể xuất thủ với mình, đầu tiên nhìn cờ tang màu trắng bốn phía, rồi nhìn lá cờ biểu hiện cho hoàng đế mới lên ngôi ở chỗ cao nhất kia, cuối cùng mới nhìn Quan chỉ huy cấm vệ quân trên thành.

Quan chỉ huy không có lên tiếng, chẳng qua là hướng Ân Nặc chào theo quân lễ. Mà Ân Nặc cũng không nói gì, chỉ gật đầu đáp lễ. Hai người cũng biết, trong lúc nhân vật có thể quyết định phương hướng phát triển của sự việc còn chưa tới, nói cái gì cũng vô ích.

Ngay khi trên thành dưới thành hoàn toàn yên tĩnh, lộ ra vẻ có chút quái dị, trên lầu thành xuất hiện mấy người thị vệ cung đình, bảo vệ một người ngồi trên xe lăn, một thiếu niên tóc vàng mặc hoa phục.

Thấy thiếu niên này, tất cả cấm vệ quân đều hành lễ nói:

- Cung nghênh Tam hoàng tử điện hạ.

Tập Ni mỉm cười hướng cấm vệ quân bốn phía gật đầu, một lúc lâu, mới đi lên tới tường thành, dưới sự dìu đỡ của thị nữ cố gắng đứng lên.

Hắn nhìn Ân Nặc, lộ ra một nụ cười của người có chút nhu nhược nói:

- Nhị ca đã trở về.

Nếu như không phải là bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, âm lượng của hắn căn bản truyền không tới được tai Ân Nặc.

Ân Nặc khẽ cười cười, gật đầu nói:

- Ta đã trở về, thân thể của ngươi có khỏe không?

- A ha, coi như vẫn vậy.

Tập Ni nói đến đây, dừng một chút rồi tiếp tục hỏi:

- Nhị ca lần này trở về là để tham gia tang lễ phụ hoàng, hay là tham gia nghi thức lên ngôi của đại ca?

Lúc Tập Ni hỏi ra lời này, lòng bàn tay Quan chỉ huy cấm vệ quân chảy đầy mồ hôi, mà mấy người thị vệ cung đình hộ vệ Tập Ni, lập tức tiến lên một bước che trước thân hình Tập Ni.

- Cả hai.

Ân Nặc trên mặt vẫn mang nụ cười nói.

Tập Ni đưa tay gạt thị vệ phía trước, hỏi tiếp:

- Nói như vậy thì tại sao nhị ca mang nhiều người trở về như vậy? Sợ rằng cái này không cần thiết?

Ân Nặc xoa xoa tay cười nói:

- Không có biện pháp, ta cũng không có nhận được bất cứ mệnh lệnh hay đề nghị nào, mà binh sĩ của ta cũng không nỡ rời xa ta, cho nên không thể làm gì khác hơn là đem bọn họ đến đây.

Nghe nói thế, chân mày Táp Ni chợt động một chút, sau đó dùng ngữ khí dò xét hỏi:

- Bên trong thành không có nhiều chỗ ở như vậy, không bằng nhị ca đem người của mình bố trí ở ngoài ba mươi dặm phía đông doanh đi? Ta sẽ để cho bọn họ một khoảng trống để trú đóng, Nhị ca mang mấy mươi người vào thành là được.

Sau khi những lời này nói ra, không khí lẫn nửa khăn trương lên.

Bất quá ngoài dự đoán của mọi người, Ân Nặc không chút suy nghĩ liền cười nói:

- Vậy tốt, ta sẽ đưa bọn họ đi an bài, bất quá không cần người lo cho bọn họ, lúc tới, ta đã kêu bọn họ chuẩn bị doanh trại tốt rồi.

Nói xong, Ân Nặc cũng không dừng lại, xoay người giục ngựa rời đi, bụi mù lẫn nửa bốc lên, hơn vạn hắc kỵ binh cứ như vậy từ từ rời xa.

Mà Táp Ni ngay khi Ân Nặc xoay người rời đi, liền ngồi trên ghế, cũng lập tức ra lệnh nói:

- Quay về hoàng cung, nhanh!

Chỉ trong chớp lát, hai nhân vật trọng yếu rời chỗ này đi, chỉ có cấm vệ quân có chút hồ đồ đứng ở trên tường thành, không biết bây giờ phải làm sao cho tốt.

- Đại nhân, chúng ta hiện tại tiếp tục giới nghiêm, hay là giải trừ cảnh giới? Cửa thành đóng lâu như vậy, tổn thất là rất lớn.

Vẫn là Trưởng quan lúc trước đi tới cảnh tỉnh Quan chỉ huy cấm vệ quân. Phải biết rằng đây chính là đế đô của Hắc Nham Quốc, mỗi ngày thương nhân ra vào thành hơn vạn người, đóng cửa thành sẽ khiến cho việc vận chuyển hàng hóa phải ngừng lại, thời gian nếu cứ để trôi qua như vậy, những thương nhân kia không biết sẽ tổn thất đến bao nhiêu.

Quan chỉ huy lắc đầu:

- Chuyện vẫn chưa kết thúc.

Quan chỉ huy nói ra lời này không được bao lâu, bên trong hoàng cung truyền đến một đạo mệnh lệnh: tức thì mười vạn cấm vệ quân trong thành cùng hai mươi vạn vệ binh thành, toàn thể đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Mà trụ phong hỏa dùng để triệu tập quân đội bốn phương tới hộ giá cũng đốt lửa lên. Đồng thời vô số kỵ binh mang sứ mạng bí mật cũng rời đế đô chạy đi bốn phía.

Bên trong hoàng cung Hắc Nham đế quốc, Long Nạp thân mặc hoàng bào mới tinh, vẻ mặt lo âu vừa đi qua đi lại, vừa kêu lên:

- Tại sao có thể như vậy? Doanh doanh không phải đã bị trấn nã vững rồi sao? Nơi đó có chừng mười vạn quân, mà Ân Nặc cũng chỉ có một vạn kỵ binh! Tại sao Doanh doanh lặng lẽ không một tiếng động đã bị hấn không chế được?

Thân tín của Long Nạp, nguyên là Phó tướng cấm vệ quân Khi Hồng quốc: Khải Lạp. Không ngờ hiện giờ đã là thân phận thân tử vinh diệu, tham gia mật đàm cùng huynh đệ chủ tử mình. Mặc dù trong lòng hắn đang kích động loạn lên, nhưng hắn cũng không dám lớn mật mà chỉ khoanh tay đứng ở một góc, hiện tại hắn cũng không có tư cách để tham gia câu chuyện.

- Đại ca, chúng ta đã quá coi thường thế lực trong nước của Nhị ca rồi.

Ngồi ở một bên Táp Ni lên tiếng nói.

- Nói thế là sao? Trấn không phải đã vô hiệu hết thế lực của hắn rồi sao?

Long Nạp dừng bước quay đầu nhìn chằm chằm Táp Ni.

Táp Ni than thở nói:

- Ôi, ngẫm lại Nhị ca mang theo một vạn kỵ binh từ biên cảnh đến đế đô, lộ trình dài như vậy, lại căn bản không bị bất cứ ngăn trở nào, vậy có thể tưởng tượng cũng biết. Phải biết rằng cả khu vực kia có thể tất cả đều là người của đại ca a, hơn nữa bất luận thủ thành hay là quân trú đóng, ngài cũng đã giao phó phải đề phòng Nhị ca.

Long Nạp sau khi nghe nói như thế, lập tức vẻ mặt bối rối hô:

- Chẳng lẽ bọn họ cũng phản bội trấn rồi?

Sau đó vẻ mặt dữ tợn quát:

- Đáng chết! Trẫm muốn tiêu diệt toàn tộc bọn họ!

Rốt cục nhện không được Khai Lạp lập tức nịnh bợ nói:

- Bệ hạ, thần liền phái người đem bọn họ xử tử!

Tập Ni liền tròn mắt liếc Khai Lạp, sau đó mới an ủi Long Nạp:

- Đại ca, theo thần đệ suy đoán, bọn họ cũng không có phản bội ngài, chỉ là bọn hắn thân bất do kỷ.

Long Nạp nghi ngờ hỏi:

- Nói thế là sao?

- Nhị ca bởi vì mẫu thân hắn mất sớm, mười hai tuổi đã tiến vào quân đội. Mười năm chiến đấu trong quân đội, hầu như huynh ấy đều trải qua tất cả các đội quân tác chiến của đế quốc. Hơn nữa trong mười năm này, huynh ấy chỉ huy quân đội tiến hành mấy trăm lần tiêu diệt bọn cường đạo, bình định quân phản loạn, hơn nữa không một lần thất bại. Uy danh trong quân đội tuyệt đối là cao không thể tưởng tượng được, có thể nói chính là Chiến Thần trong quân đội của đế quốc.

Ngài mặc dù thay đổi các Trưởng quan quân đội, nhưng những lão binh kia, thì không thể nào giờ đao hướng vào Chiến Thần của bọn họ. Những Trưởng quan kia đương nhiên hiểu rõ điều này, bọn họ nào dám hạ cái lệnh kia a, sợ rằng lệnh vừa mới ra, lập tức toàn quân sẽ nổi loạn.

Nghe Tập Ni nói, sắc mặt Long Nạp đã trở nên xanh mét.

Mà toàn thân tên Khai Lạp không thể khống chế cũng run rẩy bầy. Ở nước ngoài, hắn còn dám dựa vào chỉ ý của tiên hoàng, có thái độ chống đối Ân Nặc một chút, nhưng trở lại trong nước, hắn tuyệt đối không dám xuất hiện ở trước mặt Ân Nặc, hắn rất rõ ràng uy danh của Ân Nặc trong binh sĩ đế quốc.

Nói đến, thời niên thiếu của Ân Nặc cũng khá thê thảm, mẫu thân sau khi sinh ra hắn vì khó sinh mà qua đời. Tiên hoàng đối với đứa con làm chết ái phi của mình, thật không vừa mắt, dường như coi hắn không tồn tại. Nếu như hắn không được ngoại công là Lão tướng quân huân công trác tuyệt nuôi dưỡng, chỉ sợ sớm đã bị những phi tần đồ kị mà giết chết. Bất quá mặc dù như vậy, nhưng hắn vẫn tiếp thu sự giáo dục của hoàng tộc.

Chỉ bất quá sự giáo dục của hoàng tộc này, lại khiến cho phi tần đối với Ân Nặc lại càng căm ghét hơn, bởi vì Ân Nặc học thực sự quá giỏi, các tiên sinh đối với hắn đều khen ngợi không ngớt, tiên hoàng thậm chí vì vậy mà thay đổi thái độ, quan tâm hơn với đứa con cơ hồ bị lãng quên này.

Đối với đám Phi tần, đặc biệt là Hoàng hậu vì để duy trì địa vị khi con trai mình lớn lên đã ra tay. Lúc đó Ân Nặc có thể nói là sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

May mà được ngoại công Ân Nặc ra mặt, dựa vào mặt mũi và huân công của lão, thỉnh cầu tiên hoàng để Ân Nặc tiến vào quân đội. Cũng không biết là tiên hoàng thấy không có gì đáng kể, hay là nghĩ phải bảo vệ Ân Nặc, dù sao cũng đồng ý để Ân Nặc tiến vào quân đội khi mới mười hai tuổi, hơn nữa bắt đầu từ binh sĩ.

Một năm sau, mười ba tuổi hắn nhờ lập được công trạng thăng từ binh sĩ lên Liên đội trưởng. Điều đó cũng thật hà khắc, đối với huân công của hắn, chức vụ này quả thật quá nhỏ. Đến lúc Ân Nặc mười tám tuổi, đã trở thành Phó tướng, là cấp Trưởng quan cao nhất ở độ tuổi mười tám, cùng với mấy trăm trận chiến chưa một lần thất bại, làm cho cả quân đội khí thế tăng mạnh lên.

Chỉ là dưới sự áp chế của hoàng hậu, cùng với suy nghĩ của tiên hoàng và các quý tộc, danh vọng của con trai cả không thể thấp hơn con thứ, cho nên danh tiếng của Ân Nặc cũng không có lưu truyền trong dân gian. Cũng vì vậy, trong quân đội liền lấy danh hiệu Chiến Thần để đặt cho Ân Nặc. Khiến cho mọi người dân đế quốc cũng biết trong quân đội có một vị Chiến Thần, nhưng cũng không biết là ai.

Long Nạp dĩ nhiên hiểu rõ điểm này, nếu như không phải đế quốc có tục lệ con trai cả kế vị, thì căn bản giới quý tộc của đế quốc sẽ không ủng hộ mình.

Nghĩ lão binh của đế quốc đều đứng về phe Ân Nặc, sắc mặt xanh mét của Long Nạp lập tức trở nên xám trắng, giọng nói có chút run rẩy:

- Tên khốn Ân Nặc kia sẽ không khởi binh làm loạn chứ?

Sắc mặt Khai Lạp cũng trở nên trắng bệch như chủ tử hắn, nếu như Ân Nặc tạo phản, mình không phải là người chết đầu tiên, cũng là người thứ hai, tuyệt đối không là người thứ ba!

Tập Ni sau khi suy nghĩ một chút lắc đầu nói:

- Đại ca cứ việc yên tâm, Nhị ca sẽ không làm những việc mưu nghịch đâu, dù sao vẫn còn quý tộc đế quốc chống đỡ cho đế quốc, mà các quý tộc đế quốc căn bản sẽ không cho phép xuất hiện chuyện trái với tập tục. Chống lại tất cả quý tộc của đế quốc, bất luận kẻ nào cũng không thể giành được thắng lợi.

Sắc mặt Long Nạp khôi phục bình thường, mà còn nhe răng cười nói:

- Hà hà, như vậy là tốt rồi, chỉ cần lừa hắn vào trong thành, trẫm liền...

Sắc mặt Khai Lạp cũng theo đó khôi phục lại bình thường, vội vàng nói tiếp:

- Bệ hạ, căn bản không cần ngài ra tay, chỉ cần cho vi thần một mệnh lệnh, vi thần tuyệt đối sẽ làm thỏa đáng.

Nghĩ có thể đích thân giết chết Ân Nặc, Khai Lạp không khỏi lỗ chân lông toàn thân đều mở ra.

- Đại ca, một đế vương lòng dạ độc ác, không để ý đến thân tình, sẽ làm các quý tộc sợ hãi bất an.

Tạp Ni vội vàng nhắc nhở. Hắn mặc dù trợ giúp đại ca đối phó Nhị ca, nhưng cũng không muốn đại ca ra tay giết chết Nhị ca, mặc dù quan hệ với Nhị Ca không ra sao, nhưng dù sao cũng là huynh đệ của mình.

Nghĩ tới đây, Tạp Ni trợn mắt lần nữa liếc Khai Lạp đang muốn châm dầu vào lửa.

Mặc dù Long Nạp hiểu điểm này, nhưng hắn vẫn rất tức giận:

- Đáng chết! Chẳng lẽ ta... Trẫm không thể vứt bỏ cái hỏa lò tùy thời có thể vỡ ra gây hỏa hoạn sao?

Khai Lạp lần này không dám lên tiếng nữa, hắn đã bị Tạp Ni trợn mắt nhìn hai lần, hay là không nên tự tìm phiền toái thì hơn, nghe lệnh mà làm là được.

- Đại ca, người có thể đem lò lửa này để ở chỗ an toàn là được, chờ nó mất đi ngọn lửa, cũng sẽ mất đi nguy hiểm khi vỡ ra. Hoặc là bỏ ở địa phương cách xa ngài, như vậy cho dù nó vỡ ra cũng không tổn thương tới ngài.

Tạp Ni đề nghị.

Trầm tư một chút, Long Nạp nói:

- Ủ, nếu như hắn chịu vào thành, vậy thì bắt hắn giam lỏng ở trong phủ đệ của hắn.

Long Nạp mặc dù không cam lòng bỏ qua cho Ân Nặc như vậy, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn. Để hắn đi xa ư? Có quý mới biết tên khốn đó có thể biến các địa khu phương xa thành vương quốc mới của hắn hay không! Chờ tới khi hắn có thực lực thì phiền toái lớn rồi.

Ngay khi Long Nạp có quyết định, chợt thị vệ vào báo cáo: sau khi đốt lửa phong hỏa, không ngờ bốn đại doanh không có nơi nào phái binh tới cứu viện, ngược lại, các thành thị chung quanh phái quân thành vệ tới. Nghe tin báo, Long Nạp cơ hồ cắn chặt hàm răng.

Nhưng ngay sau đó, nhận tin Ân Nặc mang theo năm mươi người tiến vào để đồ, khiến sắc mặt hắn dễ nhìn hơn một chút. Dù sao điều này chứng tỏ Ân Nặc không có ý đồ khởi binh tạo phản.

Mặc dù Long Nạp rất muốn lập tức hạ lệnh đem Ân Nặc chém thành thịt vụn cho chó ăn, nhưng lo lắng đến tâm lý giới quý tộc, hắn không thể làm gì khác hơn là dựa theo quyết định vừa rồi, ra lệnh cho Ân Nặc ở trong phủ đệ nghỉ ngơi, đồng thời để Khai Lạp điều năm ngàn tân binh, dưới danh nghĩa bảo vệ, vây kín phủ đệ của Ân Nặc.

Khai Lạp dĩ nhiên biết chủ tử mình vì sao phải điều phái tân binh, bởi vì sợ lão binh và Ân Nặc sẽ cấu kết với nhau.

Rất nhanh, tiên hoàng được chôn cất, những nghi thức hoàng đế mới lên ngôi cử hành xong. Mặc dù thời gian giữ tang chưa qua, nhưng phương diện quản lý cũng không quá nghiêm khắc, ít nhất cờ tang và tang phục cũng không cần nữa.

Hai nghi thức này, Ân Nặc đều có tham gia, chẳng qua là bên cạnh hắn lúc nào cũng có mấy thị vệ cung đình theo sát.

Đối với điều này, Ân Nặc cũng lộ ra vẻ không có chuyện gì.

Các quý tộc dĩ nhiên hiểu tình huống vi diệu hiện tại. Cả giới quý tộc đế quốc đều tồn tại một bầu không khí khẩn trương. Mặc dù Ân Nặc cũng theo mọi người hướng hoàng đế mới tuyên thệ thuần phục. Nhưng bầu không khí đó cũng không có hoàn toàn biến mất. Nguyên nhân vì Tạp Ni nguyên là tam hoàng tử, sau nghi thức thuần phục được sắc phong làm Thân vương, mà Ân Nặc nguyên là nhị hoàng tử lại vẫn là thân hoàng tộc không không.

Ân Nặc không có để ý những chuyện này, hắn thoải mái nghỉ ngơi ở bên trong phủ đệ đọc sách, lúc rảnh rỗi liền cùng năm mươi tên hộ vệ luyện võ, mỗi ngày trôi qua dường như rất tiêu dao. Nhưng tất cả mọi người đều biết, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu.

Buổi sáng hôm nay, xe ngựa của Thân vương Tạp Ni đi vào phủ đệ của Ân Nặc, đến lúc trưa, Thân vương Tạp Ni ở phủ đệ Ân Nặc ăn cơm trưa xong mới rời đi, hơn nữa trước tiên tiến vào hoàng cung.

Thời khắc này quý tộc đế đô luôn chú ý diễn biến mọi chuyện, lập tức tập nạm tập ba tụ tập cùng một chỗ, suy đoán sự việc sẽ phát triển thế nào. Chẳng qua ai nấy cũng không thăm dò được: cả buổi sáng hai huynh đệ này bàn bạc những gì.

Ngay sau đó, mọi người phát hiện sự kiện đáng chú ý, đầu tiên là hoàng cung truyền ra ý chỉ sắc phong Ân Nặc làm Thân vương, tiếp theo năm ngàn tên hộ vệ phủ Thân vương Ân Nặc, lập tức giảm xuống còn một ngàn người.

Những tình hình này khiến các quý tộc vừa tò mò vừa thờ phào nhẹ nhõm. Chẳng qua dù như vậy, cũng không có thêm bất cứ quý tộc nào đến phủ đệ

chúc mừng Ân Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sóng ngầm mãnh liệt.

- Đây là nơi nào?

Khang Tư nghi ngờ nhìn bốn phía, bầu trời u u ám ám, tầng mây hạ xuống rất thấp, nhưng trời vẫn không mưa xuống, làm cho người ta có một cảm giác như bị đè nén.

“Minh giờ phút này đứng ở trong một con suối rộng không biết diện tích”, Khang Tư có chút kỳ quái: “Minh không phải là bị đâm chết, tại sao lại ở địa phương cổ quái này?”

“Chẳng lẽ mình đã chết?” Khang Tư không biết làm sao chỉ cười cười: “Đây là địa ngục sao? Thật là một nơi cổ quái.”

Ngay khi Khang Tư chuẩn bị khom lưng xem xét nước suối về sên sệt này, là chuyện như thế nào, một hồi tiếng vỗ ngựa dồn dập từ đằng xa truyền đến. Khang Tư biết đó là tiếng kỵ binh xung trận, lập tức chuẩn bị tránh sang bên cạnh, nhưng đột nhiên phát hiện hai chân mình không thể di động!

Ngay khi Khang Tư giật mình, phía sau đột nhiên có tiếng chém giết vang lên khắp một vùng. Vô số khuôn mặt khinh bộ binh nhìn không rõ, trên người mặc quần áo đơn sơ, tay cầm đao cụt kiếm gãy, ôm một lòng vì nghĩa không từ xông tới bọn kỵ binh hiện ra từ nơi bóng tối.

Cụt chân cụt tay, đầu bay máu chảy, tiếng reo hò tiếng rên rĩ, tất cả đều hiện ở ngay bên cạnh Khang Tư, hắn không cách nào nhúc nhích. Nhưng những bóng người kia ở bên cạnh chém giết, lại không có tạo cho mình một chút thương tổn nào: Khang Tư liền hiểu ngay đây chính là ảo giác.

“Vào quân đội đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nằm mơ lại là tình cảnh như thế, tại sao không giống khi còn bé, đều là mộng đẹp ăn nhiều uống lớn?”

Khang Tư nhìn tất cả trước mắt, bất đắc dĩ cười cười.

Ngay khi Khang Tư suy nghĩ miên man, một khinh bộ binh đột nhiên đưa một thanh đao gãy cho Khang Tư, hô lên với hắn:

- Tiểu tử kia, theo ta lên!

Khang Tư thấy rõ ràng mặt mũi của người này, đó là Tiểu đội trưởng tiểu đội của mình lúc mới gia nhập quân đội, mà cùng lúc nhận lấy thanh đao, Khang Tư phát hiện mình có thể động, lập tức không có nghĩ ngợi liền cùng Trưởng quan đầu tiên của mình xông về hướng quân địch.

Ở trong trận chém giết này, mình sẽ không bị thương, không thờ hồn hèn, tiện tay tung một đao liền có thể giết chết một kỵ binh tinh nhuệ, tất cả đều là giả dối biết bao.

“Không phải nói là nằm mơ khiến cho người ta không phân biệt rõ thật giả sao? Vậy tại sao mình có thể kết luận chuẩn xác như vậy, mình đang trong mơ mà?”

Khang Tư thở một hơi, không thềm suy nghĩ tới vấn đề mà mình vĩnh viễn không hiểu rõ, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám.

Lúc này, bầu trời âm u tối tăm, đột nhiên mờ ra một khe hở, một làn ánh sáng chói mắt mà ấm áp, chiếu lên người Khang Tư.

Có lẽ, nên tỉnh rồi...

- Đại nhân tỉnh rồi? Thật tốt quá!

Khang Tư mới vừa mở mắt, đã nghe bên tai truyền đến tiếng của Y Đạt, tiếp theo liền thấy hai mắt đỏ bừng của Y Đạt.

Thân binh bảo vệ Khang Tư ở bên cạnh, lập tức cao hứng báo ra bên ngoài.

“Đây là phủ của thành chủ sao?” Giường của Khang Tư cạnh cửa sổ, cho nên thấy được phong cảnh ngoài cửa sổ, lập tức hiểu mình đang ở chỗ nào.

Trong lúc đánh giá bốn phía, Khang Tư cũng trước tiên kiểm tra thân thể của mình, trừ lúc hít vào thì bộ ngực có chút đau và toàn thân không có sức lực, thì tứ chi đều rất bình thường, xem ra mình mạng lớn, lại sống sót.

- Ta nằm bao lâu?

Khang Tư ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của Y Đạt, lên tiếng hỏi.

- Đại nhân, ngài đã nằm hơn một tháng rồi.

Đón lấy cốc nước tên thân binh đưa tới, Y Đạt vội vàng nói.

- Hơn một tháng? Vậy nhiệm vụ diệt cường đạo hiện đã tiến hành được đến đâu rồi?

Khang Tư nhớ tới nhiệm vụ của mình, không khỏi lập tức hỏi tới.

- Thuận lợi không lớn, trừ một nhóm cường đạo mà Tạc Lạp đại nhân diệt trừ từ tháng trước, cũng không có phát hiện bóng dáng của cường đạo nào nữa.

- Lương thực đủ không?

Khang Tư lại hỏi tiếp.

- Tạc Lạp đại nhân thu được một số lương thực trở về, đủ cho quân đội và dân chúng dùng hơn nửa năm, thêm với việc khai phá ruộng đất, lương thực tạm thời không lo.

Y Đạt trả lời.

Khang Tư còn muốn hỏi thăm một số việc, một tràng tiếng bước chân vội vàng từ ngoài cửa truyền tới, cửa phòng mở ra, mười mấy tên Trưởng quan liền lập tức ủa vào.

- Đại nhân cuối cùng tỉnh lại rồi! Không có việc gì chứ?

Tạc Lạp mặt đầy vẻ vui mừng xem xét Khang Tư.

Hơn một tháng từ khi Khang Tư hôn mê đến nay, Tạc Lạp mặt mày ỉu xiu, bởi vì báo tin cho Công chúa, hắn không biết phải viết như thế nào.

Viết chi tiết, chỉ sợ Công chúa sẽ lập tức chạy tới. Viết giả, lại là lừa gạt Công chúa... Cuối cùng bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn là báo tin thật, dĩ nhiên cũng đặc biệt nói rằng Khang Tư chẳng qua là hôn mê mà thôi. Hắn tin tưởng với trí tuệ của Công chúa, hắn là sẽ không làm ra chuyện tới đây thăm Khang Tư.

- Mọi người trong khoảng thời gian này khổ cực rồi, quân đội thế nào?

Các trưởng quan sau một hồi khiêm tốn, Tạc Lạp nói:

- Đại nhân, quân ta mở rộng chọn lựa những người khỏe mạnh trong nhóm dân chạy nạn, hiện tại đã được hơn ba vạn quân. Bọn hạ quan trải qua bàn luận, đem một vạn nông phu khỏe mạnh tổ chức riêng thành một đội quân thủ thành, đóng ở các nơi, còn lại hai vạn người thì biên chế vào đội quân tác chiến.

Khang Tư sững sốt một chút, hắn không nghĩ tới mới qua hơn một tháng mà thôi, mình liền thành Quan chỉ huy của đội quân ba vạn người. Nghĩ tới đây, hắn liền không khỏi nổi lên một trận đau đầu.

Tạc Lạp thấy bộ dáng đau đầu của Khang Tư, không khỏi khẽ cười, tiếp tục nói:

- Biên chế cũng không có thay đổi, phương diện Trưởng quan cũng không có vấn đề, chỉ là do binh lính quá nhiều, hiện tại Trưởng quan quản lý binh sĩ không dễ. Cho nên đại nhân phải bổ nhiệm số lượng lớn mới được, dù sao hiện tại người dưới trướng của mỗi Thiên tướng có tới sáu ngàn người, quản lý thật không dễ dàng.

Lời này vừa nói ra, trên mặt các Trưởng quan đều vui mừng, bọn họ cho tới bây giờ không nghĩ tới với xuất thân của mình, mới hơn một tháng liền thành Phó tướng.

Y Đạt vội vàng nhắc nhở:

- Đại nhân, quân ta mặc dù là biên chế theo Thiên tướng, nhưng trên công văn ở quân bộ chính là biên chế theo Phó tướng, nếu tự tiện thay đổi, sợ rằng quân bộ sẽ tìm đến gây phiền toái.

Nghe nói thế, sắc mặt các Trưởng quan trầm xuống, bọn họ cũng biết những lão già ở quân bộ, xem thường Khang Tư đại nhân tuổi còn trẻ.

Nếu như mở rộng biên chế, quân bộ không phải là “sợ rằng”, mà là tuyệt đối sẽ tìm đại nhân gây phiền toái. Cho dù bọn họ thuận lợi thu hồi một bộ phận lãnh thổ quốc gia, cũng sẽ vì thế mà công không chuộc được tội.

Thấy mọi người cau mày, Tạc Lạp cười nói:

- Chúng ta chỉ cần cho mỗi một đội thêm mấy chức phó, vậy có thể giải quyết vấn đề. Trước kia quân đội phạm là gặp chuyện độc lập chấp hành nhiệm vụ, cấp lãnh đạo không đủ, đều là dùng biện pháp này.

- Ha ha, chiều này rất tốt, ngoài mặt là Thiên tướng, nhưng thật ra ta còn chỉ huy năm tên Phó Thiên tướng khác mỗi tên có một ngàn bộ hạ nha!

Thiên tướng thứ ba Mã Đa lập tức vỗ tay cười.

Khang Tư đang buồn rầu về chuyện bổ nhiệm Trưởng quan, đương nhiên là lập tức tiếp thu đề nghị của Tạc Lạp.

- Được rồi, đại nhân vừa mới tỉnh, phải nghỉ ngơi, mọi người theo lệnh làm việc đi.

Y Đạt bắt đầu thực hiện trách nhiệm của đội trưởng thân binh.

Ngay sau khi mọi người tỉnh ra, liền ngượng ngùng chào Khang Tư lui ra, một thân binh đột nhiên xông tới hô:

- Đại nhân! Đại thần quan đại nhân thay mặt Công chúa điện hạ đến đây thăm viếng. Theo tin báo, hiện giờ chỉ cách nơi đây khoảng mười cây số!

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều kinh hãi, Đại thần quan lại chạy đến nơi hỗn loạn này làm gì? Mà Tạc Lạp lại là cười khổ lắc đầu không ngớt.

Mấy ngày qua không có nhận được tin tức từ thủ đô, liền biết có chuyện sẽ phát sinh, lại không nghĩ rằng chuyện lớn như vậy, hy vọng Công chúa sẽ không lên cùng tới, nếu không một khi có chuyện, vậy thật đúng là phiền toái.

- Nhanh, Y Đạt, mau đỡ ta dậy.

Khang Tư đối với Đại thần quan trên thực chất là sư phụ này, có thể nói là hết sức tôn kính.

Ngồi ở trên xe ngựa quân dụng, Y Ti Na mặt che khăn đang nhắm mắt dưỡng thần, còn thị nữ hoạt bát Tiểu Cầm bên cạnh, đang tò mò nhìn qua rèm cửa sổ quan sát cảnh vật xung quanh.

Đáng tiếc, căn bản không nhìn thấy phong cảnh gì ở nơi xa, bởi vì đập vào mắt đều là đông đảo kỵ binh oai phong lẫm liệt.

Tiểu Cầm cảm thấy không có gì vui, quay đầu hỏi:

- Tiểu thư, chúng ta lần này tới tiền tuyến thăm hỏi, Công chúa điện hạ có phải là quá mức khẩn trương hay không? Lại phải ra hơn một vạn kỵ binh làm hộ vệ. Đoạn đường đi tới, cũng không thấy có chuyện gì nguy hiểm, phải cần binh lực mạnh mẽ như vậy sao?

Y Ti Na mở mắt cười nói:

- Đoạn đường chúng ta từ thủ đô đi qua này, là Khang Tư đại nhân đi trước, dọc đường thổ phi cường đạo cũng đã bị tiêu diệt, cho nên người mới thấy được suốt dọc đường đường sông êm gió lặng.

Tiểu Cầm tròn mắt, không hiểu được hỏi:

- Nếu như vậy, chúng ta còn phải mang nhiều hộ vệ như vậy làm chi?

- Những hộ vệ này, đại bộ phận lưu lại cho Khang Tư đại nhân chỉ huy.

Y Ti Na nói đến đây, lại nhắm hai mắt lại, trong đầu không khỏi nhớ tới bộ mặt lo lắng hối hận của Ngã Lệ Ti Công chúa khi nghe Khang Tư bị đâm.

Bất quá mình lúc ấy cũng là như vậy sao? Lúc đó trong đầu trừ ý niệm hận không thể lập tức đi tới bên cạnh Khang Tư, những cái gì khác đều không nghĩ ra.

Vốn cho là Ngã Lệ Ti Công chúa sẽ đích thân đi tiền tuyến thăm Khang Tư, nhưng không ngờ, mình còn chưa kịp khuyên can, Ngã Lệ Ti Công chúa liền buông bỏ ý định, ngược lại ủy thác mình thay nàng đến đây.

Thấy nét mặt Ngã Lệ Ti, Y Ti Na hiểu, đây là sự nhần nhện mà người trên phải làm ra. Nếu mình thân ở chức vị của Ngã Lệ Ti, nhất định không nhần nhện được như vậy. Nói cách khác, Ngã Lệ Ti đã đủ tư cách của một người ở ngôi vị cao.

Chỉ hy vọng sẽ không xảy ra tình hình nàng từ bỏ Khang Tư, nếu không...

Ở thủ đô xa xa, Ngã Lệ Ti nhìn trời chiều bất đắc dĩ thở dài.

Nàng rất mong muốn đi thăm Khang Tư, nhưng lý trí của nàng lại ngăn lại.

“Không nói đích thân mình đi tới tiền tuyến sẽ làm Khang Tư lâm vào nguy cơ như thế nào, mà ngay cả mình là người thừa kế một khi rời khỏi thủ đô, có thể trở về hay không cũng không biết. Dù sao bề ngoài thủ đô nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng bên trong sóng ngầm mãnh liệt, những người theo phái Vương hậu, căn bản không có tính toán buông tha chuyện làm phản. Quân đội ngoài mặt đều do mình khống chế trong tay, nhưng thật ra là nằm trong tay đầu não các quân.”

“Bọn người kia trong chuyện tranh đoạt thừa kế ngôi vua đứng ở phía mình, bởi vì bọn họ không có quyền kế vị khi mình mất đi, nhưng không ngờ lại từ chối đề nghị lên ngôi của Vương hậu. Hiện tại mình chỉ có thể là người thừa kế ngôi vua mà không phải thân phận là Quốc vương.”

“Vốn tưởng rằng Cổ Lạp là thân tín của mình, nhưng không nghĩ tới, ngay cả mình muốn điều động quân đội hộ tống Y Ti Na, cũng bị lão tìm lời từ chối.”

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lấy danh nghĩa xây dựng cấm vệ quân, rút về các liên đội kỵ binh, lúc này mới tổ chức được binh lực hơn một vạn người, hộ tống Y Ti Na đi ra tiền tuyến.

Thế nhưng cũng nhờ thế, nàng mới phát hiện mình không phù hợp với các chủ quản của quân đội.

Vào lúc nàng hạ lệnh xây dựng cấm vệ quân, quân đội theo phái Vương hậu ở bốn phía hoàng thành, bao gồm cả phái quân bộ, cũng tiến vào cảnh giới trạng thái như có như không. Mà khi nàng đưa cấm vệ quân đi tiền tuyến, trạng thái cảnh giới của những đội quân này liền giải trừ.

Công chúa hiểu rằng, bọn họ đã thỏa hiệp với nhau. Phái Vương hậu và phái quân bộ vì giữ lại quyền lực trong tay, đã thỏa hiệp, chỉ có nàng là người cô đơn!

“Vốn còn tưởng rằng quân bộ không nghe lệnh, là bởi vì muốn dựa vào quân quyền để giành địa vị, nhưng hiện tại xem ra, bọn họ là có ý đồ muốn chia cắt vương quốc. Thế nhưng mình cũng không tính là thất bại, Khang Tư đã có binh lực ba vạn, thêm cấm vệ quân, như vậy có bốn vạn quân, cũng coi như là một quân đoàn, đây chính là binh đoàn của mình.”

“Chờ đến khi thu hồi lãnh thổ, quân đoàn này thu thêm cường đạo, ít nhất cũng có thể mở rộng đến ba quân đoàn. Đây không phải là quân đoàn canh giữ ở hậu phương chưa có kinh nghiệm, mà là đội quân tinh nhuệ đã từng trải chiến trường. Mình có được những binh lực này, liền có thể chân chính lên ngôi vua, cũng muốn nhìn xem, đến lúc đó còn ai dám phản đối!”

Trong khi Ngã Lê Ti nghiêng rằng ở vương cung. Tại phủ đệ của Cổ Lạp, Khải Ân đang nghi ngờ hỏi cha mình:

- Phụ thân đại nhân, tại sao muốn con đi Duy Nhĩ Đặc thành làm quân thủ thành? Phải biết rằng đơn vị quân thủ thành ở hậu phương đều là liên đội, như vậy, không phải là con bị giáng cấp sao?

Cổ Lạp đang xem sách, nghe như vậy không khỏi gấp sách lại, mắng:

- Ngươi vội vã chạy tới, chính là hỏi ta chuyện này? Thật là đồ ngu xuẩn!

Khải Ân mấp máy miệng không lên tiếng, nhưng dù ai thấy bộ dạng của hắn cũng biết hắn không phục.

Cổ Lạp không khỏi thở dài trong lòng nhớ tới buổi tối trước đây:

Đêm hôm đó, Cổ Lạp đang ở nhà thích ý xem sách. Nhưng bất ngờ, cửa thư phòng của lão đột nhiên bị mở ra, Cổ Lạp vỗ mạnh lên bàn chuẩn bị phát hỏa, không ngờ rằng cũng không phải là gã quản gia trong tưởng tượng, mà là người ngoài ngoài ý liệu của lão.

- Khải Ân! ngươi tại sao trở về? Giành được thắng lợi chứ? Tại sao ta không có nghe được tin chiến báo?

Cổ Lạp có chút sững sờ nhìn đứa con vốn tưởng rằng đã chết trên chiến trường.

Khải Ân nhếch miệng một lần, không có lên tiếng đứng tại chỗ.

Cổ Lạp phát hiện thần sắc của Khải Ân có chút kinh hoàng, mặc dù trên người không có bị thương tổn, nhưng nhìn từ bề ngoài, hắn rất nhếch nhác thâm hại.

Thảm hại! Cổ Lạp mặt liền biến sắc, cắn răng phun ra thanh âm:

- Ngươi đã bại? Đồ hèn mạt! Không ngờ ngươi lại bại? Quân đội của ngươi đâu? Ngươi không phải muốn nói với ta ngươi là đã vứt bỏ bộ hạ chạy về chứ!

Khải Ân bị thần sắc dữ tợn của Cổ Lạp dọa cho hoảng sợ đến rút đầu rút cổ. Sau khi thối lui một bước, nghe Cổ Lạp nói, hắn há hốc miệng vừa gật gật đầu lại vừa lắc lắc đầu, thần sắc bối rối không biết nói thế nào mới phải.

Thấy bộ dáng của con trai, Cổ Lạp hít mạnh một hơi, để ổn định lại tâm tình đang tức giận, sau đó chấp tay sau lưng vừa bước tới bước lui vừa nói:

- Giải thích thử xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Cha, con cũng không biết chuyện gì xảy ra, khi con tiến vào khu vực chiến đấu, đều cẩn thận từng li từng tí dò đường hành quân đóng trại. Nhưng dù con cẩn thận như vậy, cũng không giải thích được vì sao lại lọt vào ổ mai phục của quân cường đạo.

Lúc đó lại là đêm khuya, bốn phía quân doanh nơi nơi đều là tiếng chém giết, cả quân doanh đều như ong vỡ tổ, tất cả binh sĩ đều bỏ chạy tán loạn, con mang theo thân binh, cố sức ngăn chặn bọn họ lại cũng không ích gì. Cuối cùng, may mà có thân binh hộ vệ đánh giết phá vòng vây chạy ra...

Khải Ân vừa nói, vừa lo lắng quan sát nét mặt Cổ Lạp.

- Đù ròi, nói cho ta biết, nguoi mang theo bao nhiêu người từ trong vòng vây của địch nhân chạy ra? Nói thật đi!

Cổ Lạp đột nhiên hét lớn một tiếng, nhìn chòng chọc vào Khải Ân.

Khải Ân há hốc mồm, một lúc lâu mới thốt ra:

- Hai mươi người.

Cổ Lạp vừa nghe lời này, lập tức tung chân đá một cước, Khải Ân ngã nhào xuống đất. Lão chỉ vào Khải Ân chửi như tát nước vào mặt:

- Giỏi lắm, thật lợi hại, không ngờ một thân binh cũng không có bỏ lại, nhưng đội quân của nguoi đâu? Một đội quân hơn ngàn người đi đâu rồi? A? Điều để cho quân cường đạo bắt làm tù binh!

Chết tiệt! Đồ ngu xuẩn này! Nguoi chạy trốn thì chạy trốn, tại sao ngay cả các Trường quan thủ hạ của mình cũng không cứu ra được? Chuyện này mà truyền ra ngoài, còn có ai chịu làm thủ hạ của nguoi!

- Không, con có cứu Trường quan, chính là Uy Nạp, là đại đội trưởng lúc trước ở trên Điện nghị sự biểu hiện cho biết, muốn đi với con thu phục lãnh thổ đó.

Khải Ân vội vàng nói.

- Là hấn? Bây giờ hấn ở đâu?

Cổ Lạp cau mày hỏi.

- Ở trong phòng khách, vốn hấn muốn theo con tới, nhưng con để hấn...

Khải Ân lo lắng, cúi đầu nói.

- Không cần phải nói.

Cổ Lạp cắt đứt lời của con, nói vọng ra ngoài:

- Người đâu, tới phòng khách mời Uy Nạp đại nhân tới đây.

Khải Ân thấy phụ thân bình tĩnh trở lại, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có phụ thân ra mặt, mình chắc chắn sẽ không bị gán cho tội danh vứt bỏ thủ hạ chạy thoát một mình.

Rất nhanh, Uy Nạp đi tới thư phòng, có chút không tự nhiên giờ tay chào Cổ Lạp.

Cổ Lạp không có nói lời khách sáo gì, sau khi chào đáp lễ, tiện tay đem bội kiếm đặt ở trên bàn.

Khi Khải Ân còn không biết chuyện gì xảy ra, Uy Nạp lên nói tiếng: thất lễ, xong tiến lên một bước, rút bội kiếm ra, rạch mấy kiếm thật sâu ở trên thân mình. Trong đó một kiếm rạch ngang mặt hấn, mở phanh da thịt cùng máu tươi phun ra, khiến cho gương mặt anh tuấn của hấn kia không còn tồn tại.

Mà Khải Ân, cũng vào lúc này mới hiểu được, hóa ra những người mình hình dáng lúc này đều hoàn hảo không có chút tổn thương gì, đúng là không lừa gạt được người.

Uy Nạp toàn thân đều là vết thương, mặt không chút thay đổi đưa kiếm cho Khải Ân.

Thấy trong ánh mắt tinh táo hiện lên một tia thần sắc tàn nhẫn kia, trong lòng Cổ Lạp không khỏi nhảy dựng lên. Người này ngay cả đối với bản thân mình, cũng có thể nhẫn tâm ra tay như vậy, lúc đối phó với người khác hấn không cần phải nói. Ừ, là con chó dữ, cần phải lôi kéo giữ chặt con chó này mới được.

Sau khi bọn thân binh đi theo trở về đều hưởng thụ đãi ngộ tự tàn phế mình, mới dùng thuốc quân dụng, tùy tiện băng bó một chút, tiếp theo đó cả bọn thực hiện một chuyến chạy bộ đêm trong trang viên.

Đến khi trời hừng sáng, lúc sắc mặt mọi người đều tái nhợt, khí lực ỉu xiu, bộ dáng sắp ngã gục, Cổ Lạp mới dẫn theo đám người Khải Ân chạy tới hoàng cung nhận tội.

Lúc này Cổ Lạp chợt tỉnh, thấy dáng vẻ của con mình, hừ lạnh một tiếng chậm rãi nói:

- Vẫn không chịu nhận nguoi là ngu ngốc? Ta hỏi nguoi, gia tộc chúng ta ở Duy Nhĩ Đặc thành có địa vị thế nào?

- Ai không biết đó là nơi mà gia tộc ta phát tích, quan viên lớn nhỏ bao gồm cả đất đai quý tộc ở xung quanh, cũng đều có quan hệ mật thiết với gia tộc ta, chúng ta ở Duy Nhĩ Đặc thành, có thể nói một là một.

Nhưng mà, chuyện đó cùng với chuyện con đi làm Trưởng quan quân thủ thành có quan hệ gì? Ở hậu phương căn bản không có chiến tranh, mà ngay cả nhiệm vụ tiêu diệt cường đạo cũng không có, không có chiến công, con làm sao có thể thăng quan?

Khải Ân về mặt vẫn không vui.

- Ngu xuẩn, cái gì là lập công? Bên trên nói người có lập công, người không có công cũng thành có công, nói người không lập công, người có công cũng thành không có công! Nếu muốn thăng quan, không phải là một câu nói của mấy người đầu sỏ chúng ta sao? Người thật cho là Công chúa điện hạ muốn thế nào được thế đó ư?

Khải Ân có chút mê hoặc hỏi:

- Vậy thì là chuyện gì? Cha không phải là muốn con không chế tốt Duy Nhĩ Đặc thành sao? Loại chuyện này, tùy tiện phái một thành viên gia tộc là có thể giải quyết được rồi!

Cổ Lạp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Ta dĩ nhiên biết tùy tiện phái thành viên gia tộc là có thể, ta thậm chí chỉ một lời nói, là có thể nắm Duy Nhĩ Đặc thành trong tay! Nhưng là con à, máu mủ của ta cũng chỉ có một mình con, chẳng lẽ con muốn đem quyền lực của một thành thị, giao cho anh em họ của con? Phải biết rằng, Duy Nhĩ Đặc thành là khu quảng mỗ của vương quốc, một phần ba mỗ sắt của vương quốc là từ thành thị này, nếu không phải lần trước xuất hiện sự tình khó giải quyết, đại bộ phận quý tộc chết đi, những quý tộc huyết mạch xa xôi chúng ta, có muốn nghĩ tới thành thị này căn bản cũng không được. Có được thành thị này, sẽ có được số lượng lớn binh khí, ai biết những thành thị kia nằm trong tay đám thân thích đó, có thể đem chúng ta vứt sang một bên, chỉ chần hững người của gia tộc bọn họ hay không?

Khải Ân nhú mày:

- Con biết điều này, nhưng hiện tại nói như thế nào phụ thân đại nhân cũng chiếm hai phần năm lực lượng quân bộ, không mở rộng nắm giữ phần này, ngược lại rời xa vương bộ? Chúng ta cũng không thiếu tiền.

- Người... Ta thật sự bị người làm cho tức chết!

Cổ Lạp giận đến đi qua đi lại mấy bước, chỉ vào Khải Ân mắng:

- Khi còn bé người không phải rất thông minh sao? Tại sao tuổi càng lớn, ngược lại càng ngu xuẩn?

Khải Ân mấp máy miệng nói:

- Con dĩ nhiên biết cha làm như vậy là từ từ không chế thành thị quan trọng ở hậu phương, nhân cơ hội đó mở rộng lực lượng của mình, cuối cùng đạt tới mục đích không chế vương quốc. Nhưng con không muốn đi làm Liên đội trưởng à, dù sao con cũng là một Thiên tướng mà.

- Xem ra con ta cũng không ngốc, chẳng qua ta muốn cho con biết, hiện tại vương quốc sóng ngầm mãnh liệt, tùy thời sẽ xuất hiện vùng xoáy lớn, không cẩn thận sẽ bị cuốn xuống đáy biển.

- Ta cho con rời xa thủ đô, ngoại trừ mở rộng lực lượng hậu phương, cũng là vì lưu lại huyết mạch gia tộc chúng ta. Cuối cùng ta cho con biết, con trên danh nghĩa là Liên đội trưởng, nhưng là theo sự gia tăng binh lực dưới trướng của con, càng nhiều càng tốt, có thể biến thành một quân đoàn thì càng tuyệt vời.

- Như vậy?

Hai mắt Khải Ân lập tức sáng lên, nghĩ tới có thể chỉ huy thiên quân vạn mã, hấn liên hưng phấn không thôi.

- Chẳng qua con phải chú ý, không nên đóng trống mờ cò, làm gì cũng đều phải giữ bí mật, nhưng biểu hiện đều phải giữ sự phục tùng với quân bộ.

Cổ Lạp nhắc nhở.

- Con hiểu!

Khải Ân vội vàng gạt đầu không dứt, hấn đã hận không thể lập tức chạy đến Duy Nhĩ Đặc thành.

- Chờ một chút, đem vợ con của con theo. Cố gắng một chút, chỉ có huyết mạch tiếp nối, sự cố gắng của chúng ta mới có giá trị!

Cổ Lạp gọi lại Khải Ân đang muốn rời đi, nghiêm túc nói.

Khải Ân nghe nói như thế, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, tiếp theo bắt đầu dĩ gạt đầu, nói thầm một câu:

- Cha cho rằng con không cố gắng à? Nhưng mà không được.

Cổ Lạp nghe nói thế, bắt đầu dĩ thờ dài.

Khải Ân mười lăm tuổi thành thân, hiện tại kết hôn đã mười mấy năm, trừ vợ chính thức, nữ nhân ở ngoài cũng có cả tá, nhưng mà, cho dù có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng ngay cả một đứa con nối dõi cũng không có, đây cuối cùng là chuyện gì chứ?

Cho dù mình thuộc hệ ít con, hai mươi lăm tuổi sinh ra Khải Ân, đã coi là muộn, tại sao Khải Ân sắp ba mươi tuổi còn không có người nối dõi? Cũng sẽ không khiến cho mình đợi tới lúc bảy tám mươi, mới được ôm cháu chứ?

Nếu không có người nối dõi, vậy gia sản mình khổ cực nhiều năm tích góp, chẳng phải là tiện nghi cho đám thân thích kia sao? Ngẫm lại thật cảm thấy lạnh là người, hẳn là sẽ không như vậy.

Chẳng qua, điều này cũng cho thấy mình lúc ấy không có ra tay độc ác, là quyết định anh minh biết bao. Người kia còn trẻ, hẳn là không giống như Khải Ân?

Nghĩ tới chuyện con riêng, Cỗ Lạp không khỏi nhớ tới chuyện cũ đã được ẩn giấu rất sâu kín.

Trong cung của Vương hậu tại Khi Hồng Quốc, Vương hậu đang tiếp Chủ giáo Lai Khâm của Chân Thần giáo ở Khi Hồng Quốc.

Vương hậu liếc mắt nhìn Chủ giáo Lai Khâm hỏi:

- Đại nhân, không biết chuyện tuần trước hỏi quý giáo đã có quyết định hay chưa?

Chủ giáo Lai Khâm có chút hàm súc trả lời:

- Chuyện này, chúng ta khi còn sống đều là phụng hiến cho Thần. Chỉ cần giáo lý của Thần có thể xâm nhập vào lòng dân. Chúng ta không can thiệp vào sự biến chuyển của thế tục.

Vương hậu vẻ mặt vui mừng:

- Nói như vậy quý giáo đáp ứng không tham dự vào?

Chủ giáo Lai Khâm có chút ngưng ngừng nói:

- Chúng ta mặc dù nghĩ thế, nhưng thực tế lại khác, mặc dù Thần giáo trải rộng khắp đại lục, nhưng những tông giáo khác của đại lục cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Ta tin rằng điện hạ ngài cũng biết, tông giáo cạnh tranh không phải giáo lý tốt là được. Đối với những tín đồ tín ngưỡng không sâu, chúng ta chính là phải giải quyết nhu cầu về thế tục của bọn họ, mới có thể làm cho tín đồ chuyển tâm tu hành giáo lý.

Mà trừ sự quyên tặng của tín đồ ra, chúng ta cũng không có nguồn thu vào, dưới sự ăn tiêu tiết kiệm, giáo lý mở rộng cũng không khó khăn. Nhưng ở những đại lục khác, ngay cả Giáo đường Thần điện đều không thể xây dựng, chứ đừng nói là chiêu dụ tín đồ, cho nên hy vọng điện hạ có thể suy nghĩ đến sự khó xử của chúng ta.

Vương hậu chau mày, suy nghĩ một lúc, cười nói:

- Chuyện này là tự nhiên, mở kho báu của Duy Nhĩ Đặc thành giao cho giáo hội quản lý, thế nào?

Chủ giáo Lai Khâm cười nói:

- Cảm ơn điện hạ, chẳng qua ta được biết, Duy Nhĩ Đặc thành... không phải là giao cho Cỗ Lạp Tướng quân sao?

Vương hậu chau mày một lần nữa chau lại, có chút miễn cưỡng nói:

- Ngài biết, đây chỉ là quyết định tạm thời mà thôi, khi bổn cung đạt được thắng lợi...

Nói xong ngâm miệng lại.

Chủ giáo Lai Khâm suy nghĩ một lát gật đầu:

- Vậy cũng được, ta đại biểu tông giáo đáp ứng yêu cầu của ngài.

Nghe nói như thế, Vương hậu trên mặt nở lên nụ cười, bắt đầu nói chuyện khác như là khí trời thật tốt, hiện tại lưu hành loại nước hoa gì, các đề tài nhảm chán

Sau khi Chủ giáo Lai Khâm rời đi, từ sau tấm bình phong phía sau Vương hậu lập tức đi ra một trung niên nam tử, tới bên cạnh Vương hậu thấp giọng nói:

- Dựa vào hẳn được không? Phải biết rằng đồ đệ của Chủ giáo là bạn tốt của Công chúa, bọn họ tại sao có thể sảng khoái như vậy đáp ứng chúng ta? Chuyện này không phải là Công chúa sắp xếp chứ?

Vương hậu nhìn ngoài cửa sổ cười lạnh nói:

- Cùng tiểu tiện nhân kia không có quan hệ, Y Ti Na chẳng qua là bù nhìn, nàng căn bản không biết sự thực bên trong Chân thần giáo. Những giáo đồ chân chính của Chân thần giáo này đều là những tên có dã tâm, lại mơ tưởng lập ra đất nước tông giáo, cũng không thử nghĩ xem thực lực của mình thế nào. Nhiều đại lục, nhiều tông giáo như vậy, cũng chưa nghe nói qua có tông giáo nào thành lập đất nước tông giáo, bọn họ thật sự cho là tông giáo kỳ sĩ đoàn lợi hại hơn quân chính quy đây.

- Theo điều tra, kỳ sĩ đoàn của Chân thần giáo quy mô đạt tới mười lăm vạn người, hơn nữa tất cả đều là tín đồ cuồng nhiệt trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Nam tử nói.

Vương hậu sững sốt một chút, cười lạnh nói:

- Hừ, mười lăm vạn người! Bồn cung cuối cùng đã hiểu số tiền quyền góp nhiều đó được dùng ở đâu rồi! Đây là những lão già chết tiệt. Lão quý đó nghe Chủ giáo Chân Thần giáo nói cần vũ lực để bảo vệ giáo đường các nơi, liền cho phép bọn họ thành lập Kỳ sĩ đoàn. Thật là lão hồ đồ, khó trách dễ dàng bị lừa đi tiền tuyến giết chết như vậy! Chẳng qua cũng không cần quan tâm tới bọn họ, mới mười lăm vạn người, cũng chỉ binh lực của ba quân đoàn, không có gì đáng lo. Hơn nữa, Bồn cung không tin bọn họ dám mở cờ đóng trống tham dự chính trị, đây không phải là khiến cho những tín đồ kia thấy rõ bộ mặt thật của họ sao? Bọn họ sẽ không làm thế.

Nói đến đây, dường như Vương hậu nhớ tới cái gì, hỏi:

- Tiểu tiện nhân kia chuẩn bị một vạn kỳ binh, hộ tống Y Ti Na tới chỗ tên Khang Tư, đây là chuyện gì?

Trung niên nam tử lập tức trả lời:

- Căn cứ nội tuyến báo cáo, Khang Tư đại nhân bị ám sát, trọng thương hôn mê đã hơn một tháng, theo thuộc hạ đoán, Đại thần quan đại nhân không phải đi thăm Khang Tư đại nhân, mà là tới tiếp thu quân đội của Khang Tư đại nhân.

- Hừ hừ, thăm cái gì, Bồn cung xem ra là muốn đi tiếp thu quân đội! Trọng thương hôn mê một tháng, chẳng lẽ còn muốn sống lại sao! Tiểu tiện nhân này bởi vì trong tay không có quân đội, ngay cả Đại thần quan cũng phải ra ngoài, người nói nếu Y Ti Na có chuyện gì...

Nói đến đây, Vương hậu lắc đầu:

- Đáng chết, tiểu tiện nhân không có phái những người khác? Lại để Đại thần quan Y Ti Na này đi!

Vương hậu dĩ nhiên biết, lúc này hạ thủ với Đại thần quan, chỉ sợ là trở thành địch nhân của Chân Thần giáo.

- Đúng rồi, Tật Nạp Tháp chuẩn bị thế nào rồi?

Vương hậu hỏi.

- Thái tử điện hạ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, chậm nhất một tháng sau có thể hành động.

Trung niên nam tử cung kính trả lời.

-o-o-o-

- Đại nhân, ngài vừa mới tỉnh lại, không cần tự mình tới nghênh tiếp chứ? Cho dù nếu nghênh đón, ở cửa thành cũng được, tin tưởng Đại thần quan đại nhân sẽ không trách cứ, tình trạng của ngài cần nghỉ ngơi. Nguồn:

Y Đạt cẩn thận đi theo bên cạnh Khang Tư khuyên.

- Không sao.

Khang Tư nói đến đây, có chút tò mò đánh giá bốn phía, hắn có chút kỳ quái có phải trí nhớ của mình có vấn đề hay không, cái thành trì cao mười mấy thước, dài mấy cây số này là thành Khai Nhất?

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Khang Tư, Y Đạt cười nói:

- Đại nhân, đây là thành quả mà lúc ngài hôn mê, chúng ta nhận được Công chúa điện hạ chấp nhận cho mở rộng thành trì, hiện tại chiều dài thành tường thành Khai Nhất là 3 cây số, cao mười lăm thước, dày năm thước.

- Một tháng liền xây dựng tốt như này?

Khang Tư cảm thấy có chút không thể tin, quay đầu nhìn lại, thành Khai Nhất ngày trước đã biến thành tòa thành cao gần hai mươi thước.

- Nhiều người lực lượng lớn mà.

Y Đạt có chút tự đắc, hơn ba mươi vạn lao động, không nhanh mới là kỳ, phải biết mở rộng thành trì có thể nói là một tay vát vả của hắn, nói đến đây, Y Đạt lần nữa nhắc nhở:

- Đại nhân, không bằng ngài nghênh đón ngay tại cửa thành đi? Dù nói thế nào, thân thể của ngài...

Khang Tư vội vàng nói:

- Ta hiểu thân thể của ta đã tốt lắm.

Nói xong liền xoay người lên ngựa, động tác tự nhiên làm cho người ta căn bản không nhìn ra là bị trọng thương.

Chẳng qua Y Đạt kéo lại dây cương, không để cho Khang Tư rời đi.

- Tình huống thân thể đại nhân thế nào?

Tạc Lạp ở bên cạnh kéo viên quân y hỏi dò.

- Thật sự là hiếm thấy, cũng không biết là Khang Tư đại nhân thể chất tốt hay là sao, Khang Tư đại nhân khi tỉnh lại, vết thương cũng hoàn toàn khỏi hẳn, hiện tại cần chú ý chính là bổ sung dinh dưỡng.

Người này vốn là ngự y cung đình, hiện tại là quân y, cảm thán nói.

Nghe thấy vậy, Tạc Lạp ngăn người, có chút hồ nghi nhìn quân y một cái.

Quân y nhún nhún vai, khoát tay nói:

- Không nên nhìn ta như vậy, ta cũng thấy phi thường kỳ diệu, chẳng qua nhìn thấy người bị đâm xuyên ngực mà không chết, bản thân cũng rất lấy làm lạ.

Tạc Lạp bất đắc dĩ lắc đầu, gật đầu với Y Đạt đang đi theo khuyên can.

Y Đạt nhìn động tác Khang Tư ở trên ngựa, tin rằng hắn không có việc gì, không thể làm gì khác hơn là buông dây cương, nhảy lên ngựa, cùng với Khang Tư giục ngựa rời đi.

Khang Tư chậm rãi đi trên đường, hắn phát hiện, bốn phía vốn là ruộng đồng hoang phế, đã biến thành ruộng lúa xanh biếc, chạy thẳng đến chân trời, nông dân ở dưới ruộng, bận rộn mà vẻ mặt tươi cười.

Bên đường xây dựng không ít thôn trang nhỏ. Nông phụ làm việc nhà, còn các lão nhân tùm năm tùm ba cùng một chỗ nói chuyện phiếm, trẻ em chạy đây đường, tiếng cười theo bóng dáng bọn chúng bay trong thôn làng. Vốn là địa phương không người, cũng theo đám trẻ này mà tràn đầy sinh khí.

Thấy nụ cười những nông phụ này, trong lòng Khang Tư có cảm giác vui mừng, cái loại cảm giác tựa như trải qua một hồi khổ chiến, thấy mình vẫn còn sống sót.

“Thật là kỳ quái, tại sao mình lại cảm giác như vậy?” Chẳng qua loại cảm giác này rất thoải mái. Nghĩ tới đây, Khang Tư nhìn những đám mây trắng, lơ lửng trên không trung, nhẹ hít vào một hơi.

Nhận thấy được điểm này, Y Đạt tới trước ân cần hỏi han:

- Đại nhân, có chuyện gì vậy?

- Không có gì.

Khang Tư lắc đầu, nói tiếp:

- Mấy ngày nay khổ cực mọi người, giúp nhiều nạn dân như vậy cũng được sống yên ổn.

Y Đạt ngược ngựa nói:

- Đây không phải là công lao của chúng ta, chúng ta đi lính, đâu biết đến dân vụ? Cũng đều dựa vào đội quân nhu của chúng ta. Đây là bọn họ cũng đã tiếp xúc qua quản lý dân vụ, nếu không chúng ta cũng chỉ có thể quản lý nạn dân như quân nhân thôi.

Một hộ vệ thân binh ở bên cạnh Khang Tư nói tiếp:

- Bọn họ cũng coi như là quản lý nạn dân như quân nhân, một thôn ứng với một liên đội, một trấn là một đoàn, thôn trưởng trấn trưởng chính là Liên đội trưởng, Thiên tướng. Ba mươi vạn nạn dân biến thành hơn sáu trăm thôn, hơn ba trăm trấn, còn có, nghe người ở đội quân nhu nói, những ruộng đồng của nạn dân, thu hoạch được chia đôi.

Khang Tư cho tới giờ chưa từng nộp thuế, càng chưa từng thu thuế, dĩ nhiên không nghe người nói qua về tình hình thuế mà, có thể nói hoàn toàn không biết tình hình thuế vụ, cho nên tò mò hỏi:

- Chia đôi? Cao hay thấp?

- Coi là thấp, dù sao đất đai và hạt giống, công cụ, phòng ốc, còn có lương thực, cũng là quân đội chúng ta xuất ra, nếu ở địa phương khác, bọn họ thu được phải nộp toàn bộ.

- Dưới tình huống bình thường, dù là ruộng, hạt giống, công cụ đều của người ta, cũng phải nộp thuế sáu phần, trong đó hai phần về quốc khố, bốn phần về lĩnh chủ, nếu như đất đai là của lĩnh chủ, vậy là tám phần.

Một thân binh khác nói.

- Tám phần? Chính là thu hoạch mười thùng lúa thì phải nộp tám thùng? Như vậy có đủ ăn hay không?

Khang Tư thật tò mò, hẳn biết mượn đồ người khác phải trả thật nhiều, nhưng là thu được mười thùng phải nộp tám thùng, còn lại chút lương thực như vậy, làm sao để duy trì cuộc sống một nhà đây?

- Nếu lấy làm lương thực tất nhiên không đủ ăn, đa số phải đổi thành lương thực phụ, hơn nữa thêm lượng lớn món hoang dã, mới có thể chứa đầy bụng. Cho nên rất nhiều nông dân đều tới trong thành làm việc, khổ một chút, mệt một chút, lúc đầu chỉ có thể mua được bánh bao đen, chấm chỉ khoảng một năm là có cháo húp.

Thân binh nói.

- Lương thực phụ cũng chính là loại thức ăn giống như khoai?

Khang Tư ăn qua loại thực vật như khoai đỏ và khoai trắng.

- Đúng vậy, chính là khoai, loại này thật là đồ tốt, không cần người chăm sóc cũng có thể sống, sản lượng rất nhiều, chẳng qua mặc dù có thể ăn no, nhưng mùi vị rất kém, sấy khô rất khó nuốt, nấu chín cũng giống như uống nước, đi tiêu liền như là chưa ăn, hơn nữa quanh năm ăn cái này, tuyệt đối sống không bao lâu.

Ngay khi thân binh mồm năm miệng mười nói chuyện, nơi xa xuất hiện một điểm đen, Y Đạt nhìn một cái, nói với Khang Tư:

- Đại nhân, đội ngũ của Đại thần quan đại nhân tới.

- Ừ, chúng ta đi tới nhanh một chút.

Nói xong, Khang Tư giục ngựa chạy lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Câu Chuyện Đêm Yến Tiệc.

Dựa theo quy củ, khi Đại thần quan tới thăm, thành chủ phải ra ngoài thành mười dặm để nghênh đón, với khoảng cách bây giờ, Khang Tư cảm thấy đã đảm bảo hợp lệ, bất quá dường như không có ai để ý đến quy định này.

Gặp mặt được một lúc, Y Ti Na liền giới thiệu những Đại đội trưởng kia với Khang Tư:

- Những đại đội kỵ binh này sẽ được biên chế vào đệ nhất quân đoàn, tạm thời do ngài chỉ huy. Trừ một vạn kỵ binh này ra, còn có một lượng lớn đồ quân dụng, do Công chúa điện hạ thật vất vả đề nghị quân bộ mới có được, hy vọng ngài sớm thu phục quốc thổ.

Sau khi nghe lời nói nhỏ nhẹ của Y Ti Na, Khang Tư biết, người của quân bộ và các quý tộc ở thủ đô có rất nhiều ý kiến về mình.

Bởi vì tới nơi này đã được nửa năm, cũng đã tiêu diệt mấy ngàn cường đạo, bọn họ đều đang hoài nghi Quan chỉ huy là mình đây, có năng lực hoàn thành nhiệm vụ này hay không? Hoặc là nói, bọn họ đang nghi ngờ mình có nuôi quân đội riêng hay không? Những nghi ngờ này đều bị Công chúa trấn áp.

Khang Tư không biết nên biểu đạt tâm tình mình như thế nào, không làm gì khác hơn là nói:

- Hạ quan hiểu.

Y Ti Na được quân đội của Khang Tư nhiệt liệt hoan nghênh. Những dân chúng kia đã sớm nghe đại danh của Y Ti Na, lại càng chen lấn nhau ở hai bên

đường, nhìn xem phong thái Đại thần quan Y Ti Na.

Mặc dù khu vực này vẫn ở vào thời điểm hỗn loạn, nhân viên giáo hội cũng đều rút trở về trong nước, nhưng tín ngưỡng nhiều năm qua, không phải dễ dàng từ bỏ như vậy.

Đại bộ phận dân chúng đều cho rằng, đây là khảo nghiệm của Thần giành cho mình, nên yên lặng cam chịu tất cả. Hiện tại ngay cả Đại thần quan cũng đích thân đến an ủi, việc này khiến cho tâm tình họ kích động mà một lần nữa tôn thờ Thần ở trong tim. Tưởng tượng là có thể biết.

Đã sớm từ lời nói của Công chúa biết trước thành Khai Nhất rất lớn, nên Y Ti Na không có ngạc nhiên, chẳng qua có chút tò mò những thủ hạ của Khang Tư, làm thế nào trong một thời gian ngắn có thể xây dựng được thành thị tốt như vậy.

Y Ti Na ở lại thành Khai Nhất năm ngày, nhưng trừ lúc Khang Tư nghênh đón sau đó có nói mấy câu ra, thời gian khác căn bản không có gặp nhau, nhưng chuyện đó cũng không thể khác hơn được.

Vì động viện tinh thần và thu phục lòng dân, cơ hồ Y Ti Na đến chào từng người trong liên đội với dân chúng trong làng. Mỗi một ngày trôi qua đều sớm một mồi không chịu nổi, hơn nữa năng lo lắng cho thân thể của Khang Tư, lại càng cương quyết cấm Khang Tư đi theo hộ tống.

-o-o-o-

Trong đại sảnh son trại của liên minh cường đạo, mấy đại hán trắng kiện, hướng Tây Lôi Tư quân sư của liên minh kêu lên:

- Quân sư đại nhân, rốt cuộc đến lúc nào hành động? Tháng này các huynh đệ có thể có những chủ ý không tốt, hơn nữa nói đến cái đám quý tộc đáng chết kia, tại sao còn không mang lương thực chuyển tới đây? Kho lương của chúng ta sắp trống rỗng rồi!

-Bọn chúng nếu không cấp lương thực nữa, đừng trách các thủ hạ huynh đệ của lão tử tự tay đi cướp lấy! Bọn chúng cũng không biết cái gì là mình ước hay không mình ước!

Một vài đầu mục cường đạo khác có thực lực khá lớn, người thì nhắm mắt dưỡng thần, người thì ngoáy lỗ mũi, người thì vệ sinh móng tay, lại còn đánh mắt cho nhau, bọn chúng đều chờ đợi và nhìn quân sư cười chế giễu.

Ở trong lòng bọn chúng, tên quân sư này là đứng về phía đám quý tộc kia, nếu không tại sao lần trước lúc đám quý tộc vu cáo cho chúng, hắn không đứng về phía bên này?

Tên Lợi Đức này sau khi Chiêm Đặc chết, trở thành Đầu lĩnh của liên minh cường đạo, giờ phút này đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn biết cùng quý tộc hợp tác, không có chỗ tốt, bất quá cũng không cần, dù sao những quý tộc kia đều là chân yếu xương mềm, vừa muốn giành được quyền lực, lại tham lam chết nhất sợ đồ máu. Chỉ cần quân sự của liên minh hùng mạnh, tùy thời có thể khiến cho bọn họ biết điều một chút quay trở về.

Dù sao phương diện điều hành sau khi lập Quốc, chính là phải do những quý tộc này, nếu không chẳng nhẽ để mình cùng mấy tên cường đạo không biết chữ này làm sao?

Tây Lôi Tư chán ghét quét mắt một vòng nhìn các tên cường đạo bốn phía.

Vốn quý tộc vẫn tin tưởng lời nói của mình, chỉ tại đám cường đạo này nói chuyện quá vọng động, khiến cho quý tộc và cường đạo hiện giờ lâm vào trạng thái căng co. Nếu như không phải vì kế hoạch, thật đúng là không muốn ở cùng một chỗ với những kẻ ti tiện này.

Tây Lôi Tư ngăn lại những tiếng lầu bầu, lên tiếng nói:

- Căn cứ tin tình báo mới nhất, Đại thần quan của Khi Hồng Quốc đã đi tới tiền tuyến để động viên quân đội của Khang Tư.

Lúc này đám cường đạo sừng sốt một chút, sau đó bốn phía đều kêu lên:

- Khi Hồng Quốc tuyệt thế đại mỹ nhân: Y Ti Na Đại thần quan lại tới đây sao?

Trong hai đại mỹ nữ của Khi Hồng Quốc, Công chúa Ngã Lệ Ti ở trong quan trường cùng trong quân đội tương đối được hoan nghênh, mà Y Ti Na Đại thần quan lại tương đối được hoan nghênh trong dân chúng, cho nên những cường đạo này vừa nghe đến Đại thần quan, đều biết nói tới ai.

-Nàng là áp trại phu nhân của ta!

Một tên cường đạo cường tráng lập tức nhảy dựng lên, hai mắt đỏ bừng kêu lớn.

-Thúi lắm! Đó là phu nhân của lão tử đang tìm!

Một cường đạo khác cường tráng hơn giờ chân rống to.

Đúng là, trong nháy mắt, tất cả những kẻ không có nhân tính đều đứng lên, đều tuyên bố Y Ti Na thuộc quyền sở hữu của mình.

- Câm miệng! Cả một đám ngu ngốc!

Lợi Đức nhin không được đập bàn mắng.

- Mẹ kiếp, lão già nguoi cũng định tới tranh với chúng ta sao? Đùng tưởng nguoi là lão Đại mà không ai tranh với nguoi. Chuyện này, cho dù là Thiên vương lão tử cũng không nhường!

Mấy tên lúc trước lập tức hung hăng kêu lên.

Lợi Đức tức muốn nổ lỗ mũi, lão già này? Minh chính đang tuổi cường tráng a! Hấn vốn định phát hỏa, nhưng thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi nuốt ngum nước bọt nói:

- Nhò các nguoi dùng đầu ngẫm lại giùm một chút được không? Quân hộ vệ cho Đại thần quan chính là hơn vạn kỵ binh a!

Những đầu mục cường đạo khác nghe nói như thế, lập tức ngấm miệng. Liên minh tuy có hơn hai mươi vạn người, nhưng mà ngay cả kẻ ngu ngốc cũng không cao ngạo đến mức đi đối kháng với một vạn kỵ binh. Kỵ binh chính là binh chủng cao cấp, bộ binh đi đối chiến với kỵ binh, căn bản không chiếm được chút tiện nghi nào.

Lợi Đức thấy mọi người đã bị mình đè nén xuống, không khỏi liếc mắt nhìn Tây Lô Tư, nói một cách ẩn ý:

- Cũng không biết tại sao có người muốn các huynh đệ có chủ ý với Đại thần quan. Phải biết rằng một vạn kỵ binh hộ vệ kia, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết bất luận người nào trong chúng ta.

Những đầu mục cường đạo khác cũng không phải ngu ngốc, nhất thời ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Tây Lô Tư.

Tây Lô Tư cười cười nói:

- Theo ta được biết, một vạn kỵ binh này đều sẽ được biên vào đệ nhất quân đoàn của Khang Tư, tạm thời tùy Khang Tư chỉ huy, nói cách khác, khi Y Ti Na Đại thần quan trở về hoàng thành, sẽ không có đội bảo vệ hùng mạnh như thế.

Nghe nói như thế, trong lòng đám cường đạo vừa ngứa ngáy một chút, thì Lợi Đức lắc đầu:

- Nếu bắt Đại thần quan, sợ là chúng ta sẽ đối mặt với đại quân của đế quốc sống chết đuổi theo. Hơn nữa đừng quên, Đại thần quan là đồ đệ yêu của Chủ giáo Chân Thần.

- Đến lúc đó đừng nói là Kỵ sĩ đoàn sẽ làm chúng ta đẹp mặt, mà binh dân trong khu vực chúng ta đang khống chế cũng sẽ tạo phản. Ta cho rằng, tốt nhất không nên trêu chọc Đại thần quan thì hơn.

Lời này vừa nói ra, bọn cường đạo lập tức rối rít gật đầu không dứt.

- Ha ha, địa vị của Đại thần quan Y Ti Na ở Khi Hồng Quốc cao sang biết bao, chẳng những chúng ta, ngay cả những nông phu cũng biết, trêu chọc nàg, chẳng khác gì chọc vào tổ ong.

- Bất quá, nếu giá trị của nàg lớn như vậy, các nguoi có nghĩ tới hay không, sau khi bắt được nàg, có thể thu được từ Khi Hồng quốc và Thần giáo bao nhiêu của cải không? Phải biết rằng Chân thần giáo mỗi tháng được người quyên tặng, đều là mấy chục vạn kim tệ a.

Tây Lô Tư điềm tĩnh nhìn mọi người phía dưới mỉm cười nói.

Các đầu mục cường đạo ngẩn người, sau đó hai mắt lập tức đỏ bừng.

Tín đồ Chân Thần giáo cơ hồ là mỗi tháng đều quyên tặng một số tiền tài, cả đại lục nhiều tín đồ như vậy, mỗi người quyên tặng một đồng, giáo hội cũng giàu chày mỡ ra, nghĩ rằng Chân Thần giáo sẽ không vì chút tài bảo mà bỏ mặc Đại thần quan, hơn nữa còn là đồ đệ đích truyền của Chủ giáo mà không để ý tới?

Lợi Đức vốn đang muốn nói gì, nhưng thấy những minh hữu kia hai mắt đỏ bừng cùng thờ hớn hển, biết mình nói gì cũng không có tác dụng nữa, không thể làm gì khác hơn là bồi thêm một câu:

- Nếu chúng ta cầu tài, thì không nên thương tổn Đại thần quan, nếu không Chân Thần giáo tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lời này cũng được đám cường đạo thừa nhận nhưng thực tế:

- Đó là điều tất nhiên, Đại thần quan có thể là vị thần tài của chúng ta, còn hận không đem được nàg làm tổ tông để bái lạy, người nào có thể mạo phạm nàg chứ? Những lời nói muốn đi tìm nữ nhân trước kia, cũng không phải chuyện như vậy.

Những đầu mục cường đạo trở về để chuẩn bị liền vội vã rồi đi. Lợi Đức ở lại chỗ Tây Lô Tư một lúc lâu, mới hỏi:

- Quân sư đại nhân, tại sao ngài lại cố tình giật giây để chúng ta mạo phạm Chân Thần giáo chứ? Việc này đối với lý tưởng lập quốc của chúng ta có ích lợi gì?

- Lý tưởng kiến quốc? Ha ha, Lợi Đức đại ca, không phải muốn nói với ta, người cũng tin tưởng cái điều không thể đạt được này chứ.

Tây Lôi Tư cười chế giễu Lợi Đức.

Lợi Đức có chút tránh né ánh mắt của Tây Lôi Tư, nói:

- Cái gì mà không thể đạt? Không phải đã nói chỉ cần đánh đuổi quân đội đế quốc là được sao?

- Ha ha, đuổi quân đội đế quốc đi? Phiến khu vực này không chỉ có một mình liên minh cường đạo chúng ta, những thành chủ quý tộc kia cũng không phải thứ dễ nhai, nào có tốt như người nói? Tin rằng người cũng biết những tình huống này, nếu không người cũng sẽ không đem tích lũy bao năm dời đến nơi khác.

Lợi Đức vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tây Lôi Tư, tên Tiểu Bạch (DG: để nguyên Tiểu Bạch cho hay chắc anh em hiểu) này tại sao lại biết hành động của mình? Chẳng lẽ trong đám thân tín của mình có người của hắn nằm vùng?

Bất quá cũng không kỳ quái, tên Tiểu Bạch này ở nơi đây có được danh tiếng cao hiểm thấy, khó tránh khỏi có vài tên ngu ngốc ngằm tiếp cận cấu kết với hắn.

Suy nghĩ miên man một lúc lâu, hắn có chút chờ mong nói:

- Ngài rốt cuộc muốn làm gì?

- Ha ha, không làm gì cả, bất quá người không cảm thấy khu vực này hiện tại đang rất buồn chán sao? Liên minh cường đạo chúng ta lại an cư lạc nghiệp, thật cô quái, rốt cuộc chiến loạn mới là thích hợp với phiến khu này a.

Tây Lôi Tư cảm thán mắt liếc Lợi Đức nói.

Thấy ánh mắt đó, Lợi Đức rung mình một cái, trong lòng thầm mắng: “Mẹ kiếp, nhìn cường đạo an cư lạc nghiệp không thoải mái, lại phải gây ra vài chuyện sao? Lão tử không muốn tiếp tục nhúng tay vào vũng bùn này nữa, với tích lũy nhiều năm trước cũng để lão tử sống giàu sang rồi”. Nghĩ tới đây, Lợi Đức lập tức cáo lui.

Nhìn bóng lưng Lợi Đức nhanh chóng rời đi, Tây Lôi Tư cười một cái:

- Trong đám cường đạo thì tên này coi như là kẻ có đầu óc một chút, biết rằng lý tưởng kiến quốc chính là ảo tưởng, cũng khó trách hắn liều mạng lục soát cướp đoạt tài phú, bất quá cố gắng cũng trở thành đồ hồi môn cho người khác, ha ha, thật đáng tiếc. l

Không lâu sau, Lợi Đức trở lại sơn trại của mình, liền biến mất không ai giải thích được.

Bộ hạ của Lợi Đức lục tìm chung quanh cũng không tìm được tung tích của hắn, có người hoài nghi Lợi Đức bị giết. Nhưng những đầu mục cường đạo khác đang chuẩn bị công tác bắt cóc Đại Thần quan, căn bản là không có hiểm nghi ai làm. Cuối cùng chuyện này cũng chỉ kết thúc như vậy.

Mà bộ hạ của Lợi Đức, không phải chia bốn xẻ năm bầu lên một đầu mục mới, mà bị các đầu mục cường đạo khác thu tóm. Dù sao, cường đạo đoàn của Lợi Đức sau lần này liền tan thành mây khói.

Tại thành Khai Nhất, Tạc Lạp đã hoàn toàn trở thành người đứng thứ hai trong quân đoàn Khang Tư, lúc từ quân doanh trở về, vô tình thấy Y Đạt đang nói chuyện với một Liên đội trưởng kỵ binh mới tới.

Tạc Lạp thấy Liên đội trưởng kia có chút quen mặt, vốn định tới chào hỏi, nhưng Liên đội trưởng kia sau khi trông thấy hắn, liền nói một câu với Y Đạt rồi vội vã rời đi.

Mà lúc này, Tạc Lạp cũng thấy sắc mặt Y Đạt không được tự nhiên, không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy? Có phải Liên đội trưởng kia tìm người gây phiền toái hay không?

Trưởng quan mới tới tìm những cựu binh gây phiền toái, là việc rất thường gặp. Hơn nữa kỵ binh ý mình là quân binh nhất đẳng, cũng không để bộ binh vào mắt, không có việc gì cũng sẽ gây chuyện. Tạc Lạp những ngày vừa qua, đã xử lý không biết bao nhiêu chuyện như vậy.

Nếu như không phải Khang Tư là Phó tướng, hắn là Thiên tướng, còn Trưởng quan cao nhất của những kỵ binh cũng chỉ là Liên đội trưởng, sợ rằng mình cũng không bảo được bọn họ.

Y Đạt cười khỏ nói:

- Không có gì, người đó là đồng hương của ta, chỉ tán gẫu vài câu thôi.

Nghe nói thế, Tạc Lạp có chút nghi ngờ, Liên đội trưởng kia hắn cũng gặp mấy lần, mặc dù không biết tên, nhưng biết là người sinh sống ở thủ đô, thì sao lại là đồng hương với Y Đạt được? Y Đạt vốn là dân du mục sinh ra trên thảo nguyên a.

Mặc dù như vậy, Tạc Lạp cũng không có làm rõ ra, nhìn về mặt Y Đạt cũng biết hắn có nỗi khổ riêng. Với hiểu biết của Tạc Lạp về Y Đạt, một mục

dân bình thường không thể nào có được kiến thức phong phú như vậy, Y Đạt hẳn cũng là một người có nhiều tâm sự.

Hai người không nói gì, chỉ sống vai nhau chậm rãi đi.

Một lúc lâu, Y Đạt khẽ thở dài nói:

- Không biết người nghĩ thế nào về con roi của quý tộc?

Đây vốn là lời không thể giải thích được, lại khiến cho Tạc Lạp hiểu ra thân phận của Y Đạt, cũng giải thích tại sao một mục dân như Y Đạt lại có được kiến thức phong phú như vậy.

Tạc Lạp cười cười:

- Nói ra chỉ sợ người không tin, ta cũng là con roi của quý tộc, hơn nữa còn là một tiểu thư quý tộc chưa lập gia đình sau khi vụng trộm mang thai rồi sinh ra.

Nghe nói thế, vẻ mặt Y Đạt khiếp sợ nhìn Tạc Lạp, hẳn quả thật không nghĩ tới một quân nhân tài giỏi như Tạc Lạp, lại có xuất thân không tốt như thế.

Tạc Lạp liếc mắt nhìn Y Đạt, nói rõ ra:

- Ta không có may mắn như vậy, sau khi tiểu thư quý tộc sinh ta, đem ta cho một gia đình nông dân nuôi dưỡng. Kiến thức của ta đều học trong quân đội, đặc biệt là sau khi được Công chúa cứu, từ trong hoàng cung học được rất nhiều kiến thức. Y - www.

Những người từng qua lại với Tạc Lạp đều biết rõ, cũng giống như những quân nhân bình thường, trước khi hắn tham gia quân đội một chữ cũng không biết.

Nghe nói thế, Y Đạt không biết nghĩ đến điều gì, sắc mặt khôi phục bình thường một chút, tiếp theo dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi:

- Vậy người nghĩ sao về cha mẹ đẻ của người?

Tạc Lạp yên lặng một chút, giọng nói có chút xa xôi, như nhớ lại điều gì rồi nói:

- Ta cũng không oán hận mẹ đẻ của ta, dù sao bà ấy là một thiếu nữ chưa lập gia đình, căn bản không thể nào nuôi dưỡng ta khôn lớn.

Y Đạt chần chờ một chút lại hỏi:

- Vậy cha đẻ của người...

- Ha ha, đó là một người vì danh dự của gia tộc mà có thể không để ý đến bất cứ điều gì. Sau khi lão biết sự tồn tại của ta, từng mấy lần phái người tới giết ta, hy vọng có thể hủy diệt người có thể làm tổn hại đến danh dự của lão. Nếu không người cho rằng một Phó tướng, có thể tùy tiện phán một Thiên tướng tội chết sao? Vốn ta không cách nào kháng cự lại lão, bất quá mạng ta cũng lớn, giúp ta vượt qua từ nạn mấy lần, chẳng qua là liên lụy đến cha mẹ nuôi của ta, khiến họ đều bị giết chết.

Nói đến câu sau, lời của Tạc Lạp có chút trầm thấp.

- Thật là quá độc ác, sao lại có người như vậy chứ?

Y Đạt nghiêng răng nói.

Mặc dù hắn không được gia tộc thừa nhận, nhưng bất kể nói như thế nào, gia tộc vẫn nuôi dưỡng dạy dỗ hắn lớn lên, cho tới bây giờ vẫn không xuất hiện ý niệm diệt trừ hắn trong đầu. So ra, mình thật sự may mắn rất nhiều.

Tạc Lạp cười nói:

- Ha ha, giữ gìn danh dự của quý tộc chính là như vậy, bởi vì chuyện như thế, đủ để đối thủ của họ kéo họ từ đỉnh núi xuống mặt đất. Bất quá tên kia cũng không có kết quả gì tốt, khi đi theo Quốc vương tới biên giới ủy lạo binh sĩ, tất cả huyết mạch trực hệ đều bị chết hết.

Trong lòng Y Đạt giật mình nhảy dựng lên, có thể cùng Quốc vương tới tiền tuyến, đều là người có tước vị từ Bá tước trở lên, không khỏi nóng lòng nói:

- Nói như vậy, huyết mạch trực hệ của gia tộc kia, không phải chỉ còn một mình người sao? Như vậy người không phải là...?

Tạc Lạp vung tay cắt đứt câu sau của Y Đạt:

- Trừ lão già kia, không có ai biết sự tồn tại của ta, mà mẹ đẻ của ta đã sớm qua đời, căn bản không có người nào có thể chứng minh.

Bất quá xuất thân có thể đại biểu cái gì chứ? Thân phận con roi thì thế nào? Khang Tư đại nhân chẳng phải là cô nhi sao, còn không phải đã trở thành Phó tướng thống lĩnh mấy vạn người sao? Tạc Lạp ta chính là Tạc Lạp, không dựa vào bọn họ vẫn sống đến bây giờ, sau này cũng vậy.

Y Đạt nghe nói như thế, sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Tạc Lạp thấy không khí có chút trầm buồn, lâng lâng chuyện khác nói:

- Các liên đội kỵ binh đã sắp xếp xong chưa? Nếu tất cả đều biên chế thành liên đội, thì chỉ huy sẽ tiện toái hơn.

-Ừ, ta dựa theo phương pháp của Khang Tư đại nhân, để cho bọn họ tiến hành đề cử Thiên tướng. Chẳng qua cũng không giống chúng ta lúc trước, bọn họ vì tranh đoạt mấy chức vị đó, đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán. Mấy người này tới đây đều hy vọng có thể tìm được con đường tiến thân nhanh chóng đây.

Nghĩ đến bộ dáng xấu xí của những tên Liên đội trưởng kia, Y Đạt không khỏi nở nụ cười.

- Ha ha, bọn họ đều là Trưởng quan, ước vọng thăng quan, so với những người xuất thân binh sĩ bình thường lớn hơn nhiều. Để bọn họ đề cử như vậy, không biết tới khi nào mới có kết quả, đến lúc đó hòa khí cũng không tốt, hãy để Khang Tư đại nhân ra mặt quyết định những chức vụ này đi.

Tạc Lạp nói.

Y Đạt gật đầu:

- Không sai, bởi vì là chuyện thuộc hệ Trưởng quan, mà nhiệt náo giữa liên đội với liên đội đã rất căng thẳng, xem ra cần phải Khang Tư đại nhân ra mặt mới được.

Tạc Lạp đột nhiên bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Nói thật, vị đại nhân này của chúng ta không thể nhân rồi được. Vốn Y Ti Na đại nhân không cho Khang Tư đại nhân cùng đi với nàng, là muốn cho đại nhân được nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng thật bức với đại nhân, lại chạy đến liên đội kỵ binh luyện tập cưỡi ngựa. Nếu không phải quân y kết luận Khang Tư đại nhân đã đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, ta nhất định phải phạm thượng, đem Khang Tư đại nhân giam lại.

Y Đạt cũng bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, Khang Tư đại nhân chính là con người như vậy. Bất quá người cũng thật lợi hại: mấy ngày đầu, thuật cưỡi ngựa của Khang Tư đại nhân không cách nào so sánh được với tinh anh của liên đội kỵ binh. Nhưng hiện tại đã không còn phân cao thấp nữa.

Tạc Lạp nhớ tới cái gì cười nói:

- Không biết người có chú ý tới không? Khang Tư đại nhân vốn chỉ muốn luyện tập thuật cưỡi ngựa, nhưng ngoài dự tính khiến cho đám người trong liên đội kỵ binh, lại phi thường bội phục người. Dù sao cũng chưa ai từng thấy qua Trưởng quan cấp bậc ngang với Tướng quân, lại tới hạ tầng cơ sở luyện tập. Hơn nữa thuật cưỡi ngựa của người so với bọn hắn những kẻ ăn uống cùng với ngựa còn tốt hơn.

Y Đạt đột nhiên vẻ mặt tức giận nói:

- Chúng ta dĩ nhiên biết đại nhân chẳng qua là luyện thuật cưỡi ngựa mà thôi, nhưng những tên Liên đội trưởng kia lại nói hành động của đại nhân quái gở như vậy: thuần túy là diễn trò, là mua chuộc lòng người! Lẽ nào lại có thể như vậy! Người chẳng kể bản thân mình ngồi tít trên cao lo lắng cho kẻ dưới, lại còn dám nói lời bậy bạ, thật là không biết chết sống!

- Không cần để ý những tên đó, dù sao bọn họ không có tác dụng gì. Có điều ta nghe nói, bọn họ vì muốn phiếu bầu, lôi kéo binh sĩ thù hằn khắp nơi.

- Ha ha, đấy là sự thật.

Y Đạt mỉm cười xác nhận.

Hai người trong lúc nói chuyện cứ như vậy cho đến lúc kết thúc. Dù sao hai người bọn họ đều gánh vác trọng trách, căn bản không có khả năng nói chuyện trên trời dưới đất.

Ngày mai, chính là ngày Y Ti Na định rời đi, đêm nay được nhóm người Y Đạt bố trí, thành Khai Nhất trở thành đêm không ngủ.

Rượu do liên đội kỵ binh mang đến, tuy số lượng không nhiều lắm, pha trộn một lượng lớn nước, mặc dù phai nhạt đi rất nhiều, nhưng binh sĩ vốn gần nửa năm không có uống rượu, vẫn rất hài lòng.

Dưới sự hướng dẫn của mấy đầu sỏ, bọn binh sĩ xâm nhập rừng rậm bắt mấy trăm con heo rừng, để lên trên giá cây quay lên. Còn nông dân hỗ trợ bánh bao hấp, cứ từng giỏ từng giỏ một được bung lên, binh sĩ và dân chúng đã lâu không có được thưởng thức mùi vị thịt tươi người thấy mùi thơm, đều có nuốt nước miếng chảy ra.

Vốn các Trưởng quan chỉ chuẩn bị làm một bữa tiệc chia tay nội bộ, nhưng Y Ti Na yêu cầu để dân chúng cùng tham gia, cho nên mới có yến hội giữa quân dân lần đầu tiên trong lịch sử Khi Hồng Quốc.

Khi màn đêm phủ xuống, lúc đồng lửa được đốt lên, mọi người đều chè chén say sưa, các Trưởng quan còn có chút dè dặt, nhưng bọn binh sĩ lại vô tư thể hiện mình, có ca hát, có nhảy múa, nhưng đa số binh sĩ bắt chước làm theo thì đụng chạm nhau.

Điều này cũng không có cách nào, đại đa số binh sĩ đều dốt nát không có học những kỹ năng đó, bọn họ có thể đi ra biểu diễn, chính là làm theo. Có điều khi được thị nữ Tiểu Cầm khá ái đáng yêu hướng dẫn, bọn họ đều hi hi cười vui, liền cảm thấy cho dù mình bị đựng sừng mặt sưng mũi cũng đáng giá.

Y Ti Na len lén đánh giá Khang Tư đang ngồi bên cạnh mình.

Khang Tư không có hoan hô reo hò như những người khác, nhưng từ ánh mắt của hắn có thể thấy được, hắn bị không khí náo nhiệt tại hiện trường hấp dẫn.

Trong lòng Y Ti Na dâng lên một niềm ấm áp, bị không khí này hấp dẫn, chứng tỏ Khang Tư cũng không phải người lạnh lùng. Thế nhưng tại sao ở thủ đô lại đồn rằng: Khang Tư là một Ma vương lãnh khốc vô tình giết người không gớm tay? Phải biết rằng ở thời đại hỗn chiến này, loại lời đồn đại này căn bản không có gây thương tổn gì.

Nhớ tới hiện tại mình đi tới này đã nhiều ngày trôi qua, lần đầu tiên khoảng cách gần Khang Tư như bây giờ, Y Ti Na thầm thở dài.

“Mình tới nhiều ngày như vậy, cũng không cùng Khang Tư nói chuyện riêng được điều gì, mà ngày mai phải trở về thủ đô rồi, cũng không biết đến lúc nào, mới có thể gặp lại nhau lần nữa.”

Nghĩ tới đây, Y Ti Na cố nén ngượng ngùng, vứt bỏ sự căng thẳng của thiếu nữ, chủ động lên tiếng hỏi:

- Khang Tư... ngài học chữ thế nào rồi?

- Ồ, thật xin lỗi, đại nhân, hạ quan ngu muội, vẫn như đại nhân dạy lần trước.

Khang Tư phi thường đau lòng đáp.

Mặc dù nửa năm trôi qua hắn đều ở trong tác chiến, căn bản không có thời gian học tập. Nhưng hắn vẫn cảm thấy mình đã phụ sự kỳ vọng của Đại thần quan đại nhân, hắn nghĩ rằng vì mình lười biếng, nếu không không thể không tiến bộ được chút nào.

Y Ti Na muốn nói vài lời an ủi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại trở thành:

- Ừ, chuyện học tập là như vậy, cần phải bền bỉ kiên trì, công việc bận bịu cũng không phải là không có cách: ngài hoàn toàn có thể lợi dụng trong lúc ngồi xe ngựa đi đường, có thể học tập trên xe ngựa, hay là trong lúc đang làm việc có thể bớt chút thời gian tiến hành học tập.

Ta đã dạy ngài về kiến thức căn bản, chỉ cần nắm giữ thuần thực các kiến thức căn bản, ngài có thể tiến hành tự học.

Khi Y Ti Na nói xong, trong lòng lại thầm mắng mình sao lại làm như vậy, có gì nặng lại chỉ cho Khang Tư một số phương pháp tự học chữ. (Có lẽ cô nàng sợ mất cơ hội gần gũi chỉ dạy cho hắn... hi hi...)

- Thì ra có thể như vậy.

Khang Tư gật đầu đã hiểu.

Y Ti Na mặc dù trong lòng đang tự ra lệnh cho mình, không nhắc tới đề tài công việc, nhưng vừa mở miệng lại nhin không được rất nghiêm túc:

- Khang Tư, tin tưởng ngài cũng biết Công chúa đã nâng đỡ trợ giúp rất nhiều cho ngài. Mặc dù nàng không nói gì, nhưng ta có trách nhiệm nói cho ngài biết sự thật.

Không biết tại sao, nghe được những lời này, trong lòng Khang Tư giật mình, nghiêm túc cẩn thận lắng nghe lời nói của Y Ti Na.

- Công chúa hiện tại có thể nói là đang ở thời điểm loạn trong giặc ngoài. Bên ngoài, không nói có hơn trăm vạn cây số vương lãnh thổ chưa được thu hồi, còn có Hắc Nham đế quốc vẫn luôn giương mắt nhìn rập, lần trước nước ta có thể có thời gian nghỉ lấy hơi, là nhờ Hoàng đế Hắc Nham đế quốc đột nhiên băng hà, đại quân mới tạm thời rút lui chờ đợi Hoàng đế mới lên ngôi.

Nhưng chờ sau khi Hoàng đế mới kế vị ổn định cục diện, nhất định sẽ là một hồi đại chiến diệt quốc người chết ta sống. Mà ở bên trong, ngoài mặt Công chúa là Nữ vương tương lai, nhưng trên thực tế Công chúa hiện tại chẳng những không có quyền nội chính, càng không có quyền quân sự, còn quyền tài chính càng không cần phải nói tới.

-A! Tại sao có thể như vậy?

Khang Tư mặt đầy vẻ không dám tin tưởng.

Khang Tư nhớ lúc trước nhìn biểu hiện của Công chúa, lúc thưởng phạt đều do ý muốn của mình, căn bản không có ai dám bằng mặt không bằng lòng, tại sao mới nửa năm thời gian, lại trở nên giống như tượng gỗ thế này?

Y Ti Na giải thích:

- Chủ yếu là Vương hậu nắm trong tay đám quan văn hai mặt hai lòng. Công chúa ban bố mệnh lệnh, căn bản không cách nào truyền lệnh xuống dưới. Tiếp nữa chính là Vương hậu sai phái thành chủ, lĩnh chủ các nơi tự do áp đặt khấu trừ khoản thuế, cuối cùng giao nộp thuế lên trên, căn bản là như muối bỏ bể, ngay cả duy trì bổng lộc của quan viên cũng rất miễn cưỡng, làm cho Công chúa phải sử dụng của riêng để duy trì sinh hoạt của hoàng cung.

- Không ngờ lại khấu trừ các khoản thuế? Đây chính là việc phạm pháp, Công chúa tại sao không xuất động quân đội?

Khang Tư cực kỳ kinh ngạc.

Bình dân vì nộp thuế thiếu một đồng mà bị bắt, hấn gặp không ít, tại sao những thành chủ kia khấu trừ khoản thu thuế cả khu vực, lại không có việc gì?

Y Ti Na bất đắc dĩ nói:

- Ôi, ta mới vừa rồi đã nói, công chúa căn bản không có quân quyền, quyền lực điều động tất cả quân đội, đều ở trong tay những Tướng quân ở quân bộ kia. Ngay cả điều động một vạn kỵ binh này cho ngài, Công chúa cũng phải lấy danh hiệu thành lập cấm vệ quân, mà còn phải tự mình dùng uy áp bức dùng lợi dụ dỗ mới chọn lựa lập ra được.

Nói gì đến việc điều động quân đội, đi chinh phạt những thành chủ khấu trừ thuế má kia. Hiện tại toàn bộ Khi Hồng quốc, cũng chỉ có quân đội trong tay ngài mới là quân đội của Công chúa.

Khang Tư trầm mặc một chút, hấn không nghĩ tới đường đường một Nữ vương tương lai, lại phải ăn nói nhả nhả mới có thể điều động quân đội.

Nghĩ tới đây, Khang Tư hỏi:

- Như vậy Công chúa điện hạ có phân phó gì cho hạ quan?

- Rất đơn giản, vừa chinh phạt đám thổ phi cường đạo, vừa thu nhận bọn họ vào biên chế, tăng cường thao luyện binh sĩ. Chờ đến khi thu phục lại khu vực này, ngài đã nắm trong tay mấy vạn quân tinh nhuệ. Đến lúc đoàn quân chiến thắng, trở về thủ đô chấn nhiếp mọi người, Công chúa mới có thể lên ngôi hoàng đế, chân chính quản lý tốt quốc gia này.

Y Ti Na nói có chút kích động, việc này là Ngã Lệ Ti thảo luận đề ra với nàng. Theo nhận thức của nàng, quốc gia hỗn loạn đến mức này, nguyên nhân nhất định là do quân quyền phân tán.

Vốn Khang Tư vẫn lo lắng mình làm không được nhiệm vụ Công chúa giao, không nghĩ tới lại như vậy? Việc khác hấn không dám chắc, nhưng chuyện thu phục đám thổ phi này với huấn luyện binh sĩ, đoạn đường từ thủ đô đến đây cũng đã làm rồi, tin tưởng có bọn Tạc Lạp, Y Đạt trợ giúp, hấn là không có vấn đề gì.

Khang Tư thở phào nhẹ nhõm:

- Xin đại nhân trở về bẩm với Công chúa điện hạ, hạ quan nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Đúng rồi, lúc khuếch trương binh lực, xưng hiệu bên ngoài nên giữ nguyên là biên chế Phó tướng, không nên quá phô trương.

Y Ti Na nhắc nhở.

- Hạ quan hiểu.

Khang Tư mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng thờ dài.

Ngày sau không thể tăng thêm biên chế quân đội, điều này cũng có chút khổ não, chờ đến lúc binh lực có năm quân đoàn, chẳng lẽ Tướng quân Quân đoàn trưởng thực tế, lại vẫn chỉ cấp bậc Thiên tướng? Thật không biết phải làm thế nào?

Y Ti Na đang muốn nói gì, nhưng thấy Khang Tư đang suy nghĩ điều gì, hơn nữa yến hội đã sắp kết thúc, chỉ có thể thăm thở dài, trong lòng mặc dù tiếc nuối, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Quyển 4: Khai Nhất Báo Ngụy

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Mở rộng biên chế quân đội.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khang Tư dẫn các Trưởng quan ra cửa thành đưa tiễn Y Ti Na.

Vốn Khang Tur muốn hộ tống Y Ti Na rời khỏi vùng đất này, nhưng không có người nào đồng ý, không thể làm gì khác hơn chỉ đành điều một Thiên đội kỵ binh hộ tống Y Ti Na rời đi. Đám người Tạc Lạp vẫn còn thấy có chút kỳ quái.

Đại thần quan đại nhân vốn đã có một Thiên đội cấm vệ kỵ binh cùng trở về, tại sao còn phải tăng thêm một Thiên đội kỵ binh?

Phải biết rằng đây chính là một ngàn kỵ binh đấy, lực chiến đấu của chúng bằng một lữ đoàn bộ binh. Còn từ thành Khai Nhất đi vào trong lãnh thổ, đều dưới sự khống chế của quân đội Khang Tur, vậy cần gì phải lo lắng như vậy chứ?

Mặc dù dưới yêu cầu cực lực của Khang Tur, các Trưởng quan cũng không có ý kiến nữa, nhưng hai Liên đội trưởng được phái đi và Y Ti Na, đều đồng thời phản đối: chuyển đi trở về này, đâu có tốn bao nhiêu thời gian?

Hai Liên đội trưởng phản đối hoàn toàn vô dụng, nhưng Y Ti Na đem cái móc sư phụ ra, lại làm cho Khang Tur không cách nào từ chối, cuối cùng Y Ti Na thắng lợi, chỉ mang theo một Thiên đội cấm vệ kỵ binh trở về thủ đô.

Bên trong quân doanh, Khang Tur, Y Đạt và năm đại Thiên tướng lúc đầu tụ tập chung một chỗ, cũng không có hàn huyên gì. Hội nghị triệu tập đủ người, Tạc Lạp đầu tiên hướng Khang Tur nhắc nhở:

- Đại nhân, cứ mãi ôm cây đợi thỏ thế này cũng không phải là biện pháp. Hay là phải tìm cho được sào huyệt của bọn cường đạo, hoặc là dẫn dụ bọn chúng tới để tiêu diệt mới được.

Khang Tur lắng nghe gật gù đầu, xem ra Tạc Lạp cũng biết tình trạng Công chúa không ổn, nếu không Tạc Lạp vốn định cùng bọn cường đạo so với nhau xem ai chịu đựng được lâu hơn, căn bản sẽ không đưa ra ý kiến chủ động xuất kích tiêu diệt bọn cường đạo.

- Đúng vậy, binh sĩ phía dưới đã có lời oán thán: nói cái gì huấn luyện quá lâu cũng không đi đánh dẹp cường đạo, tinh thần cũng chìm xuống mất.

Y Đạt tiếp lời nói.

Hắn là đội trưởng thân binh, rất tận tụy với chức vụ, nên tinh thần quân sĩ như thế nào, trong quân có lời đồn đãi gì, Y Đạt đều rất rõ ràng.

- Nhưng thám báo của chúng ta đã trải rộng khắp khu vực này, hoàn toàn không có phát hiện dấu vết nào. Cho dù muốn đánh, nhưng tìm không được địch nhân, lấy gì mà đánh?

Cách Nạp một trong số Thiên tướng bất đắc dĩ nói.

Binh sĩ dưới trướng của Cách Nạp là thiện chiến nhất, đáng tiếc tìm không được địch nhân, khiến bọn chúng bức tức không có chỗ phát tác, làm cho Thiên tướng Cách Nạp này cũng bị binh sĩ cuốn lấy gây phiền hà.

- Không bằng chúng ta đi dẫn rấn xuất động, thế nào? Phái ra một đội nhỏ binh sĩ hoạt động giống trống kua chiến khắp nơi. Địch nhân chắc chắn sẽ không dễ mặc cho chúng ta phản kích không coi bọn chúng vào đâu. Đến lúc bọn chúng xuất động, đại quân chúng ta mai phục ở phía sau, có thể tiêu diệt được bọn chúng.

Chiêm Mỗ Tur một Thiên tướng khác đề nghị.

Chiêm Mỗ Tur trước khi gia nhập quân đội là một tiểu thị dân có chút văn hóa. Khi trở thành vị trí cao Thiên tướng này, cả ngày đều suy mưu tính kế, muốn biểu hiện một chút ta đây khác với người khác.

Có điều phần lớn các mưu kế của hắn, cũng không có tác dụng gì.

Khang Tur vẫn không nói gì, Thiên tướng Mã Đa đã lắc đầu nói:

- Kế này vô dụng, phải biết rằng kế hoạch này chúng ta trước kia đã dùng qua, kết quả thế nào? Địch nhân quyết tâm muốn làm con rùa rút đầu, hoàn toàn không lộ mặt!

Mã Đa cũng giống như Cách Nạp, đều là phần tử hiếu chiến, nhưng cũng như nhau đều không tìm được bóng dáng địch nhân, khiến hắn vừa tức giận vừa không biết làm sao.

- Vậy chúng ta dứt khoát điều động binh mã, lấy thành Khai Nhất làm trung tâm hướng ra ngoài quấy động đi, ta thật không tin bọn cường đạo kia vẫn cứ án binh bất động!

Chiêm Mỗ Tur lần nữa đề nghị.

- Ngươi nói, ngươi làm như vậy, mặc dù có thể dẫn dụ bọn cường đạo ra, nhưng bọn cường đạo cả khu vực và quân đội của các thành chủ, cũng sẽ cùng ra! Đừng quên, chỉ một khu vực này bọn cường đạo và tư binh của đám quý tộc kia, đã vượt qua ba mươi vạn, còn cả vùng đất hỗn loạn này cũng có thể tới hơn trăm vạn quân.

- Mấy vạn quân của chúng ta đây nhiều nhất chỉ là số lẻ của người ta. Đến lúc đó chúng ta phá vỡ thế cân bằng của vùng đất này, không phải là kẻ chạy trốn thảm hại về thủ đô, thì cũng là toàn quân chết hết.

Thiên tướng Tư Đặc này giờ không có lên tiếng cất tiếng nói.

Trong số năm đại Thiên tướng, chân chính có chút biết quan sát tình hình chung, ngoài Tạc Lạp là người xuất thân từ quân chính quy ra, thì Tư Đặc xuất thân là thầy giáo dạy học.

Nếu như hắn không phải vì đắc tội với quý tộc, không có chỗ trốn, chỉ sợ cũng sẽ không gia nhập quân đội.

- Thế này không được, thế kia cũng không được. Vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Chiêm Mỗ Tư thấy đề nghị của mình cũng bị phủ quyết, không khỏi đứng dậy gào lên.

Giờ phút này ánh mắt của mọi người đều chiếu vào Tạc Lạp.

Mặc dù trên danh nghĩa Khang Tư là Quan chỉ huy của bọn họ, nhưng trừ chém giết người tương đối lợi hại ra, bình thường cũng không có biểu hiện năng lực lãnh đạo xuất sắc gì để cho người khác tin phục.

Có thể nói, thời gian hơn một tháng hôn mê kia, mặc dù ở trong lòng bọn binh sĩ bình thường, Khang Tư vẫn là một Chiến Thần cao cao tại thượng. Nhưng trong đám Trưởng quan, uy tín của hắn đã bắt đầu tuột xuống, còn Tạc Lạp và Y Đạt thì lại vượt trội hơn Khang Tư.

Dĩ nhiên, nếu nói các Trưởng quan không phục chỉ huy Khang Tư, vậy cũng không đúng, dù sao Khang Tư có được quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự, hơn nữa hai người Tạc Lạp và Y Đạt đều tận tâm phụ tá cho Khang Tư. Vậy ai dám tìm phiền toái chứ?

Lúc này Khang Tư cũng giống như những người khác, cùng nhìn Tạc Lạp, chờ hắn nói ra biện pháp tốt.

Thấy thần sắc của mọi người, Tạc Lạp mở miệng đang định nói gì bất thành lời của phòng mở bật ra, hai thân binh đỡ một kỵ binh đi vào, thân thể hắn bạc nhược thâm hại giống như đã trải qua chặng đường dài sóng gió.

Không đợi mọi người hỏi thăm, một thân binh liền giành trước nói:

- Đại nhân, kỵ binh thám báo trinh sát được một số động tĩnh của bọn cường đạo.

Mã Đa và Cách Nạp lập tức hưng phấn nhảy dựng lên hô:

- Ha ha! Bọn cường đạo chết tiệt này cuối cùng xuất hiện rồi! Đại nhân, điều động binh mã tiêu diệt bọn chúng!

Phần sau câu này là hướng về Khang Tư nói. Bất kể thế nào, toàn quân cũng chỉ Khang Tư mới có quyền được điều động.

Tạc Lạp đầu tiên là trợn mắt nhìn Mã Đa và Cách Nạp sau đó mới đưa mắt nhìn Khang Tư xin ý kiến:

- Đại nhân, hay là trước tiên hỏi rõ tình hình đi.

Khang Tư gật đầu, còn chưa kịp lên tiếng hỏi thăm, tên thám báo kia đã hít một hơi ổn định lại hơi thở, xong vội vàng báo cáo với Khang Tư:

- Đại nhân, mục tiêu của bọn cường đạo là đội ngũ của Đại thần quan đại nhân!

- Cái gì?

Tất cả mọi người nhảy dựng lên, Khang Tư lại càng hết sức nôn nóng đã định phóng ra ngoài, nhưng bị Tạc Lạp kéo lại.

Không để ý đến Khang Tư đang vùng vẫy, Tạc Lạp trực tiếp hướng thám báo hỏi:

- Địch nhân có bao nhiêu người? Bộ binh hay là kỵ binh? Cách đây bao xa? Cách đội ngũ của Đại thần quan bao xa?

Vốn đang giãy dụa Khang Tư nghe được, lập tức an tĩnh lại, trong lòng hắn xấu hổ một hồi: "Tình huống như thế nào mình cũng chưa có hiểu rõ đã định phát binh, thật là ngu xuẩn hết chỗ nói."

- Nói chính xác thì số lượng không rõ ràng lắm, nhưng mà chúng xuất hiện ở khắp núi đồi, chừng bốn năm vạn người, tất cả đều là bộ binh, ở cách chúng ta chừng tám mươi cây số, bọn chúng cách đội ngũ của Đại thần quan, tối thiểu còn có ba mươi cây số.

Tên thám báo cuống quýt nói.

Nghe nói như thế, trừ Khang Tư thở nhẹ một hơi, toàn bộ những người khác thì mặt đỏ tới mang tai mắng to:

- Đáng chết!

Khang Tư có thể chưa hiểu, nhưng bọn Trưởng quan hắn lại rất rõ ràng, từ thành Khai Nhất tới thủ đô là khu vực đã kiểm soát, thuộc phạm vi thế lực của quân đội Khang Tư. Cũng chính là hậu phương.

Lúc này địch nhân lại xuất hiện tại hậu phương của mình tám mươi cây số mới bị phát hiện, có thể suy nghĩ biết được sào huyệt của địch nhân ở chỗ nào đó ngay tại hậu phương của mình.

Mấy vạn địch nhân ẩn nấp ở hậu phương của mình lâu như vậy, mình chẳng những không phát hiện, vẫn một mực ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của địch nhân. Địch nhân nhất định đang cười nhạo những đám ngu ngốc này. Lần này thật đúng là mất hết mặt mũi của quân gia rồi.

Tạc Lạp phần nộ kèm theo chút xấu hổ nhìn Khang Tư nói:

- Đại nhân, xuất binh đi!

Đã sớm chờ không nổi Khang Tư vội vàng gật gật đầu đáp ứng.

Tiếng kèn tập hợp ở thành Khai Nhất vang lên, quân đội trú đóng bốn phía thành Khai Nhất, lập tức trang bị đầy đủ tập trung tới giải đất bằng trước cửa thành.

Nông dân ở xung quanh Thành Khai Nhất, cũng nghe được tiếng kèn hiệu, trong lòng đều thầm mừng địch nhân đã đắc tội với quân đội của Khang Tư.

Thật vất vả mới sinh sống ổn định mấy tháng nay, tại sao những tên đáng chết này tới quấy rầy chứ?

Hy vọng quân đội của Khang Tư đại nhân có thể giành được thắng lợi; chỉ khi Khang Tư đại nhân thắng lợi, những người dân mình mới có thể có cuộc sống an ổn.

Các Liên đội trưởng kỵ binh đang ở khắp nơi kết thân tìm hiểu để lựa chọn Thiên tướng, nghe được kèn hiệu, trước tiên chạy tới điểm tập hợp, dưới sự hướng dẫn của Trưởng quan, biểu hiện ra thần thái kỷ luật nghiêm minh. Kẻ ngu ngốc mới bỏ phí cơ hội có thể khoe mẽ trước mặt Trưởng quan cao cấp.

Nhìn hàng ngũ và trang bị của binh sĩ, có thể thấy được công lao của đám Tạc Lạp, Y Đạt đã bỏ ra. Trừ trang bị cá nhân của binh sĩ, lương thực của binh sĩ tất cả cũng đều vận chuyển xong, đi theo phía sau đội ngũ. Có thể nói không cần phải chuẩn bị thêm cái gì nữa, những binh lính này đã có thể trực tiếp ra ngoài chiến đấu.

Khang Tư đứng ở trên tường thành, lần đầu tiên nhìn thấy đội quân biên chế mở rộng của mình, đội quân ba bốn vạn thật đúng là khí thế hào hùng, nhìn mát mắt không thấy được đầu cuối.

Cho dù Khang Tư tự mình đã từng đối mặt với mấy ngàn người, nhưng bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, hẳn cũng không khỏi có chút khản trương.

Nhưng tình hình khẩn cấp, khiến hắn lập tức dứt bỏ những suy nghĩ này, hắng giọng nói:

- Chư vị tướng sĩ! Quân thám báo nhận được tin, có một số tên cường đạo ở hậu phương của chúng ta chừng tám mươi cây số. Đang truy kích Đại thần quan đại nhân trên đường trở về thủ đô. Chúng ta xuất động lần này, chính là muốn để Đại thần quan bình yên trở lại thủ đô, hơn nữa giải quyết triệt để bọn cường đạo ẩn nấp ở hậu phương của chúng ta!

Khi biết được tin tức kia, toàn quân đầu tiên là thoáng yên tĩnh một cái, tiếp theo chính là một cảnh náo động xôn xao.

Khang Tư mặc dù không nghe được binh sĩ ở nơi xa đang nói cái gì, nhưng nghe binh sĩ ở phía trước hô to:

- Mẹ kiếp! Bọn cường đạo này không ngờ cũng không còn lẫn trốn vài nước tiểu, lại dám có chủ ý đánh Đại thần quan? Thật là không biết sống chết là gì!

- Con bà nó! Bọn cường đạo này quả là lớn gan, lại dám trốn ở hậu phương của chúng ta!

- Đội Thám báo làm ăn cái quái gì không biết? Địch nhân chạy đến hậu phương chúng ta tám mươi cây số mới phát hiện?

Dù nói gì cũng có, có điều đến cuối cùng, lời nói của bọn binh sĩ từ từ thống nhất cùng một điểm đó chính là:

- Giết chết bọn chúng! Giải cứu Đại thần quan!

Khang Tư phất tay ra hiệu, các Trưởng quan phía dưới trấn tĩnh tâm thần ước thúc bộ hạ, không bao lâu nơi nơi hoàn toàn yên tĩnh lại, Khang Tư trực tiếp ra lệnh:

- Đội Kỵ binh do ta chỉ huy, tất cả binh sĩ dưới trướng phó Thiên tướng thứ năm thứ sáu, lưu lại phòng thủ thành Khai Nhất, các Trưởng quan còn lại lập tức chỉ huy đội quân của mình, theo ta lên đường!

Nói xong liền theo thân binh bước xuống tường thành.

Trong năm đại Thiên đội dưới trướng của Khang Tư, hễ là binh sĩ của Phó Thiên tướng thứ năm thứ sáu chỉ huy, đều là binh sĩ địa phương, cũng chính là tân binh.

Hiện tại việc cứu viện là chính, tiêu diệt địch nhân là phụ, cũng không phải là lúc huấn luyện tân binh, cho tất cả nên tân binh đều lưu lại phòng thủ. Quyết định này cũng là Tạc Lạp đã nhắc nhở Khang Tư.

Khang Tư trong vòng bảo vệ của thân binh ở trước đội kỵ binh, vung tay lên, hét to:

- Tiến quân!

Một tiếng lệnh truyền ra, thật đúng là vạn mã sôi trào, tiếng vó ngựa lập tức vang dội khắp bầu trời như tiếng sấm rền.

Đội kỵ binh theo Khang Tư đi trước một bước, các Trưởng quan khác cũng đều tự chỉ huy đội ngũ của mình rào bước tiến về phía trước.

Cùng so sánh bộ dáng, nét mặt của đội quân lưu lại phòng thủ cũng chỉ có thể thấy đầy vẻ u sầu thương tiếc.

Đặc biệt là những lão binh mới thắng lên làm Trưởng quan đó, thật vất vả mới có thể chỉ huy binh sĩ, nhưng đánh giặc lại không có phần. Bọn họ buồn bực, chỉ có thể đem nỗi giận trút lên người bọn tân binh! Nhất định phải huấn luyện cho bọn chúng mạnh mẽ như đám lão binh!

Ôi thôi! Khi đại quân vừa rời đi, tiếng gào phẫn nộ của các Trưởng quan lưu lại phòng thủ lập tức vang lên, bọn tân binh chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, tiếp nhận sự ngược đãi của các Trưởng quan.

-o-o-o-

Trong phủ thành chủ thành La Đặc, một nam tử trung niên đi tới trước mặt Tây Lôi Tư đang đọc sách.

Tây Lôi Tư nhìn thấy nam tử trung niên này, lộ ra một nụ cười rất tươi:

- Có động tĩnh gì không?

Trung niên nhân cung kính nói:

- Có, thiếu gia, khi Khang Tư nhận được tin tức, dẫn một vạn kỵ binh và hai vạn lão binh xuất động, còn lại một vạn tân binh lưu lại phòng thủ.

Nói xong đưa một tờ giấy cho Tây Lôi Tư.

Tây Lôi Tư nhìn tờ giấy một lúc cười nói:

- Đám cường đạo kia thật đúng là kém cỏi, vốn ta còn tưởng rằng, ít nhất phải đến lúc đám cường đạo bao vây Y Ti Na, Khang Tư mới nhận được tin tức, không nghĩ tới những tên cường đạo này vừa lên đường, Khang Tư cũng cùng một lúc xuất binh.

Người trung niên lắc đầu:

- Tiểu... Thiếu gia, nếu ngài biết kia bọn cường đạo vô dụng như vậy, tại sao còn muốn lợi dụng bọn chúng, kế hoạch để chúng thực hiện có thể không có thu hoạch nhiều đâu?

- A ha, quân gia, bọn chúng mặc dù vô dụng, nhưng có thể làm cho vùng đất này vẫn giữ được thế hỗn loạn, kéo dài đến khi chủ nhân trở lại.

Tây Lôi Tư vừa nghịch tờ giấy vừa nói.

Động tác nghịch tờ giấy của hắn rất giống nữ tính, nếu để cho các đầu lĩnh cường đạo nhìn thấy, sợ rằng sẽ ói đầy đất.

- Thiếu gia, mặc dù người nọ thân phận cao quý, nhưng ngài cũng không cần gọi hắn là chủ nhân!

Gã quản gia trung niên tròn to mắt bắt mắt nói.

Tây Lôi Tư nghe nói như thế, có chút cảm xúc nói:

- Ngươi không thể hiểu được.

Gã quản gia trung niên há miệng muốn nói cái gì, nhưng thở dài, ngậm miệng, hoàn toàn yên tĩnh.

Tây Lôi Tư cười nói:

- Ta biết ngươi quan tâm tới ta, chẳng qua đây là quyết định của ta, ta biết đúng sai... Được rồi, không nói những thứ này, những tên quý tộc béo phì đầu heo kia thế nào rồi?

Tây Lôi Tư cười nói:

- Ta biết ngươi quan tâm tới ta, chẳng qua đây là quyết định của ta, ta biết đúng sai... Được rồi, không nói cái này nữa, những tên quý tộc béo phì đầu heo kia thế nào rồi?

Gã quản gia trung niên nói giọng có chút bất đắc dĩ:

- Do chuyện lần trước bọn họ bị cường đạo đánh cướp không được giải quyết, hơn nữa thường ngày bọn họ cũng không để vào mắt bọn mình hữu xuất thân cường đạo này. Hiện tại cứ dựa vào bọn họ chuẩn bị hai phương pháp:

Một là gây dựng một liên minh khác, thành lập bọn họ làm sức mạnh quân sự của chính mình. Hai là tạo thành liên minh dựa vào toàn bộ các quý tộc, nhưng dù sao chúng ta cũng phải cùng nắm giữ quyền lãnh đạo.

Tây Lôi Tư cười lạnh nói:

- Hừ, ai bảo bọn hần không tin giải thích của ta? Được rồi, tùy ý bọn họ đi thôi, dù sao càng hỗn loạn đối với chúng ta càng tốt. À, rốt cuộc là ai ở sau lưng ủng hộ liên minh cường đạo phương Nam và liên minh quý tộc, chuyện này đã điều tra xong chưa?

- Chính xác thì không có chứng cứ, nhưng liên minh cường đạo ở phương Nam, đại khái có thể kết luận là đệ đệ của người nọ ủng hộ, còn liên minh quý tộc thì phát hiện có gặp gỡ với tầng lớp cao của Từ Tâm Quốc. Căn cứ vào điều tra liên minh lính đánh thuê ở phương Đông kia, cũng không có người ủng hộ phía sau, coi như là ngư tử ngư mã tầm mã tự động cấu kết với nhau.

Người trung niên nói:

Tây Lôi Tư gõ gõ bàn:

- Ủ hừ, Khi Hồng Quốc mất đi quyền kiểm soát khu vực này, cũng chưa tới một năm. Mới có chút thời gian như vậy, đã xây dựng hai tổ chức đến ngay cả ta cũng không thể phái người quấy rối được? Điều này nói rõ bọn họ đã sớm phái tay lão luyện đến nơi này, chẳng qua là gặp phải thời cơ tốt, giống trống khua chiêng nhảy ra mà thôi.

Bất quá cũng không có cái gì, nếu như hai tổ chức này là cùng một người khổng lồ, cũng có chút phiền toái. Tên đệ đệ của chủ nhân thật lợi hại a, thoát nhìn ốm yếu, nhưng nắm giữ nắm trong tay hết thảy. Ta dám nói, chủ nhân gặp phải nhiều phiền toái như vậy, cũng là do hần gây ra.

Gã quản gia trung niên cười nói:

- Yên tâm đi, thiếu gia, hần của ngài hiện nay mặc dù bị giam lỏng, nhưng ca ca của hần cũng lo ngại phản ứng của thần dân. Nghe nói đã buông lỏng việc giam lỏng hần, chấp thuận cho hần gặp mặt các Trưởng quan trực thuộc. Theo tôi dự đoán, tên ca ca có thể sẽ đồng ý yêu cầu của hần.

Tây Lôi Tư trên mặt lập tức nổi lên đỏ ửng, có chút hờn dỗi nói:

- Cái gì hần của ta chứ?

Câu tiếp theo không có nói ra, bởi vì hần đã bị ánh mắt cổ quái của gã quản gia trung niên kia, khiến hần ngượng ngùng cúi đầu.

Một lúc lâu sau, gã quản gia đợi Tây Lôi Tư hết xấu hổ, mới lên tiếng nói:

- Khu vực kiểm soát của Khang Tư hiện giờ chỉ có một vạn tên tân binh, phải cho bọn chúng nếm một chút phiền toái chứ?

Nghe nói như thế, Tây Lôi Tư lập tức khôi phục diện mạo tinh ranh, gật đầu nói:

- Dĩ nhiên rồi, nếu không làm sao có thể khiến khu vực này càng thêm hỗn loạn được?

Nói đến đây, trong lòng Tây Lôi Tư thầm nghĩ: “Chủ nhân, ta nhất định sẽ làm rối tung tình thế cả khu vực này, biến thành trạng thái có lợi nhất để ngài phát huy!”

-o-o-o-

Không yên lòng cho Khang Tư, Tạc Lạp giao đội quân cho trợ thủ, tự mình cưỡi ngựa chạy theo, vụt roi giục ngựa đuổi rút theo Khang Tư đang thúc ngựa chạy như bay, hần hướng Khang Tư ra dấu bảo chạy chậm lại sau đó đề nghị:

- Đại nhân, thừa cơ hội này giải quyết cho xong vấn đề Trưởng quan của đội kỵ binh này luôn?

- Ủ?

Khang Tư đầu tiên là sững sờ một chút, nhưng hần được đám Tạc Lạp chỉ giáo một thời gian ngắn, nên rất nhanh liền hiểu được:

- Ngài muốn nói để cho những tên Liên đội trưởng kia, lấy việc cạnh tranh quân công lần này chọn người làm Thiên tướng?

Tạc Lạp trấn an gật đầu nói:

- Đúng vậy, ngài xem có được không?

- Được, chờ đến lúc gặp quân địch, ta sẽ nói với bọn họ.

Khang Tư gật đầu đồng ý. Nói đến đây, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, than thở lắm lắm:

- Con người đều là theo đuổi điều lợi.

Nghe nói như thế, Tặc Lạp sững sờ một chút, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra vị đại nhân này cũng không phải là không hiểu nhân tình thế sự. Có điều tại sao ông ta lại không hiểu được phong tình như thế chứ?”

Mặc dù Khang Tư thoát nhìn thật giống như không hiểu biết nhân tình thế sự, nhưng hắn xuất thân là trẻ mồ côi, có thể còn sống sót ở thời đại hỗn loạn u ám này, thì làm sao có thể không biết chứ?

Chỉ là hắn không thèm để ý, cho nên biểu hiện của hắn giống như là không biết gì. Nhưng tình ý của Công chúa đối với hắn, và hảo cảm của Đại thần quan đối với hắn, Khang Tư càng không thể nói là không biết.

Chỉ là hắn không muốn suy nghĩ nhiều mà thôi. Trong suy nghĩ của hắn, tình cảm giống như là món đồ xa xỉ, không phải là người bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào địa ngục như hắn có thể hưởng thụ được.

Chạy như bay sau mấy canh giờ, tên thân binh trình sát phía trước chạy về báo cáo:

- Đại nhân, lộ trình quân ta cách địch quân chỉ chừng hai mươi cây số.

Giờ phút này đám Trường quan Tặc Lạp đối với năng lực của bọn cường đạo, đều là xì mũi xem thường, bởi vì hơn một vạn kỵ binh kia mạnh mẽ phi tới trước, chỉ cách mình có hai mươi cây số, bụi mù tung bay đầy trời kia từ xa bọn cường đạo đã có thể trông thấy.

Mà dọc theo đoạn đường bọn họ phóng ngựa tới, bọn cường đạo cũng không có phản ứng gì, chứng tỏ bọn cường đạo căn bản là không có phái quân đi thám báo, mà đây lại chính là ở hậu phương của địch quân, Thật rõ ràng bọn chúng quá lơ là quá sai sót.

- Đội ngũ của Đại thần quan đâu?

Khang Tư vội vàng hỏi.

- Đội ngũ Đại thần quan chưa có đụng với địch nhân, nhưng kỳ quái chính là, bọn họ cũng không có tăng tốc đi tới.

Nghe tên thân binh nói, mọi người đều thoáng sững sờ, chẳng qua vừa suy nghĩ chút đã hiểu, bọn họ đều là kỵ binh dù có chậm chạp như vậy, chỉ sợ là cũng chưa có phát hiện bọn cường đạo ở phía sau. Nguồn truyện: Y

Bất quá mấy vạn người đang đuổi theo sau, Đại thần quan bọn họ không ngờ cũng không có phát hiện ra? Cũng thật quá khinh địch, những tên Trường quan kỵ binh kia quả thực là vô dụng y như bọn cường đạo. Nhưng nghĩ lại cũng không có thể trách bọn họ, dù sao ai mà ngờ tới, ở hậu phương lại ẩn núp nhiều cường đạo thế này chứ?

- Có điều là chúng ta phát hiện, bọn cường đạo đuổi theo Đại thần quan cũng không có tăng thêm tốc độ, ngược lại là dừng lại ở xung quanh tạo thành trận hình nửa vòng, sau đó mới thông thả đi tới, hơn nữa đội hậu trận của bọn chúng, lại tiến hành đề phòng chúng ta bên này.

Tin tức báo cáo tiếp theo của tên thân binh khiến cả đám Khang Tư thất kinh.

Nửa vòng vậy? Bọn cường đạo lại bày ra trận hình này, nếu như không phải là đột nhiên biến thành ngu ngốc, vậy thì chứng tỏ phía trước đội ngũ Đại thần quan, còn có một số lượng lớn bọn cường đạo tạo thành một nửa vòng vây khác!

Có làm hay không? Hiện tại bọn cường đạo bốn năm vạn này, lại chẳng qua là chịu trách nhiệm ngăn chặn đám viện quân mình, vậy đám cường đạo ngăn chặn đường đi phía trước của Đại thần quan, lại có tới bao nhiêu người đây? Cái hậu phương lớn của quân mình, rốt cuộc còn ẩn tàng bao nhiêu bọn cường đạo đây?

Khang Tư ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, Đại thần quan rời đi vào buổi sáng, hiện tại đã là xế chiều, xét theo hành động của bọn cường đạo, hẳn là nội trong hôm nay cũng sẽ không ra tay với Đại thần quan.

Ở ngoài đồng hoang vắng tối đen, tùy thời đều có thể để cho Đại thần quan chạy thoát, phải biết rằng hộ tống Đại thần quan cũng là một ngàn kỵ binh đấy.

- Tìm một địa phương gần nước đóng quân nghỉ ngơi, phái người đón quân đội phía sau, tiếp tục cho lính thám báo giám thị động tĩnh của bọn cường đạo.”

Khang Tư ra lệnh.

Sau khi mệnh lệnh truyền đạt xuống, cũng tìm được chỗ đóng quân, Khang Tư quay sang Y Đạt nói:

- Phái người đi gọi tất cả Trường quan kỵ binh cấp Đại đội trưởng trở lên, tới đây.

Y Đạt hiểu Khang Tư muốn tuyên bố chuyện tuyển chọn Thiên tướng, lập tức cho thân binh đi truyền lệnh.

Kỵ binh không có mang bao nhiêu lương thực, cho nên sau khi bố trí doanh trại đơn giản, liền tốp năm tốp ba cỡi yên cương ngựa, dắt đến bờ sông cho ngựa uống nước và tắm rửa.

Ôn Tư là Đại đội trưởng kỵ binh quản lý một trăm người, giờ này hẳn đang dẫn bộ hạ tắm rửa cho ngựa.

Một Tiểu đội trưởng thủ hạ của Ôn Tư tiến lại gần nói:

- Trưởng quan, chuyện Liên đội trưởng bọn họ tranh tuyển Thiên tướng, tại sao ngài không tham gia?

Ôn Tư thuận miệng đáp:

- Còn không phải là bởi vì các liên đội tuyển chọn Liên đội trưởng của mình, mọi người đếm phiếu cũng giống nhau, còn làm cái gì mà làm.

Tiểu đội trưởng còn chưa kịp lên tiếng, một tên tiểu binh bên cạnh đã thờ dài nói:

- Ái chà, khó trách gần đây Liên đội trưởng đều tìm tới ta không ngừng nịnh nọt, hóa ra là đi kiếm phiếu đây.

- Đúng vậy, nghĩ tới Liên đội trưởng cao cao tại thượng tìm tới tiểu binh chúng ta nịnh nọt này nọ, bộ đáng xin xỏ chúng ta đầu phiếu cho hắn, thật cảm thấy thoải mái cả người. Thật không nghĩ tới, chức quan của đội quân này, lại là do những tiểu binh chúng ta tuyển chọn ra. Nếu như ta được hoan nghênh, vậy chẳng phải là ta có thể một bước lên trời trở thành Thiên tướng sao?

Một tên binh sĩ khác thần sắc có chút khó ngửi nói:

Tiểu đội trưởng lập tức khinh bỉ nói:

- Hừ, cũng không nhìn thử xem cái bộ dáng mỡ mỗ không thương, cừu cừu không yêu của ngươi, còn muốn làm Thiên tướng? Nằm mơ giữa ban ngày à! Nếu như là Đại đội trưởng chúng ta còn có thể, các ngươi nói xem có đúng?

Lời nói của hắn lập tức được bọn binh sĩ bốn phía đồng ý, rối rít tranh nhau:

- Đúng nha, nếu là Đại đội trưởng chúng ta có tư cách tranh tuyển, tuyệt đối có thể làm Thiên tướng!

Ôn Tư phát tay một cái:

- Không nên nói vậy, việc bổ nhiệm Trưởng quan, không phải những người chúng ta có thể thảo luận.

Lời nói vừa dứt, một thanh âm tiếp lời nói:

- Ta nói Đại đội trưởng nói vậy cũng không đúng: Binh sĩ bỏ phiếu lựa chọn Trưởng quan, đó là chúng ta chấp hành mệnh lệnh của Trưởng quan cao nhất tại đây. Nếu như ngươi có thể tham gia tranh tuyển, ta nhất định bỏ cho ngươi một phiếu!”

Người nói là Trung đội trưởng thủ hạ của Ôn Tư.

Ở trong quân đội trước kia, do không cùng một Trưởng quan bổ nhiệm, cho nên gã Trung đội trưởng này thường hay đá giò lái Ôn Tư, nhưng từ khi chuyển tới đội quân này tất cả Trưởng quan đều do Khang Tư bổ nhiệm, gã Trung đội trưởng đã bắt đầu hòa hoãn các mối quan hệ với mình.

Ôn Tư đối với gã Trung đội trưởng này cũng không có gì thành kiến gì, ngược lại rất bội phục tin tức nhanh nhạy của hắn. Dù sao mới vừa tới đội quân này, khi mình còn chân ướt chân ráo không biết gì, hắn đã có quan hệ tốt với đám thân binh của Khang Tư đại nhân. Nghĩ tới đây, Ôn Tư không khỏi cười nói:

- Tại sao? Lại có tin tức gì mới à?

Gã Trung đội trưởng thấy binh sĩ cũng vắng tai nhìn mình, không khỏi đắc ý cười một tiếng, sau đó ra vẻ thần bí nói:

- Nghe nói chuyện bỏ phiếu lựa chọn Thiên tướng thất bại, Khang Tư đại nhân lấy lại quyền bổ nhiệm Trưởng quan, chuẩn bị trực tiếp bổ nhiệm đấy.

Nghe nói như thế, bọn binh sĩ lập tức thờ dài ai oán nói:

- Ôi, thật đáng tiếc! Sau này không còn được hưởng thụ cảm nhận Liên đội trưởng nịnh bợ mình nữa rồi.

Đang lúc Ôn Tư định nói cái gì, một thân binh của Khang Tư chạy đến bờ sông kêu lớn:

- Theo khẩu lệnh của Khang Tư đại nhân, tất cả các Trưởng quan Đại đội trưởng trở lên, lập tức tới trước soái trường nghe lệnh!

Nghe nói như thế, trong lòng đám người Ôn Tư đều ở hiện lên một câu: “Xem ra phải quyết định chọn người làm Thiên tướng rồi.”

Nói là soái trường, cũng chẳng qua là dùng mấy tấm bố dài phủ lên cọc gỗ mà thôi, bên trong trường cũng đều là bùn đất như nhau, trừ một chiếc ghế, cũng không có cái gì khác.

Vốn Khang Tư muốn chuẩn bị thêm một cái ghế cho Tạc Lạp, nhưng Tạc Lạp lấy lý do không thể có quyền đặc biệt đó từ chối, rồi cùng Y Đạt một trái một phải đứng ở phía sau Khang Tư.

Ngồi ở trên ghế Khang Tư thấy các Trưởng quan nói liên đi vào không dứt. Người tới nhiều đến nỗi khiến thân binh không làm sao được phải mở rộng phạm vi căn lều. Nhưng cho dù như vậy, khi những Trưởng quan này tập trung đầy đủ, vẫn đông nghẹt trong căn lều. Hắn không khỏi có chút trợn tròn mắt ngạc nhiên, lúc này hắn mới nhớ tới, một vạn kỵ binh có tới hai mươi Liên đội trưởng, một trăm Đại đội trưởng!

Nhưng được cái rõ ràng đám Trưởng quan này kỷ luật tốt hơn bọn binh sĩ nhiều, cả trăm người chen lấn vai kề vai cùng một chỗ, chẳng những không có bất cứ tiếng ồn nào, hơn nữa tất cả đều đứng thẳng nghiêm túc.

Dù sao bọn họ phục tùng như vậy, vì trước mặt đúng là người có thể quyết định tiền đồ của mình.

Khang Tư suy nghĩ một chút sắp xếp câu nói, mới lên tiếng nói:

- Ta tin rằng chư vị đều biết, đội kỵ binh cho đến nay vẫn còn dùng biên chế đơn vị là liên đội, như vậy số lượng hơn một vạn, phải biên chế hơn hai mươi đội rất khó cho công việc chỉ huy, cho nên điều cần thiết trước mắt phải có Quan chỉ huy cấp Thiên tướng.

Nhưng trước đây để các vị tiến hành đề cử Thiên tướng, cũng vì một số nguyên nhân nào đó cho nên thất bại. Do thời gian cấp bách, cũng không kịp tiến hành đề cử nữa, lần này trực tiếp dùng quân công cứu viện Đại thần quan, để căn cứ vào đó tấn thăng Thiên tướng.

Bọn Liên đội trưởng có thể đều có chuẩn bị tâm lý, cho nên chỉ nhường nhường chân mày không có lên tiếng, còn đám Đại đội trưởng kia thì cho rằng cũng không có phần mình, không phải lo đêngh nhếch mép, thì cũng ngăn người mặt không chút biểu tình. Đa số bọn họ tận đáy lòng oán trách chuyện như vậy tùy tiện chọn là được, tại sao còn muốn mình chạy đến đây chen chúc trong đám người này chứ?

Khang Tư thấy vẻ mặt của đám người phía dưới, cười cười, tiếp tục nói:

- Ta tin tưởng chư vị cũng hiểu, ta chỉ là một Phó tướng, cho nên chỉ có thể bỏ nhiệm chức vụ Thiên tướng trở xuống. Vốn ta chỉ có biên chế năm Thiên đội, các người hẳn là biên chế khác ngoài năm Thiên đội.

Nhưng suy nghĩ lại các người là đội kỵ binh, phải có Quan chỉ huy tác chiến riêng mới thích đáng, cho nên ta tự tiện mở rộng biên chế thêm hai Thiên đội kỵ binh.

Tự tiện mở rộng biên chế Thiên đội, cũng là chuyện Khang Tư không còn cách nào khác. Biên chế những kỵ binh này vào Thiên đội bộ binh, bọn kỵ binh vốn cao ngạo tuyệt đối sẽ không nghe lệnh chỉ huy của Thiên tướng bộ binh, dù sao Liên đội trưởng cũng chỉ kém Thiên tướng một cấp. Vì thế không thể làm gì khác hơn là mở rộng biên chế Thiên đội kỵ binh.

Dù sao mình không có quyền tự tiện bỏ nhiệm Phó tướng. Chuyện này hẳn phải nói qua với họ.

Vốn các Trưởng quan không có nghe rõ Khang Tư nói gì, nhưng khi nói ra câu cuối cùng, lập tức họ hiểu danh sách cạnh tranh có thể chỉ có hai người, tất cả bọn Liên đội trưởng đều hiện sắc mặt khó coi.

Lúc ấy bọn họ cho là biên chế tổ dựa theo binh lực, dù gì cũng có danh sách mười người, nhưng không nghĩ rằng rút lại đến năm lần, việc cạnh tranh này càng trở nên khó khăn hơn.

- Dĩ nhiên, hai Thiên tướng kỵ binh chỉ huy một vạn người, nhất định là rất phiền toái. Cho nên dưới mỗi Thiên tướng còn có năm Phó Thiên tướng. Phó Thiên tướng phải phục tùng dưới quyền chỉ huy của Thiên tướng.

Câu nói này của Khang Tư lập tức làm cho hai mắt bọn Liên đội trưởng đều sáng lên, mặc dù trên danh nghĩa là Thiên tướng, nhưng Trưởng quan có thể chỉ huy năm người là Thiên tướng, trên thực tế đây chẳng phải là tương đương với Phó tướng sao? Nghĩ đến đồng liêu trước kia ngồi ngang hàng giờ làm thủ hạ nghe lệnh của mình, tất cả Liên đội trưởng đều lộ ra vẻ tươi cười.

Mọi người vui mừng không được bao lâu, Khang Tư lại đứng lên nói:

- Các người trở về nói cho binh sĩ biết, trận chiến đầu này huân công cao nhất sẽ tăng lên hai bậc quan. Nói cách khác, tiểu binh sẽ có thể trở thành Trung đội trưởng, còn Đại đội trưởng, cũng có thể trở thành Phó Thiên tướng.

Trong đội quân của ta, hết thảy được biểu hiện bằng chiến công. Nếu như không có lập công hoặc là phạm phải sai lầm, như vậy đừng nói giữ vững được chức vị, thậm chí cũng có thể bị giáng cấp, hy vọng chư vị cố gắng.

Giờ phút này Khang Tư hơi có chút biểu hiện khí độ của một cấp trên, ít nhất câu nói cuối cùng, khiến trong lòng các Trưởng quan vừa tràn đầy hy vọng vừa kinh tâm động phách.

Còn như quân công cao nhất chỉ có thể tăng lên hai cấp, là Tạc Lạp nhắc nhở, phải biết rằng, Trung đội trưởng quản lý năm mươi người, rất khó quản lý cho tốt một ngàn binh sĩ.

Hơn nữa nếu để cho Đại đội trưởng có thể trực tiếp lên làm Thiên tướng, sợ rằng Liên đội trưởng sẽ bất mãn và xấu xí với Đại đội trưởng vốn là thủ hạ của mình. Còn với quy định như hiện nay, bọn họ cũng chỉ có thể phối hợp với nhau để giành lấy chiến công.

Chương 28: Tập Kích Ban Đêm.

Lúc hoàng hôn, hai vạn bộ binh phía sau cũng đã chạy tới doanh trại.

Nếu như hai vạn bộ binh này không phải trong thời gian từ trước tới giờ, thường xuyên huấn luyện chạy bộ, sợ rằng sẽ không thể nào trong một ngày chạy hết gần một trăm cây số, chứ đừng nói tới là trong mấy giờ chạy hết lộ trình sáu mươi cây số.

Mà được xe ngựa chở tới, dưới nỗ lực không phí sức chút nào của các binh sĩ quân nhu, làm cho quy mô của quân doanh và các công trình khác, so với lúc trước, lập tức có thay đổi rất lớn.

Xây dựng quân doanh hoàn thiện xong, đám binh sĩ mỗi một không ngừng thờ dõc, ngay sau đó đều đi vào lều nghỉ ngơi.

Bên trong doanh trại chủ soái, Khang Tư triệu tập tất cả các chánh phó Thiên tướng và Liên đội trưởng kỵ binh, bắt đầu thảo luận kế hoạch tập kích ban đêm.

Tạc Lạp kiêm chức vụ tham mưu nên đứng dậy thông báo tình hình quân địch trước:

- Trong báo cáo của thám báo nói rằng, ở nơi này phi đồ tổ chức một vòng vây trong phương viên trăm dặm, nhóm người của Đại thần quan đại nhân đã bị bao vây ở giữa.

Hiện tại Đại thần quan đã hạ trại nghỉ ngơi, có thể kết luận bọn họ tạm thời không phát hiện tình huống của phi đồ. Mà ở phía trước nơi đám cường đạo mai phục Đại thần quan chính là một thảo nguyên lớn, không có chỗ nào cho bọn chúng ẩn nấp, tin tưởng ngày hôm sau Đại thần quan lên đường không lâu có thể phát hiện quân địch.

Đến lúc đó Đại thần quan chỉ có một ngàn kỵ binh, nhất định sau đó sẽ rút lui về thành Khai Nhất, đó cũng là nguyên nhân vì sao đám cường đạo phía trước chúng ta, lại ung dung bố trí một vòng vây chung quanh, mà không phải khẩn trương truy đuổi theo.

Nhiệm vụ của chúng ta, là trước khi Đại thần quan rút lui, phải tiêu diệt hoặc đánh tan đám phi đồ cản đường phía trước chúng ta!

Tạc Lạp chỉ một điểm trên bản đồ nói tiếp:

- Đám phi đồ phía trước Đại thần quan, tạm thời chúng ta không để ý tới, tập trung vào đám phi đồ phía trước chúng ta. Đám phi đồ này nhân số ước chừng bốn đến năm vạn người, từ vị trí này đến nơi đó bố trí hai tầng đội hình, một tầng hướng vào trong, một tầng hướng phía ngoài.

Lúc Y Ti Na còn dạy Khang Tư, theo sự phân phó của Ngã Lệ Ti, đã phục chế một lượng lớn bản đồ đưa cho Khang Tư, một là để Khang Tư luyện tập năng lực nhìn bản đồ, hai là để quân đội của Khang Tư dễ dàng lập phương án tác chiến.

Các Trưởng quan cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bản đồ, mặc dù trong đầu đầy mê hoặc, nhưng vẫn chuyên tâm lắng nghe, phải biết rằng đây chính là hội nghị cấp sư đoàn, bản thân mình có thể tham gia đã là rất không dễ dàng, nào ai dám nói nghe không hiểu.

Lúc bọn họ vừa nhìn thấy bản đồ liền cảm thấy thực sự ngưỡng mộ, phải biết rằng ở Khi Hồng quốc, chỉ có sư đoàn chủ lực mới được trang bị bản đồ, nhìn gã thân binh dưới trướng Khang Tư đại nhân đang ôm một chồng bản đồ kia, cũng biết quân đoàn của Khang Tư đại nhân, địa vị chân chính là như thế nào.

Nghĩ tới đây, bọn họ không khỏi cảm thấy may mắn khi mình được điều đến quân đoàn này, cảm giác ủy khuất lúc trước bởi liên đội kỵ binh của mình bị biên vào một lữ đoàn bộ binh, sớm đã không biết bay đi đâu mất.

- Đám cường đạo ở tầng phía ngoài này, cũng chính là tầng đầu chúng ta đối mặt, trước khi trời tối thám báo đã đánh giá một chút, có khoảng hơn ba vạn người. Nhân số mặc dù rất nhiều, nhưng lưới phòng ngự lại trải trên một khu vực dài như vậy, tưởng tượng là có thể biết mật độ phi thường mỏng manh.

Hơn nữa tin báo mới nhất cho biết, bọn chúng dường như bắt đầu hạ trại, hơn nữa còn đang đặt nồi nấu cơm, có thể nói hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của chúng ta. Cho nên, lần tập kích ban đêm này của chúng ta tỉ lệ thành công là rất cao.

Tạc Lạp nói đến đây, hướng Khang Tư ra hiệu một chút.

Khang Tư biết tới phiên mình lên tiếng, dựa theo phân phó của Tạc Lạp, hẩn quét mắt nhìn mọi người, sau đó mới nói:

- Có ai có ý kiến gì không? Trước khi đưa ra quyết nghị, có ý kiến gì cứ việc nói ra.

Vốn Tạc Lạp muốn Khang Tư hạ lệnh, nhưng Khang Tư là Quan chỉ huy cao nhất lại xuất thân từ tầng lớp dưới, nên hẳn hiểu rất rõ ràng như trước đây chỉ có tầng lớp trên định ra kế sách, đã là lỗi thời.

Thậm chí có khi cấp dưới nhạy bén một chút là có thể thay đổi cả chiến cuộc, đáng tiếc bản chất luôn nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, ngược lại có thể dẫn đến thất bại. Cho nên Khang Tư yêu cầu người chấp hành nhiệm vụ cũng tham dự quyết định sách lược.

Tạc Lạp đối với điểm này không cho là đúng, cần hoàn thành một nhiệm vụ có thể dẫn đến cái chết, cần phải không để cấp dưới hiểu rõ chi tiết nhiệm vụ cần chấp hành, nếu để bọn họ biết rõ nội tình bên trong, thì có quý mới dám tham gia.

Bất quá nhiệm vụ hiện tại không phải là đánh cảm tử, cho nên Tạc Lạp cũng đành chấp nhận, thuận theo ý đồ của Khang Tư.

Liên đội trưởng đội kỵ binh lần đầu tiên tham gia hội nghị chiến lược kiểu này, cho nên đều có chút không dám lên tiếng, còn những cấp dưới cũ biết rõ tính cách Khang Tư, thì khác.

Người lên tiếng chính là Thiên tướng Chiêm Mỗ Tư:

- Đại nhân, thuộc hạ cho rằng tập kích ban đêm không ổn. Phải biết rằng đây là khu vực đồi núi, hơn nữa trong hoàn cảnh tối đen, khi song phương hỗn chiến ác liệt rất dễ không phân biệt được quân địch quân ta, đến lúc đó ngộ nhỡ mỗi người đều tự mình chiến đấu, thì cuộc chiến tuyệt đối sẽ kéo dài đến sáng.

- Đúng vậy, đại nhân, thuộc hạ cũng thấy như vậy, dù sao chúng ta căn bản không có cờ hiệu phân biệt thân phận a.

Tiếp theo Cách Nạp, Mã Đa hai người nói thêm.

Dựa vào một vật gì đó làm ký hiệu để phân biệt trên chiến trường, giống như là phiên hiệu của quân đoàn, hoặc là đồ án trên huy hiệu thuộc gia tộc của chủ quan, vật như vậy, chủ yếu xuất hiện ở khinh bộ binh của các quốc gia.

Các quan lớn quý tộc cho rằng, cấp cho khinh bộ binh vốn chỉ là quân đoàn làm bia đỡ một trang phục cùng trang bị thống nhất, chẳng những rất tốn kém, hơn nữa lại phi thường không đáng giá, tuy nhiên để phân biệt địch ta cùng thuận tiện cho người chỉ huy, cho nên mới tạo ra một loại cờ hiệu này, là một vật giản dị được làm từ cây trúc mà ra.

Mà lúc quân đoàn của Khang Tư thành lập, chẳng qua chỉ là lữ đoàn, mặc dù quân bộ cấp cho quân hiệu là Đệ nhất quân đoàn sư đoàn số 1 lữ đoàn số 1, nhưng lại không có một bộ chỉ huy quân đoàn nào tồn tại, thứ hai khi Khang Tư lập nên lữ đoàn đã thống nhất trang phục và trang bị, cũng coi như là một dạng cờ hiệu vậy.

Mà trải qua chinh chiến tới bây giờ, cơ hồ đều là ban ngày, hơn nữa ít người, địch ta rất rõ ràng, cũng không có ai chú ý tới điểm này.

Sau khi đóng quân ở thành Khai Nhất, hoàn toàn không có xuất chinh, cho nên thứ cờ hiệu không ra gì này, lại càng không có ai chú ý đến.

Nghe được những lời này, Khang Tư, Tạc Lạp, Y Đạt mới đột nhiên nhớ tới, hiện tại đầy đủ cũng phải hơn bốn vạn người, lại không có quân phục thống nhất.

Mặc dù mỗi một liên đội cũng có cờ riêng, nhưng quân phục thì trừ mấy ngàn người ban đầu ra, trang phục của những người khác đều là trang phục bình dân.

- Đại nhân, là do thuộc hạ thất trách, xin đại nhân xử phạt.

Tạc Lạp và Y Đạt hai người chịu trách nhiệm quản lý quân vụ, đầu đầy mồ hôi lạnh, quý xuống hướng Khang Tư xin chịu tội.

Tạc Lạp vẻ mặt xấu hổ, chuyện này thoạt nhìn thật giống như không có gì, nhưng khi tập kích ban đêm, tuyệt đối sẽ tạo thành tình huống chém giết lẫn nhau (DG: quân ta giết quân mình ấy mà). Nếu như không phải Đại nhân cương quyết đòi trung cầu ý kiến cấp dưới, dựa theo suy nghĩ của mình tiến hành tập kích, sợ rằng tình huống nơi chiến trường sẽ phi thường tồi tệ, đến lúc đó bản thân mình khó có thể tránh tội a.

Y Đạt vẻ mặt cũng tự trách, tự nhận là chủ quản hậu cần, nhưng ngay cả một chuyện như vậy cũng xử lý không tốt, cảm thấy thật hổ thẹn với trách nhiệm nặng nề của Đại nhân.

- Đừng lên đi, chuyện này cũng không trách hai người được, ngay cả ta là chủ soái, cũng không chú ý tới điểm này.

Khang Tư thở dài nói.

Chiêm Mỗ Tư thấy bởi một câu nói của mình, khiến hai vị Trưởng quan cao cấp quý xuống nhận tội, có chút ngượng ngùng nói:

- Hai vị đại nhân, điều này cũng không đơn thuần là trách nhiệm của hai vị, dù sao đám Thiên tướng chúng ta, cũng không có chú ý tới vấn đề này.

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ tới, mình là Thiên tướng, ngoại trừ Khang Tư là trưởng quan lớn nhất ra, chuyện này mình thật sự cũng có trách nhiệm, không khỏi cuống quýt cùng quý xuống nhận tội.

Sau khi Chiêm Mỗ Tư nói như vậy, các Thiên tướng còn lại cũng đều quỳ xuống nhận tội, làm cho những Liên đội trưởng kia không biết là cùng quỳ xuống, hay tiếp tục ngồi yên? Thần thái rất khó xử.

- Được rồi, tất cả đứng lên, chuyện này xem như là trách nhiệm của mọi người, không truy cứu người nào, hơn nữa hiện tại chế tạo cờ hiệu cũng không còn kịp nữa. Và lại theo ta thì dựa vào cờ hiệu để tác chiến trong rừng núi là phi thường bất lợi, hay là chúng ta tiếp tục hội nghị đi.

Khang Tư vừa an ủi mọi người, vừa bất đắc dĩ nói, hẳn thật đúng là không có thói quen được nhiều người quỳ như vậy.

Nghe xong lời của Khang Tư, trong lòng mọi người nhẹ nhõm một chút.

Chờ mọi người ngồi lại vị trí, Khang Tư tiếp tục nói:

- Ta nghĩ, chúng ta đơn giản một chút, dùng một mảnh vải trắng cuốn vào cánh tay, để phân biệt địch ta được không?

Khang Tư nhớ tới quân đoàn cấm vệ quân lúc làm phản, ở trên cánh tay có một vòng vải trắng, cũng đề nghị như vậy.

Chiêm Mỗ Tư vội nói:

- Đại nhân, biện pháp này tốt thì cũng tốt, nhưng ở trong đêm tối, đặc biệt là ở trong rừng núi, trên tay có hay không có vải, thật sự quá khó để phân biệt.

Khang Tư nghĩ một chút, vẫn còn khó khăn như vậy, đành lên tiếng nói:

- Nếu như vậy, chúng ta sẽ hủy bỏ tập kích ban đêm, đổi lại phái ra một lượng lớn thám báo giám thị thật chặt mọi hoạt động của cường đạo.

Hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho mình khi biết rõ tập kích ban đêm có thể dẫn đến tình huống tự giết lẫn nhau, mà vẫn còn đi tiến hành.

- Đại nhân chờ một chút.

Tư Đặc từ đầu vẫn trầm mặc chột lên tiếng nói.

- Ngài có biện pháp?

Khang Tư và mọi người đều nôn nóng nhìn Tư Đặc.

Bọn họ cũng biết chuyện tập kích tối đêm nay thật sự quá trọng yếu, có thể quyết định thắng hay bại chính ở điểm này. Chờ đến hừng sáng mới phát động công kích, cho dù bọn cường đạo có ngu ngốc đi nữa, cũng có thể sớm phát hiện đại quân xuất hiện. Từ đó sẽ có chuẩn bị, vậy thì hiệu quả tuyệt đối sẽ bất lợi hơn rất nhiều so với tập kích đêm.

- Có một binh sĩ địa phương từng nói cho ta biết, ở gần đây có một loại cỏ xanh, nước ép của nó có thể phát ra ánh sáng vào ban đêm. Thuộc hạ nghĩ rằng, điều này có lẽ có thể giải quyết vấn đề phân biệt địch ta vào ban đêm của chúng ta.

Tư Đặc chậm rãi nói.

Vừa nghe lời này, đám người Chiêm Mỗ Tư lập tức vui mừng nhảy dựng lên, Khang Tư lại càng vỗ tay hào hứng nói:

- Chết tiệt! Ta sao lại quên còn có cỏ phát sáng!

- Đại nhân cũng biết?

Tư Đặc có chút kinh ngạc nhìn Khang Tư, hẳn không nghĩ tới Trường quan mù chữ này, lại biết loại vật kỳ lạ hiếm thấy này, hẳn cảm giác có chút mất mát về học thức uyên bác của mình.

Dĩ nhiên, những điều này là do xúc động trong lòng, ngoài mặt Tư Đặc vẫn giữ thái độ trầm ổn.

- Ta từng lưu lã ở rất nhiều địa phương, cho nên biết tồn tại của loại cỏ này. Hơn nữa, ở phía sau doanh trại cũng có vài cây.

Khang Tư vừa nói xong, liền vội vàng chạy ra ngoài lều. Những người khác còn chưa kịp phản ứng, Khang Tư đã nắm mấy cây cỏ xanh quay vào.

- Y Đạt, cho mọi người tìm loại cỏ này, càng nhiều càng tốt.

Khang Tư đưa cây cỏ xanh cho Y Đạt ra lệnh.

- Rõ!

Y Đạt tiếp lấy cây cỏ xanh, mang theo mấy thân binh lập tức chạy ra ngoài, hẳn quyết định phải trong thời gian ngắn nhất hoàn thành nhiệm vụ, để chuộc lại lỗi lầm.

- Vấn đề giải quyết rồi, mấy trăm cây cỏ phát sáng, đủ để làm dấu hiệu cho mấy ngàn người.

Khang Tư cũng không định làm bằng hiệu cho tất cả mọi người, dù sao tiến đánh đám phi đồ trước tiên, cũng chỉ mấy ngàn người, quân đội phía sau là tập thể áp sát, gặp tập kích của địch nhân không phải là công kích phía trước, mà là quay đầu bỏ chạy, nếu bộ phận có dáng như vậy mà cũng không phân biệt được địch ta, thì thật sự nên tự đập đầu mà chết đi.

- Chúng ta sẽ chọn ra năm Thiên tướng cùng quân sĩ trực thuộc, tiến hành tập kích được không?

Tạc Lạp đề nghị nói, lời này cũng được mọi người tán đồng.

Thấy thần tình Khang Tư nóng lòng muốn đi, Tạc Lạp lập tức nói:

- Như vậy quân đội tập kích đêm nay, do thuộc hạ và năm Thiên tướng đảm nhiệm chỉ huy, Đại nhân ngài phụ trách chỉ huy những đội quân khác tiến hành đánh chặn phía sau, mọi người thấy sao?

Những Liên đội trưởng kỵ binh gật đầu đồng ý, chẳng qua trong lòng có chút tò mò, Tạc Lạp tại sao nói những lời nhằm nhá này, dù sao Trưởng quan không chỉ huy toàn quân, chẳng lẽ còn muốn tham dự tác chiến tập kích đêm sao?

Chỉ có điều những Trưởng quan bộ binh đã biết rõ tính tình Khang Tư, đều căn bản không để ý tới về mặt khổ tâm của Khang Tư, rồi rít lớn tiếng phụ họa quyết định của Tạc Lạp.

Bọn họ phi thường rõ ràng, nếu để Khang Tư tham gia tập kích đêm nay, cấp trên cao nhất của mình nhất định sẽ xông vào tuyến đầu tiên, mặc dù đại nhân vũ lực cao siêu, nhưng cũng có lúc ngã ngựa a. (Ai nên khôn mà chẳng dại đôi lần)

Sự việc thích khách lần trước không phải là ví dụ sao? Nếu vạn nhất đại nhân xảy ra chuyện, đối với ai cũng không tốt, nên để đại nhân đứng giữa đại quân mới tương đối yên tâm.

- Đại nhân, ách, kỵ binh như thuộc hạ không thích hợp tác chiến nơi rừng núi a.

Một Liên đội trưởng thấy mấy người Trưởng quan bộ binh nói liên miên liền quyết định tham gia thảo luận kế hoạch tác chiến, những kỵ binh như mình căn bản không được đặt đúng chỗ, nếu không có chiến công, làm sao cạnh tranh chức vụ Thiên tướng đây? Nghĩ tới đây, mới bạo gan mở miệng nói.

Tạc Lạp hướng Khang Tư nháy mắt, nhưng thực ra kế hoạch tác chiến đều là Tạc Lạp đề ra, hiện tại để Khang Tư thông báo, là để Khang Tư xác định địa vị của mình.

Hiểu điều này Khang Tư gật đầu cảm kích Tạc Lạp trước, sau đó hướng Trưởng quan kỵ binh cười nói:

- Nhiệm vụ của các ngươi rất quan trọng, tình huống quân địch vừa rồi đã nói, phía trước đội ngũ Đại thần quan còn có một vòng vây, mà nhiệm vụ của các ngươi là trong khi chúng ta tấn công vào vòng vây, vòng qua phía núi rừng này với tốc độ nhanh nhất, bảo vệ an toàn cho Đại thần quan.

Nghe nói thế, tất cả Trưởng quan kỵ binh đều mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ cái này cũng có thể coi là chiến công sao? Đến lúc đó chiến công lớn nhỏ phân biệt thế nào? Chẳng lẽ người nào chạy tới bên cạnh Đại thần quan công lao lớn nhất? Thấy vẻ mặt bất mãn của các Trưởng quan kỵ binh, Khang Tư tiếp tục nói:

- Nếu như có thể đảm bảo an toàn cho Đại thần quan, các ngươi có thể công kích đám cường đạo phía trước Đại thần quan.

Tạc Lạp chen vào nói:

- Mọi người đều biết, nơi phi đồ mai phục phía trước Đại thần quan là một thảo nguyên lớn, thích hợp nhất cho kỵ binh tác chiến.

Trong lòng các Trưởng quan kỵ binh thầm nghĩ: “Con bà nó! Phi quân bên này cho quân bộ binh tiêu diệt, Đại thần quan có ngàn kỵ binh bảo vệ, còn có thể không an toàn sao? Trực tiếp hạ lệnh cho chúng ta công kích một đám phi đồ khác không được sao? Nói lấp liếm như thế làm gì?”

Liên đội trưởng kỵ binh vừa rồi lại lần nữa lên tiếng hỏi:

- Đại nhân! Thuộc hạ có thể hỏi một chút hay không, chiến công lần này sẽ tính như thế nào?

- Dĩ nhiên có thể.

Các Trưởng quan kỵ binh đều đóng tai lên nghe.

Khang Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lần này không dựa theo số lượng binh khí và địch nhân giết được để tính chiến công như trước, mà dựa vào số lượng tù binh địch quân bắt được.

Nghe phương pháp tính toán như thế, đại bộ phận mọi người đều ngẩn ra.

Bọn họ cho rằng Khang Tư quyết định như vậy, một là binh khí địch nhân quá kém, không có bao nhiêu giá trị, hai là Trưởng quan nhân từ nương tay,

không đành lòng sát phạt quá nhiều.

Chẳng qua là các Trưởng quan kỵ binh lại đang dăm chiêu u sầu, bọn họ cũng là kỵ binh a, cho tới bây giờ đều là đếm số địch nhân giết được làm công huân, lần này lại lấy số tù binh bắt được? Vốn chỉ biết đi giết người nay lại phải đi bắt thật là không quen a.

Chỉ có Tạc Lạp và vài người cho rằng, Khang Tư là vì chuẩn bị mở rộng quân đội, phải biết rằng đám cường đạo này nếu mà chịu đầu hàng, chỉ cần huấn luyện kỹ luật, thì đó chính là binh sĩ tinh nhuệ.

- Nhớ kỹ, mặc dù ta yêu cầu các người bắt địch quân làm tù binh, nhưng phải dưới điều kiện tiên quyết là an toàn của bản thân mình, ta không hy vọng vì tù binh địch quân, mà đánh mất tính mạng của mình. Còn nữa, không được bắt nông phu làm tù binh, một khi phát hiện, bắt kẻ là ai, lập tức giáng xuống làm binh sĩ.

Khang Tư về mặt nghiêm túc nói.

Trưởng quan kỵ binh rít rít vỗ ngực, cho biết nhất định sẽ không vô si như vậy, hơn nữa còn có thể giám sát đồng bọn không cho phép làm bậy, bắt quá trong lòng bọn hắn đều chỉ mong các quan quân khác làm như vậy, đến lúc đó trực tiếp bị giáng xuống làm binh sĩ, sẽ để cho mình lãng nhịch rồi.

- Được rồi, đại khái là như vậy, mọi người trở về chuẩn bị đi.

Khang Tư liền kết thúc hội nghị trước trận chiến.

Đêm đã khuya, mặt trăng một mình ở trên cao, đã sớm phủ lên một tầng sáng bạc, khiến cho tất cả cảnh vật đều trở nên mờ ảo như vậy, trong mơ hồ, cả vùng đất có một chi đội ngũ rất dài đang chậm rãi đi tới.

Sau khi đêm xuống, đội kỵ binh của Khang Tư hướng một phương hướng khác đi tới, bộ binh liền tiến nhanh về phía trước, thì ra doanh trại cách quân địch có hai mươi cây số.

Hành quân trong đêm đến lúc cách địch nhân mười cây số, đại quân giảm thấp tốc độ, năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ dưới sự chỉ huy của năm Thiên tướng, tiếp tục tiến nhanh tới trước.

Trong màn đêm, chỉ chít một đám điểm sáng lấp ló, càng lúc càng khuất xa, Khang Tư đưa mắt nhìn bọn họ rồi đi, theo thói quen liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao.

Cảnh giết người đêm trong bóng đêm

Nước phát sáng chỉ bơi ở sau lưng binh sĩ, để tránh cho quân đội phía sau lại tưởng bọn họ là cường đạo mà bắn giết.

Dĩ nhiên, bọn họ còn có dây vải phát sáng, chuẩn bị để lúc hỗn chiến mới buộc vào trên cổ tay, để dễ dàng xác nhận thân phận.

Nếu như còn chưa bắt đầu đã buộc dây vải nơi cổ tay, có ánh sáng huỳnh quang chỉ ra bọn họ như vậy, ở trong đêm tối chính là tấm bia sống, sợ rằng còn chưa tới gần, đã bị địch nhân bắn giết sạch sẽ.

Tạc Lạp dẫn theo quân sĩ rất nhanh tới nơi đóng quân của địch quân. Lần tập kích ban đêm này, Tạc Lạp lấy mười người làm biên chế tác chiến, bắt quá cũng không hoàn toàn độc lập tác chiến, quân sĩ tùy thời có thể dưới sự chỉ huy của một Trưởng quan cao cấp, tạo thành một biên chế tác chiến cao cấp.

Nói cách khác, năm ngàn người này có thể tụ lại có thể tán ra, tán ra có thể trở thành năm trăm tiểu đội tác chiến độc lập, tụ lại sẽ là một lữ đoàn cường hãn.

Ở một nơi chắn gió trên sườn núi, truyền ra một màn giao hưởng tiếng ngáy khò khè, mà cách chỗ đám người ngủ không xa, có hai tên lính canh đang gác đêm.

Đột nhiên, một ánh lửa sáng lên, một trung niên nam tử mắt đã nhiều nếp nhăn, dùng bật lửa đốt một vật đang cầm trong tay như một ngón tay, cầm vật thể trong lòng bàn tay, đưa lên hít một hơi, tiếp theo một luồng khói trắng từ lỗ mũi hắn phun ra.

Một bóng đen khác di động một chút, vừa đúng lúc đám mây che mặt trăng bay đi, ánh trăng chiếu xuống, có thể thấy đây là một thanh niên đen gầy, trong tay cầm một thanh trường kiếm tỏa hàn quang.

Về mặt hân tộ mò nhìn vật trong tay trung niên nhân, hơn nữa thấp giọng hỏi:

- Lão Đại! Vật này thật sự có tốt như vậy không? Tại sao khi ta hít vào, nước mắt nước mũi chảy ra cay sè, hơn nữa cổ họng lại rất đau?

Trung niên nhân cười nói:

- Hà hà, người không quen, dĩ nhiên bị như vậy. Bắt quá, đây là ta tự lấy lá cây cuốn lấy, mùi vị thật chẳng ra gì. Nghe nói là cực phẩm của Đông Phương đại lục này, vận chuyển đến đại lục chúng ta, một cây bán tới hai mươi kim tệ đó.

Nói xong lấp ló vật cầm trong tay. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Hai mươi kim tệ mua một vật như vậy? Trời! Ta cả đời không ăn không uống, cũng không có hai mươi kim tệ!

Người thanh niên chặc lưỡi hít hà nói.

- Đối với đám quý tộc kia mà nói, hai mươi kim tệ đáng là cái gì?

Trung niên nhân tiếp tục hít vào thuận miệng đáp.

Người thanh niên cũng không có nói tiếp, ngáp dài một cái, vắn người một chút, chép chép miệng nói:

- Thật chán quá, tại sao đến phiên chúng ta lại là trực đêm? Nếu mà là ta, căn bản là không cần trực đêm đi, chúng ta có tới mấy vạn người, ai dám tới trên chọc chúng ta a...

Lão Đại, theo người Đại đầu mục bọn họ đang làm cái gì? Bắt cóc một nữ nhân mà thôi, không đến mức phải huy động nhiều người như vậy? Chỉ nói tới lương thực vận chuyển tới lần này, cũng đủ cho tất cả chúng ta ăn trong một tháng.

Trung niên nhân cười nhạo nói:

- Bắt cóc một nữ nhân mà thôi? Người vậy cũng dám nói, đó chính là Đại thần quan của Khi Hồng quốc, hơn nữa còn là đồ đệ yêu của Giáo chủ Chân Thần giáo. Ai dám đắc tội tới nàng, hắc hắc, chỉ sợ bị dân chúng cả nước nhỏ nước miếng dìm chết đi!

- Hừ, đám dân kia dám nhỏ nước miếng vào lão tử? Lão tử chém chết bọn chúng!

Người thanh niên hung ác mắng vài câu, sau đó nghi ngờ hỏi:

- Nếu nữ nhân kia có ảnh hưởng lớn như vậy, tại sao Đại đầu mục vẫn dám có chủ ý bắt nàng? Nếu như cướp về làm lão bà, nhiều người như vậy Đại đầu mục làm sao chia? Chẳng lẽ mỗi người một đêm? (DG: suy nghĩ của thằng này tiến bộ ghê hi hi)

Trung niên nhân nhin không được cười gõ đầu tên thanh niên một cái:

- Người đang nói cái gì thế, chẳng lẽ quên lời Đại đầu mục dặn dò, không được thương tổn tới nàng, sau khi bắt được phải chiều đãi nàng cho tốt sao? Bắt nàng là vì tiền chuộc, với thân phận của nàng, có thể ít nhất kiếm được mấy trăm vạn kim tệ!

- Mấy trăm vạn kim tệ?

Tên thanh niên chảy nước miếng thầm nghĩ: “Đến lúc đó ta cũng có thể được chia mấy kim tệ sao? Đến lúc đó ta có thể hay không...”

Trung niên nhân không có phá hỏng ảo tưởng của tên thanh niên, cúi đầu xuống một chút hít một hơi.

Tên thanh niên từ trong ảo tưởng tỉnh táo lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

- Được rồi, lão Đại, Đông Phương đại lục hình dạng thế nào?

- Ta chưa từng tới, làm sao nói cho người biết?

Trung niên nhân cười nói.

- Lúc người còn trẻ không phải đã sống ở hải cảng sao? Nhất định từ trong miệng những thủy thủ nghe nói qua, nói cho nghe một chút, để ta biết thêm chút kiến thức.

- Ài, những tên đó cũng chỉ nói lung tung, hơn nữa thời gian trôi qua lâu như vậy, ta cũng nhớ không rõ lắm, tùy tiện nói vậy.

Trung niên nhân nhớ lại một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Cảng Khô Kiêu đã nghe nói chưa?

- Dĩ nhiên nghe nói rồi, đó là cảng lớn nhất Ai Đặc Tư đại lục, cũng là cảng lớn nhất của cả khối đại lục chúng ta đây.

Tên thanh niên đắc ý nói.

- Không sai, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy bến cảng đó, quả thực sợ ngây người, những thuyền lớn trong đó so với tường thành còn cao hơn, hình thể một con thuyền so với một cái thành nhỏ còn lớn hơn, vô số hàng hóa từ đại lục xa xôi được vận chuyển trên thuyền xuống, mà hàng hóa của chúng ta lại được chuyển ngược lên trên thuyền.

Trung niên nhân vẻ mặt cảm xúc kể.

Tên thanh niên thấy trung niên nhân lải nhải, không có tiến vào đề tài, không khỏi bất mãn nhắc nhở:

- Lão Đại, hay là nói một chút về Đông đại lục gì đó đi?

- Gấp cái gì? Nói cho người biết Đông đại lục có thuốc lá cực phẩm này, có hương liệu nổi danh đất tiền, có thiếu nữ da trơn nhẵn xinh đẹp, lại trắng như tuyết, còn có tơ lụa rất mỏng, bọn họ gọi là bảo vật gồm sáu, còn có... Ủy, người không có nghe ta nói? Người nhìn cái gì vậy?

Trung niên nhân phát hiện tên thanh niên ngẩng đầu nhìn cái gì, không khỏi cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Trong không trung đen nhánh, một tia ánh sáng màu đỏ cấp tốc bay lên không, tên thanh niên chỉ ngây ngốc lắm bả nói:

- Đây là cái gì?

Trung niên nhân lập tức đứng lên chửi lớn:

- Mẹ kiếp! Là hỏa tiễn! Có địch... Ái!

Nơi cổ họng và ngực hắn đã bị mũi tên xuyên qua, nói không ra lời nữa, mà tên thanh niên bên cạnh hắn, đã sớm nằm trên mặt đất, sau lưng lộ ra mấy đầu tên sắc nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đám Ô Hạp.

Sau khi bắn ra một mũi hỏa tiễn truyền lệnh “Bắt đầu hành động”, Tạc Lạp ném cung cho thủ hạ, rút binh đao ra, phát tay, tự mình dẫn mọi người hành động.

Trông thấy hỏa tiễn, đám cung nỏ thủ đã sớm ẩn núp ở tuyến đầu, lập tức bắn tên vào vọng gác. Lần này tập kích ban đêm, mỗi một tiểu đội đều trang bị hai cây cung nỏ, đủ để giải quyết lính canh của địch quân.

Ngay từ hành động đầu tiên đã rất thành công, hầu như là lặng lẽ không một tiếng động đột nhập vào bên trong phòng tuyến của địch quân. Thế nhưng địch quân nhiều người như vậy, chịu trách nhiệm canh gác không có một ngàn cũng tới tám trăm tên, vốn cũng có một hai người nhìn thấy hỏa tiễn lóe lên trong bóng đêm kia.

Bọn cường đạo có lẽ vừa mới bắt đầu còn thoáng sửng sốt một chút, nhưng nói chung chúng đều hiểu đó là vật gì, thế là tiếng gào thét không ngừng lan rộng, những cây đuốc được đốt sáng cũng càng ngày càng nhiều.

Binh sĩ của Khang Tư vốn cũng không có hy vọng xa vời có thể tiêu diệt tất cả bọn cường đạo trong yên tĩnh, cho nên thấy địch nhân bình tĩnh, cũng không có kinh hoảng gì, chỉ lẳng lặng buộc tấm vải phát sáng lên cổ tay, sau đó bắt đầu tấn công cận chiến.

- Chuyện gì xảy ra?

Một tên cường đạo bị tiếng gào bùng tỉnh, mắt nhắm mắt mở đứng bật dậy nhìn đảo đảo, trước mắt hàn quang chọi lóe, đầu liền rớt xuống, máu nóng phun lên người tên đồng bạn bên cạnh hắn mới vừa đứng dậy. Tên cường đạo này xuất thân từng trải chiến đấu lập tức hiểu rõ tình hình, mắt còn chưa kịp mở ra, không chút nghĩ ngợi đã chụp lấy đao.

Mặc dù phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng cũng đã muộn, một lưỡi dao sắc bén đã thọc vào lồng ngực của hắn, bất quá so với đồng bạn bên cạnh rơi đầu, hắn hơi có chút may mắn, từ trong miệng phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Có tên cường đạo mặc dù mở mắt, cầm lấy vũ khí. Có điều chỉ thấy trước mắt vô số bóng người nhào nhào khắp nơi, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, mặc dù tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, bọn chúng cũng chỉ có thể chụp lấy vũ khí hoảng loạn, ráng sức hô to:

- Chuyện gì xảy ra? Ai kêu loạn vậy?

Cho đến khi một tên đầu mục cường đạo đốt đuốc lên, hét lớn:

- Không nên hoang mang, tập hợp đến chỗ ta đây!

Lúc đó đám cường đạo đang hỗn loạn mới ổn định lại một chút.

Chẳng qua là ánh đuốc sáng lờ lờ trong bóng tối, cũng hấp dẫn tử thần tới.

Bọn cường đạo nhìn thấy gã đầu mục giờ cao cây đuốc kia, bị mấy mũi tên nhọn bắn thủng bộ ngực đều trợn mắt há hốc mồm. Đồng thời lúc cây đuốc rơi xuống, phía sau vừa truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Má ơi! Địch nhân tới rồi!

Thấy một màn này, dù có ngu ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra, bọn cường đạo lập tức gào thét lồng lộn cả lên. Có tên tràn đầy nhiệt huyết, lập tức xoay người cử đao phòng bị, còn phần đông bọn cường đạo lại lập tức chạy như điên về hướng tên Đại đầu mục.

Trong khoảnh khắc bọn cường đạo chạy cuống lên hiển nhiên đã thấy rõ trước, bởi vì phía sau liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết, không cần phải nói cũng biết, những huynh đệ ở tại đó đã xong rồi.

“Ôi, khắp nơi tối đen, lưu lại nơi này tìm địch nhân, chẳng phải là chờ chết sao? Hay là chạy tới chỗ Đại đầu mục, trước mắt ở đó có nhiều người sẽ an toàn hơn. Đây cũng không phải là chạy trốn, mà là chạy đi thông báo địch tình với Đại đầu mục đây.”

Bọn cường đạo tuân chạy trong đầu đều suy nghĩ cái cớ này. Chỉ có điều bọn chúng không nghĩ tới: chúng bỏ chạy hỗn loạn, hầu như làm cho phòng tuyến phía trước của chúng hoàn toàn tan vỡ, hơn nữa còn dẫn tới tình trạng vô số tên cường đạo không hiểu rõ chuyện gì cũng bỏ chạy theo.

Dưới đà kích của đội quân tập kích đêm của Khang Tư, phòng tuyến địch nhân chỉ trong nháy mắt hoàn toàn tan vỡ, vô số bóng người kèm theo tiếng gào thét, cầm đầu chạy trong núi rừng. Có một số tên cường đạo thậm chí còn chưa bị tấn công, đã bị làn sóng hỗn loạn ở khắp khắp nơi dọa cho hoảng sợ chạy về đến phòng tuyến thứ hai.

Tại chỗ bọn cường đạo lập vòng vây đám người Y Ti Na Đại thần quan.

- Chuyện gì xảy ra?

Một gã Đại đầu mục bị tên bộ hạ gọi giật mình bừng tỉnh, bối rối hỏi thăm.

Mà bên cạnh hắn một Đại đầu mục khác thì tức giận nói:

- Địch nhân tập kích đêm, còn không mau triệu tập lực lượng?

Gã Đại đầu mục kia còn có chút ngây ngốc:

- Địch nhân? Địch nhân trong đó?

- Ở chỗ này, trừ quân đội của Khang Tư ra, còn ai có thể tới tập kích chúng ta?

Tên đầu mục đó nói xong không thèm để ý đến hắn, trực tiếp triệu tập đám thuộc hạ của mình quay ngược lại, chuẩn bị chặn đánh.

- Không nên hoang mang! Không được lộn xộn! Đốt đuốc lên, thành lập từng nhóm, quay đao ra ngoài! Chỉ cần chúng ta còn vũ khí trên tay, ai cũng không có cách nào giết chết chúng ta!

Một gã đầu mục trung cấp trước tiên tụ tập lực lượng, xong giờ cao trường kiếm trong tay hô to, bọn thủ hạ lập tức cùng reo hò ầm ĩ, tất cả đều giương mắt nhìn chăm chăm vào khu núi rừng tối đen ở nơi xa.

Tập trung mấy trăm cây đuốc, giữa đêm đen ở nơi này phát ra vàng sáng đẹp mê người, bọn cường đạo đang chạy cuống cuống kia thấy người của mình, lập tức chen chúc chạy tới đây.

Bóng người chỉ chít xuất hiện, gã đầu mục kia phát tay, hô:

- Cùng tiến thủ chuẩn bị!

Gần trăm tên cung tiễn thủ lập tức giương cung nhắm ngay những bóng người kia, mà bọn cường đạo đứng phía trước cũng nắm chặt vũ khí, chuẩn bị tư thế chém giết.

Có lẽ tiếng hô của gã đầu mục kia quá vang dội, nên ở phía bóng người đối diện lập tức phát ra một tiếng quát to:

- Lộ lão đại! Không nên bắn tên, ta là Ma Tam, người của mình!

Thanh âm này, khiến bọn cung tiễn thủ theo phản xạ buông lỏng dây cung, nhưng rất nhanh dưới mệnh lệnh của lão Đại, một lần nữa giương cung chuẩn bị tư thế bắn:

- Ma Tam, các ngươi không nên tiến sâu vào trận hình, rẽ ra hai bên đi qua, nếu không chó có trách ta không nể mặt!

Gã Ma Tam kia cũng là người cơ trí, lập tức đáp:

- Hiểu rồi! Các huynh đệ, Lộ lão đại thay thế chúng ta ngăn cản địch nhân, không nên xông vào trận hình của hắn, rẽ ra hai bên đi qua!

Mặc dù chỉ đối đáp mấy câu, nhưng nhìn động tác của đám bóng người kia, bọn chúng quả nhiên dựa theo phân phó hành động, thông qua từ hai bên trận hình của gã đầu mục kia.

Gã Đầu mục vẫn liếc mắt nhìn những tên đồng bọn đang chạy như bay qua hai bên, xong chuyển ánh mắt nhìn lại vùng núi rừng u tối. Nhưng đột nhiên hấn cau đôi chân mày, quay đầu nhìn lại những bóng lưng phía sau mình, bởi vì hấn mơ hồ phát hiện có điểm gì là lạ.

Mới vừa rồi trong đám người chạy tới, tất cả đều lộ vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong đó có mấy người lại là vẻ mặt trầm ổn, mang đầy sát khí, căn bản là không giống như người tránh được một kiếp nạn.

Mới vừa quay đầu, hấn thấy mấy người chạy như bay qua người của mình đột nhiên xoay người đứng lại, hấn lập tức nhảy dựng lên hô lớn:

- Không xong! Là...

Còn chưa kịp nói dứt lời, mấy mũi tên đen nhánh từ bóng đêm bắn tới đã dẫn theo tầng tầng lớp lớp bảo vệ và chính hấn chìm vào vực sâu bóng tối.

- Lão Đại!

Tên đứng bên cạnh gã Đầu mục lập tức gào lên.

Thấy một màn này bọn cung tiễn thủ lập tức buông tên bắn về phía trước. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt này, bọn cung tiễn thủ hét lên thảm thiết, bọn chúng đến chết cũng không hiểu vì sao phía sau lưng lại có người vùng đao chém vào mình.

Mà xếp ở phía trước, đám cường đạo đang căng mắt nhìn chằm chằm đợi địch nhân xuất hiện, căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, nghe tiếng kêu gào thảm thiết sau lưng mình, không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn càng khiến cho bọn chúng bị dọa cho hoảng sợ, phía sau không thấy lão Đại đâu, còn có hơn mười người đang chém giết huynh đệ của mình, đang lúc không biết phải làm sao đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn:

- Ma Tam giết Lộ lão đại rồi! Hãy báo thù cho Lộ lão đại đi!

Đầu óc bọn chúng lúc này rối tung, cũng không nghĩ tới là ai phát ra câu nói đó, tất cả đều xoay người vùng đao phóng về hướng hơn mười người kia.

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa xoay người, mấy chục mũi tên bắn về phía chúng, đồng thời còn có một đám đông bóng người ào ạt phóng vọt tới. Vốn bọn cường đạo lập trận hình nghiêm ngặt chờ đợi tại đây, lúc này lại bị trước sau giáp công. Lão Đại đã bỏ mình, dưới tình huống như quân long không đầu, trận hình lập tức tan vỡ bọn chúng bỏ chạy tứ tán.

Tất cả đều ném cây đuốc trong tay xuống, có ngu ngốc cũng biết, ánh sáng của cây đuốc chính là mục tiêu của những mũi tên.

Khi bọn cường đạo ở tuyến đầu tiên bỏ chạy hoảng loạn, nơi xa Khang Tư chỉ huy đội quân đang thông thả đi tới. Lúc nhìn thấy hỏa tiễn báo hiệu lệnh, hấn cũng dẫn quân tăng tốc tiến lên phía trước. Còn Khang Tư được thân binh bảo vệ giữ lại ở tận cùng hậu phương, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nơi rừng núi xa xa càng ngày càng nhiều đốm sáng.

Nhìn những cây đuốc sáng kia, vốn là đông một điểm tây một điểm rải rác khắp núi rừng, nhưng theo thời gian trôi qua, những đuốc sáng này có chỗ bị dập tắt, có nơi bắt đầu từ từ tập trung lại một chỗ.

Khang Tư không khỏi nói:

- Tốc độ bọn Tặc Lạp thật nhanh, đã phá vỡ phòng tuyến thứ nhất của quân cường đạo. Lệnh cho binh sĩ tăng nhanh tốc độ, tranh thủ lúc địch quân chưa kịp ổn định trận hình, giao chiến cùng bọn chúng.

Nhìn gã thân binh đi lên phía trước truyền lệnh, Khang Tư thở dài ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Mặc dù nói như vậy có chút không tốt, nhưng chủ soái chỉ có thể đợi ở trong đội quân nhu, nhìn phía trước chiến đấu, thật sự nhàm chán biết bao.

Y Đạt hiểu ý Khang Tư đang than thở liền cười an ủi:

- Đại nhân, đây chính là trách nhiệm của chủ soái, tin rằng ngài cũng không muốn toàn quân tướng sĩ mất đi chỗ dựa chứ?

Khang Tư gật đầu, không biết tại sao, hấn cảm giác có chút uể oải, không phải là hành động uể oải, mà chính là uể oải từ trong tâm.

Khang Tư cười cười tự chế giễu mình: “Rốt cuộc mình là kẻ có số mệnh hèn hạ, còn là một kẻ giết người điên cuồng đấy? Một thời gian không thấy máu thì cả người thật khó chịu không thoải mái.”

Bọn cường đạo hỗn loạn cũng không biết phía ngoài còn có một chi đội quân lớn. Bọn chúng bị bóng tối bao phủ và không chỗ nào không có tiếng sát phạt dồn dập, khiến chúng bị dọa cho hoảng sợ chỉ còn nước bỏ chạy về hướng tên Đại đầu mục.

Mà nhiều người như vậy, cũng có một hai tên trong lúc hỗn loạn đã khôi phục lại bình thường, cũng tổ chức tốt lại đội ngũ. Thế nhưng đội quân tập kích đêm không tầm thường, cuối cùng chúng cũng bị phát hiện.

Có một tên đầu mục ổn định lại trận hình, hướng các thuộc hạ quát lớn:

- Nghe đây! Cỗ tay địch nhân có cột vải phát sáng, lập tức tắt đuốc, thấy người nào cỗ tay phát sáng, thì chém cho ta! Con bà nó!

Bọn cường đạo lập tức dập tắt đuốc, thế nhưng chỉ trong nháy mắt này, tên đầu mục kia phát ra một tiếng thét thảm thiết. Xong đời! Chẳng qua đám cường đạo này cũng không có hỗn loạn, mấy tên tiểu đầu mục đã la lớn:

- Không được hoảng loạn, nhìn bốn phía người nào trên người có phát sáng, chém cho ta!

Trong bóng đêm đen như mực, đốm sáng quả thật chói mắt, mấy binh sĩ của Khang Tư đang đánh lén, lập tức bị bọn cường đạo phát hiện. Dưới công kích liều mạng của bọn cường đạo, rất nhanh mấy binh sĩ đó đã hy sinh.

Tạc Lạp đang dẫn quân tiến tới phát hiện tình huống có chút không đúng, lúc này bọn cường đạo không hề bỏ chạy tứ tán nữa, ngược lại bắt đầu tập kết chung một chỗ, hơn nữa càng khiến Tạc Lạp giật mình chính là: Không ngờ bọn chúng cũng không có đốt đuốc, điều này làm cho đêm sáng trên người của binh sĩ tập kích đêm, ngược lại trở thành mục tiêu cho tên của quân địch.

- Mẹ kiếp, bọn khốn này biết tẩy của chúng ta rồi!

Tạc Lạp mắng một câu, tiếp theo ra lệnh:

- Bắn lên hai hỏa tiễn, để binh sĩ tập trung thành đơn vị liên đội tác chiến!

Các Phó Thiên tướng đang dẫn binh sĩ nhanh chóng đi tới, vừa thấy hai hỏa tiễn lóe lên trên không trung, lập tức hét lớn:

- Tăng nhanh tốc độ cho ta, Thiên tướng bọn họ đã tiến vào tác chiến chính diện rồi! Mau mau đi!

Đội quân lập tức cố sức chạy như bay tới, bọn họ cũng không hề tiêu hao thể lực, bình thường huấn luyện nhiều nhất, chính là vào thời gian thích hợp chạy nước rút lên phía trước để tiến hành tác chiến.

Ở trong mắt Tạc Lạp những Trường quan và binh sĩ này chính là lực lượng bộ binh nòng cốt.

Hai hỏa tiễn bay lên không trung, khiến cho Khang Tư hơi khản trương một chút, có điều rất nhanh hắn đã thờ phào nhẹ nhõm:

- Giết chóc lâu như vậy, cho dù có ngu ngốc cũng sẽ phát hiện chỗ đặc biệt của binh sĩ tập kích đêm. Y Đạt, đội kỵ binh thế nào?

- Theo như tốc độ của bọn họ, hẳn là đã vòng qua khỏi khu núi rừng này, có lẽ lúc này đã tiến vào vòng vây. Cũng không biết bọn họ tìm được đội ngũ của Đại thần quan hay chưa? Có điều là thuộc hạ hoài nghi bọn họ căn bản không đi tìm Đại thần quan, ngược lại là trực tiếp đánh sâu vào bọn phi. Bởi vì bọn họ nhận định: có kỵ binh hộ vệ Đại thần quan nên hoàn toàn không cần phải bảo vệ.

Y Đạt nói.

Khang Tư bắt đầu dĩ cười cười, không nói gì. Trước khi giao chiến hắn vẫn lo lắng cho sự an toàn của Đại thần quan, nhưng lúc bắt đầu giao chiến, hắn cũng không còn lo lắng nữa.

Hắn tin rằng, bọn cường đạo đã bị đội quân của mình thu hút, làm sao còn rảnh rang để đi công kích Đại thần quan? Dù sao ở nơi đó có một ngàn kỵ binh hộ vệ được rồi.

Kỵ binh bộ đội quả thật như Y Đạt nói, sau khi vòng qua núi rừng tiến vào thảo nguyên, hoàn toàn không có tìm đến chỗ đội ngũ Đại thần quan, ngược lại là giục ngựa chạy như bay vào sâu trên thảo nguyên.

Đám Liên đội trưởng cũng không hề lo lắng có bấy rập của địch nhân. Thứ nhất: bọn họ phái ra phía trước rất nhiều thám báo; thứ hai: mục tiêu của địch nhân là công kích đội ngũ của Đại thần quan, mà không phải phòng ngự, nên căn bản không có khả năng thiết kế bấy rập.

Với nhận định như vậy, bọn họ mong muốn thừa dịp đêm tối đập phá doanh trại của quân địch, nên đã đưa ra quyết định như vậy. Dù sao phá vỡ doanh trại cũng có thể làm giảm thấp sĩ khí của địch quân, đợi đến lúc trời hừng sáng cũng dễ dàng hơn cho việc bắt đám cường đạo này làm tù binh.

Ở chỗ giao giới giữa thảo nguyên và núi rừng, chỗ đóng quân của cả nhóm Đại thần quan, đa số mọi người đã tiến vào mộng đẹp. Nhưng bên kia núi rừng ánh hoàng hôn chiếu lên bầu trời, cùng với xa xa trên thảo nguyên vang lên tiếng vó ngựa như sấm rền, chẳng những làm cho kỵ binh chịu trách nhiệm canh giới bắt đầu khản trương, và làm cho Y Ti Na đang ngủ say chợt bừng tỉnh.

Sau khi thị nữ Tiểu Cầm hầu hạ thay đổi y phục, Y Ti Na dò hỏi hai Liên đội trưởng kỵ binh đang chạy tới:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Đại nhân, bên kia núi rừng có ánh lửa, mà bên này lại có hơn một vạn kỵ binh xuất hiện, sợ là chúng ta bị đại quân bao vây rồi.

Gã Liên đội trưởng vẻ mặt trầm trọng.

- Địch nhân là ai? Đây chính là hậu phương của quân đội Khang Tư mà!

Y Ti Na thất kinh, nàng không hiểu vì sao: đột nhiên mình bị lọt vào vòng vây một lượng lớn địch nhân như vậy?

- Tạm thời không rõ lắm, có lẽ là bọn cường đạo đấy.

Gã Liên đội trưởng kia thần sắc bất thiện nói, trong lòng hắn đang thầm mắng Khang Tư: “Chết tiệt, cái gì hậu phương lớn, địch nhân ầm núp nhiều như vậy cũng không biết, còn dám nói là Chiến Thần, ta khinh!”

- Có phải thám báo không?

Y Ti Na khôi phục nét mặt, bình tĩnh nói.

- Đã phải người đi trinh sát. Nhưng mà, đại nhân, chúng ta làm gì bây giờ?

Gã Liên đội trưởng vừa thầm mắng Khang Tư vội vàng dò hỏi, lúc này xem ra hắn hơi hoang mang.

Nếu như phía sau vùng núi rừng có số lượng lớn cường đạo xuất hiện, cũng không có gì đáng ngại, bởi vì bọn họ có thể dễ dàng hộ tống Đại thần quan trở lại thủ đô, cho bọn chúng hít bụi một phen.

Nhưng tiếng vó ngựa truyền đến từ nơi thảo nguyên xa xa, đã khiến hắn mất đi niềm hy vọng: thanh âm kia ít nhất cũng có hơn một vạn kỵ binh. Cùng là kỵ binh, ở trên thảo nguyên này muốn chạy cũng chạy không thoát. Hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu sự trợ giúp của Đại thần quan người có trí tuệ cao nhất của Vương quốc.

- Dời quân đến trung tâm thảo nguyên đóng quân phòng bị.

Y Ti Na ung dung nói một câu, khiến hai gã Liên đội trưởng trợn mắt há hốc mồm. Gã Liên đội trưởng kia có chút vội vàng nói:

- Đại nhân, địch quân có hơn một vạn kỵ binh, chúng ta đóng quân trên thảo nguyên chẳng phải là...

Phía sau còn hai chữ “Chờ chết” hắn không nói ra, nhưng tin rằng ai cũng hiểu ý tứ đó.

Sau tấm khăn che mặt, ánh mắt của Y Ti Na chớp một cái, mặc dù nhìn không thấy mặt mũi của nàng, nhưng vẫn cảm giác được nàng đang cười, chỉ nghe nàng nói:

- Nếu như đám địch nhân này là quân cường đạo, bọn chúng có khả năng thành lập được hơn một vạn kỵ binh sao?

Liên đội trưởng lập tức lắc đầu nói:

- Không thể nào, chiến mã ở khu vực này nếu không bị Hắc Nham đế quốc cướp đem đi, thì cũng bị quân đội kỵ binh của nước ta trưng dụng mang về thủ đô. Dân dã cho dù còn có chiến mã cũng không có nhiều. Nếu như không có trợ giúp của bên ngoài, sợ rằng ngay cả một đại đội kỵ binh cũng không thành lập được. Phải biết rằng một người kỵ binh ít nhất phải có hai con chiến mã, nếu không cũng chỉ có thể là một nửa kỵ binh mà thôi.

Nói đến đây, gã Liên đội trưởng lập tức tỉnh ngộ:

- Ngài nói là...

- Không sai, ở vùng đất hỗn loạn này có thể có được hơn một vạn kỵ binh, nhất định là đội quân của Khang Tư đại nhân.

Y Ti Na nói.

- Vậy ánh lửa ở vùng núi rừng kia thì giải thích thế nào?

Gã Liên đội trưởng thầm mắng Khang Tư vẫn còn không hiểu lên tiếng hỏi.

- Nếu như Khang Tư đại nhân phát hiện có một số đông quân phi hành động, hắn phải làm sao?

Y Ti Na hỏi.

- Đương nhiên là điều binh tiêu diệt... Nói như vậy, đó là Khang Tư đại nhân đang mang binh tiêu diệt bọn cường đạo?

Gã Liên đội trưởng có chút nghi ngờ, nhìn lên bầu trời càng ngày càng sáng tỏ.

- Phải, chấp hành mệnh lệnh đi.

Y Ti Na phất tay một cái liền quay mình lên xe ngựa.

Lúc này Tiểu Cẩm mới thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư, nếu như không phải là quân đội của Khang Tư đại nhân thì sao?

Gỡ khăn che mặt xuống Y Ti Na vén tóc mai lên tai, cười nói:

- Nếu không phải, vậy thì với động tĩnh của đạo quân khổng lồ như vậy, Khang Tư đại nhân cũng sớm đã phát hiện rồi, chúng ta chỉ phải đợi hấn tới cứu viện là được.

Kiệt Khắc là một kỵ binh cầm vệ quân hộ tống Đại thần quan, suốt đoạn đường rất thuận lợi, cũng không xảy ra chuyện gì. Nhưng tối nay hấn hơi mệt mỏi, đang chìm vào giấc ngủ say lại bị Trường quan đá cho một phát tỉnh dậy, sau đó bị phái ra ngoài đi dò thám thân phận của đội kỵ binh nơi xa kia.

Loại nhiệm vụ trinh sát này đối với kỵ binh thường rất nguy hiểm. Cho dù là kỵ binh, mức độ nguy hiểm cũng không kém hơn bao nhiêu so với bộ binh, nhưng được cái chính là kỵ binh có thể chạy trốn nhanh hơn chút. Vì thế hấn hết sức cẩn thận lần dò tiến sát tới đám kỵ binh kia.

Kiệt Khắc nhìn thấy nơi xa đại đội kỵ binh không ngừng phóng qua, mặc dù cách khoảng mấy trăm kỵ binh thì có một lá cờ, nhưng lúc trời mờ sáng này lại cách xa như vậy sao có thể nhìn thấy cái gì?

Ngay khi hấn cẩn rặng xuống ngựa, chuẩn bị tiến lại gần một chút, hấn chợt giật mình phát hiện, mình đã bị mấy tên kỵ binh bao vây.

- Ha ha, huynh đệ, thấy rõ thứ gì trong tay ta chứ, đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, không nên ép chúng ta hạ sát thủ đó.

Một gã kỵ binh giờ giờ vật trong tay cười nói.

Nhìn bóng mờ hồ đó, Kiệt Khắc biết là cung tên, đồng thời hấn biết kỵ binh bình thường không bắt giữ tù binh, hấn lập tức bắt đầu cố gắng trốn chạy, hai tay biểu hiện đầu hàng.

- Ha ha, người rất thức thời, để chúng ta xem thử hình dáng tên tù binh đầu tiên ra sao...

Gã cầm cung tên vừa nói, vừa xuống ngựa đốt sáng cây đuốc.

Mấy kỵ binh bên cạnh cùng lúc xuống ngựa, móc dây thừng ra cười nói:

- Tiểu đội trưởng, một tên tù binh căn bản không đủ người thăng quan đầu, còn cần cố gắng nhiều.

- Con bà nó, ta đây dĩ nhiên biết, có điều nếu như may mắn, các người nói không chừng cũng có thể trở thành tiểu đội trưởng đó.

Gã Tiểu đội trưởng vừa nói vừa giơ cao cây đuốc, rất nhanh liền kêu lên:

- Ôi? Người không phải là Kiệt Khắc liên đội thứ mười hai sao? Đang hộ tống Đại thần quan, tại sao chạy tới đây?

Nghe nói như thế, Kiệt Khắc thoáng sững sờ một chút, ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy: Mẹ kiếp, người quen! Hấn lập tức đứng bật lên:

- Con bà nó! Bị các người hù dọa suýt chết, ta nhận lệnh tới trinh sát. Vậy đám kỵ binh là đội kỵ binh của chúng ta phải không?

Tiểu đội trưởng còn tốt lập tức vui vẻ nói chuyện với Kiệt Khắc, còn mấy tên kỵ binh kia cầm dây thừng chuẩn bị trói tù binh, thì về mặt lập tức ừ ừ nể nang thối.

Kiệt Khắc hướng bọn họ nhếch nhếch miệng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Các người phát bệnh thần kinh à? Từ lúc nào khát vọng bắt tù binh như vậy?

- À, người cũng biết chúng ta hiện tại không có Thiên tướng, lần trước binh sĩ bỏ phiếu kết quả mọi người bằng phiếu nhau. Cho nên Khang Tư đại nhân mượn cơ hội này, lấy kết quả liên đội nào có nhiều tù binh hơn để quyết định chọn người. Nói cho người biết nha, Liên đội trưởng của ta đã công khai nói rõ cho cả liên đội biết, ai bắt được nhiều tù binh, thì người đó thăng quan. Nếu không thăng quan thì một tên tù binh thưởng một ngân tệ.

Kiệt Khắc trợn mắt há hốc mồm, bọn kỵ binh này tại sao mới một ngày không gặp đã trở nên tham tiền như vậy? Qua một lúc lâu hấn mới chần chừ nói:

- Một tên tù binh chỉ mới một ngân tệ, vậy cũng quá rẻ một chút hả?

- Ha ha, không rẻ đâu, phải biết rằng bọn cường đạo phía trước ít nhất cũng có mấy vạn người đó, mười tên tù binh thì được một kim tệ, hơn nữa đây là giao dịch riêng tư, toàn bộ tù binh bắt được phải giao nộp lên trên. Người cho rằng có thể lấy đem bán làm nô lệ à? Hơn nữa, đám tù binh này đều là cường đạo, tiền của đều mang theo trên mình. Nếu như bắt được một tên cấp bậc đầu mục, vậy cũng đủ phát tài rồi.

Tiểu đội trưởng nuốt nước miếng, dường như nghĩ tới điều gì, ra về thần bí nói:

- Nếu như các người rảnh rang, cũng có thể hỗ trợ chúng ta bắt bọn cường đạo làm tù binh đi. Có thể bán cho ta hai ngân tệ một tên, còn tiền của trên người tù binh thuộc về các người. Hơn nữa chuyện tù binh còn có thể biến thành tiền, trở về thủ đô cũng không có chuyện tốt như vậy.

- Người cũng muốn thăng quan?

Kiệt Khắc thoáng ngẩn người nói.

- Ha ha, ai không muốn thắng quan?

Tiểu đội trưởng nhếch miệng cười nói.

- Nhưng chúng ta phải bảo vệ Đại thần quan.

Kiệt Khắc hơi động tâm, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ của mình, lại chần chừ không dám quyết.

- Vậy thì có sao! Khang Tư đại nhân cũng đang đích thân chỉ huy hai vạn bộ binh tác chiến ở vùng núi rừng, mà quanh đây lại có một vạn kỵ binh của chúng ta, Đại thần quan ở giữa thì quá an toàn rồi. Hơn nữa, các người chỉ xuất động một liên đội, còn lại năm trăm kỵ binh còn sợ không bảo vệ được Đại thần quan hay sao? Có chuyện gì, còn có thể di chuyển tới phía chúng ta bên này mà.

Gã Tiểu đội trưởng cười nói.

Kiệt Khắc suy nghĩ một chút:

- Việc này ta chỉ có thể nhắn với Liên đội trưởng, cụ thể có khả năng thực hiện hay không, ta cũng không cách nào biết được.

- A ha, chỉ cần người nhắc nhở bọn họ đây đúng là cơ hội tốt để kiểm thêm thu nhập, đội trưởng của các người nhất định sẽ đồng ý. Đúng rồi, đừng quên đem tù binh bán cho ta, ta có thể xuất ra hai ngân tệ một tên đó.

Tiểu đội trưởng nhắc nhở một câu.

Sau khi Kiệt Khắc rời đi, thủ hạ của gã Tiểu đội trưởng hỏi:

- Tiểu đội trưởng, ngài có nhiều tiền như vậy sao? Nếu như bọn họ xuất động một liên đội, ít nhất cũng có thể bắt hơn một ngàn tên tù binh: Đây chính là mấy trăm kim tệ đấy.

- Đồ ngốc, ta không thể tăng giá bán chuyển nhượng cho người ta à? Người muốn thắng quan cũng không ít, chỉ riêng một mình ta không muốn làm lão Đại. Bọn khốn các người có muốn tham gia hay không?

Gã Tiểu đội trưởng vừa phóng lên ngựa vừa hỏi.

- Đâu cần phải nói, dĩ nhiên tham gia.

Bọn kỵ binh rồi rít gập đầu.

- Bọn gian thương kia, đến lúc đi tới các đội quân nghe ngóng thử xem có bao nhiêu khách hàng, nhớ kỹ không nên làm rầm rộ.

Tiểu đội trưởng dẫn đội ngũ đuổi theo đại đội kỵ binh.

Kiệt Khắc trở lại doanh trại, tin tức vừa nói ra, hai Liên đội trưởng lập tức yên tâm, sau đó châu đầu bàn luận với nhau. Không lâu sau, liền lấy có viện trợ cho đơn vị bạn tác chiến, được sự đồng ý của Y Ti Na, đều tự phái ra hơn hai trăm người, dưới sự chỉ huy của Đại đội trưởng, chạy về hướng xa xa.

Còn Liên đội trưởng cũng không tự mình xuất động: Ai mà biết bỏ Đại thần quan chạy ra ngoài kiếm thu nhập thêm, đến lúc trở về thủ đô có thể bị phiền toái hay không? Dù sao điều lợi này cũng không thể thiếu phần mình.

Hai hỏa tiễn bắn lên bầu trời, bọn binh sĩ trước tiên tiến gần lại đồng bạn gần nhất, sau khi tự tụ họp thành liên đội, bắt đầu chính diện tác chiến.

Ngay từ đầu đội quân tập kết lại, bọn cường đạo căn bản không chống đỡ được công kích của những liên đội chính quy tinh nhuệ này: nếu không chết thì lập tức bỏ chạy; bọn binh sĩ bộ binh của Khang Tư, có lẽ không có nhận được mệnh lệnh tận lực bắt giữ tù binh địch nhân, hơn nữa lúc này chiến hướng đang quyết liệt, nào có thời gian để chiêu hàng?

Đến khi các Đại đầu mục tụ tập dẫn bọn cường đạo nghênh chiến, thế công của binh sĩ tập kích đêm bắt đầu đã bị ngăn trở. Còn các đầu mục cũng bắt đầu tụ họp đám cường đạo đang chạy loạn kia, chuẩn bị bao vây đội quân của Khang Tư.

Thế nhưng nhiệm vụ này hiển nhiên rất khó hoàn thành, bởi vì những tên cường đạo kinh hoàng này vừa mới ổn định lại, tốc độ tập kết đúng là quá chậm, không khỏi khiến đám đầu mục chửi ầm lên:

- Bọn khốn chết tiệt! Lúc chạy trốn thì nhanh như thỏ, lúc cần tập trung cho ta thì cứ giống như sên bò!

Mặc dù chậm chạp, bọn cường đạo sống sót trong đêm tập trung lại, giờ phút này cũng tụ tập bao vây bốn phía liên đội tập kích đêm của Khang Tư.

- Cố gắng chống cự! Viện quân ở ngay phía sau! Thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta!

Các Trưởng quan quân đội của Khang Tur vừa chỉ huy binh sĩ tác chiến, vừa cổ vũ tinh thần binh sĩ.

Đám binh sĩ của đội quân Khang Tur, đều cắn răng dốc sức chống đỡ.

Còn Đại đầu mục quân cường đạo lại nói thẳng:

- Bọn chúng chỉ có đám người này, chúng ta lại là mấy vạn huynh đệ! Mỗi người đái một vũng cũng có thể dìm chết bọn chúng! Xông lên cho ta! Giết chết một tên địch thưởng một kim tệ!

Bọn cường đạo không biết tình hình bốn phía, nhìn trước mắt chỉ có mấy trăm tên địch nhân, lại nhìn hai ba ngàn đồng bạn ở chung quanh, có ngu ngốc đi nữa cũng biết mình chiếm thượng phong, hơn nữa còn có sức dự hoặc của tiền thưởng, lập tức tinh thần của chúng phấn khích lên, bắt đầu điên cuồng đánh về phía đội quân tập kích đêm.

Vì Lạp là một tên cường đạo chỉ mới mười tám tuổi, nhưng đừng nhìn hắn trẻ tuổi, mấy năm nay ít nhất hắn đã giết chết năm tên đồng hành trở lên, hiện tại hắn đang hùng hùng hổ hổ chen lên phía trước.

- Con bà nó, tại sao không nói sớm giết chết một người thì thưởng một kim tệ? Nếu không ta cũng không trốn chạy ra phía sau, để hiện tại muốn đi tới chém một đao cũng không được. Nay! Phía trước, không chém được người thì tránh ra cho lão tử!

Đám người phía trước lập tức mắng lại:

- Tránh cái rắm! Kim tệ là của lão tử!

Những lời này lập tức càng khiến cho đội ngũ chen lấn hỗn loạn hơn, Vì Lạp chỉ cảm thấy phía sau có người cố sức xô đẩy mình, người phía trước thì cản đường, hắn hoàn toàn bị kẹp ở giữa, hắn hận không được rút đao giết thẳng ra ngoài, đáng tiếc nếu làm như vậy nhất định sẽ bị chém chết, cho nên hắn chỉ có thể chửi ầm lên.

Đang mắng chửi cao hứng, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tiếp theo cả người hắn đau nhói, không còn cảm giác gì nữa.

Bọn cường đạo phía sau chen lấn giành được lên phía trước, chỉ giây lát đứng nhìn một màn tên dày đặc như mưa, từ phía sau đám binh sĩ của địch quân phóng tới, bọn cường đạo chen chúc ở đội thứ hai chuẩn bị cùng giao chiến với binh sĩ đội tập kích đêm, bao gồm cả đám người dồn đông phía sau không cách nào nhúc nhích được, lập tức biến thành con nhím ngã nhào trên mặt đất.

Đang giao chiến cùng bọn cường đạo đám binh sĩ cũng phát hiện tình cảnh này, lập tức hoan hô ầm lên, hơn nữa trong khoảng khắc liền chém chết tên cường đạo đang giao chiến với mình.

Đang lúc bọn cường đạo còn chưa biết chuyện gì xảy ra, vô số bóng người từ trong bóng tối hiện ra, hơn nữa cao giọng thét:

- Giết!

Còn đám binh sĩ bị vây công cũng tinh thần phấn chấn, vừa hô to khẩu hiệu, vừa xông về phía quân cường đạo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khai Nhất Báo Ngụy.

Tạc Lạp người vậy đầy máu, lau mặt một chút, hướng trợ thủ nói:

- Thắng bại đã rõ, truyền lệnh chiêu hàng, tính toán tổn thất để báo cáo cho Đại nhân.

- Rõ!

Mấy Trưởng quan lập tức lĩnh mệnh rồi đi, còn Tạc Lạp kiểm chỗ ngồi xuống thờ hồn hên.

Thật là nguy hiểm, nếu như quân đội phía sau chậm một thời gian ngắn nữa thôi, sợ rằng mình và những người này xong hết rồi, xem ra mình đã khinh thường, không chú ý tới địa hình.

Nếu từ lúc bắt đầu tập kích, đại quân liền đi theo ngay phía sau, có lẽ đã sớm thắng lợi, cũng không cần tiến hành chính diện giao chiến một cách thảm thiết như vậy.

- Quỷ xuống đầu hàng không giết!

Khi khẩu hiệu vang vọng núi rừng, vô số binh sĩ cảm được, tốp năm tốp ba bắt đầu truy kích. Bọn cường đạo không còn chỗ nào có thể trốn, không dám phản kháng, quỹ xuống đầu hàng, còn một số tên tương đối hung hãn gây dọa, đa số đều bị một trận mưa tên bắn chết.

Nghe xong báo cáo Khang Tư thở phào nhẹ nhõm, vừa hạ lệnh cho đội quân nhu hạ trại, vừa ra lệnh cho quân sĩ tìm kiếm Đại thần quan.

Binh sĩ quân nhu lập tức bận rộn hẳn lên, trại tù binh được kiến thiết trước tiên, dùng một lớp hàng rào quây lại là xong. Mà doanh trại trú quân thì tương đối khổ cực, chẳng những yêu cầu có lều cho binh sĩ nghỉ ngơi, còn phải làm bữa ăn sáng thật ngon nữa.

Chỉ chốc lát sau, mùi thơm bay lên theo chiều gió lan ra khắp doanh trại không lồ.

Bầu trời bắt đầu sáng lên, các cây đuốc dần dần bị dập tắt, đám cường đạo từng chuỗi từng chuỗi bị trói với nhau, cúi đầu chán nản bị binh sĩ áp giải vào trại tù binh.

Trừ những binh sĩ canh gác ra, những người khác sau khi ăn xong đều sớm tiến vào giấc mộng đẹp. Đặc biệt là quân sĩ tham gia tập kích, vừa về tới doanh trại ngay cả cơm cũng không ăn, lăn đùng trên mặt đất đánh một giấc.

Dĩ nhiên cũng không hoàn toàn đều như vậy, vài quân sĩ tham gia tập kích đêm vẫn còn hơi sức, bụng chén cơm vừa ăn vừa khoác lác chiến công của mình với thủ vệ.

Khang Tư bên này tác chiến thuận lợi, đội kỵ binh bên kia còn thuận lợi hơn.

Sau khi thám báo phát hiện doanh trại địch, kỵ binh lấy liền đội làm đơn vị, phân phối mỗi đội một mục tiêu, lặng lẽ đi tới còn cách một dặm, sau đó chính là kỵ binh xung phong giẫm nát doanh trại địch.

Tất cả đều là bộ binh, đám cường đạo còn không có chuẩn bị, lập tức giống như đàn kiến bị nước cuốn trôi, bò dẫy chạy tứ tán. Chuyện sau đó thì quá đơn giản, kỵ binh lập tức lấy mười người làm đơn vị, giống như là giăng lưới, tung ra ngoài đuổi bắt đám cường đạo.

Chiến đấu mặc dù kết thúc, nhưng bắt sống đám cường đạo cũng là chuyện phí rất nhiều công sức: Ít nhất phải rượt đuổi cho đối phương kiệt sức xin đầu hàng; rồi mới xem xét; lấy dây thừng trói lại; lục soát trên người chúng rồi chia tiền của; cuối cùng ném tên cường đạo cho chiến hữu bên cạnh áp giải; những người khác lại phóng đi tiếp tục đuổi bắt. Cho nên mãi cho đến hừng sáng cũng chưa thực hiện xong.

Gã Tiểu đội trưởng có ước định với cầm vệ quân kia tự mình canh giữ tù binh. Hắn sai sử bộ hạ đi ra ngoài, tự mình áp giải tù binh từ từ đi tới. Hắn dương dương đắc ý đếm tiền của lục soát được từ trên người đám tù binh.

- Thật giàu có, mới chỉ mấy người này, không ngờ có tới mười mấy kim tệ. Nếu tiếp tục như vậy, không cần mượn tiền người khác vẫn có thể thu được tù binh của cầm vệ quân...

Đúng lúc này, gã Tiểu đội trưởng thấy cách đó không xa có hai kỵ binh đang tranh giành nhau kéo tay một tù binh. Tù binh kia đã khá nhiều tuổi, mặt đầy vẻ phong sương đang thống khổ van nài:

- Hai vị quan gia, tôi đã đầu hàng rồi, thì đầu hàng với ai không phải là giống nhau sao? Tại sao các ngài cứ bức tôi phải đầu hàng một trong hai người chứ?

- Giống nhau cái quái gì! Lão tử thuộc liên đội một, hẳn thuộc liên đội hai. Nhiều hơn một người hay ít đi một người có thể là chuyện vô cùng quan trọng. Mau nói rõ cuộc người đầu hàng ai!

Một kỵ binh vừa dùng sức kéo tay tên tù binh trung niên vừa quát:

Tên kỵ binh còn lại cũng không chịu kém thế, lôi cánh tay còn lại của tên tù binh kia.

Gã Tiểu đội trưởng vừa cười, vừa ném cho hai tên kỵ binh mỗi người một ngân tệ:

- Hai vị huynh đệ, lão già này có gì mà phải tranh nhau? Dù sao trên thảo nguyên nơi nơi đều là tù binh, chút thời gian các người tranh chấp này, có lẽ sớm đã bắt được bao nhiêu tên rồi, cho đại ca chút mặt mũi, coi như lão già này là tù binh của ta đi.

Hai tên kỵ binh, nhìn đồng ngân tệ trong tay, rồi nhìn quân hàm Tiểu đội trưởng, lập tức cười nói:

- Đó là dĩ nhiên, mặt mũi của đại ca làm sao có thể không đề ý được.

Nói xong, còn tròn mắt liếc nhìn nhau. Sau khi cáo từ Tiểu đội trưởng, lập tức một tả một hữu chạy đi như điên.

Tiểu đội trưởng nhảy xuống ngựa, kéo lão tù binh đến chuỗi tù binh kia. Vừa lấy dây thừng trói, vừa nói:

- Lão già này, tại sao già như vậy rồi còn tới đây làm cường đạo? Nhìn bộ dáng của người chỉ sợ mấy tiền đồng cũng không có, không cần lục soát người người nữa.

Trong đội ngũ tù binh, một gã dáng dấp nhìn, đột nhiên kêu lên:

- Quan gia, lão già kia chính là người quản lý hậu cần cho son trại chúng tôi, tiền của ở son trại ngoài trại chủ ra, chỉ có hắn biết!

Hai mắt Tiểu đội trưởng lập tức sáng lên nhìn chăm chăm lão già.

Lão già sợ hãi rụt rè nói:

- Tài bảo của son trại, sớm đã bị quan quân các ngài lấy đi...

Tiểu đội trưởng nghĩ quân sĩ kia vừa đoạt được một đồng lớn tài bảo, không khỏi tin lời lão già.

Nhưng tên tù binh mật báo kia lại lên tiếng nói:

- Không nên tin hắn, vật tư mang đến lần này, chẳng qua chỉ là một phần mười!

Tiểu đội trưởng thấy ánh mắt lão già đột nhiên trở nên bối rối, nhưng hắn không có lập tức dạy cho lão già một bài học, mà hướng tên tù binh kia cười nói:

- Ngươi làm sao biết nhiều chuyện như vậy?

- Tôi là thân tín của trại chủ, từng vào nhà kho, cho nên biết có bao nhiêu vật liệu, quan gia, tôi nói đều là sự thật!

Tên này thấy Tiểu đội trưởng giờ roi ngựa lên, vội vàng kêu lên.

“Ba” một tiếng, roi ngựa quất lên người lão già, gã Tiểu đội trưởng xách cổ áo lão già lên, hung ác nói:

- Lão già, ta ghét nhất bị lừa gạt, đặc biệt là tù binh gạt ta! Có phải cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao?

Lão già cuống quýt lắc đầu cầu xin tha mạng:

- Không phải, quan gia, ta dẫn ngài tới vị trí nhà kho của son trại.

Gã Tiểu đội trưởng vừa định đáp ứng, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút: “Mình có một người, hơn nữa cả tiểu đội cũng chỉ có mười người, một phần mười vật liệu của son trại đã nhiều như vậy, chín phần vật liệu kia, bằng vào mấy người của mình căn bản không thể chuyển đi. Hơn nữa nếu tin tức lộ ra, không chỉ đắc tội với Liên đội trưởng kia, hơn nữa còn đắc tội với Khang Tư đại nhân.

Lôi kéo Liên đội trưởng cùng xuống nước? Cho dù Liên đội trưởng đồng ý, cũng không thể đảm bảo cả liên đội năm trăm người đều nguyện ý vì thế rời quân đội đi. Hơn nữa một liên đội đột nhiên biến mất, nhất định sẽ dẫn tới sóng to gió lớn. Nếu bị Khang Tư đại nhân biết mình trộm nuốt chiến lợi phẩm, ra lệnh một tiếng, mấy người mình khẳng định chết không có chỗ chôn chôn.

Nếu không cách nào nuốt được, vậy nộp lên trên thì sao? Nghe nói tất cả Trưởng quan của quân đoàn Khang Tư đều do Khang Tư đại nhân bổ nhiệm, những người khác không có quyền bổ nhiệm, nếu nộp lên cho Liên đội trưởng, nhiều nhất được thưởng mấy kim tệ mà thôi.

Nếu nộp lên cho Khang Tư đại nhân, một lượng lớn vật liệu như vậy, sợ rằng làm một Đại đội trưởng cũng dư sức chứ? Nói không chừng còn có thể được thưởng mười mấy kim tệ nữa!”

- Hay, cứ quyết định như vậy.

Tiểu đội trưởng vỗ tay một cái, nghe răng cười rồi vỗ vỗ bả vai lão già:

- Lão già, ta đem ngươi giao cho Trưởng quan cao nhất của ta, đến lúc đó ngươi phải thành thực khai báo rõ ràng, nếu không có thể không chỉ đơn giản bị tra tấn một chút thế này đâu.

Lão già lập tức khấn trương gật đầu.

Ánh mắt tên tù binh mật báo kia chợt xoay chuyển, lên tiếng dò hỏi:

- Quan gia, Trưởng quan cao nhất của ngài là tước vị gì?

- Ha ha, Trưởng quan cao nhất của đệ nhất quân đoàn Khi Hồng Quốc, ngươi cho là tước vị gì?

Tiểu đội trưởng thuận miệng đáp.

- Trưởng quan cao nhất của Đệ nhất quân đoàn? Cấp bậc Thượng Tướng quân!

Tên tù binh cũng trợn mắt há hốc miệng ngẩn người.

Bọn chúng cũng không nghĩ tới, lần này bắt cóc một nữ nhân, lại gặp phải công kích của đệ nhất quân đoàn, càng không nghĩ tới những kỵ binh này, chính là quân đội của Khang Tư những người mà bọn đại đầu mục kia cả ngày rêu rao, tuyên bố muốn tiêu diệt hết.

Thấy bộ dáng bọn chúng, Tiểu đội trưởng cười thầm trong lòng: “Ta nói như vậy có lẽ không sai, Đệ nhất quân đoàn cũng chỉ có một chi quân đội của Khang Tư đại nhân, hẳn đương nhiên là Trưởng quan cao nhất của quân đoàn, còn cái cấp bậc Thượng Tướng quân gì đó, là do các người tự đoán bừa.”

Khang Tư sau khi an ủi Tạc Lạp và mấy Trưởng quan xong, liền mang theo thân binh đi gặp Y Ti Na. Chưa nói được mấy câu, Khang Tư chợt thấy một cảnh khiến cho hắn sững sờ.

Đội kỵ binh áp giải từng chuỗi từng chuỗi người xuất hiện trước mặt hắn, phía sau còn có gần một ngàn xe ngựa hàng hóa chất như núi. Điều này chứng tỏ điều gì, chỉ có thể nói đội kỵ binh đã thắng lợi rồi.

Nhưng điều quái dị chính là: Mấy Liên đội trưởng đang hoa tay múa chân dường như thương thảo cái gì với một Tiểu đội trưởng, tiếp theo thấy gã Tiểu đội trưởng kia thu một bao tiền lớn, sau đó một Liên đội trưởng liền vui vẻ chạy đi dắt một nhóm tù binh.

Thấy động tác này, Khang Tư có chút sững sờ.

Y Ti Na suy nghĩ một chút, cười nói:

- Xem ra đám cường đạo bị liên đội kỵ binh bên này bắt làm tù binh, đều tập trung trong tay Tiểu đội trưởng kia. Những Liên đội trưởng kia chỉ sợ là đang dùng tiền mua tù binh, để gia tăng nhân số sao?

Khang Tư cười lắc đầu không có lên tiếng, Y Ti Na có chút tò mò hỏi:

- Ngài không tức giận? Bọn họ làm như vậy coi như là ăn gian mà.

- Điều là tù binh, không tính ăn gian, hơn nữa, có thể xử dụng kim tiền để mua, điều này cũng cho thấy bọn họ có năng lực thu được tù binh.

Khang Tư đáp.

- Ngài không so đo với những chuyện này?

Y Ti Na lại hỏi.

- Bọn họ không có làm tổn hại đến ích lợi của người khác, hơn nữa tù binh của Tiểu đội trưởng kia, nhất định là mua từ trong tay các binh sĩ khác. Dù sao phần lớn tiền đều rơi vào trong tay binh sĩ, coi như là phúc lợi cho binh sĩ, cũng không sao cả.

Khang Tư hiểu lương tháng của binh sĩ không được nhiều, dĩ nhiên sẽ không để ý chuyện nhỏ này, cười cười giục ngựa đi tới nghênh đón những Liên đội trưởng kia.

Những Liên đội trưởng kia không nghĩ tới Khang Tư lại xuất hiện ở nơi này, bị dọa cho hoảng sợ vội vàng thu cất các bao tiền vào bên trong. Nghiêm chỉnh chào, trong lòng thấp thòm bất an, hy vọng Khang Tư không nhìn thấy bọn hắn giao dịch với Tiểu đội trưởng kia.

Tiểu đội trưởng kia lại càng sớm trốn thật xa, ánh mắt bối rối, nhìn trộm Khang Tư.

Khang Tư cười nói:

- Các người khổ cực rồi! Các liên đội phải ra một nửa quân sĩ đuổi bắt cường đạo chạy trốn trong rừng núi, một nửa áp giải tù binh và vật liệu vào doanh trại. Đám cường đạo sau khi bị bộ binh đánh tan trở thành tù binh của các người, cũng tính vào trong chiến công, chờ sau khi thống kê chiến tích nộp báo cáo lên trên.

Mấy Liên đội trưởng vừa nghe nói thế, lập tức tự mình dẫn binh sĩ đi truy kích, một là rời xa Khang Tư sớm một chút, hai là muốn tăng thêm ít tù binh, để cho mình còn có phần thắng. Y - www.

Tiểu đội trưởng bán tù binh kia đang định cùng người khác rời đi, Khang Tư nói một câu khiến hắn đứng yên tại chỗ:

- Vị Tiểu đội trưởng này, người tên là gì?

Tiểu đội trưởng thân thể có chút cứng ngắc nói:

- Á, đại nhân, thuộc hạ tên là An Tái Kháng.

Thành viên tiểu đội nhận thấy sự việc có chút không ổn, chẳng những không có tới gần, ngược lại lui về sau mấy bước, tiếp theo toàn bộ chạy theo Liên đội trưởng. An Tái Kháng thấy một màn này, trong lòng không ngừng mắng chửi bọn khốn không có nghĩa khí này.

- An Tái Kháng? Rất...Ừ... tên rất dễ nghe.

Khang Tư mở to mắt lắm lắm nói, khiến cho Y Ti Na ở bên cạnh cũng bật cười một tiếng.

- Hà hà, cái tên này là thuộc hạ tự mình đặt lấy.

An Tái Khang có chút ngượng ngùng.

- Vừa rồi người buôn bán tù binh phải không?

Câu tiếp theo của Khang Tư, khiến cho An Tái Khang một lần nữa trở nên cứng người.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng ở bốn phía bọn thân binh nhìn chăm chăm như hổ rình mồi. Còn như lao tới bắt Y Ti Na làm con tin? Khang Tư xưng hiệu là Chiến Thần đầu phải để gọi cho êm tai? Chỉ sợ vừa mới ra tay đã bị Khang Tư chém chết!

An Tái Khang cam chịu số phận chi có thể gật đầu thừa nhận.

- Ha ha, không nghĩ tới người có đầu óc buôn bán như vậy, nếu như thu mua tù binh của bộ binh, có lẽ cũng có thể bán với giá tốt rồi.

Khang Tư cười cười, xoay người chuẩn bị rời đi.

Trời! Đây không phải là muốn cho mình buôn bán tù binh một cách quang minh chính đại sao? An Tái Khang về mặt kích động đột nhiên hô to:

- Đại nhân, xin chờ một chút!

- Có chuyện gì?

Khang Tư quay đầu lại nhìn An Tái Khang.

Chỉ thấy An Tái Khang từ trong đám tù binh kéo ra một lão già, nói:

- Đại nhân, lão già này là quan hậu cần của sơn trại, nghe nói sơn trại còn cất dấu một lượng lớn tài vật!

Nghe nói thế, Khang Tư còn chưa có phản ứng gì, mà Y Đạt thân cũng là quan hậu cần, trong nháy mắt hai mắt sáng lên.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Y Đạt, Khang Tư biết lão già này rất quan trọng, không khỏi vỗ vỗ bả vai An Tái Khang:

- Người lập công lớn, chờ sau khi thống kê kết quả chiến trận, sẽ theo chiến công phong thưởng, hãy tiếp tục cố gắng.

- Rồi!

An Tái Khang về mặt kích động đáp.

Còn lão già kia, sớm đã bị Y Đạt kéo lại tra hỏi.

Khang Tư phụng bồi Y Ti Na hàn huyên tới xế chiều, chiến tranh đã hoàn toàn kết thúc.

Ngoài một số rất nhỏ đám cường đạo chạy trốn ra, còn lại tất cả cường đạo tụ tập ở nơi này, không phải bị giết, cũng bị bắt làm tù binh. Còn thi thể binh sĩ chết trận, đều được chôn về thành Khai Nhất, để truy điệu tập thể. Còn thi thể đám cường đạo được chôn đóng một chỗ rồi hỏa táng, để tránh bị ôn dịch.

Lúc Y Đạt quay lại báo cáo, hai Liên đội trưởng hộ vệ Y Ti Na đang đề nghị lên đường. Mặc dù không muốn, nhưng Y Ti Na không thể không đi. Nàng khe khẽ thở dài, nhìn Khang Tư nở một nụ cười sáng lạn, nói tiếng báo trọng, rồi được Tiểu Cầm đỡ lên xe ngựa.

Chăm chú nhìn đoàn xe đi xa, Khang Tư không biết rằng: Y Ti Na đang nhìn thân ảnh hắn mà rơi nước mắt. Nhưng trong lòng Khang Tư có một cảm giác khó chịu và thống khổ.

Khó chịu là bởi Y Ti Na rời đi, mà thống khổ là mình có một loại dự cảm, trong một khoảng thời gian rất dài sẽ không được gặp mặt Y Ti Na nữa.

Y Đạt hiểu tâm tình Khang Tư, cố ý cười nói:

- Đại nhân, không nghĩ tới, ả núp ở hậu phương lớn này có tới mười bốn cái sơn trại. Sau khi tra hỏi, chúng ta đã bắt giữ nhân viên canh giữ và thu tất cả vật tư lương thực của những sơn trại này. Hết thấy đều chuyên chở về, còn các sơn trại đều cho một mồi lửa đốt hết.

- Ha ha, thật đúng là lợi hại, tất cả ở nơi nào?

Khang Tư ngừng ảo tưởng không cần thiết, cười hỏi.

- Ở sâu trong núi, khó trách thám báo của chúng ta tìm không được. Nhưng mà tại sao bọn chúng tích trữ nhiều vật tư lương thực như vậy? Số vật tư đó phải dùng tới ba bốn ngàn xe ngựa mới có thể vận chuyển hết. Nếu như mỗi sơn trại không có nhiều xe ngựa như vậy, sợ rằng tất cả kỵ binh của chúng ta đều tạm thời trở thành bộ binh rồi.

Nói đến đây, Y Đạt dò hỏi:

- Đại nhân, chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi dưỡng quân hay là trở về thành Khai Nhất?
- Trở về thành Khai Nhất, ở bên ngoài rất khó quản lý tù binh.

Khang Tư cho rằng bọn binh sĩ đã nghỉ ngơi hơn nửa ngày, hẳn là có thể hành quân. Hơn nữa công tác thống kê tính toán còn chưa xong, hay là trở lại thành Khai Nhất tiến hành tốt hơn.

- Rõ! Truyền lệnh nhỏ trại!

Y Đạt ra lệnh cho thủ hạ, mấy tên thân binh lập tức ra ngoài truyền lệnh xuống.

An Tái Khang ở ngoài cửa trại tù binh, xưng huynh gọi đệ với những bộ binh chung quanh để câu kết làm việc bất chính. Còn tên tù binh mật báo cho hắn đang ở bên cạnh, thay hắn đánh dấu các tù binh.

Khi các thủ hạ bỏ rơi mình, An Tái Khang cũng bỏ luôn bọn chúng, ngược lại đi tìm tên tù binh báo tin kia, làm trợ thủ cho mình.

Tên tù binh quan sát An Tái Khang đang nói chuyện phiếm với người kia. Vốn hắn định kiếm một chút công lao để mình sớm được thả ra, không nghĩ tới An Tái Khang lại giữ hắn ở lại đúng là tự mình làm khổ mình.

- Con bà nó, người nói xem bọn khốn thủ hạ của ta đều không có nghĩa khí! Cũng không thèm nghĩ tới hàng ngày lão tử đối với bọn chúng ra sao. Có ăn cùng ăn, có tiền cùng kiếm. Con bà nó, Khang Tư đại nhân hỏi ta mấy câu, bọn chúng sợ bị liên lụy, tất cả đều bỏ chạy thật xa!

Ta cũng không yêu cầu bọn hắn giúp gì, nhưng ít ra cũng ở bên cạnh nhìn một chút, dầu gì cũng giúp ta thu lấy thi thể chứ? Không nghĩ tới bọn hắn lại không nói gì chạy sạch! Con bà nó! Nhưng cũng may nhờ đó ta biết rõ bọn chúng.

Hừ, bọn chúng có lẽ không ngờ tới Khang Tư đại nhân đã nói gì với ta đâu? Ha ha, lão tử hiện tại được quang minh chánh đại đi thu mua buôn bán tù binh!

Tên tù binh kia ngoài mặt ra vẻ chuyên tâm lắng nghe, nhưng trong lòng thì cười nhạo: “Thật là ngu ngốc, người tự ý buôn bán tù binh, bị Trường quan cao nhất bắt được, bộ hạ dĩ nhiên cho rằng người lành ít dữ nhiều, đừng nói bọn họ chỉ là thuộc hạ của người, cho dù là thân nhân, cũng sẽ vứt bỏ người để tránh liên lụy tới bản thân! Thời này mà còn nghĩ rằng có tồn tại tình nghĩa huynh đệ sao?”

Thật vất vả mới đợi được An Tái Khang lải nhải xong, hắn mới cẩn thận hỏi:

- Quan gia, ngài tìm tiểu nhân có gì phân phó?
- Phải, hiện tại ta được Khang Tư đại nhân cho phép, đáng tiếc lại chưa có bộ hạ nào, thấy người cơ trí, tìm người làm trợ thủ cho ta, thế nào?

An Tái Khang làm bộ dáng như một hảo huynh đệ, đặt tay lên bả vai gã tù binh kia.

Ánh mắt tên tù binh sáng ngời, có chút chờ đợi nói:

- Nhưng tiểu nhân đang là tù binh.
- Chuyện này không vấn đề gì, người giúp ta ghi chép việc thu mua tù binh, không cần phải ra khỏi trại tù binh, ta nói với nhân viên coi giữ một chút, để cho người tự do hoạt động trong trại tù binh, chỉ cần người không trốn đi, thì không có vấn đề.

Nói đến đây, An Tái Khang liếc nhìn bốn phía, lén lén lút lút nói:

- Người yên tâm, theo như suy đoán của ta, Khang Tư đại nhân nếu mở rộng quân đội, thì tuyển binh chính là từ tù binh các người, đến lúc đó ta lấy người làm thủ hạ, cùng ta buôn hương bán phạt, không phải là so với làm cường đạo hạnh phúc hơn rất nhiều sao? Phải biết rằng, lúc đó người chính là quân chính quy của Đệ nhất quân đoàn!

- Quân chính quy? Là thật?

Tên tù binh có chút không dám tin.

Hầu hết tù binh trở thành nô lệ rồi bị đem đi bán, một số trở thành quân hi sinh làm bia đỡ đạn, thậm chí hơn một chút chính là trực tiếp bị giết chết, sao có khả năng trở thành quân chính quy được?

- Đương nhiên là thật, nếu không người cho là tại sao chúng ta phải khổ cực bắt sống các người? Trực tiếp giết chết các người chẳng phải bớt phiền phức hơn sao? Được rồi, người còn chưa trả lời có làm hay không?

An Tái Khang lộ vẻ cấp bách hỏi.

- Làm! Dĩ nhiên là làm!

Tên tù binh vội vàng gật đầu.

- Tốt, vậy sau này chúng ta chính là huynh đệ. Được rồi, ta gọi là An Tái Kháng, ngươi tên là gì?

An Tái Kháng hỏi.

- Tiểu nhân tên là Lại Nhĩ Ôn Chí.

Tên tù binh cẩn thận nói.

- Ha ha, về mặt của ngươi thoạt nhìn rất già dặn. A, Lại Nhĩ Ôn Chí, cái tên này so với ta còn.... Ha ha, tiểu đệ, ngươi đừng nghĩ đại ca hiện tại là một Tiểu đội trưởng, đợi mấy ngày nữa, ta không phải Đại đội trưởng thì cũng là Trung đội trưởng, đến lúc đó cho ngươi làm một Tiểu đội trưởng, tuyệt đối không thành vấn đề!

Lại Nhĩ Ôn Chí không khỏi khẽ mỉm cười.

An Tái Kháng này là một người phóng khoáng, đối với ai cũng hết sức nhiệt tình, nhưng mỗi tội khoe khoang khoác lác có thừa, lại có tính cách gian thương, tí như mấy người Liên đội trưởng đến mua tù binh, đều bị hắn bắt chẹt không ít tiền, có một lão Đại như vậy, có lẽ là một lựa chọn không tệ.

Quân đoàn nhờ trại, kỵ binh chạy về thành Khai Nhất trước một bước, còn bộ binh áp giải đông đảo tù binh cùng với vật liệu tịch thu được, chậm rãi đi về.

Khang Tư dẫn kỵ binh về thành Khai Nhất trước, lúc gần về đến thành, thám báo đột nhiên đem đến một tin khiến cho Khang Tư thất kinh:

- Đại nhân, thành Khai Nhất đang bị gần mười vạn phi đồ bao vây, không lâu nữa sẽ bị đánh chiếm.

Khang Tư lập tức hạ lệnh:

- Truyền lệnh bộ binh phía sau điều đại quân đến đây tác chiến. Phái ra một lượng lớn thám báo điều tra tình hình xung quanh!

Tiếp theo kêu lớn:

- Theo lên!

Nói xong liền giục ngựa xông ra ngoài.

Y Đạt thấy không kịp ngăn cản Khang Tư nữa, nhón nhác kêu gào thân binh xung quanh:

- Mau theo đại nhân!

Lướt qua đỉnh núi, có thể thấy thành Khai Nhất bị bốn người chỉ chít bao vây, vô số thang mây chống lên bốn phía tường thành. Cửa thành lại có một đám đông như kiến đang giờ tám chắn lên, dùng cọc gỗ lớn đang đập vào tường thành.

Mà trên tường thành, binh sĩ ngoan cường dùng đá lớn, dầu nóng, đao thương, chém giết những tên cường đạo trèo lên tường thành.

Phi đồ trên thang mây kêu thảm thiết rơi xuống như sùi cào rơi vào nồi. Thang mây cũng lập tức bị đập đổ, nhưng quân phi dày đặc lại dựng thang mây lên, đám cường đạo dường như bất kể sống chết, lại nhanh chóng trèo lên.

Bỗng nhiên, một tiếng vang thật lớn, cửa thành vỡ ra. Bốn cường đạo lập tức reo hò ầm ĩ. Vô số phi đồ hướng cửa thành lao đến, bọn chúng đều biết, chỉ có người vào thành trước mới có thể lấy được chỗ tốt.

Ở thời khắc khấn trương này, lính gác trên tường thành đột nhiên reo hò lên, tinh thần đại chấn, càng thêm dũng cảm công kích địch quân.

Đám cường đạo lao đến cửa thành căn bản không có phát hiện, vẫn còn ảo tưởng có thể lấy được bao nhiêu thứ tốt từ trong thành, chỉ có những tên Đầu mục mới cảm thấy có gì bất thường, vội nhìn chung quanh, vừa nhìn ra, lập tức khiến chúng la hoảng lên:

- Trời ạ! Kỵ binh!

Khang Tư rút bội kiếm, giờ lên:

- Kỵ binh đột kích!

Rồi một người một ngựa xông tới. Đội thân binh lại chậm một bước, chỉ có thể cắn răng liều chết lao theo sau Khang Tư.

Lúc đám cường đạo nghe được tiếng vó ngựa lao tới dồn dập như sấm rền, đều đưa ánh mắt nhìn về nơi âm thanh truyền đến.

Đám cường đạo trèo lên tường thành là nhóm đầu tiên phát hiện chuyện không ổn, sợ hãi kêu lên một tiếng, bắt đầu theo thang mây tuột xuống. Thế

nhưng binh sĩ thủ thành làm sao có thể bỏ qua cho bọn chúng chứ? Kim nén một bụng khí tức đã lâu lúc này đúng là lúc trả thù rồi.

Đồng thời với tiếng kêu thảm thiết vang lên, là một lượng lớn “bánh sủi cảo” một lần nữa rơi xuống, hơn nữa cũng không có kẻ ngu ngốc nào tiếp tục làm “bánh sủi cảo” mà leo lên nữa, tất cả đều bỏ chạy tứ tán.

- Không được hoảng loạn, ổn định cho ta! Kỵ binh không phải không thể giết! Chỉ cần chúng ta ổn định, tạo thành trận hình chắc chắn, có thể nuốt gọn bọn chúng!

Một tên đầu mục đang lớn tiếng hò hét với đám thuộc hạ.

Đang lúc đám cường đạo còn có chút chân chò, một đầu mục khác tiếp theo hô lớn:

- Thành đã bị phá! Chỉ cần chúng ta tiêu diệt đám kỵ binh này, châu báu với mỹ nữ trong thành đều cho các ngươi hưởng thụ! Tập hợp cho ta, ổn định!

Nghe được những lời này, đám phi đồ hai mắt đỏ bừng, bắt đầu tập trung một chỗ.

Khang Tư xông vào tuyến đầu tiên. Bất kể thân binh ở phía sau đang lo lắng kêu gọi ầm ĩ, kiếm trên tay vung lên, khiến một tên phi đồ đang giờ thương nhắm đâm vào mình, ngay cả đầu thương cũng bị xẻ thành hai mảnh. Tiếp theo nhẹ nhàng vung mấy kiếm, mấy tên cường đạo tới gần hắn đều bị chém rơi đầu, ngã trên mặt đất.

Cứ như vậy chỉ trong chốc lát, xung quanh Khang Tư lập tức trống rỗng, căn bản không còn tên nào đủ can đảm tới gần.

Khang Tư được máu tươi kích thích không ngừng, hấn hưng phấn kéo mạnh dây cương, khiến chiến mã lập tức cất cao vó trước, ngửa đầu lên trời hí vang (DG: mình thích cảnh này ^_^), trông Khang Tư lại càng uy phong凛冽, trường kiếm trong tay chỉ về phía trước, quát to:

- Giết!

Kỵ binh phía sau nhiệt huyết đã sớm sôi trào, cũng đồng thời gầm lên một tiếng:

- Giết!...

Rồi như thủy triều ào ào phóng về phía bọn cường đạo.

Thủ quân trên tường thành, dĩ nhiên biết rõ người chém giết bốn phía kia là ai, lập tức reo hò hô vang:

- Chiến Thần! Chiến Thần!

Mấy ngàn thủ quân đã xuống dưới thành lại càng hô to:

- Chiến Thần cùng tồn tại với chúng ta!

Rồi vung vũ khí xông tới bọn cường đạo.

Phi quân vốn đã bị kỵ binh hù dọa giờ lại gặp phải hai mặt giáp công, lập tức tan rã, đặc biệt là sau khi vài đầu mục bị kỵ binh chém chết, lại càng bỏ chạy tứ tán.

Khang Tư đang hưng phấn vốn định xông lên chém giết chút nữa, nhưng bị đoàn đoàn thân binh vây quanh, hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ thu binh khí lại, xoay người tiến vào trong thành.

Khang Tư đứng trên lầu thành, thấy nơi xa bộ binh phía sau đang đuổi tới, không khỏi cười một tiếng, đám địch nhân này xong đời rồi.

Quả nhiên, thêm hai vạn bộ binh hăng hái gia nhập, vốn phi quân tụ tập được một chút, lập tức bị đám quân sĩ hăng hái này nhấn chìm.

Mà kỵ binh thấy viện quân phía sau gia nhập, lập tức phát huy tốc độ của kỵ binh, giục ngựa phóng tới chặn đầu đám phi quân đang chạy tán loạn, bắt đầu đuổi bọn chúng quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tiếp tục nổi phong ba.

Khang Tư đứng ở trên lầu thành, nhìn toàn cảnh chiến trường trước mắt.

Lần đầu tiên hấn quan sát được toàn cục cả chiến trường. Rất nhiều phương pháp chỉ huy lúc này hiện rõ trước mắt hấn, vô tình Khang Tư càng thông suốt về chỉ huy tác chiến, có được hiểu biết càng thêm sâu sắc.

Y Đạt nhìn trận chiến nơi xa, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Thật hùng tráng.

- A ha, trước tình cảnh mười vạn đại quân bao vây thành, đó mới gọi là hùng tráng.

Một Phó Thiên tướng phòng thủ thành chen vào nói.

Khang Tư quay đầu nhìn gã Phó Thiên tướng cười nói:

- Vất vả cho người quá! Quân địch tới lúc nào?

Phó Thiên tướng giơ tay chào sau đó mới lên tiếng:

- Đại quân của đại nhân rời đi không bao lâu, mười vạn quân phi đột nhiên xuất hiện bao vây chặt chẽ thành Khai Nhất, hoàn toàn cắt đứt không cách nào phái người báo tin cho đại nhân. Nếu như đại nhân chậm một ngày nữa mới quay lại, sợ rằng thành này đã mất vào tay giặc rồi.

Nghe nói như thế, Khang Tư và Y Đạt không khỏi lấy làm may mắn là lúc ấy không quyết định ở lại qua đêm, bằng không hậu quả thực không tưởng tượng nổi.

Có điều quả thực cũng hết sức kỳ diệu: chỉ một quyết định vô tình của một người như vậy, lại có thể quyết định thắng bại của một cuộc chiến.

- Tồn thất thế nào?

Khang Tư hỏi.

- Cửa thành mới vừa bị phá, đại nhân đã về tới, trong thành cũng không có tổn thất gì. Chẳng qua hương thôn ở ngoài thành hấn là bị bọn cường đạo cướp sạch. Tình trạng chi tiết chúng ta còn đang kiểm tra. Chỉ đáng trách là địch nhân tới quá nhanh cũng quá bí mật, mới có thể làm cho chúng ta hoàn toàn không có thời gian cảnh giác phòng bị...

Thuộc hạ hoài nghi, ở bên trong khu vực chúng ta khống chế có số lượng lớn gián điệp trà trộn vào, nếu không binh sĩ cảnh giới bên ngoài, ngay cả một người trở về báo nguy cũng không có.

Phó Thiên tướng nhắc nhở.

Khang Tư thở dài, hương thôn bị cướp sạch, như vậy chính là hấn sẽ không còn nhìn thấy cảnh vui vẻ thái bình trước đó không lâu: những đứa trẻ nô đùa vui vẻ kia, có lẽ mất đi thân nhân, có lẽ bị giết hại, bất luận như thế nào, tiếng cười vui của chúng cũng không còn như xưa.

Nghĩ tới đây, cho dù Khang Tư gặp qua biết bao cảnh sinh ly tử biệt, vẫn nhin không được tung một quyền lên tường thành, hung hăng chửi thề:

- Chết tiệt!

Y Đạt vội vàng an ủi:

- Đại nhân, chuyện đó cũng không có biện pháp, chúng ta chỉ có cách mau chóng tiêu diệt bọn cường đạo, bình dân bá tính mới có thể chân chính có cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Gã Phó Thiên tướng liên tục gạt đầu họa theo, hấn cũng không phải quan tâm tới thương vong của dân chúng, mà đau lòng vì tổn thất hơn phân nửa binh sĩ dưới trướng của mình.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Dưới sự phối hợp bộ binh bên trong, kỵ binh bên ngoài, trận chiến đấu bên ngoài thành rất nhanh kết thúc. Bọn cường đạo không phải bị bắt làm tù binh, thì đều bị giết chết. Trận chiến diễn ra trên bình nguyên, căn bản không có cơ hội nào để chạy trốn.

Nhìn tù binh bị binh sĩ áp giải tới chân thành, không biết tại sao Khang Tư có cảm giác con giận đã tiêu tan hết, hấn không tự chủ vẩy vẩy tay với đám binh sĩ phía dưới.

Thấy Khang Tư vẩy tay với bọn mình, binh sĩ lập tức đồng thanh hô lớn:

- Chiến Thần! Chiến Thần!

Khang Tư ngượng ngùng vội vàng chấp tay chào, nhưng lại rước lấy tiếng hoan hô càng cuồng nhiệt hơn.

Y Đạt len lén liếc mắt nhìn Khang Tư, thấy bộ dáng khó xử của hấn, không khỏi nhớ tới cảnh Khang Tư phẫn chấn giục ngựa miệng vang tiếng hô “Giết!

Giết!", hấn nhện không được thăm nghĩ: "Không biết đến lúc nào mình mới có thể được hoan hô như vậy? Có lẽ cả đời cũng không thể được? Bất kể mình cố gắng đến cỡ nào, có năng lực đến đâu đi nữa, mình cũng chỉ là một đội trưởng thân binh thôi!"

Nghĩ tới đây, Y Đạt bắt đầu tự trách mình tại sao có thể nghĩ như vậy, hấn cười cười thầm tự giễu.

Có thể trở thành đội trưởng thân binh của Khang Tư đại nhân cũng không tệ, vậy còn muốn làm gì chứ? Làm Tướng quân? Mình có năng lực đó sao?

Y Đạt cố kiềm chế những ý nghĩ kỳ quái lạ này, cùng Khang Tư đang bị tiếng hoan hô âm ỉ làm cho sợ đến sùng sốt, cả hai cùng nhau rời khỏi lâu thành.

Kế tiếp chỉ là một chút chuyện lật vật: ra lệnh cho binh sĩ thu dọn chiến trường; kiến thiết trại tù binh tạm thời; biên chế tù binh thành từng tổ; chuẩn bị thức ăn cho binh sĩ mới trở về; kiểm kê vật tư lương thực thu được cho vào kho; sửa chữa thành trì; tính toán quân công, thống kê chiến quả v. v... đủ các loại chuyện như thế.

Những thứ chuyện linh tinh này không liên quan tới Khang Tư, cho tới bây giờ hấn cũng không hề để ý tới, tất cả đều giao cho đám Y Đạt, Tạc Lạp xử lý. Khi những gã Trưởng quan này đang bận rộn tất bật, thì Khang Tư đang đọc sách thật thoải mái.

Nếu như chuyện chinh chiến là bản năng của hấn, như vậy đọc sách lại là khát vọng tận đáy lòng của hấn. Hiện tại đúng là hấn dựa theo đề nghị của Y Ti Na: Hễ có chút rảnh rỗi nào thì lập tức học tập.

-o-o-o-

So với sự nhàn rỗi của Khang Tư, ngược lại Tây Lôi Tư ở thành La Đặc đang nghiêng răng nghiêng lợi, thở hào hển, một lúc lâu mới cảm hận nói:

- Đội quân hai mươi vạn, chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi đã biến mất tăm, bọn chúng chỉ huy cái quái gì vậy! Với mười vạn quân đi phục kích Y Ti Na, cho dù bị Khang Tư đuổi đến nơi, cũng không thể chỉ một ngày đã chết sạch!

Nếu như bọn họ có thể kéo dài cuộc chiến với Khang Tư một hai ngày, thành Khai Nhất không phải đã bị chiếm lĩnh rồi sao? Còn nữa mười vạn người vây công thành Khai Nhất kia, tại sao có thể ngu xuẩn đến mức này! Thấy kỵ binh của địch quân tới, không mau nhanh chân chạy trốn, lại vẫn chỉ ngu ngốc chống cự với đối phương!

Sau khi phá vỡ cửa thành, bọn họ không nhân cơ hội chiếm lĩnh thành trì để đạt được địa lợi chống cự với kỵ binh, ngược lại để cho bọn chúng trước sau giáp công! Tại sao lại có đám chỉ huy ngu xuẩn như vậy chứ?

Gã quản gia trung niên đứng bên cạnh thở dài nói:

- Chuyện đó cũng không có cách nào khác, đám quan chỉ huy kia đều xuất thân là cường đạo, để cho bọn họ lẫn trốn ở trên núi thực hiện tác chiến quấy nhiễu coi như là sở trường của họ, còn để cho bọn họ công thành và phục kích quân đội, điều đó dứt khoát là lấy tính mạng của bọn họ. Dù sao chiến tranh không thể hoàn toàn dựa vào số đông, thất bại cũng không có gì là lạ.

Tây Lôi Tư biết cái sai của mình, thần sắc tức giận biến mất, thay vào đó một bộ dáng bình tĩnh:

- Được rồi, ta đã nghĩ là năng lực chỉ huy của đám cường đạo và tên mù chữ Khang Tư này giống nhau, nhưng lại không chú ý tới Khang Tư có rất nhiều bộ hạ ưu tú, cũng khó trách cường đạo phải thua trận.

Thấy Tây Lôi Tư nhanh như vậy liền khôi phục như cũ, gã quản gia trung niên cười cười trấn an, tiếp theo cau mày nói:

- Nhưng nếu cứ như vậy, tổn thất binh lực tới gần hai mươi vạn, còn lại mấy Đại đầu mục không có xuất động, nhất định sẽ không còn tin tưởng vào quyết định của ngài nữa. Liên minh của thiếu gia ngài làm quân sư, không lẽ cứ như vậy hoàn toàn giải tán?

- A ha, không sao! Giải tán thì giải tán! Dù sao ta mượn sức bọn cường đạo này: một là để cho chỗ này càng hỗn loạn, hai là để cho bọn họ trở thành lót đường cho đội quân của ta.

Tây Lôi Tư nói.

- Đội quân của ngài?

Quản gia có chút tò mò.

Tây Lôi Tư nháy mắt mấy cái cười nói:

- Chính là đội quân thủ vệ của thành La Đặc, ba vạn nhân tài này là vốn liếng thực sự của ta. Trong đó trừ dân địa phương cường tráng, phần lớn là những binh sĩ cường hấn với những tên đầu mục cường đạo nằm vùng.

Quản gia cau mày nói:

- Những binh sĩ xuất thân từ lớp trên của cường đạo quả thực rất tinh nhuệ, nhưng bọn họ biết thân phận quân sư của ngài, vậy có ảnh hưởng tới danh dự và hình tượng của ngài ở thành La Đặc hay không?

Tây Lôi Tư ung dung tự tại nói:

- A ha, yên tâm, bọn cường đạo lớp cao đó đều có khát vọng nhận được thân phận đứng đắn. Bọn họ biết ta có thể hoàn thành nguyện vọng của họ, ngược lại chúng nhắc nhở giám sát lẫn nhau, tuyệt đối sẽ không tự tìm con đường chết.

Quản gia gật đầu hỏi:

- Như vậy kế tiếp ngài dự định làm gì?

Tây Lôi Tư cười nói:

- Đơn giản thôi, xuất động ba vạn binh sĩ thủ vệ, tiêu diệt bọn cường đạo còn thừa lại, hoàn toàn không chế khu vực này. Sau đó phát triển thế lực của mình, gây chút phiền toái cho mấy thế lực khác.

- Nếu thiếu gia ngài đã có kế hoạch toàn diện, như vậy ta cũng có thể yên tâm rời khỏi chỗ này.

Gã quản gia gật đầu nói.

- Quản gia, ta không rời xa ngài.

Tây Lôi Tư đột nhiên giống như một tiểu cô nương, bày ra bộ dáng đang nũng nịu nói với trưởng bối.

- Tiểu... Thiếu gia, xin ngài yên tâm, làm xong chuyện ngài giao phó, ta lập tức sẽ trở lại, ta còn chờ tham dự hôn lễ của ngài đấy.

Quản gia cười nói.

- Ngài nói cái gì? Không thêm đề ý tới ngài nữa!

Tây Lôi Tư mặt mũi đỏ bừng vọt chạy ra khỏi gian phòng.

Vốn gã quản gia đang tươi cười, đột nhiên thần sắc trở nên dữ tợn nhìn lên bầu trời, lầm bầm: “Nếu như ngài dám, thật xin lỗi... Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngài!”

-o-o-o-

Trải qua liên tiếp mấy ngày nghỉ ngơi dưỡng quân và thống kê, trong phòng hội nghị của thành Khai Nhất đã được xây lại rộng rãi hơn lần đầu sử dụng, lúc này đang cử hành hội nghị tổng kết sau cuộc chiến.

Các Trưởng quan tham dự bộ binh thì Liên đội trưởng trở lên, còn kỵ binh là Đại đội trưởng trở lên. Trưởng quan tham gia hội nghị tổng cộng lên tới mấy trăm người, chen chúc chật kín cả phòng hội nghị.

Khang Tư ngồi ở chủ vị, bên cạnh là năm đại Thiên tướng. Trừ chỗ ngồi của Y Đạt ở mé ngoài, còn có hai chiếc ghế trống, các Liên đội trưởng kỵ binh đều trở mặt thêm thường nhìn hai vị trí đó.

Sau khi Khang Tư nói lời khai mạc, hất ra dấu với Y Đạt, Y Đạt đứng lên tuyên đọc văn bản tài liệu.

- Thông báo số lượng tù binh do Liên đội kỵ binh bắt giữ: Liên đội thứ nhất sáu ngàn ba trăm bốn mươi lăm người; Liên đội thứ hai sáu ngàn tám trăm ba mươi người; Liên đội thứ ba sáu ngàn một trăm bốn mươi lăm người; Liên đội thứ tư sáu ngàn hai trăm ba mươi bốn người; Liên đội thứ năm sáu ngàn ba trăm mười hai người; Liên đội thứ sáu sáu ngàn sáu trăm năm mươi bốn người...

Chờ Y Đạt đọc xong, đám Trưởng quan kỵ binh có vui mừng, có bi thương. Còn các Trưởng quan bộ binh thì cả một đám đều trợn mắt há hốc mồm.

Đây là chuyện gì xảy ra? Một Liên đội chỉ có năm trăm người, làm sao có thể bắt giữ tù binh địch nhân vượt qua gấp mười lần quân số của mình? Chẳng qua bọn họ rất nhanh chót hiểu ra: Đám tù binh này, phần lớn đều là thu mua của bộ binh. Nghĩ tới điểm này, bọn họ cũng không có lên tiếng.

Bọn thân binh của Khang Tư đã sớm truyền ra ngoài: lần này tù binh đổi thành tiền, thì coi như là phúc lợi của binh sĩ. Nếu chủ soái đã nói như thế còn ai dám nhiều chuyện?

- Bắt tù binh số lượng đếm nhiều nhất là Liên đội thứ hai và Liên đội thứ mười ba. Hai vị Liên đội trưởng hủy bỏ phiên hiệu cũ, phân biệt trở thành đệ nhất quân đoàn, sư đoàn thứ nhất, lữ đoàn thứ nhất, Thiên tướng kỵ binh thứ nhất, cùng với Thiên tướng kỵ binh thứ hai. Mời hai vị Thiên tướng tiếp nhận phiên hiệu.

Khang Tư đứng lên nói, chỉ có hắn mới có quyền theo sổ sách tuyên bố kết quả bổ nhiệm.

Bên cạnh một tên thân binh bụng mưng đưng lệnh bài của Thiên tướng mới, đứng ở một bên.

Hai Liên đội trưởng sắp thẳng quan mặt mũi đỏ bừng như người say rượu, bước chân lảo đảo như bay bổng trên mặt đất; đi tới trước mặt Khang Tư,

ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng nghiêm chỉnh. Sau khi gắn huy hiệu, từng người giơ tay chào theo tiêu chuẩn quân lễ, sau đó Khang Tư chỉ thị cho hai người lên đài ngồi vào vị trí, dĩ nhiên cũng không tránh được cảnh tay bắt mặt mừng với năm Thiên tướng kia.

- Sau đây là năm người Phó Thiên tướng của Thiên đội kỵ binh thứ nhất, Liên đội thứ sáu, Liên đội thứ tám..

Khang Tư tiếp theo bổ nhiệm mười Phó Thiên tướng, đồng thời cũng giúp bọn họ tạo ra những huy hiệu đặc biệt, chỉ có quân đội Khang Tư mới có huy hiệu này. Điều này cũng an ủi cho một số Liên đội trưởng không có trúng tuyển, tránh được một số chuyện đáng tiếc.

- Còn phần thưởng tấn thăng cho toàn quân, chờ các Thiên đội dựa theo báo cáo được ghi chép, tùy các Thiên đội tiến hành tấn thăng phần thưởng. Sau đây là tổn thất và thu hoạch trong cuộc chiến lần này.

Khang Tư ra hiệu cho Y Đạt, Y Đạt cầm lấy văn kiện bắt đầu đọc:

- Trong hai lần chiến đấu cứu viện Đại thần quan đại nhân và phòng thủ thành Khai Nhất này: Quân ta tổng cộng hy sinh tám ngàn bảy trăm sáu mươi lăm người, trong đó bộ binh tám ngàn lẻ ba mươi hai người, kỵ binh bảy trăm ba mươi ba người.

Tàn phế, cũng chính là không còn năng lực tác chiến nữa: có một ngàn ba trăm hai mươi mốt người; trọng thương trong một tháng không cách nào gia nhập chiến đấu: có ba ngàn bốn trăm năm mươi hai người; vết thương nhẹ trong một tháng có thể một lần chiến đấu nữa: có một vạn ba ngàn sáu trăm bảy mươi tám người. Quân ta hiện tại có năng lực chiến đấu: bộ binh có hơn một vạn sáu ngàn người; kỵ binh có hơn bảy ngàn người.

Nghe báo cáo, trong lòng mọi người chột lạnh, bầu không khí im ắng hẳn.

Vốn từng Trưởng quan bộ binh vừa kiểm tra sơ bộ binh sĩ dưới trướng của mình chỉ hy sinh một số, còn đang cảm thấy có chút may mắn lần này tổn thất không lớn. Nhưng khi nghe báo lên con số toàn quân, mấy con số kia thật nhiều đến kinh người!

Đặc biệt là năm đại Thiên tướng bộ binh, lại càng đau lòng như cắt, tám ngàn binh sĩ cứ như vậy biến mất, chia đều ra, mỗi Thiên đội mất đi hơn một ngàn sáu trăm người. Nếu như ở biên chế quân đội bình thường, số này gần như là cả một Thiên đội bị tiêu diệt rồi!

Hơn nữa hiện tại còn có sức chiến đấu chỉ có hơn một vạn sáu ngàn người, so với ba vạn quân lúc khởi đầu đầu, rõ ràng thiếu mất một nửa! Ánh mắt của các Trưởng quan đều biến thành màu đỏ rực.

- Tiếc rằng chiến tranh chính là như thế. Thắng lợi của chúng ta đúng là đổi lấy từ tính mạng, sự hy sinh của các chiến sĩ! Chúng ta chẳng những cần phải điều trị cho tốt các binh sĩ bị thương, còn phải chăm sóc kỹ lưỡng cho các binh sĩ bị tàn phế, bảo đảm cho cuộc sống sau này của bọn họ được đầy đủ không lo lắng điều gì.

Đồng thời còn phải chiếu cố kỹ lưỡng người nhà của các chiến sĩ hy sinh, cam đoan cha mẹ của họ an hưởng tuổi già, cam đoan con cái của họ trưởng thành khỏe mạnh! Chỉ cần Khang Tư ta còn sống, quyết định này phải luôn luôn thi hành nghiêm chỉnh!

Khang Tư mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Câu nói của Khang Tư khiến các Trưởng quan tại đây thoáng sững sờ một chút, nhưng rất nhanh, tất cả Trưởng quan đều về mặt đầy kích động, đứng bật lên gào to:

- Thề thuận phục đại nhân!

Cùng hô lên lời này, nhưng trong lòng Tạc Lạp lại trầm xuống.

Từ ánh mắt của các Trưởng quan có thể thấy được, bọn họ thật nghiêm túc. Nói cách khác, đối tượng bọn họ thuận phục là đặt trọn trên người Khang Tư, mà không phải là Vương quốc hoặc Quốc vương.

Một câu nói đúng là thay đổi lòng người!

Tạc Lạp nhớ tới trước đó không lâu, Khang Tư nói một câu nói với chính những người này:

- Mặc dù ta không có sức thay đổi toàn bộ, nhưng có thể thay đổi thứ của chính mình, không phải là rất tốt sao?

Chính một câu nói như vậy, lại làm cho Tạc Lạp trầm tư một lúc lâu.

“Khang Tư a, Khang Tư, không phải là ta xem thường ngươi, nhưng bất kể nói như thế nào, ngươi cũng chỉ là một quân nhân mới vừa thoát khỏi mù chữ mà thôi, tại sao ngươi có thể nói ra câu nói sâu sắc như vậy?”

- Mọi người không cần như thế, vì các bộ hạ còn sống hãy tiếp tục cố gắng thêm nữa. Y Đạt tiếp tục đi.

Khang Tư có chút không quen phát phát tay nói.

Y Đạt muốn thay đổi bầu không khí, vội vàng nói:

- Hai lần chiến đấu này tổng cộng bắt giữ tù binh hơn mười lăm vạn tên cường đạo. Trải qua bộ phận kiểm tra: Thân thể khỏe mạnh, tráng đinh thể lực

cường kiện cộng có hơn tám vạn bảy ngàn người. Những người này đều cường tráng, hơn nữa phần lớn đã có kinh nghiệm chiến đấu, sau khi huấn luyện sơ qua, là có thể trở thành tinh binh đủ để so với các lão binh.

Nghe nói như thế, vốn đang kích động còn chưa kịp tan đi, thế mà hai mắt của các Trưởng quan lập tức bùng sáng lên.

Hơn tám vạn tên cường tráng! Hơn tám vạn binh sĩ chỉ huấn luyện sơ qua lập tức trở thành quân thiện chiến! Nói như vậy, quân đội của Khang Tư chẳng phải là vượt qua mười vạn người sao? Đây chẳng phải là binh lực của hai quân đoàn sao?

Nhiều Trưởng quan lại nghĩ, đợi đến khi quân đội mở rộng biên chế, chính những người mình đây, chẳng phải cũng có cơ hội lên làm Thiên tướng sao?

- Đại nhân, thuộc hạ hy vọng mau chóng được bổ sung quân số, lập tức tiến hành tăng cường huấn luyện mới được!

Các Trưởng quan đều rít la lên.

Khang Tư lắc đầu:

- Bổ sung quân số là điều nhất định phải làm, ta sẽ tiếp tục mở rộng biên chế quân đội.

Lời này vừa nói ra, đa số mọi người tại phòng họp đều vui mừng.

- Thế nhưng vì phiên hiệu của ta là Phó Tướng, cho nên phiên hiệu bộ binh không thể vượt qua năm Thiên đội, phiên hiệu kỵ binh không thể vượt qua hai Thiên đội. Cứ như vậy, đối ngoại có thể dùng danh hiệu lữ đoàn tăng cường để che dấu.

Câu nói này khiến trong lòng mọi người đều nói thầm: “Che dấu? Binh lực thực sự còn tăng thêm số tù binh, đây rõ ràng chính là biên chế của hai quân đoàn. Chẳng lẽ nói lữ đoàn tăng cường người ta sẽ tin sao? Thật không hiểu đại nhân còn cố kỵ cái gì?”

Khang Tư tiếp tục nói:

- Những quân tinh nhuệ kia, trừ một số người bổ sung biên chế còn thiếu, số còn lại sẽ tiến hành sắp xếp biên chế, phân tán ra để huấn luyện. Các cấp Trưởng quan trở lên đều dựa theo công lao nhiều ít để tiến hành bổ nhiệm, đến lúc đó có ý kiến gì khác có thể trực tiếp nói với ta. Bây giờ tiếp tục nghe Y Đạt báo cáo nội dung.

Y Đạt cười khi nói:

- Lần này chẳng những ở trên chiến trường, đồng thời còn từ hang ổ của bọn cường đạo thu được một số lượng lớn vũ khí, nhất định đủ để phân phát cho tất cả binh sĩ biên chế mở rộng. Chẳng qua là chiến mã của đội kỵ binh thì rất khan hiếm. Nhưng cũng không cần lo lắng, quân ta thu được nhiều của cải, đủ để mua chiến mã cho đội kỵ binh.

Lần nữa bầu không khí lập tức náo nhiệt hẳn lên. Mặc dù mọi người đều biết thu được rất nhiều vật tư lương thực, nhưng không biết có bao nhiêu, tất cả đều vẫn tai chờ nghe. Nguồn truyện: Y

- Do vật tư có nhiều loại, cho nên ngành hậu cần của chúng ta ngoại trừ lương thực, vật liệu còn lại đều tính toán thành kim tệ.

Y Đạt ngừng một chút kéo dài sự nôn nóng của mọi người, sau đó mới tiếp tục nói:

- Căn cứ thống kê của chúng ta, tổng cộng thu được gần hai trăm vạn kim tệ, lương thực thì có hơn sáu mươi vạn gánh.

Những lời này lập tức khiến các Trưởng quan ở đây đều bị dọa đến ngây người. Trời ạ! Hai trăm vạn kim tệ! Quốc khố cũng không có nhiều như vậy? Còn có số lương thực kia, đủ cho cả nước ăn một thời gian thật dài!

Vậy bọn cường đạo kia vơ vét từ đâu ra?

Qua một lúc lâu, các Trưởng quan mới choàng tỉnh lại, hai mắt đỏ bừng, dán mắt vào Khang Tư.

Khang Tư khẽ mỉm cười:

- Nếu chúng ta đã thu được một số quân phí như vậy. Vậy thì trước mắt bất kỳ chức quân gì, tất cả nhân viên đương nhiệm trong biên chế đều được thưởng một kim tệ, tương thưởng sau này thì cứ dựa theo quân công tiếp tục thưởng thêm.

Việc khao thưởng toàn quân này nghe ra thật nhiều, nhưng quân đội của Khang Tư cũng chỉ hơn bốn vạn người, mỗi người một kim tệ, cũng chỉ mới hơn bốn vạn kim tệ mà thôi.

Thế nhưng nếu tiểu binh đều được thưởng thưởng một kim tệ, vậy mình nhất định không thể thiếu được. Các Trưởng quan lập tức mặt mày hớn hớn, đặc biệt là các Trưởng quan kỵ binh còn thiếu rất nhiều khoản nợ chưa trả, lại càng cười tươi như hoa.

- Còn như việc sử dụng quân phí: ta cho rằng phải chi ra một số tiền để mua chiến mã và vũ khí, đồng thời còn cần quy định quân phục may hàng loạt, các người thấy thế nào?

Khang Tư nói.

Đa số các Trưởng quan không hiểu vấn đề này, cho nên không thể làm gì khác hơn là không lên tiếng, đợi những người khác nêu ý kiến.

Tạc Lạp lập tức đề nghị:

- Chúng ta có thể đi quân bộ mua.

Lúc biết được quân đội có nhiều quân phí như vậy, hân từng muốn đề nghị giao cho Công chúa ít tiền: Nhưng thứ nhất hân sợ bị chỉ trích ăn com nhà lo chuyện bao đồng; thứ hai hân cũng không thể nói rõ tình trạng căng thẳng tài vụ hiện nay của Công chúa cho người khác biết. Cho dù hân nói ra sự thực, chỉ sợ cũng không có mấy người tin tưởng. Vì thế Tạc Lạp không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Có điều đề nghị của hân lúc này cũng là một hình thức muốn tốt cho Công chúa. Dù sao khoản tiền lớn chi tiêu ở thủ đô, thuế thu ở thủ đô cũng phải gia tăng.

Y Đạt lắc đầu:

- Thuộc hạ cho rằng, cần phải chiêu dụ thương nhân và thợ thủ công khắp cả nước, để cho bọn họ tới đây sản xuất vật tư cần thiết cho quân ta. Thậm chí có thể giao một số công tác tương đối đơn giản cho dân địa phương thực hiện. Do quân đội chúng ta chỉ trả tiền mua nguyên liệu và tiền công.

Như vậy chẳng những có thể làm cho quan hệ quân dân xích lại gần nhau, còn có thể giúp dân chúng kiếm thêm một khoản thu nhập, tăng thêm được sức mua của họ. Tồi tin rằng đến lúc đó nhất định sẽ xuất hiện đủ loại thương hiệu cửa hàng, như vậy kinh tế trong phạm vi không chế của quân ta, khẳng định có thể nhanh chóng khôi phục.

Có giao dịch chúng ta có thể thu thuế, đến lúc đó sẽ không sợ sử dụng hết quân phí. Phải biết rằng, thuế thu mới bảo đảm cho nguồn tài phú liên miên không dứt.

Khang Tư gật gù đồng ý, còn những khác Trưởng quan thấy Khang Tư gật đầu đều rối rít phụ họa theo, nói không chừng thành Khai Nhất sẽ trở nên phồn vinh giống như thủ đô.

Trong đám người tại đây, chỉ có Tạc Lạp cảm thấy hơi có chút mất mát. Hân quyết định sau cuộc họp phải nói chuyện riêng với Khang Tư một lần. Nếu như Khang Tư biết hiện trạng tài vụ của Công chúa, hân tin rằng Khang Tư nhất định sẽ chuyển lên cho Công chúa một khoản tiền.

Tạc Lạp không có nhìn lầm Khang Tư, hân chỉ hơi nhắc tới, Khang Tư liền hỏi cần giao bao nhiêu.

Mặc dù hy vọng càng nhiều càng tốt, nhưng Tạc Lạp không dám mở miệng nói ra. Phải biết rằng quân phí cũng là công khai, thiếu một số tiền lớn không giải thích được, ai cũng sẽ đặt câu hỏi.

Với hân chỉ cần mười vạn kim tệ, nếu như một số tiền nhỏ, mọi người có thể cho là Khang Tư chiếm đoạt làm của riêng, hân là sẽ không lên tiếng.

Cuối cùng kết quả dĩ nhiên như hân dự đoán, người phát hiện tình trạng tài vụ căn bản không có lên tiếng, nhưng ngấm ngầm lại có lời đồn đãi không tốt.

Mặc dù Khang Tư không để bụng, nhưng Y Đạt tức giận đúng là không muốn chủ soái mình mang cái hàm oan này. Hân lập tức phải thân bình cái chính tin đồn ở trong quân, kêu bọn thân binh nói rõ: Mười vạn kim tệ kia, là Thiên tướng thứ nhất Tạc Lạp đề nghị dâng nạp cho Công chúa. Đồng thời những tên kỵ binh vận chuyển kim tệ đi thủ đô đúng lúc quay trở lại, cũng chứng minh chuyện này.

Lúc Tạc Lạp nghe được lời đồn đãi liên quan tới Khang Tư, hân có chút đau lòng. Đến khi nghe được trong quân truyền ra chân tướng sự việc, rất nhanh hân cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

Quân đội cống nạp kim tiền cho Công chúa là chuyện bình thường, dù sao chi đội quân này là dưới sự quan tâm của Công chúa mới nảy sinh và phát triển lên. Nhưng nghe những lời đồn này, Tạc Lạp chỉ có thể hối hận mình thiếu ngay thẳng. Sớm biết rằng nói ra trên hội nghị thì tốt quá rồi, đâu đến nỗi lúc này hân không dám đi gặp Khang Tư và Y Đạt.

Theo thành Khai Nhất bắt đầu đổi ngoại kêu gọi phát triển thương nghiệp. Đầu tiên là một hai thương nhân can đảm chạy đến dò xét thử tình hình buôn bán ở khu vực hỗn loạn này. Chờ khi toàn bộ hàng hóa đều bán ra, cũng nhận được một số lớn đơn đặt hàng, hơn nữa khi phát hiện ở nơi này ngay cả một tên trộm vặt cũng không có. Thế là các thương nhân phong phanh nghe được tin tức này lập tức lũ lượt kéo đến.

Dân chúng địa phương giúp quân đội làm quân phục, hơn thế nữa thu được lợi từ chăn nuôi, trồng trọt các loại. Ví tiền cũng từ từ căng lên, bắt đầu mua một số nhu yếu phẩm, khiến cho thành Khai Nhất càng ngày càng phồn vinh.

Y Đạt chịu trách nhiệm hậu cần, mặc dù lần đầu tiên thu thuế thương nghiệp mới chỉ có mấy kim tệ, nhưng cũng khiến hân vui vẻ cười hi hi suốt ngày.

Còn quân đội Khang Tư thì dốc sức huấn luyện.

Ai cũng muốn vào quân đội trực thuộc đội quân tác chiến, ai cũng không muốn trở thành đội quân nhu và đội phòng vệ, nên mức độ huấn luyện đã tiến gần tới trạng thái đùa với tính mạng.

Do đang trong tình trạng huấn luyện binh sĩ, cho nên Khang Tư cũng không có ra tay phổ độ với những khu vực khác, chỉ phòng thủ giữ vững địa bàn

của mình. Thế nhưng quân đội của Khang Tư một hồi nuốt gọn mười mấy vạn quân cường đạo, nên cũng không có người nào không kinh sợ lại dám đi trêu chọc hắn. Vì thế vùng đất hỗn loạn này bỗng nhiên lại trở nên rất yên bình.

-O-O-O-

Hoàng cung Khi Hồng Quốc có mười vạn kim tệ giúp đỡ, hơn nữa được tin quân báo Khang Tư tiêu diệt hai mươi vạn quân cường đạo, Ngã Lệ Ti không khỏi phấn khởi tăng cao ý khí. Quả là đã dạy cho cả văn võ triều đình một bài học.

Mặc dù những tên đầu sỏ này ngoài mặt một mực cung kính, nhưng vừa nghe Ngã Lệ Ti ngỏ lời muốn cất nhắc Khang Tư lên làm Tướng quân Sư đoàn trưởng, các đại thần lập tức phản đối kịch liệt.

Viện dẫn hai lý do, một: hắn không phải là quý tộc; hai: hắn tuổi còn rất trẻ, dù sao trên phương diện quân công không có cách nào. Vì thế cứ nắm chắc hai vấn đề số tuổi của Khang Tư và hắn không phải là quý tộc để gây trở ngại.

Ngã Lệ Ti bị chọc tức, bắt kẻ đe dọa dụ dỗ, biện pháp gì nằng cũng dùng hết. Nhưng bọn chết tiệt phía dưới nhất định không đồng ý cho Khang Tư lên chức.

Không có cách nào Ngã Lệ Ti trợn mắt nhìn Cổ Lạp ở một bên vẫn vẻ mặt tươi cười không có lên tiếng, trong lòng thầm oán giận: “Lão bất tử này thật không xem mình ra gì, ngay cả chuyện nói giúp một tiếng lão cũng không thèm làm! Đồ khôn kiếp!”

Cổ Lạp mặc dù biết Công chúa bất mãn với mình, nhưng lão căn bản không thèm để ý.

Trong khoảng thời gian này lão đúng là mặt mày rạng rỡ, bởi vì con trai Khải Ân được lão điều đi thành Duy Nhĩ Đặc, đã cho người về báo tin: thê tử của hắn mang thai.

“Ha ha, qua mấy tháng nữa mình sắp trở thành gia gia rồi. Hừ hừ, lúc này lão tử chờ ôm cháu yêu, chẳng muốn xen vào những thứ chuyện xấu xa dè hèn của các người.

Nếu như không phải cần ở thủ đô chờ tên kia tới, lão tử đã sớm xin phép nghỉ đi thành Duy Nhĩ Đặc rồi.”

Ngã Lệ Ti thấy Cổ Lạp từ đầu đến cuối bất kể sắc mặt nằng lộ vẻ khó chịu như thế nào, nằng không khỏi cau đôi chân mày, chuẩn bị tuyên bố bãi triều. Đúng lúc này, lính gác cửa báo cáo:

- Cổ Lạp đại nhân, quân gia của ngài có việc gấp cần báo với ngài!

Vốn muốn gấp gờ kiểu như vậy cần phải có sự cho phép của Công chúa, nhưng Cổ Lạp trong lòng có cảm giác xảy ra chuyện không tốt nên lão không có nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp lên tiếng nói:

- Gọi hắn vào.

Cử chỉ của Cổ Lạp, khiến Ngã Lệ Ti sực nữa cắn vỡ hàm răng: “Lão khôn này quả thực tưởng mình là chủ nhân của cung điện này rồi!”

Đại thần và Vương hậu thì che miệng cười trộm. Đặc biệt là Vương hậu, bà cảm thấy hôm nay tâm tình bà thật thoải mái hẳn là có thể ăn thêm được vài chén cơm.

Lúc này Cổ Lạp mới nghĩ tới mình quá mạo muội, chẳng qua lão cũng chỉ tùy tiện chấp tay nói với Ngã Lệ Ti:

- Xin lỗi Điện hạ, vì thần sợ trong nhà đã xảy ra chuyện gì, nên mới lạm quyền.

- Không sao.

Ngã Lệ Ti chỉ có thể nhẫn nhịn gượng cười nói.

Lúc này, gã quản gia của Cổ Lạp tóc tai rối bù, toàn thân mồ hôi nhòp nháp, ánh mắt lại toát ra vẻ đau thương lẫn hoảng sợ.

Thấy hết thảy cảnh này, trái tim Cổ Lạp lập tức như ngừng đập, lão còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm, nước mắt gã quản gia kia chảy ròng xuống, sau đó nghẹn ngào nói:

- Lão gia, thiếu gia... thiếu gia và thiếu phu nhân... bị đâm bỏ mình rồi!

- Cái gì?

Cổ Lạp lập tức cảm giác như mình bị sét đánh.

Quyển 5: Khi Hồng Quốc Phân Liệt

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Khải Ân Chết.

Nghe được tin tức vợ chồng Khải Ân bị ám sát chết, mọi người mặt liền biến sắc.

Ai ở đây cũng đều biết, Cổ Lạp có độc nhất một người con trai, và những ngày vừa qua lão vui vẻ đến nhường nào, mà hiện tại vợ chồng con trai duy nhất với đứa cháu còn chưa ra đời đồng thời chết đi, đây chẳng phải là huyết mạch gia tộc Cổ Lạp đoạn tuyệt từ đây sao?

Bất kể là bằng hữu hay là địch nhân của Cổ Lạp, ánh mắt đều thương tiếc nhìn lão, đối với một gia đình quý tộc mà nói, không có chuyện gì bi thảm hơn huyết mạch bị đoạn tuyệt.

- Xảy ra chuyện gì?

Ngã Lệ Ti vội vàng hỏi.

Ngã Lệ Ti mặc dù bất mãn Cổ Lạp không trung thành với mình, nhưng dù sao Khải Ân mình cũng quen biết từ bé, đối với việc hắn bị ám sát chết vẫn phi thường quan tâm.

Quản gia của Cổ Lạp mặc dù tốt cùng bi thương, nhưng cũng hiểu muốn báo thù vẫn cần được những quý tộc ở đây trợ giúp, hơn nữa lão gia mình chắc chắn cũng đang đợi mình trả lời, hắn đề nén tâm tình nói:

- Lúc Thiếu gia dẫn thiếu phu nhân tới khu vui chơi của thành Duy Nhĩ Đặc, gặp phải một tốp thích khách sử dụng cung nỏ bắn giết. Mặc dù thị vệ đi theo đã giết hết thích khách không còn một tên, nhưng bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, thiếu gia và thiếu phu nhân đều chết tại chỗ.

- Điều tra ra thân phận thích khách chưa?

Ngã Lệ Ti hỏi.

Quản gia kia im lặng lắc đầu.

Mọi người đối với điểm này cũng không mang hy vọng gì, dù sao không ai ngu ngốc cho phép thích khách bộc lộ thân phận một cách dễ dàng.

Tuy nhiên quan viên ở đây đều mắng chửi Hắc Nham đế quốc, theo suy đoán của họ, chỉ có Hắc Nham đế quốc đối nghịch kia mới có thể làm chuyện hèn hạ như vậy.

- Điện hạ, vì thần xin phép cáo lui.

Cổ Lạp thần sắc hoảng hốt, ngữ khí đau thương hướng Ngã Lệ Ti thi lễ, rồi không đợi Ngã Lệ Ti đồng ý, liền mang theo quản gia rời đi.

Ngã Lệ Ti vốn định nói vài câu an ủi, chỉ có thể nhìn bóng lưng Cổ Lạp thờ dài.

Nàng hiện tại không so đo tới cử chỉ vô lễ của Cổ Lạp. Gặp phải chuyện như vậy, còn có thể biểu đạt ngôn ngữ rõ ràng, đã là phi thường trấn tĩnh, nếu là người bình thường thì có lẽ đã sớm thương tâm quá độ mà ngất đi.

Kế tiếp, sau khi phái ra vài quan viên phụ trách điều tra lai lịch thích khách, tinh thần mọi người đều không đặt ở trên triều, buổi triều cứ như vậy kết thúc, mọi người mang trong lòng tâm tình trầm trọng rồi cung điện.

Bởi vì không ai biết, Cổ Lạp nắm trong tay một phần ba binh lực đóng ở phụ cận, biết lão có vì con trai độc nhất chết đi mà làm ra chuyện gì, vì thế tất cả đều âm thầm chuẩn bị đón giông bão đến.

Suốt đoạn đường trở lại phủ đệ Cổ Lạp và quản gia đều im lặng. Vừa tiến vào trong phủ, Cổ Lạp dữ tợn nhìn chăm chăm quản gia quát:

- Có phải ngươi vẫn muốn nói với ta là chưa tra ra được lai lịch của thích khách!

- Lão bộc đáng chết, nhận được tin tức lão bộc cũng hoang mang lo sợ, vừa nghĩ tới thiếu gia đã... lão bộc đã...

Quản gia lệ rơi đầy mặt quỳ trên mặt đất khóc rống lên.

Cổ Lạp thấy bộ dáng thống khổ của quản gia, không khỏi than thở một tiếng:

- Ôi, đứng lên đi.

Lão hiểu rõ tình cảm của quản gia đối với con trai của mình, cả gia tộc của quản gia bao đời đều vì gia tộc mình mà dốc sức, mà mình hàng năm đều dẫn

quân xa nhà, Khải Ân có thể nói hoàn toàn do hắn chăm sóc, nói khoa trương một chút, hẳn đối với Khải Ân tình cảm thâm hậu, thậm trí còn hơn cả tình cảm của mình đối với Khải Ân.

Gặp phải chuyện như vậy, không riêng hắn, chính mình còn luống cuống, hẳn nhận được tin nhất định trước tiên tới báo cáo mình, căn bản không có tâm tình điều tra hung thủ.

- Lão gia, ngài nhất định phải thay thiếu gia báo thù!

Quản gia đứng dậy tay nắm thành quyền kêu lên.

- Dĩ nhiên! Không ai có thể sau khi giết chết con của Cổ Lạp ta, còn có thể tiêu dao tự tại! Ta tuyệt đối sẽ cho bọn chúng thịt nát xương tan!

Cổ Lạp hung ác quát.

- Lão gia, lão bộc đã sai đám thuộc hạ đưa thi thể thiếu gia và thiếu phu nhân trở về, còn thi thể đám thích khách và cả hung khí cũng bảo chúng mang về.

Quản gia hướng Cổ Lạp báo cáo những việc mình đã xử lý.

Cổ Lạp không có lên tiếng, lão vừa nghĩ tới con của mình cùng đứa cháu đích tôn chưa sinh cứ như vậy ra đi, trong lòng không khỏi một trận đau xót, huyết mạch của mình cơ hồ bị đoạn tuyệt. May là sớm có chuẩn bị, nếu không chịu đã kích huyết mạch bị đoạn tuyệt như vậy, nhất định khiến mình đau đớn đến bất tỉnh.

Tâm thần hơi chút ổn định, Cổ Lạp lên tiếng hỏi:

- Theo người chuyện này là kẻ nào làm?

- Lão gia, lão bộc cho rằng, đây không phải là thế lực ngoại quốc làm, thế lực ngoại quốc muốn ám sát nhân vật quan trọng của nước ta, sẽ không lựa chọn thiếu gia làm mục tiêu.

Quản gia cẩn thận nói.

Cổ Lạp một tay nắm mạnh vào lòng bàn tay kia nói:

- Không sai! Khải Ân chỉ là một Trưởng quan cấp bậc Thiên tướng, thế lực ngoại quốc căn bản không cần ám sát nó! Hơn nữa cho dù muốn ám sát nó, cũng không thể ngay cả vợ con của nó cũng giết! Đây nhất định là địch nhân của ta muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn, mới làm như vậy!

Nói đến đây, trên trán Cổ Lạp gân xanh nổi lên, chính lão cũng không rõ ở trong đất nước này rốt cuộc là ai muốn lão đoạn tuyệt huyết mạch, dù sao mấy năm nay đắc tội với rất nhiều người a.

Quản gia nghiêng răng nói:

- Chẳng lẽ là Vương hậu phái người làm?

Cũng khó trách quản gia lập tức đem mục tiêu hoài nghi đặt trên người Vương hậu, nếu như lúc trước không có Cổ Lạp ủng hộ Công chúa điện hạ, sợ rằng Vương hậu đã lên ngôi trở thành Nữ vương.

Cổ Lạp chân mày cau lại, sau đó lắc đầu nói:

- Không thể là bọn họ, lần trước ta đã xác định rõ là sẽ giữ vững lập trường trung lập, bọn họ sẽ không ngu xuẩn đến mức đi đắc tội ta, đẩy ta về phía Công chúa.

Quản gia tự hỏi một chút, sau đó do dự nói:

- Nếu vậy, có khả năng là Công chúa không?

- Công chúa?

Cổ Lạp nhíu mày:

- Không thể nào đâu? Nếu không phải ta ủng hộ, nàng sớm đã bị Vương hậu gả cho nước khác, hẳn là sẽ không vong ân phụ nghĩa như vậy.

- Lão bộc không cho là như vậy, bởi vì đứng ở địa vị của Công chúa mà nói, lập trường trung lập của Lão gia cũng giống như phản bội nàng, dưới tình huống nàng không có quân lực ở trong tay, có lẽ chỉ có thể dựa vào ngài, nhưng sau khi nàng có được quân lực, vậy trong mắt nàng ngài chẳng qua là phản nghịch mà thôi.

Quản gia nhắc nhở thêm.

Cổ Lạp trầm mặc một lúc, rồi lại lắc đầu:

- Không thể là Công chúa, Công chúa nếu có khí phách như người nói, nàng đã sớm diệt Vương hậu lên ngôi vua rồi.
- Nếu như cả hai người đó đều không phải, vậy có thể là ai đây?

Quản gia cau mày nghi ngờ nói, hẳn thật sự không biết làm sao từ trong đông đảo cừu nhân tìm ra mục tiêu.

- Ôi, chỉ có thể chờ thi thể và hung khí của bọn thích khách kia đưa tới, may ra có thể tìm ra chút dấu vết.

Cổ Lạp bất đắc dĩ nói.

- Lão gia, cần báo cho Nhị thiếu gia không?

Quản gia cẩn thận nói.

- Ừ?

Cổ Lạp sau khi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Lo xong chuyện của Khải Ân rồi nói đi, vạn nhất kẻ đứng sau vụ này biết được, ta đây có thể thực sự bị đoạn tuyệt mất!
- A, vậy có cần phái người bảo vệ Nhị thiếu gia không?

Quản gia có chút khản trương hỏi.

- Không cần, tình hình hiện tại hỗn loạn khó đoán, hãy chờ sau khi thế cuộc ổn định lại mới công bố tin tức của nó. Hơn nữa hiện tại nó ở trong quân đội, không cần lo lắng an toàn cho nó.

Cổ Lạp nói đến đây, phất tay một cái để quản gia lui xuống.

Trong Vương cung, Ngã Lệ Ti đang thương thảo cùng Y Ti Na về sự kiện Khải Ân bị ám sát chết.

- Y Ti Na, theo muội ám sát Khải Vân rốt cuộc là ai? Có thể là Vương hậu phái người hạ thủ không?

Y Ti Na lắc đầu:

- Không, Vương hậu không thể chọc giận Cổ Lạp đại nhân vào lúc này, làm như vậy, chính là đẩy Cổ Lạp đại nhân hoàn toàn về bên Điện hạ người.
- Rốt cuộc đó là ai? Thế lực ngoại quốc không thể nào lại đi ám sát một Trưởng quan cấp thấp như Khải Ân a.

Ngã Lệ Ti nghi ngờ không giải thích được.

- Điện hạ, người phải cẩn thận, ta sợ rằng kẻ chủ mưu phía sau kia, sẽ giả họa chuyện này cho người.

Y Ti Na đột nhiên sắc mặt nghiêm túc nói.

Ngã Lệ Ti mặt liền biến sắc, lập tức cau mày trầm tư, nàng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu quan hệ hiện tại giữa mình và Cổ Lạp, đang rất thích hợp cho âm mưu thêm dầu vào lửa, một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng nói:

- Nói như vậy, Vương hậu có vẻ chính là người khả nghi, muội nói ta nên làm gì bây giờ?
- Cùng tham gia điều tra hung thủ, nhân cơ hội xáo trộn biên chế quân thủ thành, hiện tại chỉ dựa hoàn toàn vào cấm vệ quân trong tay điện hạ là không đủ, chỉ cần nắm được binh quyền, điện hạ người sẽ xây dựng được chỗ dựa vững chắc. Không bằng cho triệu hồi Khang Tư đại nhân trở về đi?

Y Ti Na đề nghị nói.

Ngã Lệ Ti vội vàng lắc đầu nói:

- Ngàn vạn lần không thể! Nếu ta triệu hồi Khang Tư lúc này, chỉ sợ sẽ làm cho các quan lâm tường ta đang bức bách bọn họ, sợ rằng Cổ Lạp cũng sẽ hoài nghi hơn.

Y Ti Na nghe nói như thế lập tức ngậm miệng, nàng biết Ngã Lệ Ti bản khoản điều gì.

- Ôi, nên làm gì bây giờ mới phải? Hiện tại cấm vệ quân trong tay ta chỉ có hai ngàn người, không nói tới quân đội trú đóng ở bốn phía vương thành, chỉ mình quân thủ thành cũng đã có một quân đoàn, tổng cộng hơn năm vạn người! Cho dù làm xáo trộn biên chế quân thủ thành, trong tay ta cũng không có ai để nắm a. Phải biết rằng, tất cả Trưởng quan của quân thủ thành đều có quan hệ với mấy lão già quân bộ kia!

Ngã Lệ Ti buồn rầu nói.

Nghe nói như thế, Y Ti Na cũng nhú mày, nàng mặc dù có được kiến thức phong phú, xử lý chính vụ có thể nói là tốt, nhưng nói đến năng lực vận dụng âm mưu, nàng có thể ngay cả so với một tiểu cô nương cũng không bằng.

- Nếu không điều Tạc Lạp đại nhân trở lại?

Y Ti Na đề nghị nói:

- Hắn ở trong quân đoàn của Khang Tư đại nhân coi như là xếp thứ hai, trong tay làm sao không có vài bộ hạ có năng lực, điều bọn họ trở lại sung vào trong quân thủ thành người thấy thế nào?

- Đó là một biện pháp tốt, nhưng nếu làm như vậy...

Ngã Lệ Ti không nói câu kế tiếp ra, nàng không thể nói là nếu điều Tạc Lạp đi rồi, quân đoàn Khang Tư có thể hoàn toàn trở thành quân đội riêng của Khang Tư a.

Ngã Lệ Ti cũng không phải muốn hoài nghi Khang Tư, với binh lực vượt qua mười vạn, tất cả lại nằm trong tay một người, bất cứ một Quân vương nào cũng không yên tâm.

Mặc dù trước kia coi Khang Tư chính là hôn phu tương lai nên đối với hắn nàng hoàn toàn yên tâm, nhưng lúc đó hắn chỉ là một tiểu nhân vật không ai biết đến, hiện tại Khang Tư đã là một Đại tướng trong tay nắm trọng binh trấn giữ một phương.

Hơn nữa trọng yếu nhất chính là, mình căn bản không rõ tâm ý của Khang Tư lắm, nếu hắn hoàn toàn không có ý tứ gì với mình, đây chẳng phải là nuôi hổ gây họa sao? Cho nên Ngã Lệ Ti mới cự tuyệt điều động Khang Tư trở lại, bởi vì mười vạn trọng binh Khang Tư cầm trong tay, có thể khống chế cả thủ đô.

Mặc dù Ngã Lệ Ti không có nói rõ, nhưng Y Ti Na lập tức hiểu ý tứ phía sau của Ngã Lệ Ti. Đối với điểm này, Y Ti Na chỉ có thể ngậm thờ dài.

Nàng không có cách nào cam đoan rằng Khang Tư trung thành với Ngã Lệ Ti, càng không có cách nào cam đoan tình ý Khang Tư dành cho Ngã Lệ Ti. Còn việc Khang Tư nắm trọng binh trong tay, Y Ti Na căn bản không cách nào dám đứng ra cam đoan.

Mặc dù Y Ti Na có chút tình ý với Khang Tư, nhưng chuyện liên quan đến vương quyền, Y Ti Na chỉ biết đứng về phía người bạn tốt Ngã Lệ Ti mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Y Ti Na một lần nữa đề nghị:

- Tạc Lạp đại nhân những thời gian này cũng nuôi dưỡng một vài thân tín, để Tạc Lạp đại nhân phái những thân tín này về nắm giữ quân thủ thành, được không? Tạc Lạp đại nhân thì vẫn ở lại bên cạnh Khang Tư đại nhân, tiếp tục trợ giúp Khang Tư đại nhân thu phục quốc thổ là được rồi.

- Việc này hắn là có thể, tốt nhất là tìm người có huyết thống quý tộc, như vậy dựa vào quân công thăng bọn họ lên cấp Phó tướng giữ chức Lữ đoàn trưởng, những lão già quân bộ kia sẽ không có gì để nói.

Ngã Lệ Ti cảm giác vấn đề được giải quyết liền nở nụ cười.

Nghe nói thế, Y Ti Na không khỏi khe khẽ thở dài trong lòng, những người trở lại này sẽ ngang hàng cấp bậc với Khang Tư, nếu như vậy, bọn họ sẽ không còn nghe lệnh của Khang Tư nữa, càng không thể nghe lệnh một Thiên tướng như Tạc Lạp; “Đối với bất luận kẻ nào cũng cần phải đề phòng”, đây chính là thuật làm vua sao? Có lẽ, nàng cũng đề phòng mình phải không?

Nghĩ tới đây, Y Ti Na rung mình một cái, đem cảm giác khó hiểu vứt bỏ, cùng Ngã Lệ Ti nói sang chuyện khác.

Tại Cung Vương hậu, Vương hậu cười thoải mái có chút khoa trương:

- Ha ha, con trai độc nhất của Cô Lạp lại chết như vậy sao? Thật là ông trời có mắt, Tạc Nạp Tháp làm không tệ! Hắn nhất định đem lai lịch thích khách và tang vật gán lên người con tiểu tiện nhân kia, đến lúc đó ngồi xem bọn chúng hai nhà đánh sống đánh chết như thế nào!

Tên trung niên nam tử ẩn nấp trong cung Vương hậu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Điện hạ, đó cũng không phải là chúng ta làm, người của Thái tử điện hạ còn chưa tiến vào trong nước ta.

Vương hậu sùng sốt một chút:

- Không phải chúng ta làm? Vậy rốt cuộc là ai làm? Không lẽ tiểu tiện nhân kia suy nghĩ nông nổi, trong cơn tức giận làm như vậy?

- Hắn là không phải do Công chúa làm, người của Công chúa đều nằm trong tầm giám thị của chúng ta, trong khoảng thời gian này bọn họ cũng không có bất cứ hành động gì. Hiện tại có chút phiền toái, có một nhóm địch nhân thần bí xuất hiện.

Người trung niên vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vương hậu không giải thích được hỏi:

- Cho dù thêm một nhóm địch nhân thần bí, cũng không quan hệ chứ. Ít nhất bọn chúng cùng Cổ Lạp đối địch nhau, điều này đối với chúng ta không phải có lợi sao?

Người trung niên lắc đầu:

- Chúng ta mới nhận được tin tình báo, mật thám phái đi giám sát Khải Ân con của Cổ Lạp, cũng bị giết đồng thời với Khải Ân, rõ ràng địch nhân phi thường hiểu rõ chúng ta, hơn nữa còn đối nghịch với chúng ta.

- Đáng chết! Dám đối nghịch với ta! Nhóm địch nhân này rốt cuộc là ai? Nhất định phải tìm ra bọn chúng rồi tiêu diệt!

Nghe được có phe đối nghịch với mình, Vương hậu lập tức nhảy dựng lên kêu gào chửi bới.

- Điện hạ không cần kích động, chúng ta chỉ cần tham dự điều tra hung thủ. Chúng ta nhất định có thể từ trong dấu vết tìm được, nhân cơ hội đem đầu mối hướng về phía người của Công chúa.

Người trung niên cười nói.

- Ha ha, không sai, gài tang vật rồi giả họa lên trên người tiểu tiện nhân kia, để xem nó làm sao chối cãi! Đến lúc đó mọi người sẽ phi thường thất vọng về nó!

Vương hậu đắc ý nở nụ cười.

Kia chính là người đã từng theo Khang Tư giải cứu hơn trăm binh sĩ kỵ binh Uy Nạp, hiện tại về mặt bị thương đang quỳ trước cửa phủ Cổ Lạp.

Cùng với hắn, ngoại trừ hơn mười người đều là quân nhân có biểu tình tương tự hắn ra, còn có hai cỗ quan tài lộng lẫy.

Trên mặt Uy Nạp mặc dù thương xót, nhưng trong lòng hắn không ngừng mắng chửi, hắn căn bản không nghĩ tới, vốn tiền đồ của mình đang một đường tươi sáng, lại bởi vì sự kiện Khải Ân bị ám sát mà liên lụy! Hiện tại không mong thắng quan phát tài, có thể giữ được tính mạng hay không còn chưa biết.

Ai bảo mình muốn thắng cấp nhanh, đi hướng Cổ Lạp biểu hiện lòng trung thành, lại tình nguyện đi theo Khải Ân bị giáng chức, hơn nữa còn cố ý trở thành đối tượng thân binh của Khải Ân! Hiện tại Khải Ân bị ám sát chết, xui xẻo chính là mình!

Bên trong phòng luyện võ của phủ Cổ Lạp, trên nền đại sảnh rộng rãi này, xếp mấy chục thi thể không còn nguyên vẹn cùng mấy chục cây cung nỏ. Quân gia của Cổ Lạp dẫn theo mấy người dường như làm nghề khám nghiệm tử thi, đang kiểm tra những thi thể và hung khí này.

Đứng bốn phía đại sảnh có hơn mười quân sĩ, bao gồm Uy Nạp ở trong đó. Bọn họ đều là thân binh đưa thi thể Khải Ân trở về, hiện tại tất cả đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Uy Nạp dè dặt liếc nhìn Cổ Lạp đang trên đại sảnh về mặt không chút biểu cảm, trong lòng một trận run sợ, loại giông tố tới không báo trước này, khiến hắn thật sự khó chịu. Bọn họ những thân binh này vốn cho rằng, ngay khi gặp mặt Cổ Lạp, nhất định sẽ bị chửi như tát nước vào mặt, sau đó bị lôi xuống dưới xử phạt.

Nhưng không nghĩ tới Cổ Lạp dường như không thêm đề ý đến, một chút cũng không quan tâm đến những kẻ thất trách như mình, ngược lại chỉ chuyên tâm nghiên cứu lai lịch hung thủ.

Đám thân binh tất cả đều thấp thòm bất an, bọn hắn không biết sau đó còn có con sét thịnh nộ đánh xuống đầu hay không, bọn hắn không thể trốn cũng không thể phản kháng, chỉ có thể cầu mong con thịnh nộ của Cổ Lạp sẽ chậm rơi xuống trên người bọn hắn.

Thấy thi thể cùng hung khí, quân gia cũng dẫn về mấy kẻ chuyên khám nghiệm tử thi, một lúc lâu sau mới tổng hợp ý kiến các chuyên gia đưa lên:

- Lão gia, thân phận lai lịch những thích khách này đại khái đã rõ, tất cả đều xuất thân là cường đạo.

- Cường đạo!

Cổ Lạp chân mày cau lại.

Mà đám thân binh đang cúi đầu tất cả đều ngẩng đầu lên, bọn hắn không dám tin, những thích khách này lại xuất thân là cường đạo.

- Các người nói bọn người kia xuất thân là cường đạo?

Cổ Lạp cao giọng nói, rồi chỉ vào những thân binh kia nói tiếp:

- Khiến cho những binh lính tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ càng kia từ trận hơn bảy mươi người, vệ quân huấn luyện nghiêm ngặt từ trận hơn hai trăm người. Trả một cái giá lớn như vậy mới giết được mười tên thích khách, lại là xuất thân cường đạo? Các người có phải già cả mờ mắt rồi hay không!

Ngón tay Cổ Lạp chỉ vào mấy tên chuyên gia kia tức giận mắng.

Uy Nạp cùng những thân binh này mặc dù mất đi vũ khí, nhưng cũng phối hợp với ngữ khí của Cổ Lạp, giận dữ nhìn mấy tên chuyên gia kia.

Tên chuyên gia đứng đầu có một hàng ria mép, không kiêu ngạo cũng không tự ti hướng Cổ Lạp hành lễ nói:

- Đại nhân, nói về chiến tranh, ngài có thể là rất giỏi, nhưng nói về xác nhận thân phận một người đã chết từ thi thể, chính là nghề của chúng ta.

Cổ Lạp cũng biết bọn họ là chuyên gia, trên phương diện này đúng là có uy quyền, chỉ là hắn không thể nào tiếp nhận rằng con mình bị cưỡng đạo ám sát, mới phản bác lại ý kiến của những chuyên gia này, mặc dù ý thức được mình không đúng, nhưng hắn cũng không thể nói lời xin lỗi, chỉ mạnh mẽ nói một câu:

- Người vì sao xác định bọn chúng là cưỡng đạo mà không phải quân nhân tinh nhuệ?

Tên chuyên gia kia vuốt ria mép nói:

- Đại nhân cũng biết, quân nhân tinh nhuệ nhất định hàng năm thường sử dụng một loại vũ khí, mà như thế trên cơ thể sẽ lưu lại những dấu hiệu rất rõ ràng.

Cổ Lạp gật đầu, điểm này hắn dĩ nhiên hiểu. Quân nhân tinh nhuệ, sở dĩ tinh nhuệ, là bởi quen thuộc vũ khí của mình, hàng năm đều sử dụng loại vũ khí này, tí như đao binh tinh nhuệ không thể nào trở thành thương binh tinh nhuệ. Còn như vết chai sạn càng không cần phải nói, vết chai trong tay quân binh cầm đao so với vết chai trong tay quân binh cầm kiếm là tuyệt đối khác nhau.

Tên chuyên gia thấy Cổ Lạp gật đầu, mới chỉ lên thi thể nói:

- Vết chai trong tay những thích khách này, không có mấy người giống nhau, có người dùng vũ khí là côn, có người dùng vũ khí là đao kiếm, còn có người dùng vũ khí là chùy, quan trọng nhất là lòng bàn chân bọn chúng đa rất dày, chỉ có không đi giày lâu năm mới có thể tạo thành như vậy.

Cổ Lạp sau khi nghe nói như thế liền im lặng, sử dụng binh khí phức tạp, vẫn có thể nói là từ các binh chủng điều ra, nhưng quân nhân tinh nhuệ tuyệt đối không có chuyện không có giày đi, không chỉ quân nhân tinh nhuệ, ngay cả một bộ binh cấp bậc thấp nhất, cũng đảm bảo có thể có một đôi giày. Cũng chỉ có cưỡng đạo luôn thiếu hụt vật tư, mới có thể đi chân không.

Cổ Lạp bỏ qua vấn đề thích khách có phải là cưỡng đạo hay không, lái sang chuyện khác hỏi:

- Cung nỏ thì sao? Có thể nhìn ra là do nơi nào chế tạo không?

- Từ chất liệu và hình thức mà nói, cung nỏ này là do Xưởng chế tạo của thủ đô làm ra.

Câu này của một chuyên gia khác vừa nói ra, lập tức khiến những người ở chỗ này nhảy dựng lên.

Cổ Lạp lại càng hai mắt phần nộ hết lớn:

- Cái gì? Những cung nỏ này là do công tượng của thủ đô chế tạo? Ta tại sao lại không biết có loại cung nỏ này!

- Những cung nỏ này là sau khi Khang Tư đại nhân bị ám sát lần trước thu được. Lúc ấy quân bộ phát hiện, loại cung nỏ này uy lực so với cung nỏ trước đây của nước ta mạnh hơn rất nhiều, cho nên liền phái công tượng tiến hành bắt chước chế tạo ra.

Tên chuyên gia binh khí kia giải thích.

- Đáng chết, lại là cấp dưới tự ý hành động!

Cổ Lạp chấp hai tay vòng ra sau lưng, nói:

- Quân gia, người lập tức tới Xưởng chế tạo, tìm hiểu tình hình sản lượng và trang bị của loại cung nỏ này.

Quân gia lĩnh mệnh đang định rời đi, nhưng lại bị tên chuyên gia binh khí kia ngăn cản:

- Đại nhân, không cần hỏi nữa, hạ quan biết loại cung nỏ này bởi vì vấn đề nguyên liệu, nên chỉ bắt chước chế tạo được ba ngàn cái, toàn bộ được trang bị cho quân đội của Khang Tư đại nhân.

- Khang Tư!

Cổ Lạp nghiêng răng trầm quát.

Mà Uy Nạp hai mắt lại càng đỏ bừng, hắn đối với Khang Tư đã sớm ghen ghét vạn phần, hiện tại trở ngại đối với tiền đồ của mình lại là hắn! Thật đúng là thù mới hận cũ chồng chất! Mà mấy chuyên gia kia vừa nghe xong những lời này, lập tức giật mình trong lòng, kẻ ngu ngốc cũng biết hiện tại Khang Tư đang ở bên ngoài tiêu diệt cưỡng đạo, hơn nữa Khang Tư dựa lưng vào ai, tất cả không khỏi đều cho biết công việc bận rộn, muốn sớm được cáo lui, bọn họ cũng không muốn cuốn vào trong dòng nước xoáy này.

Cổ Lạp hướng quần gia nháy mắt, quần gia hiểu ý, dẫn những chuyên gia này rời đi.

Uy Nạp biết những tên này xong đời rồi, Cổ Lạp chắc chắn không để cho bọn hắn đi ra ngoài đã thảo kinh xà (DG: hay là “bút dây động rừng”).

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, quần gia quay lại mang theo một mùi máu tanh, mùi vị đó khiến cho đám thân binh không tự chủ được rung mình một cái.

- Khang Tư đáng chết! Hắn dám phái người ám sát con ta! Ta nhất định phải khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong!

Cổ Lạp lửa giận ngút trời gào thét.

Quần gia vội vàng khuyên:

- Lão gia, Khang Tư chỉ là một công cụ mà thôi.

Cổ Lạp mở miệng thờ hồn hèn, gật đầu nói:

- Điều này ta biết, nếu không phải như vậy, tên tiện dân Khang Tư kia làm sao dám làm như vậy!

Nói đến đây, sắc mặt Cổ Lạp đại biến, ngữ khí run rẩy nói:

- Ý ngươi nói? Là nó? Nhị thiếu gia của ngươi?

Quần gia cả người chấn động, hần hiểu ý tứ Cổ Lạp, hần có chút chần chờ lắc đầu:

- Điều này, không thể nào đâu?

Cổ Lạp nổi trận lôi đình:

- Tại sao không thể! Hắn là kẻ thân tín nhất của Khang Tư, Khang Tư tiếp nhận mệnh lệnh của tiện nhân kia, hần tại sao không biết? Thậm chí những thích khách này có thể chính là do tiểu súc sinh đó chọn lựa!

Cổ Lạp nói đến đây, giậm chân mạnh lớn:

- Đáng chết! Không nghĩ tới ta nuôi con như nuôi sói! Hần chẳng lẽ không biết rằng Khải Ân là thân ca ca của hần sao? Đáng chết! Ngay cả thân ca ca cũng xuống tay được, người làm cha như ta càng không cần phải nói! Đáng chết! Sớm biết vậy thì ngày xưa bóp cho nó chết đi cho xong!

Nghe đến đó, trong lòng đám thân binh tất cả đều giật mình, đáng chết, mình bảo vệ Khải Ân không tốt, hiện tại lại bị cuốn vào cảnh huynh đệ tương tàn, tranh đoạt quyền tộc trường, thật đúng là quá xui xẻo.

Bất quá sau này Nhị thiếu gia nhất định thừa kế quyền lực của Cổ Lạp, mình nếu có thể nịnh bợ Nhị thiếu gia, nói không chừng chẳng những không gặp họa, ngược lại có khi còn được thăng chức nữa chứ?

Trong đầu có ý niệm này đều là người có đầu óc khôn khéo, Uy Nạp chính là một trong số đó.

Quần gia mặc dù biết lão gia nói thì nói như thế, nhưng tuyệt đối sẽ không đối phó Nhị thiếu gia, bởi vì Nhị thiếu gia chính là huyết mạch duy nhất của lão gia, cho dù Nhị thiếu gia làm ra cái sự tình giết anh này, lão gia cũng sẽ theo vậy cho hắn trở thành người thừa kế.

Nói tới tình cảm, quần gia đối với Khải Ân thâm hậu, nhưng đối với Nhị thiếu gia cũng không tệ, bởi vì hần chịu trách nhiệm giám sát cuộc sống cùng việc học tập của Nhị thiếu gia, dựa theo quan sát của mình, với tính cách của Nhị thiếu gia thì không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Có những suy nghĩ này, quần gia không khỏi khuyên nhủ:

- Lão gia, tính cách Nhị thiếu gia tin tưởng ngài cũng biết, hần tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, có lẽ đây là do Tạc Lạp thân tín của Công chúa chấp hành cũng không chừng, Nhị thiếu gia nhất định là bị che đậy.

- Ta không tin, Tạc Lạp coi là cái gì! Nó mới là người thân tín nhất của Khang Tư, Khang Tư không sử dụng nó ngược lại đi sai Tạc Lạp? Không thể như vậy!

Cổ Lạp nói thì nói như thế, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, đành ra lệnh nói:

- Mấy ngày nữa ngươi tự mình đi gặp tên đó, xem có chuyện gì xảy ra!

Nói đến đây, Cổ Lạp chán ghét nhìn thoáng qua đồng thi thể trên mặt đất, vung tay lên nói:

- Đem những thứ này cho chó ăn!

Rồi xoay người rời đi.

Đám thân binh vốn nghĩ lời này là chỉ chính mình, đã thấy quân gia kêu người mang những thi thể kia, không khỏi thở phào nhẹ nhõm vội vàng đi làm.

Thân xác Khai Ân vừa đưa về thủ đô, lập tức làm náo động: tất cả quý tộc ở thủ đô đều tự mình đi tới phủ đệ Cổ Lạp tế viếng. Bởi vì Cổ Lạp là cha, mà Khai Ân là con, chịu trách nhiệm lễ nghi chỉ có thể là quân gia của Cổ Lạp.

Mà Uy Nạp tạm thời không có bị xử phạt, liền mang theo đám thân binh cùng cảnh ngộ lo trước lo sau, hy vọng nhân cơ hội này được Cổ Lạp tha thứ.

Tế viếng Khai Ân còn có: Ngã Lệ Ti, Quân bộ, và đại diện cho thế lực của Vương hậu, tất cả đều yêu cầu tham gia điều tra hung thủ với Cổ Lạp, đáng tiếc Cổ Lạp đặc biệt không thuận lòng người, từ chối không để những người này tham dự, hơn nữa lạnh lẽo không một tiếng động mang theo thân tín rời khỏi thủ đô, mà quân đội dưới quyền Cổ Lạp cũng trước tiên tiến vào trạng thái đề phòng.

Một loạt hành động này, khiến cho mọi người đều cho rằng Cổ Lạp đã nắm giữ chứng cứ xác thực, chuẩn bị tự mình trả thù địch nhân, không khỏi nghi thần nghi quỷ ra lệnh thuộc hạ cần phải đề phòng.

Trong mấy thế lực này, chỉ có Ngã Lệ Ti nắm giữ số lượng quân sĩ ít nhất, bắt đắc dĩ nàng chỉ có thể ra lệnh cấm vệ quân bảo vệ cho vương cung mà thôi.

Vốn tính toán đưa người thâm nhập vào quân thủ thành cũng vì vậy mà thất bại, Ngã Lệ Ti chỉ có hai ngàn cấm vệ quân, không thể làm gì khác hơn là truyền chỉ thị cho Tạc Lạp.

Thành Khai Nhất, nhận được mật hàm Tạc Lạp sùng sốt một chút, ngay sau đó báo cáo cho Khang Tư.

Nghe xong Tạc Lạp báo cáo, nhóm người Khang Tư đều sùng sốt, sắc mặt Y Đạt lại càng không bình thường.

Chiêm Mỗ Tư là người đầu tiên lên tiếng nói:

- Không phải chứ? Bởi vì con của một quý tộc chết, thủ đô lại biến thành miệng núi lửa sao?
- Bình thường cũng không đáng gì, chẳng qua là đại quý tộc này tay nắm trọng binh, hơn nữa không bị khống chế, thế cuộc ở thủ đô lại vì điều như vậy, dĩ nhiên sẽ lập tức biến thành miệng núi lửa.

Tư Đặc lạnh giọng nói.

- Đại nhân, hiện tại Công chúa ra lệnh thuộc hạ mang binh quay về, ngài xem quyết định thế nào?

Tạc Lạp cẩn thận nói.

Hắn sợ Khang Tư sẽ không để ý tới sự tình ở thủ đô, tự mình tự lập, trải qua đại chiến lần trước cùng chinh biên quân đội, Khang Tư đã hoàn toàn nắm được cả quân đoàn, nếu hắn nói muốn tự lập, thì trừ mình ra, sợ rằng không có ai phản đối.

Khang Tư không chút nghĩ ngợi lập tức nói:

- Được, ta sẽ truyền lệnh toàn quân cùng trở về, trong tay điện hạ chỉ có hai ngàn người, căn bản không áp chế được những kẻ dã tâm kia.

Những người khác ầm ầm đồng ý, bọn họ đã sớm muốn trở về vinh quy bái tổ, chẳng qua là nhiệm vụ thu phục quốc thổ vẫn chưa hoàn thành, không thể làm gì khác hơn là ngồi đợi ở nơi này, hiện tại có được lý do quang minh chính đại như vậy, làm sao không trở về đứng trước mặt bà con uy phong một chút. Nguồn truyện: Y

Tạc Lạp bị dọa cho hoảng sợ, Công chúa tại sao chỉ yêu cầu mình dẫn quân quay về, mà không phải gọi Khang Tư toàn quân quay về? Ý tứ bên trong, mình tương đối hiểu rõ.

Hắn không khỏi vội vàng khuyên can nói:

- Đại nhân, toàn quân trở về dường như không nên, nhiệm vụ thu phục quốc thổ vẫn chưa hoàn thành, hơn nữa công chúa điện hạ cũng muốn Đại nhân chuyên tâm thu phục quốc thổ, hạ quan thấy, hay là điều một phần quân sĩ tình nguyện trở về bảo vệ Công chúa điện hạ là được.

Khang Tư dĩ nhiên hiểu nhiệm vụ của mình là gì, hơn nữa hắn cũng không cho là mình trở về thủ đô thì ngoài việc giết người ra, còn có thể có tác dụng gì cho Công chúa, hắn không muốn mũi dao lại chĩa thẳng người của mình, liền đồng ý lời đề nghị của Tạc Lạp, gật đầu nói:

- Như vậy, theo người phải mang bao nhiêu binh sĩ trở về bảo vệ Công chúa điện hạ?

Tạc Lạp vội vàng nói:

- Hạ quan cho là mang Binh đoàn của hạ quan cùng hai binh đoàn kỵ binh là được.

Nhưng thật ra Tạc Lạp không phải mang nhiều binh lực về để trợ uy, chẳng qua là nghĩ đến ở khu vực này còn có một lượng lớn thế lực có võ trang đối nghịch, mới đưa ra cái yêu cầu này.

Khang Tư còn chưa có ý kiến, hai Thiên tướng kỵ binh đã nhảy dựng lên lên tiếng phản đối:

- Đại nhân, khu vực này còn một lượng lớn cường đạo, điều tất cả kỵ binh đi, chẳng phải mất đi lực lượng cơ động sao? Đến lúc đó chẳng phải chỉ có thể phòng thủ thôi sao? Như vậy làm sao thu phục quốc thổ? Kính xin đại nhân thu hồi mệnh lệnh!

Nói thì nói như thế, bất quá ý tứ bọn hắn, trừ Khang Tư ra cũng rõ ràng. Bọn họ hiện tại chính là Thiên tướng kỵ binh đoàn, thống lĩnh toàn bộ kỵ binh của quân đoàn, địa vị và quyền lực ở nơi này có thể nói chính là dưới một người trên vạn người.

Trở lại thủ đô có quý tộc chạy đây đường kia, sợ rằng ngay cả chức vụ Thiên tướng kỵ binh thống lĩnh ngàn người này, cũng không thể tiếp tục được đảm nhiệm, phải biết rằng trong lịch của Quân bộ ở thủ đô, bọn họ chỉ là Liên đội trưởng a, đến lúc đó binh lực nhất định sẽ bị người khác kiểm soát chiếm lấy.

Mà Chiêm Mỗ Tư lại kỳ quái nói:

- Tạc Lạp đại nhân, không cần phải hào phóng như vậy chứ? Binh đoàn của ngài cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, một người có thể đánh năm người, hơn nữa hai Binh đoàn kỵ binh chính là chủ lực, nếu điều đi, lực chiến đấu của quân đoàn Khang Tư chúng ta lập tức sẽ giảm hơn nửa a! Như vậy những người còn lại làm sao đánh giặc?

Mọi người mặc dù bất mãn lời của Chiêm Mỗ Tư hạ thấp người của mình, nhưng cũng hiểu, nếu như ba Binh đoàn này rời đi, lực chiến đấu của cả quân đoàn sẽ giảm xuống, tuyệt đối vượt qua một nửa không chừng.

Phải biết rằng, hai vạn kỵ binh đều là tinh anh của quân đoàn Khang Tư! Mọi người lập tức rít chỉ trích Tạc Lạp không để ý đến đại cục.

Thấy những người trước kia đối với mình chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, bảo sao nghe vậy, hiện tại lại dám chỉ trích mình, Tạc Lạp không khỏi tức giận cùng thương tâm, bọn họ từ khi nào bắt đầu cùng mình tranh đua đây?

Là từ lúc sau khi quân đội chinh biên sao?

Bọn họ cho rằng cùng cấp bậc với mình, hẳn là có thể cùng mình tranh đua cao thấp.

Bất quá lúc đó cho dù có không được tự nhiên, cũng chỉ âm thầm tranh đua thế thôi, bọn họ tại sao phải chỉ trích mình trắng trợn như vậy?

Phải rồi, bởi vì bọn họ đã có quyền lợi của chính bản thân, phía ngoài quyền lợi của bọn họ lại là quyền lợi của Khang Tư, quyền lợi ngoài cùng mới là quyền lợi của Công chúa.

Hiện tại nếu tổn hại đến lợi ích bản thân và quyền lợi của Khang Tư, đi trợ giúp lợi ích của Công chúa, bọn họ dĩ nhiên phản đối là đúng rồi.

Khang Tư đưa tay ngăn tiếng kêu gào của mọi người lại, ánh mắt quét nhìn xung quanh, mọi người lập tức ngậm miệng cúi đầu.

Thời gian dài đứng trên địa vị cao, thuận miệng liền có thể quyết định sống chết của mọi người, Khang Tư tay cầm quyền sinh sát, cũng sớm đã có khí thế khiến cho người khác kính sợ.

Hắn trang nghiêm nói:

- Không cần nhiều lời, Tạc Lạp, ta ra lệnh cho người dẫn theo Binh đoàn trực thuộc và hai Binh đoàn kỵ binh trở về thủ đô bảo vệ Công chúa điện hạ, trên đường đi do người làm chủ.

Thấy mọi người còn muốn lên tiếng, Khang Tư trừng mắt, lạnh giọng nói:

- Chấp hành mệnh lệnh!

Hai Thiên tướng kỵ binh bắt đầu đi nuốt nuốt nước bọt.

Thấy mọi người cho dù trong lòng có ý kiến cũng không dám lên tiếng, Tạc Lạp không khỏi thở dài trong lòng.

Địa vị cùng quyền lực thật có thể thay đổi người a, hiện tại còn ai có thể nghĩ người trước mắt này, hơn một năm trước còn là một binh sĩ bộ binh pháo hôi a? (DG: bộ binh pháo hôi = bộ binh đi tiên phong làm bia đỡ đạn).

- Nhưng ba người các ngươi phải nhớ kỹ, lần này trở về thủ đô, trừ mệnh lệnh của Công chúa điện hạ ra, ai cũng không cần để ý tới, quản lý tốt binh sĩ của mình. Quân bộ muốn đem các ngươi biên vào quân bộ cũng không cần để ý, phải nắm vững vàng quân sĩ ở trong tay, không để cho người khác chiếm lấy.

Khang Tư nói tiếp.

- Rồi!

Tạc Lạp mặc dù đối với mệnh lệnh này của Khang Tư hơi cau mày, bởi vì đây chẳng phải là muốn bọn họ giữ binh làm của riêng sao? Nhưng điều này

có lợi đối với Công chúa, cho nên vẫn nhận lệnh.

Mà hai Thiên tướng kỵ binh kia lòng lại tràn đầy vui mừng lập tức hành lễ nhận lệnh.

Có đạo mệnh lệnh này của Khang Tư, cũng có dũng khí chống lại Quân bộ, hơn nữa địa vị của mình cũng không bị mất, dưới hai điều kiện tiên quyết này dĩ nhiên bọn họ vui vẻ tuân mệnh.

Phải biết rằng, đây chính cơ hội tốt để lấy lòng Nữ vương tương lai, làm sao có thể bỏ qua cho được?

- Được rồi, Tạc Lạp, trở lại thủ đô người giúp ta tế viếng Khải Ân đại nhân một chút, dù sao ta cùng hắn cũng có duyên gặp mặt nhau một lần.

Khang Tư nói đến đây, không khỏi nhớ tới lúc hộ tống Công chúa đi ra gặp phải Khải Ân.

Tạc Lạp nghe nói như thế sững sờ một chút.

Hiện tại cũng đã đối nghịch với Cổ Lạp, lại có thể hướng địch nhân bày tỏ sao?

Bất quá hắn cũng không có phản đối, chẳng qua là đáp tiếng:

- Rõ!

Y Đạt vốn định nói cái gì với Tạc Lạp, nhưng lại không biết bản khoản cái gì, chỉ là há miệng giật giật, rồi lại ngậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thủ đô bị vây hãm.

Quân đội Khang Tư sau khi chinh biên, đã một thời gian dài giữ vững ở trạng thái chuẩn bị đi chiến đấu, vì thế ra lệnh một tiếng, Tạc Lạp liền chỉ huy đội quân trực thuộc và hai vạn kỵ binh, cùng với một vạn binh sĩ đội quân nhu, nhanh chóng kéo về thủ đô.

Đội quân bốn vạn người nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Bất kể thế nào, thế lực ở vùng đất hỗn loạn này và thế lực bên trong Khi Hồng Quốc, cũng chú ý tới động hướng của đội quân này, đều rít rít làm ra phản ứng.

Tây Lôi Tư thành chủ thành La Đặc sớm đã nhận được tin tức truyền về. Hắn hoàn toàn không thêm để ý tới chuyện này, hắn cầu còn không được người của Khi Hồng Quốc cứ chó cắn chó, đầu đá nhau người chết ta sống. Ngược lại hắn chuyên tâm huấn luyện binh sĩ đồng thời tiêu diệt thu vào biên chế bọn cường đạo ở vùng phụ cận. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Bởi vì thế lực của Tây Lôi Tư coi như là nòng cốt tại đây không có động tĩnh gì, nên các thế lực độc lập ở khu vực này cũng theo đó bất động chờ xem. Điều đó ngược lại khiến cho cả khu vực đang hỗn loạn lại yên tĩnh một cách kỳ diệu.

-o-o-o-

- Mẹ kiếp! Tên Tạc Lạp kia cả ngày cứ lo vớ mộng ngựa Công chúa, cũng không thêm nghĩ tới chúng ta ở nơi này đang là thời kỳ vi diệu, mang đi nhiều quân như vậy! Đặc biệt là mang đi hai vạn kỵ binh, còn không phải để cho bọn khốn kia rục rịch góc đầu đuôi à!

Chiêm Mỗ Tư cầm lấy chai rượu uống một ngụm, chửi ầm lên.

Hắn cũng không sợ người khác nghe thấy, hiện giờ bên trong gian phòng: hắn, Cách Nạp, Mã Đa, Tư Đặc bốn người, là Trưởng quan cao cấp lâu năm nhất của quân đội Khang Tư. Trừ Khang Tư ra, căn bản không sợ bất luận kẻ nào nghe thấy.

Cách Nạp và Mã Đa không có lên tiếng. Chẳng qua là uống rượu nhưng xem bộ dáng của bọn họ hiển nhiên cũng có ý không vừa lòng Tạc Lạp, ở trong lòng bọn họ thầm nghĩ: chính mình là người kỳ cựu mới là trọng điểm ở nơi này, vì sao không cần đến người của mình chạy đi hỗ trợ người khác.

Tư Đặc cười lạnh nói:

- Hừ, người không biết, mới vừa rồi ta đi nhìn một chút khâu hậu cần, Tạc Lạp mang theo một trăm vạn kim tệ và hơn hai mươi vạn gánh lương thực, còn đem theo vũ khí đủ để trang bị cho hai sư đoàn. Chỉ riêng nhân viên quân nhu để vận chuyển vật liệu đã hết một vạn người đấy!

Ta xem ra, khi về tới thủ đô, một vạn nhân viên hậu cần này sẽ lập tức đổi thành quân chính quy, tiếp tục chinh phạt thu thêm một vạn người nữa, hắn có binh lực năm vạn người, lập tức có thể nhanh chóng biến đổi trở thành Tướng quân chỉ huy quân đoàn rồi! Ha ha, đến lúc đó không phải Khang Tư đại nhân xếp của chúng ta còn phải chào hắn sao? Mấy Thiên tướng chúng ta, sợ rằng ngay cả tư cách chào hắn cũng không có đấy.

Tư Đặc nói những lời này, khiến Chiêm Mỗ Tư đã uống khá nhiều rượu lập tức hai mắt đỏ bừng gào rống chửi mắng Tạc Lạp là đồ lang sói đáng khinh bỉ, ăn com nhà lo chuyện bao đồng... còn Cách Nạp và Mã Đa cũng lộ vẻ bất mãn ra mặt.

Ở trong ý nghĩ của bọn họ, những thứ chiến lợi phẩm này đều thuộc về toàn quân đội, Tạc Lạp dựa vào cái gì phải tặng cho Công chúa chứ? Lần trước tặng mười vạn kim tệ còn chưa đủ sao?

- Hừ, cũng không biết Khang Tư đại nhân nghĩ như thế nào, tại sao Tạc Lạp nói cái quái gì cũng nghe theo?

Tư Đặc tiếp tục nói.

Lời này rất nhanh bị Cách Nạp cắt đứt:

- Tư Đặc, không nên nói vậy, không phải lỗi ở Khang Tư đại nhân: Khang Tư đại nhân là do Công chúa chọn lên, đại nhân dốc sức phục vụ cho Công chúa, là rất xứng đáng cho chúng ta kính nể và học tập!

Mã Đa cũng tiếp lời nói:

- Không sai! Tư Đặc, phải biết rằng chúng ta đều do Khang Tư đại nhân đề bạt lên từ một tên binh sĩ nhỏ nhoi. Thuần phục Khang Tư đại nhân là trách nhiệm và nghĩa vụ của chúng ta!

Chiêm Mỗ Tư đã uống say lại càng hét lớn:

- Mã Đa nói rất đúng! Đối tượng chúng ta thuần phục là Khang Tư đại nhân, mà không phải là Công chúa chó má gì! Tên Tạc Lạp vong ân phụ nghĩa kia, lại chạy đi vỗ mông ngựa Công chúa! Tạc Lạp là tên lang sói đáng khinh! Khang Tư đại nhân vạn tuế!

Quát lên xong, Chiêm Mỗ Tư lập tức té nằm dài trên mặt đất ngáy khò khò.

Tư Đặc vội vàng cười nói:

- Ta đâu có nói chỗ sai của đại nhân? Chẳng qua là ta không muốn nhìn Tạc Lạp lăng phí chiến lợi phẩm của chúng ta thế thôi. Dô! Chúng ta tiếp tục uống, nhất tụy giải thiên sầu.

Chẳng qua trên mặt hần mặc dù mang theo nụ cười, nhưng tay không cầm chung rượu, lại đang dùng sức nắm chặt quả đấm, từ biểu hiện đó có thể thấy được tâm tình hần lúc này như thế nào.

Không đến bao lâu, chuyện Tạc Lạp vì vỗ mông ngựa Công chúa, đề cho hần lên làm Tướng quân chỉ huy quân đoàn mà giả mượn lệnh Công chúa, lừa gạt được Khang Tư đại nhân đồng ý cho hần mang theo một trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực cùng với bốn vạn quân trở về thủ đô, đã sớm truyền khắp cả quân đội Khang Tư.

Sau khi tin tức được bộ phận hậu cần xác nhận, đặc biệt là nhìn thấy trong kho lương thực hơn một trăm cái bồ lúa trống rỗng, toàn quân trên dưới đều lời tỏ tông mười tám đời của Tạc Lạp ra chửi mắng ầm ĩ.

Dân chúng trong khu vực quân đội Khang Tư không chế mặc dù không có rửa máng tỏ tông Tạc Lạp, nhưng cũng chửi Tạc Lạp là kẻ vong ân phụ nghĩa, là lang sói đáng khinh, ăn com nhà lo chuyện bao đồng.

Ở trong mắt dân chúng, thủ đô chính là địa phương giàu có đến chảy mỡ, dứt khoát không thể thiếu lương thực tiền bạc. Còn mình ở cái chỗ khi ho cò gáy này, vậy mà tên Tạc Lạp kia lại có thể lấy một lượng lớn kim tệ và lương thực đem cho chỗ giàu có. Vạn chuyển về để vỗ mông ngựa Công chúa thì có, còn làm cho những người dân mình tiếp tục nghèo túng. Con bà nó! Tên này thật là tên khốn kiếp! Sự kiện lần này, làm cho Tạc Lạp vốn không có danh tiếng gì ở trong dân chúng, lập tức trở nên tiếng tăm thối không ngửi được. Còn Tạc Lạp chỉ muốn mau chóng chạy về thủ đô, lại căn bản không nghĩ tới cử chỉ trung thành với Công chúa của bản thân hần, lại mang đến biến hóa lớn cho chính mình như vậy.

Giờ phút này trong lòng hần đang tràn đầy ảo tưởng vui mừng: Công chúa ở dưới sự giúp đỡ của hần sẽ lên ngôi vua. Đối với hần mà nói, chỉ có như vậy mới coi là báo đáp ơn cứu mạng và sự ân cần giúp đỡ của Công chúa đối với hần.

Cùng lúc với những quân dân đang nháo nhào hỗn loạn, ngay khi Khang Tư không chế ổn định lại khu vực thì Chân Thần giáo chạy tới. Lại lần nữa dấy lên phong trào truyền giáo rộng rãi. Không những trắng trợn phát triển tín đồ trong dân chúng, lại vứt bỏ hành vi lén lút trước kia, trực tiếp thờ tay vào quân đội.

Dân chúng khao khát tín ngưỡng và một số quân nhân mơ hồ không tìm được phương hướng, đối với tông giáo tựa như lửa gần rơm, lập tức quan hệ mật thiết với nhau. Thậm chí phát sinh chuyện lấy địa vị trong tông giáo để quyết định địa vị trong quân đội.

Chẳng qua những điều này căn bản không có người nào để ý tới, bởi vì ở quốc nội rất nhiều quân nhân trong quân đội đều là tín đồ của tông giáo.

Mà Chân Thần giáo trừ việc thu nhận tín đồ rộng rãi, cũng không có những tay vào chuyện khác. Chẳng qua có chút kỳ lạ đó là: Bọn họ cảm thấy rất hứng thú với sự kiện Tạc Lạp, và mơ hồ như đã thực hiện hành vi châm dầu vào lửa.

An Tái Kháng đang nằm trên một triền núi, phát tay một cái nghĩ tới tên bị trục xuất muốn lôi kéo mình vào tông giáo. Sau khi hớp một ngụm rượu, hần quay sang tên tiểu đệ Lai Nhĩ Ôn Chí nằm bên cạnh nói:

- Tên khốn Tạc Lạp kia có cái rắm chó gì? Nếu không có tên khốn kiếp Y Đạt đồng ý, hần ở đâu lấy được một trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực?

Còn nữa, chuyện này hoàn toàn không có liên quan tới Khang Tư đại nhân. Từ trước tới nay Khang Tư đại nhân chưa từng quản lý hậu cần, đâu có biết số lượng vật liệu có bao nhiêu, sao có thể nổi lên dụng ý gì? Còn không phải đều do tên khốn Y Đạt kia định đoạt cả sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn An Tái Kháng cười nói:

- Lão Đại, đến giờ ông vẫn còn tức giận Y Đạt đại nhân chiếm mất công lao của ông sao?

Gã này thì ra là tên tù binh thuận lợi trở thành quân chính quy, cũng trở thành thù hằn của An Tái Kháng. Nhưng đáng tiếc là lúc An Tái Kháng buôn bán tù binh chỉ biết có tiền, đã đắc tội với quá nhiều người. Mặc dù chức vụ quân hàm được thăng lên, nhưng thù hằn cũng chỉ có một tiểu binh Lai Nhĩ Ôn Chí.

Mấy ngày qua, Lai Nhĩ Ôn Chí đã quen với tính cách của An Tái Kháng, ở trước mặt An Tái Kháng cũng rất thoải mái nói chuyện, không bó tay bó chân như trước kia.

An Tái Kháng lập tức tức giận mắng to:

- Mẹ kiếp, người nói xong chưa, lão tử vừa nghe nhắc tới đã phát cáu! Quân hàm quan chức những thứ này ta cũng không cần, dù sao lão tử đắc tội với nhiều Trường quan như vậy, không có bị bọn họ hãm hại là tốt rồi. Cấp trên đề ta làm Đại đội trưởng hậu cần chỉ quản lý một binh sĩ người, ta thật rất hài lòng rồi.

Không nghĩ tới tên Y Đạt khốn kiếp này, chiếm mất công lao của ta lại dám đề nghị ta đi tới tìm mọi cách sinh sống ở địa phương kinh tế này! Chết tiệt, đúng tên khốn Y Đạt đó, hần hiểu được để dân chúng quân phục, không cần phải trả phụ phí vận chuyển, chỉ trả phí may và thu lợi? Hiểu được để dân chúng có dư dả tiền bạc cần mua sắm đồ, dễ dàng thu hút thương nhân? Hiểu được để thương nghiệp thợ thủ công ở tại địa phương để phát triển buôn bán?

Hần thì biết cái gì! Tất cả không phải là ta dạy cho hần à! Mẹ kiếp, chỗ tốt để cho hần mặc sức chiếm lấy, ngay cả nước cháo hần cũng không cho ta uống một ngụm! Ta chửi cả tổ tông hần!

- Lão Đại, không thể nào? Y Đạt đại nhân tôi cũng đã gặp vài lần, là người rất nhã nhặn ôn hòa, nghe nói hần là người thân tín trung thành nhất của Khang Tư đại nhân, cách đối nhân xử thế rất khéo léo, hần là sẽ không chiếm đoạt công lao của ông làm của riêng mới phải?

Lai Nhĩ Ôn Chí có chút nghi ngờ.

An Tái Kháng lập tức nhảy dựng lên mắng:

- Hừ! Không phải hần còn có ai? Nếu hần báo công lao của ta lên trên, nhất định Khang Tư đại nhân sẽ trực tiếp hạ lệnh thưởng thêm cho ta, những tên khốn quan trên của ta còn có ai dám chiếm lấy? Cũng không bị tên khốn Y Đạt kia trực tiếp nuốt gọn, cho nên mới không im lìm không dấu hiệu gì? Ta chửi tổ tông của hần!

- Lão Đại, ông nói nhỏ một chút, Y Đạt đại nhân chẳng những là quan trên của ông, hơn nữa còn là đầu lĩnh thân binh của Khang Tư đại nhân, lại trực tiếp chỉ huy hơn một vạn người đấy. Nếu để cho người ta nghe thấy truyền tới tai hần, chỉ cần hần nháy mắt một cái là ông tiêu đời.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhắc nhở.

An Tái Kháng lập tức rút đầu cẩn thận nhìn quanh một vòng, phát hiện bốn phía không ai, hần mới thở phào tiếp tục nói:

- Con bà nó! Hiện giờ toàn quân trên dưới đều đang chửi hai tên khốn kiếp Tạc Lạp và Y Đạt này, ta thật không tin hần có thể tìm tới ta gây phiền toái!

Nói thì nói như thế, có điều giọng nói của An Tái Kháng lúc này chỉ có hai người nghe được.

Thấy bộ dáng của An Tái Kháng, Lai Nhĩ Ôn Chí không khỏi buồn cười, thật không hiểu lão Đại của mình là lớn gan hay là nhát gan: Nói hần gan lớn, mắng chửi người sao phải lén lút lút lút, nói hần nhát gan, sao cả đến cấp trên cũng dám bắt chẹt.

Nhưng ngược lại hần rất bội phục thiên phú buôn bán của lão Đại. Trên mình lão Đại ít nhất cũng có hơn một ngàn kim tệ, ngay bản thân hần đi theo cũng được thom lây kiếm tới mười mấy kim tệ. E rằng hai người là quân nhân hạ tầng có cuộc sống thoải mái nhất trong toàn quân.

- Đi, không có chuyện gì làm, đi câu cá.

An Tái Kháng phì cười nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí thoáng ngần ngại:

- Không phải chứ lão Đại, lại đi vác đá câu cá? Độ cao hàng chục trượng làm sao tới câu cá? Hơn nữa dù cá có mắc câu cũng không kéo lên được. Lần đó không phải bị gió xoáy thổi bay đi mất à! Nếu ông muốn ăn cá có thể mua, cũng có thể ra bờ sông ngoài thành câu mà! Không cần thiết phải chạy xa thế này chứ?

- Lão tử chính là không tin tà ma, ta chính là muốn tìm cách ăn một con cá của đại lục Ai Đặc Tư.

An Tái Kháng âm ức nói.

- Lão Đại, gió xoáy ở nơi đó cũng không phải là chuyện đùa, nếu không cẩn thận bị cuốn đi là xong đời!

Lai Nhĩ Ôn Chí lần nữa khuyên nhủ, hẳn cũng không muốn đi, vì mỗi lần đi đều bị gió lớn trên Đại Tuyết Sơn thổi xốc thẳng vào mình khiến toàn thân phát lạnh, lại phải lo lắng đề phòng bằng không bị gió thổi bay đi.

- Yên tâm, chúng ta không phải có dây thừng sao? Cho dù bị thổi bay đi cũng hạ xuống, an toàn rồi.

Đối với An Tái Kháng, Lai Nhĩ Ôn Chí cũng chỉ có quên mình bởi tiếp quân tử. Ai biết mình nhận lão làm lão Đại, như vậy chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Cách nơi này hơn bốn mươi cây số, có một vách đá diện tích rộng lớn, mà phía dưới vách đá hàng chục trượng, là một con sông rất rộng. Sông này tên là Băng Hải Giang, có tên gọi như vậy, chính vì con sông này do hỗn hợp từ nước đóng băng trên Đại Tuyết Sơn tan ra chảy xuống và nước biển tạo thành. Đối diện Băng Hải Giang là một khu rừng rậm rạp, nơi đó chính là đại lục Ai Đặc Tư.

Trên bản đồ địa lý, đại lục Hi Nhĩ Đạt và đại lục Ai Đặc Tư chẳng khác nào nối liền với nhau. Có điều ngay chỗ tiếp giáp, là một ngọn Đại Tuyết Sơn diện tích rộng lớn, độ cao khiến người ta sợ hãi, bên kia lại là biển rộng.

Từ trên cao nhìn xuống, ở giữa hai đại lục là hình chữ V. Nếu muốn tới đại lục Ai Đặc Tư, một là thông qua hải cảng Từ Tâm Quốc ngồi thuyền tới, hai là xuyên qua Đại Tuyết Sơn chôn rùng sâu của Hắc Nham Quốc. Thế nhưng đi theo đường Đại Tuyết Sơn này, mười người thì chết rết hết chín, còn một người mất tích, chẳng khác nào không dùng được.

Dĩ nhiên, còn có một cách rất đặc biệt có thể tới đại lục Ai Đặc Tư, phương pháp đó chính là nhảy xuống từ trên vách đá nơi biên giới của Khi Hồng Quốc.

Chỉ có điều độ cao hàng mấy chục trượng, đủ để mặt nước cũng trở nên cứng như đá tảng. Hơn nữa từ trên đỉnh Đại Tuyết Sơn theo tình thế rơi xuống, gió lớn lúc có lúc không hoàn toàn không theo một quy tắc nào, đủ để thổi kẻ nhảy xuống bay tới địa phương nào còn chưa biết.

Dĩ nhiên, khi người đó rơi xuống đất, nhất định là đã ở trong phạm vi lãnh thổ của đại lục Ai Đặc Tư. Chẳng qua không cách nào xác định người đó đang ở trong dòng sông Băng Hải Giang, hay là ở trên đất bằng.

- Đáng hận! Tên loạn thần tặc tử Cổ Lạp này lại chia mũi dùi vào ta! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ngã Lệ Ti cảm tức đi qua đi lại trong hoàng cung.

Y Ti Na thở dài nói:

- Điện hạ, chỉ e nguyên do là Cổ Lạp đại nhân cho rằng ngài phải thích khách giết chết Khai Ân.

- Ta sao có thể làm chuyện như vậy! Cổ Lạp này thật ngu ngốc! Chẳng lẽ âm mưu vu oan giá họa đơn giản như vậy, cũng nhìn không ra sao?

Ngã Lệ Ti bực tức la lên.

Y Ti Na lần nữa thở dài:

- Đáng tiếc Cổ Lạp đại nhân giận quá mất khôn, dứt khoát không tiếp kiến sứ giả của điện hạ, nếu không cũng có thể giải thích một lần.

- Không giải thích gì được! Lão già kia đã bao vây hoàng cung rồi, nhất định là muốn làm loạn! Uống công Bồn cung tín nhiệm lão như thế! Thật là đáng chết!

Ngã Lệ Ti tức giận đến cực độ, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới, lại bị bề tôi của mình uy hiếp đến phải cố thủ trong hoàng cung, chuyện này quả thực vô cùng nhục nhã.

Y Ti Na khuyên giải nói:

- Điện hạ không cần tức giận như thế, tin rằng Cổ Lạp đại nhân cũng bị kế ly gián bán tín bán nghi, nếu không với của binh lực lão, bất cứ lúc nào cũng có thể phá tan hoàng cung, mà không phải chỉ ra lệnh cho thành vệ quân trấn giữ cửa thành, không để cho dân chúng ra ngoài như vậy.

Y Ti Na ngược lại không đồng ý với phán đoán của Ngã Lệ Ti, ít nhất không có ai bức bách Ngã Lệ Ti không thể ra ngoài hoàng cung, chẳng qua là chính nàng không dám xuất cung mà thôi. Nếu quả thật bị bao vây sao mình còn có thể đi vào đây.

Nghe lời nói của Y Ti Na, Ngã Lệ Ti hơi bình tĩnh trở lại. Nàng biết Y Ti Na nói không sai, nếu như Cổ Lạp xác định nàng chính là người mưu sát con của lão, hai ngàn cấm vệ quân của nàng căn bản là không đủ sức chống lại.

Thành vệ quân mặc dù bị Cổ Lạp lôi kéo, nhưng cũng không có làm xằng làm bậy, vẫn tiếp tục duy trì trị an bên trong thành, chẳng qua là không để cho dân chúng đi ra ngoài mà thôi.

Chẳng qua điều này cũng chứng tỏ nhân khí của thủ đô, phải biết rằng lúc Cổ Lạp biểu lộ rõ ràng địch ý với Công chúa, trừ các quý tộc thuộc phe cánh của nàng ra, tất cả quý tộc khác đều rút lui ra khỏi thủ đô. Vì thế quý tộc ở lại hoàng cung chỉ còn không tới mười người, hơn nữa đều là lão quý tộc già nua sắp sửa đi theo ông bà ông vải.

Nếu như thành vệ quân không phong tỏa cửa thành e rằng trong hoàng thành một bóng người cũng không nhìn thấy. Những dân chúng kia đúng là bất kể kẻ quân phản loạn, hay chính thống nào. Với họ an toàn là trên hết, nếu mở cửa không cấm đoán, bọn họ nhất định sẽ bỏ chạy không còn một mống. Chẳng qua nếu như không phải thủ đô vẫn còn tồn trữ lương thực dồi dào, dân chúng đã sớm bạo động rồi.

Về phần Vương hậu cùng ở lại hoàng cung này, thì thật sớm đã chạy đến giữa thành do hệ phái của bà cai quản, đang thoải mái đợi xem cuộc vui.

Vừa nghĩ tới Vương hậu, Ngã Lệ Ti liền nhin không được mắt:

- Nhất định là âm mưu của tiện nhân Vương hậu, Bồn cung và Cổ Lạp tự tàn sát lẫn nhau, là điều bà ta thấy vui lòng nhất! Trước kia tại sao Bồn cung không phát hiện bà ta ác độc như vậy chứ?

Y Ti Na thấy Ngã Lệ Ti lại bị tình cảm khống chế tiếp, vội vàng nhắc nhở:

- Điện hạ, hay là bây giờ tiếp tục phái người đi giải thích với Cổ Lạp đại nhân lần nữa, nếu không xảy ra đầu đá với nhau sẽ tiện nghi cho người khác.

- À, ừ, không sai, ta cũng nên phái người đi.

Ngã Lệ Ti mới vừa sai thị nữ đi truyền lệnh, một thị nữ chạy vào mặt đầy vẻ vui mừng kêu lên:

- Điện hạ, Khang Tư đại nhân phái quân đội tới, đã liên lạc với người của chúng ta!

- Cái gì!

Ngã Lệ Ti lập tức vui mừng vạn phần, cuối cùng đợi được quân đội của mình rồi, nàng vội vàng hỏi:

- Là Tạc Lạp chỉ huy quân đội phải không? Có bao nhiêu binh lực?

- Đúng là Tạc Lạp đại nhân chỉ huy, có hai vạn bộ binh, hai vạn kỵ binh, cộng bốn vạn người!

Thị nữ vội vàng trả lời.

- Tốt, lập tức phái người báo tin tức nơi này cho hần biết!

Tâm tình căng thẳng của Ngã Lệ Ti lập tức nhẹ hẫng đi. Mặc dù binh lực vẫn kém so với mười vạn quân của Cổ Lạp, nhưng cũng không rơi vào thế hạ phong, vì bốn vạn quân của Tạc Lạp, tất cả đều là quân tinh nhuệ đã từng trải qua chiến tranh.

Y Ti Na nghe Tạc Lạp chính là người chỉ huy đội quân, không khỏi khẽ cau mày: Khang Tư bị người khuyên ngăn không thể tới, điều đó cho biết Ngã Lệ Ti đã bắt đầu thao túng quyền mưu, không còn là Công chúa điện hạ không buồn không lo trước kia nữa rồi.

Mặc dù đã sớm mong đợi đến ngày này, nhưng không hiểu sao trong lòng nàng vẫn có cảm giác như không thoải mái?

Y Ti Na đối với loại tâm tình này của mình, nàng có cảm giác khó mà hiểu rõ được.

- Tình hình thế nào?

Tạc Lạp hỏi tên thám báo.

- Đại nhân, năm vạn thành vệ quân bên trong hoàng thành đã đầu phục Cổ Lạp, hiện tại đã hoàn toàn khống chế thủ đô!

Tạc Lạp thất kinh lập tức hỏi:

- Cái gì! Công chúa đâu? Công chúa không sao chứ?

Hần mặc dù biết thế cục ở thủ đô căng thẳng, nhưng không nghĩ tới Cổ Lạp đã khống chế thủ đô, hần chỉ hy vọng mình không tới chậm một bước.

- Công chúa điện hạ vẫn an toàn, hoàng cung còn trong khống chế của cấm vệ quân.

Thám báo vội vàng nói.

- Như vậy thì tốt.

Tạc Lạp thở phào nhẹ nhõm, có điều rất nhanh hần nhủu mảy suy nghĩ.

Tạc Lạp mang theo ba vạn binh sĩ võ trang và một vạn binh sĩ hậu cần, áp tải một lượng lớn vật liệu lương thực. Mới vừa tiến vào khu vực thủ đô, hần đã nhận được tin Cổ Lạp làm loạn. Hần lập tức phái người dò thám tình hình, đồng thời võ trang cho một vạn binh sĩ hậu cần kia, hơn nữa bắt đầu triển khai trận hình công kích.

Rất nhanh người của Công chúa phái tới truyền tin cũng gặp được Tạc Lạp. Tạc Lạp biết được tin tình hình thủ đô, lập tức không nói hai lời ra lệnh cho quân đội tiến tới, chuẩn bị từ chiến một trận cứu Công chúa.

Dưới mắt nhìn của người ngoài, hành động của Tạc Lạp quả thực chính là đi chịu chết, nhưng quân đội Khang Tư với thói quen lấy ít đánh nhiều, cũng xem thường không có để vào trong mắt năm vạn thành vệ quân và năm vạn kỵ binh của Cổ Lạp, ngược lại với khí thế hùng hổ lao thẳng tới hướng thủ đô.

Chẳng qua khiến người ta nghi ngờ không giải thích được chính là: Thành vệ quân của Cổ Lạp lại không tổ chức chống cự chút nào, tự ý rút lui đến chỗ trú quân của quân đoàn kỵ binh. Sau đó mười vạn quân của Cổ Lạp, cứ như vậy từng đám từng đám rời khỏi thủ đô.

Sau khi tiến vào thủ đô, Tạc Lạp lập tức cho quân khống chế tất cả các chỗ yếu hại, đồng thời phái kỵ binh giám thị quân đội của Cổ Lạp. Cho đến khi biết được quân đội Cổ Lạp trực tiếp rút lui trở về thành Duy Nhĩ Đặc, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

- Thật kỳ lạ, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao Cổ Lạp rời đi một cách dễ dàng như thế?

Ngã Lệ Ti tò mò nói.

- Có lẽ Cổ Lạp đại nhân tin tưởng ngài không phải là hung thủ sát hại Khải Ân chăng?

Y Ti Na thấy may mắn trong nước không xảy ra nội chiến, buông lỏng tâm tình nói.

- Nếu nói như vậy, thế thì tại sao Cổ Lạp vẫn không tiếp kiến sứ giả ta phái tới?

Ngã Lệ Ti không giải thích được hỏi.

- À há, đúng vậy, đây là lý do vì sao nhỉ?

Y Ti Na cũng mơ hồ luôn.

- Chẳng lẽ lão sợ đội quân của Tạc Lạp mang đến? Cũng không có khả năng, nói như thế nào bên ta chỉ có bốn vạn quân, mà lão có mười vạn quân đấy.

Ngã Lệ Ti lẩm bầm lầu bầu, có điều năng rất nhanh đã vứt bỏ những thứ chuyện khó hiểu này, ngược lại chú ý chuyện sắp tới của thủ đô.

Hiện tại thủ đô có thể nói thực sự rơi vào trong tay nòng rồi, chỉ cần khống chế thủ đô, đồng thời có một chi quân đội hùng mạnh: Việc thu phục xã tắc, lên ngôi làm vua chỉ là chuyện ngày một ngày hai.

- Tạc Lạp, người biểu hiện rất tốt, đuổi được Cổ Lạp ra khỏi thủ đô, khôi phục lại trật tự thủ đô, bây giờ Bồn cung sách phong người làm Kỵ sĩ nhất đẳng, Túc tước, Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai.

Trên đại điện hoàng cung, mặc dù quan viên quý tộc lác đác không có mấy người, nhưng Ngã Lệ Ti vẫn phấn khởi tiến hành khen thưởng cho công thần Tạc Lạp.

Ngã Lệ Ti đối với Tạc Lạp thật đúng là có vài phần kính trọng, không có biện pháp, thử hỏi cái mạng của Tạc Lạp là do mình cứu vớt, mức độ trung thành không cần phải nói nữa rồi. Hơn nữa khi nghe một đạo mệnh lệnh liền kéo quân đội tới, tuyệt không dây dưa chậm trễ. Và lại hiện nay nòng phải dựa vào Tạc Lạp để nắm thủ đô trong tay, không thưởng công là không được đấy.

Y Ti Na nghe phong thưởng như thế không khỏi nhủu mảy, không nói lần này Tạc Lạp ngoài mặt là phụng lệnh Khang Tư trước tới cứu viện, chính là lần này Tạc Lạp cũng không có lập nhiều quân công gì, vì Cổ Lạp tự ý hành động rút lui, hoàn toàn không phải bị đuổi đi.

Còn nữa, Khang Tư là cấp trên của Tạc Lạp vẫn còn là một Phó tướng, tại sao không sách phong trước cho Khang Tư? Lại để Tạc Lạp thoả một cái nhảy lên trên đầu của Khang Tư chứ? Công chúa điện hạ truyền lệnh này có điều sai lầm chăng? Có phải chứng tỏ đã vứt bỏ Khang Tư hay không?

Y Ti Na vốn muốn khuyên can Ngã Lệ Ti, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Tạc Lạp đã quỳ xuống tiếp nhận phong thưởng:

- Tạ ơn điện hạ, vì thần lần này chuyển tới theo quân đội một trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực, xin điện hạ đón nhận.

Tạc Lạp không có suy nghĩ đến quân cấp của cấp trên mình thấp đi so với mình. Trong mắt hần, Khang Tư là bề tôi của Công chúa, hần cũng là bề tôi Công chúa, vì thế Công chúa phong thưởng cho hần không có quan hệ gì với Khang Tư.

- Ha ha, tốt, rất tốt, người làm rất tốt!

Ngã Lệ Ti đang khốn đốn vì quốc khó, nghe được có một trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực vào tay, không khỏi cười rạo rờ hẳn lên.

Các quan viên quý tộc tại đây cũng hết lời nịnh nọt, khen ngợi Ngã Lệ Ti anh minh. Dĩ nhiên cũng không tránh khỏi tăng bốc Tạc Lạp đại nhân, ai cũng nhìn ra Tạc Lạp đại nhân trở thành người đáng tin cậy. Mà Y Ti Na biết rõ tình trạng của quốc khó nghe nói như thế, cũng không nói ra nữa, nàng hiểu rằng hiện tại kháng định không có cách nào làm cho Ngã Lệ Ti thay đổi lời nói.

Hai Thiên tướng kỵ binh mặc dù bất mãn các quan viên không tăng bốc mình, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng ứng tiếng phụ họa mấy câu. Bọn họ có chút nôn nóng nhìn Ngã Lệ Ti, họ nghĩ rằng Tạc Lạp có thể được phong làm Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, như vậy mình cũng nhất định có thể trở thành Đại Tướng quân.

Thế nhưng câu nói kế tiếp của Ngã Lệ Ti, lại khiến bọn họ bắt đầu sững sờ:

- À, Tạc Lạp, người hiện tại chỉ có bốn vạn tinh binh, cho phép người chiêu mộ một vạn tráng đinh, thành lập quân đoàn thứ hai cho hoàn chỉnh, báo danh sách Trưởng quan quân đoàn lên cho Bồn cung phê chuẩn, hiện tại người còn phải tạm thời quản lý quân bộ và trị an phòng thủ thủ đô, chờ sau khi thành lập Thành vệ quân mới sẽ bàn giao lại.

Kẻ có ngu ngốc đi nữa nghe nói như thế cũng hiểu rằng: Công chúa coi như hai vạn kỵ binh thuộc vào quân đoàn của Tạc Lạp rồi. Như vậy sao được! Mình có cùng cấp bậc với Tạc Lạp! Nếu không phải Khang Tư đại nhân hạ lệnh, mình căn bản không cần nghe lệnh của hắn! Chuyện liên quan tới tiền đồ của mình, hai Thiên tướng kỵ binh nhịn không được lên tiếng nói:

- Điện hạ, ý của ngài là hai vạn kỵ binh chúng ta cũng thuộc về quân đoàn thứ hai?

Bọn họ cũng không dám lỗ mãng, phải xác nhận một lần nữa mình có nghe lầm hay không.

- Ừ, không sai, hiện tại các người cũng quang minh chính đại làm Tướng quân Sư đoàn trưởng rồi, phải phối hợp tốt với Tạc Lạp đại nhân chỉ huy quân đội đó.

Tâm tình Ngã Lệ Ti rất tốt, nhìn hai Thiên tướng kỵ binh nói, nàng hoàn toàn không biết câu nói của mình rơi vào tai hai Thiên tướng kỵ binh, tựa như bị cơn gió lạnh như băng thổi qua.

Một Thiên tướng kỵ binh tính tình nóng nảy há mồm định kháng nghị, nhưng lại bị gã Thiên tướng kỵ binh kia kịp thời chặn lại. Gã Thiên tướng này cung kính hành lễ với Ngã Lệ Ti nói:

- Tuân lệnh điện hạ, hiện tại kỵ binh vẫn còn bố phòng khắp nơi trong hoàng thành, thật đúng là làm mất vẻ đẹp của thủ đô, xin cho phép vi thần thu gom bộ hạ ra ngoài thành đóng quân.

Nhóm người Ngã Lệ Ti cũng nghĩ rằng hai Thiên tướng này có ý nói chiến mã của họ ỉa đái bừa bãi. Nghĩ đến đường xá xinh đẹp của thủ đô khắp nơi đầy phân ngựa, Ngã Lệ Ti lập tức đồng ý.

Ra khỏi hoàng cung, gã Thiên tướng bị đồng bạn ngăn không cho kháng nghị, lập tức oán trách:

- Vừa rồi tại sao người ngăn cản ta? Ta thật không muốn làm thuộc hạ nghe lệnh của Tạc Lạp!

Gã Thiên tướng kỵ binh kia lập tức nói:

- Người cho rằng ta nguyện ý sao? Chẳng qua chẳng lẽ người không có nhìn ra, Công chúa đã bị một trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực của Tạc Lạp mua chuộc rồi? Lời kháng nghị của chúng ta, chẳng những không có kết quả, mà sợ rằng sẽ lập tức bị bắt giam vào ngục!

- Mẹ kiếp! Trăm vạn kim tệ và hai mươi vạn gánh lương thực kia, chính là chiến lợi phẩm của toàn quân đội Khang Tư chúng ta, từ khi nào đến lượt Tạc Lạp hắn lấy danh nghĩa của mình hiến tặng cho Công chúa?

- Thì đúng vậy, bình thường nhìn tên Tạc Lạp kia âm trầm, không có biểu hiện gì xuất sắc, không nghĩ tới tranh công lại là lợi hại như vậy. Công lao của toàn quân Khang Tư chúng ta nhiều người như vậy vào sinh ra tử đánh nhau chết sống, cứ như vậy bị một mình hắn chiếm mất.

- Đúng vậy, thậm chí chính là Khang Tư đại nhân, dẫn theo chúng ta bán mạng ở chốn sơn cùng thủy tận, đổ máu chảy mồ hôi, thu phục vùng lãnh thổ rộng lớn, trấn an biết bao dân chúng, vẫn như cũ còn là một Phó tướng Lữ đoàn trưởng.

Còn tên khốn Tạc Lạp kia? Chạy về tới hết lên một cái, đem hiến chiến lợi phẩm của chúng ta, không phí chút công sức nào, ung dung thoải mái trở thành Kỵ sĩ nhất đẳng. Từ trước, Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng thứ hai! Chẳng những leo lên đầu lên cổ chúng ta, còn leo cả lên đầu Khang Tư đại nhân!

- Tạc Lạp đúng là tên lang sói đáng khinh, là đồ vong ân bội nghĩa! May nhờ Khang Tư đại nhân đề bạt hắn từ binh sĩ lên. Người thử nghĩ xem, vừa rồi hắn hoàn toàn không có nhắc tới tên của Khang Tư đại nhân, cứ giống như hết thảy đều là quyết định của hắn, cũng không nghĩ nếu không có lệnh của Khang Tư đại nhân, chúng ta còn có thể nghe hắn chạy tới cứu giúp Công chúa ư? Con bà nó! Người ở thủ đô tất cả đều bị mù mắt hết rồi!

- Chúng ta làm sao bây giờ? Phải nghe của lệnh Công chúa làm Tướng quân Sư đoàn trưởng của quân đoàn thứ hai sao?

- Nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù có chết, ta cũng không thềm làm đồng liêu của tên sói lang đáng khinh kia, chớ đừng nói chỉ là làm thuộc hạ của hắn!

- Vậy làm sao bây giờ? Khang Tư đại nhân không phải nói hết thầy phải nghe lệnh của Công chúa sao?
- Ha ha, Khang Tư đại nhân cũng nói, phải nắm trong tay quân đội của mình cho tốt, không để cho người ta nuốt gọn, hiện tại là Tạc Lạp muốn nuốt sạch chúng ta đấy!
- Vậy chúng ta lập tức chạy về chỗ Khang Tư đại nhân đi! Nhưng dùng lý do gì đây?
- Đối ngoại thì thủ đô không có nguy hiểm nữa rồi, chúng ta phải đi về tham gia cuộc chiến thu hồi lãnh thổ quốc gia. Đối với bên trong cứ nói như thế, thử xem bọn bộ binh nghe được Khang Tư đại nhân vẫn còn là Phó tướng Lữ đoàn trưởng, mà Tạc Lạp lại trở thành Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, bọn họ có bỏ đi theo chúng ta hay không?
- Ha ha, ta tin rằng sau khi bọn bộ binh nghe được tình huống này, tuyệt đối sẽ có hơn một nửa số người sẽ theo chúng ta trở về. Tạc Lạp cũng không thử nghĩ xem hắn có thể so sánh với Khang Tư đại nhân sao? Hắn thật tưởng rằng có thể chỉ huy chúng ta sao?
- Kim tệ có thể đã bị đưa vào hoàng cung rồi, nhưng hai mươi vạn gánh lương thực cũng không dễ dàng mang đi như vậy. Chúng ta đem lương thực về, một hột cũng không lưu lại cho tên Tạc Lạp đáng khinh này!
- Tốt, lập tức đi triệu tập thuộc hạ!

Nói đến đây, hai gã Thiên tướng kỵ binh lập tức đều tự triệu tập nhân mã của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hủy bỏ chức vụ.

Nghe được tin tức do kỵ binh kia truyền đến, hai vạn bộ binh nghi thần nghi quỷ, tùm ba tùm bốn bàn luận.

- Không thể nào? Tạc Lạp đại nhân là người như vậy sao?
- Ta cho rằng đó chỉ là tin đồn thôi, lúc mới nhập ngũ, Tạc Lạp đại nhân cũng là tân binh như chúng ta, dưới mệnh lệnh của Khang Tư đại nhân, chúng ta mới đề cử hắn trở thành Trưởng quan, có thể nói là đích thân Khang Tư đại nhân một tay chọn ra, hắn vì sao lại vong ân phụ nghĩa như vậy?
- Không nên xác định như vậy, chuyện này cũng có khả năng là sự thật, đừng quên lần trước cống lên cho công chúa mười vạn kim tệ, hắn không chỉ là lừa cho chúng ta tưởng rằng Khang Tư đại nhân đã nuốt trộm, sau đó lại lấy danh nghĩa chính mình cống nạp lên trên sao?
- Làm sao người biết hắn lấy danh nghĩa mình cống nạp?
- Ôi, ta chính là một trong những người áp tải kim tệ cống nạp lần trước, làm sao lại không biết? Trên biểu cống nạp, giấy trắng mực đen ghi rõ ràng là Tạc Lạp dâng lên điện hạ mười vạn kim tệ!

Dưới trợ giúp của vài người có tâm, tin đồn này rất nhanh truyền đi khắp toàn quân, chẳng những bọn binh sĩ bộ binh nghi hoặc, mà cả những kỵ binh cũng nghi hoặc, Tạc Lạp đại nhân là một Thiên tướng bộ binh đầu tiên của quân đoàn, chính là một Trưởng quan dưới một người trên vạn người, sao có khả năng phản bội Khang Tư đại nhân được?

Chỉ là các kỵ binh không cùng biên chế với Tạc Lạp, cho nên chỉ nghi hoặc mà thôi. Cũng không kịch liệt điều tra như các bộ binh.

Bất quá thảo luận chỗ này chỗ kia cũng đều có ý tránh né những thân binh của Tạc Lạp, những thân binh hăm hở đi theo Tạc Lạp ra vào hoàng cung với quân bộ này, đã bị quân sĩ coi như là cùng phe với Tạc Lạp, mặc dù chưa có chứng cứ chính xác, nhưng tất cả mọi người đều bài trừ bọn họ ra ngoài, cũng không đi tìm bọn họ xác nhận, cho nên Tạc Lạp căn bản không biết tin đồn phía dưới.

Hai Thiên tướng kỵ binh đối với tình huống phía dưới như vậy cũng không thêm để ý, khi không có chứng cứ xác thực, những binh lính này không tin là rất bình thường, chờ có chứng cứ xác thực, bọn họ sẽ tin.

Hai Thiên tướng kỵ binh chờ đợi chứng cứ xác thực, rất nhanh liền hiển hiện ra trước mặt mọi người, đó chính là ngự ấn của Công chúa Ngã Lệ Ti, ban bố trong cả nước việc phong thưởng cho Tạc Lạp.

Chứng kiến lệnh phong thưởng chữ trắng mực đen dán trên cửa thành, tất cả binh sĩ thuộc quân đoàn Khang Tư đều vô cùng ngạc nhiên. Đợi đến khi vát và tiêu hóa tin tức kinh người này, hầu như tất cả Trưởng quan và binh sĩ thuộc quân đoàn Khang Tư đều lập tức dựa theo mệnh lệnh của hai Thiên tướng kỵ binh đưa ra, thu thập vũ khí, vận chuyển hai mươi vạn gánh lương thực chưa kịp đưa vào kho lương, rất nhanh rời khỏi hoàng thành.

Tạc Lạp mang theo thân binh đang xử lý quân vụ tại quân bộ, nhìn thấy một Trưởng quan cầm vệ quân xông vào, Trưởng quan này vội vàng nói với Tạc

Lập:

- Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng đại nhân, binh sĩ của ngài không biết tại sao đột nhiên tập kết ở ngoài thành, nhìn bề ngoài hình như là chuẩn bị rời khỏi thủ đô, điện hạ phải hạ quan đến hỏi ngài có phải do ngài hạ lệnh hay không?

- Sao? Ta không có hạ mệnh lệnh nào cả? Có phải là người của kỵ binh đoàn không?

Tạc Lập vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hắn hỏi như vậy, là bởi vì theo suy nghĩ của hắn, có can đảm làm như vậy, cũng chỉ có hai Thiên tướng kỵ binh kia, phải biết rằng vài ngày trước mọi người là cùng cấp bậc, đột nhiên trở thành cấp dưới, tâm lý không được thoải mái cũng có thể hiểu. Cho nên Tạc Lập cũng không khẩn trương, hơn nữa trong lòng còn quyết định lần này phải giáo huấn bọn họ thật tốt mới được, dù sao chính mình mới là chủ quan của bọn họ, hơn nữa như thế cũng có thể vì Công chúa độc sức.

- Có kỵ binh, bộ binh, nhìn quân số mà nói, tựa hồ là tất cả binh sĩ đại nhân dẫn về đều ra khỏi thành.

Trưởng quan cấm vệ quân kia nói.

Tạc Lập thoáng sửng sốt một chút, liền có phản ứng lại:

- Có chuyện gì xảy ra? Mấy người các người đi quân doanh kiểm tra một chút, những người khác theo ta tới cửa thành!

Sau khi ra lệnh cho đám thân binh, hắn liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Đi tới trên lầu thành, Tạc Lập mới giật mình phát hiện, vô số binh sĩ xếp thành đội ngũ chỉnh tề đang đứng ngoài thành, xem bộ dáng sắp rời đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Khiến cho mấy tên này có dũng khí tự tiện hành động? Vốn định trách mắng quân thủ thành sao lại để người đi ra ngoài, nhưng chứng kiến cấm vệ quân đã đóng chặt cửa thành, mới nhớ tới binh sĩ quân thủ thành đã ở ngoài thành rồi.

Đám người Ngã Lê Ti nghe được tin tức, cũng chạy tới trên lầu thành.

Ngã Lê Ti bất mãn hỏi Tạc Lập:

- Tạc Lập, ở đây xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên triển khai hành động quân sự? Sao không bẩm báo bốn cung trước?

Ngã Lê Ti quả thật bất mãn, nàng không nghĩ tới Tạc Lập vừa mới cầm quyền, lại đem một quân chủ như nàng bỏ sang một bên.

- Xin điện hạ thứ tội, vì thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Tạc Lập vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

- Người cũng không biết chuyện gì xảy ra?

Ngã Lê Ti sửng sốt một chút, sau đó lại trách mắng:

- Người là một Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng lại làm việc thế nào, ngay cả chính bộ hạ của mình cũng không thể khống chế!

Tạc Lập vừa vâng vâng dạ dạ, vừa chuẩn bị phái thân binh ra ngoài thành tìm hiểu chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này, thân binh phái đi quân doanh trở về, vừa thấy Tạc Lập liền báo cáo:

- Đại nhân, ngoại trừ những người xuất thân ở hoàng thành ra, tất cả những người khác đều ly khai doanh trại, hơn nữa bọn họ còn mang tất cả quân lương đi.

- Cái gì? Sao có thể như vậy?

Tạc Lập thất kinh, trong số binh sĩ hắn mang về, người xuất thân ở hoàng thành còn chưa đến một ngàn người, nói cách khác, chính mình thoáng cái lại trở thành một Thiên tướng.

- Nhân viên canh gác không muốn nói chuyện với chúng ta, cũng không thèm để ý chúng ta, cho nên căn bản không biết tại sao đại quân lại rời doanh trại đi, chúng ta không thể làm gì khác là dẫn mấy người lại đây để đại nhân tra hỏi.

Gã thân binh tức giận bắt binh, chỉ vào mấy binh sĩ đang bị mấy thân binh khác bắt giữ.

- Tạc Lập, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngã Lê Ti nghe được đầu đuôi câu chuyện, không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Điện hạ, vì thần...???

Tạc Lạp nói chưa hết câu, ngoài thành đã vang lên một trận âm thanh đinh tai nhức óc do mấy vạn người đồng thời hô vang:

- Tạc Lạp là đồ lòng lang dạ sói! Tạc Lạp là đồ lòng lang dạ sói! Tạc Lạp là đồ lòng lang dạ sói!

- Lòng lang dạ sói? Tạc Lạp, tại sao binh lính của ngươi lại gọi ngươi là đồ lòng lang dạ sói? Lòng lang dạ sói là chỉ những kẻ vong ơn phụ nghĩa, Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng Tạc Lạp, ngươi rút cuộc làm ra chuyện gì, mới khiến cho binh lính chỉ trích ngươi như vậy?

Ngã Lệ Ti sầm mặt xuống hỏi, nàng mặc dù chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng Tạc Lạp đã mất đi sự tín nhiệm của binh lính, càng không có cách nào chỉ huy đám binh lính đó.

Mà những quan viên ở đây về mặt cũng cổ quái nhìn Tạc Lạp, thậm trí lén lút thảo luận, có phải do Tạc Lạp trộm nuốt quân lương hay không, bất quá cho dù như vậy, cũng không có khả năng đám binh lính dùng chữ “Lòng lang dạ sói” để gọi Tạc Lạp a.

Tạc Lạp sắc mặt từ lúc nghe được đám binh lính xưng hô với mình như vậy, cũng đã biến thành trắng bệch.

Hắn không rõ mình rút cuộc làm chuyện gì, lại khiến cho binh lính chỉ trích mình như một kẻ vong ơn phụ nghĩa? Chính mình cũng không vô duyên vô cớ khiến trách đánh mắng binh sĩ, càng không có chuyện trộm nuốt quân lương, tại sao bọn họ lại trách mắng như vậy?

Đối với câu trách hỏi của Công chúa, Tạc Lạp một hồi lâu sau mới có phản ứng, nhưng hắn giải thích không được, bởi vì hắn căn bản không biết mình đã làm sai chuyện gì, chỉ có thể hướng Ngã Lệ Ti thần sắc thống khổ lắc đầu.

Y Ti Na không khăn trương như Ngã Lệ Ti, hướng mấy binh lính vẫn đang cúi đầu kia nói:

- Các binh sĩ, hãy nói cho ta biết, đồng bạn của các ngươi tại sao lại rời thủ đô đi, hơn nữa lại đối xử với Tạc Lạp đại nhân như vậy?

Một binh sĩ ngẩng đầu, nhìn thấy người hỏi chính là Y Ti Na, không khỏi vội vàng làm một tông giáo lễ nghi, sau đó hắn nói:

- Quân sĩ rời thủ đô đi, là bởi vì bọn họ cho rằng thủ đô cũng không có nguy hiểm gì, họ muốn quay trở lại tham dự cuộc chiến thu phục quốc thổ.

Ngã Lệ Ti nghe nói như thế tức giận giọng chân đầm mạnh, bọn người kia thật là dám mở miệng nói trắng ra, thủ đô an toàn sao? Không có bốn vạn quân này, thủ đô có khi nào lại an toàn! Y Ti Na ngay trước lúc Ngã Lệ Ti định lên tiếng, liền cướp lời nói với binh sĩ kia:

- Nhìn lễ nghi của ngươi biết ngươi cũng là một tín đồ, tin rằng ngươi cũng biết giáo điều cấm tín đồ nói dối, bất quá lần này tha thứ cho ngươi, mau nói thật đi.

Binh sĩ kia cắn răng, gật đầu nói:

- Quân sĩ bất mãn với Tạc Lạp đại nhân, cho rằng hắn là đồ lòng lang dạ sói, không muốn nghe mệnh lệnh của hắn nữa, cho nên chuẩn bị trở lại tác chiến bên cạnh Khang Tư đại nhân.

Tạc Lạp bị gọi là lòng lang dạ sói tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, phần nộ hết:

- Tại sao nói ta là lòng lang dạ sói? Ta có lỗi với các ngươi ở điểm nào?

Binh sĩ kia khinh thường liếc mắt nhìn Tạc Lạp một cái:

- Ngươi không phải lòng lang dạ sói, vậy ngươi dựa vào cái gì lần đầu tới nơi đây, lại lấy danh nghĩa chính mình đem chiến lợi phẩm của cả quân đoàn chiếm đoạt? Ngươi cũng không có lập công lao gì lớn, nhưng lại lên làm Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, còn Khang Tư đại nhân vì quốc gia lập bao công lao hiển hách lại chỉ là Phó tướng Lữ đoàn trưởng?

Ngươi không có lỗi với chúng ta, không có chúng ta đề cử, ngươi có thể trở thành Trưởng quan sao? Không có Khang Tư đại nhân cho phép, ngươi có thể mang theo quân đội trở về bảo vệ thủ đô sao?

Đồ lòng lang dạ sói như ngươi, lại đương nhiên đem toàn bộ công lao trở thành của chính mình. Những người ở thủ đô có mắt như mù đi phong ngươi làm Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, lại còn dám dương dương đắc ý. Phi! Sớm biết ngươi là kẻ vong ơn phụ nghĩa như vậy, ngày trước lão tử đã không bầu một phiếu cho ngươi!

Binh sĩ này cũng không cần biết chuyện gì xảy ra, càng nói càng phần nộ, cuối cùng mở miệng mắng chửi lại đem cả Ngã Lệ Ti cũng dính liếu vào.

Lời này vừa nói ra, khiến cho mọi người hiện lên vẻ kinh sợ, tất cả mọi người không nghĩ tới là bởi vì nguyên nhân này.

Tạc Lạp hai mắt bốc hỏa biện bạch cho mình:

- Ta là một thần tử của Công chúa, đem chiến lợi phẩm thu được cống nạp lên cho Công chúa thì có gì sai? Nếu là do Công chúa bỏ nhiệm, ta đây đảm nhiệm chức vụ Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng lại có gì sai?

Binh sĩ kia hướng Tạc Lạp bĩu môi cười lạnh nói:

- Buồn cười! Đừng có dán vàng lên mặt mình, chúng ta cũng không nói cái gì là không nên cống nạp, chúng ta chỉ cho rằng người không nên lấy danh nghĩa mình cống lên. Thật không biết xấu hổ, số chiến lợi phẩm đó là thuộc về cả quân đoàn chúng ta, chỉ có Khang Tur đại nhân mới có tư cách lấy danh nghĩa người cống nạp! Lần trước cống lên cho công chúa mười vạn kim tệ, vốn chính là chuyện quang minh chính đại, Khang Tur đại nhân cũng đã đồng ý, nhưng mà người lại hết lần này tới lần khác khiến chúng ta tưởng rằng số kim tệ đó bị Khang Tur đại nhân trộm nuốt, để người lấy danh nghĩa của chính mình, đem số kim tệ này cống lên cho công chúa, xem lại hành vi của người đi, còn dám nói không phải là đồ lòng lang dạ sói!

Lời này vừa nói ra, những quan viên quý tộc biết tình huống lúc ấy, tất cả đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tạc Lạp.

Mà trên mặt Tạc Lạp cũng là một bên xanh, một bên trắng, không khỏi hoảng hốt lắm bảnr

- Đây là chuyện gì xảy ra? Ta quên nhắc tới tên Khang Tur, khiến cho bộ hạ hiểu lầm ta muốn tranh công? Ta mang kim tệ về cống lên trên, lại phải nói kim tệ là do Khang Tur cống sao? Nếu như không phải do ta nhắc nhở, Khang Tur sao nhớ được cần phải cống đây, cho nên lấy danh nghĩa của ta cống nạp đâu có gì sai, tại sao bọn họ lại cho là ta đã sai?

Quan viên quý tộc ở một bên nhìn Tạc Lạp ánh mắt đang mê hoặc, cùng với nghe được Tạc Lạp thì thảo tự nói, lập tức rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng Tạc Lạp này tại trên phương diện chiến tranh có thể nói là rất có năng lực, nhưng trên phương diện làm người lại hoàn toàn ngu ngốc! Cứ cho là người nhắc nhở Khang Tur phải cống nạp, vậy lúc cống nạp lên, cũng phải lấy danh nghĩa Khang Tur, sao có thể đem cấp trên của mình vứt sang một bên, lấy danh nghĩa bản thân mình cống được?

Hơn nữa càng không thể chấp nhận chính là, bản thân mình nhờ thế lực của cấp trên trở thành Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, lại có thể không giúp cấp trên báo công, ngược lại còn coi như không có chuyện gì như vậy?

Trách không được đám quân lính nói hấn là đồ lòng lang dạ sói, cũng khó trách năm đó khi hấn còn trẻ suýt nữa bị cấp trên xử chém.

Ngã Lệ Ti căn bản không để ý đến việc này, nàng trực tiếp hướng binh sĩ kia phần nộ quát:

- Những lời này là ai bảo người nói!

Nàng căn bản không thèm để ý gì đến chuyện tranh công hay không tranh công, nàng để ý chính là uy tín của vương quyền, chính mình bổ nhiệm Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng, lại không được quân sĩ thừa nhận, đây là coi thường uy tín của mình! Cho nên trước tiên nàng cho rằng có người đã kích động binh lính, mà mục tiêu hoài nghi, cũng đặt duy nhất trên người Khang Tur, bởi vì chuyện này chỉ có lợi đối với Khang Tur.

Suy nghĩ này của nàng, là do nàng đang phần nộ mà sinh ra, tâm thần cũng trở nên hỗn loạn hơn.

- Điện hạ, không có người nào dạy ta những lời này, chỉ cần ngài tùy tiện tìm một người trong quân đoàn Khang Tur hỏi một chút, tin rằng cũng sẽ nói không khác mấy so với ta.

Binh sĩ kia không sợ không kiêu nói.

Ngã Lệ Ti nghe vậy không khỏi sững sờ một chút, nàng càng khẳng định binh sĩ kia không phải một người bình thường, vừa định hạ lệnh bắt binh sĩ này, thì quân sĩ trên lầu thành đột nhiên xông vào, mọi người quay lại nhìn, phát hiện quân của Khang Tur ở ngoài thành bắt đầu đi xa.

Ngã Lệ Ti lập tức nóng nảy, để cho bọn họ đi, hoàng thành chẳng phải là biến thành Thành trống sao? Vội vàng ra lệnh:

- Nhanh! Đuổi bọn họ quay trở lại! Nói cho Trưởng quan bọn họ, bốn cung sẽ sắc phong cho hai Đại Tướng quân Quân đoàn trưởng kỵ binh.

Nàng hiện tại đã biết rõ người kích động chuyện này xảy ra, chính là hai tên được sắc phong làm Tướng quân Sư đoàn trưởng kia. Nhất định là bọn hấn thấy Tạc Lạp cùng cấp với mình, thoáng cái trở thành cấp trên của mình nên trong lòng bất mãn, tin rằng chỉ cần thỏa mãn tham vọng của bọn họ, chuyện này có thể lắng xuống.

Mười mấy tên cấm vệ quân giục ngựa chạy như điên, người đứng trên lầu thành chỉ thấy đám cấm vệ quân đó thoáng cái nhập vào trong biển người, biến mất không thấy.

Trong lúc mọi người lo âu và chờ đợi, đội hình của đại quân dừng lại một chút, mọi người tưởng rằng chuyện đã thành công rồi, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười, nhưng cười còn chưa có cười hết, đại quân lại tiếp tục khôi phục hành quân như cũ, điều này khiến cho mọi người lập tức suy sụp.

Hơn mười cấm vệ quân cười ngựa quay lại, Ngã Lệ Ti liền hỏi ngay:

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bọn họ cự tuyệt sắc phong của bốn cung?

- Điện hạ, hai vị Thiên tướng nói thế cục đã nằm ngoài sự khống chế của họ, nếu như họ tiếp nhận sắc phong, bọn họ sẽ bị quân sĩ khinh bỏ giống như Tạc Lạp đại nhân. Y - www.

Nghe nói thế, tất cả mọi người đều không tự chủ quay lại nhìn một chút Đại tướng quân Quân đoàn trưởng Tạc Lạp ánh mắt vẫn còn đang hoảng hốt kia.

Lời của cấm vệ quân khiến cho sắc mặt Ngã Lệ Ti khó coi đến cực điểm, khiến cho cấm vệ quân kia sợ hãi nuốt nước miếng, rồi mới cẩn thận nói:

- Trong đó một Thiên tướng còn nói, nếu như lúc đầu diện hạ sắc phong Khang Tur đại nhân làm Nguyên Soái, thống lĩnh toàn quân, như vậy cho dù Tạc Lạp đại nhân được sắc phong làm Đại tướng quân, thì cũng sẽ không phát sinh chuyện gì.

Nghe nói như thế, các quý tộc ở đây đều cho rằng Thiên tướng kia ý đồ bắt lương, nói ra như vậy, chẳng phải là đem hành vi của chính mình bởi vì bất mãn phải làm cấp dưới của Tạc Lạp nên kháng lệnh không tuân, đổ hết lên người Khang Tur đại nhân sao?

Người không biết sự tình còn tưởng rằng, Khang Tur đại nhân bất mãn bản thân không được sắc phong làm Nguyên soái, nên giữ quân uy hiếp! Mà Y Ti Na thì không có giải thích như vậy, nàng thâm thò dài, theo như Thiên tướng kia nói, nếu như lúc đầu để Khang Tur ở trên Tạc Lạp, tin rằng sẽ không phát sinh chuyện này, thật sự là sai một li đi một dặm a.

Bất quá cũng không thể trách Ngã Lệ Ti, ai bảo đó là lần đầu tiên Ngã Lệ Ti hoàn toàn nắm quyền lực trong tay chứ, trong lúc hưng phấn nàng tùy ý sắc phong người nàng coi trọng, cũng không có gì kỳ quái.

Ngã Lệ Ti mặt không chút biểu cảm đứng trầm tư trong chốc lát, ai cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, bất quá chỉ thấy nàng nghiêng răng nghiêng lợi trầm rít lên một tiếng:

- Đi! Truyền lệnh cho bốn cung một lần nữa, bốn cung lập tức sắc phong Khang Tur trở thành Khi Hồng quốc Nguyên soái!

Y Ti Na không nói gì lắc đầu, nàng hiểu tính cách Ngã Lệ Ti, rõ ràng bây giờ Ngã Lệ Ti đã coi Khang Tur như là địch nhân rồi.

Một việc vốn rất bình thường, tại sao lại trở nên như vậy? Y Ti Na mặc dù biết, chủ mưu chính là hai Thiên tướng kỵ binh kia, nhưng bây giờ Ngã Lệ Ti tuyệt đối không nghe vào điều gì, chỉ có chờ Ngã Lệ Ti bình tĩnh trở lại mới từ từ khuyên giải.

Chỉ là đáng tiếc, có lần kinh nghiệm này, Ngã Lệ Ti tuyệt đối không có khả năng còn coi Khang Tur là vị hôn phu nữa.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng không biết tại sao, Y Ti Na lại cảm giác được mình mơ hồ cảm thấy cao hứng, cảm giác này sợ đến mức khiến nàng lập tức đem tinh thần chuyển sang nơi khác.

Đội cấm vệ quân một lần nữa tiến vào biển người, lần này không có làm cho đại quân dừng lại chút nào.

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết, quân đội của Khang Tur bất mãn với Tạc Lạp, nhiều ít bao nhiêu cũng có chút là do chính công chúa, không phải đến một binh sĩ nhỏ bé cũng dám nói thẳng là “có mắt như mù” đó sao?

Nếu như là Khang Tur dẫn quân, có lẽ còn có thể vấn hồi, nhưng Khang Tur không ở chỗ này, binh lính đã quyết định chủ ý quay trở lại bên người Khang Tur, thì không có khả năng vì bất cứ nguyên nhân gì khiến cho họ dừng di chuyển lại, ngay cả hai Thiên tướng kỵ binh kia cũng không có bốn sự này.

Tới lúc nhận được câu trả lời chắc chắn rằng bọn họ bây giờ chỉ mong muốn quay trở lại bên cạnh nghe lệnh của Khang Tur, thân thể Ngã Lệ Ti thực sự chấn động mạnh, nàng cay đắng nói:

- Thật không ngờ, Khang Tur ở trong lòng binh sĩ lại có uy vọng đạt tới mức này? Đến cả lệnh của bốn cung là một quân vương tương lai, căn bản không có bất cứ lực uy hiếp nào, sớm đã biết vậy rồi?

Chuyện Ngã Lệ Ti nói chính là lúc đầu khi Khang Tur từ quân doanh giục ngựa chạy vào vương cung, khiến cho dân chúng vội vàng rời đi tị nạn, lúc đó có người đề nghị giết chết Khang Tur, chỉ là lúc ấy Ngã Lệ Ti chọn Khang Tur chính là vị hôn phu của mình, ước gì uy vọng của Khang Tur càng cao càng tốt, bây giờ ngẫm lại thật đúng là hối hận.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, chỉ trong thời gian một năm, Khang Tur lại có thể làm cho toàn quân trên dưới một lòng như vậy?

Nếu như gần ngàn binh lính ở lại kia không phải xuất thân thù địch, chỉ sợ cũng sẽ đi theo quay trở lại bên cạnh Khang Tur rồi, về đám binh lính do cưỡng đạo biến đổi mà thành thì càng không cần phải nói, về bên Khang Tur cũng chính là về quê quán của họ a.

Nghĩ vậy, Ngã Lệ Ti đột nhiên nhớ tới tên lính làm cản trước mặt mình, quay đầu lại nhìn, nhưng lại phát hiện không thấy đâu, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Binh sĩ mới vừa rồi đâu?

Nghe hỏi vậy, mọi người nhìn chung quanh một chút, binh sĩ kia tự nhiên không thấy đâu, hơn nữa người nào cũng không biết hắn rời đi lúc nào, khiến cho không khí nơi đây tuy trong trẻo nhưng trở nên lạnh lùng.

Ngã Lệ Ti muốn phát hỏa nhưng lại không biết trách mắng ai cho phải, chỉ có thể tức giận quay người đi xuống lầu thành.

Bây giờ cả thủ đô chỉ có hai đến ba nghìn binh lực, đương nhiên tính cả một ít tân binh Tạc Lạp chiêu mộ được từ chỗ quân bộ, thì bất quá cũng chỉ có gần ba ngàn người, gần bằng binh lực một lữ đoàn, một chút binh lực ấy, lúc nào cũng có thể bị một thế lực bất kỳ từ bốn phía lật đổ.

Nghĩ vậy, tất cả mọi người không khỏi rụt cổ lại, hình như khí trời đột nhiên trở lạnh.

Đoàn người trầm mặc không nói gì trở lại vương cung, Ngã Lệ Ti ngoại trừ ra lệnh cho Tạc Lạp khẩn trương chiêu mộ binh sĩ nhằm gia tăng binh lực, căn bản không biết làm sao nữa.

Phong tỏa tin tức ư? Gần bốn vạn quân rời khỏi thủ đô, đến kẻ mù cũng có thể cảm nhận được! Cầu viện ư? Bốn phía đều là các thế lực đối địch, có thể cầu viện nơi nào đây?

Không có cách nào Ngã Lệ Ti không thể làm gì khác hơn là tuyên bố bãi triều, thần thái mệt mỏi quay về hậu cung.

Y Ti Na vốn định đi an ủi Ngã Lệ Ti một chút, nhưng được thông báo là Ngã Lệ Ti muốn yên tĩnh một mình không gặp bất kỳ ai, Y Ti Na cảm thụ rõ ràng tâm tình Ngã Lệ Ti lúc này, không thể làm gì khác hơn là tạm thời không đi quấy rầy nàng.

Nơi ở tạm thời của Vương hậu cách thủ đô một trăm hai mươi km về phía đông. Vương hậu sau khi nghe được vì một chuyện nhỏ, khiến cho bốn vạn binh lực của Khang Tư đến tăng viện lại trở mặt rút đi, không khỏi ha hả cười:

- Ha ha, con tiểu tiện nhân đó thật nghĩ rằng quyền lực là có thể tùy tiện đem ra đùa sao, cũng không ngắm xem chính mình nắm giữ vốn liếng gì, bản thân không đủ mạnh mẽ, có nắm quyền lực lớn cũng không có tác dụng. Ha ha, thật phải cảm kích sự phụ của con tiểu tiện nhân, dạy dỗ được một chính trị gia ngu ngốc như vậy, tự nhiên bổ nhiệm một người lại đánh mất đi viện trợ lớn nhất!.

Sau khi cuồng tiếu một hồi, Vương hậu hướng Thái tử Từ Tâm Quốc vừa mới tới nói:

- Được rồi, Tập Nạp Thập, người lần này chuẩn bị làm thế nào để dòng nước này thêm vẫn đục đây? Kế hoạch của các người vẫn thần thần bí bí, bây giờ hẳn là có thể nói cho cô cô nghe rồi chứ?

Tập Nạp Thập mỉm cười, ghé sát bên tai phải Vương hậu thì thầm.

Sau khi nghe xong sắc mặt Vương hậu đầu tiên là biến đổi, tiếp theo lại tươi cười nói:

- Tiểu hỗn đản, cô cô vì gia tộc, mà hy sinh tuổi thanh xuân đẹp nhất của mình ở quốc gia này, người cùng với ca ca của ta sẽ không bắt cận nhân tình như vậy chứ?

- Cô cô sao lại nói vậy, chỉ cần trên phương diện đại cục không thay đổi, cháu cái gì cũng có thể đáp ứng.

Tập Nạp Thập cười hi hi nói.

- Rất đơn giản, Cô cô muốn trở thành nữ vương!

Vương hậu chứng kiến sắc mặt hồ thẹn của Tập Nạp Thập, không khỏi vỗ vỗ khuôn mặt Tập Nạp Thập nói:

- Tiểu hỗn đản, huyết mạch thân thích nhất của cô cô cũng chỉ có một mình người, sau khi cô cô trăm tuổi, vương vị không phải của người sao?

Hơn nữa, làm thái tử của hai nước không tốt hơn sao? Chờ thời cơ tới rồi, nói không chừng mình quân thống nhất Hi Nhĩ Đạt đại lục này chính là người rồi. Ngắm mà xem, chuyện đó thật vinh quang biết bao a!

Nghe nói như thế, Tập Nạp Thập cắn răng suy nghĩ một chút, hai mắt tỏa sáng gật đầu nói:

- Chỉ cần trong lễ lên ngôi cô cô sắc phong cho cháu làm Thái tử, cháu sẽ phụ trách thuyết phục phụ vương.

Vương hậu cười nói:

- Tiểu hỗn đản, thật đúng là không chịu một chút thiệt thòi nào hả, yên tâm đi, không thiếu phần của người. Được rồi, bây giờ có cần phái binh đi tấn công thủ đô không? Trong tay con tiểu tiện nhân đó không còn tí binh mã nào.

- Tạm thời không nên, chúng ta không nên chuốc thêm phiền toái, hiện tại thủ đô không bao nhiêu binh lực chính là một cái bánh ngọt lớn mê người, ai cũng muốn ăn, nhưng không ai sợ bị người cướp đoạt, hay là ngồi xem tình hình một chút nữa đi.

Bất quá cháu thật ra rất kỳ quái, Cô Lạp như thế nào lại không chống cự chút nào lại rút khỏi thủ đô? Lẽ ra thủ đô đã bị hấn khống chế mới phải, chẳng lẽ hẳn thật sự e ngại lực chiến đấu của quân đoàn Khang Tư sao?

Tập Nạp Thập mê hoặc nói.

- Người không phải có mật ước với Cô Lạp sao? Người không đi hỏi hẳn xem?

Vương hậu nói.

Tập Nạp Thập cười khỏ nói:

- Nhân vật trong mật ước này chủ yếu là Khải Ân, nhưng bây giờ, mật ước này chẳng còn tác dụng.

- Thì ra người cùng Khải Ân mật ước, ta còn tưởng rằng Khải Ân là do người phái người đi giết. Các người mật ước cái gì?

Vương hậu tò mò hỏi.

- Ban đất phong hầu, đáng tiếc Cổ Lạp đã không còn huyết mạch, điều kiện này chẳng thể dùng được nữa.

Tập Nạp Tháp thờ dài nói.

Vương hậu giật mình nói:

- Oa, tiểu hồng đán, ngươi tự nhiên ban đất phong hầu? Đừng quên quốc gia này sau này là của ngươi!

Tập Nạp Tháp cười cười:

- Không có biện pháp, lúc ấy chúng ta cũng chưa chiếm ưu thế, hơn nữa ta cũng không biết, ta mới rời đi trong thời gian không lâu, nơi này lại trở nên hỗn loạn như thế. Quên đi, dù cùng Cổ Lạp mật ước cũng không còn giá trị nữa, ôi, thật sự khiến ta mất đi một phen công sức.

Vương hậu lắc đầu nói:

- Không, hay là ngươi tiếp tục liên lạc với Cổ Lạp, bây giờ quốc gia này mới xuất hiện một thế lực thần bí khác mà chúng ta chưa biết đến, nếu song phương tăng cường hợp tác, mới không bị địch nhân thừa cơ nhảy vào.

Tập Nạp Tháp không nói gì gật đầu, hắn cũng rất cảnh giác cổ thế lực thần bí kia, bởi vì cục diện hỗn loạn như bây giờ, chính là do cổ thế lực thần bí đó tạo ra.

Cổ Lạp chiếm cứ thành Duy Nhĩ Đặc, sắc mặt bình tĩnh uống trà một mình, thần tín ở bốn phía mặc dù không dám quấy nhiễu hắn, nhưng trong lòng lại đầy nghi vấn.

Cổ Lạp đột nhiên hướng về phía các thần tín cười nói:

- Ta biết các ngươi rất kỳ quái tại sao không chống cự, lại trực tiếp rút lui khỏi thủ đô quay về nơi này.

Những tên thần tín lập tức nói:

- Xin đại nhân chỉ dạy.

Bọn họ hiện tại thấy được uy nghiêm của vương thất đã không còn có thể khôi phục lại, có lẽ loạn thế chia năm xẻ bốn lại một lần nữa xuất hiện trên đất nước này, đến lúc đó người nào bình nhiều tướng mạnh đủ tài cán thì người đó lên làm vua, mình cùng những người nơi đây chính là một cây đại thụ trồng trời a.

- Rất đơn giản, mục tiêu của chúng ta ngoại trừ bản thân Ngã Lệ Ti ra, kể cả thế lực còn lại của nàng, đều phải đem chúng hoàn toàn diệt bỏ, vậy mới tính là báo thù, tính cả quân đoàn Khang Tư vào cũng là một phần của kế hoạch.

Lời này của Cổ Lạp khiến những người ở đây đều không hiểu, nhưng về mặt bọn hắn vẫn thể hiện sự tin phục gật nhẹ đầu.

Lúc Cổ Lạp còn định nói tiếp cái gì, một người lính gác bước nhanh vào báo cáo:

- Đại nhân, quân đội của Khang Tư ở vương thành bởi vì bất mãn công chúa sắc phong Tạc Lạp làm Đại tướng quân quân đoàn trưởng, nhưng lại không sắc phong chủ soái Khang Tư, nên toàn quân đã rút lui khỏi thủ đô!

Nghe được tin này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cổ Lạp nhìn kỹ tin tình báo vừa nhận một lần, không khỏi thờ dài.

Mặc dù mấy tên thần tín đều tưởng rằng chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của bên mình, nhưng chính mình cũng biết đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, bất quá quên đi, biến cố này với kế hoạch của bên mình không có quan hệ gì. Chỉ là không nghĩ tới việc bổ nhiệm một người không thỏa đáng, lại xảy ra binh biến như vậy, xem ra sau này tại phương diện bổ nhiệm cần phải cẩn thận mới được.

Cổ Lạp một bên tiếp nhận thần tín làm nhảm, một bên có chút buồn bực nâng chén rượu lên, chỉ là rượu còn chưa kịp uống, lại nhận được một tin làm cho hắn thiếu chút nữa không nhận được đập cái bàn đi chửi rửa cái tin tức chó má.

- Điện hạ, điện hạ, viện quân của chúng ta đến rồi!

Thị nữ hưng phấn chạy vào phòng Ngã Lệ Ti.

Máng chửi Khang Tư cả một đêm, Ngã Lệ Ti vừa mới ngủ, lập tức bật dậy hỏi:

- Viện quân là ai?

Nàng hiện tại thật sự phi thường sợ hãi từ viện quân, cứ như là chuyện bá vương (DG: một vị vua tàn bạo) xuất hiện vậy.

- Là quân bảo hộ giáo đình Thánh kỵ sĩ đệ nhất quân đoàn, do đích thân Thánh tử thống lĩnh, nghe nói công chúa gặp nguy hiểm, đặc biệt đến hộ giá! Có đến năm vạn Thánh kỵ sĩ!

Thị nữ vẻ mặt kích động đáp, không có biện pháp a, đó là thần tượng của nàng tới a.

Chân Thần giáo có hai người chính là thần tượng của quần chúng, một người là Thánh nữ Y Ti Na, bất quá ở Khi Hồng Quốc bởi vì Y Ti Na có được quan chức, nên phần lớn đều gọi nàng là Đại thần quan.

Mà người còn lại là Thánh Tử Đa Nhĩ Mã, là một người tóc vàng mắt xanh, vóc người cao lớn, đẹp trai khí độ dễ nhìn, là siêu cấp thần tượng của đại bộ phận nữ giới.

Nghe nói từ khi Thánh tử này bắt đầu tham dự công việc của giáo tới nay, nữ đồ tín ngưỡng Chân Thần giáo tăng lên chóng mặt, nói vậy cũng đủ biết hẳn được hoan nghênh nhường nào.

- Thật tốt quá! Giáo đình rút cuộc ra mặt rồi, có thể ăn no ngủ ngon không phải lo rồi!

Ngã Lệ Ti rất cực cao hứng hẳn lên, vốn lúc cùng với Cổ Lạp đang làm mình làm mẩy kia không được tự nhiên, nàng đã định nhờ Giáo hoàng ra mặt, đáng tiếc Giáo hoàng chu du các nước, mà Giáo chủ ở thủ đô lại không thể khiến cho Cổ Lạp phải nể mặt, nên Ngã Lệ Ti chỉ có thể bỏ qua cầu tự Chân Thần giáo.

Chỉ là không nghĩ tới chính lúc mình cần trợ giúp nhất, Chân Thần giáo lại kịp thời ra mặt viện trợ, điều này khiến cho cảm tình của nàng vốn cũng là một tín đồ đối với Chân Thần giáo cao thêm một tầng.

Lúc Y Ti Na biết tin, mặc dù khó hiểu một chuyện trọng yếu như vậy, tại sao giáo đình lại không thông báo cho mình, nhưng cũng vì bạn tốt thoát khỏi khốn cảnh mà vui mừng, cũng không có để ý nhiều chuyện ấy.

Mặc khôi giáp màu trắng bạc lóng lánh, cưỡi những con ngựa cao lớn, thánh huy (DG: huy hiệu) Thánh kỵ sĩ đoàn tỏa ánh sáng chói mắt, đội ngũ sắp xếp chỉnh tề, tiến vào thủ đô Khi Hồng quốc.

Đây là lần đầu tiên quân hộ giáo của Chân Thần giáo tiến vào thủ đô một quốc gia, bất quá không có ai chú ý tới điểm đó, tất cả mọi người đem ánh mắt đặt ở trên người những thánh kỵ sĩ uy vũ kia, dân chúng bên trong thành và ngoài thành, đều hoan hô chào đón Thánh kỵ sĩ đoàn.

Cũng như vậy, không có bất luận người nào để ý tới, đám thánh kỵ sĩ dễ dàng tiếp nhận từ trong tay cầm vệ quân quyền bảo vệ thủ đô và trị an.

Sau một hồi hành lễ và tặng quà, Đa Nhĩ Mã mỉm cười khoe ra hàm răng trắng như tuyết, đem đến cho Ngã Lệ Ti một tin tức tốt:

- Điện hạ, trên đường ta dẫn thánh kỵ sĩ đến đây bảo vệ điện hạ, đã thu phục một cỗ quân đội gần biên cương, không muốn phục tùng mệnh lệnh điện hạ, liền thuận tay tịch thu khí giới bọn họ, hơn nữa chỉnh biên thành một quân đoàn trực thuộc.

- Ách, Thánh tử điện hạ ý ngài nói là?

Ngã Lệ Ti có chút không tin hỏi.

- Đúng vậy, chính là đám quân đội không lâu trước đó từ thủ đô rút về biên cương, có điều ta xin thỉnh cầu điện hạ lượng thứ, mấy tên Trưởng quan phản kháng, đã bị cấp dưới của ta ra tay giết chết.

Đa Nhĩ Mã vội nói ra điều này đủ để cho người ta thấy được lực chiến đấu của Thánh kỵ sĩ đoàn cường đại mức nào.

- Ha ha, giết đi là tốt! Mấy tên phản nghịch đó đáng lẽ phải sớm chết rồi!

Nghe được những quân nhân không tuân lệnh của mình, không để ý đến một quân vương như nàng đã bị giết chết, Ngã Lệ Ti thực sự cảm thấy giải tỏa bực tức kìm nén mà xuất ra một câu hung ác.

Đa Nhĩ Mã có chút hảo tâm nhắc nhở nói:

- Điện hạ, xin thứ cho ta mạo muội, ta nghe đám tù binh này nói, bọn họ vốn là nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của ngài, nhưng bọn họ là quân nhân, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của cấp trên. Mà đám quan quân này, căn bản không quan tâm chỉ ý của ngài, ngược lại hoàn toàn coi mệnh lệnh của Khang Tư kia làm chỉ ý, mấy quan quân kia chỉ dùng lý do này, để đi ngược lại mệnh lệnh của ngài.

Đối với một Đại tướng cầm quân lại không tuân lệnh, điện hạ nếu như bản khoản bởi binh lực trong tay hẳn mà không dám trừng phạt, sợ rằng sẽ làm cho các tướng lĩnh khác của quốc gia noi theo, đến lúc đó sợ rằng mệnh lệnh của điện hạ ngay tại thủ đô cũng không ai thực hiện.

Vừa nghĩ đến Khang Tư, nghĩ đến tình cảm thâm hậu mình dành cho hắn, nhưng hắn lại coi mình như không tồn tại, đủ để cho Ngã Lệ Ti phi thường tức giận.

Mà càng khiến cho Ngã Lệ Ti căm rắng căm giận chính là việc xảy ra không lâu lúc trước, bởi vì không có sắc phong cho Khang Tư, quân lính của Khang Tư liền tạo phản.

Đất nước này tuyệt đối không thể tồn tại bất kỳ người nào khác có uy vọng cao hơn mình! Nhất định phải chèn ép uy vọng của Khang Tư xuống! Nghĩ vậy, Ngã Lệ Ti lập tức nghiêng răng tàn nhẫn nói:

- Không sai! Một tấm gương như vậy là không thể tồn tại! Truyền lệnh, hủy bỏ mọi chức vụ của Khang Tư, ra lệnh cho Khang Tư lập tức quay về cung triệu kiến!

Cũng ở trong vương cung Tạc Lạp nghe nói thế, định mở miệng khuyên bảo công chúa không nên hạ mệnh lệnh này, nhưng nghĩ đến chính mình bị binh lính vu oan thành kẻ lòng lang dạ sói, trong lòng có một cỗ oán hận, cảm giác rằng để cho Khang Tư bị oan uổng một chút cũng tốt, dù sao công chúa cũng không có chủ ý lấy mạng hắn.

Tạc Lạp mặc dù bị binh lính vu oan, nhưng hắn cũng không cho rằng Khang Tư sẽ phản bội công chúa, trong việc này Khang Tư chỉ là có chút chậm chạp mà thôi, hơn nữa bây giờ công chúa đang hiểu lầm về Khang Tư, để Khang Tư trở lại bên cạnh công chúa, một chút hiểu lầm này có thể giải quyết.

Y Ti Na cũng cho rằng Khang Tư trở về giải thích hiểu lầm một chút, là lựa chọn không sai, cho nên cũng không ngăn cản phát ra lệnh này.

Bọn họ căn bản không ngờ được, khi mệnh lệnh này truyền ra tình hình sẽ trở thành hình dạng gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thập tử vô sinh.

Ở biên cương Khi Hồng Quốc, Khang Tư hoàn toàn không biết chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ở trong lòng binh sĩ Tạc Lạp trở nên như là đất bùn.

Hiện tại Khang Tư hoàn toàn tách khỏi hạ tầng cơ sở, chuyện xảy ra phía dưới nếu như không có người báo cáo, thì hắn cũng không biết gì.

Lúc này một mình hắn đang nằm trên một tòa lầu cao nhất tại thành Khai Nhất, chăm chú nhìn lên bầu trời.

Hắn chỉ cảm giác mình rất trống trải, cảm giác nói không ra lời gì, cũng không có nhiệt tình làm cái gì.

“Mình tại sao lại biến thành như vậy chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ biến thành cái dạng gì đây?”

“Không biết bọn Tạc Lạp về tới thủ đô chưa? Binh lực của bọn họ mặc dù không thể đánh thắng Cổ Lạp đại nhân, nhưng bảo vệ Công chúa không bị thương tổn hẳn là không có vấn đề.”

“Có điều cũng thật kỳ quái, Cổ Lạp đại nhân không phải là ủng hộ Công chúa sao? Tại sao lại xích mích biến thành kẻ thù của Công chúa chứ?”

“Chẳng lẽ đúng thực là Công chúa phái người ám sát Khai Ân? Hắn là không thể nào, Công chúa không thể làm như vậy.”

“Ôi, những vấn đề rối loạn lung tung này thật là phiền toái, đúng là ở trên chiến trường đơn giản hơn nhiều: có địch ý với mình chính là địch nhân, chém ngã bọn họ chính là thắng lợi.”

“Mình thật không thích ứng tranh đấu chính trị giữa đám quý tộc đó. Chẳng qua chuyện quản lý dường như rất đơn giản, chỉ cần hiểu được vấn đề giao cho người chịu trách nhiệm giải quyết vấn đề này là được, mình hoàn toàn không cần phí chút tinh thần gì.”

Nghĩ mình lại có thể tìm được phương pháp quản lý như vậy, Khang Tư không khỏi tự đắc cười một tiếng.

Bỗng nhiên, nghe phía sau có tiếng bước chân Khang Tư quay đầu nhìn, phát hiện là đội trưởng thân binh Y Đạt, không khỏi cười nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Đại nhân, khí trời tốt như vậy, không bằng đi ra ngoài săn thú đi? Khuây khoả giải tỏa tâm tình cũng tốt.

Y Đạt vừa đi tới vừa cười nói, có điều là trong ánh mắt của hắn có chút hoảng hốt, né tránh không dám nhìn thẳng vào Khang Tư.

Khang Tư cũng chú ý tới vẻ khác lạ của Y Đạt, bất quá hắn cho là tâm tình Y Đạt không tốt muốn đi ra ngoài săn thú, sợ mình không đồng ý thôi.

Thời gian gần đây cũng không biết vì nguyên do gì, nét mặt của Y Đạt thường xuyên lộ vẻ hoảng hốt, uể oải vô lực. À, cùng nhau đi ra ngoài giải khuây cũng tốt. Nghĩ như vậy Khang Tư cũng không đề ý chuyện gì khác, gật đầu chấp thuận đề nghị của Y Đạt.

Dưới lầu mười thân binh đã vũ trang đầy đủ đang nắm cương ngựa chờ đợi, Khang Tư nhìn thoáng qua bọn thân binh, phát hiện đều là những khuôn mặt xa lạ, cũng không có đề ý gì, bởi vì hiện tại danh sách thân binh của hắn, cũng là dựa theo cấp bậc Nguyên soái tròn năm trăm người, hắn làm sao nhớ

hết nhiều người như vậy?

Cho nên Khang Tư chỉ chào lại bọn thân binh xong giục ngựa ra khỏi cửa thành.

Vệ binh thủ thành nhìn thấy Thống soái cao nhất quân đoàn và đội trưởng thân binh dẫn đầu, không hỏi một tiếng liền cho qua.

“Vù” một tiếng dây cung bật kêu, một con thỏ hoang ngoài xa hơn trăm bước, đã bị ghim chặt vào một gốc cây, mấy tên thân binh vội vàng tăng tốc:

- Đại nhân thân cung vô địch!

Mấy tên thân binh khác thì vừa nịnh vừa giục ngựa đi nhặt con thỏ.

Khang Tư lắc đầu tự giễu nói:

- Không có lợi hại như vậy, bắn trật rồi. Ồi, xem ra mấy ngày này hơi lơ là việc rèn luyện rồi.

Vốn Y Đạt đang có tâm sự nặng nề nghe nói như thế, nhin không được hỏi:

- Tại sao nói như vậy? Không phải đại nhân đã bắn trúng rồi sao?

- Ta vốn định bắn vào mắt của con thỏ, đáng tiếc không có nắm đúng hướng gió, bắn trúng bên ngoài hốc mắt.

Khang Tư lơ đãng nói, lời này khiến mấy tên thân binh lập tức mặt liền biến sắc, ánh mắt nhin không được đánh giá Khang Tư gần dờ.

Phải biết rằng con thỏ nhỏ ngoài một trăm bước, đã giống như một điểm nhỏ, lại có thể nhìn thấy mình bắn trúng chỗ nào? Đây là nhãn lực cỡ nào chứ?

Mà sắc mặt tên thân binh chạy đi nhặt con thỏ trở lại cũng không dễ nhìn hơn chút nào, hơn nữa còn len lén nhìn cây cung trong tay Khang Tư. Mà bọn thân binh ở lại tại chỗ trước tiên vừa nhìn thấy con mồi, phát hiện đúng là mũi tên trúng phía trên hốc mắt của con thỏ, không khỏi lập tức tăng tốc. Khang Tư nhãn lực chuẩn xác.

Chẳng qua là nhìn nét mặt của bọn chúng, thật giống như có điều không như ý muốn.

Tên thân binh nhặt con thỏ hành lễ nói:

- Xin lỗi đại nhân, bởi vì mũi tên ghim một nửa vào rễ cây, thuộc hạ không cách nào rút ra, xin đại nhân thứ tội.

Nghe nói như thế, Khang Tư cười phát tay một cái chuyện không đáng lo, còn những tên thân binh kia thần sắc lại càng biểu hiện khác lạ đưa mắt nhìn nhau.

- Đại nhân, lúc này cũng có hai mươi mấy con thỏ rồi, không bằng chúng ta tìm một chỗ làm một châu bữa ăn dã ngoại chứ?

Một thân binh nghiêm mặt nói.

Khang Tư mới vừa gật đầu, gã thân binh liền nói tiếp:

- Cách nơi này không xa có thể thấy đại lục Ai Đặc Tư, không bằng chúng ta đi đến đó chuẩn bị bữa ăn dã ngoại, vừa ăn thịt thỏ, vừa thưởng thức phong cảnh của đại lục Ai Đặc Tư, chẳng phải là chuyện tuyệt vời sao?

Gã thân binh này vừa nói ra, các thân binh kia rồi rít khen hay.

Khang Tư khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn Y Đạt ở bên cạnh đang tâm thần hoảng hốt nói:

- Y Đạt, ngươi thấy thế nào?

Y Đạt thân hình chấn động mạnh một cái, nhưng trông hẩn giống như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Tùy ý đại nhân.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt bọn thân binh lập tức sa sầm xuống, nhưng Khang Tư nói một câu. Lại khiến trên mặt bọn thân binh hiện lên vẻ cười tươi.

- Được rồi, chúng ta hãy qua bên đó ăn dã ngoại, ta cũng chưa thấy qua cảnh sắc đại lục Ai Đặc Tư thế nào cả.

Một nhóm mười hai người ra roi thúc ngựa đi tới vách đá. Còn chưa tới gần, một gã thân binh phía trước liền hô lên một tiếng:

- Tại sao nơi này có người?

Nghe nói như thế bọn thân binh đều nhú mào, rồi làm như không có việc gì.

Mà hai người không sợ chết chạy đến vách đá kia, chính là An Tái Kháng và Lai Nhĩ Ôn Chí. Bọn họ cũng phát hiện có người xuất hiện tại chỗ này, lại phát hiện người đến là Khang Tur và Y Đạt.

Nếu như chỉ là Y Đạt, An Tái Kháng nhất định làm như không nhìn thấy, nhưng có siêu cấp Đại lão bản Khang Tur ở đó, An Tái Kháng không thể làm gì khác hơn là kéo Lai Nhĩ Ôn Chí rời khỏi vực đá, cõng dây thừng cột bên hông mà một đầu kia cột vào hòn đá, cả hai đứng ở nơi đó đợi chào Khang Tur.

- Đây không phải là An Tái Kháng sao? Người cũng ở chỗ này thường thức phong cảnh của đại lục Ai Đặc Tur à?

Khang Tur xuống ngựa vừa nói, vừa quan sát cảnh sắc nơi xa nhìn vô tận kia, hoàn toàn là một màu xanh biếc.

Bọn thân binh thì dắt ngựa cột chung một chỗ, còn một tên thân binh thừa dịp không ai chú ý, lấy cung tên của Khang Tur đeo lên mình.

- Ha ha, đại nhân mạnh khỏe, thuộc hạ đang câu cá ở đây.”

An Tái Kháng về mặt nhìn bộ đi theo bên cạnh Khang Tur.

Nghe nói như thế, Khang Tur thoáng sùng sờ một chút, có vẻ nghi ngờ chỉ chỉ dưới vách đá:

- Câu cá? Ở nơi này câu cá?

Nhìn thấy cây cần câu của An Tái Kháng có ý làm chắc to dài, và dây câu to lớn kia, Khang Tur chỉ có thể thừa nhận An Tái Kháng đúng là tới nơi này câu cá.

- Có câu được cá của đại lục Ai Đặc Tur hay chưa? Ta cũng muốn ném thử đấy.

Khang Tur nói giỡn với An Tái Kháng.

Ngay lúc An Tái Kháng chuẩn bị trả lời, Y Đạt đột nhiên quỳ trên mặt đất nói:

- Đại nhân, thật xin lỗi, thuộc hạ có chuyện giấu diếm ngài.

Khang Tur thoáng sùng sột, còn An Tái Kháng lại mở cờ trong bụng, hẳn tưởng là Y Đạt sợ mình tố cáo, cho nên giành trước thừa nhận sai lầm của mình. Hắn không khỏi thầm nghĩ: “Ha ha, cứ như vậy, không phải lão tử lập tức được đại nhân khen thưởng sao? Nếu để cho lão tử phụ trách quản lý thương nghiệp, vậy thì phát tài rồi!”

- Đứng lên hãy nói, người có chuyện gì gạt ta?

Khang Tur đưa tay đỡ Y Đạt đứng lên, hẳn làm sao biết Y Đạt che giấu chuyện gì.

Người ở chỗ này ngoại trừ Lai Nhĩ Ôn Chí, ai cũng không chú ý tới mùi tên thân binh kia lúc thấy Y Đạt quỳ xuống, lập tức tạo thành hình cánh quạt chặn bốn người Khang Tur ở bên vách đá. Thế nhưng Lai Nhĩ Ôn Chí cho là bọn họ chỉ bố phòng theo thông lệ hành quân nên cũng không lưu ý tới.)

- Lần trước các đề nghị có liên quan tới buôn bán, tất cả đều là đề nghị của vị huynh đệ An Tái Kháng này, thuộc hạ vì công việc bề bộn, đã quên báo cáo với đại nhân, xin đại nhân và huynh đệ An Tái Kháng tha thứ.

Y Đạt nói ra khiến Khang Tur nhìn vào An Tái Kháng.

Còn An Tái Kháng sắc mặt lập tức đỏ bừng, trong lòng cao hứng: “Được đền bù như nguyện rồi đây!” Hắn đâu còn chú ý tới chuyện gì khác.

- Cần thận!

Đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi, Khang Tur chỉ cảm thấy một người phóng tới trước mặt mình. Khang Tur tập trung nhìn vào, phát hiện đó là đồng bạn của An Tái Kháng, hắn đã thay mình nhận một mũi tên, bắn trúng ngay lồng ngực của hắn.

Bắn tên chính là tên thân binh đã lên lút đeo cung tên của Khang Tur, cũng dùng chính cung và tên của Khang Tur.

An Tái Kháng lập tức hai mắt đỏ bừng hét lớn một tiếng:

- Dám giết huynh đệ của ta! Chết đi cho ta!

Hắn vừa thét lên vừa rút bội kiếm, liều mạng xông lên phía trước.

- Chờ một chút lão Đại, ta không có chuyện gì.

Lai Nhĩ Ôn Chí đột nhiên kéo An Tái Kháng lại. An Tái Kháng lập tức ngăn người nhìn mũi tên từ trên ngực Lai Nhĩ Ôn Chí rút xuống.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhe răng nhìn An Tái Kháng cười nói:

- Ha ha, ta mạng lớn. Tên kia vốn không đủ sức kéo cây cung, còn chưa kéo căng đã bắn ra, cho nên chỉ cắm vào một chút đầu mũi tên mà thôi.

Tên thân binh bắn tên kia chán nản vung tay, lẩm bẩm nói:

- Nếu không phải thân binh đi theo chủ soái sẵn thủ không được phép đem theo cung tên, lão tử đã sớm bắn xuyên thủng mình ngươi rồi.

Vừa nói xong liền ném cung tên xuống, rút bội kiếm, phối hợp với đồng bọn bao vây ba người Khang Tư lại.

Còn Y Đạt đã sớm lui ra ngoài vòng vây.

Khang Tư không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Y Đạt.

Mà An Tái Kháng thì đã sớm giậm chân mắng to:

- Đáng chết, ta đã sớm nói Y Đạt ngươi là tên khốn kiếp, đúng là so với Tặc Lạp ngươi còn khốn nạn hơn. Nhìn xem, ta không có nói sai! Tặc Lạp dù sao chỉ là một kẻ đáng khinh, còn tên khốn ngươi thân là đội trưởng thân binh, lại mưu hại chủ tướng của mình, thật là kẻ phản bội lòng lang dạ sói!

Y Đạt nghe nói như thế mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng hắn không có giải thích, chẳng qua là hai mắt lão liên không kiểm chế được cup xuống, không dám nhìn thẳng vào Khang Tư.

Khang Tư hỏi với giọng bình tĩnh:

- Y Đạt, đây là chuyện gì xảy ra?

Y Đạt cắn răng, hít mạnh một hơi sau đó nói:

- Thật xin lỗi đại nhân, Khai Ân là ca ca cùng cha khác mẹ của thuộc hạ.

Khang Tư vẫn không nói gì, An Tái Kháng đã kinh ngạc kêu lên:

- Ô! Nói như vậy Tướng quân Cổ Lạp là phụ thân của ngươi? Tại sao có tiền đồ như vậy ngươi không dựa vào, ngược lại khuất thân làm một tên đội trưởng thân binh? Chẳng lẽ Tướng quân Cổ Lạp phái ngươi tới nằm vùng?

Y Đạt cảm tức nhìn An Tái Kháng, quát lên:

- Không được nói càn, ta dứt khoát không phải là nằm vùng, trước kia đúng thực ta hoàn toàn trung thành với Khang Tư đại nhân!

An Tái Kháng hoàn toàn không để ý tới nét mặt của Y Đạt, tỉnh bơ nói:

- A, ta hiểu rồi, ngươi là con tư sinh, bằng không cũng sẽ không rơi tuột xuống làm binh sĩ. Bây giờ ca ca của ngươi tiêu đời, huyết mạch của gia tộc Cổ Lạp chỉ còn một mình ngươi. Mà Khang Tư đại nhân thuộc phái của Công chúa, phụ thân ngươi lại đối địch với Công chúa, cho nên hiện tại ngươi muốn bắt Khang Tư đại nhân để làm lễ ra mắt phụ thân ngươi, để thuận lợi trở thành người thừa kế. Vì thế không cần chờ chút nào phản bội đại nhân phải không?

- Không phải!

Y Đạt lần nữa la lớn:

- Ta không phải hèn hạ như vậy! Là phụ thân nghi ngờ ta tham gia hành động ám sát ca ca của ta, cho nên ta???

- À? Hoài nghi ngươi? Vậy là chuyện gì xảy ra?

Khang Tư cau mày hỏi.

Y Đạt thờ dãi:

- Đại nhân, thích khách ám sát ca ca của ta xuất thân là cường đạo, mà vũ khí thích khách sử dụng, lại là loại cung nỏ trong cả nước chỉ có quân đội chúng ta mới trang bị.

Nghe nói như thế, Khang Tư vô tình giải thích:

- Ta không có phải người.

- Thuộc hạ biết đại nhân không có hạ lệnh, nhưng ngài có thể bảo chứng đây không phải là hành động của Tặc Lạp không? Hơn nữa ai làm cũng không trọng yếu, quan trọng chính là: thích khách và hung khí đều chứng minh là xuất ra từ quân đội Khang Tư.

Y Đạt bất đắc dĩ nói, giờ phút này hắn không khỏi nhớ tới chuyện trước đó không lâu.

Khi nghe được tin ca ca của mình bị thích khách giết chết, hẳn ngoài bi thương, lại còn vui mừng nhiều hơn, bởi vì như vậy mình chính là huyết mạch duy nhất của gia tộc, hẳn là có thể quang minh chính đại nhận được thân phận rồi?

Mặc dù biết loại ý nghĩ này không thể chấp nhận được, nhưng đã bao năm hẳn mang thân phận con tư sinh, hẳn rất quan tâm tới chuyện gia tộc thừa nhận mình, có ý nghĩ như vậy cũng có thể thông cảm cho hẳn.

Mấy ngày trước, lão quân gia từng chăm sóc giám sát hẳn học hành từ thuở nhỏ, đã bất ngờ xuất hiện trước mặt hẳn. Lúc ấy hẳn còn tưởng rằng gia tộc gọi hẳn về, nhưng không nghĩ rằng một chậu nước lạnh đổ ập vào đầu hẳn.

Quân gia mặt lộ ra hàn quang giọng nói lạnh như băng:

- Nhị thiếu gia, lão bộc thật sự nhìn lầm ngài rồi, ngài lại tham gia ám sát thân ca ca của mình!

Y Đạt lập tức kinh hoàng tức giận giải thích:

- Cái gì? Không! Ta mặc dù khát vọng nhận được thừa nhận của gia tộc, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm việc mất trí, làm ra loại chuyện thí huynh như vậy!

- Hừ, không cần chối cãi, thích khách và hung khí đều xuất xứ từ quân đội Khang Tư, cho dù ngài không có tham gia thực hiện, nhưng ngài cũng có tội biết chuyện mà không báo, lão gia rất tức giận đấy!

Quân gia vừa nói xong liền báo cáo kết quả điều tra cho Y Đạt biết.

Y Đạt choáng váng đầu óc, toàn quân Khang Tư có tới mười mấy vạn người, hơn nữa cung nỏ từ thủ đồ mang theo trải qua nhiều trận chiến như vậy, đã sớm báo hư hỏng mất phân nửa, ai biết được trong những cung nỏ báo hư hỏng này, có bị người ta cất giấu lại một số còn tốt nào hay không?

Mặc dù không có cách nào chứng minh, nhưng hẳn vẫn cố sức giải thích:

- Không! Chuyện này tuyệt đối không phải là Khang Tư đại nhân hạ lệnh, ta hàng năm đi theo bên cạnh Khang Tư đại nhân, có thể nói hết thảy mệnh lệnh đều do ta truyền lại, tất cả thân binh bên cạnh Khang Tư đại nhân đều là thủ hạ của ta, nếu Khang Tư đại nhân truyền mệnh lệnh như vậy, ta nhất định phải biết!

Nói đến đây, Y Đạt đột nhiên nhớ tới cái gì nói:

- Đúng rồi! Nhất định là Tạc Lạp tự tiện chủ trương làm, hẳn rất trung thành với Công chúa, nếu như Công chúa ra lệnh, như vậy khẳng định hẳn sẽ lập tức làm theo, hơn nữa không để cho chúng ta biết.

- Hãy tin ta, quân gia ngài nhìn ta lớn lên, ta có thể làm chuyện như vậy sao?

Nói đến đây, Y Đạt đã hoàn toàn là vẻ khổ sở van nài, hẳn biết nếu chuyện thí huynh này bị coi là sự thật, vậy thì cả đời mình sẽ không được gia tộc thừa nhận nữa rồi.

Lúc này nét mặt lão quân gia mới buông lỏng, lão thở dài, nhu hòa nói:

- Nhị thiếu gia, lão bộc tin tưởng ngài, nhưng quan trọng là phải làm sao cho phụ thân của ngài cũng tin tưởng mới được! Lão gia có thể vì quá tức giận, sẽ tuyên bố không nhận ngài là con trai nữa.

Nghe nói như thế, Y Đạt lập tức cuống cuồng:

- A, ta phải làm sao mới được phụ thân đại nhân tin tưởng đây? Xin quân gia chỉ dạy cho ta!

- Rất đơn giản, giết chết Khang Tư, cướp lấy quân quyền để chứng minh sự trong sạch của mình.

Lão quân gia vừa nói ra lời này, Y Đạt lập tức liều mạng lắc đầu:

- Không được! Ta không thể làm như vậy, Khang Tư đại nhân đối với ta ân trọng như núi! Ta tuyệt đối không thể làm như vậy!

- Nhị thiếu gia của ta, ngài đừng đại đột. Ta tin rằng ngài cũng biết, hiện nay Công chúa đã trở thành kẻ địch của lão gia, mà Khang Tư đại nhân thì ủng hộ Công chúa, chẳng lẽ ngài muốn cùng lão gia gặp nhau trên chiến trường?

Thấy Y Đạt vô ý thức lắc đầu, lão quân gia tiếp tục nói:

- Còn nữa, ngài chẳng qua là đội trưởng thân binh của Khang Tư mà thôi, không thể chỉ huy quân đội, chỉ có thể chịu trách nhiệm an nguy của chủ tướng, có thể có tiền đồ gì chứ? Nhưng thân phận của ngài là gì? Ngài cũng là con của Tướng quân Cổ Lạp! Tương lai sẽ là người thừa kế duy nhất thừa hưởng sản nghiệp và tước vị! Chẳng lẽ ngài không muốn thừa kế sản nghiệp, ngược lại tình nguyện làm một tên đội trưởng thân binh chịu chết thay cho chủ tướng? Ta tin rằng ngài không có ngu ngốc như vậy.

Y Đạt cả người ngây dại, hẳn bị câu nói người thừa kế duy nhất từ miệng lão quân gia làm chấn động đến tận ngà. Giờ phút này hẳn mới nhớ tới, ca

ca của mình qua đời, mình trở thành người thừa kế duy nhất của gia tộc! Đến lúc đó mình có thể trở thành Phó tướng Lữ đoàn trưởng hoặc là Sư đoàn trưởng, chỉ huy đại quân giành được thắng lợi, mình còn có thể hưởng thụ cảnh được toàn quân hoan hô, được người đời sùng kính như Khang Tư đại nhân lần trước! Nhưng, nếu như mình chỉ là một tên đội trưởng thân binh, vậy những thứ này cũng không có duyên phận với mình! Nét mặt Y Đạt thay đổi lẩn lộn một lúc lâu, hần mới mở miệng:

- Nhất định phải...???

Mới nói một nửa, Y Đạt đã bị thanh âm khàn khàn dường như không phải tiếng nói của mình, dọa cho hoảng sợ đến dựng tóc gáy lên, hần có cảm giác toàn thân run sợ, Y Đạt không biết tại sao lại như vậy, nhưng hần vẫn nói tiếp:

- Nhất định phải giết chết Khang Tư đại nhân sao?

Lão quân gia đã từng trải qua nhiều sự đời dĩ nhiên hiểu tư tưởng của Y Đạt đang dao động, lập tức đổi lại giọng nói lạnh như băng:

- Nhất định phải thế! Chỉ có như vậy mới có thể chứng minh ngài trong sạch. Lão gia nói, nếu như ngài không thể chứng minh mình trong sạch, như vậy lão gia sẽ thông báo khắp thiên hạ, không thừa nhận nghịch tử ngài!

Thân thể Y Đạt run lên, ánh mắt phức tạp, lẳng lặng gật gật đầu.

- Cho nên ngài phải giết ta để chứng minh ngài trong sạch?

Câu nói của Khang Tư, khiến Y Đạt đang rơi vào trong ký ức vô thức gật gật đầu, nhưng động tác gật đầu này lập tức làm hần bừng tỉnh lại.

An Tái Kháng ở bên cạnh bồi thêm một câu:

- Cái gì trong sạch không trong sạch? Đại ca của ngài tiêu đời, cả gia tộc chỉ còn một mình ngài nói dối, lão cha ngài có thể đối phó với ngài sao? Lão không sợ tuyệt chủng sao? Cho nên tất cả những lời ngài nói đều là giả dối! Nhất định là muốn dùng đầu của Khang Tư đại nhân để làm lễ ra mắt. Kẻ phản bội nhà ngài thật là đồ lòng lang dạ sói!

Y Đạt lập tức lại đồ bưng cả mặt gục đầu xuống.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời trong quang đãng, xa vạn dặm không một gợn mây.

Một cơn gió mạnh từ Đại Tuyết Sơn thổi xuống, trải qua chặng đường rất xa tới đây, đã trở nên có chút ẩm áp, tóc và y phục của mọi người phát phơ bay theo chiều gió, chẳng những không làm cho người ta phiền não, ngược lại thật thoải mái.

Khang Tư khẽ thở dài, khoe miệng cười cười, nhìn tên thân binh trước mặt nói:

- Hèn chi ta cảm thấy các ngài rất xa lạ, thì ra các ngài đều do Cổ Lạp đại nhân phái tới.

“Vút!” một tiếng Khang Tư rút bội kiếm, sau đó hần nhìn chằm chằm vào Y Đạt:

- Ta không quan tâm ngài vì muốn nhận được thừa nhận của gia tộc mà tới giết ta, cũng không quan tâm ngài lấy thân phận đội trưởng thân binh. Đối với ta chuyện này là phản bội chủ tướng. Nhưng, ta tin rằng ngài cũng biết, ta cũng không phải là người thích bó tay chờ bị bắt.

Giọng nói và động tác của Khang Tư khiến mười tên thân binh kia và Y Đạt đều căng thẳng hần lên, Y Đạt càng khẩn trương hơn liền theo đó rút bội kiếm ra.

Bọn họ đều biết rõ võ dũng của Khang Tư lợi hại đến nhường nào. Đặc biệt là Y Đạt, hiện tại hần có phần không tin tưởng, chính mình trực tiếp đối đầu với Khang Tư có phải quá ngu xuẩn hay không?

Còn An Tái Kháng thì thần sắc ung dung cười nói:

- Ha ha, bọn ngu ngốc các ngài, chẳng lẽ đã quên ngoại hiệu của Khang Tư đại nhân là gì sao? Không ngờ mười một tên dùng bội kiếm để giao đấu với Khang Tư đại nhân, thật là không biết chết sống là gì!

Nói đến đây, hần tới gần nói nhỏ với Lai Nhĩ Ôn Chí:

- Huynh đệ, lần này Khang Tư đại nhân nhất định thắng lợi. Là cơ hội tốt để chúng ta lập công, có điều phải cẩn thận một chút, không nên đánh mất tính mạng của mình!

Lai Nhĩ Ôn Chí gượng cười khổ, khó trách lão Đại của mình đối mặt với vòng vây của địch nhân còn có thể khoe khoang khoáng lạc, hoàn toàn không thấy sợ hãi khẩn trương, nguyên lai là định trông cậy vào Khang Tư đại nhân đây. Thật là phục hần, chẳng lẽ hần không sợ danh tiếng của Khang Tư đại nhân bị thổi bay đi sao?

Một tên thân binh trong đám có lẽ là không chịu đựng nổi áp lực, hoặc là muốn lập công trước mặt chủ nhân tương lai, là tên đầu tiên vùng kiếm phóng vọt tới Khang Tư. Nguồn truyện: Y

Khang Tư tiện tay vung kiếm lên, rất nhanh đâm thủng cổ họng của tên quý lang chanh, cùng lúc tung chân đá hất bay ập lên người tên thân binh trước mặt, tiếp theo chụp lấy lợi kiếm, phóng vào tên thân binh bên cạnh.

Tên thân binh kia bị va chạm ngã nhào, tay chân luống cuống đẩy được thi thể tên đồng bọn vừa lồm cồm ngồi lên, Khang Tư đã giải quyết xong tên kia, mang theo sát khí nồng đậm xuất hiện tại trước mặt hắn.

Thấy động tác của Khang Tư như nước chảy mây trôi, An Tái Kháng kêu to một tiếng phản khởi:

- Giết!

Cũng tìm tới một tên thân binh, còn Lai Nhĩ Ôn Chí đã sớm đối chiến với một tên thân binh.

Lai Nhĩ Ôn Chí mới vừa cùng đối thủ so nhau mấy đao, liền nghe tiếng An Tái Kháng la oai oái bên kia:

- Má ơi, huynh đệ mau tới cứu ta! Nếu không lão Đại người sẽ theo ông bà đây! Oái, thiếu chút nữa đã bị chém chết, cứu mạng!

Lai Nhĩ Ôn Chí bị tiếng la của An Tái Kháng dọa cho hoảng sợ, thiếu chút nữa bởi vì thất thần mà bị đối phương tung một đao chém chết. Cuối cùng gắng sức trả giá mấy vết thương mới nhân cơ hội vãn hồi lại tinh thể. Mãi đến lúc này, hắn mới có thời gian nhìn tình hình của An Tái Kháng.

Vừa nhìn thấy lại khiến hắn lập tức nổi giận muốn nổ lỗ mũi, bởi vì toàn thân trên dưới An Tái Kháng cũng không có bị một vết thương nào, ngược lại đang hào hứng nhảy loạn tránh né một tên thân binh cực kỳ gian dữ nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo.

Ngay khi Lai Nhĩ Ôn Chí hừ một tiếng, chẳng thèm quan tâm tới An Tái Kháng, đúng lúc này An Tái Kháng đột nhiên nhảy vọt đến phía sau đối thủ của Lai Nhĩ Ôn Chí, hơn nữa cực kỳ âm hiểm thuận tay thọc một đao xuyên qua mình tên kia! Khi An Tái Kháng nhảy đi, Lai Nhĩ Ôn Chí đã mất đối thủ, khiến hắn thoáng sững sốt một lát, ngay sau đó mới chợt tỉnh xống lên chém một đao vào mình tên thân binh đang bám theo phía sau An Tái Kháng.

Đến lúc này, Lai Nhĩ Ôn Chí mới phát hiện Khang Tư đã giải quyết xong tám tên thân binh, chỉ còn lại một mình Y Đạt đối mặt với Khang Tư. Chính vì nhìn thấy vũ lực siêu cường của Khang Tư hắn lú lờ không nói nên lời, nhưng hắn không quên quay sang nhìn An Tái Kháng đang ngồi ở một bên thờ hào hèn nói:

- Lão Đại, người thật đúng là âm hiểm.

An Tái Kháng dừng dừng nói:

- Con bà nó! Nếu không âm hiểm, cỡ người như ta, từ lâu xương cốt sớm đã mục nát rồi, còn tưởng sống đến bây giờ sao? Ồi? Tại sao còn chưa giết chết tên phản bội kia?

- Giết cái búa, thử nhìn bốn phía đi, xem ra hôm nay cái mạng nhỏ của chúng ta phải giao lại ở chỗ này rồi.

Lai Nhĩ Ôn Chí thần sắc khẩn trương nói.

Mà An Tái Kháng cũng vào thời khắc này mới phát hiện, vây quanh ở bốn phía hơn mười tên cung kỵ binh, cung tên đều nhắm ngay vào ba người. Còn tên phản đồ Y Đạt kia, thì sớm được bọn cung kỵ binh bảo vệ kỹ rồi.

- Con bà nó! Ta sớm đã biết tên khốn kia là tên khốn kiếp, thì ra vừa rồi nhiều lời với chúng ta như vậy, chính là để kéo dài thời gian chờ viện quân đây, sớm biết vậy vừa thấy mặt thì bắt hắn chém một phát cho xong!

An Tái Kháng vừa mắng chửi, vừa thối lui ra sau.

Đợi đến khi nhận thấy một cơn gió thổi tới, An Tái Kháng mới phát hiện phía sau mình chính là vực đá cao hàng chục trượng, không khỏi nuốt nước miếng, đau khổ nói với Lai Nhĩ Ôn Chí:

- Xem ra lần này thật là chết chắc rồi. Xui xẻo a, tại sao lão tử đi câu cá cũng gặp phải chuyện như vậy!

Hắn biết không còn đường sống, rốt cục nhịn không được mửa miệng mắng ầm ĩ.

Nghe nói như thế, Khang Tư quay đầu nhìn An Tái Kháng cười nói:

- Thật ngại, làm phiền tới các người.

Thấy nụ cười của Khang Tư, An Tái Kháng không khỏi ngẩn ngơ, hắn không nghĩ ra vì sao đến lúc này Khang Tư vẫn còn có thể giữ nguyên nụ cười bình tĩnh như vậy.

Không biết vì sao, An Tái Kháng đột nhiên cảm thấy hình như mình không còn sợ hãi nữa.

Dù sao cũng chỉ là một cái chết thôi, Khang Tư đại nhân quan chức lớn như vậy cũng không quan tâm, mình chỉ là tên ma cà bông còn quan tâm cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, An Tái Kháng không khỏi cũng nhìn Khang Tư cười nói:

- Ha ha, Khang Tư đại nhân, nếu như có kiếp sau, tiểu đệ nhất định phải kết bái làm huynh đệ với ngài.

Khang Tư nghe nói như thế, đột nhiên nhiệt huyết sôi trào:

- Cần gì đợi tới kiếp sau, chúng ta bây giờ chính là huynh đệ rồi.

Vốn Khang Tư cũng không có nhìn An Tái Kháng ở trong mắt, chẳng qua là biết hắn như một tên bộ hạ mà thôi, nhưng không ngờ trong lúc nguy cấp này, chẳng những An Tái Kháng không oán hận mình làm liên lụy hắn, ngược lại muốn kết bái làm huynh đệ với mình! Từ nhỏ tới lớn Khang Tư chưa từng làm đại ca, trong lòng không thể kiềm chế được dâng lên một luồng hơi ấm áp.

- Ha ha, không nghĩ tới ta lại có một đại ca oai phong như vậy, có chết cũng đáng giá!

An Tái Kháng cười lớn.

Còn Lai Nhĩ Ôn Chí thì không có có hứng thú với chuyện này, một là tâm thần của hắn đều bị bầu không khí căng thẳng thu hút, hai là hắn cho rằng lão Đại của lão Đại, không phải là lão Đại của ta. Lão Đại của mình nhận Khang Tư làm lão Đại, không có quan hệ gì với mình.

- Ha ha, sa vào tuyệt cảnh như thế vẫn hào sảng, thật là bội phục Khang Tư đại nhân hào tình muôn trùng. Khang Tư đại nhân, đã lâu không gặp, gần đây vẫn mạnh khỏe chứ?

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Đưa mắt nhìn lại, một gã kỵ binh xuất hiện trước mặt Khang Tư. Khang Tư thoáng sửng sốt một chút sau đó mới lên tiếng:

- Thì ra là Uy Nạp đại nhân, người tại sao lại ở chỗ này?

An Tái Kháng lập tức tiến lại gần hỏi:

- Đại ca, tên khốn mắc ói này là ai vậy? Nghe giọng điệu dường như rất quen thuộc với huynh?

- Bạn cùng chiến đấu, sau lại hắn theo Khái Ân đại nhân, không có giao tình gì.

Khang Tư đối với Uy Nạp quả thật không có khác sâu ấn tượng gì, hắn cũng lấy làm lạ vì sao Uy Nạp dùng giọng điệu này nói chuyện.

- Khang Tư đại nhân, ngài không nghĩ tới chúng ta gặp mặt tại đây sao? Ta vẫn còn nhớ đến những ngày trước kia cùng sống vai với ngài tác chiến đấy.

Uy Nạp thấy mục tiêu mình vẫn luôn ganh tỵ, sắp phải chết ở trong tay mình, hắn không khỏi hưng phấn ba hoa làm nhảm một hồi.

Y Đạt đã ổn định lại tinh thần từ trong trận tàn sát mãnh liệt của Khang Tư, vừa nghe Uy Nạp ba hoa, hắn chán ghét liếc mắt nhìn Uy Nạp.

“Tên khốn này làm gì ở đây? Hắn tưởng hắn là đầu lĩnh ở đây sao? Đây không phải là xem như thiếu gia mình không tồn tại ư?” Nghĩ tới đây, tâm tình Y Đạt lập tức biến đổi, nhin không được hừ lạnh một tiếng.

Uy Nạp đang khoe khoang khoác lác nghe tiếng hừ lạnh, lúc này mới nhớ tới mình chỉ là một con chó thủ hạ của người ta, chính chủ nhân còn không có lên tiếng, mình lại giành trước. Hắn giật mình hoảng sợ lập tức phóng mình xuống ngựa, quỳ sụp trên mặt đất mồ hôi lạnh tuôn ra, hướng Y Đạt thỉnh tội.

Trông thấy bộ dáng của Uy Nạp, An Tái Kháng lập tức cười ha hả:

- Ha ha, ta còn tưởng là một đại nhân vật nào, hóa ra là một con chó! Y Đạt, con chó của người cũng quá càn rỡ? Không ngờ lại không coi người ra gì!

Kế ly gián khiêu khích của An Tái Kháng lập tức thu được hiệu quả, ấn tượng của Y Đạt đối với Uy Nạp lần nữa tụt thấp xuống, có thể nói rơi xuống tận mức thấp nhất. Uy Nạp rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt nên hắn âm thầm kêu khổ.

Xem ra hắn phí công dốc sức mới có thể nhận được tín nhiệm của thiếu gia lúc này đã trở thành công cốc. Đồng thời, hắn cũng tràn đầy căm hận nhìn An Tái Kháng, hận không xé nát được cái mồm của An Tái Kháng kia.

Nét mặt cao cao tại thượng của Y Đạt, khiến Khang Tư cảm thấy rất xa lạ.

“Đây chính là khuôn mặt điển hình của người có địa vị cao hay sao? Minh trước kia có phải cũng từng có thần thái đáng ghét như vậy hay sao? Có phải cũng có người chán ghét mình như mình chán ghét Y Đạt thế này không?”

Nghĩ tới đây, Khang Tư không khỏi muốn cười to một hồi, mình cũng sắp tiêu đời rồi, tại sao còn nghĩ tới những thứ này có hay không?

Cung kỵ binh trước mặt dần dần tiến tới gần, ba người Khang Tư không tự chủ từ từ lui về phía sau, lui nữa sẽ phải rơi xuống vực đá.

Khang Tư ngẫu nhiên nhìn màu xanh biếc trước mặt, đột nhiên hỏi nhỏ An Tái Kháng:

- Người nói người câu cá ở chỗ này? Phía dưới có sông?

- Đúng vậy, đại ca? Phía dưới chính là Bể Hải Giang của đại lục Ai Đặc Tư, chẳng lẽ huynh không biết?

An Tái Kháng vẻ mặt tò mò hỏi.

- Ta quả thật không biết, nhưng ngược lại ta nghĩ rằng chúng ta cũng không phải không có đường sống.

Khang Tư cười nói.

- Đường sống nào?

An Tái Kháng lập tức hỏi.

Và Lai Nhĩ Ôn Chí cũng dừng tai lắng nghe, dù sao cũng không có ai nguyện ý chết.

Khang Tư ra dấu chỉ phía dưới vách đá:

- Nhảy xuống đi.

Khang Tư hơi hốt nói một câu, lập tức khiến An Tái Kháng và Lai Nhĩ Ôn Chí tái mặt, còn An Tái Kháng lại càng run giọng nói:

- Nhảy xuống đi? Đại ca, đây chính là vách đá cao hàng chục trượng đấy.

- Phía dưới không phải có nước sao? Sợ cái gì? Chẳng lẽ người không biết bơi?

Khang Tư không biết với độ cao hàng chục trượng, đủ để bề mặt nước cứng ngang một tảng đá, hấn ung dung nói.

- Phải rồi, nhưng gió mạnh phía dưới sẽ thổi chúng ta qua khỏi mặt nước, rơi trên mặt đất chẳng phải là tiêu đời sao?

An Tái Kháng cũng y hệt Khang Tư không hiểu đạo lý này, quay đầu nhìn vách đá phía dưới, không khỏi nuốt nước miếng nói.

Khang Tư còn chưa kịp nói gì, Lai Nhĩ Ôn Chí cùng loại dốt như nhau lập tức hào khí ngất trời nói dứt khoát:

- Lão Đại, liều một phen, vận khí tốt rơi vào trong nước, vận khí không tốt ngã chết tại chỗ, dù sao cũng tốt hơn trực tiếp bị tên bắn chết.

An Tái Kháng cắn răng suy nghĩ, chợt gật đầu:

- Liều mạng!

Đúng lúc này, Y Đạt đã giơ tay lên, dùng ánh mắt ấy nhìn Khang Tư nói:

- Thật xin lỗi, đại nhân.

Tiếp theo, phất mạnh tay quát lớn:

- Bắn!

Y Đạt mới vừa há mồm nói tiếng xin lỗi, Khang Tư liền hướng Y Đạt cười một cái, sau đó hét lên:

- Nhảy!

Hắn là người đầu tiên xoay người nhảy xuống vách đá! Vốn An Tái Kháng còn chần chờ một chút, nhưng bị Lai Nhĩ Ôn Chí lôi kéo, kêu thảm một tiếng nhảy theo xuống.

Lúc ba người Khang Tư nhảy xuống vách đá, chữ bắn mới vọt khỏi miệng Y Đạt, cho nên mấy chục mũi tên toàn bộ bay vào khoảng không.

- Chết tiệt!

Y Đạt kịp phản ứng trước tiên, lập tức chạy đến mép vách đá nhìn xuống.

Bọn cung kỵ binh kia cũng cuống quýt xuống ngựa chạy đến mép vách đá chuẩn bị bắn, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới ba người Khang Tư lại lựa chọn nhảy xuống vách đá.

Đáng tiếc, cứ như vậy chỉ trong chốc lát, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của đám Khang Tư.

Uy Nạp thấy sắc mặt khó coi của Y Đạt, không khỏi cẩn thận nhìn bực:

- Thiếu gia, nơi này cao như vậy, hơn nữa sức gió lớn như vậy, nhất định là chết chắc. Cho dù không trực tiếp giết chết Khang Tư, Khang Tư cũng không còn xuất hiện tại Khi Hồng Quốc nữa. Nhiệm vụ của thiếu gia xem như hoàn thành rồi.

Y Đạt hiểu ẩn ý của Uy Nạp, ý muốn nói cho dù Khang Tư còn sống, hắn cũng không thể trở lại Khi Hồng Quốc. Hơn nữa cho dù hắn có thể trở về đến Khi Hồng Quốc, đến lúc đó Khang Tư cũng chỉ là một người bình thường, tùy tiện một người đưa mắt ra hiệu là có thể giết chết hắn, hoàn toàn không còn đáng sợ.

Nghĩ tới đây, Y Đạt đột nhiên cảm giác toàn thân đều nhẹ hẳn xuống: Vì không còn phải nhìn sắc mặt Khang Tư mà làm nữa? Hay vì không cần lo lắng Khang Tư uy hiếp nữa? Hay may mắn là mình không có đích thân giết chết Khang Tư?

Có lẽ đều có các nguyên nhân trên?

Y Đạt nhìn đại lục phía dưới mặt trời, trong lòng thầm nói: “Vĩnh biệt, Khang Tư đại nhân, Y Đạt ta sẽ vượt qua ngài, sẽ nhận được nhiều vinh diệu vô thượng và thừa nhận của thế nhân đối với ta.”

Sau đó hắn xoay người ra lệnh:

- Uy Nạp, người dẫn mấy người dọn sạch chỗ này. Những người khác theo ta trở về.

Uy Nạp mặc dù bất mãn, nhưng vẫn tỏ vẻ cung kính tuân mệnh. Sau khi Y Đạt dẫn người giục ngựa rời đi, hắn mới len lén phun mấy ngụm nước miếng về phía bóng lưng Y Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Khi Hồng Quốc phân liệt.

- Tư Đặc, Khang Tư đại nhân triệu tập chúng ta dự họp, nói là các Trưởng quan từ liên đội trưởng trở lên đều phải tham gia, các Trưởng quan khác cũng đến rồi, chúng ta ở trong thành cũng không nên đến muộn.

Chiêm Mỗ Tư hướng Tư Đặc nói.

- Hợp? Thông báo lúc nào?

Tư Đặc không khỏi kỳ quái hỏi.

- Mới vừa rồi đó.

Chiêm Mỗ Tư nói xong không để ý tới Tư Đặc, quay sang vừa nói với hai người Cách Nạp, Mã Đa vừa chuẩn bị rời đi:

- Xem mệnh lệnh của Khang Tư đại nhân, khẳng định sẽ có hành động lớn, có lẽ có trận chiến lớn để đánh rồi.

- Chờ một chút, ta nói các ngươi chờ một chút! Là ai dùng danh nghĩa Khang Tư đại nhân triệu tập chúng ta họp?

Tư Đặc lập tức vội vàng kéo ba người Chiêm Mỗ Tư lại.

Chiêm Mỗ Tư chân mày cau lại:

- Sao vậy? Đương nhiên là đội trưởng thân binh Y Đạt rồi.

- Không đúng! Mấy ngày nay quân gác cửa thành là bộ hạ của ta, bọn họ nói cho ta biết, giữa trưa hôm nay, Khang Tư đại nhân dẫn theo Y Đạt cùng mười người thân binh mặc quần áo nhẹ đi ra ngoài, mà vừa mới không lâu trước đây, chỉ có Y Đạt cùng hơn mười người thân binh từ một cửa thành khác tiến vào trong thành.

Theo ta được biết, căn bản không có thân binh nào khác ra khỏi thành, Y Đạt sao có thể mang nhiều thân binh như vậy quay trở về? Còn nữa, tại sao Khang Tư đại nhân đến bây giờ còn không có quay lại?

Khang Tư đại nhân làm sao có thể đột nhiên triệu tập tất cả Trưởng quan từ liên đội trưởng trở lên tham gia họp được? Phải biết rằng cuộc họp gần nhất cũng mới diễn ra chưa được bao lâu!

Lời này nói ra lập tức khiến cho Cách Nạp, Mã Đa nhíu mày, bởi vì Tư Đặc này lại có thể đi giám thị hành tung của Khang Tư đại nhân.

Chiêm Mỗ Tư lại không quan tâm vấn đề này như thế, ngược lại ánh mắt ngưng trọng hỏi:

- Ý ngươi là, tất cả cửa thành cũng không có phát hiện Khang Tư đại nhân trở về thành?
- Tuyệt đối không có, Khang Tư đại nhân chính là một nhân vật sáng ngời như vậy, người khác tuyệt đối sẽ không thể không thấy!

Tư Đặc khẳng định nói.

- Theo ngươi Khang Tư đại nhân đã xảy ra chuyện? Hay là nói, Y Đạt chuẩn bị lợi dụng danh nghĩa Khang Tư đại nhân, để làm chuyện xấu?

Chiêm Mỗ Tư đảo con ngươi suy nghĩ nói.

- Hắc, ta không phải con giun trong bụng Y Đạt, làm sao có thể biết hắn muốn làm gì? Bất quá con người của ta rất nhát gan, không dám kháng lệnh, cho nên không thể làm gì khác hơn là dẫn tất cả thân binh đi theo, hơn nữa ra lệnh cho binh sĩ đề cao cảnh giác.

Tư Đặc cười nói.

- Làm thế có được không? Nếu như đúng là đại nhân ra lệnh, chúng ta làm như vậy sẽ tạo ra mối nghi ngờ tạo phản. Hơn nữa các Trưởng quan tham gia hội nghị cũng là cấp dưới của chúng ta, làm tấm gương xấu e là không tốt lắm.

Cách Nạp cùng Mã Đa nhú mày nói.

Chiêm Mỗ Tư xen vào nói:

- Các ngươi cũng không phải không biết tính cách đại nhân, đại nhân ngài căn bản sẽ không quan tâm vấn đề đó, cho dù bị đại nhân trách mắng, chúng ta thỉnh tội không phải là được sao?

Ta cũng sợ Y Đạt giả mượn danh nghĩa đại nhân ra lệnh, đem tất cả chúng ta bắt lại, bây giờ người có thể cùng chống đối với Y Đạt chỉ có Tạc Lạp lại đang ở thủ đô, bốn người chúng ta nếu không đoàn kết lại, thật đúng là không đủ để đòi phò. Về phần đám Trưởng quan, bọn họ là cấp dưới của chúng ta, làm sao dám linh tinh!

- Nói như vậy, Chiêm Mỗ Tư ngài cũng đồng ý với ý kiến của Tư Đặc đại nhân?

Cách Nạp và Mã Đa có chút do dự.

Mặc dù bọn họ cảm giác được tự tiện điều động binh lính là không đúng, nhưng là Chiêm Mỗ Tư cùng Tư Đặc đều đồng ý, chính mình cũng phải lo lắng, dù sao bản thân mình cũng sợ bị người khác giết chết một cách không minh bạch a.

Tư Đặc lập tức nói:

- Không sai, toàn thể bốn người chúng ta, hơn nữa chúng ta điều động binh lính cũng không phải vì tạo phản, chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi, nếu không có chuyện gì, sau khi kết thúc cuộc họp cho binh lính giải tán là được.

Chiêm Mỗ Tư lập tức gật đầu đồng ý.

Cách Nạp cùng Mã Đa thoáng nhìn nhau, rồi cũng đồng ý với đề nghị của Tư Đặc.

Y Đạt ánh mắt lo âu đi qua đi lại, mà quân gia của Cổ Lạp thì thần thái cung kính, khoanh tay đứng bên cạnh.

Y Đạt đột nhiên dừng lại hướng quân gia nói:

- Quân gia, ta cảm thấy chuyện chúng ta xử lý Khang Tư đại nhân có chút lỗ mãng.
- Tại sao thiếu gia lại nói như vậy?

Quân gia ngờ khi nhu hòa hỏi.

Y Đạt ảo não nói:

- Ta bây giờ mới phát hiện, nếu như không có Khang Tư đại nhân ra mặt, chỉ dựa vào danh nghĩa của đại nhân, căn bản không thể nắm toàn quân trong tay! Toàn quân trên dưới đều biết Khang Tư đại nhân ủng hộ công chúa, bây giờ ta nói Khang Tư đại nhân đột nhiên thay đổi đi ủng hộ cha của ta, cũng không dễ Khang Tư đại nhân ra mặt nói, bất cứ ai cũng đều hoài nghi!

Quân gia cười cười nói:

- Thật ra thiếu gia không cần để ý có thể nắm toàn quân trong tay hay không, thiếu gia có thể giết chết Khang Tư chính là thành công lớn nhất rồi, về phần nắm giữ quân quyền chỉ là thuận tiện mà thôi, cho dù không thể thành công cũng không quan trọng, dù sao Cổ Lạp gia tộc cũng không cần mấy vạn quân do phi đồ tạo thành này.

Y Đạt mặc dù không hài lòng khi quân gia coi thường quân đội do chính mình tham gia huấn luyện, nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm, dù sao hẳn không có nắm chắc sẽ không chế được toàn quân, trước kia toàn quân nghe lệnh, đều bởi xem mình là đội trưởng thân binh của Khang Tư là chính.

Quân gia chứng kiến ánh mắt dễ dàng của Y Đạt không khỏi lập tức nhắc nhở:

- Bất quá thiếu gia nên mang một chút binh lính trở về mới được, nếu như không có quân thuộc quyền của mình, người trong gia tộc sẽ tiếp nhận ngài một cách không thỏa đáng là một chuyện, mà như vậy cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến chuyện sau này ngài kế thừa sản nghiệp của lão gia.

Y Đạt cười nói:

- Điểm ấy xin quân gia yên tâm, binh lính trực thuộc Khang Tư đại nhân, cũng chính là sư đoàn thân binh, là do một tay ta lập nên, cho dù không thể kéo toàn bộ đi, ít nhất cũng có thể dẫn đi một nửa, phải biết là Trưởng quan từ Đại đội trưởng trở xuống đều là người của ta.

- Ôi, sớm biết là như vậy, đề nghị lão gia phái cho ngài một nhóm quan quân, chẳng phải là có thể dẫn đi cả sư đoàn sao?

Quân gia chợt giật mình nói.

Y Đạt cười cười.

Để phụ thân phái một nhóm quan quân đến? Như vậy sư đoàn thân binh coi như là quân đội trực thuộc hẳn sao?

Đúng lúc này, một tên thân binh gõ cửa tiến vào báo cáo:

- Đại nhân, đám bốn người Từ Đặc mang theo tất cả thân binh đến trước phòng họp, hơn nữa binh lính trực thuộc bọn họ ở trong thành, toàn bộ tiến vào trạng thái cảnh giới.

- Cái gì!

Y Đạt lập tức tức giận mắng:

- Đáng chết, bọn họ lại có thể có dũng khí làm như vậy! Chẳng lẽ không sợ bị xử phạt sao?

Quân gia thì cau mày nói:

- Thiếu gia, bọn họ trước kia cũng ương ngạnh không tuân lệnh như vậy?

- Trước kia đều hết sức nghe lời, lần trước cũng ngoan ngoãn một người đến, tại sao bây giờ lại có hành động đề phòng như vậy? Chẳng lẽ bọn họ biết được chuyện gì rồi?

Y Đạt thần sắc có chút khản trương đáp.

Quân gia suy nghĩ một chút, cau mày nói:

- Có thể bọn họ bố trí cơ sở ngầm tại tất cả các cửa thành, Khang Tư đại nhân có trở về hay không bọn họ phi thường rõ ràng, mà triệu tập tất cả các Trưởng quan từ liên đội trưởng trở lên lại không hề báo trước, khẳng định sẽ khiến người có chủ ý sinh ra cảnh giác, chứng tỏ bốn tên Thiên tướng kia chính là những người có chủ ý.

Y Đạt nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đáng chết, bình thường nhìn đám gia hỏa này cũng không có gì xuất sắc, không ngờ lại còn có phần dũng khí này, dám đi giám thị hành tung của Khang Tư đại nhân! Bây giờ nên làm thế nào? Mặc dù sư đoàn thân binh của ta là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng cũng không thể chống lại ba sư đoàn tinh nhuệ a.

Không có cách nào khác Y Đạt chỉ có thể hướng người khác cầu cứu.

- Khang Tư đại nhân trong lòng các quan quân có địa vị như thế nào?

Quân gia đột nhiên hỏi.

Y Đạt mặc dù kỳ quái tại sao quân gia lại chuyển đề tài đi hỏi cái vấn đề này, nhưng vẫn lập tức trả lời:

- Tất cả các Trưởng quan đều do đích thân Khang Tư đại nhân bổ nhiệm, các Trưởng quan đối với Khang Tư đại nhân chính là theo lệnh mà làm, hơn nữa uy vọng của Khang Tư đại nhân trong lòng binh lính còn cao hơn nữa, nếu như công chúa hạ lệnh xử tử Khang Tư đại nhân, toàn quân tuyệt đối lập tức bạo động.

- Như vậy lúc họp, các Trưởng quan mà hỏi Khang Tư đi đâu thì sao?

Quản gia hỏi.

- Điều này mà cũng nói!

Y Đạt bất mãn liếc mắt nhìn quản gia một cái, tại sao lại đi hỏi một vấn đề ngu ngốc thế này cơ chứ.

- Vậy ngài có thể giải thích rõ ràng tại sao Khang Tur đại nhân không có mặt không?

Quản gia tiếp tục hỏi.

Y Đạt định mở miệng nói, nhưng sau khi nhớ tới chuyện gì, chỉ có thể thở dài lắc đầu.

Hắn chỉ vì muốn chứng minh với gia tộc rằng mình trong sạch, mới xuống tay với Khang Tur, căn bản là không có lo lắng nhiều như vậy.

Vốn định mượn cơ Khang Tur đi săn thú bị cường đạo giết, nhưng bây giờ ngẫm lại, lấy cơ này quả thực quá hoang đường.

Chưa cần nói đến toàn khu vực quân đoàn Khang Tur chiếm đóng không có cường đạo, bản thân hắn là đội trưởng thân binh, tại sao không mất một sợi tóc nào lại có thể trở về, chuyện này cũng đã quá khó để giải thích rồi.

Bây giờ Y Đạt có chút hối hận, bản thân mình làm việc tại sao không chuẩn bị kỹ càng rồi mới thực hiện, tối thiểu cũng phải kiếm một lý do xác đáng mới đúng a! Xem ra mình quá nóng lòng trở về đạt được thừa nhận của gia tộc, mới có thể vội vàng xuống tay như vậy, thật là hạ sách.

- Ngài có thể diệt trừ đám Trưởng quan đó không?

Quản gia lại hỏi.

Y Đạt cười khổ nói:

- Không nói bốn người Thiên tướng cùng cấp bậc Sư đoàn trưởng cùng mấy trăm thân binh, chỉ cần hơn một trăm Trưởng quan kia, một chút người của ta cũng không phải có thể ứng phó, phải biết rằng bọn họ đều từ binh sĩ được thăng cấp lên, nói đến năng lực chém giết, chúng ta là thân binh của Khang Tur đại nhân căn bản không so được.

- Nếu như các Trưởng quan biết thiếu gia giết chết Khang Tur đại nhân, hơn nữa cũng biết thân phận phía sau của ngài, ngài cho rằng các Trưởng quan sẽ có phản ứng gì?

Quản gia một lần nữa hỏi.

Y Đạt sùng sốt một chút, tiếp theo cười khổ nói:

- Bọn họ sẽ không quan tâm thân phận của ta, tuyệt đối sẽ phản thù ta ngay tại đương trường, hơn nữa phụ thân cũng không tránh được trở thành cừu địch của bọn họ.

- Cho nên, Thiếu gia vừa không thể giải thích Khang Tur đại nhân đi đâu, vừa không thể để các Trưởng quan kia biết chân tướng, càng không có thể diệt trừ bọn họ, như vậy tốt nhất là ngài nhân cơ hội lúc này, tất cả các Trưởng quan đều đang triệu tập cùng một chỗ, dẫn theo sư đoàn thân binh trở lại bên cạnh lão gia, mới là thượng sách.

Cuối cùng quản gia đề nghị.

Y Đạt sau khi suy nghĩ một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu:

- Xem ra chỉ có thể làm như vậy, ôi, ta lại cứ tưởng rằng chỉ cần triệu tập bọn họ lại, mượn danh nghĩa Khang Tur đại nhân để truyền lệnh, là có thể khiến cho bọn họ đi theo bên mình, thật là ta đã quá đề cao chính mình rồi.

- Ha ha, thiếu gia không nên hạ thấp bản thân mình, ngài chỉ là thiếu kinh nghiệm một chút mà thôi.

Quản gia an ủi nói.

Nghe nói như thế, Y Đạt một đảng thì gật đầu tiếp thu sự chỉ bảo, một đảng trong lòng nghĩ thầm: “Đáng chết, người biết rõ chuyện sẽ biến thành như vậy, tại sao lại không nhắc nhở một chút? Chẳng lẽ ngay từ đầu đã muốn xem ta náo nhiệt, rồi thuận tiện biểu hiện một chút cao minh của người? Hừ! Bây giờ không so đo với người, chờ sau khi ta nắm giữ quyền tộc trưởng, xem ta có giáo huấn người một trận ra trò hay không!

Sau khi đại ca của Y Đạt qua đời, Cổ Lạp phái người ẩn núp trong quân đoàn Khang Tur, bắt đầu nịnh hót Y Đạt là một người thừa kế, mặc dù chỉ mới bỏ ra công sức mười ngày, nhưng đã làm cho Y Đạt có thói quen hưởng thụ tư vị thiếu gia, cho nên quản gia kia hiểu biết rõ ràng nhưng cũng không nhắc nhở hắn, đương nhiên hắn tức giận quản gia nhưng vẫn phải nhẫn nhịn.

Đại sảnh thành Khai Nhất, hơn một trăm Trưởng quan từ liên đội trưởng trở lên, ngồi yên trên vị trí của mình không gây một tiếng động, lẳng lặng cùng đội cấp trên của bọn họ tới.

- Này!

Đại sảnh một mảnh yên tĩnh, đột nhiên vang lên một câu nói như vậy, lập tức khiến mọi người đều ghé mắt nhìn theo.

Chỉ thấy Tư Đặc hướng một trong bảy Thiên tướng cùng cấp với mình là Chiêm Mỗ Tư nói:

- Người nói xem tại sao giờ này đại nhân còn chưa tới?

- Đại nhân có thể có chút việc, cho nên chậm một chút cũng không có gì kỳ lạ.

Chiêm Mỗ Tư cũng rất phối hợp lớn tiếng đáp.

- Người không cảm thấy có gì kỳ quái hả, cho dù đại nhân có việc nên đến muộn, như thế nào mà đội trưởng thân binh của đại nhân Y Đạt đại nhân cũng không đến thông báo một chút? Không lẽ có người giả danh đại nhân định làm chuyện lung tung?

Tư Đặc cao giọng hô.

- Hắc hắc, chuyện này không chừng cũng có thể.

Chiêm Mỗ Tư cười khinh đáp.

Những lời này, làm cho thân binh của Khang Tư đang canh gác bốn phía nhú mày, bọn họ định phản bác lại, nhưng thứ nhất thân phận của đối phương cao hơn mình không biết bao nhiêu, thứ hai chính mình cũng không rõ đội trưởng Y Đạt xảy ra chuyện gì, đến giờ cũng chưa đến.

Còn nữa, cũng thật là kỳ quái, cả ngày hôm nay cũng không có thấy Khang Tư đại nhân? Rốt cuộc Khang Tư đại nhân cùng đội trưởng Y Đạt làm sao vậy? Như thế nào mà còn không có xuất hiện?

Ngay từ đầu hai người kia biểu hiện không kiêng nể gì, khiến cho rất nhiều Trưởng quan cau mày, bọn họ không nghĩ tới hai Thiên tướng dưới một người trên vạn người này, lại có thể làm càn như vậy, nhớ rõ trước kia bọn họ đâu có như thế? Chỉ bất quá bọn họ là lãnh đạo trực tiếp của mình, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại không lên tiếng.

Bất quá nghe được câu nói phía sau, cùng chứng kiến đội trưởng thân binh Y Đạt thực sự đến giờ không thấy xuất hiện, tất cả trưởng quan đều âm thầm bàn tán.

Bốn Thiên tướng đều mang theo thân binh đến cuộc họp, hơn nữa những lời vừa rồi, tuyệt đối sẽ có chuyện phát sinh, xem ra bốn Thiên tướng đang đối đầu với Y Đạt đại nhân a.

Một vài người có tư tưởng lợi dụng tương đối nặng, đã lo lắng trong cuộc chiến kế tiếp giữa các đầu não tác chiến với đầu não thân binh, nên theo ai cho tốt.

Bởi vì Tư Đặc cùng Chiêm Mỗ Tư nói chuyện với nhau, không khí tĩnh lặng nơi đây cũng không tiếp tục duy trì được nữa, các Trưởng quan tùm năm tùm ba thảo luận sôi nổi, ngay cả những thân binh cũng không nhịn được, người thì tham gia cùng thảo luận, người thì chạy ra ngoài đi tìm Khang Tư cùng Y Đạt, bọn họ không muốn danh vọng của Y Đạt bị tổn hại.

Một lúc sau, những thân binh đi ra ngoài lục tục chạy về, đều nói không tìm được Khang Tư đại nhân và Y Đạt đại nhân, chuyện này làm cho các Trưởng quan thần sắc đều có chút bất an.

Mà ngay sau đó, một thân binh chạy về lo lắng hô:

- Các vị đại nhân, không biết chuyện gì xảy ra, sư đoàn thân binh lại rời thành Khai Nhất đi rồi.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Không thể nào, kêu tất cả mọi người chúng ta đến chỗ này, nhưng sư đoàn thân binh lại ra khỏi thành?

Ra khỏi thành làm gì? Chẳng lẽ là đi giải trừ vũ trang quân đội?

Chúng ta không có vi phạm chuyện gì, hơn nữa cho dù chúng ta vi phạm, chỉ cần Khang Tư đại nhân hạ một lệnh, cấp dưới sẽ đem chúng ta bắt lại, căn bản không cần phiền toái như vậy chứ?

- Cái gì! Sư đoàn thân binh ra khỏi thành? Tại sao Trưởng quan sư đoàn thân binh như chúng ta không biết?

Hơn mười Liên đội trưởng của sư đoàn thân binh cũng nháy dưng lên hô.

Điều này khiến cho các Trưởng quan ở đây đang có chút nghi hoặc lại càng trở nên mơ hồ.

Đúng vậy, các Trưởng quan sư đoàn thân binh từ trung tầng trở lên đều ở đây, sư đoàn thân binh chỉ còn lại Đại đội trưởng, sao lại tự tiện hành động?

Tư Đặc lập tức nhảy dựng lên hô:

- Nhanh! Triệu tập binh mã đi ngăn cản bọn họ lại! Không có Trưởng quan nào hạ lệnh sao lại tự tiện ra khỏi thành!

Mà Chiêm Mỗ Tư cũng hòa theo hô:

- Đúng! Nhất định phải xem những tên đó phụng lệnh của ai, dám can đảm tự ý ra khỏi thành!

Cách Nạp và Mã Đa cũng đồng ý cùng đứng lên.

Thái độ của bốn Thiên tướng, cơ hồ làm cho tất cả các Trưởng quan đều vội vàng chạy ra ngoài triệu tập binh mã, phải biết rằng các trưởng quan ở đây, ngoại trừ trưởng quan sư đoàn thân binh ra, còn lại toàn bộ đều là cấp dưới của bốn Thiên tướng này.

- Đáng chết! Không nghĩ tới thiếu đi trưởng quan trung tầng, binh lính lại khó chỉ huy như vậy!

Y Đạt khổ não mắng.

Lúc cả sư đoàn theo hấn rời đi, hấn trong lòng tràn đầy vui mừng, nhưng thời gian hành quân chưa được bao lâu, vấn đề đã nảy sinh.

Bởi vì hiện tại chỉ có Đại đội trưởng chỉ đạo binh lính, sư đoàn thân binh có một vạn người đều lấy đơn vị hành động là đại đội, ngấm lại phải đích thân chỉ huy một trăm đại đội, cũng biết đây là một chuyện thống khổ đến mức nào.

Hơn nữa khó khăn nhất chính là, hấn bây giờ căn bản không thể bỏ nhiệm trưởng quan các tầng, bởi vì binh lính phát hiện cấp trên của mình vô duyên vô cớ thay đổi người khác, khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Phải biết rằng, các trưởng quan căn bản đều dựa vào quân công mà tuyển chọn ra. Y Đạt không có cách nào, chỉ có thể chỉ huy một trăm đại đội thông thả tiến tới.

- Quân đội của phụ thân phải tới sao còn chưa thấy? Bị bọn họ đuổi kịp, thì cái gì cũng xong hết!

Y Đạt lo âu hướng quân gia nói.

Quân gia tinh thần cũng có chút không yên đáp:

- Hấn là sẽ nhanh tới thôi, dựa theo kế hoạch, bọn họ chờ đợi ở không xa phía trước.

Hai người bọn họ đều rõ ràng, mặc dù lừa gạt binh lính dẫn theo đến đây, nhưng truy binh phía sau vừa đến, hơn nửa hô lớn vài tiếng, ai cũng không thể cam đoan, những binh lính khi đã rõ ràng chuyện gì xảy ra, có thể lâm trận phản lại hay không?

Phải biết rằng, mới một năm thì lòng trung thành là không có cách nào cam đoan a.

- Đại nhân, bắt được sứ giả do công chúa phái tới, cũng cướp được một văn thư.

Một trưởng quan hướng Y Đạt đang khổ não báo cáo.

Y Đạt nhìn một chút tên quan viên đang bị trói chặt, bị bịt miệng lại, hai mắt đang hoảng sợ kia, sau đó mở văn thư ra, vừa nhìn, Y Đạt lập tức cười:

- Thật là trời cũng giúp ta!

Hấn đưa văn thư này cho quân gia.

Mà quân gia xem hết văn thư, cũng vui vẻ đề nghị:

- Thiếu gia, đây chính là cái cơ rất tốt, lập tức phái người đem văn thư này cùng tên sứ giả giao cho quân đội đuổi theo phía sau, nói là Khang Tư bị công chúa bắt đi, chúng ta là muốn đi gặp công chúa đòi một cái công đạo. Được rồi, đánh bất tỉnh tên sứ giả này đi, tránh cho hấn nói lỡ miệng.

Y Đạt vốn đang mạnh gật đầu, bất quá sau khi nghe được câu sau liền mê hoặc hỏi:

- Tại sao lại đánh bất tỉnh? Trực tiếp giết đi không phải xong chuyện sao?

Quân gia vẻ mặt tận tình giải thích nói:

- Thiếu gia, giết sứ giả, bọn họ sẽ hoài nghi, chúng ta bây giờ chính là muốn tranh thủ thời gian, cho dù sau khi sứ giả tỉnh táo lại nói ra chân tướng, chúng ta cũng đã hội hợp với đại quân, không cần quan tâm tới bọn họ nữa.

- Ủ, cứ làm như vậy đi.

Y Đạt vội đáp, bất quá trong lòng thầm mắng.

“Đáng chết, người đây là giáo huấn ta sao? Ta chính là thiếu gia của người, người cho người là lão gia hả!”

Đám người Tư Đặc mang theo tất cả Trường quan, dẫn theo tất cả binh lính trong thành, khí thế hung hãn chuẩn bị khởi binh hỏi tội bọn họ, giờ phút này tất cả đều sững sờ.

Các trưởng quan cao cấp từ liên đội trưởng trở lên, đều vây quanh bên cạnh bốn người Tư Đặc để nhìn xem văn thư.

“Phụng chỉ người kế thừa vương thất duy nhất của Khi Hồng Quốc Ngã Lệ Ti công chúa, hủy bỏ mọi chức vụ của Phó tướng Khang Tư, nguyên Lữ đoàn trưởng sư đoàn đệ nhất thuộc đệ nhất quân đoàn, lập tức áp giải về thủ đô hỏi tội.”

Những câu chữ lời văn này khiến cho mọi người nổi giận, còn có cả con dấu chói mắt của công chúa nữa! Đây là một đạo lệnh của vua, không thể trái lệnh! Khang Tư đại nhân bị công chúa bắt đi!

Những lời này lập tức như gió truyền khắp tất cả binh lính truy kích! Đối với tin tức này, toàn quân chỉ có giận dữ và giận dữ, đại bộ phận binh lính đều xuất thân là cường đạo, lập tức tức giận quát to:

- Công chúa như vậy không đáng để Khang Tư đại nhân bán mạng! Tạo phản! Ủng hộ Khang Tư đại nhân làm vua!

Đám binh lính trong đầu chỉ còn sự giận dữ, nói cái gì cũng dám nói.

Mà các Trường quan đối với lời đại nghịch bất đạo này, căn bản không có để ý, tâm tình bọn họ bây giờ vừa lạnh giá lại vừa mê mẩn, còn đa số lại là đau khổ.

Khang Tư đại nhân là người thế nào, bọn họ phi thường rõ, chiến công chói lọi, hơn nữa tuyệt đối không có ý làm phản, công chúa tự nhiên lại hỏi tội người như vậy, hơn nữa không nói một tiếng liền bắt Khang Tư đại nhân đi?

Bỏ mặc binh lính đang náo loạn, các trưởng quan từ liên đội trưởng trở lên vội vàng tụ lại một chỗ cùng thảo luận.

Cách Nạp và Mã Đa mới mở đầu đã mắng to:

- Y Đạt cái tên đội trưởng thân binh làm ăn cái gì không biết! Tự nhiên để đại nhân bị bắt đi như vậy! Hơn nữa cũng không thèm thương lượng với chúng ta một chút, đã một mình mang quân đi giải cứu đại nhân! Có phải xem thường chúng ta hay không? Không được! Chúng ta cũng phải đi cứu đại nhân ra!

Cách Nạp cùng Mã Đa bọn họ mặc dù bất mãn hành vi của Y Đạt, nhưng tưởng rằng Y Đạt thật sự đi cứu Khang Tư, nên liền tha thứ cho hành vi đó.

Lời nói của Cách Nạp và Mã Đa lập tức được các trưởng quan khác đồng ý, hơn nữa còn tỏ rõ phải quay về triệu tập tất cả binh mã đánh vào thủ đô, giải cứu Khang Tư.

Mà đúng lúc này, một câu nói không hợp lúc xé gió tới tai mọi người:

- Hay là nghĩ xem sau khi Khang Tư đại nhân bị xử tử, chúng ta nên làm sao.

Các trưởng quan giật mình nhìn Tư Đặc nói ra lời này, một bộ phận trưởng quan trong đó thần sắc rất cổ quái, bất quá có thể khẳng định tuyệt đối không phải phản nộ.

Cách Nạp kích động đã sớm nhéo vạt áo Tư Đặc gầm lên:

- Cái gì? Người nói cái gì?

Tư Đặc thần thái dễ dàng vịn tay Cách Nạp ra, ung dung nói:

- Ngẫm lại ngữ khí của văn thư như vậy, tuyệt đối là có ý chống đối, mùi vị như là hành quyết tại chỗ vậy, hơn nữa với vũ lực của Khang Tư đại nhân, hẳn lại bị bắt đi không một tiếng động, rõ ràng là hấn nhận lệnh, chúng ta cho dù giải cứu hẳn ra, công chúa chỉ hạ một lệnh, hẳn lại ngoan ngoãn trở về nhận lấy cái chết, chúng ta cần gì lãng phí tiền đồ tốt đẹp của mình trên một người phải chết chứ?

Tất cả trưởng quan đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Tư Đặc.

Đây chính là một nhân vật cấp bậc Thiên tướng chịu đại ân của Khang Tư đại nhân đó sao, lại có thể nói ra như vậy! Nhưng trong lòng bọn họ cũng hiểu được giống như Tư Đặc nói, dù sao tính cách Khang Tư bọn họ hiểu rõ, mà Cách Nạp cùng Mã Đa lại càng kích động nói không ra lời, ngón tay run rẩy chỉ vào Tư Đặc.

Tư Đặc sửa sang lại trang phục một chút, thần thái tự nhiên nói:

- Tốt lắm, không nên sững sờ, ta chuẩn bị đầu nhập vào Chân Thần giáo, trở thành một phần tử của Thánh kỵ sĩ đoàn, các người ai muốn đi theo nào?

Chiêm Mỗ Tư cười cười:

- Ta chuẩn bị đầu nhập vào Khi Hồng quốc Vương hậu, hoan nghênh các vị đồng liêu cùng ta theo đuổi công danh bổng lộc, quyền lực và mỹ nữ.

Hai người này nói ra khiến cho các trưởng quan một lần nữa sửng sốt, cho đến giờ phút này bọn họ mới hiểu được, hai Thiên tướng này chính thức dựa vào ai.

Cách Nạp lập tức tức giận nói:

- Không nghĩ tới các ngươi là người như vậy! Ta nhất định phải đi cứu Khang Tur đại nhân!

Mã Mã Đa thì hô:

- Ta sẽ ở lại thành Khai Nhất! Tâm huyết của Khang Tur đại nhân không thể rơi vào trong tay các ngươi! Bởi vì Khang Tur đại nhân chắc chắn sẽ quay trở lại!

Chiêm Mỗ Tur cùng Tur Đặc cười cười, không có lên tiếng, còn các trưởng quan thì lục tục chọn ra phe cánh cho mình, cơ hồ tất cả tín đồ của Chân Thần giáo đều hướng về phía Tur Đặc, mà những trưởng quan đam mê tiền tài quyền lực, thì đi về phía Chiêm Mỗ Tur.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận phân biệt đầu phục hai người Cách Nạp và Mã Đa.

Trong nháy mắt, quân của Khang Tur lập tức chia làm ba phe, đồng thời đứng song song nhau.

Tur Đặc hướng Chiêm Mỗ Tur cười nói:

- Xem ra, hai huynh đệ Cách Nạp, Mã Đa của chúng ta đối với Khang Tur đại nhân thật trung thành và tận tâm, hay là đưa tiễn bọn họ đi phụng bồi Khang Tur đại nhân đi?

Chiêm Mỗ Tur mỉm cười gật đầu nói:

- Cũng đang có ý này.

Lời này vừa nói xong, hai trưởng quan đầu nhập vào Cách Nạp cùng Mã Đa, lập tức đâm ngang một kích, khiến cho Cách Nạp, Mã Đa cùng với mấy người trung thành với Khang Tur còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị giết chết ngay đương trường.

- Xin lỗi, thời đại này, kẻ không thức thời rất dễ chết a.

Tur Đặc cảm thán một câu, đưa tay vuốt mặt cho Cách Nạp, Mã Đa, hai người khi chết đi ánh mắt vẫn còn hiện đầy vẻ không thể tin liền khép lại.

Chiêm Mỗ Tur ở một bên cười lạnh nói:

- Không cần cảm xúc nữa, nói một chút chúng ta phân chia như thế nào đi.

- Ha ha, đương nhiên là mỗi người một nửa, nếu không người nhiều người ít cũng không tốt đâu.

Tur Đặc cũng nở nụ cười. Nguồn truyện: Y

Binh lính ở xa xa chứng kiến cấp trên của mình tàn sát lẫn nhau, vẫn sửng sốt như cũ.

Trong khi trưởng quan cao nhất Khang Tur bị bắt đi, lại gặp phải chuyện như vậy, bọn họ hoàn toàn mất đi năng lực phân biệt, cũng không biết chính mình phải làm sao.

Dưới sự thương thảo vừa hữu nghị vừa dè phòng giữa Tur Đặc và Chiêm Mỗ Tur, toàn bộ binh lực cùng tài vật vốn thuộc quân đoàn Khang Tur, bị chia cắt không còn chút gì, bất quá mọi chuyện cũng không tốt đẹp như bọn họ tưởng.

Sau khi Tạc Lạp mang đi một lượng lớn kim tệ thì còn lại hơn mười vạn kim tệ, đã bị Y Đạt lấy đi, chỉ còn lại mười mấy vạn đàm lương thực.

Tur Đặc mang đi hai vạn binh lính là tín đồ, mà Chiêm Mỗ Tur thì mang đi hơn một vạn binh lính khát vọng quyền lực và mù quáng, số còn lại thì tất cả đều mang theo binh khí rời khỏi quân đội, một lần nữa trở lại cuộc sống cường đạo gào thét núi rừng.

Những binh sĩ này tính cách cường đạo khó tiêu trừ, căn bản không để cho Chiêm Mỗ Tur cùng Tur Đặc có cơ hội phản ứng, cơ hồ ngay lúc tin tức Khang Tur bị bắt đem về thủ đô, liền lập tức bỏ chạy, khiến cho Chiêm Mỗ Tur cùng Tur Đặc có muốn bắt lại cũng không được.

Đến đây, kỳ tích mà quân đoàn Khang Tur lập nên liền chia năm xẻ bảy, trong đó sư đoàn thân binh tinh nhuệ, dưới sự thống lĩnh của Y Đạt, bị đại quân uy hiếp, hoàn toàn đầu phục vào quân của Cổ Lạp, thân phận nhị thiếu gia của Y Đạt chính thức được gia tộc Cổ Lạp thừa nhận, cũng thông báo ra toàn thiên hạ.

Mà Tur Đặc thì mang theo hai vạn binh lính là tín đồ, trở thành một quân đoàn mới thành lập của Thánh kỵ sĩ đoàn: Bộ binh quân đoàn, Tur Đặc trở thành Đại tướng quân Quân đoàn trưởng, nắm trong tay năm vạn binh lính tín đồ đã được chinh biên.

Trong ba người phản bội quân đoàn Khang Tur mà nói, không may mắn nhất, lại là Chiêm Mỗ Tur, vẫn chỉ là một Thiên tướng của phe Vương hậu mà thôi.

Về phần khu vực do quân đoàn Khang Tur mất thời gian hơn một năm trời không chế, lại một lần nữa lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Những binh lính rời khỏi quân đoàn Khang Tur, không có đầu nhập vào bất cứ một phe cánh phản nghịch nào, sau khi không còn bị ai cai quản không chế, lập tức khôi phục tính chất cường đạo, đem chính nơi mà trước kia mình bảo vệ, trở thành con mồi của mình.

Bất quá, thế lực này cũng hướng thế gian bày tỏ rõ sự khinh bỉ cùng cừu hận đối với công chúa, bọn họ cho rằng công chúa là một kẻ âm hiểm độc ác, căn bản không xứng đáng trở thành Vua của đất nước, đang vọng của công chúa liên tục tiếp rơi xuống đáy vực.

Sau khi tin tức truyền ra, các thế lực bên trong Khi Hồng Quốc đều vỗ tay vui mừng, riêng Ngã Lệ Ti thì mặt mày choáng váng.

- Tại sao có thể như vậy? Ta chỉ muốn để Khang Tur quay về giải thích một chút mà thôi! Tại sao lại trở nên như vậy?

Ngã Lệ Ti thần sắc lo âu, đi qua đi lại.

- Điện hạ, không phải ngài hạ lệnh áp giải Khang Tur đại nhân quay về thủ đô sao? Để Khang Tur đại nhân giải thích một chút sao? Lấy uy vọng của hân, hân là có thể chinh đồn quân đội như cũ mà.

Y Ti Na cẩn thận nhắc nhở nói, bởi vì bên ngoài đồn rằng Khang Tur đã bị công chúa dồn vào chỗ chết, cho nên nàng mới thử dò xét như thế.

- Muội còn không rõ mệnh lệnh ban đầu ta hạ thế nào sao? Ta căn bản không có nói muốn bắt bớ hân, hơn nữa sứ giả ta phải đi đến giờ cũng không quay trở lại, ta cũng không biết rốt cuộc bọn họ truyền mệnh lệnh như thế nào cả!

Ngã Lệ Ti khổ não nói.

Ngã Lệ Ti mặc dù hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Y Ti Na, cũng hiểu rõ vấn đề tại sao Y Ti Na không nói thẳng, chỉ là bây giờ Ngã Lệ Ti không thể đối với Y Ti Na cái gì cũng nói như trước nữa.

Có như vậy là bởi nguyên nhân: Thánh tử Chân Thần giáo Đa Nhĩ Mỗ, sau khi chinh biên bốn vạn binh lính thuộc quân đoàn Khang Tur, chẳng những không đem quân lính giao cho nàng, ngược lại tự tiến hành hợp nhất tín đồ, tạo thành một quân đoàn thống nhất có tới năm vạn người, cũng hoàn toàn tiếp nhận việc thủ thành và trị an của thủ đô.

Càng kỳ quái hơn chính là, Chân Thần giáo lấy biên chế tông giáo, hoàn toàn thay thế các khu hành chính nắm quyền không chế vương cung, khi nàng kháng nghị, thì lại lấy cớ là vì tín đồ!

Bây giờ, chính nàng chỉ có gần ba nghìn cấm vệ quân do Tạc Lạp thống lĩnh, nếu hạ lệnh rời vương cung đi sẽ ngay lập tức bị phé, có thể nói, Thánh kỵ sĩ đoàn so với Cổ Lạp lại càng hoàn toàn triệt tiêu mọi quyền lực của nàng.

Ngã Lệ Ti không phải kẻ dần, từ việc quân lính của Tạc Lạp dễ dàng bị tước vũ khí rồi biên chỉnh lại, quân đoàn Khang Tur dễ dàng bị chia năm xẻ bảy, thủ đô cứ như vậy bị người tiếp thu mọi mặt, Ngã Lệ Ti hiểu rõ trong những chuyện đó Chân Thần giáo đã phí không biết bao nhiêu khí lực rồi.

Nàng không nghĩ tới, Chân Thần giáo lại có thể có dã tâm lớn như thế, bản thân là thế lực tôn giáo, lại có thể cuốn vào cuộc tranh giành quyền lực của thế tục! Có lẽ, ngay từ lúc Giáo hoàng hướng phụ vương thỉnh cầu thành lập Thánh kỵ sĩ đoàn để bảo vệ cho giáo đình, cũng đã bắt đầu tiến hành cái kế hoạch này?

Mà Ngã Lệ Ti có ý nghĩ như vậy, đối với Y Ti Na bây giờ tuyệt đối là lòng mang oán hận.

Nàng không tin Y Ti Na thân là một Thánh nữ Chân Thần giáo, đối với kế hoạch của giáo đình lại hoàn toàn không biết gì cả, nếu nói Y Ti Na biết kế hoạch này, lại còn có thể đối mặt với chính mình giống như trước, sao không khiến Ngã Lệ Ti oán hận?

Hiện tại nàng đối với bất luận kẻ nào cũng cẩn thận đề phòng, nàng không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai một lần nữa, chỉ có thể lẳng lặng tích trữ lực lượng, chờ đợi thời cơ.

Về chuyện của Khang Tur? Xin lỗi, nàng bây giờ không có tâm tình đi quan tâm một người đã không còn quan trọng như vậy.

Hân huyền vai câu bằng mặt mà chẳng bằng lòng, Ngã Lệ Ti liền đuổi Y Ti Na đi, nàng chẳng còn muốn nói chuyện với một kẻ dối trá về bất cứ phương diện nào.

Nhưng lúc Ngã Lệ Ti tự hỏi làm thế nào để tích trữ lực lượng, lại khiến cho nàng hai mắt thất thần ngồi ngẩn ngơ nhìn tin tức cứ lục tục truyền vào.

Vương hậu dưới sự ủng hộ của hơn mười vạn quân đội dưới quyền, lấy ba trăm vạn kilômét vuông làm cơ sở, tự phong làm Khi Hồng Quốc nữ vương, Từ Tâm Quốc là nước đầu tiên phái sứ giả tới, thừa nhận địa vị của nàng.

Cổ Lạp cầm giữ mười vạn binh, lấy thành Duy Nhĩ Đặc làm trung tâm, trên một trăm vạn kilômét vuông làm địa bàn, tuyên bố tự phong làm Đại công tước, thoát ly khỏi Khi Hồng Quốc, thành lập Công quốc (DG: là một lãnh địa riêng do một Công tước làm chủ, hay một khu tự trị vậy).

Có hai tấm gương đi trước này, những tướng quân còn lại nắm giữ trọng binh, đều tách ra chiếm cứ một phương, không phải tự xưng làm vua thì cũng là tự lập thành Công quốc.

Còn về phần hơn trăm vạn kilômet vuông nơi biên giới chưa được thu phục, thì càng không cần phải nói, có ba bốn con mèo nhỏ, cũng có dũng khí nhảy ra xưng vương, tại nơi này căn bản là vua chúa nhiều như chuột.

Trong lúc nhất thời, Khi Hồng Quốc bị phân rã thành mười mấy chính quyền lớn nhỏ.

Mà khiến cho người ta cảm thấy châm chọc nhất chính là, người kế thừa vương thất duy nhất của Khi Hồng Quốc là Ngã Lệ Ti công chúa, vẫn như cũ duy trì danh hiệu công chúa, chẳng những không có xưng vương, lại càng không có bất cứ hành động khiến trách nào, điều này khiến cho dân chúng vốn không hiểu rõ sự tình thực sự thất vọng.

Đến giờ phút này, Khi Hồng Quốc công chúa hoàn toàn trở thành một nhân vật dường như không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đại nạn không chết.

Khang Tư rên rỉ một tiếng, mở mắt ra, sự vật đầu tiên đập vào mắt, chính là một căn nhà cỏ có chút thấp bé ở phía trước.

Ta còn sống?

Sau khi hiểu được điều này, Khang Tư bắt đầu thói quen kiểm tra thân thể của mình.

Từ chi đều bị vài bổ(1) bọc lại, có đoạn cây buộc kẹp hai bên, dựa vào mùi vị của cây thuốc bốc ra, Khang Tư có thể chắc chắn đó là cây thuốc chuyên chữa trị bong gân gãy xương.

Phát hiện toàn bộ trên người ngoại trừ cái cổ còn hoạt động được ra, toàn bộ bộ phận khác đều không thể nhúc nhích, Khang Tư không khỏi cười khổ, mặc dù sống sót nhưng tin tưởng từ chi đều bị gãy rồi?

Khang Tư biết bản thân mình tại sao lại bị thương.

Sau khi từ trên vách núi nhảy xuống, hắc phi thường không may bị cuồng phong(2) cuốn bay đi, khi rơi xuống mặt đất, nếu như không phải có rừng cây rậm rạp như tấm lưới đỡ lấy thân thể mình, sợ rằng mình đã sớm thịt nát xương tan.

Bất quá nếu như không phải mình phát hiện chuyện khác thường, ngay khi đụng vào cành cây, dùng cả tay lẫn chân bám vịn vào cành cây, giảm bớt lực độ rơi xuống, không thì chỉ sợ cũng chết ngay tại chỗ.

- Ông nội, cái tên mạng lớn kia tỉnh rồi.

Trước mắt Khang tư tối sầm lại, tiếp theo một tiếng trẻ con vang lên, Khang Tư đã từng đi qua rất nhiều địa phương, lập tức nghe ra đây là tiếng của Ai Tư Đặc đại lục.

Mặc dù cả phương tây ngôn ngữ cũng không khác nhau lắm, nhưng vẫn có chỗ khác biệt rõ ràng, người không trải qua học tập căn bản sẽ không nói được, cũng nghe không hiểu ngôn ngữ quốc gia khác.

- Không nên vô lễ như vậy, phải gọi là đại ca.

Một thanh âm có chút già nua nói.

Âm thanh trẻ con kia liền giải thích nói:

- Đại ca gì, ai biết hắc có phải đại thúc hay không? Hơn nữa hắc quả thật là tên mạng lớn mà, ngã từ một nơi cao như vậy xuống mà không chết, không phải mạng lớn thì là gì?

Theo thanh âm của hai người, một già một trẻ đi tới trước mặt Khang Tư.

Ông lão cũng ước chừng năm mươi sáu mươi tuổi, râu tóc cũng đã trắng toát, vẻ mặt phong sương khiến cho lão có vẻ già hơn, nhưng cánh tay rắn chắc cùng thân hình cao lớn, làm người ta thấy rõ khí lực trong thân thể lão không dưới những người tuổi trẻ.

Mặc trang phục rất đơn giản, trên người không có một chút màu sắc nào, áo được làm bằng vải bố đã cũ kỹ ngả màu vàng, phía dưới là một cái khố màu

đen làm bằng dây gai, dưới chân là một đôi giày đơn sơ chỉ dùng da thú với dây gai buộc chặt lại mà thành.

Còn đứa trẻ thì đang đưa tay quạt mũi, thân cao đến bên hông của ông lão, mặc một bộ trang phục mà ở giữa là dùng dây gai buộc lại, trên dưới là hai mảnh vải bố ngắn.

Đó là một nam hài tử chừng mười tuổi, nước da của nó toát ra một màu vàng nâu.

Là một loại màu sắc rất thường thấy.

- Người thanh niên, người thật đúng là mạng lớn, té xuống từ độ cao như vậy, lại có thể chỉ bị gãy chân gãy tay cộng thêm nội tạng bị thương một chút mà thôi, bất quá người yên tâm.

Ông lão còn chưa nói hết lời, tiểu hài tử(3) kia liền xen vào nói:

- Dưới bàn linh sở trường của ông nội ta, người có thể an tâm, không đến hai ba tháng, người có thể hoàn hảo như lúc ban đầu, tha hồ chạy nhảy! Phải biết rằng ông nội của ta không những là thợ săn giỏi nhất, mà còn là được sư(4) tốt nhất của rừng rậm Mạn Đặc Tư.

-Đừng có tự biên tự diễn.

Ông lão sau khi gõ nhẹ lên đầu tiểu hài tử một cái, mới nói với Khang Tư:

- Người thanh niên, người cứ an tâm dưỡng thương, giữ gìn tốt thân thể rồi mới nghĩ đến việc khác, được rồi, ta là An Khắc Lôi Luân Đặc, gọi ta là An Khắc đại gia là được, còn đây là...

Tiểu hài tử ưỡn ngực, ngẩng đầu ngữ khí kiêu ngạo cướp lời nói:

- Ta là Bi Nhĩ Lôi Luân Đặc, gọi ta là Bi Nhĩ là được rồi.

Khang Tư cố hết sức hé miệng ra, dùng ngôn ngữ Ai Tư Đặc chưa thực sự thuần thục nói:

- Ta gọi là Khang Tư.

- Khang Tư? Còn họ của người thì sao?

Bi Nhĩ về mặt tò mò hỏi.

Bất quá lời này vừa ra, đã bị An Khắc đánh vào đầu hấn, khiến hấn chạy sang một bên nấp phía sau, rồi lão mới hướng Khang Tư xin lỗi:

- Xin lỗi ngài, đứa trẻ này luôn thích khoe khoang dòng họ của nó, cũng không phải cố ý mạo phạm.

Khang Tư run run một chút khoe miệng, lộ ra một chút tươi cười nói:

- Không sao, ta vốn là một cô nhi, tên là do ta tự lấy. Cảm ơn ngài đã cứu ta.

An Khắc lão cười lắc đầu, còn chưa kịp nói gì, lại bị Bi Nhĩ đang ở bên cạnh không nhịn được tranh lần nói trước:

- Ôn cứu mạng người không cần để ý, ông nội ta thực ra cũng chỉ là nhấc tay nhấc chân một chút mà thôi, không có biện pháp a, ai kêu ông nội của ta là một người tốt bụng chuyên lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui chứ.

An Khắc lão đối với tính cách của cháu mình chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

- Dù thế nào, ta cũng phi thường cảm tạ ngài cứu giúp, tin rằng gia tộc của An Khắc đại gia nhất định là rất nổi danh trong quý tộc.

Khang Tư nói như vậy, là bởi vì trong ngôn ngữ các quốc gia tại phương tây, người xuất thân trong gia đình quý tộc mới có được dòng họ, bình dân căn bản không có khả năng có được dòng họ.

An Khắc lão cười khỏ nói:

- Đó là chuyện của nhiều năm về trước, bây giờ ta chỉ là một người thợ săn bình thường. Cái dòng họ Lôi luân đặc này, chỉ là một quá khứ vinh quang mà thôi.

Tốt lắm, nội tạng của người bị va đập, cũng không nên nói nhiều như vậy, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.

Lão nói xong liền mang theo đứa cháu rời đi.

- Khang Tư đại ca, đây là canh thịt hươu đó, đáng tiếc bây giờ anh không thể ăn thịt, nếu không anh có thể nếm thử mùi vị thịt nướng rồi.

Bi Nhĩ vừa bưng bát canh cho Khang Tư vừa nói.

Khang Tư mỉm cười uống canh, hẳn không có tiếp tục nói với Bì Nhĩ và An Khắc lời cảm kích gì nữa, chỉ là đem chuyện này lặng lẽ ghi nhớ trong lòng.

Đối với hai ân nhân này, Khang Tư biết, chính mình bất cứ lúc nào cũng có thể vì bọn họ mà nỗ lực bất kể tính mạng.

An Khắc lão đi tìm dược thảo cho mình, còn phải săn thú để duy trì cuộc sống cho cả ba người, mà Bì Nhĩ thì giúp mình thay thuốc, xoay người, rửa sạch thân thể, còn bón cho ăn.

Từ trong lời nói của Bì Nhĩ biết được, nơi này chỉ là nơi bọn họ tạm thời trú lại khi săn thú, thôn trang nơi họ thường ở cách nơi này trên một trăm km, vì hẳn, hai ông cháu đã hơn một tháng nay không có quay về thôn.

Cũng may bọn họ cũng chỉ có hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau, trong thôn không có thân nhân gì, hơn nữa hơn phân nửa thời gian cũng đều sống ở bên ngoài, Khang Tư mới không có áy náy như vậy.

Đối với cha mẹ Bì Nhĩ, từ trong lời nói của An Khắc lão Khang Tư tự biết được, bọn họ từ lúc Bì Nhĩ còn nhỏ đã qua đời rồi, còn cụ thể chết như thế nào lão không có nói rõ.

Khi An Khắc lão nói đến chuyện này, trong mắt toát ra thống khổ cùng cừ hận, Khang Tư biết chuyện không có đơn giản như vậy, bất quá hẳn không có hỏi.

Chính mình có thể báo đáp ông cháu họ, chính là đem tính mạng mình giao cho họ, vì bọn họ cho dù phải hy sinh tính mạng, Khang Tư tuyệt đối cũng không cau mày.

Bì Nhĩ không thể đi theo ông nội săn thú, không thể làm gì khác hơn là cùng Khang Tư nói chuyện phiếm, nó bởi vì Khang Tư đi qua nhiều địa phương như vậy mà kinh ngạc, đồng thời, Khang Tư cũng từ trong miệng Bì Nhĩ biết được mình đang ở phương nào.

Nơi này là rừng rậm Mạn Đặc Tư, cũng chính là rừng rậm mà mình đứng trên vách núi nhìn thấy.

Địa phương mình đang ở lúc này, cách sông Băng Hải hơn năm mươi dặm đường, nghe nói nơi Bì Nhĩ phát hiện mình cách địa phương này mười km. Thật kỳ quái, mình thế nào lại bay xa như vậy?

Mà trong lúc nói chuyện phiếm, Khang Tư cũng từ trong miệng Bì Nhĩ biết, rừng rậm Mạn Đặc Tư là một đại rừng rậm có diện tích vượt qua một trăm năm mươi vạn km vuông, hướng đông giáp với sông Băng Hải, phía tây giáp với Áo Đặc Mạn đế quốc, phía nam là Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do, còn phía bắc giáp với ba công quốc độc lập là Tả Nhĩ Đặc, Băng Diệu, Tuyết Phi.

Mặc dù tên mấy quốc gia Khang Tư có biết, nhưng phương vị cụ thể không biết chi tiết như Bì Nhĩ kể lại rõ như vậy, đối chiếu một chút phương vị mà Bì Nhĩ nói, vậy những bản đồ gián lược trước kia mình xem đều là vẽ bừa.

Mà bởi vì diện tích rừng rậm rất lớn, địa hình phức tạp, hơn nữa giáp với sông Băng Hải, cơ hồ khắp nơi đều là hang động, cho nên năm quốc gia lân cận rừng rậm, cũng để phòng tuyến hạn chế ở chung quanh phía ngoài rừng rậm.

Điều này cũng khiến rừng rậm Mạn Đặc Tư trở thành nơi dành cho đạo tặc, người trốn thuế, kẻ phạm tội giết người, chính trị gia thất bại và những người chạy trốn kẻ thù đến ẩn náu.

Theo ước đoán, sinh sống tại rừng rậm Mạn Đặc Tư có hơn mười vạn người, chia làm hơn một ngàn thôn, rải rộng trong rừng rậm. Một tiểu hải tử như Bì Nhĩ hiểu biết nhiều như vậy, đều là do An Khắc lão dạy.

Như vậy xem ra, An Khắc lão không phải một người bình thường rồi?

Người bình thường căn bản không biết phương vị cụ thể các quốc gia khác, thậm chí ngay cả bên cạnh quốc gia mình có quốc gia khác hay không cũng không rõ ràng lắm, chứ đừng nói đến chuyện biết có bao nhiêu người.

Hơn một tháng sau.

Lúc này, Khang Tư đã có thể xuống giường hoạt động.

Chứng kiến Khang Tư đang chậm rãi giãn gân giãn cốt, Bì Nhĩ không nhịn được mà đưa tay dụi dụi mắt, sau đó vẻ mặt khó tin nói với An Khắc lão:

- Ông nội, không phải ông nói Khang Tư đại ca ít nhất cũng phải hai tháng mới có thể đứng dậy sao? Như thế nào mới một tháng đã có thể xuống giường hoạt động rồi?

Khang Tư nghe nói như thế lập tức nói:

- Đều là nhờ dược thảo của An Khắc đại gia, nếu như không phải vậy, chỉ sợ anh muốn cử động cũng không có khả năng, đương nhiên, cũng nhờ công của Bì Nhĩ không ít, nếu không anh cho dù không bị chết đói, chắc cũng bị thổi mà chết.

Đối mặt với ân nhân cứu mạng đã chiếu cố mình hơn một tháng nay, Khang Tư không có khả năng còn bày ra vẻ mặt ít nói được, Khang Tư đã làm trưởng quan cao cấp hơn một năm, sớm biết mình phải làm thế nào để kéo gần tình cảm đôi bên.

- Hắc hắc, điều đó là đương nhiên, nghề thuốc của ông nội ta nổi tiếng cả rừng rậm Mạn Tư Đặc! Bì Nhĩ được khích lệ cuối cùng về mặt đắc ý nói, dường như toàn bộ công lao đều là của chính mình vậy.

Đối với việc Khang Tư khôi phục sức khỏe nhanh như vậy, An Khắc lão chỉ có thể cảm thán thân thể Khang Tư cường hãn, mà được đứa cháu Bì Nhĩ vỗ vông ngựa, lại càng làm cho lão thoải mái cười to.

- Khang Tư, dựa vào trạng thái của ngươi bây giờ, qua vài ngày nữa là có thể hành động bình thường. Sau khi khôi phục, ngươi có tính toán gì không? Có trở lại tổ quốc của mình báo thù không?

An Khắc lão ngồi ở cửa nhìn Khang Tư hoạt động thân thể, đột nhiên nói.

- Ngài đã nhìn ra?

Khang Tư quay đầu lại nhìn An Khắc lão cười nói.

- Quân phục trên người ngươi, mặc dù bị cành cây xé thành mảnh nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra là quân phục của trưởng quan cao cấp, hơn nữa trên người ngươi ngoại trừ vết thương do cành cây cắt phải ra, cũng không có vết thương mới do vũ khí như đao kiếm tên vên vên tạo nên, mà trên người lại trải rộng sẹo của những vết thương cũ, cho thấy ngươi không phải một người bỏ chạy trong khi chiến đấu, mà là một quân nhân không ngại sống chết, như vậy, một quân nhân không e sợ cái chết, tại sao phải làm chuyện nhảy xuống vực này, nguyên nhân có thể giấu một chút cũng biết.

An Khắc lão nói đến đây, trong mắt toát ra thần sắc thống khổ cùng căm hận.

- Oa! Đại ca là trưởng quan cao cấp?

Bì Nhĩ lập tức nhảy dựng lên hô, sau đó hần nhớ tới gì đó liền hướng An Khắc lão hỏi:

- Ông nội, là vì nguyên nhân gì vậy?

- Bộ hạ thân tín hoặc là bạn tốt đột nhiên phản bội. Không tìm hiểu rõ nguyên nhân, sao có thể chấp nhận chết một cách dễ dàng được?

Ngữ khí An Khắc lo lắng nói, cảm giác trầm trọng đó, khiến cho Bì Nhĩ lập tức ngậm miệng lại.

- Ta không có tổ quốc, hơn nữa ta cũng không có ý định trở về báo thù. Nguồn:

Khang Tư nhìn bầu trời thở dài

Quả thật hần không chuẩn bị trở về tìm Y Đạt báo thù.

Không biết tại sao, Khang Tư đối với hành vi phản bội của Y Đạt, cũng không có quá phẫn nộ, ngay cả phẫn nộ cũng không thể bùng lên.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ đối với Y Đạt có cảm tình, không nỡ giết chết hần?

Không đúng, nếu như lúc ấy không có cung kỵ binh gia nhập, chính mình đã chặt đầu hần rơi xuống rồi.

Nhưng là bây giờ chính mình căn bản không có dục vọng giết chết hần.

Hay là nói chính mình căn bản không cần thương tổn hần ?

Bất quá cho dù không cần, nhưng hai người An Tái Kháng bị mình liên lụy phải nhảy xuống vực, cũng không cần sao?

Khang Tư nhú mày.

Hần đã hỏi qua An Khắc lão, tại lúc cứu hần trong phạm vi hơn trăm dặm về bốn phía, cũng không có phát hiện hai thi thể khác, có lẽ là bị chìm vào trong sông Băng Hải rồi.

Xem ra thật sự phải đến kiếp sau mới được làm huynh đệ tiếp sao? Mặc dù mình cũng không thêm đề ý Y Đạt phản bội mình, nhưng vì báo thù cho người huynh đệ mới kết nghĩa An Tái Kháng, Khang Tư biết, mình phải đi tìm Y Đạt.

- Ừ, có khi cho dù biết đối phương là ai, nhưng có nhiều loại nguyên nhân lại khiến cho ngươi không thể xuống tay báo thù, điều đó ta hiểu.

An Khắc thần sắc trầm trọng gật đầu.

Khang Tư vừa nghe lời này, chỉ biết An Khắc lão hiểu lắm lời mình nói, bất quá hần cũng không giải thích.

Nhưng từ trong lời nói của An Khắc lão mà hần mơ hồ đoán được một ít chuyện cũ.

- Hơn nữa muốn báo thù cũng rất khó khăn, đừng nói ngươi không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn rời nơi này đi thuyền về nước, mà ngay cả

trở về được thì sao? Tin rằng tin tức người chết, đã truyền khắp quốc gia trước kia của người, đơn độc một mình người trở về, có thể cùng người cầm quyền thể trong tay chống lại sao?

An Khắc chứng kiến bộ dáng trầm tư của Khang Tư, không khỏi nhắc nhở.

Nghे nói như thế, Khang Tư sững sốt, tiếp theo không nói gì ngửa mặt nhìn bầu trời.

Đúng vậy, người không có một đồng dính túi như mình làm sao trở lại Khi Hồng Quốc đây?

Hơn nữa quân đội bây giờ sợ rằng đã bị Y Đạt tiếp thu, một người một ngựa như mình sao có thể lấy lại trọng binh vào tay, chưa kể sau lưng hẳn có phụ thân Cổ Lạp tướng quân chống đỡ thì báo thù Y Đạt thế nào?

- Đại ca, không bằng người tạm thời ở lại nơi này chờ đợi thời cơ đi?

Bi Nhĩ phát hiện hào khí không tốt, không khỏi sợ hãi đề nghị.

An Khắc cũng vừa cười vừa nói:

- Đúng vậy, không bằng đi theo ta săn thú mà sống đi?

Tính cách Khang Tư vốn gặp sao thì hay vậy, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

“Xin lỗi, hãy đợi một đoạn thời gian nữa đi nha.”

Hắn tại trong lòng hướng An Tái Kháng nói lời xin lỗi như vậy.

Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do, đây là một quốc gia do các thương nhân xây dựng lên và lãnh đạo.

Mà lãnh thổ của quốc gia này, lại là do những thành thị tự trị của những người cấp cao cùng với các bến tàu tạo thành, trong đó bến cảng lớn nhất Ai Tư Đặc đại lục: cảng Khôi Kiều, chính là thủ đô của Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do.

Bởi vì đó là một bến cảng mậu dịch buôn bán cả với phương đông và phương tây, cho nên hàng năm neo đậu ở bến cảng có tới trên một ngàn vạn chiếc thương thuyền.

Trên một chiếc thương thuyền trung bình, một nam thanh niên đang bận rộn quét dọn boong tàu.

Quét dọn được một nửa, nam thanh niên này không nhịn được nhảy dựng lên, chỉ vào một người đang nằm nghỉ ngơi ở trong góc quát:

- Lai Nhĩ Ôn Chí đáng chết! Nhìn thấy lão Đại của người vất vả như vậy cũng không giúp đỡ? Thật con mẹ nó đồ vong ơn phụ nghĩa!

Có thể xác định, người này chính là cái người bị lôi kéo nhảy xuống vực kia: An Tái Kháng.

Lai Nhĩ Ôn Chí ngoáy ngoáy lỗ tai nói:

- Lão Đại, không phải tiểu đệ vong ơn phụ nghĩa, mà là thuyền trưởng cố ý phân phó không được giúp người, nếu không sẽ xử phạt người gấp bội đó? Tin tưởng người cũng không muốn lau boong tàu trong một tuần lễ phải không?

- Mẹ kiếp! Quý hút máu đáng chết! Tưởng rằng cứu ta, là có thể đối xử với ta giống như nô lệ sao hả?

An Tái Kháng vừa lẩm bẩm, vừa ngồi xổm xuống chuẩn bị tiếp tục công việc, hẳn thật đúng là sợ bị người phạt một tuần lễ nữa a.

- Hắc hắc, lão Đại, đây là người tự rước lấy, ai kêu người ở trên thuyền đánh cuộc, hơn nữa lại còn không thắng được thuyền trưởng, không phạt người, thì phạt ai?

Lai Nhĩ Ôn Chí tiếp tục đá kích lão Đại của hắn.

- Đáng chết! Còn không phải tại tên hỗn đản nhà người! Rõ ràng không biết bơi, lại còn tranh lanh kéo ta nhảy xuống vực! Nếu như không phải vừa bơi vừa kéo theo người, ta khi nào cần quý hút máu kia cứu! Với kỹ thuật bơi lội của lão tử, đã sớm lên bờ Hát Lạt nổi tiếng rồi, còn ở nơi này làm cu li sao?

An Tái Kháng lại mở miệng mắng to.

- Vậy tại sao người không ném ta lại mà chạy hả? Lúc đó ta đang hôn mê mà.

Lai Nhĩ Ôn Chí ánh mắt chăm chú, nhìn An Tái Kháng nói.

- Ngủ giấc! Lão tử là người có thể ném huynh đệ của mình để chạy trốn sao? Chẳng muốn nói với người nữa, cũng không cần người giúp nữa, tên vong ơn phụ nghĩa!

An Tái Kháng đầu chưa hề ngẩng lên, cứ thuận miệng nói ra câu đó, còn người thì vẫn chuyên tâm làm việc, hoàn toàn không chú ý tới Lai Nhĩ Ôn Chí sau khi nghe nói như thế, sắc mặt rất nhanh thay đổi một chút.

Đột nhiên một người xuất hiện bên cạnh Lai Nhĩ Ôn Chí nói:

- Người có một lão Đại tốt đó.

Lai Nhĩ Ôn Chí quay đầu lại nhìn thuyền trưởng, chủ nhân của thương thuyền đặc ý cười nói:

- Đó là đương nhiên, Lai Nhĩ Ôn Chí ta nhận lão Đại thì sao có thể không tốt được?

- Đúng vậy, nếu như chính mình không có bản lĩnh làm lão Đại, như vậy thì nên theo một lão Đại tốt.

Thuyền trưởng cảm xúc nói.

Nếu như Khang Tư nhìn thấy người này, khẳng định sẽ lập tức hô to: - Quân nhu quan!

Thuyền trưởng nguyên lai chính là quân nhu quan chỗ liên đội ngày xưa tiểu binh Khang Tư đóng: Khuê Kỳ.

- Phải rồi, thuyền trưởng, nghe nói ngài cũng là người Khi Hồng Quốc? Tại sao lại chạy đến nơi này làm hải thương (5)?

Lai Nhĩ Ôn Chí tò mò hỏi thăm.

- Chưa từng có một lão Đại tốt, dưới tình huống trong nước đang hỗn loạn, cho nên chuẩn bị một chút tiền, chạy đến đây.

Khue Kỳ hơi hốt đem chuyện tình của mình nói một câu cho qua, rồi hỏi ngược lại:

- Các người dường như là quân chính quy phải không? Tại sao lại phải nhảy vực như thế? Ta đã hơn một năm không biết tin tức trong nước rồi, kể một chút nghe xem nào.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười khỏ nói:

- Nói ra ngài lại nghĩ là ta đang kể chuyện cổ tích, hơn một tháng trước, ta đi theo lão Đại lên vách núi phía trên sông Băng Hải để câu cá.

Nghe thế, Khuê Kỳ thần sắc cổ quái liếc mắt đánh giá Lai Nhĩ Ôn Chí một chút.

Lai Nhĩ Ôn Chí đương nhiên biết lão có ý tứ gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhún vai nói:

- Lão Đại muốn đi câu cá, ta là tiểu đệ có thể phản đối không? Kết quả là cá không câu được, ngược lại bị cuốn vào trong âm mưu của đội trưởng thân binh hãm hại cấp trên trực tiếp của hân, sau đó thế nào ngài nghĩ cũng biết, chúng ta không muốn chết, chỉ có thể lựa chọn nhảy xuống vực tìm một đường sống này thôi.

- Ô? Trong nước bây giờ lại dị thường vậy sao? Đội trưởng thân binh lại có thể mưu hại chủ tướng? Đại thúc ta đã mấy chục tuổi, cũng chưa từng nghe qua ở quốc gia nào có chuyện như vậy phát sinh.

Phải rồi, người cấp trên trực tiếp của người tên gọi là gì, không chừng ta cũng biết đấy? Phải biết rằng, ngày xưa ta cũng từng là một lão binh a.

Khue Kỳ tò mò hỏi.

- Ngài cũng từng đi lính? Hắc, thật không nghĩ tới, chút tiền mà ngài chuẩn bị, chỉ sợ là tham ô quân lương mà có phải không?

Lai Nhĩ Ôn Chí sau khi biết thân phận Khuê Kỳ là quân nhân, lập tức cảm giác quan hệ giữa hai bên thân mật thêm không ít, cũng dám cười trêu thuyền trưởng.

- Tham ô hay không tham ô cái gì, lúc ấy quốc vương cũng bị giết chết, tiện nghi cho địch nhân không bằng tiện nghi cho ta! Nói nhanh lên người cấp trên của người tên gọi là gì.

Khue Kỳ bắt mắt trừng mắt liếc nhìn Lai Nhĩ Ôn Chí một cái.

Vừa nghe quốc vương bị giết chết, Lai Nhĩ Ôn Chí lập tức biết là lúc nào, cho nên hân nói:

- Ô, ngài là từ khi đó chạy đi sao, vậy khẳng định ngài không biết được, cấp trên trực tiếp của ta là sau này mới xuất hiện.

- Ta thật tức chết, bảo người nói tên, người cứ ba hoa lời nhai làm gì? Có phải muốn ta phạt người cùng làm việc với lão Đại người hay không hả?

Khue Kỳ tức giận đến nổi thổi ria mép trừng mắt lên.

Lai Nhĩ Ôn Chí bắt đắc dĩ nói:

- Sợ ngại rồi, căng thẳng như vậy mà làm gì? Cấp trên trực tiếp của ta gọi là Khang Tur.

- Khang Tur? Khang Tur! Khuê Kỳ lập tức nhảy dựng lên hô lớn:

- Có phải hấn cứu công chúa hay không?

An Tái Kháng bị tiếng hô của Khuê Kỳ cũng liền chú ý tới bên này, nghe nói như thế lập tức đáp lời:

- Chính đại ca của ta cứu công chúa, cho nên mới được phong làm Phó tướng Lữ đoàn trưởng, đi tới biên cảnh thu phục quốc thổ. Ngươi biết đại ca của ta?

-Biết! Biết chứ! Đại ca ngươi?

Khuê Kỳ hồ nghi liếc mắt nhìn An Tái Kháng một cái.

Chứng kiến ánh mắt hoài nghi đó, An Tái Kháng lập tức giậm chân nói:

- Ngươi không tin? Chính mệnh đại ca đáp ứng cùng ta kết nghĩa làm huynh đệ, Lai Nhĩ Ôn Chí ngươi nói xem có đúng không?

Thấy bộ dáng kích động của An Tái Kháng, Lai Nhĩ Ôn Chí vội vàng gạt đầu, hấn phi thường rõ ràng tình nghĩa của An Tái Kháng đối với người đại ca mới nhận Khang Tur này.

An Tái Kháng sau khi được cứu lên , lập tức quay xuống hướng Khuê Kỳ thỉnh cầu tiến hành tìm kiếm trên mặt biển, Khuê Kỳ chấp nhận thiệt hại, đáp ứng yêu cầu của An Tái Kháng, nếu như không phải như thế, hai người bọn An Tái Kháng sẽ không ngoan ngoãn ở trên thuyền lao động khổ công như vậy.

Kết quả tìm hai ngày, ngay cả một bóng người cũng không thấy, kết quả có thể tưởng tượng ra.

Lai Nhĩ Ôn Chí biết An Tái Kháng rất lấy làm vinh quang bản thân trở thành huynh đệ của Khang Tur, lúc hành động tìm kiếm kết thúc, An Tái Kháng đã thề với trời, nhất định phải chặt đầu Y Đạt xuống, để an ủi linh hồn Khang Tur ở trên trời.

Khuê Kỳ không có đề ý về kích động của An Tái Kháng, mà lại thờ dài, cảm xúc nói:

- Khang Tur còn sống à? Không nghĩ tới hấn lại trở thành Phó tướng, bất quá tại sao công chúa lại phái một Phó tướng Lữ đoàn trưởng đi thu phục quốc thổ?

Vừa nói, Khuê Kỳ vừa nhíu mày.

- Hắc hắc, đừng thấy chức vụ của đại ca ta mới là Phó tướng Lữ đoàn trưởng, nhưng binh sĩ thù hạ của hấn có tới mười vạn người, trong đó còn có hai vạn kỵ binh, quân quyền và chính quyền khi thu phục quốc thổ cũng đều nằm trong tay đại ca ta, quyền lực so với Đại tướng quân đoàn trưởng có khi còn lớn hơn.

An Tái Kháng về mặt tự đắc nói, bất quá hấn rất nhanh tò mò hỏi:

- Thuyền trưởng, ngài còn chưa nói tại sao lại biết đại ca của ta!

- Mười vạn binh lực? Lợi hại vậy sao!

Khuê Kỳ cảm thán mà lắc đầu, tiếp theo ngay lúc An Tái Kháng dây dưa hỏi, liền đem chuyện tình làm thế nào mà quen biết Khang Tur kể lại một lần.

Sau khi kể xong, hấn lại cảm thán nói:

- Chờ tháng sau đưa các ngươi trở về, giúp ta hỏi thăm Khang Tur một chút.

An Tái Kháng lắc đầu nói nhỏ:

- Chúng ta trở về không được.

- Tại sao?

Đột nhiên Khuê Kỳ chợt tỉnh ngộ, lập tức kích động hô lớn:

- Sao! Khang Tur chính là cấp trên trực tiếp của các ngươi! Bị chính đội trưởng thân binh của mình mưu hại cũng chính là Khang Tur?

- Y Đạt đáng chết! Lão tử nhất định phải giết ngươi báo thù cho đại ca! Cho dù không thể chính tay giết ngươi, cũng sẽ thuê sát thủ tới giết chết ngươi!

An Tái Kháng đột nhiên hướng phía biển rộng điên cuồng gào thét.

Tới lúc Lai Nhĩ Ôn Chí nói cho Khuê Kỳ biết sự thật, cả người sùng sốt một lúc lâu, sau đó mới thờ dài, đi tới bên người An Tái Kháng:

- Thuê sát thủ phải có tiền, bắt quá ta cho rằng, để sát thủ giết chết kẻ vong ơn phụ nghĩa đó thì không đủ hết hạn, tốt nhất là thuê lính đánh thuê tiêu diệt thế lực của hắn, cuối cùng khi hắn chỉ còn hai bàn tay trắng mới giết chết hắn! Nhưng để làm được điều này phải có thật nhiều tiền. Ngươi có tiền không?

Lão vỗ vỗ bả vai An Tái Kháng.

An Tái Kháng sùng sờ một chút, cắn răng nói:

- Ta bây giờ mặc dù không có tiền, nhưng ta tin tưởng ta nhất định có thể buôn bán kiếm đủ tiền để thuê đoàn lính đánh thuê, tiêu diệt cả nhà Y Đạt!

Lai Nhĩ Ôn Chí lập tức kích động nói:

- Lão Đại, vô luận ngươi làm gì ta cũng ủng hộ ngươi!

- Dừng nghiệp bằng hai bàn tay trắng rất khó khăn, nhận ta làm nghĩa phụ, ta liền giao sản nghiệp của ta cho ngươi quản lý.

Khuê Kỳ đột nhiên nói ra điều này khiến cho An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí choáng váng.

Cho đến lúc Lai Nhĩ Ôn Chí lấy khuỷu tay huých mạch vào tay An Tái Kháng, mới làm hắn tỉnh lại, mà An Tái Kháng tỉnh lại rồi, ánh mắt cổ quái đánh giá Khuê Kỳ:

- Ách, nghĩa phụ của ta? Nghe nói ngài mới ba mươi bốn mươi tuổi a?

- Mặc dù nghe thì giống như là nịnh bợ ta phải không, nhưng...

Khuê Kỳ nói đến đây, đột nhiên rống lớn nói:

- Lão tử nếu như mười tuổi kết hôn, giờ này cũng có thể có cháu một tuổi! Sao lại không sinh ra một nam tử như ngươi? Có nhận hay không? Không nhận thì thôi!

Lão vừa nói xong đã xoay người định rời đi.

An Tái Kháng lập tức lao tới ôm lấy bắp đùi Khuê Kỳ hô:

- Nhận! Ta nhận! Tham kiến nghĩa phụ đại nhân!

Mà Lai Nhĩ Ôn Chí cũng nhân cơ hội hành đại lễ ra mắt:

- Tham kiến bá phụ, chúc mừng bá phụ!

- Tốt! Tốt lắm! Đứng lên cả đi, ha ha ha, lão tử cũng xem như có con rồi! Ha ha!

Khuê Kỳ không khỏi thoải mái cười ha hả.

(*)

(1): hay vài gai, được dệt bằng dây gai.

(2): gió lốc, gió lớn (chắc các bạn cũng hiểu).

(3): đứa trẻ, trẻ em

(4): Thầy thuốc

(5): người buôn bán trên sông, biển.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mạn Đà La đạo tặc đoàn (1).

Sau khi Khang Tur có thể đi lại bình thường, An Khắc dẫn hắn trở về ở lại trong thôn trang.

Người trong thôn trang đối với việc nhiều thêm một thôn dân cũng không thèm để ý, tại rừng rậm Mạn Đặc Tur, dân cư từ lâu vốn đã ít, căn bản không có ai đi quân.

Mà Bì Nhĩ lập tức đi tìm những đứa bạn cùng chơi trước kia, khoe khoang kiến thức mình biết được từ lời kể của Khang Tur.

Rất nhanh một đứa bạn liền hướng Bì Nhĩ nói lời dị nghị:

- Cái người ở nhà ngươi sao có thể lợi hại như vậy? Ta không tin !

- Hừ! Đó là người không biết! Ông nội của ta nói , cho dù có ba người thanh niên như anh ấy, cũng không phải đối thủ của Khang Tur đại ca! Biết lợi hại bao nhiêu chưa?

Bì Nhĩ khinh thường nói .

- Phóng đại! Nhìn bộ dáng gầy yếu của hắn kia, sợ rằng ngay cả ta cũng đánh không lại!

Một đứa trẻ to lớn, vừa biểu hiện cơ bắp của mình, vừa nói.

- Hừ! Khang Tur đại ca bị trọng thương vừa mới khỏi, chờ anh ấy bình phục hoàn toàn, người căn bản không đủ để nhìn!

Bì Nhĩ vẫn là khinh thường đã kích thích đám bạn.

- Thật vậy không? Ta không tin , trừ khi hắn có thể một mình đi săn thú , hơn nữa săn được một con mồi thật lớn ta mới tin.

Đám bạn đã nhìn thấy bộ dáng gầy yếu của Khang Tur như vậy, cũng không tin lời Bì Nhĩ nói.

- Hắc, ta không thèm phóng đại, chờ Khang Tur đại ca bình phục hẳn, các người sẽ biết lợi hại!

Bì Nhĩ cũng chẳng muốn cùng đám bạn tranh chấp nữa, liền nói những lời này kết thúc cuộc cãi vã.

Bì Nhĩ chạy vội về nhà.

Nó vừa định mở miệng nói, chợt nghe An Khắc lão nói với Khang Tur:

- Khang Tur, vết thương trên cánh tay ngươi mặc dù tốt rồi, nhưng nội tạng của ngươi đã bị tổn thương, sẽ không có khôi phục nhanh như vậy, trong khoảng thời gian khôi phục bình thường này, ngươi không nên tham dự vào việc săn thú, tạm thời ở nhà đợi là được rồi, nếu không đi chứng lưu lại sau này, có thể liên lụy cả đời ngươi.

Nghe nói như thế, Bì Nhĩ không dám hỏi lúc nào Khang Tur có thể đi săn thú nữa.

Chỉ là buồn bực cũng theo đó mà đến.

An Khắc đi săn thú, còn Khang Tur là một nam thanh niên lại ở nhà làm việc nhà?

Điều này tuyệt đối khiến cho mọi người trong thôn đều xem thường Khang Tur, hơn nữa, đám bạn Bì Nhĩ lại càng cười nhạo Bì Nhĩ thôi phồng với bốc phét.

Khang Tur mặc dù không thèm để ý, nhưng Bì Nhĩ lại ghen một bụng tức khí.

Bởi vì đám bạn chẳng những cười nhạo mình , lại còn không thèm chơi đùa với mình nữa, nó biết không thể bức bách Khang Tur còn chưa có khôi phục, nên mình không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn tức giận chờ Khang Tur khôi phục.

Sau khi đợi được Khang Tur hoàn toàn bình phục, Bì Nhĩ lập tức thúc dục Khang Tur đi săn thú, trong lòng chuẩn bị sẽ chỉ định một con mồi thật lớn để khi trở về cho thôn dân nơi này nhìn một chút.

Cũng không lâu sau.

- Oa! Khang Tur đại ca , thì ra anh thật sự lợi hại như vậy ! Con heo rừng này phải vài trăm cân, lại có thể thoát cái đã bị anh giết chết, phải biết là da nó dày không sợ cung tên ! Vậy mà cũng bị anh giết chết, để xem mấy tên kia có còn dám nói ta thôi phồng nữa hay không !

Bì Nhĩ vẻ mặt vừa khiếp sợ, vừa kích động nhìn con heo rừng lớn như một tòa núi nhỏ trước mặt, có cái nanh to thật kinh khủng.

Nghe nói như thế, Khang Tur cười cười không có đáp lời, bắt đầu sửa sang lại con heo rừng lớn kia.

Khang Tur dùng khảm đao An Khắc đưa, chặt xuống hai cành cây to, mỗi nhánh dài ba thước, sau đó dùng dây gai buộc lại thành một cái cang, sau đó đặt con heo rừng buộc chặt lên trên một đầu cang, hai tay nắm một đầu, vác cái đầu cang không có heo rừng lên vai, rồi kéo con heo rừng đi.

Ở địa phương này ngay cả xe đẩy tay cũng không có, đây chính là phương pháp dùng ít sức nhất, nếu như vác cả con heo mà mang về, đoạn đường mười mấy km, hẳn là sẽ chết vì mệt a.

Bì Nhĩ đi theo một bên lúc chạy trước lúc chạy sau, vừa khen ngợi Khang Tư lợi hại, vừa ảo tưởng lúc trở về ánh mắt đám bạn nhìn mình sẽ như thế nào, dù sao cũng rất hưng phấn đến nỗi nó liên tục hoa tay múa chân.

Mới đi được một km, Bì Nhĩ giống như là con kiến ở trên miệng nồi nôi nóng bất an, Khang Tư biết rõ nó muốn cái gì, cũng không lên tiếng phá nó, chỉ bình tĩnh chuyển tâm đi con đường của mình.

Lại đi được một km nữa, Bì Nhĩ cuối cùng không nhịn được mà nói:

- Khang Tư đại ca, anh có biết đường trở về không?

- Đi qua một lần anh sẽ không quên.

Khang Tư rất nhẹ nhàng nói.

Đây không phải là hấn muốn khoe khoang, để đi qua con đường nào một lần, trừ khi xuất hiện biến hóa thật lớn, nếu không Khang Tư tuyệt đối sẽ không quên.

- Thật sao? Vậy tốt quá! Ta định đi về trước, Khang Tư đại ca anh xem...

Bì Nhĩ có chút không tự chủ nói.

Chính mình dẫn Khang Tư đại ca đi, nhưng lại để cho anh ấy trở về một mình, nói như thế nào thì cũng không được.

Nhưng nó lại không nhịn được muốn sớm một chút khoe khoang trước mặt đám bạn.

- Được rồi, em có thể đi về trước, đứng rồi, đừng quên, trước tiên cắt đuôi con heo mang theo về. Khang Tư cười nói.

- A, phải rồi, miễn cho bọn họ còn nói ta thôi phồng!

Bì Nhĩ lập tức hưng phấn cắt cái đuôi heo thật lớn kia xuống, sau đó vẫy tay tạm biệt Khang Tư rồi chạy đi.

- Cẩn thận một chút!

Khang Tư nhìn bóng lưng Bì Nhĩ hô to.

- Yên tâm! Nơi này cũng như là vườn sau nhà em thôi!

Bì Nhĩ thuận miệng đáp, mới chút xíu thời gian đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Khang Tư chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục kéo theo con heo rừng lên đường.

Hắn rất yên tâm.

Cũng như Bì Nhĩ nói, nơi này giống như là vườn sau của nhà nó vậy, người đầu tiên phát hiện tung tích của heo rừng này chính là Bì Nhĩ chứ ai, cho dù gặp phải con mồi lớn nào, tin rằng Bì Nhĩ cũng có thể né tránh.

Mất đi thanh âm nói không ngừng của Bì Nhĩ, bốn phía thoáng cái trở lại yên tĩnh, một cảm giác cô độc lúc này đột nhiên hiện lên trong lòng Khang Tư.

Vốn loại cảm giác cô độc này, sẽ khiến cho người ta hoang mang lúng túng, nhưng không biết tại sao, Khang Tư lại thích hưởng thụ cảm giác như vậy.

Khang Tư tinh thần buồn lòng, đánh giá cảnh sắc bốn phía mang một chút tư vị mùa thu.

Từ sau khi trở thành trưởng quan, đã không còn có một cảm giác như vậy nữa?

Cảm giác thật thoải mái.

Cái gì cũng không cần phải nghĩ đến, cũng không cần làm cái gì, không có bất cứ gánh nặng nào, không có bất cứ trách nhiệm nào, có thể ung dung tự tại...

Có lẽ làm một thợ săn sống đến hết cuộc đời như thế này, cũng là một lựa chọn không tệ?

Giờ phút này Khang Tư không nghĩ đến Ngã Lệ Ti công chúa, không nghĩ đến Y Ti Na Đại thần quan, không nghĩ đến người huynh đệ mới kết nghĩa đã mất đi, càng không nghĩ đến đám người Tạc Lạp, Y Đạt, hoàn toàn đem thể xác và tinh thần của mình, tĩnh lặng trong cảnh sắc rừng xanh mang theo chút ánh vàng này.

Cứ như vậy, Khang Tư một mình ung dung tự tại, đi hết đoạn đường mười mấy km, bóng dáng thôn trang đã hiện lên xa xa.

Khang Tư đang chuẩn bị đổi vai cho khỏi tê mỏi, đột nhiên chấn động, ngưng mắt liếc nhìn thôn trang một chút, tiếp theo lập tức ném con heo rừng xuống, rút khảm đao ra, hướng thôn trang chạy nhanh tới.

Bầu trời thôn trang một mảnh khói đen!

Chỉ có số lượng lớn phòng ở bị cháy mới có thể như vậy!

Khang Tư tiến vào tới thôn trang, chứng kiến một màn trước mắt này, hai mắt muốn rời ra.

Những thôn dân đang sống vui vẻ giờ đang nằm trong vũng máu, những thôn nữ đều không ngoại lệ, tất cả đều không mảnh vải che thân, sau khi bị làm nhục rồi mới bị giết chết!

Trong tay thôn dân cũng có nắm vũ khí, xem ra địch nhân rất cường đại rồi, căn bản không có phát huy tác dụng.

Tất cả các phòng ốc đều bị đốt, cháy thành tro tàn, từ tình huống phòng ốc bị cháy mà nói, địch nhân đã đi xa.

- Không xong! Bì Nhĩ! Bì Nhĩ!

Khang Tư vừa lo lắng hô to, vừa nhắm phía nơi mình ở chạy lại.

Căn nhà gỗ mà hắn ở lại hơn một tháng, đã biến thành một đồng than đen, mà chứng kiến thân ảnh đang nằm trên khoảng đất trống trước căn phòng, Khang Tư lập tức cả người chấn động, tiếp theo toàn thân run rẩy, đi tới trước mặt người đó.

An Khắc lão một nửa nằm trên mặt đất, một nửa dựa vào hòn đá chống đỡ thân thể, ôm lấy Bì Nhĩ bị một mũi tên xuyên qua ngực thò cả đầu mũi nhọn ra, cũng đã mất đi hơi thở, hướng Khang Tư nở một nụ cười rất khó coi

- Ngươi đã trở về...

Trong tay Bì Nhĩ, vẫn còn nắm cái đuôi heo.

Khang Tư cố gắng triển hiện trên mặt mình một vẻ tươi cười, chỉ là, hắn cười so với khóc còn khó coi hơn.

- Ta đã trở về... Nguồn:

Hắn biết An Khắc không cứu được nữa, bởi vì hai chân của lão nằm ở bên cửa nhà kia, máu tươi đã nhiễm hồng cả khoảng đất trống.

Khang Tư quỳ xuống trên mặt đất, nhẹ nhàng từ trong tay An Khắc tiếp nhận thân thể Bì Nhĩ, lúc này mới phát hiện An Khắc bị đâm thủng cả bụng, ruột cũng lộ cả ra ngoài.

Cắn răng lộ ra vẻ mỉm cười, Khang Tư nhẹ nhàng hỏi:

- Là ai làm?

- Ta sẽ không nói cho ngươi, bởi vì ngươi không thể chống lại bọn họ, ta không muốn ngươi đi chịu chết.

An Khắc cố hết sức lắc đầu, chứng kiến Khang Tư muốn nói cái gì, lão đưa tay ngăn lại:

- Hãy nghe ta nói, ta có một thỉnh cầu, hy vọng ngươi có thể đáp ứng.

Khang Tư lập tức trả lời:

- Ta đáp ứng.

Hắn biết đây là nguyện vọng cuối cùng của An Khắc, cho nên hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp đáp ứng rồi.

An Khắc cố hết sức chỉ chỉ hai chân cách đó không xa:

- Chỗ có vết sẹo ở bắp chân phải của ta, rạch vết sẹo ra, đem vật bên trong lấy ra đây.

Chứng kiến Khang Tư có chút chần chừ, lão lại nói lần nữa:

- Nhanh... Ta không có thời gian nữa...

Khang Tư lập tức đi tới, rạch bắp chân An Khắc ra, lấy ra một vật kim loại so với tiền xu thì nhỏ hơn một chút.

Dùng quần áo lau sạch hết vết máu rồi mới giao cho An Khắc, Khang Tư phát hiện đó là một huy chương quý tộc.

Lấy màu đỏ làm nền, viền chung quanh giống như dây mây màu trắng, ở giữa có một đóa hoa hồng màu đen.

Huy chương không biết được chế tạo từ vật liệu gì, hơn nữa công tượng chế tạo cũng là cao thủ, không chỉ làm cho ba loại màu sắc tươi đẹp dị thường trông như thực, mà công nghệ chế tạo phi thường tinh xảo, người không có kiến thức cũng biết đó là một bảo vật.

An Khắc lão sau khi sờ huy chương một chút rồi nói:

- Hồng đề bạch mạn hắc mân côi (*), chính là huy chương của gia tộc Lôi Luân Đặc chúng ta, lưu truyền cũng đã trăm năm rồi a.

Nói đến đây, trên mặt An Khắc lão toát ra thần sắc hồi tưởng.

Khang Tư biết đây chính là những lời di ngôn của An Khắc lão, cho nên đem những lời An Khắc lão nói ghi nhớ kỹ trong lòng.

- Một đời Lôi Luân Đặc gia tộc cho tới lượt Bì Nhĩ, cũng chỉ có một mình nó, mà bây giờ nó lại vừa...

An Khắc nói đến đây, không khỏi rơi lệ mà nhìn thi thể Bì Nhĩ, tay hắn run rẩy hướng khuôn mặt Bì Nhĩ muốn vuốt ve, nhưng lão đã mất một lượng lớn máu, căn bản không thể làm được điều ấy.

Khang Tư không biết an ủi An Khắc lão thế nào, lập tức ôm lấy thi thể Bì Nhĩ đưa đến trước mặt An Khắc lão. Vuốt ve khuôn mặt Bì Nhĩ để an ủi, An Khắc một lần nữa có được sức lực, tinh thần đột nhiên trở nên kích động, lão cao giọng nói:

- Khang Tư, ta hy vọng người có thể trở thành nghĩa tử của ta, tiếp nhận dòng họ của ta và miếng huy chương này, nhờ người duy trì dòng họ Lôi Luân Đặc này, được không?

Về mặt lão khao khát nhìn Khang Tư.

- Vâng, Khang Tư Lôi Luân Đặc, bá kiến ông nội. (DG: Nguyên văn là “gia gia đại nhân” nghĩa là ông nội nuôi)

Khang Tư không có do dự, lập tức hai tay tiếp nhận tấm huy chương, hai gối quỳ xuống, dập đầu hướng An Khắc gia gia hành lễ.

Khang Tư vốn nguyện ý đem cả tánh mạng giao cho ân nhân của mình, thì sao có thể cự tuyệt yêu cầu này của An Khắc lão chứ?

- Tốt lắm, như vậy gia tộc Lôi Luân Đặc có thể tiếp tục được duy trì rồi, Khang Tư, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho ba Đại Công quốc biết người có được miếng huy chương này, tốt nhất không nên đến ba Đại công quốc!

Còn về dòng họ, người có thể yên tâm sử dụng, đợi đến lúc người có được lực lượng cường đại, ta, ta hy vọng, người...

Thanh âm càng lúc càng nhỏ, An Khắc lão đột nhiên hai mắt nhìn thẳng lên bầu trời.

Hai tròng mắt của lão, không bao giờ chuyển động nữa.

“Ông nội yên tâm, cháu nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của người!”

Khang Tư không khóc một tiếng chỉ yên lặng thề ở trong lòng.

Từ trong lời nói của An Khắc gia gia, Khang Tư biết, ba Đại công quốc khẳng định chính là cừ địch của gia tộc Lôi Luân Đặc, thậm chí thâm thù kịch tại thôn trang này, cũng có thể liên quan đến ba Đại công quốc cũng nên.

Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa truyền đến.

(*): Đã miêu tả ở ngay trên: nền đỏ, viền trắng, hoa hồng đen - ở đây là tên gọi của tấm huy chương nên mình để nguyên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Mạn Đà La đạo tặc đoàn (2).

Khang Tư lập tức cầm đao đứng dậy đề phòng, chỉ trong nháy mắt, mấy tên cung kỵ binh mặc đồng phục màu đen bó sát người, đã xuất hiện trước mặt, hơn nữa còn kéo dây cung nhắm ngay vào Khang Tư.

Chứng kiến đám cung kỵ binh đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc cùng trang bị thống nhất, đặc biệt chứng kiến vị trí trên cánh tay quân phục màu đen

của đám cung kỵ binh, có một huy hiệu quân hàm khác với Khi Hồng Quốc, Khang Tư không khỏi nghĩ thầm: “Khó trách thôn dân phản kháng không có bất cứ hiệu quả gì, thì ra địch nhân là quân chính quy!”

Khang Tư hiểu lầm đám cung kỵ binh này chính là hung thủ tạo nên tám thảm kịch kia, cho nên hai mắt đã đỏ bừng chuẩn bị chém giết, Khang Tư đã trải qua trăm trận, còn không có để mấy cung kỵ binh ở trong mắt. Bất quá rất nhanh khiến cho Khang Tư mồ hôi lạnh chảy ra, trong nháy mắt khi Khang Tư đang giờ đao chuẩn bị công kích mấy cung kỵ binh xuất hiện lúc này, bốn phía chạy nhanh tới gần trăm kỵ binh mặc cùng một loại trang phục như vậy, trong đó trừ mười mấy tên cung kỵ binh ra, tất cả những tên khác đều là thương hoặc kiếm khinh kỵ binh.

Gần trăm kỵ binh vây chặt Khang Tư vào giữa, cầm vũ khí đều chỉ ngay người Khang Tư.

Khang Tư chưa từng biết sợ hãi, lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Hắn biết chính mình căn bản không thể từ trong bao vây của gần trăm tên kỵ binh thoát đi!

Khiến cho hắn sợ hãi, cũng không phải cái chết, mà là sợ hãi chính mình căn bản không thể hoàn thành di nguyện của An Khắc gia gia!

Với Khang Tư tính mạng mình có nguy hiểm hay không, căn bản không quan trọng, quan trọng là hắn sợ mình không thể hoàn thành yêu cầu kia của ông nội, cũng chính là ân nhân của mình.

Duy trì dòng họ Lôi Luân Đặc!

Khang Tư cũng không phải người thúc thủ đợi trời.

Nếu đã không có hy vọng sống, vậy thì chém giết một trận cho sướng đi!

Khang Tư hạ quyết định, vung khảm đao lên, quét mắt liếc nhìn kỵ sĩ vây quanh hắn một cái, bắt đầu chuẩn bị công kích.

Mà đám kỵ sĩ này bị sát khí cùng động tác của Khang Tư khiến cho càng hoảng sợ, nếu như không trải qua huấn luyện nghiêm khắc, sợ rằng đã buông tay bắn tên rồi.

Ngay lúc khẩn trương này, một tiếng uy nghiêm vang dội xé gió đi tới:

- Chờ một chút, nói với hắn thân phận cùng lý do của chúng ta, đồng thời hỏi rõ thân phận hắn, không được giết nhầm người vô tội.

- Tuân lệnh!

Một tên kỵ binh có quân hàm khác với những kỵ binh khác, nghiêng người hướng về phía sau thì lễ, sau đó lập tức bước lên trước một bước, hướng Khang Tư hô:

- Chúng ta là đội thân vệ của Áo Đặc Mạn đế quốc Nguyên soái, đang trên đường đuổi giết Mạn Đà La đạo tặc đoàn, xin mời nói ra thân phận của người.

Nghe nói như thế, Khang Tư lập tức rõ ràng chính mình hiểu lầm, trước tiên hạ tay xuống, đương nhiên, khảm đao vẫn nắm trong tay, sau đó không kiêu không sợ, lập tức đáp:

- Ta là Khang Tư Lôi Luân Đặc, là thôn dân ở đây.

Mặc dù Khang Tư có động tác hủy bỏ địch ý, khiến cho hào khí khẩn trương có chút hòa hoãn lại, nhưng các kỵ binh cũng giống như Khang Tư, cũng không có hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, vũ khí vẫn là như có như không hướng vào Khang Tư.

Trưởng quan kia sau khi nghe được danh tính của Khang Tư, chân mày cau lại.

Người này xuất thân là quý tộc đây.

Bất quá nơi này có rất nhiều quý tộc nghèo túng như vậy, hơn nữa có phải quý tộc hay không cũng lấy một dòng họ để dùng, thật giả, cũng khó phân biệt.

- Có gì chứng minh không?

Khang Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hai người kia là ông nội và em trai của ta, phải rồi, cách cửa thôn về hướng bắc hơn năm trăm bước, có một con heo rừng ta mới săn được. Trừ những thứ đó ra không còn gì để chứng minh.

Trưởng quan kia cũng không hy vọng Khang Tư có thể đưa ra cái gì để chứng minh.

Người sống trong rừng rậm phần lớn sử dụng tên giả, căn bản không có khả năng tra ra thân phận thật, cho nên khi trưởng quan nghe được hai thì thể một già một trẻ trên mặt đất là thân nhân của hắn, còn có chút hoài nghi, bất quá nghe được có con mồi mới săn, liền có chút hưng phấn.

Nếu như thực sự có con mồi, vậy cũng chứng minh Khang Tù không có nói láo, là thôn dân nơi này, còn nếu như không có, vậy hẳn chính là mật thám của đạo tặc đoàn, nếu đúng vậy phải giết chết ngay tại chỗ!

Nghĩ vậy, trưởng quan lập tức phát tay, ra lệnh mấy kỵ binh đi kiểm tra.

Rất nhanh, kỵ binh đã trở về, hơn nữa còn mang về con heo rừng rất lớn mà Khang Tù mới săn lúc trước.

Chứng kiến con heo rừng bị buộc chặt, lại mất đi cái đuôi, cũng chính là cái đuôi đang nằm trong tay Bì Nhĩ, các kỵ binh đang đề phòng được trưởng quan hạ lệnh, cuối cùng thở ra một hơi, thu hồi vũ khí.

Các kỵ binh sau khi phái ra một bộ phận đề phòng, những người khác thì xuống ngựa bắt đầu an táng thôn dân.

Sau khi an táng xong An Khắc gia gia cùng Bì Nhĩ, Khang Tù được trưởng quan vừa hỏi lúc nãy, đưa đến trước mặt một người trung niên.

Người trung niên cũng mặc một bộ quân phục màu đen bó sát người như vậy, quân hàm ở trên cánh tay áo là một miếng ngân tệ khá lớn, có viền màu vàng lá cây bao quanh hình một con chim ưng màu vàng.

Trưởng quan cúi chào nói:

- Nguyên soái đại nhân, đây là thôn dân đã giết chết con heo rừng kia.

Khang Tù thất kinh.

Mặc dù không hiểu nhiều lắm về Áo Đặc Mạn đế quốc, nhưng hẳn biết, Áo Đặc Mạn đế quốc là siêu cường quốc số một số hai trên hai khối đại lục này.

Khi Hồng quốc mà so sánh với Áo Đặc Mạn đế quốc, quả thực giống như là đứa trẻ con so khí lực với binh lính tinh nhuệ vậy.

Mà Áo Đặc Mạn đế quốc cũng là một trong nhiều quốc gia trên hai khối đại lục, Đức Vua không phải người duy nhất đảm nhiệm chức vụ Nguyên soái của đất nước, có thể nói, người trung niên trước mặt này, chính là người đứng đầu quân đội của Áo Đặc Mạn đế quốc.

Người trung niên này, có tóc đen mắt đen giống như Khang Tù, dung mạo mặc dù bình thường, nhưng từ ánh mắt, từ cái giọng tay nhắc chân, cũng tự nhiên toát ra một cỗ khí thế uy nghiêm.

Nguyên soái vừa nhìn thấy Khang Tù, lập tức ánh mắt sáng ngời, trải qua kiếp sống quân đội hơn mười năm, khiến hẳn có thể dễ dàng nhìn một lần biết được thân phận người khác.

- Người từng tham gia quân đội? Hơn nữa địa vị không thấp?

Thân vệ bên cạnh Nguyên soái nghe nói như thế, lập tức đưa tay đặt trên chuôi đao, cảnh giác nhìn kỹ Khang Tù.

Khang Tù cũng biết người từng tham gia quân đội lại còn trải qua huấn luyện nghiêm khắc, rất dễ bị người khác nhìn ra thân phận, nhưng hẳn không rõ, Nguyên soái làm thế nào lại nhìn ra mình địa vị không thấp?

Không có tự hỏi nhiều, Khang Tù trực tiếp đáp:

- Đúng vậy, Nguyên soái đại nhân, ta...tại hạ từng là Phó tướng đảm nhiệm chức vụ Lữ đoàn trưởng sư đoàn đệ nhất thuộc quân đoàn đệ nhất của Khi Hồng Quốc.

- Phó tướng Lữ đoàn trưởng sư đoàn đệ nhất? Người năm nay bao nhiêu tuổi?

Nguyên soái có chút động dung hỏi.

Mặc dù Khi Hồng Quốc trong mắt Nguyên soái, là một quốc gia nhỏ bé đáng thương, nhưng cái danh hiệu “đệ nhất” này, bất luận ở trong quân đội của quốc gia nào đều có địa vị cao quý.

Những thân vệ ở đây cũng có chút kinh ngạc nhìn Khang Tù, bọn họ không có hoài nghi Khang Tù nói lung tung, dù sao chuyện như vậy chỉ hỏi thăm một chút là biết thật giả.

Mình đã lấy ngày mình tòng quân, trở thành sinh nhật lần thứ mười tám của mình, đến giờ đã qua hơn năm năm.

- Hai mươi ba tuổi, Nguyên soái đại nhân.

Khang Tù trả lời.

- Hai mươi ba tuổi trở thành thống lĩnh năm ngàn tinh binh, quả không tệ. Bất quá bản Soái cảm giác được với khí độ của người, ít nhất cũng có thể là một sư đoàn trưởng.

Lời này của Nguyên soái vừa ra, tất cả ánh mắt các thân vệ nhìn Khang Tư đều thay đổi, trở thành hâm mộ, đổ kị, giật mình các loại thần sắc lần lượt thay đổi cùng một lúc.

Trong ánh mắt bọn họ không có hoài nghi.

Bởi vì điều đó do chính miệng Nguyên soái nói ra.

- Nguyên soái đại nhân quá khen. Nguồn truyện: Y

Khang Tư chỉ có thể trả lời như vậy.

Chẳng lẽ lại nói cho Nguyên soái này biết, chính mình từng thống lĩnh hai quân đoàn mười vạn binh lực?

Nguyên soái hướng Khang Tư nháy nháy mắt, cười nói:

- Ha ha, phiên hiệu trong quân đội của bốn quốc cùng Khi Hồng Quốc, mặc dù xưng hô giống nhau, nhưng biên chế các tầng lại khác, người giải thích cho hần một chút.

Tên trưởng quan kia nhận được lệnh đầu tiên là cúi người nhận lệnh, rồi mới hướng Khang Tư nói: - Biên chế của đế quốc là biên chế năm năm, hơn nữa không có loại biên chế đoàn đội. Năm người thành một ngũ, năm ngũ thành một tiểu đội, năm tiểu đội cộng với một ngũ hậu cần thành trung đội.

Cứ tương tự nâng lên như vậy, cao hơn có đại đội, liên đội, lữ đoàn, sư đoàn, quân đoàn, lên nữa chính là tập đoàn quân do chính Nguyên soái đại nhân thống lĩnh, cũng chính là tất cả quân đội của đế quốc.

Tính sơ sơ thì một sư đoàn có tới tám đến chín vạn người (DG: ngũ-tiểu đội-trung đội-đại đội-liên đội-lữ đoàn-sư đoàn=57 + 3125 quân hậu cần = hơn 8vạn), Khang Tư lập tức choáng váng, hần khiếp sợ biên chế của Áo Đặc Mạn đế quốc thật khổng lồ!

Một sư đoàn đã bằng với hai quân đoàn của Khi Hồng Quốc.

Không biết Áo Đặc Mạn đế quốc có bao nhiêu sư đoàn?

Đoán được ý nghĩ của Khang Tư, Nguyên soái cười nói:

- Giới thiệu cho hần một chút, nước ta có bao nhiêu quân đoàn, cùng với kết cấu các Trưởng quan của nước ta.

Trưởng quan kia mặc dù nghi hoặc tại sao Nguyên soái đại nhân lại giới thiệu chi tiết tình hình binh lực của nước mình cho một thôn dân như thế, nhưng vẫn tuân lệnh nói:

- Rõ! Nước ta tổng cộng có hai mươi quân đoàn.

Vừa nghe lời này, Khang Tư choáng váng, hai mươi quân đoàn? Mỗi quân đoàn có hơn bốn mươi vạn người, như vậy chính là tám trăm vạn binh lực, lại đều là quân chính quy!

Nếu cộng cả quân dự bị cùng dân quân, thì tổng binh lực của Khi Hồng Quốc, thậm trí ngay cả so với số lẻ của người ta cũng kém hơn!

- Nguyên soái là Thống soái cao nhất của quân đội, quản lý Thống soái bộ, Thống soái bộ do ba bộ tạo thành là tham mưu bộ, hiến binh bộ, hậu cần bộ, mỗi bộ đều tự có thủ trưởng đơn vị riêng.

Trưởng quan của quân đoàn gồm có Quân đoàn trưởng, phó quân đoàn trưởng, trưởng tham mưu tác chiến của quân đoàn, quân đoàn hậu cần trưởng, quân đoàn hiến binh trưởng, từ quân đoàn đến liên đội biên chế trưởng quan đều như vậy, chỉ là xưng hô trưởng quan thì theo phiên hiệu quân đội mà xưng hô.

Ví dụ như liên đội hậu cần trưởng, liên đội tham mưu trưởng, Biên chế Đại đội trở xuống hủy bỏ chức vụ phó quan cùng hiến binh trưởng, trung đội trở xuống hủy bỏ chức vụ hậu cần trưởng.

Nghe được những điều này chính là cơ mật trong biên chế quân đội, Khang Tư đột nhiên phát hiện có chút không thích hợp:

- Không biết Nguyên soái đại nhân cho tại hạ biết tình báo cơ mật này, có dụng ý gì?

Nguyên soái cười nói:

- Bốn Soái không biết tại sao người vứt bỏ chức vụ trong quân đội Khi Hồng Quốc đi tới nơi này, cũng không muốn đi truy cứu nguyên nhân, bốn Soái chỉ muốn mời người gia nhập quân đội đế quốc. Bốn Soái tin vào nhân lực của mình, người tuyệt đối là một quân nhân kiệt xuất.

- Ta...

Khang Tư thật vất vả mới có được tự do, căn bản không nghĩ sẽ mất đi tự do nhanh như vậy, định mở miệng từ chối, mới nói được một chữ, đã bị

Nguyên soái cắt đứt:

- Suy nghĩ một chút rồi hãy quyết định. Tin rằng ngươi đã biết, hủy diệt thôn trang này, giết chết thân nhân của ngươi, chính là Mạn Đà La đạo tặc đoàn.

Nghe nói như thế, ánh mắt Khang Tur đột nhiên trở nên ác liệt.

Mới vừa lúc hai bên thông báo thân phận lẫn nhau, hẳn cũng đã đoán ra hung thủ tạo nên tám thảm kịch này, chắc chắn là Mạn Đà La đạo tặc đoàn kia.

Bây giờ được phúc đáp chính xác, rõ ràng cừu nhân của mình là ai, sát khí nồng đậm lập tức từ trên người Khang Tur tán phát ra.

Khang Tur lần đầu tiên mất không chế, không hề giữ lại sát khí hung hãn do chính mình phát ra!

Trước kia ở trên chiến trường, Khang Tur cũng là vì tự bảo vệ mình mà giờ vũ khí lên, khi đó là một loại tâm tình bất đắc dĩ, trừ bất đắc dĩ ra, trong lòng cũng không có hận thù.

Bây giờ, vì thân nhân báo thù mà giờ vũ khí lên, tâm tình hẳn muốn nhanh chóng báo thù, nên bị cừu hận chiếm cứ toàn bộ.

Bởi vậy, có thể biết sát khí của Khang Tur bây giờ kinh người thế nào!

Những thân vệ cảm nhận được luồng sát khí trên người Khang Tur, lập tức vội vàng rút vũ khí ra, bất quá lại bị Nguyên soái đưa tay ngăn lại.

Ánh mắt Nguyên soái đang thường thức nhìn Khang Tur.

Cần phải chém giết bao nhiêu địch nhân, mới có thể có được sát khí như vậy!

Mà làm cho người ta vui mừng lẫn sợ hãi chính là, người thanh niên trước mắt này cũng không có bởi vì giết chóc quá nhiều, mà bị mùi máu tanh mê hoặc, mùi trên người hẳn, sạch sẽ tựa như ánh nắng chiếu trên đám mây trắng trong không trung.

Nguyên soái căn bản không để ý sát khí trên người Khang Tur, vẫn ung dung nói tiếp:

- Ngươi biết Mạn Đà La đạo tặc đoàn đi về phía nào không? Ngươi biết tình hình binh lực của Mạn Đà La đạo tặc đoàn không? Chuyện gì ngươi cũng không biết, ngươi làm thế nào báo thù cho người thân?

Nghe nói như thế, sát khí trên người Khang Tur lập tức biến mất, hẳn hiểu những lời này của Nguyên soái là có ý gì, lập tức quỳ xuống:

- Thuộc hạ tham kiến Nguyên soái đại nhân.

Trong lúc đứng giữa tự do và báo thù, Khang Tur không chút do dự lựa chọn báo thù.

Nguyên soái lập tức nở nụ cười:

- Tốt! Bồn Soái hoan nghênh ngươi gia nhập quân đội đế quốc, chỉ bất quá chế độ quân hàm của quân đội đế quốc phi thường nghiêm cẩn, chính bồn soái cũng không thể tùy ý làm bừa.

Mặc dù ngươi từng đảm nhiệm chức vụ Phó tướng Lữ đoàn trưởng Khi Hồng Quốc, nhưng Khi Hồng Quốc cùng đế quốc không phải quan hệ minh hữu, chức vụ cùng lý lịch của ngươi đế quốc không thể thừa nhận, cho nên chỉ có thể ủy khuất ngươi khởi đầu bằng thân phận binh nhì.

- Rõ, binh nhì Khang Tur Lôi Luân Đặc, tham kiến Nguyên soái đại nhân.

Khang Tur hành lễ một lần nữa, hẳn căn bản không quan tâm chức vụ cao hay thấp, chỉ cần có thể tiêu diệt Mạn Đà La đạo tặc đoàn, báo thù cho người thân là được.

Mà thần thái không có chuyện gì của Khang Tur, ở trong mắt Nguyên soái, lại càng cho rằng Khang Tur là một quân nhân kiệt xuất, thắng không kiêu, bại không nản, rất có tiền đồ.

Trong lúc Khang Tur được người dẫn đi thay đổi quân phục, vị trưởng quan giải thích cho Khang Tur lúc này, nghi hoặc hỏi Nguyên soái:

- Nguyên soái đại nhân, vào lúc này thu nạp một người như vậy, có thể hay không...

Nguyên soái biết ý tứ vị trưởng quan, cười nói:

- Yên tâm, hẳn tuyệt đối không phải mật thám của đạo tặc, cái loại cừu hận đối với đạo tặc này, không có khả năng giả vờ.

- Rõ, thuộc hạ quá lo lắng, chỉ là Nguyên soái đại nhân, nếu như Khang Tur hẳn thật sự đảm nhiệm chức vụ Phó tướng Lữ đoàn trưởng, khởi đầu bằng binh nhì như vậy, có thể tài lớn lại dùng vào việc nhỏ hay không?

Trưởng quan này biết Khang Tur được Nguyên soái ưu ái, cho nên nhân cơ hội bán chút ân tình cho Khang Tur.

Hơn nữa, điều này hẳn cũng là thiệt tình nói.

Nội tâm hẳn cũng cho rằng Khang Tur là một quân nhân kiệt xuất.

- Ha ha, mặc kệ có năng lực gì, cũng là một người mới, nếu như một người mới đột nhiên có được địa vị, trên dưới sẽ có ý kiến, như vậy cũng không phải bồi dưỡng nhân tài, mà là hủy diệt nhân tài.

Nếu như hẳn có bản lĩnh thật sự, dựa theo tiêu chuẩn quân công của đế quốc như vậy, hẳn có thể dễ dàng được thăng chức, những người khác sẽ trừ bội phục ra, căn bản không có ý kiến gì nữa, nếu như vậy mà vẫn còn có ý kiến, đó chính là lòng dạ hẹp hòi.

- Rõ, thuộc hạ xin lĩnh giáo.

Trưởng quan phi thường hiểu đồng thời gật đầu.

Chuyện như vậy cũng đã thấy nhiều, hơn nữa đặt mình vào vị trí người khác, nếu Khang Tur vừa nhập ngũ mà quân hàm liền cao hơn so với mình, vậy chính mình cũng sẽ lạnh nhạt đối với hẳn, thậm trí có cơ hội còn có thể giật chân hẳn lại.

Ngay cả chính mình cũng vậy, càng không cần phải nói người khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Quân đội Áo Đặc Mạn.

Khang Tur thay bộ quân phục màu đen, trên cánh tay cũng có một huy hiệu kim loại cong cong, đó là quân hàm binh nhì, cũng chính là dấu hiệu tân binh.

Lá cờ hình tam giác có nền màu đen, ba mặt có viền vàng, ở giữa là một ngân ung đang giương cánh được bao quanh bởi những chiếc lá màu đỏ, mà nơi ngay sát cột cờ chính là ký hiệu của phiên hiệu binh đoàn.

Đó là cờ quân đội (quân kỳ) của Áo Đặc Mạn đế quốc.

Lúc nhận vũ khí chính thức, đồng thời Khang Tur cũng nhận được một con chiến mã.

Khi lên ngựa, động tác gọn gàng của Khang Tur, khiến cho các thân vệ của Nguyên soái lại càng xác nhận thân phận trưởng quan trước kia của Khang Tur.

Trừ binh lính ở trong binh đoàn kỵ binh hoặc thân binh ra, các binh lính bình thường khác căn bản không có cơ hội tiếp xúc với ngựa, càng không cần phải nói tới luyện tập cưỡi ngựa.

Tại sao khẳng định hẳn là trưởng quan ư? Đó là bởi vì khí chất hiện tại của Khang Tur, cũng không giống như binh lính, nếu như đổi quân hàm thành một cái có lá màu bạc bao quanh con ngân ung, sợ rằng bọn họ sẽ nghĩ Khang Tur chính là một thiếu tướng.

Sau khi đội thân vệ của Nguyên soái nghỉ ngơi và hồi phục một chút, liền bắt đầu xuất phát truy kích Mạn Đà La đạo tặc đoàn.

Trong khi hành quân, Khang Tur mới phát hiện, đội thân vệ đi theo Nguyên soái có tới hơn ba nghìn người, căn bản không phải vài trăm người như lúc này.

Trên đường đi, Khang Tur từ trong miệng những thân vệ đi bên cạnh, biết được không ít tin tức.

Nguyên soái tên là Tà Đặc Lạp Lai Nhân Cấp Đặc.

Khi nghe đến dòng họ này, Khang Tur liền cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì dòng họ của hoàng tộc Áo Đặc Mạn đế quốc chính là Lai Nhĩ Cấp Đặc, cẩn thận hỏi lại, mới biết được Nguyên soái có huyết thống hoàng tộc của Áo Đặc Mạn đế quốc, đây là một dòng họ tách ra từ hoàng gia mấy trăm năm trước.

Mặc dù trên danh nghĩa không có quan hệ nào cùng hoàng gia, nhưng huyết mạch là giống nhau, điều này phải chăng chính là lý do vì sao Nguyên soái có thể ngồi trên vị trí Áo Đặc Mạn đế quốc Nguyên soái an ổn như thế? Khang Tur liền nghĩ.

Lần này, Nguyên soái lại tự mình thống lĩnh quân đội tiêu diệt Mạn Đà La đạo tặc đoàn, chủ yếu là do hai tháng trước, Mạn Đà La đạo tặc đoàn ăn phải tim hùng (gấu) gan báo, cướp giết một thôn ở biên giới Áo Đặc Mạn, mà đúng lúc đó Nguyên soái đang dẫn theo thân vệ đi kiểm tra biên giới, kết quả khiến Nguyên soái tức giận liền đích thân xuất động.

Chuyện này có thể khiến cho Nguyên soái đi vào chỗ nguy hiểm hay không?

Chưa nói tới luôn theo sát bên người Nguyên soái, vượt qua một Liên đội thân vệ, mà hơn một dặm phía sau, còn có một lữ đoàn thân vệ rỗng rảnh đi theo, nhân số lên tới hơn một vạn người.

Như vậy làm sao có thể xảy ra vấn đề gì?

Khang Tư nghe được có chút ngơ ngẩn hỏi một câu:

- Nguyên soái đại nhân có thể chỉ huy bao nhiêu thân vệ?
- Tôi đa một sư đoàn.

Thân vệ có chút đặc ý nói, hơn nữa tò mò hỏi thăm:

- Khi Hồng Quốc không có Nguyên soái, vậy Đại tướng quân Quân đoàn trưởng có thể mang theo bao nhiêu thân vệ?
- Hai trăm người.

Nghe được lời này của Khang Tư khiến cho đám thân vệ choáng váng.

- Nhân vật lớn thứ hai trong quân đội, lại mới chỉ có hai trăm thân vệ? Nhân số đó, ngay cả một Thượng tá cũng không bằng!

Dưới tiếng cười của các thân vệ, Khang Tư cũng hiểu rõ chế độ quân hàm của Áo Đặc Mạn đế quốc.

- Nói cho người nha, Áo Đặc Mạn đế quốc chúng ta quân hàm và quân chức (chức vụ trong quân đội) tách biệt nhau, không giống như Khi Hồng Quốc các người, đi giới hạn số lượng thân binh của Trưởng quan.

Áo Đặc Mạn đế quốc chúng ta thì quân hàm áp dụng với toàn bộ quân chế (quy định trong quân đội), vô luận người là mã phu hay là binh sĩ hậu cần, đều có quân hàm, chỉ là khác binh chủng mà thôi.

Quân hàm thấp nhất là binh nhì, cũng được gọi là tân binh, giống như người bây giờ vậy. Không có cò thì phân biệt các nhóm binh như thế nào? Hãy nhìn ngực trái người, nơi đó có thêu phiên hiệu binh đoàn của người.

Thậm trí trên chiến trường làm sao tìm được binh đoàn của người? Người là một binh sĩ thì không cần lo, người chỉ cần theo trưởng ngũ của người là được, hẳn lại theo tiểu đội trưởng, tiểu đội trưởng lại theo trung đội trưởng, cứ như vậy thôi.

Nếu trong hỗn chiến người thất lạc Trưởng quan của mình thì lúc đó làm thế nào? Người hãy chạy đến dưới quân kỳ, chờ đợi trưởng quan dưới quân kỳ chỉ dẫn, sẽ cho người gia nhập sự chỉ huy của một trưởng quan có quân hàm cao hơn người, còn nếu như không có người nào quân hàm cao hơn người, cũng không nhìn thấy quân kỳ, lúc đó người sẽ trở thành trưởng quan có quyền thu gom binh sĩ.

Sau khi trở thành binh nhì nếu muốn thăng cấp, trừ đạt được công huân ra, thì cũng chỉ có làm lính một năm, hoặc là tham gia một lần chiến đấu, thì sẽ tự động thăng chức thành binh nhất. Không cần nhìn, thân vệ chúng ta không có ai là binh nhất, toàn bộ đều là sĩ quan trở lên!.

Bất quá tin rằng không bao lâu nữa, người sẽ biết quân hàm binh nhất thôi, chính là huy hiệu bằng kim loại có hai vạch gãy đó, ha ha. Hiện tại truy kích đạo phi cũng xem như là một lần chiến đấu đi, không quản người có giết được địch nhân hay không, dù sao tuyệt đối có thể trở thành binh nhất.

Sau khi trở thành binh nhất nếu như không có công huân, vậy chỉ có ở trong quân đội ba năm, hoặc tham gia chiến đấu năm lần, mới có thể được thăng lên hàm Hạ sĩ. Quân hàm hạ sĩ là một huy hiệu kim loại có một vạch gãy, trên mặt còn có một ngân ung.

Trên hạ sĩ, là huy hiệu trung sĩ có hai vạch gãy và một con ngân ung, nếu không có công huân, thì cần phải phục vụ quân đội bốn năm hoặc tham gia mười trận chiến mới có thể thăng chức.

Tiếp lên chính là huy hiệu thượng sĩ với ba vạch gãy và một ngân ung, nếu không có công huân, phải phục vụ trong quân đội năm năm hoặc tham gia mười lăm trận chiến mới được thăng chức.

Người nhìn xem, quân hàm của ta là thượng sĩ, có đẹp không?

Tầng sĩ quan chúng ta đây, hạ sĩ chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ trưởng ngũ, nhưng trung sĩ cùng thượng sĩ đều có thể đảm nhiệm chức vụ tiểu đội trưởng, bất quá đáng tiếc, thân vệ Nguyên soái chúng ta, trừ người ra, thấp nhất đều là thượng sĩ, cho nên chúng ta chỉ có thể làm tiểu binh.

Bất quá khi chúng ta đi tới các đơn vị thấp hơn, cũng uy phong rồi, trong quân chế Áo Đặc Mạn đế quốc quy định, quân chức giống nhau, quân hàm thấp phải phục tùng quân hàm cao (DG: cùng là tiểu binh thì đội thượng sĩ này hẳn là oai phong hơn rồi hi hi).

Ừ, trưởng quan trên cấp sĩ chính là cấp Ủy, phân biệt có ba cấp là Thiếu úy, trung úy, thượng úy. Nhớ kỹ nha, trưởng quan từ thượng sĩ trở lên, nếu như không có công huân, vậy vĩnh viễn không được thăng chức.

Nói cách khác, nếu như người vẫn không có lập được chiến công nào, cho dù người tham gia một trăm trận quyết đấu, phục vụ trong quân đội một trăm

năm, thì cao nhất người chỉ là thượng sĩ cho đến khi xuất ngũ. Trong đó chức vụ trung đội trưởng, có thể do Thiếu úy hoặc trung úy đảm nhiệm, nhưng chức vụ đại đội trưởng thì chỉ có thể do thượng úy cùng thiếu tá đảm nhiệm.

Không nên so sánh với chúng ta, chúng ta là thân vệ Nguyên soái! Mỗi trường ngũ đều có quân hàm Thiếu úy thân vệ Nguyên soái....Người có vẻ mặt “thì ra thế” như vậy làm gì? Quân hàm của chúng ta đều là một đao một thương mà có, căn bản không phải đi cửa sau!

Trên hàm Úy chính là hàm tá, phân biệt gồm bốn cấp là Thiếu tá, trung tá, thượng tá, đại tá, trên hàm tá chính là hàm tướng, cũng gồm bốn cấp là thiếu tướng, trung tướng, thượng tướng, đại tướng. Bốn cấp tướng này, nói cho người, quân hàm tướng không giống các quân hàm thường, chỉ dùng những lá cây nền màu bạc vây quanh một ngân ung! Phải rồi, cũng không khác lắm so với quân hàm của Nguyên soái, chỉ không phải màu vàng thôi.

Khang Tư thần phục bởi vì quân chế của Áo Đặc Mạn để quốc nghiêm khắc cẩn thận, đột nhiên hỏi thân vệ một vấn đề.

- Nói cho người biết, Khang Tư, phân phối quân thân vệ của đế quốc chúng ta, không theo quân chức mà theo quân hàm, sĩ quan từ Thiếu úy trở lên mới có tư cách có được thân vệ. Thân vệ của sĩ quan cấp úy đều gọi là cần vụ binh, bọn họ không phụ trách bảo vệ, mà là chuyên phụ trách phục vụ cuộc sống hàng ngày, giống như phó quan sinh hoạt vậy.

Sĩ quan cấp tá mới tính là bắt đầu có được hộ vệ bảo vệ an toàn. Thân vệ của sĩ quan cấp bậc Tướng, đều do đế quốc bỏ tiền ra giúp người nuôi dưỡng, cấp trên căn bản không có quyền chỉ huy tư binh, không chỉ như thế, mà nhân số còn không ngừng tăng lên. Cho nên trong quân đội thường nói, Đại tá là một bức tường, khi nhảy qua rồi, lập tức giống như rồng bay hổ gầm, tùy ý bay nhảy!

Nghe nói như thế, Khang Tư không nhịn được một lần nữa hỏi:

- Không phải đã nói thân vệ Nguyên soái nhân số là năm trăm người sao, chỉ có đức vua đảm nhiệm Nguyên soái, nhân số thân vệ mới không hạn chế sao? Sao bây giờ lại nói Đại tá cũng có hơn năm trăm người hộ vệ?

Câu hỏi của Khang Tư lại khiến cho đám thân vệ cười lớn, một thân vệ nói:

- Ta hiểu rồi, thì ra nhận thức của người về Áo Đặc Mạn để quốc chúng ta, là tìm hiểu từ các quốc gia khác.

Nói cho người biết, năm trăm thân vệ Nguyên soái mà người nói này chính là những người do quốc gia nắm giữ, chỉ trợ giúp tiền cho số người đó, mới phải giới hạn số lượng thân vệ ít như vậy, giống như địch nhân của đế quốc chúng ta là Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do mới là hỗn đản nhất, thân vệ Nguyên soái quốc gia bọn họ, lại là do Nguyên soái tự chịu trách nhiệm chiêu mộ, hơn nữa cũng tự phụ trách lương bổng.

Lần trước Nguyên soái của Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do đến đế quốc chúng ta thăm hỏi, số người dẫn theo thật keo kiệt, nếu như không phải hoàng đế bệ hạ cùng Nguyên soái đại nhân hạ xuống nghiêm lệnh, sợ rằng các quý tộc ở thủ đô đã quyền tiền cấp cho Nguyên soái đó. Không cần nói các quý tộc này, ngay cả ta lần đầu chứng kiến bộ dáng hân đáng thương như vậy, cũng thiếu chút nữa không nhịn được móc ra miếng kim tệ ném cho hắn rồi!

Nghe thế các thân vệ lập tức cười ha ha.

- Ô? Nếu Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do là địch nhân của đế quốc, tại sao Nguyên soái của bọn họ còn có thể đến thăm? Không sợ chúng ta mưu hại hắn sao?

Khang Tư tò mò hỏi.

- Hắc hắc, người không hổ là người đến từ một nước nhỏ, lại có thể âm hiểm như vậy. Bất quá ta rất kỳ quái, chẳng lẽ Khi Hồng Quốc không có điều lệ quý tộc miễn tử sao?

Một thân vệ hỏi.

Khang Tư gật đầu:

- Có chứ, trước kia khi tác chiến gặp phải quý tộc, chỉ có thể giao cho cấp trên giải quyết. Bất quá từ lúc quốc vương Khi Hồng Quốc bị thống lĩnh cấm vệ quân giết chết, còn xử tử hầu hết bộ phận quý tộc, điều lệ quý tộc miễn tử liền biến mất.

- Trời! Thân vệ phản bội chủ tướng cũng không dám nghĩ tới rồi, lại còn mưu hại chủ tướng! Quả nhiên chỉ có tại quốc gia hẻo lánh lạc hậu dã man, mới có thể có chuyện như vậy phát sinh a!

Các thân vệ kinh hô cảm thán, khiến cho Khang Tư không nói gì.

Dựa theo chủ ý của hắn nói, hắn quan tâm làm gì quý tộc hay không quý tộc, chỉ cần là địch nhân thì giết chết, nào có chú ý nhiều như vậy?

Không nghĩ tới tại nơi này, loại ý nghĩ đó lại khiến người khác khó tin như thế.

Phải chăng chính vì ý nghĩ như vậy, là duyên cớ khiến cho mình đối với hành vi phản bội của Y Đạt, không để ý đến sao?

- Hắc, đế quốc chúng ta không thể là một đất nước dã man như vậy, những lúc quang minh chính đại tiến vào đất nước địch nhân này, những người có thân phận đặc biệt, đế quốc chúng ta tuyệt đối lấy lễ mà đối đãi, sẽ không làm những việc như giam giữ hay mưu hại, bởi vì điều này quan hệ đến danh dự cùng thể diện của đế quốc chúng ta.

Ha ha, Khang Tư, người tìm đến nương tựa quân đội để quốc chính là quyết định anh minh nhất đấy, để quốc chúng ta cũng không có quy định dịch nhân là quý tộc nhất định phải giao cho quý tộc địa phương, mà quy định là người nào bắt được thì thuộc về người đó.

Người đứng đầu Duy Nhĩ Đặc được gọi cái gì liên minh tự do, kỳ thật trừ vương tước ra, bọn họ có công tước tử tước và đám quý tộc đầu đường, so với để quốc chúng ta còn quê hơn, ở trên chiến trường mà bắt được một người quý tộc thì giàu to rồi, người có thể từ bọn họ lấy tiền chuộc, lấy mỹ nữ, lấy đất, bất quá không thể dùng công phu sư tử ngoạn nha! Chỉ có thể lấy một phần mười tài sản của bọn họ mà thôi.

Một thân vệ khoa trương nói.

Khang Tư không thèm để ý mấy vấn đề này, cho nên hỏi:

- Phải rồi, giữa để quốc và liên minh tự do xảy ra chuyện gì?

- Không chuyện gì xảy ra cả, chính là xung đột lợi ích, cơ hồ cứ cách vài ngày liền đánh nhau một trận, bất quá mặc dù tại biên giới hai nước thường xuyên đánh sông đánh chết, nhưng bởi vì chúng ta thiếu khuyết hải quân, mà bọn họ thiếu khuyết lục quân, cũng không ai làm gì được ai, hơn nữa chúng ta muốn hải cảng của bọn họ, bọn họ thì muốn sản vật của chúng ta, cho nên đều là đánh rồi ngừng lại đánh rồi lại ngừng.

Thậm trí lý do chiến tranh, cũng là đa dạng đủ loại, có khi là Liên minh tự do muốn thu được một nhóm hàng thứ phẩm từ trong nước ta mà phát động chiến tranh, có khi là chúng ta nói thương nhân của bọn họ buôn lậu trốn thuế, vì vậy phát động chiến tranh, kỳ thật hết thảy lý do đều là giả, chỉ là vì muốn đạt được ích lợi từ trong tay đối phương mà thôi.

Đến nỗi tình huống của đại lục lúc này, Khang Tư mặc dù trước kia từ trên bản đồ cũng hiểu rõ, nhưng những bản đồ kia giống như lời ma quỷ, khiến cho Khang Tư không thể tin được tính chân thật.

Như rừng rậm Mạn Đặc Tư, trên bản đồ chỉ tùy tiện vẽ một khối, cũng chỉ chú thích có mấy vạn km vuông.

Vì hiểu rõ tình huống, cho nên Khang Tư nhân tiện hỏi luôn:

- Thế rừng rậm Mạn Đặc Tư rộng bao nhiêu?

- Ồ, chỉ là một cái rừng rậm nhỏ diện tích một trăm năm mươi vạn km vuông thôi.

Một người mang quân hàm Thiếu úy lơ đãng nói.

Khang tư lập tức mở to hai mắt nhìn.

Rừng rậm lớn như vậy, sao vẫn dùng một chữ “nhỏ”?

Có thể ánh mắt của Khang Tư làm cho sĩ quan kia dừng cảm hơn, bèn tiến lại gần nói:

- Hắc hắc, không cần bày ra vẻ mặt khiếp sợ, người ở một nơi hẻo lánh nên không có kiến thức, không trách người, coi như ta giúp người có thêm chút kiến thức đi.

Sau đó hít vào một hơi, sĩ quan kia không thể chờ thêm nữa lên tiếng giới thiệu:

- Nói cho người biết, đừng tưởng rằng đại lục Hi Nhĩ Đạt tổng diện tích hơn hai ngàn vạn km vuông, đã là lớn rồi, phải biết rằng diện tích của đại lục Bụi Tư Đặc, lớn gấp gần mười lần đại lục Hi Nhĩ Đạt, nếu mà so sánh, đại lục Hi Nhĩ Đạt chẳng khác nào một hòn đảo.

Không cần tức giận, người biết đại lục Bụi Tư Đặc diện tích gần hai triệu km vuông, lớn thế nào không? Hắc, người biết là được, cho nên nói đại lục Hi Nhĩ Đạt như một hòn đảo là rất bình thường. Cũng như vậy, thì một trăm năm mươi vạn km vuông rừng rậm, đối với đại lục Bụi Tư Đặc không đáng là gì, chỉ có thể nói là một rừng rậm nhỏ mà thôi.

- Trời, hai triệu km vuông? Lại có thể lớn như vậy! Áo Đặc Mạn đế quốc chẳng phải vượt qua trên một triệu km vuông sao?

Khang Tư nửa cổ ý nửa chân thật hô to lên.

Về mặt cùng ngữ khí của Khang Tư, lập tức khiến cho đám thân vệ tràn đầy biểu hiện ham muốn, đều mồm năm miệng mười mà nói:

- Để quốc không có lớn như vậy, bất quá khoảng ba nghìn vạn km vuông là có, người biết các nơi khác là các nước nào không? Ha ha, người hỏi đúng người rồi, để ta nói cho người.

Thân vệ này còn chưa kịp nói, thân vệ khác đã nói trước.

- Hắc, đại lục Bụi Tư Đặc ngoại trừ Áo Đặc Mạn đế quốc vĩ đại chúng ta ra, còn có Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do, cùng với ba đại công quốc là Tả Nhĩ Đặc, Băng Diệu, Tuyệt Phi, tổng cộng năm quốc gia.

- Ai nói tổng cộng năm quốc gia? Đừng có lừa gạt người không biết! Nói cho người biết, Khang Tư, trừ năm quốc gia này ra, còn có láng giềng của Áo

Đặc Mạn đế quốc chúng ta là Bá Lạp Đặc tù trưởng quốc, Thành Cát Tư Hãn quốc, Phi Mục Kỳ Minh quốc, Sơn Việt Tộc Minh quốc.

Tiếp giáp với Duy Nhĩ Đặc liên minh tự do là liên minh Luân Tư, Liên minh Mộc Nhĩ Thương, còn địa phương phía sau ba đại công quốc quanh năm tuyết phủ chính là liên minh Tuyết Tộc.

Đúng vậy, mười hai quốc gia này trên đại lục Bại Tư Đặc đều là những quốc gia tương đối vững chắc, mà trừ số đó ra, còn có dân tộc sa mạc, dân tộc du mục, dân tộc Sơn địa, dân tộc bình nguyên, những thế lực của những dân tộc này cứ giao kẹp nhau, đa số chỉ xuất hiện từng nhóm, thế lực chùng tụt rất phức tạp.

Chỉ là người đứng đầu các thế lực đó thường xuyên thay đổi, tên nước thì hôm nay một tên, mai lại một tên, vì để cho dễ giải thích, cho nên tốt nhất là dùng tên địa hình để thay thế.

Thân vệ này còn chưa nói xong, thân vệ kia liền tranh lời nói tiếp.

- Tam Tội là một bán đảo gần đế quốc Áo Đặc Mạn và Duy Nhĩ Đặc Liên minh Tự do, gần cao nguyên Bằng Thiết của Sơn Việt tộc Minh quốc, gần bình nguyên Thảo Thủy của Thành Cát Tư Hãn quốc và Phi Mục Kỳ Minh quốc, cuối cùng là gần đầm lầy Duy Tháp của Bá Lạp Đặc tù trưởng quốc (Các tiểu vương quốc A Rập thống nhất) và Liên minh Mộc Nhĩ thương.

- Bốn khu vực hỗn loạn này, mỗi khu đều có diện tích hai trăm vạn km vuông, hơn nữa trong đó tồn tại rất nhiều thế lực, căn bản khiến cho người ta không có hứng thú để nhớ rõ, tất cả đó chính là các thế lực trên đại lục Bại Tư Đặc.

Nghe đến mấy tin tức này, Khang Tư cảm thấy tức cười.

Thế lực hỗn loạn trên lãnh thổ Khi Hồng Quốc với diện tích gần trăm vạn km vuông kia nếu so sánh với thế lực hỗn loạn ở nơi này, ngay cả cộng lông cũng không bằng.

Ngay lúc các thân vệ thay nhau ba hoa phóng đại, một gã kỵ binh đột nhiên từ hàng trên đầu chạy xuống hàng cuối vừa chạy vừa hô:

- Toàn quân im lặng, tăng nhanh tốc độ!

Lời kỵ binh này vừa kết thúc, nếu như không phải còn có thể nghe được tiếng vó ngựa, Khang Tư thực hoài nghi chính mình có phải không tồn tại hay không.

Chỉ trong nháy mắt, mới vừa rồi tất cả còn đang vui đùa ồn ào âm ỉ liền hoàn toàn biến mất, ngoại trừ tiếng vó ngựa ra, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ vang lên.

Tất cả các thân vệ đều chăm chú giục ngựa chạy như điên, một cỗ sát khí tản mát ra bốn phía.

Không biết đây là phản xạ không điều kiện, hay là do dễ dàng bị lây nhiễm, dù sao lúc cảm nhận được luồng sát khí này, Khang Tư cũng lập tức chăm chú giục ngựa lao đi.

Đây là trong rừng rậm, cây cối ngổn ngang, nhưng là khảo nghiệm phi thường năng lực của kỵ binh, bất quá nơi này cũng đủ để trở thành ác cảnh đối với các kỵ binh, lại không đáng để trong mắt các thân vệ Nguyên soái, mọi người dễ dàng tự nhiên khống chế ngựa, cảm giác như những người không có bất cứ quy tắc gì vẫn vượt qua những chướng ngại đột nhiên xuất hiện.

Khang Tư đầu vừa đầy mồ hôi cố gắng vượt qua chướng ngại, vừa nhìn các thân vệ cười ngựa mà cảm thấy khiếp sợ.

Thuật cưỡi ngựa như vậy tại Khi Hồng Quốc, hoàn toàn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng hơn một ngàn người trước mắt này, kỹ năng cưỡi ngựa lại có thể đều như nhau, một đoạn đường dài như vậy, căn bản không có một thân vệ nào bị trượt chân.

Bất quá ngẫm lại bọn họ là từ tám trăm vạn quân chính quy tuyển chọn ra, Khang Tư lại không cảm thấy có gì kỳ quái.

Chỉ là, Khang Tư cảm thấy có chút hơi ngượng ngùng, bởi vì trong nhiều người như vậy, mình là người cưỡi ngựa kém nhất, nếu như không phải mấy thân vệ bên cạnh ra tay trợ giúp, sợ rằng mình đã ngã sấp xuống mấy lần.

Hiểu được bản thân chưa được, trong khi toàn bộ tinh thần Khang Tư tập trung vào khống chế ngựa, vẫn phân ra một chút tinh thần chú ý động tác các thân vệ bên cạnh, hơn nữa nhanh chóng đem kinh nghiệm học được từ các thân vệ ưu tú, hấp thu chuyển hóa thành kinh nghiệm của mình.

Thân vệ trợ giúp Khang Tư, kinh ngạc phát hiện Khang Tư lại có thể dần dần thuần thục hơn, số lần mình đưa tay ra giúp cũng càng ngày càng ít, không khỏi cảm thấy giật mình về khả năng học tập của Khang Tư.

Phải biết rằng, mình và những người ở đây chuyên luyện cưỡi ngựa, ở trong rừng rậm giục ngựa công kích, nhưng cũng luyện tập trong ba năm, mỗi ngày đều bị ngã mặt mũi bầm dập, chân tay hay cơ thể bị gãy xương là chuyện thường thấy, chịu rất nhiều đau khổ, mới luyện thành thuật cưỡi ngựa ở trong rừng rậm chạy như điện như hôm nay a!

Ước chừng chạy trong mấy chục phút, chiến mã bắt đầu thở.

Một sĩ quan quân hàm thiếu tá ở phía trước, đột nhiên giơ tay lên.

- Toàn bộ xuống ngựa! Các trung đội lập tức phải một ngũ đi vào điều tra!

Lời thiếu tá vừa dứt, mấy người thượng úy đã đồng thời hạ lệnh:

- Đệ nhất ngũ đệ nhất tiểu đội xuất phát!

Ra lệnh một tiếng, hơn mười người thân vệ liền gọn gàng xuống ngựa, tiếp theo chạy nhanh về phía trước.

Khang Tư cũng vội vàng đi theo, bởi vì phiên hiệu nơi ngực hắn, chính là phiên hiệu của đệ nhất ngũ đệ nhất tiểu đội.

Xuống ngựa chạy rồi Khang Tư có chút kỳ quái, thiếu tá tại sao đột nhiên phái ra thám báo bộ binh, chẳng lẽ đã phát hiện điều gì khác thường sao?

Cái đạo tặc đoàn kia hẳn là sẽ không lưu lại dấu vết gì rõ ràng chứ?

Mới vừa nghĩ vậy, Khang Tư liền phát hiện trong bụi cỏ cách quân tiên phong không xa, có một cỗ thi thể khóa thân, xem ra đây chính là một trong số người bị đám đạo tặc đoàn bắt đi.

Bắt quả tại sao bọn chúng lớn gan như vậy?

Biết rõ có truy binh cường đại phía sau, lại có thể lưu lại dấu vết rõ ràng như thế?

Chẳng lẽ trong này có âm mưu?

Nghĩ vậy, Khang Tư không khỏi cười cười tự giễu.

Thiếu tá bởi vì phát hiện chuyện bất thường, mới cho người xuống ngựa điều tra, mình thật có chút nhiều chuyện rồi.

Hơn nữa, bây giờ mình chỉ là một binh nhì không thể nhỏ hơn, bây giờ không phải chuyện gì cũng chờ mình lo lắng quyết định như lữ đoàn trưởng trước kia, nghe theo lệnh làm việc là được rồi, dù sao mình gia nhập quân đội, chỉ bất quá là muốn báo thù cho gia gia cùng đệ đệ mà thôi.

Khang Tư ổn định tâm tình, rất nhanh đuổi theo đội ngũ của mình, mấy người trong ngũ cùng Khang Tư này, chính là mấy thân vệ vừa rồi cùng Khang Tư nói chuyện, hơn nữa lúc chạy như điên còn trợ giúp Khang Tư cưỡi ngựa.

Sĩ quan trưởng ngũ hàm Thiếu úy kia, vừa đánh giá bốn phía, vừa giảm cước bộ đi tới bên người Khang Tư, thấp giọng chỉ dạy:

- Chú ý, nhắc chân phải nhanh, đặt chân phải nhẹ, giữ nguyên bộ dáng khom lưng đi tới, chú ý bốn phía cùng dưới chân, không khéo bị trượt chân đổ!

Nghe thấy thanh âm như vậy, Khang Tư không khỏi có chút hoài niệm khi lần đầu tiên chiến đấu, chính đội trưởng mình vừa chém giết địch nhân, vừa lớn tiếng răn dạy mình.

Ở trong rừng rậm lúc nhảy lúc chạy được mười phút, chỉ đoạn đường này, Khang Tư cũng đã thấy đến mười cỗ thi thể phụ nữ khóa thân không còn nguyên vẹn.

Một thân vệ nhỏ mấy ngụm nước miếng mắng:

- Phi! Đám đạo tặc ngu ngốc đáng chết này, bọn chúng tưởng rằng dùng thủ đoạn ác độc như vậy, là có thể khiến cho chúng ta tức giận mà lao thẳng vào bẫy rập của chúng hay sao? Cũng quá coi thường thân vệ Nguyên soái chúng ta rồi!

- Không nên khinh thường, mấy lần giao thủ, mặc dù bị chúng ta tiêu diệt không ít, nhưng quân chủ lực của chúng lần nào cũng chạy thoát, điều đó cho thấy tên cầm đầu đạo tặc đoàn cũng không đơn giản, lần này lưu lại dấu vết rõ ràng như thế, khiến cho người ta vừa nhìn đã sinh nghi, nói rõ ra cái bẫy rập kia, tuyệt đối không phải đơn giản.

Nghe mấy lời này, Khang Tư một lần nữa cảm thán.

Ngay cả binh lính tầng thấp cũng có năng lực phân tích như vậy, với tình thế cả đại lục, cũng có thể nói rõ ràng rành mạch, đâu ra đấy, so ra, mình thật sự chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Tại sao lúc lang thang trước kia, mình sao không nghĩ tới đi chú ý những việc này chứ? So sánh với bọn họ, chút lịch duyệt của mình chính là *** chó không bằng.

Mấy thân vệ đang đi phía trước, đột nhiên đưa tay làm một động tác thủ thế, thân vệ bốn phía lập tức dừng lại.

Mà trưởng ngũ của Khang Tư kéo Khang Tư lại nói:

- Phía trước phát hiện tình huống, tiến hành ẩn nấp.

Nói xong, liền đi tới dưới bụi cỏ cùng cây cối.

Đối với điểm này, là sở trường của Khang Tư, động tác mượn hoàn cảnh ẩn nấp thuận thực của hắn, khiến cho trường ngũ sừng sốt một chút, sau đó gật đầu tán thưởng, dẫn theo thủ hạ bắt đầu dò xét phía trước.

Không biết những người khác thế nào, nhưng đội ngũ của Khang Tư, đã phát hiện nơi đạo tặc đoàn nghỉ ngơi.

Tiếng kêu thảm thiết, cầu xin tha thứ, cuồng tiếu, la hét đều tập trung huyền não ở một chỗ, đến kẻ điếc cũng có thể nghe thấy.

Mấy trăm tên đại hán hỗn độn đang nghỉ ngơi bên một dòng suối nhỏ, bốn phía rải rác hơn một ngàn thót ngựa đang ăn cỏ xanh hoặc đang uống nước suối, mà đám đạo tặc này, có kẻ đang thương thức tài vật cướp đoạt được, có kẻ đang lau chùi vũ khí, có kẻ đang giết gà giết vịt, còn đa số đều đang lãng nhịch những phụ nữ mà chúng bắt được.

Vốn còn chưa dám xác nhận thân phận bọn chúng, nhưng đến lúc chứng kiến ở giữa doanh trại tạm thời, dựng thẳng một lá cờ một mặt có một đóa hoa kỳ quái đơn giản, có năm cánh hoa màu trắng, trường ngũ xác nhận, những người này chính là Mạn Đà La đạo tặc đoàn.

Khang Tư mặt không chút biểu cảm nhìn đám cường đạo đó, Khang Tư đã tiến vào trạng thái, căn bản không có gì kích động tâm tình, hán giờ phút này chỉ đang lo lắng làm thế nào giết chết đám cường đạo đó.

Nhưng trường ngũ không để Khang Tư toại nguyện, trường ngũ vỗ vỗ Khang Tư bên cạnh, thấp giọng nói:

- Chúng ta ở nơi này giám thị, ngươi trở về báo cáo đại đội trưởng.

Khang Tư mặc dù không tình nguyện, nhưng hiểu quân lệnh nghiêm túc cùng uy nghiêm không cho phép mình cò kè mặc cả, lập tức gật đầu nhẹ nói “rõ”, rồi lặng lẽ rời đi. Sau khi rời đi một khoảng, Khang Tư bắt đầu chạy thật nhanh.

Kỳ quái, không phải nói đây là bẫy rập sao? Tại sao bốn phía xung quanh doanh trại căn bản không có mai phục?

Chẳng lẽ đạo tặc mai phục ở nơi xa hơn?

Không đúng, nếu khoảng cách quá xa, căn bản không kịp phát động, chút thời gian ấy đủ để các thân vệ Nguyên soái ăn tươi nuốt sống đám đạo tặc này.

Không lẽ đám đạo tặc này chỉ để trì hoãn thân vệ Nguyên soái?

Gặp phải vấn đề không thể giải thích, thói quen của Khang Tư chính là ngẩng đầu nhìn trời, hắn vô ý ngẩng đầu nhìn trời không.

Một mảng lớn lá cây che cản hơn phân nửa bầu trời, hắn không khỏi cười cười tự giễu.

Đang định cúi đầu, tinh thần Khang Tư chợt giật mạnh lại, không sai là điểm báo này...đồng thời dậm mạnh chân xuống đất, rất nhanh lộn mấy vòng ra phía sau!

Khi Khang Tư mới vừa lộn được một vòng, hai mũi tên nhọn “bá” một tiếng, cắm thật sâu vào đất trước mặt Khang Tư!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đụng nhăm cạm bẫy.

Khang Tư tránh thoát lần công kích đầu tiên vừa mới nửa ngồi dậy, trong thời gian ngắn nhất rút ra bội kiếm, “đang đang” chặn lại hai mũi tên nhọn tiếp tục bay tới.

Nghe được thanh âm vang lên, Khang Tư không khỏi nhú mày một cái.

Tập kích mình lại là thiết tiễn (tên sát)? Điều này nói lên rằng đối phương ít nhất là cao cấp tiền thủ, hơn nữa sử dụng là một trường cung mạnh mẽ, xem ra mình gặp phải phiền toái rồi.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Khang Tư cũng không có lãng phí thời gian, trong nháy mắt sau khi chặn thiết tiễn lại, bay người lộn một vòng đến nấp sau một thân cây, hai mũi tên lập tức theo sát phía sau cắm thật sâu vào thân cây.

Từ khoảng cách thời gian giữa mỗi lần bắn và phương vị, Khang Tư kết luận tập kích mình chỉ có hai người, đối với người tập kích mình hắn cảm thấy có chút nghi hoặc khó hiểu.

Đối phương có phải người của Mạn Đà La đạo tặc đoàn hay không? Nếu không phải, mình hiện tại mặc quân phục của đế quốc, thì thợ săn bình thường

sẽ không xuống tay với quân đội, hơn nữa cũng không dùng nổi thiết tiễn.

Nhưng nếu đối phương là người trong đạo tặc đoàn, thiết lập một cái bẫy rập như vậy, hẳn là ước gì hấp dẫn càng nhiều con mồi càng tốt mới phải, tuyệt đối sẽ không bắn người đi báo tin dẫn đường con mồi tiến vào bẫy rập...Chẳng lẽ bởi vì mình ngáng đầu, khiến cho bọn chúng tưởng rằng đã bại lộ tung tích, mới nổi lên sát tâm với mình?

Đến khi một tráng hán đeo một chiếc mặt nạ da chi để lộ hai tròng mắt màu đen, tay cầm đại đao từ trên cây nhảy xuống, khi thể hung hăng chạy về phía mình, Khang Tư đã biết suy nghĩ vừa rồi của mình là chính xác, nghĩ vậy, hẳn không khỏi cười khổ một chút.

Chỉ là ngược đầu mà thôi, vậy mà cũng có thể bị hiểu lầm.

Đối với tráng hán đang chạy tới kia, Khang Tư không có đi ra chặn đón, chỉ nâng kiếm tựa vào sau thân cây, hẳn không có quên trong rừng cây đối diện, còn một gã cung tiễn thủ đang ẩn nấp.

Tráng hán kia có thể bởi phía sau có cung tiễn thủ yểm trợ, cho nên nghênh ngang, căn bản không có đề phòng bất cứ điều gì, chạy thẳng đến nơi Khang Tư ẩn nấp phía sau thân cây.

Gặp phải người tự đại như vậy, Khang Tư đương nhiên thừa dịp tên kia vừa mới tới gần, trong nháy mắt, lập tức vung kiếm chém!

Bất quá ngoài ý liệu của hắn, “đang” một tiếng, tên kia tựa hồ đoán trước, lại có thể giơ đao chặn lại một kích này.

Khang Tư mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng trước tiên tung chân đá vào hạ bộ của đại hán kia, đáng tiếc đại hán phản ứng cũng nhanh, một tay ấn xuống chuẩn bị ngăn cản một cước của Khang Tư, một tay nắm đại đao thuận thể chém vào cổ Khang Tư. -

Khang Tư lơ đãng giờ kiếm, chuẩn bị ngăn cản một đao của đại hán, hẳn không tin đại hán dùng một tay mà có thể ngăn được một cước của mình!

Những động tác này diễn tả thì dài, nhưng kỳ thật chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, bất quá tại lúc song phương sắp tiếp xúc, Khang Tư đột nhiên sắc mặt đại biến, đạp mạnh chân, xoay người nhảy sang một bên.

Thì ra nơi hắn vừa đứng, xuất hiện một mũi tên đang kịch liệt rung động!

Đại hán kia cũng không có thừa thắng truy kích, ngược lại đứng thẳng tại chỗ, dùng thanh âm có chút trầm trọng nói:

- Tiểu tử, phản ứng không tệ, ngay cả thân tiễn của đạo tặc đoàn chúng ta cũng có thể tránh thoát.

Mặc dù không nhìn được vẻ mặt sau chiếc mặt nạ, nhưng có thể nhìn ra ánh mắt đó toát lên mùi vị thương thức.

- Này, ngươi đang làm gì vậy? Sao không nhân cơ hội giải quyết hắn?

Một thanh âm nặng nề giống như là cách qua một tầng vật cản, từ rừng cây xa xa truyền đến.

Nghe thanh âm đó, có thể đoán đối phương nhất định mang mặt nạ da giống nhau.

- Hắc, lão tử ngứa tay, muốn đấu với tiểu tử này một chút, ngươi không nên nhúng tay vào. Đại hán quay đầu đáp.

- Đừng náo loạn, đừng quên mệnh lệnh của đội trưởng.

Cung tiễn thủ ẩn nấp trong rừng cây tiếp tục khuyên can.

Đại hán thuận miệng nói một câu:

- Không cần ngươi quản.

Sau đó liền nói với Khang Tư:

- Tiểu tử, lão tử cùng ngươi quyết đấu, hai người chúng ta đao thật thương thật một trận! Vừa nói vừa chém giả một đao (Chém vào không khí tạo thế ấy mà hi hi).

Mà Khang Tư đã sớm đứng lên làm ra trạng thái đề phòng, nghe vậy không khỏi sùng sốt, nhưng ngay lập tức giờ kiếm tấn công đại hán nọ.

Đại hán vòng lưỡi đao sắc bén qua cổ họng của mình, thuận tay đưa đao đâm vào bụng Khang Tư!

Khang Tư thu chuôi kiếm lại, dùng lưỡi kiếm chặn lại mũi đao, thuận thể vung kiếm chém vào bắp đùi đại hán, đại hán sợ hãi lập tức nhảy mạnh về phía sau, tránh thoát một kích này.

- Không nên phiến toái như vậy, để ta cho một tên bắn chết hắn!

Một nam tử cũng mang mặt nạ, bên hông lộ ra hai bao tên cùng một cây đao, tay kéo trường cung, tên lấp nhăm ngay Khang Tư.

- Không cần nhiều chuyện!

Đại hán kia rống lên một tiếng, nâng đao chém về phía Khang Tư!

Cung tiền thủ kia bắt đầu dĩ chỉ có thể hạ dây cung xuống.

Khang Tư chứng kiến cung tiền thủ vẫn ẩn nấp đã hiện thân, cũng không muốn dây dưa với đại hán nữa, cùng đại hán đao kiếm giao chém mạnh mẽ một chút, sau đó thừa lúc tay đại hán đang tê dại, tung một cước đá bay đại hán, tiếp theo liền lao ra phía ngoài chạy như điên.

Không có đoán trước đến điểm này, cung tiền thủ cũng sốt một chút, sau đó kêu lớn một tiếng:

- Đáng chết!

Hắn liền kéo cung bắn, đáng tiếc, Khang Tư đã sớm cảnh giác nên dễ dàng tránh tay vung một kiếm, đẩy thiết tiễn ra.

Cung tiền thủ cũng không phải kẻ bình thường, bay tới cũng chính là nhất xạ song tiễn a! (Một phát hai tên)

Bất quá chiều số này, đối với Khang Tư trải qua bao năm gặp phải mưa tên tấy lửa mà nói, chỉ như một bữa sáng, đến khi cung tiền thủ chuẩn bị công kích lần nữa, bóng dáng Khang Tư đã biến mất sau rừng cây.

- Được rồi, An Đạt, không cần đóng kịch, còn không mau đứng dậy?

Cung tiền thủ cũng không có thần sắc ảo não, ngược lại vẻ mặt ung dung tự tại tại buồng cung tên, nói với đại hán đang nằm trên mặt đất.

- Ôi chao, thật là muốn chết, một cước của tên kia tăng thêm một chút khí lực nữa, chỉ sợ xương sườn của ta sẽ gãy vài cái.

Đại hán được gọi là An Đạt, xoa ngực đứng lên.

Cung tiền thủ lơ đãng nói:

- Thật hay giả? Cái đồ quỷ quái này thật khó chịu.

Vừa nói vừa gỡ mặt nạ của mình xuống, lộ ra một bộ mặt có chút nhu nhược, xinh đẹp tựa như dung mạo nữ nhân vậy.

- Ta sao phải nói dối?

An Đạt cũng gỡ mặt nạ xuống, lộ ra một dung mạo tương xứng với hình thể của hắn, lúc này hắn đang cắn răng, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chứng kiến một màn này, cung tiền thủ không khỏi giật mình:

- Tên kia lợi hại như vậy? Ta còn tưởng rằng hắn chỉ có động tác nhanh nhẹn mà thôi.

- Hắc, thân vệ Nguyên soái quả thật lợi hại, một binh nhì mà có được năng lực như vậy, Liệt Văn, người không phải xưng là thần tiễn vô địch sao? Sao lại không để cho hắn vài vết thương trên người? Để hắn trở về lông tóc không thương tổn như vậy, chỉ sợ hắn sẽ không bám báo đầy đủ.

An Đạt giãn gân giãn cốt một chút, phát hiện không có trở ngại gì, nhấc đại đao lên giắt vào bên hông.

- Người nghĩ rằng ta không muốn sao? Tên bán ra đều bị hắn chặn lại, chắc, một binh nhì sao có thể có năng lực lợi hại như vậy? Thân vệ Nguyên soái chúng ta cũng không phải chưa gặp qua, chính người cấp bậc thiếu tá cũng không thể ngăn cản tên ta bán ra, càng không cần phải nói một cước đá bay người đi.

Cung tiền thủ tên gọi Liệt Văn vẻ mặt khó hiểu nói.

- Hắc, khẳng định là thân vệ Nguyên soái không biết từ chỗ nào vừa tiếp nhận được cao thủ, bất quá quy củ của thân vệ Nguyên soái rất nghiêm ngặt, cho dù có năng lực, cũng phải từ tầng dưới chót đi lên từng bước một, còn ở các binh đoàn khác thì dễ hơn, tùy tiện dựa vào một sĩ quan cao cấp quý tộc, thăng cấp còn không phải giống như bay sao.

An Đạt nói.

- Cũng không thể nói như vậy, người có chỗ dựa cũng không đáng nói làm gì, người không có chỗ dựa, cũng không phải muốn từ bên trong thân vệ Nguyên soái chui đầu ra đâu.

Liệt Văn nhún mày nói.

- Hắc, dù sao ta cũng cảm giác được loại phương thức thăng chức cứng nhắc này rất lạc hậu, như đại nhân của chúng ta, lấy năng lực của hắn, làm một quân đoàn trưởng cũng có thừa, mà bây giờ vẫn chỉ là một thượng úy mà thôi, nói cái gì công lao không đủ, cũng không phải bởi vì bị đố ở thủ đô canh giữ sao, ở lại thủ đô thì có thể có cái công lao gì?

An Đạt bắt đầu nói.

Liệt Văn suy nghĩ một chút, hỏi:

- An Đạt, theo người tại sao lần này đại nhân lại muốn chúng ta tới đây nhắc nhở bọn họ nơi này có mai phục hả? Để Mạn Đà La đạo tặc đoàn giết chết một lượng lớn thân vệ Nguyên soái chẳng phải rất tốt sao? Như vậy đại nhân đang trong thân vệ Nguyên soái, không phải càng nổi trội sao?

An Đạt gật đầu:

- Ta nghĩ duyên cớ là do Nguyên soái đích thân suất chinh, kế hoạch của đại nhân là suy yếu sĩ quan kiệt suất trong thân vệ Nguyên soái, nhưng chưa từng muốn Nguyên soái đại nhân lâm vào chỗ nguy hiểm.

Dựa theo bố trí của Mạn Đà La đạo tặc đoàn, nếu như Nguyên soái các hạ rơi vào trong mai phục, sợ rằng khi thân vệ Nguyên soái từ trong vòng vây lao ra, Nguyên soái đại nhân cũng gặp khó khăn.

Liệt Văn cảm thán:

- Ôi, kế hoạch không cần nổi biến hóa, nếu như không phải chúng ta nhận được tin báo, sợ rằng còn không biết lần này đích thân Nguyên soái đại nhân suất chinh. Được rồi, binh nhì vừa rồi không biết bẩm báo tình huống chi tiết thế nào? Dù sao chúng ta thần thần bí bí như vậy, chỉ sợ hấn còn không biết chuyện gì xảy ra.

- Chỉ cần hấn báo cáo chuyện hấn gặp phải phục kích, còn nói rõ trang phục của chúng ta, sĩ quan của thân vệ Nguyên soái kia liền biết rõ thôi. Bọn chúng cũng không an tâm mà ăn cơm đâu. Tốt lắm, chúng ta cũng quay trở về tiếp tục làm đạo tặc thôi.

An Đạt vừa nói vừa đi.

- Ôi, không biết thân phận đạo tặc của chúng ta lúc nào mới có thể hủy bỏ?

Liệt Văn cảm thán.

- Nhanh thôi, chờ đến lúc đại nhân trở thành Thiếu tá, chúng ta chính là hộ vệ của đại nhân. An Đạt cười nói.

- Hy vọng đại nhân nhanh kiến lập công huân, tộc nhân chúng ta đã đợi lâu lắm rồi.

Liệt Văn cảm xúc nói.

- An tâm đi, đại nhân sẽ đưa tộc ta tái hiện huy hoàng ngày xưa.

An Đạt gật đầu khẳng định.

- Người nào?

Mấy tên cung kỵ binh cảnh giới giờ cung nhắm ngay Khang Tư.

- Ta, binh nhì Khang Tư, phụng mệnh trưởng ngũ báo cáo đại đội trưởng.

Khang Tư vội vàng thi hành quân lễ, không có biện pháp, tùy tiện một người đều là cấp bậc sĩ quan.

Cung kỵ binh nhìn quân hàm binh nhì của Khang Tư một chút, gật đầu để Khang Tư đi qua.

Cung kỵ binh cảnh giới đó mặc dù chưa từng thấy Khang Tư, nhưng cũng biết đội ngũ mình mới có thêm một tân binh, mà địch nhân không có khả năng giả mạo một binh nhì thân vệ Nguyên soái.

Cả sư đoàn thân vệ Nguyên soái, chỉ có một mình Khang Tư mới gia nhập mới là binh nhì, căn bản giả mạo không được.

Thiếu tá đại đội trưởng kia tiếp kiến Khang Tư:

- Binh nhì, có tin báo gì?

- Đại quan, phía trước chúng ta hai mươi km bên một dòng suối, phát hiện đạo tặc đoàn tụ tập, nhân số ước chừng năm trăm người, có hơn một ngàn con ngựa.

Khang Tư vội vàng báo cáo tin tức mình biết.

Thiếu tá không có tiếp tục hỏi, ngược lại nhìn một Thượng úy bên cạnh hấn.

Thượng úy đó gật đầu nói:

- Căn cứ tổng nhân số Mạn Đà La đạo tặc đoàn mà chúng ta biết, trừ đi số tiêu diệt trên đường, số người đó hẳn là toàn bộ đạo tặc đoàn rồi.

Khang Tư nghe nói như thế không khỏi ngẩn người.

Năm trăm người này chính là đạo tặc đoàn còn sót lại? Ít như vậy sao? Bất quá hẳn không biết trên đường truy kích thân vệ Nguyên soái tiêu diệt bao nhiêu đạo tặc, cũng cho rằng chính là như vậy.

Thiếu tá một lần nữa liếc mắt nhìn thượng úy một cái, sau đó đứng dậy:

- Chút người đó không đủ một đại đội chúng ta ăn, không cần chờ Nguyên soái đại nhân, chúng ta trước hết một lần tiêu diệt đạo tặc, khiến cho Mạn Đà La đạo tặc đoàn từ nay về sau biến mất!

Nghe nói như thế, các thân vệ bốn phía lập tức lớn tiếng kêu tốt, một số ít nóng lòng đã lên ngựa, chờ xuất phát.

Những người khác không có chú ý, nhưng Khang Tư lại phát hiện ánh mắt thượng úy này khi đối mặt cùng thiếu tá có chút quái dị, chỉ là hẳn cũng không có để trong lòng điểm này, ngược lại vội vàng nói:

- Đại quan, lúc thuộc hạ quay về, gặp phải hai người thần bí phục kích, sợ rằng có liên quan tới đạo tặc đoàn.

- Phục kích?

Thiếu tá cùng thượng úy kia chân mày cau lại.

Trung úy tiểu đội trưởng tiểu đội của Khang Tư vội vàng hỏi:

- Người nào phục kích người? Những người khác không có chuyện gì chứ?

Mấy tiểu đội trưởng phái một ngũ của mình đi điều tra, về mặt cũng ân cần nhích lại gần.

- Những người khác còn đang ở tại chỗ giám thị đạo tặc, phục kích chỉ có hai nam tử đeo mặt nạ da, một người dùng đao, một người dùng cung, dùng cung sử dụng chính là thiết tiễn. Khang Tư vội vàng nói.

- Người đeo mặt nạ! Thiết tiễn!

Mọi người nuốt một ngụm khí hô:

- Là hai Phó đoàn trưởng của Mạn Đà La đạo tặc đoàn!

Mà Thiếu tá cùng thiếu úy kia về mặt lại càng khiếp sợ, về mặt hiện lên thần sắc không thể tin được.

Khang Tư cũng lấy làm kinh hãi.

Phục kích mình, lại là Phó đoàn trưởng Mạn Đà La đạo tặc đoàn? Đương nhiên, Khang Tư cũng miễn cảm phát hiện ánh mắt hoài nghi bốn phía.

Đối với điều này, Khang Tư chỉ có thể cười khổ, như thế nào giải thích mình có thể dưới phục kích của hai Phó đoàn trưởng của đạo tặc đoàn, bình yên vô sự trốn thoát được? Chẳng lẽ nói chính mình lợi hại?

Tiểu đội trưởng của Khang Tư lập tức vỗ bờ vai của hắn tán dương:

- Tiểu tử thực lợi hại, lại có thể từ trong liên thủ của hai người bọn họ, bình yên vô sự chạy thoát.

Hắn đứng đặc nhìn ánh mắt hoài nghi chung quanh rồi nói:

- Không cần hoài nghi, Khang Tư thực sự rất lợi hại, ngay cả Nguyên soái đại nhân cũng từng khen ngợi qua, nếu như Khang Tư là gián điệp của đạo tặc, căn bản không có khả năng nói Phó đoàn trưởng đoàn đạo tặc là kẻ phục kích, tùy tiện nói tên một người cũng tốt, đâu còn điểm nào để cho các người tìm ra lý do hoài nghi?

Nghe nói như thế, mọi ánh mắt hoài nghi liền tan hết, mọi người đều nhìn về phía Thiếu tá Đại đội trưởng.

Thiếu tá đã thu liễm thần sắc gạt mình, cười nói:

- Ha ha, điều này chứng tỏ đoàn đạo tặc đã không còn người mà dùng, ngay cả nhân vật Phó đoàn trưởng cũng phái ra để cảnh giới như vậy.

Nói đến đây, hắn đột nhiên biến sắc, vội vàng nói:

- Không xong! Chúng ta phải nhanh lên mới được, nếu bọn chúng phục kích lính trinh sát của chúng ta, như vậy khẳng định bọn chúng đã phát hiện ý đồ của chúng ta. Mau! Toàn thể lên ngựa theo ta truy kích, không để bọn chúng chạy thoát!

Mọi người không ai kịp nghĩ ngợi, cả đội đều lên ngựa, bọn họ không hy vọng thật vất vả mới tìm ra nơi đoàn đạo tặc tụ tập, mà lại để cho bọn chúng chạy thoát.

Khang Tư chỉ là một binh nhì đương nhiên dưới mệnh lệnh của Tiểu đội trưởng cũng phóng mình lên ngựa, tay cầm vũ khí chuẩn bị tác chiến.

Trước khi dẫn đội rời đi gã Thiểu tá nói với tên Thượng úy:

- Người thống lĩnh một tiểu đội, ở lại nơi này chờ Nguyên soái đại nhân.

- Rõ!

Thượng úy hành lễ đáp.

Đối với việc lưu lại một Thượng úy giữ chức vụ tham mưu để tiếp ứng quân đội phía sau, mọi người cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, dưới ánh mắt nhìn soi mói quái dị của Thượng úy kia, toàn bộ thành viên xuất phát đi theo Thiểu tá.

Ngay khi Thiểu tá rời đi không bao lâu, trận hình của Nguyên soái đi tới nơi này, mặc dù nói là trận hình, nhưng chỉ chừng hai ngàn người, bắt quá bởi vì phía sau còn có một lũ đoàn đi theo, cho nên tất cả mọi người đều không cảm thấy binh lực như vậy là mỏng.

- Nguyên soái đại nhân! Quân tiên phong của chúng ta gặp phải phục kích, xin Nguyên soái đại nhân cứu viện!

Gã Thượng úy ở lại lúc này, lại có một bộ dáng như vừa trải qua một trận kịch chiến từ cõi chết trở về, xuất hiện ở trước mặt mọi người, mấy binh lính đi theo phía sau hẳn lại càng thê thảm, quả thực chính là đang hấp hối, mà chiến mã thì lại ngã lăn chết tại chỗ mấy con.

Mọi người bị làm cho hoảng sợ, lập tức giúp bọn hắn băng bó vết thương, sĩ quan và binh lính chung quanh tất cả đều vô cùng tức giận, không ngừng nguyên rủa đạo tặc.

Thân vệ Nguyên soái vốn kêu ngạo cao quý, đã bao giờ thê thảm như thế này?

- Ở nơi nào? Làm sao lại bị phục kích?

Nguyên soái Tà Đặc Lạp Lai Nhân Cáp Đặc không khỏi cau mày hỏi.

Tâm lý hắn không nhận được đã cảm thấy không hài lòng với sĩ quan đại đội quân tiên phong.

Trên đường tới đây không biết đã nhắc nhở cho bọn họ bao nhiêu lần rồi, nhất định phải cẩn thận chú ý trinh sát trước, như thế nào lại còn có thể bị người phục kích?

- Về phía nam hai mươi cây số, tại một khu đất trống, đạo tặc không phải ẩn núp trên cây, thì ẩn núp dưới đất, thám báo phải ra phía trước căn bản không có phát hiện bọn chúng, cho nên chúng ta mới... Thượng úy về mặt thống khổ nói đến đây, sau đó liền rơi vào hôn mê.

Binh lính hỗ trợ băng bó vội vàng kiểm tra cẩn thận, sau đó mới quay đầu lại báo cáo:

- Mất máu quá nhiều, nhưng không có gì đáng ngại.

- Địch nhân có bao nhiêu?

Tà Đặc Lạp Nguyên soái không thể làm gì khác hơn là hỏi mấy binh lính cũng sắp hôn mê kia.

- Báo cáo Nguyên soái đại nhân, địch nhân rất nhiều, rất đông, đại khái... đại khái có chừng hai ba ngàn người.

Một binh lính gắng gượng hành lễ với Tà Đặc Lạp, hữu khí vô lực nói.

- Nguyên soái đại nhân, chúng ta có nên chờ quân đội phía sau tới không?

Một tham mưu bên cạnh Tà Đặc Lạp, đột nhiên hỏi.

Tà Đặc Lạp còn chưa trả lời, một tham mưu khác tranh lời nói trước:

- Quân đội phía sau cách chúng ta trên trăm cây số, chờ bọn họ tới đây ít nhất phải hai mấy giờ, đến lúc đó cho dù tiêu diệt được đạo tặc, thì biên chế một đại đội của chúng ta cũng đã sớm tiêu vong rồi!

Một gã tham mưu khác cũng nói:

- Không sai, mặc dù đối phương có hơn ba ngàn người, chúng ta chỉ có hai ngàn, nhưng đối phương là đạo tặc, chiến lực của thân vệ Nguyên soái chúng ta nhất định vượt qua bọn chúng! Hơn nữa quan trọng nhất là: chúng ta không thể để xuất hiện một tiền lệ là một đại đội thân vệ Nguyên soái bị đạo tặc tiêu diệt! Nếu truyền ra ngoài, thân vệ Nguyên soái chúng ta tuyệt đối không còn mặt mũi gặp người! Nguyên soái đại nhân, vì vinh dự của thân vệ

Nguyên soái chúng ta, xin ngài hạ lệnh!

Lời này vừa nói ra, các thân vệ Nguyên soái nghe xong đều hiện vẻ mặt nóng lòng nhìn Tả Đặc Lạp.

Tả Đặc Lạp biết rõ, nếu như để cho người ta biết một đại đội thân vệ của mình, bị một đám đạo tặc tiêu diệt, tuyệt đối sẽ gây chấn động khắp cả đại lục. Giới quý tộc đế quốc cũng nhất định sẽ chế giễu châm chọc mình.

Tả Đặc Lạp tin tưởng vào năng lực chiến đấu của thân vệ mình, gật đầu nói:

- Lưu lại một đội chiếu cố người bị thương, tất cả người còn lại lập tức xuất phát, giải cứu đồng bạn, tiêu diệt đạo tặc!

- Thân vệ vô địch!

Các thân vệ rống to một tiếng, lập tức giục ngựa chạy như bay.

Đội ngũ binh sĩ bị lưu lại chiếu cố người bị thương, về mặt tiếc nuối nhìn bọn thân vệ rời đi, tới lúc không còn nhìn thấy bóng dáng, bọn họ mới bắt đầu khiêng đồng bạn bị thương về cùng một chỗ.

Một binh sĩ lầm bầm nói:

- Ôi, thật xui xẻo, một cơ hội lập công vậy là bay mất.

Một binh lính bên cạnh bất đắc dĩ nói:

- Nhận lệnh đi, ai kêu chúng ta là Quân y, đồng thời có quá nhiều binh sĩ chiến đấu. Ồ? Đại quan, ngài đã tỉnh? Ái...

Gã binh sĩ này ôm vết hầu đang phun máu, vẻ mặt khiếp đảm nhìn tên thương úy kia.

Thương úy rút đao lau lau trên người hắn, nhìn đám binh lính bốn phía vốn bị thương đang mệt mỏi, lúc này đã gọn gàng giải quyết những binh sĩ lưu lại, hắn mới cười cười, nói với các thi thể binh sĩ đầy đất:

- Xin lỗi, các người thật sự quá xui xẻo.

Nói đến đây, hắn quét mắt liếc nhìn một cái, mặc dù thân hình lung lay muốn ngã, nhưng đám binh lính vẫn đứng thẳng vẻ mặt cương nghị. Hắn hài lòng gật đầu nói:

- Các người là dũng sĩ vĩ đại nhất của Liên minh chúng ta, những năm vừa qua mọi người đã vứt bỏ cả tên của gia tộc và tên của chính mình, bỏ qua hết thảy vinh dự, nhẫn nhục ẩn thân ở bên cạnh quân địch, mọi người đã khổ cực rồi!

Hắn vừa nói vừa cố hết sức làm một cái quân lễ cực kỳ quái dị với đám binh lính, mà đám lính cũng dùng quân lễ tương tự đáp lại.

- Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, giai đoạn sau không có nhiệm vụ của chúng ta. Cuối cùng chúng ta có thể trở về hưởng thụ sự tôn kính và vinh quang của tộc nhân đối với chúng ta, bây giờ chúng ta...

Hắn nói đến đây, liền vung tay lên hô lớn:

- Về nước!

Mấy binh lính kia vẻ mặt kích động cũng hô lớn:

- Về nước! Về nước!

Có điều cả bọn đều bị thương quá nặng khiến cho bọn hắn sau khi hô lớn vài câu, lập tức biến thành tiếng rên rỉ.

Chứng kiến cảnh này, gã Thương úy chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tự làm mình bị thương không thể trách ai được, hắn và bọn binh lính diu dờ nhau, rời khỏi nơi này đi về một hướng khác.

Sau khi đội hình của Nguyên soái giục ngựa phi nhanh được một đoạn thời gian, quân tiên phong phát hiện mấy kỵ binh xoay người bỏ chạy, không cần phải nói, nhất định là đám đạo tặc truy kích Thương úy!

Bọn họ không nói hai lời, lập tức tiến lên giết chết.

Trên đoạn đường tiếp theo còn chứng kiến mấy thi thể đồng bạn phá vòng vây thoát ra, nhưng lại bị đạo tặc đuổi theo sát hại, tử trạng thảm thương của họ, khiến cho các thân vệ Nguyên soái lại càng giận dữ, hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt đám đạo tặc chém giết một phen.

Lại chạy thêm một chút, xa xa đã truyền tới tiếng hô chém giết, đám thân vệ Nguyên soái nghe được tinh thần liền rung lên, vừa hô vang khẩu hiệu “Thân vệ vô địch!” báo cho đồng bạn biết, vừa chạy nhanh hơn về phía nơi thanh âm phát ra.

Sĩ quan đội tiên phong hơi do dự, vì tin tức gã Thượng úy cung cấp có chút không đúng, phía trước không phải là vùng đất trũng, mà là một cái sơn cốc, chẳng lẽ đại đội quân tiên phong vừa đánh vừa chạy, chạy đến nơi này?

Sau khi tới sườn núi, lúc có thể nhìn thấy tình hình trong cốc, hấn lập tức hoảng sợ kêu lên:

- Không xong! Trúng mai phục rồi! Mau dừng lại!

Trong cốc quả thật có một lượng lớn đạo tặc, nhưng bên trong hoàn toàn không có một người nào mặc quân phục đế quốc!

Bọn chúng mặc dù lớn tiếng hô giết, nhưng không có động thủ, mà là hướng mặt ra phía này, bày ra một trận hình công kích, phía trước trận hình công kích còn sắp xếp một loạt hàng rào chống ngựa!

Gã sĩ quan mặc dù lớn tiếng kêu dừng, nhưng chiến mã đã tăng tốc, đặc biệt lại ở địa hình công kích dưới sườn núi, căn bản không có khả năng ngừng lại! Càng phiến toái chính là: hai mặt phía sau đồng thời vang lên tiếng hô “Giết!”.

Đối phương muốn đuổi những người của mình xuống dưới sơn cốc!

- Tấn công! Chỉ có phá tan hàng rào, chiếm được một khoảng bằng phẳng, chúng ta mới có thể tập kết chống cự! Tấn công cho ta!

Tà Đặc Lạp hiểu rõ lúc này không quyết định nhanh, thì hai ngàn người sẽ bị kẹp giữa sườn núi mà tiêu tan, lập tức rút ra bội kiếm hô to.

Các sĩ quan lập tức truyền lệnh của Nguyên soái xuống toàn quân, các thân vệ vốn có chút kinh hoảng, lập tức nhiệt huyết sôi trào phóng về phía hàng rào trong sơn cốc, trường thương trên hàng rào, bọn họ căn bản không đặt ở trong mắt.

Đạo tặc bên trong sơn cốc chứng kiến quân địch phát hiện phục kích, lại không hề bối rối, ngược lại tập trung trận hình vọt tới phía mình, tiếng vó ngựa dồn dập, các kỵ sĩ khí thế bức người cùng binh đao lóng lánh hàn quang, khiến cho đám đạo tặc vốn không có trải qua huấn luyện nghiêm khắc không khỏi hoảng loạn cả lên.

Trong bọn đạo tặc, một đại hán thân hình cao lớn, tay cầm đại đao, gầm rú lên:

- Đám thô đề chết bầm này! Hoảng sợ cái gì? Phía trước chúng ta có hàng rào chống đỡ! Nắm chặt trường thương cho ta, nhắm vào địch nhân, đâm con mẹ nó cho ta! Giết chết một binh lính thường mười kim tệ! Giết chết cái lão già Tà Đặc Lạp kia! Thương một vạn kim tệ! Giết cho ta!

Đại hán này chính là Đoàn trưởng của đoàn đạo tặc Mạn Đà La, tên của hấn rất đơn giản, chính là Mạn Đà La.

Sau khi hấn ban ra phần thưởng, chứng kiến bộ hạ bị phần thưởng của mình khiến cho nhiệt huyết sôi trào, tinh thần đại chấn, không khỏi hài lòng gật đầu, sau đó nói với một bộ hạ bên cạnh:

- Hai vị Phó đoàn trưởng nắm thời cơ thật tốt.

Tên bộ hạ kia về mặt nịnh nọt nói:

- Đây còn không phải là nhờ có sự chỉ đạo anh minh của Đoàn trưởng đại nhân sao?

Mạn Đà La cười nói:

- Ha ha, cái này cũng là nhờ các huynh đệ tự nguyện nghe bốn Đoàn trưởng chỉ huy, nếu không ở đâu ra cơ hội thế này?

- Đoàn trưởng đại nhân khách khí rồi! Lần này chỉ cần tiêu diệt được Nguyên soái Tà Đặc Lạp, đoàn đạo tặc Mạn Đà La chúng ta chắc chắn sẽ uy danh đại chấn, truyền khắp cả đại lục.

Tên bộ hạ kia tiếp tục nịnh nọt.

- Ha ha, cái gì mà uy danh, bốn Đoàn trưởng không thèm để ý đến. Lần này giết chết Tà Đặc Lạp, tới lúc có thể nhận thù lao ngàn vạn kim tệ, mới là hợp ý ta.

Bộ hạ kia có chút do dự nói:

- Đoàn trưởng đại nhân, lai lịch đối phương thần thần bí bí, hơn nữa mới đưa cho một trăm vạn kim tệ, bọn họ có thể qua cầu rút ván, trở mặt không trả nót hay không?

- Không cần lo lắng, bọn họ có để lại đồ thế chấp, vật đó tùy tiện bán cho một trong ba đại công quốc ở phương bắc, cũng có thể có trên ngàn vạn kim tệ. Có số tiền này, lão tử có thể chọn một nơi hỗn loạn chiếm đất tự lập! Đến lúc đó các ngươi cũng có thể trở thành quý tộc tha hồ vợ vét, tính cách ta các ngươi hẳn là đã biết rõ, ta ăn thịt, các ngươi tuyệt đối sẽ không ăn rau!

Mạn Đà La về mặt tự đắc nói.

Bọn bộ hạ bốn phía nghe nói như thế, tất cả về mặt đều kích động.

Bọn chúng không nghĩ tới dã tâm của Đoàn trưởng lại có thể lớn như vậy, chẳng qua ngấm lại, đến lúc đó chính mình cũng là quý tộc, điều này thật đúng là nóng bỏng toàn thân a, đây chính là chuyện vinh diệu mười tám đời tổ tông.

Đối với lời Mạn Đà La nói, bọn chúng hoàn toàn không hoài nghi.

Như một trăm vạn kim tệ lần trước, không phải hẳn cũng phân phát cho bộ hạ sao? Cho nên những người này mới khẳng khái một lòng đi theo hẳn, hơn nữa còn làm một chuyện lớn như thế này. Đến nỗi cái đồ thể chấp có thể bán được trên ngàn vạn kim tệ gì kia bọn chúng cũng không hỏi đến.

Loại sự tình này không biết là tốt hơn hết.

Trong lúc bọn chúng nói chuyện, kỵ binh thân vệ Nguyên soái đột kích về phía hàng rào, trong nháy mắt, người ngã ngựa đổ, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Hàng rào của đám đạo tặc cũng không chặt chẽ, mặc dù dùng trường thương đâm chết một nhóm thân vệ Nguyên soái, nhưng chiến mã đạp vào, thoáng một cái liền phá hỏng hàng rào thứ nhất.

Kỵ binh đầu trận bất chấp sinh tử đột kích phía trước, kỵ binh giữa trận thì tùy thời tăng viện cùng giết chết đạo tặc ở chung quanh, sau đó trận hình kỵ binh đánh sâu vào hai bên sườn, mở rộng khu đất chiếm được.

Đám đạo tặc mặc dù bị tiền tài kích thích hai mắt đỏ bừng, cũng đâm giết một số lớn thân vệ, nhưng đạo tặc và thân vệ chênh lệch nhau cả về thân thể cũng tổng thể, khiến cho đám đạo tặc liên tục bị đánh lui.

Nhận thấy được điều này, thân vệ Nguyên soái tinh thần tăng cao, mãnh liệt xông tới cuồng mãnh đánh giết.

Mạn Đà La càng tức giận rống to:

- Truyền lệnh hai Phó đoàn trưởng tăng thêm lực công kích. Ngươi, dẫn một đội đi ngăn chặn bọn chúng cho ta!

Đầu mục được chỉ định, lập tức hưng phấn triệu tập một đội nhân mã lao tới. Còn các đầu mục khác về mặt ảo não.

Sau khi biết Đoàn trưởng có ý muốn tự lập, đám đầu mục này đã sớm nghĩ mình phải biểu hiện thật tốt, để tương lai đạt được quan cao lộc đầy nữa.

Cờ hiệu phía sau Mạn Đà La kịch liệt vẫy vẫy, tiếng kêu “giết” của đám đạo tặc phía sau các thân vệ lập tức tăng vọt, thân vệ ở lại trên sườn núi liên tiếp chống cự, đối mặt với đạo tặc chen chúc nhau kéo đến, không thể làm gì khác được bị đuổi xuống sơn cốc.

Phát hiện thân vệ Nguyên soái hoàn toàn bị bao vây, đám đạo tặc đều reo hò ầm ĩ.

Sau khi đầu mục kia dẫn quân gia nhập, đám đạo tặc vốn đang liên tiếp thối lui liền liều chết phản kích, lại đẩy lui thân vệ về trước hàng rào cuối cùng.

- Nguyên soái đại nhân, chúng ta bị bao vây rồi, làm sao bây giờ?

Một sĩ quan về mặt lo âu, hỏi Tả Đặc Lạp.

Tả Đặc Lạp kéo một tham mưu bên cạnh tức giận nói:

- Tên thượng úy và mấy binh lính đáng chết kia, nhất định là phản đồ! Nói cái gì chỉ có ba ngàn đạo tặc, chỉ phía trước đã hơn ba ngàn người, còn cả đám đạo tặc hai mặt phía sau cũng vượt qua bảy ngàn người!

- Kỳ quái, đoàn đạo tặc Mạn Đà La nhiều nhất cũng chỉ năm ngàn người, trên đường bị chúng ta giết chết hơn hai ngàn, hẳn là còn lại ba ngàn người mới đúng, sao có thể thoáng cái tăng vọt lên vậy?

Một tham mưu về mặt khó hiểu nói.

- Ngay từ đầu chúng ta đã bị người tính kế rồi.

Gặp phải thời khắc khấn trường này, ánh mắt Tả Đặc Lạp Nguyên soái cũng không có biến hóa gì, ngược lại vẫn ung dung như lúc bình thường.

- Đoàn đạo tặc Mạn Đà La tại sao lại xóa sạch thôn trang thật đúng lúc ta dò xét biên giới? Quân đội tiên phong của chúng ta tại sao không có xuất hiện ở đây? Tại sao Thượng úy và mấy binh lính kia lại nói dối quân tình? Đây chính là một cái bẫy đã sớm được bố trí. Thượng úy và mấy binh lính nhất định là địch nhân tiềm phục vào. Thật là có tính nhẫn nại, không có công phu mấy năm, một tân binh căn bản không có khả năng trở thành Thượng úy.

Các sĩ quan cũng không có lên tiếng.

Bọn họ biết địch nhân tại sao tổn hao công phu nhiều năm như vậy, để thiết lập một cái bẫy này: Trực tiếp ám sát Nguyên soái, sẽ chỉ làm toàn quân phần nộ ngất trời, cũng không giảm bớt quân uy, nhưng nếu như tiêu diệt mấy biên chế thân vệ Nguyên soái, như vậy đối với quân uy là một đả kích phi thường nghiêm trọng, đặc biệt lại là bị đạo tặc tiêu diệt.

Địch nhân là ai?

Các quốc gia bốn phía đều là địch nhân, ai cũng bị hiềm nghi, thậm chí còn có thể là địch nhân ở trong nước nữa.

- Cho một đại đội xuống ngựa tác chiến đánh sâu vào hậu phương, một đại đội theo sát phía sau mở rộng chiến trường, mở rộng không gian hoạt động. Chỉ cần chiến mã của chúng ta có thể chạy thoát ra, đám đạo tặc này cũng chỉ lấy mất mà nhìn. Tả Đặc Lạp về mặt khinh miệt, chỉ vào hậu phương trùng trùng lớp lớp đạo tặc.

Chủ soái trấn tĩnh khiến cho tâm tình các sĩ quan ổn định lại.

Từ trước tới nay Thân vệ Nguyên soái bọn họ vốn là cao ngạo nhất, hiện tại lại bị chỉ là một đám đạo tặc vây khốn?

Nói ra còn không khiến cho người ta cười chết sao!

Dưới mệnh lệnh các sĩ quan ban ra, một đại đội kỵ binh nhảy xuống ngựa, giờ cao trường thương, giờ cao mã đao, xông vào chỗ đông đúc đạo tặc chen chúc mà đánh tới, một đại đội kỵ binh đi sát theo sau bọn họ, chậm rãi mở rộng chiến trường.

Đám thân vệ còn lại, thì vừa chém giết đạo tặc phía sau hàng rào, vừa lẳng lặng kèm ngựa chờ cơ hội đánh sâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đội quân lá bài chủ.

Khang Tư chạy như điên theo đại đội về hướng mục tiêu.

Hắn thấy đại đội hành quân một cách khoa trương không kiêng kỵ như vậy, không khỏi đầy bụng nghi ngờ.

Đại đội trưởng làm sao có thể hạ đạt mệnh lệnh như vậy? Chẳng lẽ hắn không sợ đạo tặc sớm nhận được tin tức rồi chạy trốn hết sao?

Cứ theo cách hành quân như hiện tại thế này, sợ rằng quân đội còn ở thật xa cũng sẽ bị đạo tặc phát hiện. Đến lúc đó đừng nói truy kích cường đạo, sợ rằng ngay cả một chiếc lông ngựa cũng nhìn không thấy.

Khang Tư vừa định nhắc nhở, nhưng Tiểu đội trưởng lại cảnh báo cho hắn:

- Chúng ta cũng biết hành quân thế này là không ổn, nhưng Đại đội trưởng làm như vậy, nhất định là có lý do của hắn. Thân là quân nhân, đặc biệt là binh lính, chỉ cần nghe lệnh của Trường quan là được. Phải biết rằng trong quân đội rất coi trọng tôn ti trên dưới. Nói thẳng ra người là cấp dưới, không nên xen vào việc của người khác.

Nghe nói như thế Khang Tư đâu còn dám lên tiếng?

Thế nhưng ngoài ý liệu của Khang Tư, bọn Trường đội gia nhập đội ngũ trinh sát đi giám thị ở phía trước báo cáo về, bọn đạo tặc kia vẫn ung dung tự tại ở bên một dòng suối.

Đại đội trưởng về mặt đắc ý, lớn tiếng ra lệnh:

- Các trung đội phân tổ đánh bọc sườn, chúng ta một lần hành động tiêu diệt bọn đạo tặc Mạn Đà La!

Dưới sự chỉ huy của các Trung đội trưởng, bọn thân vệ hò hét phân tán ra bốn phía. Những tiếng gào thét của bọn thân vệ, lập tức dẫn tới sự chú ý của bọn đạo tặc. Có điều bọn đạo tặc cũng không có kinh hoàng thất thố, ngược lại nhanh chóng giết chết tù binh, rồi rời khỏi dòng suối cách xa đàn ngựa, tới trung tâm một mảnh đất trống tổ chức trận thế phòng bị.

Cho dù là người chưa từng trải qua chiến trận thấy khí thế trước mắt của bọn đạo tặc này, cũng hiểu đám người này đúng là những chiến sĩ nhanh nhẹn dũng mãnh đã từng trải qua chiến trường.

Bọn đạo tặc này rất có kỷ luật, gặp phải địch nhân, căn bản không có người nào cỡi ngựa chạy trốn, ngược lại toàn bộ nghe lệnh, bày trận chuẩn bị chiến đấu.

Xem ra quan chỉ huy của bọn chúng biết rõ rằng: lúc này mà cỡi ngựa chạy đi, mặc dù có thể chạy trốn được mấy người, nhưng một số đông người sẽ bị giết chết trong hỗn loạn. Dù sao cũng toàn quân bị tiêu diệt, không bằng liều chết đánh một trận tính sau.

Bọn thân vệ đối với biểu hiện của đạo tặc cũng không cảm thấy khác thường.

Bọn họ cho rằng, đây là nhóm đạo tặc phản nghịch Mạn Đà La còn sót lại, có thể nói là tinh nhuệ, nếu quả là tinh nhuệ, như vậy dĩ nhiên dám quyết tử chiến một trận với quân đội.

Chẳng qua là Khang Tư bị phân phối đến nhóm thuộc Đại đội trưởng này, lại phát hiện trên mặt Đại đội trưởng xuất hiện thần sắc ngạc nhiên, bộ dáng kia hình như là phát hiện tin tình báo có sai lầm, thần thái không tin tưởng.

Đại đội trưởng nói lắm bầm câu gì đó, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm chỉnh, vung đao hô lớn:

- Giết!

- Giết!

Bọn thân vệ lập tức hét lớn một tiếng, giục ngựa ào ào phóng tới!

Thế mà những tên đạo tặc kia vẫn yên lặng chờ đợi, ngoại trừ trận hình hơi co cụm lại một chút, cũng không có làm ra động tác gì.

Bọn thân vệ có một số từ rừng cây lao ra, có số từ sườn núi lao xuống, có đám băng qua khe suối, dù sao mấy trăm con chiến mã, phóng về hướng trung tâm thanh thế thật hùng hổ.

Trong nháy mắt, tiếng hét xung phong lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết!

Những con ngựa xung phong phía trước tới tấp ngã xuống, toàn bộ kỵ sĩ bị té ngã lăn trên mặt đất. Giờ phút này bọn thân vệ mới phát hiện, vó ngựa toàn bộ sa vào những cái hố bẫy bằng bàn tay, chân ngựa bị gãy đoạn!

Thì ra bọn đạo tặc này đã sớm đào vô số hố bẫy chân ngựa ở bốn phía, chỉ có điều bọn chúng che dấu thật kỹ, khiến bọn thân vệ trình sát hoàn toàn không có phát hiện điều này.

Cùng lúc đám kỵ binh ngã xuống, bọn đạo tặc đang yên tĩnh kia đột nhiên hét to một tiếng, cử đao xông lên chém giết những tên kỵ binh còn đang nằm trên mặt đất. Trong nháy mắt, mười mấy tên thân vệ đã bị chém rớt đầu.

Khang Tư cũng là một thành viên trong đám kỵ sĩ đó, thế nhưng hắn phản ứng rất nhanh trong khoảnh khắc chiến mã mất đi thăng bằng, hắn đã từ trên lưng ngựa phóng vọt lên, vì thế lúc đạo tặc công tới, Khang Tư đã kịp thời vung đao nghênh đón.

Nghiêng người né tránh một đao, thuận thế lia đao vạch vào cổ một tên đạo tặc, thế nhưng ngoài dự liệu của Khang Tư tên đạo tặc này không ngờ chột đứng lại, ngã người về phía sau tránh thoát chiêu này của Khang Tư, hơn nữa còn nhân cơ hội vung đao bỏ ngược về phía cánh tay Khang Tư!

Khang Tư dồn sức xoay người, phóng một đá như con gió lốc, đá bật đao của tên đạo tặc. Lúc chân vừa rơi chạm đất, hắn nhân cơ hội phóng thân mình lên phía trước, tiếp theo vung Toàn phong đao chém bay đầu tên đạo tặc.

Khang Tư còn chưa kịp lấy hơi, hai lần đao quang đã xuất hiện tại trước mắt!

Hắn dùng sức vung đao theo phản xạ, “Keng keng” hai tiếng, chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, thừa dịp hai cây đại đao của đối phương còn đang rung động, hắn giờ đao thật nhanh vạch vào cổ bọn chúng.

Có điều lại một lần nữa ngoài dự liệu của Khang Tư, hai người này không ngờ rất ăn ý với nhau, một tên cử đao ngăn chặn thế đao của Khang Tư, một tên thừa dịp chém vào eo ếch Khang Tư!

Khang Tư phản ứng bén nhạy, trước tiên tung chân đá bay tên đạo tặc ngăn chặn đao của mình, tiếp theo trước khi cây đao kia chém trúng mình, hắn vót một đao chém bay đầu tên đạo tặc đó. Sau đó thừa dịp tên đạo tặc bị đá bay còn chưa kịp đứng lên, hắn bỏ nhào tới chém chết luôn.

Khi Khang Tư đang tàn sát, những thân vệ khác cũng không chậm trễ, biết phía trước có hố bẫy chân ngựa, các thân vệ không có trúng chiêu rất nhanh nhảy xuống ngựa, trên đường tiến tới đánh giết tung bừng.

Vốn Đại đội trưởng chỉ huy ở phía sau, không biết là bị người khác đẩy vào, hay là bản thân đã nhiệt huyết sôi trào, sớm cũng gia nhập hàng ngũ chiến đấu.

Sau khi chém chết một đạo tặc, Đại đội trưởng không khỏi thở hổn hển mấy cái, hắn giật mình phát hiện, năng lực chiến đấu của những tên đạo tặc này rất mạnh mẽ: Trưởng quan đội trưởng thân vệ chống lại bọn chúng, còn có thể miễn cưỡng chiếm thế thượng phong, còn bọn lính thì rõ ràng rơi xuống hạ phong. Nếu như không phải là nhân số phe ta đông hơn đối phương, phần lớn tự động hai người đánh một, sợ rằng đại đội này đã bị bọn đạo tặc tiêu diệt rồi.

Nhưng chỉ có điều chỉ trong chớp lát đánh giết này, bọn thân vệ đã ngã xuống hơn cả trăm người, mà phe địch chỉ mới tổn hại mười mấy người mà thôi.

Hơn nữa khiến người ta giật mình kinh sợ đó là những tên đạo tặc này rất quen thuộc với cấp bậc bên này, chuyên tìm Trưởng quan đánh giết, chính mắt hắn nhìn thấy có tới mấy Tiểu đội trưởng bị bao vây tấn công đến chết.

- Đại đội trưởng, lực chiến đấu của bọn khốn này, so ra còn mạnh hơn những thân vệ của chúng ta! Bọn đạo tặc Mạn Đà La từ lúc nào trở nên hùng mạnh như vậy? Trước kia giết bọn chúng chẳng qua cũng như giết gà thôi mà?

Một gã Trung đội trưởng thân vệ tiến lại gần vừa mới nói xong câu nói, lập tức liền hét thảm một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đại đội trưởng có chút hoảng hốt.

Hắn kịp thời chặn ánh đao thừa lúc hắn phân tâm nhìn tên thân vệ kia ngã xuống đã xuất hiện ngay mặt hắn, “Keng” một tiếng, tay của Đại đội trưởng đã tê rần, thảm giết mình hắn ngẩng đầu quan sát đối thủ, vừa nhìn thấy hình dạng của đối phương cả người hắn sùng sốt.

- Tại sao là ngươi?

Nói xong câu này, cổ họng Đại đội trưởng cứ như vậy bị một cây đao xuyên thủng qua.

Gã đạo tặc này cầm hai thanh đao, có một bộ mặt lạnh lùng trầm ổn, hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Đại đội trưởng chết không nhắm mắt, vừa định xoay người, đã nghe phía sau truyền đến một tiếng hô to:

- Nhận lấy cái chết!

Hắn không quay đầu lại, tùy ý dùng tay trái tung ra một đao.

“Keng” một tiếng, đao trên tay trái hắn bị đánh bay!

Khi cảm giác được cánh tay tê dại, hắn cũng biết đại sự không xong, lập tức dùng tay phải vung đao một vòng che quanh người, vừa đúng lúc chặn lại được đao phong thuận thế bay tới.

Xuất hiện tại trước mặt hắn, đúng là Khang Tư phát hiện Đại đội trưởng bị giết mà chạy tới. Những thân vệ khác cũng nhìn thấy Đại đội trưởng của mình bị giết, không khỏi bị phản thét lớn một tiếng, ra sức đánh giết tới đây.

Những tên đạo tặc khác cũng cùng tụ tập tới. Y - www.

Vào lúc này trận chiến đột nhiên dừng lại, còn hai bên chia ra tập tụ ở phía sau Khang Tư và gã tráng hán kia.

Khang Tư cảnh giác cẩn thận quan sát gã tráng hán trước mắt, lúc này thanh đao rũ xuống.

Gã tráng hán đầu tiên là nét mặt lạnh lùng nhìn Khang Tư một cái, nhưng khi nhìn thấy cấp bậc binh nhì của Khang Tư, trên trán đột nhiên nổi gân xanh, sau đó chọt vung đao quát lớn:

- Giết!

Khang Tư đã đề phòng từ trước lập tức vung đao đối chiêu với gã tráng hán. Mà tên đạo tặc phía sau tráng hán, và gã thân vệ phía sau Khang Tư cũng nổi theo quần lấy nhau.

Không có ai gia nhập cuộc chiến giữa hai người Khang Tư và gã tráng hán này.

Đao quang kiếm ảnh của hai người va chạm nhau một hồi, cánh tay Khang Tư bị dính một đao, mà cần cổ của tráng hán kia thì bị vạch một vết đao, nếu như hắn không phản ứng né tránh mau lẹ, sợ rằng đã ngã xuống.

Giờ phút này trên mặt gã tráng hán đang lộ ra vẻ không thể tin tưởng, hắn sờ sờ vết thương trên cổ, sau đó có chút ngần ngại nhìn một chút vết máu trên tay. Khi Khang Tư lấy hơi định tiếp tục công kích, gã tráng hán đột nhiên điên cuồng gào thét một tiếng: Vốn đám ngựa của bọn chúng đang an tĩnh đợi ở một bên, đột nhiên tuôn chạy như điên đến phía này!

Khang Tư và đám thân vệ vội rút né tránh, còn bọn đạo tặc thì nhân cơ hội phóng mình lên ngựa, trừ gã tráng hán kia xoay người lại lườm Khang Tư một cái, những tên đạo tặc khác cũng không quay đầu lại giục ngựa phóng đi.

Sao có thể để hung thủ giết chết chỉ huy và huynh đệ của mình chạy trốn?

Khang Tư chạy như bay đuổi theo!

Nhưng, sức người làm sao có thể bì với ngựa?

Cuối cùng Khang Tư rất nhanh một thở không ra hơi, hung hăng nhìn bọn đạo tặc càng ngày càng xa.

Chờ đến lúc bọn thân vệ tỉnh táo lại bắt ngựa, chuẩn bị truy kích, đối phương sớm đã mất dạng.

Nhìn thi thể thân vệ trên mặt đất rõ ràng nhiều hơn so với đạo tặc, tất cả bọn thân vệ đều buồn bã cúi đầu, bắt đầu lẳng lặng quét dọn chiến trường.

Kết quả rất mau được tổng kết, nhưng kết quả nhận được đối với những tên thân vệ kêu ngoạ này mà nói, là mỗi sĩ nhục tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Vốn đại đội thân vệ của Nguyên soái biên chế đầy đủ sáu trăm năm mươi người, không chống lại được năm trăm tên đạo tặc. Đạo tặc tử vong một trăm

ba mươi bốn người, thân vệ chết trận hai trăm bảy mươi sáu người, toàn thể đều bị thương, trong đó tàn phế năm mươi bốn người, số tử trận hơn gấp hai lần đối phương.

Đặc biệt không cách nào tiếp nhận chính là: Trong đó Đại đội trưởng trưởng quan đại đội bị chết trận, ba gã Trung đội trưởng chết trận, một gã Trung đội trưởng tàn phế, mười sáu Tiểu đội trưởng chết trận, bốn Tiểu đội trưởng tàn phế.

Duy nhất một gã Trung đội trưởng không có mất tay mất chân, đột nhiên bị thiết gào lên:

- Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao chỉ là một nhóm đạo tặc, lại có thể mang đến thương tổn lớn như vậy cho thân vệ Nguyên soái vinh quang kiêu hãnh chúng ta?

Khang Tư lắng lặng tự băng bó vết thương, vô tình lên tiếng nói:

- Bọn chúng không phải là đạo tặc.

- Cái gì? Bọn chúng không phải là đạo tặc? Làm sao ngươi biết? Chẳng lẽ ngươi là đồng bọn của chúng?

Gã Trung đội trưởng tức giận túm lấy Khang Tư quát lớn.

Thân vệ bốn phía vội vàng tiến lên khuyên giải, dù sao hành động của Khang Tư mọi người đều nhìn thấy tận mắt, lúc này đạo tặc bị hấn giết chết có tới bảy tám tên, làm sao có thể là gián điệp?

Dĩ nhiên, bọn họ cũng hiểu tâm tình của Trung đội trưởng, mọi người cũng giống như vậy, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận chuyện mình bị đạo tặc đánh bại.

Trung đội trưởng cũng biết mình không đúng, sau một lúc ổn định lại tâm tình, dùng giọng ra lệnh hỏi:

- Ngươi làm sao xác nhận bọn chúng không phải là đạo tặc? Nói mau!

Hắn không có nói xin lỗi Khang Tư. Thượng cấp không cần thiết phải nói xin lỗi với cấp dưới. Gã Trung đội trưởng để ý chính là: hắn có thể tìm được cái cớ bị bại dưới tay đạo tặc hay không? Hiện tại ở đại đội này hắn là cấp cao nhất, có trách nhiệm gì nhất định là chính hắn gánh chịu...

Vì thế nhất định phải tìm được cái cớ mới được!

Khang Tư không để ý tới giọng nói của gã Trung đội trưởng, hắn bình tĩnh nói:

- Đạo tặc không thể nào có được sức chiến đấu như vậy. Nếu như không phải được huấn luyện nghiêm khắc quanh năm, đồng thời là người từng vào sinh ra tử trên chiến trường, căn bản không thể có năng lực chiến đấu như vậy. Hơn nữa bọn chúng phục tòng mệnh lệnh một cách cực đoan, những người này nhất định là quân đội chính quy tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Gã nam tử sử dụng song đao giết chết Đại đội trưởng kia, lại càng một viên dũng tướng.

- Gã nam tử sử dụng song đao?

Trung đội trưởng nghe nói như thế, không khỏi chần chờ một chút, tiếp theo chợt hiểu ra kêu lên:

- Chết tiệt! Song Đao Đường Lang của Sơn Việt Tộc Minh Quốc: Đường Phong! Nói như vậy, những tên đạo tặc này là lá chủ bài đoàn Sơn Nhạc của Sơn Việt Tộc Minh Quốc! Khó trách!

Hắn gật gật khẳng định.

Bọn thân vệ ở chung quanh lập tức cùng gật đầu, có mấy thân vệ há miệng muốn nói lại thôi, nhưng không biết suy nghĩ gì đó, cũng cùng gật đầu đồng ý với nhận định của Trung đội trưởng.

Khang Tư cũng hiểu ý nghĩ của bọn họ: nếu như nói, lần này chiến đấu không phải là bại dưới tay của đạo tặc, mà thực sự bại dưới lá bài chủ của quân đội, quả thật có thể vẫn hồi mặt mũi được một chút.

Mặc dù Khang Tư chưa hiểu rõ, Sơn Việt Tộc Minh Quốc ở phía tây lãnh thổ của đế quốc, tại sao lại phái người tới phía đông? Hơn nữa còn chém giết giấu đầu giấu đuôi như vậy?

Hơn nữa, hễ cứ sử dụng song đao, thì chính là cái tên Đường Lang gì đó của Sơn Việt Tộc Minh Quốc?

Khang Tư cũng không có để ý, dù sao hắn chỉ là một tiểu binh, nghe lệnh làm việc là được rồi. Tin rằng cái lý do thích hợp, gã Trung đội trưởng kia và người cấp trên sẽ tìm ra.

Tìm được cái cớ rồi, bọn thân vệ mới có hứng thú bắt đầu phân biệt những thi thể chết bởi tay của mình. Không hiểu bọn chúng sao làm thế Khang Tư vừa hỏi, mới biết được đây là phương pháp của đế quốc để xác nhận công lao.

Và không như suy nghĩ của Khang Tư, bọn thân vệ cũng không có tranh đoạt công lao của nhau, ngược lại rất thành thật lựa ra thi thể địch nhân do

mình giết chết. Thậm chí có một số thân vệ về mặt ngược ngừng đứng ở một bên, bởi vì bọn họ không có giết chết một tên địch nhân nào.

Trưởng đội và Tiểu đội trưởng của Khang Tư cũng may mắn còn sống sót. Dưới sự thúc giục của bọn họ, Khang Tư tùy tiện tìm bảy tám thi thể chết dưới tay của mình, khiến tất cả bọn thân vệ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Khang Tư. Cho đến khi Trưởng quan thống kê chiến quả, sau khi lấy vũ khí của Khang Tư so với vết thương, lúc đó mọi người mới thu hồi ánh mắt quái dị, đổi lại bằng thần sắc khiếp sợ.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở đây chỉ có mấy thân vệ giết chết hai địch nhân, những người khác đều là một, hoặc là hai người hợp sức giết chết một tên, còn thành tích của Khang Tư một mình giết chết chín người, làm sao không khiến cho bọn họ khiếp sợ chứ?

Trưởng đội của Khang Tư tiến lại gần nói:

- Ngươi này, thật đúng là lợi hại! Đoàn Sơn Nhạc này là tinh nhuệ nổi danh trên khắp cả đại lục, không ngờ một mình ngươi lại giết chết chín người!

Nói đến đây, thấy Khang Tư nhìn những thi thể không có ai nhận lãnh, không khỏi cười nói:

- Không cần nhìn nữa, không có phần của ngươi, những thi thể không có ai nhận, một nửa coi như là chiến công của người tử trận, tính ra thành kim tiền thêm vào tiền tử giao cho người nhà của bọn họ, một nửa dựa theo cấp bậc cao thấp của các Trưởng quan chỉ huy may mắn còn sống sót để phân phối, Trung đội trưởng nhất định sẽ dựa cơ hội lần này tấn thăng lên Thiếu tá.

Nói đến Trung đội trưởng, Trưởng đội có vẻ bất mãn bĩu môi.

Thấy chiến công thống kê kết thúc, biết mình có hy vọng được thăng quan, gã Trung đội trưởng hăm hở nói:

- Ngươi có thể cười ngựa, theo ta đi trước nghênh đón ngài Nguyên soái, đám người còn lại phòng thủ ở chỗ này.

Nói xong liền phóng mình lên ngựa, một đám đông thân vệ còn có thể hành động, cũng cùng lên ngựa.

Khang Tư thoáng nhìn một vòng, còn có thể lên ngựa chỉ có chừng hai trăm người, lúc này sức chiến đấu của đại đội chỉ còn lại không đến một phần ba.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của bọn thân vệ ở lại phòng thủ, nhóm người Khang Tư cùng theo Trung đội trưởng giục ngựa rời đi.

Khi đoàn người trở lại, kinh hoàng phát hiện năm thi thể thân vệ của Nguyên soái trên đường.

Đầu óc gã Trung đội trưởng lập tức mơ hồ: “Chẳng lẽ Nguyên soái đã xảy ra chuyện? Không thể nào? Bọn trợn có hơn hai ngàn người a! Chết tiết, ngàn vạn lần đừng như vậy, nếu không tất cả Trưởng quan chúng ta đều đi đòi nhà ma!”

Hắn biết rằng, nếu như Nguyên soái phát sinh cái gì ngoài ý muốn, Hoàng đế bệ hạ nhất định sẽ bắt những Trưởng quan như mình chôn cùng với Nguyên soái!

- Trưởng quan, bên này có rất nhiều dấu chân ngựa chạy đi, xem dấu móng ngựa là kỵ binh thân vệ chúng ta.

Câu nói của một binh lính làm thức tỉnh gã Trung đội trưởng đang ngẩn người.

Nghe nói như thế, gã Trung đội trưởng lập tức nhón nhác kêu lên:

- Mau! Đuổi theo!

Tất cả thân vệ cũng biết chuyện gì xảy ra, lập tức căng răng chịu đựng đau đớn và mệt mỏi, cố sức quát roi giục ngựa chạy theo vết chân ngựa.

Bọn họ đều là cấp bậc sĩ quan trở lên, nếu như Trưởng quan chôn theo cùng, tuyệt đối có một phần của mình, bọn họ đều lo lắng và nhìn không được nhìn Khang Tư với ánh mắt hâm mộ, ai này đều muốn mình trở thành tên binh nhì thấp kém như tên kia.

-o-o-o-

An Đạt, Liệt Văn hai người mang theo dụng cụ vẽ, khi đạo tặc bao vây thân vệ Nguyên soái, nhìn thấy cờ của Nguyên soái, không khỏi chửi rủa trong lòng.

Chết tiết! Còn bao vây Nguyên soái các hạ lại!

Chẳng lẽ tên binh nhì kia không có báo cáo chuyện gặp phục kích? Hay là bọn Trưởng quan ngu ngốc kia căn bản không thèm để ý, làm bộ trực tiếp đánh về phía mấy trăm người bên giong suối kia?

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó gật gù đầu, đều tự trở lại giữa đám bộ hạ của mình, bắt đầu đồng ra lệnh một đội ngũ, tây chỉ huy một đám người.

Bọn họ cố ý chỉ huy lung tung, hơn nữa bọn thân vệ Nguyên soái công kích mãnh liệt, vòng vây bắt đầu lỏng lẻo, không gian hoạt động cũng theo đó mở rộng ra.

Bọn thân vệ Nguyên soái trong vòng vây, lập tức nhân cơ hội xông phá bốn phía, mở rộng không gian hoạt động lớn hơn nữa, Nguyên soái Tà Đặc Lạp

ở phía sau vẫn chú ý đến tình hình, lập tức vùng kiếm lên:

- Tấn công!

Bọn kỵ binh lập tức gào thét, thúc roi giục chiến mã, ào ạt phóng lên phía trước.

Mạn Đà La đầu lĩnh bọn đạo tặc này cũng không phải là ngu ngốc, ngay từ lúc thấy vòng vây hơi hỗn loạn, liền giậm chân múa tay quát mắng:

- Con bà nó! Chỉ huy cái quái gì vậy? Không phải ta đã nói với bọn họ sau khi bao vây, phải lập tức sáp lại gần quần lấy chúng không để ý tới sinh tử hay sao? Chỉ cần quần lấy không để cho bọn kỵ binh chúng xung phong, thì thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta!

Gã Mạn Đà La nhìn bọn đầu mục chung quanh quát to:

- Chết tiệt! chúng sắp vượt qua! Mấy người các ngươi, mau! Lập tức dẫn người xông lên đuổi bắt cho ta, không cần sợ nhân thù không đủ! Sau này trở thành quý tộc, còn sợ không có gì sao!

Mấy tên đầu mục kia cũng biết lúc này là thời khắc mấu chốt, lập tức gào thét dẫn người lướt qua vòng vây, xông về phía bọn kỵ binh thân vệ đang ào ào phóng tới.

Còn Mạn Đà La thì lo lắng đi qua đi lại.

- Chết tiệt, nếu như không phải là thời gian không đủ, lão tử đã sớm cho đào hồ bẫy ngựa ở phía trước vòng rào, đầu để cho bọn chúng nhón nhơ phóng ngựa!

Mạn Đà La kỳ vọng rất cao với bộ hạ mình, mà bộ hạ của hắn cũng coi như không phụ lòng hắn, căn bản đều không quần tới mạng sống công kích quần lấy bọn kỵ binh thân vệ. Đáng tiếc, bọn kỵ binh thân vệ phóng chạy trước một bước, đồng thời theo hai đại đội mở rộng không gian phía trước đã bắt đầu gia tăng tốc độ.

Kỵ binh thân vệ một khi phóng ngựa chạy, bọn bộ binh đạo tặc ở chung quanh hoàn toàn không kịp ngăn chặn!

Đám kỵ binh xa còn nổi giận trong bụng chém giết đạo tặc đến kêu cha gọi mẹ. Vốn đã bị An Đạt, Liệt Văn chỉ huy lung tung khiến cho trận hình có chút hỗn loạn, lập tức đạo tặc bị kỵ binh xông tới càng phân tán lỏng lẻo hơn.

Kinh khủng nhất chính là: Bọn đạo tặc chịu đựng sự hành hạ của kỵ binh thân vệ, nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa và tiếng gào thét chết chóc, quay đầu lại vừa nhìn thấy! Một đám binh đao lóe hàn quang của kỵ binh đang nhắm thẳng vào mình!

Mặc dù đám kỵ binh phía sau này chỉ có mấy trăm, nhưng trước sau đều bị giáp công, bọn đạo tặc chẳng qua là dựa vào khí thế để tác chiến, lập tức giống như đàn kiến bị động ổ, thật nhanh bỏ chạy tứ tán.

Lúc gã Trung đội trưởng dẫn đội kỵ binh chạy tới phụ cận chiến trường, một màn trước mắt này thiếu chút nữa khiến hắn rớt tim gan ra ngoài.

Cờ xí của Nguyên soái Đế quốc bị đạo tặc trùng trùng lớp lớp bao vây, nếu như không phải nhìn thấy thân vệ Nguyên soái bị vây khốn, đang cố gắng chiến đấu ở trong vòng vây, chỉ sợ hắn đã sớm té xỉu tại chỗ.

Thấy tình hình nguy cấp, hơn nữa cờ Nguyên soái vẫn còn, gã Trung đội trưởng cũng không suy nghĩ người của mình đã trải qua trận chiến vừa rồi còn có thể tiếp tục chiến đấu hay không, hắn rút đao điên cuồng gào thét:

- Lên! Giải cứu ngài Nguyên soái!

Hắn là người đầu tiên xông ra.

Người tại đây, đại khái trừ Khang Tư ra, những người khác đều hận không thể lập tức giải cứu Nguyên soái ra, cho nên không chần chừ chút nào, hơn hai trăm tên tàn binh, đồng thời phóng ngựa vọt tới hướng đạo tặc!

Khang Tư thấy nơi xa phát phói lá cờ của Mạn Đà La, có chút sững sờ.

Tại sao có thể có hai đoàn đạo tặc Mạn Đà La? Thế nhưng Khang Tư rất nhanh xác định đám đạo tặc này, không phải là kẻ địch hủy diệt thôn làng giết người thân của mình, chính bọn có sức chiến đấu cường hãn kia mới là thù phạm. Bởi vì tù binh bị bọn chúng giết chết bên khe suối, đúng có mấy thôn dân hắn đã từng gặp vài lần.

Hiểu rõ điểm này, mặc dù Khang Tư cũng cùng chiến đấu với đại đội, nhưng đánh giết cũng có chút không tập trung, chỉ công kích lại những tên đạo tặc công kích mình, cũng không đuổi theo tàn sát.

Vốn nhóm người Trung đội trưởng tưởng rằng phải một phen liều chết chiến đấu nữa, nhưng vui mừng khi phát hiện: những tên đạo tặc này đã hoàn toàn khiếp đảm. Khi bọn hắn phóng vọt tới đâu, bọn chúng đều từ nơi đó chạy tán ra, gặp phải hơi có chút kháng cự, sau khi chém chết mấy người, những tên khác lại bỏ chạy tứ tán.

So với trận chiến lúc trước, cuộc chiến này quả thực đơn giản như ăn cơm vậy.

Thấy một màn này, bọn thân vệ vốn có chút mệt mỏi, lập tức hăng hái vùng đao tàn sát khắp nơi.

Vốn bọn thân vệ trong vòng vây tả xung hữu đột hy vọng đột phá vòng vây, thấy viện quân tới nơi, thật đúng là lên tinh thần như điều gặp gió, lại càng thêm dũng cảm chém giết.

Nguyên vốn đạo tặc đã có phần phân tán, lúc phát hiện hai Phó đoàn trưởng đều không còn nhìn thấy, lập tức toàn quân bỏ chạy trốn.

Đáng tiếc, trên vùng đất thiết lập mai phục này, lại trở thành chướng ngại ngăn cản bọn chúng chạy trốn!

Lối ra sơn cốc bị kỵ binh Khang Tư ngăn chặn, một đám đông người từ bên trong tháo chạy ra, chỉ có thể leo lên hai bên sườn núi.

Nguyên soái Tả Đặc Lạp được kỵ binh che chở lao ra khỏi cửa cốc, lập tức vùng kiếm ra lệnh:

- Toàn quân quay đầu, phòng thủ cửa cốc, tấn công vào trong! Giết hết!

Kỵ binh đã xông ra đột nhiên quay đầu, hét lớn một tiếng, đuổi theo bọn đạo tặc đang bỏ chạy tứ tán!

Lúc này đã là thời khắc thu hoạch chiến công tuyệt vời, tất cả kỵ binh thân vệ hăng hái bừng bừng, hận không dùng được cả chân lẫn tay đuổi giết bọn đạo tặc.

Thấy đại thế đã mất, Mạn Đà La hung hăng giậm chân, sau đó cũng không thông báo một tiếng, dẫn mấy người thân tín, xoay mình chạy đi.

Hắn vừa rời khỏi chiến trường, về mặt ảo não tự lẩm bẩm: “Chết tiệt, lại phải tốn hao một số tiền của gây dựng lại đoàn đạo tặc rồi.” Nói đến đây, hắn sờ soạng trong lòng một lát, thầm nói: “Hoặc là nên đổi tên đổi họ? Đó là một biện pháp không tệ đây, ít nhất vật thể chấp không cần giao trả cho bọn họ, có được khoản kim tệ kia, lão tử không cần phải làm đạo tặc gì nữa...”

Bỗng nhiên vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, Mạn Đà La giật mình bừng tỉnh.

Hắn khiếp sợ phát hiện mấy tên thân tín đi theo bên cạnh mình, chỉ trong nháy mắt, đều bị cung tên bắn thành con nhím!

Thấy trước mặt mình xuất hiện mấy chục tên cung tiễn thủ, trên trán Mạn Đà La nổi vằn mấy đường gân xanh, bởi vì hai người được vây quanh giữa bọn cung tiễn thủ này, đúng là Phó đoàn trưởng của mình.

Mạn Đà La nghiêng răng nghiêng lợi quát:

- Khó trách vòng vây đội quân của Tả Đặc Lạp đột nhiên hỗn loạn cả lên, hóa ra là các ngươi làm! Ban đầu sao ta không nghĩ tới, các ngươi lại là đặc vụ của đế quốc chứ?

An Đạt và Liệt Văn đồng thời tháo mặt nạ xuống lộ ra mặt mũi, trong lòng Mạn Đà La cả kinh.

Từ lúc hai gã Phó đoàn trưởng này gia nhập đoàn đạo tặc, cho tới bây giờ không có gỡ mặt nạ ra lần nào, hiện giờ để cho mình thấy rõ bộ mặt thật của họ, nguyên nhân là gì không cần nói cũng biết.

Liệt Văn cười cười rất êm dịu:

- Đoàn trưởng, ngươi đã đoán sai rồi, chúng ta cũng không phải là đặc vụ chó má cái quái gì của đế quốc.

- Vậy các ngươi là ai?

Mạn Đà La vô thức hỏi.

Không ai trả lời, An Đạt ngược lại quát to:

- Đừng để ta nổi cáu, mau giao vật đó ra đây!

Mạn Đà La cau mày lại, hỏi:

- Vật gì?

- Ngọc tỷ, giao ngọc tỷ ra đây!

An Đạt tiếp tục quát.

- Cái gì ngọc tỷ? Ta cũng không phải là hoàng đế, không có ngọc tỷ!

Mạn Đà La vội vàng lắc đầu nói.

- Hà hà, không nên giả bộ nữa, chúng ta biết rõ ngọc tỷ ở trong bọc của ngươi, nếu như không giao ra, chúng ta tự mình tới lấy đó!

Liệt Văn khoanh tay đứng ở một bên vươn ra một ngón tay, chỉ chỉ vào hán thoài mái nói.

Mạn Đà La biết tránh không khỏi tức giận nói:

- Chết tiệt! Đây là vật thể chấp của bọn họ, chẳng lẽ các ngươi không sợ bị bọn họ đuổi giết sao?

An Đạt cười gằn nói:

- Hắc hắc, biết tại sao cho đến nay chúng ta vẫn luôn mang mặt nạ không? Hiện tại trên chiến trường đã có hai thi thể mang mặt nạ, trừ ngươi ra, có ai biết chúng ta cầm đi vật thể chân của bọn họ? Có lẽ mục tiêu hoài nghi của bọn họ sẽ nhắm vào bọn thân vệ Nguyên soái kia? Hoặc là, nếu khiến ngươi chết không còn dấu vết, ngươi nói xem, bọn họ có đi khắp thiên hạ tìm ngươi hay không?

- Chết tiệt! Các ngươi sớm đã có mưu tính trước!

Mạn Đà La rống to, dựa theo cách nói này, quả thật mình đúng là phải chịu oan ức rồi.

- Hi hi, chúng ta đúng là có kế hoạch trước, có điều thu hoạch được ngọc tỷ chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi, điều này cũng nhờ có ngươi giúp chúng ta lập được công lao to lớn đấy.

Liệt Văn cười nói.

- Công lao? Phía sau các ngươi còn có người!

Mạn Đà La giật mình nói.

An Đạt liền biến sắc mặt:

- Nói nhảm! Giao nộp hay không? Không giao, lão tử sẽ...

Vừa nói vừa giơ tay lên, mấy chục tên cung tiễn thủ lập tức ra thế giương cung chuẩn bị bắn.

Mạn Đà La từ trong bọc móc ra một vật hình vuông trong gói vải màu vàng, mặt đây vẽ nanh ác quát to:

- Đại gia nhất quyết cùng tiêu tán, hãy xem ta phá hủy nó!

Vừa nói vừa giơ lên cao hung hăng đập mạnh trên mặt đất!

Một mũi tên bay soẹt qua, đầu tên xuyên qua đầu mút của bao vải, ghim trên mặt đất, bao vải cứ như vậy treo lắc lư trên mũi tên cách mặt đất một tấc.

Mạn Đà La trợn mắt há hốc mồm nhìn Liệt Văn vẽ mặt ung dung cầm cây trường cung, liền sau đó hán chột tỉnh lại kêu lớn một tiếng, bỏ nhào về phía bao vải vàng kia. Thế nhưng bị An Đạt sớm xông lên đá một cước bay đi. Mấy hán tử lập tức bỏ cung tên xuống rút đại đao ép tới vây chặt hán.

An Đạt cẩn thận lấy bao vải trên mặt đất, còn Liệt Văn phất tay một cái, những cung tiễn thủ lập tức vây chung quanh cánh giới. Hai người đứng ở giữa, mặt đây vẽ hung phấn nhìn cái bao vải.

Liệt Văn nuốt nước miếng nhẹ giọng nói:

- Nhìn thử xem thể nào?

- Dĩ nhiên, nếu như đồ giả chẳng phải là uống công sao?

An Đạt vừa gật đầu, vừa dùng hai tay hơi run run mở bao vải ra.

Nhìn vật trong bao một lúc lâu, An Đạt có chút chần chờ hỏi:

- Vật này là thật hay giả đây?

Liệt Văn dùng giọng nói không dám xác định:

- Nhìn dáng bề ngoài rất cổ xưa, hẳn phải là đồ thật chứ?

An Đạt vỗ vỗ đầu:

- Vật này đã thất lạc mấy trăm năm rồi, trước nay cũng không có người nào nhìn thấy qua, quý mới biết có phải là đồ thật hay không, để cho đại nhân xác định thôi?

- Ủ, giao cho đại nhân là được. Cho dù là già cũng không sao cả, dù sao chúng ta cũng không có phí chút sức nào.

Liệt Văn gật đầu.

An Đạt đột nhiên nở nụ cười:

- Hay a, nếu như là đồ thật, há chẳng phải là tuyệt vời sao? Chúng ta có thể giảm phần đầu bao nhiêu năm đấy!

Liệt Văn tức giận nói:

- Đừng hoang tưởng, vật này chỉ hữu dụng đối với ba nhà đại công quốc có dã tâm. Hay là đem bán nó đi đổi thành tiền thì tốt hơn. Có được hơn ngàn vạn kim tệ đó, tộc nhân chúng ta có thể phồn thịnh lên rồi.

- Ủ, quả thật rất mong đợi giờ khắc đó tới a.

An Đạt về mặt mơ mộng nói.

Một thanh âm đột nhiên phá hồng bầu không khí:

- Thỉnh cầu, xin tha cái mạng nhỏ ta, ta nguyện ý quyên góp tất cả tài bảo!

Mạn Đà La phát hiện mình sắp xong đời vội vàng cầu xin tha thứ.

- Ha ha, xin lỗi, Đoàn trưởng, những thứ tài bảo người cất giấu chúng ta đã sớm nắm giữ rồi. Hơn nữa nếu như người không biến mất trên đời, còn ai để làm mục tiêu thu hút bọn họ chứ?

Liệt Văn âm hiểm cười nói.

Còn An Đạt bị quấy rầy, lại càng tức giận xông lên trực tiếp đánh hấn bất tỉnh.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, An Đạt, Liệt Văn dẫn bọn cung tiễn thủ và đem số thi thể rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Trở lại đế đô.

- Tốt, thu binh!

Tả Đặc Lạp thấy đạo tặc lớp chết, lớp bị bắt, lớp chạy trốn, trong tầm mắt đã còn không nhìn thấy bất kỳ nhóm nào chống cự nữa, không khỏi gật gật đầu, lệnh cho tên binh sĩ nổi lên hiệu kèn thu binh.

Bọn thân vệ đang hưng phấn lục soát vơ vét công trăn và của cải. Phải biết rằng những tên đạo tặc này một khi bị bắt sống thì không thể tự chuộc mình được, cũng không có ai thay bọn họ nộp tiền chuộc, chỉ có thể bị đem bán thành nô lệ. Món tiền buôn bán này, chính là khoản thu nhập thêm của những binh sĩ tham chiến này.

Cho nên khi bọn chúng nghe kèn lệnh thu binh, liền rất nhanh chóng thu nhặt đầu của đạo tặc bị chém chết, trói chặt tù binh bị bắt sống, hơn nữa nhân cơ hội thanh trừ bọn đạo tặc còn sót lại trong tầm mắt.

Sau khi tập hợp đội ngũ kiểm tra nhân số, Tả Đặc Lạp thiếu điều muốn nôn tung mạch máu.

Hiện tại chỉ còn có hơn một ngàn năm trăm người, tổn thất hơn một ngàn người. Nói cách khác thời gian chỉ trong nửa ngày, hai đại đội cứ như vậy bị đạo tặc giết gọn. Cho dù là tham gia đại chiến hàng vạn người, cũng sẽ không thoáng một cái bị tổn thất nhiều như vậy a.

Nghĩ tới đây, Tả Đặc Lạp không khỏi nhớ những tên đầu lĩnh, lạnh giọng quát lên:

- Người của đại đội thứ nhất đâu?

Nghe tên binh truyền lệnh truyền lệnh, các binh sĩ còn sót lại của đại đội của Khang Tư đã sớm thấp thỏm bất an, lập tức đi tới trước mặt Tả Đặc Lạp quỳ xuống.

Thấy đại đội thứ nhất trước mắt còn chưa tới hai trăm người, Tả Đặc Lạp cố nén lửa giận, quát:

- Sao còn ít người như vậy? Đại đội trưởng của các người đâu?

Gã Trung đội trưởng Trương quan cao cấp duy nhất của đại đội thứ nhất, tiến lên một bước quỳ xuống, dùng giọng bị phần nói:

- Đại đội trưởng dẫn chúng ta lên trước tiêu diệt đoàn đạo tặc Mạn Đà La, ai ngờ đâu đám đạo tặc Mạn Đà La này là đoàn Sơn Nhạc của Sơn Việt Tộc Minh Quốc giả trang. Thậm chí đoàn trưởng của chúng, Song Dao Đường Lang; Đường Phong cũng tự mình xuất hiện. Sau một phen khổ chiến, mặc dù đuổi được bọn chúng chạy đi, nhưng Đại đội trưởng cũng đã hy sinh vì nhiệm vụ. Đây là danh sách các chiến sĩ đã tử vong.

Trung đội trưởng cuống quýt đưa lên một bản báo cáo.

Vừa nghe đến đoàn Sơn Nhạc, Tả Đặc Lạp cau mày.

Nếu như bọn họ nói là sự thật, bằng một đại đội mà đuổi được đoàn Sơn Nhạc, còn sống sót hơn hai trăm người đúng là may mắn, đây cũng là một cái công lớn đây.

Thế nhưng hắn đã bị lừa mấy lần, nên không dễ dàng tin tưởng chuyện này, tiếp lấy báo cáo nhìn đi nhìn lại vài lần, hắn lên tiếng hỏi:

- Thượng úy Tham mưu trưởng của các người đâu?

- Tham mưu trưởng không phải ở tại chỗ chờ nghênh đón các hạ ngài sao?

Trung đội trưởng có chút sững sờ, hắn còn tưởng rằng Tham mưu trưởng đại đội đi theo đại quân của Nguyên soái tới chỗ này.

- Hắn nói các người gặp phải ba ngàn tên đạo tặc Mạn Đà La tập kích, yêu cầu bốn soái đi trước cứu viện! Bốn soái lưu lại một đội ở lại tại chỗ chăm sóc hắn thân bị trọng thương, chẳng lẽ các người tới không có nhìn thấy?

Mặc dù biết Thượng úy Tham mưu trưởng là tên phản đồ, Tả Đặc Lạp vẫn còn ôm mối hy vọng cuối cùng.

Dù là ai cũng không muốn dưới trướng của mình xuất hiện phản đồ.

Trung đội trưởng thất kinh:

- Lúc chúng tôi đi đường chỉ thấy năm thi thể binh lính của chúng ta, lúc ấy chúng tôi nghĩ các hạ ngài có thể gặp nạn, cho nên cuống quýt chạy tới, hoàn toàn không thấy Tham mưu trưởng..

Tả Đặc Lạp đột nhiên vỗ đùi mắng:

- Chết tiệt!

Mà gã tham mưu đứng phía sau Tả Đặc Lạp, cũng rói rít lên tiếng nguyên rủa.

Trung đội trưởng biết Tham mưu trưởng của đại đội mình, là đầu sỏ dẫn dụ Nguyên soái tiến vào bẫy rập, không khỏi rứt đầu rứt cổ lại.

Hắn cũng thật xui xẻo, hiện tại đại đội chỉ có một mình hắn là Trương quan cao nhất còn toàn vẹn tứ chi. Xem ra đừng nói là thăng quan, có thể không bị bắt tội đã là may mắn lắm rồi.

Tả Đặc Lạp thoáng trầm tư một chút sau đó nói:

- Đứng lên cả đi, chờ bốn soái điều tra rõ ràng sau đó mới quyết định.

Gã Trung đội trưởng chỉ có thể lĩnh mệnh.

Nhìn các chiến hữu bắt đầu thống kê chiến quả, dọn dẹp chiến trường, cả đám đại đội Khang Tư chỉ có thể mặt ủ mày ê đứng đợi ở một bên. Lúc này bọn họ bị hiềm nghi không được phép đi đâu, võ trang đã bị giải trừ, chỉ đành thông tay đứng nhìn.

Huynh đệ chung quanh mặc dù không có trách mắng, nhưng những ánh mắt khinh bỉ đó khiến bọn họ buồn bực trong lòng không ít, chỉ có thể thầm mắng tên Tham mưu trưởng chết tiệt.

Còn gã Trung đội trưởng ngoài chửi rủa, cũng hết sức an ủi mọi người.

Chỉ cần Nguyên soái điều tra rõ chân tướng, những người mình đây nhất định có thể được trả lại sự trong sạch. Hơn nữa hắn cố ý nói đến bắt được hai ngàn tên đạo tặc có thể bán bao nhiêu tiền, mình có thể chia được bao nhiêu.

Khác với mọi người thần sắc Khang Tư không đổi, cái gì cũng không có nghĩ tới, lẳng lặng ngồi ở đó, ngẩng nhìn lên bầu trời.

Khi màn đêm buông xuống sắp phủ trùm vạn vật, lữ đoàn thân vệ hậu trận cũng tới hội hợp với Nguyên soái, và những binh sĩ bị thương của đại đội thứ nhất đang mỏi mắt trông chờ sau khi đội điều tra chân tướng trở về, cũng chạy tới.

Sau một thời gian thấp thỏm đợi chờ trong bất an, khi nhìn thấy vệ binh đại đội thứ nhất rút quân về, và được đội hậu cần bắt đầu dựng trại, phát trang bị và thức ăn. Hết thảy những điều này đã chứng tỏ mình trong sạch, toàn binh sĩ đại đội thứ nhất lập tức hoan hô ầm lên.

Ngày thứ hai, Nguyên soái thăng trưởng bắt đầu ghi nhận công trận.

Trung đội trưởng của đại đội thứ nhất được tấn thăng làm Thiếu tá, trở thành Đại đội trưởng của đại đội thứ nhất, Khang Tư thuộc Tiểu đội trưởng, Trưởng đội cũng phân biệt tấn thăng một cấp, trở thành Trung đội trưởng, Tiểu đội trưởng. Nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc chính là: từ đầu tới cuối cũng không có tên Khang Tư, người có chiến công lớn nhất của đại đội thứ nhất này vẫn là một tên binh nhì.

Trung đội trưởng và Tiểu đội trưởng mới thăng cấp, hoài nghi Đại đội trưởng không có báo lên chiến công của Khang Tư, nhưng Đại đội trưởng lại phát thề rằng mình có báo lên, hẳn tuyệt đối sẽ không chiếm chiến công làm của riêng v. v...

Mọi người hiểu, nếu như trong thân vệ của Nguyên soái xuất hiện chuyện như vậy, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi quân đội. Gã Đại đội trưởng kia gan bằng trời cũng không dám làm như thế. Đáng tiếc khi đi lên dò hỏi, lại bị tham mưu của Nguyên soái lấy lý do không nên nhiều chuyện chặn lại, khiến ánh mắt của mọi người nhìn Khang Tư đều thật kỳ lạ.

Đối với chuyện không công bình này Khang Tư cũng không để ý chút nào, thần sắc vẫn như cũ ung dung sống qua cuộc sống của một tên binh nhì.

Qua hai ngày, bọn thân vệ trải qua chiến trận hầu như đã tiêu tan mệt mỏi, mà lũ đoàn hậu vệ theo lệnh đuổi giết đạo tặc ở chung quanh, cũng dọn sạch bọn đạo tặc đâu vào đó. Cuối cùng Nguyên soái cũng hạ lệnh trở về thủ đô.

Mà ngay trước khi lên đường, ngoài dự đoán của mọi người Nguyên soái tự mình mời gặp Khang Tư đã bị quên lãng một thời gian thật lâu.

Sau khi Khang Tư tiến vào soái trưởng chào vãn an liền lẳng lặng đứng ở đó.

Nguyên soái dùng ánh mắt cổ quái quan sát Khang Tư một hồi, một lúc lâu mới lên tiếng:

- Rõ ràng là chiến công đệ nhất của đại đội thứ nhất, nhưng lại không được bất kỳ thừa nhận nào, có cảm thấy rất không công bình với người hay không?

- Không có, các hạ.

Khang Tư trả lời ngắn gọn.

- Ồ? Tại sao?

Nguyên soái lộ vẻ tò mò hỏi.

- Thuộc hạ tin rằng, Nguyên soái các hạ sẽ không bắt công!

Khang Tư lập tức trả lời ngay, hẳn cũng không thể nói mình hoàn toàn không thêm để ý những chuyện này. Đã từng thống lĩnh qua mười mấy vạn người hẳn rất hiểu, hỏi đáp với cấp trên như vậy là tự mình tìm khổ, tìm phiền toái cho mình.

Nghe vuốt đuôi ngựa như thế, Nguyên soái vốn địa vị ở trên cao nên hiểu rằng, bất kể trong lòng đối phương nghĩ như thế nào, vẫn đề như vậy cũng chỉ biết trả lời như vậy, vì thế lộ vẻ cười cười:

- Chính yếu là vì không rõ lai lịch của người, bản soái lại bị thuộc hạ của mình lừa gạt, nên vẫn phải cẩn thận một chút mới được. Vì thế trước đó, bản soái có ý phái người đi điều tra địa phương người rớt xuống, và chỗ người dưỡng thương.

Nói đến đây, Nguyên soái chăm chú nhìn sắc mặt của Khang Tư một lúc, phát hiện hoàn toàn không có bất kỳ biến đổi nào trên nét mặt, không khỏi hài lòng tiếp tục nói:

- Kết quả chứng minh lời người nói đều là sự thật. Bản soái cho là không có tên gián điệp nào lại tạo cơ hội liều lĩnh cử tử nhất sinh như thế, từ vách đá cao nhảy xuống để che dấu cho thân phận của mình, cho nên bản soái tin tưởng người.

Nói đến đây, Nguyên soái vỗ tay một cái.

Theo tiếng vỗ tay, hai sĩ quan cấp tá đi vào, một đứng ở trước mặt Khang Tư, lấy ra một bản văn kiện bề ngoài tinh xảo, đọc lên:

- Áo Đặc Mạn đế quốc Nguyên soái thân vệ: thuộc hạ binh nhì Khang Tư - Lôi Luân Đặc; ngày mười hai tháng bảy năm 1737 lịch đại lục đã tham dự chiến đấu tiêu diệt đoàn đạo tặc Mạn Đà La: đồng thời trong chiến đấu đã đạt được chiến công anh dũng đánh một trận diệt chín tên địch. Cùng xé chiêu trong một ngày đến một chiến trường khác tiêu diệt chủ lực của đoàn đạo tặc Mạn Đà La, đạt được chiến công đánh một trận diệt ba tên địch.

Nghe thế, Khang Tư nhin không được nghĩ thầm trong lòng: “Chính mình cũng không biết sau trận chiến giết bao nhiêu người, không ngờ các người lại biết? Không phải là đem tất cả chiến công chia đều ra sao?

- Chiều theo phép tính toán tính theo chiến công của đế quốc, hiện do hoàng đế bệ hạ chí cao vô thượng của đế quốc thụ quyền, chiếu theo chiến công này tấn thăng Khang Tư - Lôi Luân Đặc làm Thiếu úy quân đội đế quốc. Lệnh này được lưu trữ trong hồ sơ quân bộ đế quốc. Ngày 15 tháng 7 năm

1737, đế quốc Nguyên soái: Tả Đặc Lạp - Lai Nhân Cấp Đặc.

Viên sĩ quan cấp tá đọc xong, cầm hồ sơ mở ra trước mặt cho Khang Tư xem xong thu lại.

Khang Tư có chút sững sờ.

Không phải sao? Chém chết có mấy người, đã từ binh nhì tấn thăng làm Thiếu úy? Đây lại là nhảy vượt mấy cấp liền, không phải nói quân đội đế quốc rất khó tấn thăng cấp sao? Vì sao mình thăng cấp dễ dàng như vậy?

Còn viên sĩ quan cấp tá kia đi đến nói:

- Người tuyên thệ hãy nói to lời tuyên thệ: Vĩnh viễn thần phục Hoàng đế bệ hạ đế quốc Áo Đặc Mạn, vĩnh viễn xem như là bảo kiếm của Hoàng đế bệ hạ, hộ vệ đế quốc, hộ vệ Hoàng đế bệ hạ, tảo trừ hết thảy địch nhân của đế quốc và của Hoàng đế bệ hạ!

Hôm trước Khang Tư vừa mới nhìn thấy nghi thức tuyên thệ, mặc dù còn có chút sững sờ, nhưng vẫn theo phản xạ đổi tên của người tuyên thệ thành tên mình, và nói ra lời tuyên thệ.

Sau khi tuyên thệ xong, viên sĩ quan giúp Khang Tư thay cấp bậc Thiếu úy, một đường kim khí thẳng đứng xuyên qua một con ngân ưng. Sau đó sau một màn chúc mừng, hắn mới hành lễ với Nguyên soái xin phép cáo lui.

Nguyên soái thấy vẻ mặt băn khoăn của Khang Tư, biết hắn đang suy nghĩ gì, không khỏi cười nói:

- Không cần kinh ngạc như vậy, dựa theo phép tính toán chiến công của đế quốc: tham gia một trận chiến binh nhì tấn thăng làm binh nhất, giết một tên địch tấn thăng làm Hạ sĩ, giết ba tên địch tấn thăng làm Trung sĩ, giết địch năm tên tấn thăng làm Thượng sĩ, giết địch mười tên tấn thăng làm Thiếu úy. Bởi vì người giết địch mười hai tên, cho nên mới tấn thăng làm Thiếu úy.

Nói đến đây, Nguyên soái thấy vẻ mặt Khang Tư có bộ dáng như không thèm đề ý, bèn tiếp tục nói:

- Người cũng đừng xem nhẹ yêu cầu giết mười tên địch thì tấn thăng làm Thiếu úy này, quân đội của đế quốc nhiều quân nhân như vậy, mà phần lớn cho đến khi giải ngũ cũng không thể đạt tới cái yêu cầu này đây!

Giết địch năm mươi tên tấn thăng làm Trung úy, giết địch một trăm tên tấn thăng làm Thượng úy, giết địch hai trăm tên tấn thăng làm Thiếu tá. Những thứ này ta tin tưởng người rất dễ dàng làm được, có điều là...

Từ Thiếu tá trở lên, thì căn cứ vào thu được bao nhiêu thắng lợi chiến thuật mới tấn thăng. Trở thành Thiếu tướng trở lên, thì dựa vào yêu cầu đạt được bao nhiêu thắng lợi chiến lược để tấn thăng.

Thấy bộ dáng của Khang Tư đầu đầy mơ hồ, Nguyên soái không khỏi trầm ngâm:

- Quả nhiên là xuất thân ở vùng thôn quê, không ngờ ngay cả chiến thuật và chiến lược cũng không biết, vì sao ta lại có tâm tình tốt để giải thích cho hắn như vậy chứ? Thật là kỳ lạ.

Hắn nghi ngờ lắc lắc đầu:

- Nói cách khác, từ Thiếu tá trở lên thì căn cứ tiêu diệt nhiều ít đội quân địch nhân để tính toán: Nói đơn giản đổi thành số địch bị giết, ít nhất phải tiêu diệt hơn một vạn tên mới có thể từ Thiếu tá tấn thăng làm Trung tá.

Mà Thiếu tướng trở lên, nói trắng ra, chính là vì quốc gia “bắt người cướp của” được bao nhiêu nhân khẩu và của cải nào đó, vì quốc gia chiếm lĩnh lãnh thổ nhiều ít. Nếu như chỉ đơn giản tính toán lãnh thổ, ít nhất phải chiếm lĩnh hơn một trăm vạn cây số vuông, mới có thể làm cho một Thiếu tướng tấn thăng làm Trung tướng.

Khang Tư vẻ mặt như chợt hiểu ra, gật gật liên tục, nhưng trong lòng hắn lại thờ dãi.

“Không nghĩ tới không ngờ mình cũng học được cách giả bộ ngu ngơ như thế ở trước mặt cấp trên...”

Nguyên soái bỗng nhiên trầm ngâm một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Mới vừa rồi không biết người có chú ý tới hay không, trước đây người thuộc dưới trướng thân vệ Nguyên soái đế quốc, sau này thì chính là Thiếu úy quân đội đế quốc.

Khang Tư gật đầu, có chút nghi ngờ:

- Các hạ, không biết điều này có cái gì khác nhau vậy?

Nguyên soái nói giọng nghiêm túc:

- Chỗ khác nhau là Thiếu úy người không phải là Thiếu úy thân vệ Nguyên soái, mà là Thiếu úy quân đội đế quốc, nói cách khác người không phải là thân vệ của bốn soái.

Khang Tư vẫn tỏ vẻ không hiểu.

Điều này có gì khác nhau chứ, không phải hết thấy đều là quân nhân đế quốc sao?

Nét mặt của Khang Tư rõ ràng biểu đạt ý tứ như vậy, khiến Nguyên soái nhìn thấy vậy không biết làm sao chỉ đành lắc đầu, có chút tiếc rên sất không thành thép nói:

- Đơn giản mà nói, người thân là Thiếu úy quân đội đế quốc, chỉ cần cố gắng và may mắn, người thậm chí có thể giống như bốn soái trở thành Nguyên soái của đế quốc. Mà nếu như người là Thiếu úy thân vệ của Nguyên soái, người đạt cấp cao nhất, cũng chỉ là Trung tướng hoặc Thượng tướng sư đoàn trưởng thân vệ.

Hơn nữa, đội thân vệ không có chủ soái dẫn dắt, không thể một mình tác chiến. Mà nếu tham gia đại chiến, thân vệ chỉ có thể đi theo bên cạnh chủ soái, trừ phi chủ soái tự mình ra trận, nếu không thân vệ hoàn toàn không thể lập được chiến công gì.

Nếu như bốn soái giải ngũ, sau đó Nguyên soái mới sẽ tổ chức thành lập sư đoàn tay chân khác. Sư đoàn thân vệ lúc đầu sẽ giải tán, binh sĩ và các Trưởng quan hạ tầng cơ sở sẽ phân tán vào các đội quân. Còn các Trưởng quan cấp tá trở lên, thì toàn bộ chuyển vào hậu cần quân bộ ngồi chơi xơi nước.

Khang Tư nghe thế, lập tức biết đây là sự quý trọng của Nguyên soái với mình.

Vốn còn tưởng rằng vì lo lắng đến mình một tên nhóc vừa mới vào quân đội không tới mấy ngày, đột nhiên trở thành Thiếu úy, có ảnh hưởng tới sự đoàn kết ở bên dưới, cho nên mới điều mình đi, không nghĩ tới lại là nguyên nhân này.

Chẳng qua khi Khang Tư đang cảm kích Nguyên soái ưu ái mình như thế, vẫn có chút nghi hoặc.

Mình và Nguyên soái chỉ gặp mặt vài lần, vì sao Nguyên soái lại đối xử với mình như thế chứ? Chẳng lẽ là vì cái họ mình mới vừa thừa kế kia?

Nghi vấn của Khang Tư không có lời giải đáp, Nguyên soái nhìn Khang Tư nói một câu:

- Khi trở lại đế đô, bốn soái sẽ điều người đến đội quân tốt, đến lúc đó cố gắng tác chiến, không nên làm mất mặt bốn soái.

Nói xong phát tay ra ý bảo Khang Tư lui ra.

- Rõ, tạ ơn Nguyên soái các hạ ưu ái, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Nguyên soái các hạ, thuộc hạ cáo lui.

Khang Tư mang một bụng nghi vấn cũng không có biểu lộ ra ngoài, ngược lại về mặt lễ phép lui ra.

Nhìn bóng lưng của Khang Tư, Nguyên soái sờ sờ trán của mình lẩm bẩm: “Thật kỳ lạ, vì sao mình lại chiếu cố cho một tên lính mới như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân vì cảm thấy hắn có một loại quen thuộc nào đó sao? Thật là kỳ quái.”

Hắn lắc đầu, không thêm truy cứu vấn đề này nữa.

Khang Tư rời khỏi soái trưởng, mấy đồng bạn vốn rất tò mò đi tới gần, thấy cấp bậc Thiếu úy trên tay hắn, sắc mặt đều biến đổi.

Trong lòng không đồng nhất, có người tỏ lời chúc mừng, có người sắc mặt âm trầm xuống, xoay người rời đi, có người cười đùa cợt nhả phàn nàn, còn có kẻ tỏ vẻ mặt xu nịnh nói lời nịnh hót.

Nhìn những tên này trước đó không lâu vẫn sống vai tác chiến, cùng mình nói nói cười cười, cũng vì mình không được thăng cấp mà an ủi, bỗng nhiên hết thấy biến thành một bộ dáng xa lạ, Khang Tư không khỏi thẫn thờ dài.

Xem ra mình căn bản không có dung nhập vào trong bọn họ. Cũng không trách, người mới đầu quân mấy ngày có thể dung nhập vào bọn họ được sao? Một ngoại nhân như mình lại nhận được vinh diệu hơn cả bọn họ, không bị bài xích mới là lạ.

Được chuyển đến đội quân khác là kết quả tốt nhất, dù sao cũng không có ai nhìn ra mình từ binh nhì thăng cấp lên, vì thế lòng đổ kỵ dù gì cũng sẽ tương đối ít hơn.

Khang Tư tùy tiện đón nhận tất cả những thứ thần sắc kỳ lạ của các chiến hữu, còn những tên nịnh bợ kia nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Khang Tư, thì cũng không thêm để ý tới Khang Tư nữa.

Khang Tư cũng không quản tới bọn họ nghĩ như thế nào, cứ như vậy thừa nhận các loại ánh mắt, tiến về đế đô.

Trên đường, khi tiến vào bên trong lãnh địa của đế quốc, lập tức giao hơn hai ngàn tù binh bắt được cho quan nha của thành thị gần nhất. Không biết bán bao nhiêu tiền, dù sao Khang Tư cũng được chia hai kim tệ.

Lúc này hắn mới biết, tù binh bắt được trên chiến trường, nếu như không có tiền chuộc, như vậy sẽ bị bán thành nô lệ, hơn nữa còn là loại nô lệ tùy ý chủ nhân đánh chửi. Đối với điểm này Khang Tư có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đế quốc hùng mạnh như vậy, ở phương diện này không ngờ lạc hậu như thế.

Theo cùng đội quân rờn rã hơn một tháng, cuối cùng tiến vào địa phận đế đô.

Đứng ở một chỗ trên sườn núi, Khang Tư trợn mắt há hốc mồm, khi nhìn một hình thê khổng lồ không thấy chót đỉnh ở phía trước trên bình nguyên.

Thấy bộ dáng thẳng khờ ra tình của Khang Tư, những tên binh sĩ ghen tỵ với Khang Tư kia nhìn không được khoa trương:

- Đây chính là thành Thánh Vũ: đế đô của đế quốc Áo Đặc Mạn. Tường thành dài một trăm cây số, chiều rộng năm mươi cây số, dày ba mươi thước, cao năm mươi thước. Mỗi mặt chín cửa tổng cộng ba mươi sáu cửa thành. Chỉ riêng nhân khẩu bên trong thành đã vượt hơn năm trăm vạn, là thành thị lớn nhất trên khắp cả đại lục.

Khang Tư có hơi ngần người hỏi:

- Thành trì khổng lồ như vậy, làm sao phòng thủ? Nếu một mặt cửa thành gặp địch, những lính gác cửa thành khác muốn chạy tới trợ giúp, chẳng phải là mất thời gian rất lâu sao?

Một tên binh sĩ tự đắc nói:

- Ha ha, nếu như đế đô chỗ trái tim của đế quốc cũng có thể bị địch nhân tập kích, vậy thì quân đội đế quốc chúng ta đây cũng nên toàn thể tự sát cho rồi. Phải biết rằng trong phạm vi ngàn dặm ở bốn phía thành Thánh Vũ, quanh năm trú đóng mười sư đoàn tinh nhuệ đấy. Trong tám đại quân doanh thân vệ đóng giữ ở ngoài thành đế đô đều là sĩ quan, đừng xem thường lực lượng thân vệ này: thân vệ sĩ quan của đế đô tăng lên vượt qua năm mươi vạn đấy.

Còn bên trong đế đô lại có một sư đoàn thành vệ quân, một sư đoàn cánh vệ quân, còn có đội quân đỉnh cao của đế quốc: một sư đoàn Ngự lâm quân.

Chẳng qua cho dù thật sự phát sinh chuyện như vậy cũng không có gì quan ngại, ba sư đoàn trong thành đều là đội kỵ binh, có thể trong thời gian ngắn nhất chạy tới trợ giúp.

Cho dù thật sự bị bao vây, cũng không thành vấn đề, lương thực bên trong thành cất chứa đủ để năm trăm vạn người ăn trong ba năm. Trừ một cái hào hộ thành bao quanh thành, bên trong thành còn có một trăm tám mươi dòng suối. Hơn hai mươi vạn binh sĩ tinh nhuệ trấn giữ tòa thành, hơn nửa nước uống, lương thực không thiếu, ngoại viện không cắt đứt, đế đô của chúng ta căn bản không thể nào bị công hãm được!

Theo đội ngũ đi vào bình nguyên, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của đế đô, nhưng vẫn có thể thấy nơi xa một doanh trại thật rộng lớn.

Khang Tư nhớ tới lời nói vừa rồi của binh sĩ kia, không khỏi hỏi:

- Chúng ta trú đóng ở ngoài thành? Vậy có thể vào trong thành tham quan hay không?

Một tên binh sĩ dường như là người ở đế đô, vừa mở miệng đã có chút mùi vị cao cao tại thượng:

- Người không nên nghĩ tới chuyện đi vào đế đô, quân luật quy định, sĩ quan cấp Tá trở lên hoặc quân nhân xuất thân của đế đô mới có thể vào đế đô, còn các quân nhân khác trừ phi nhận được giấy thông hành do quân bộ, thành, cảnh hai vệ của đế đô, ba bên kết hợp cấp phát, mới có thể vào được.

Còn nữa, thân vệ theo sĩ quan cấp Tá vào trong đế đô không được vượt qua một đội năm người, sĩ quan cấp Tướng không được vượt qua một tiểu đội, cho dù là Nguyên soái các hạ cũng chỉ có thể mang một đại đội thân vệ vào thành.

Những người ngoài như các người muốn cảm nhận phong thái của đế đô, sợ rằng rất khó. Chẳng qua bốn phía doanh trại của thân vệ đều có thành vệ tinh, trên phương diện phân hoa sát mạt dù không thể so sánh với đế đô, nhưng so với những địa phương khác cũng tốt hơn rất nhiều, tin rằng các người cũng sẽ không thất vọng. Ha ha.

Tiếng cười đắc ý của tên binh sĩ này, khiến cho mấy tên khác cùng là người ở đế đô hòa theo, nhưng chỉ đổi lấy những ánh mắt nhìn lạnh lùng.

Khang Tư trong lòng thầm nghĩ: “Ra vào nghiêm khắc như vậy, đại khái là sợ bọn có dã tâm gây chính biến chứ gì? Cứ như Nguyên soái, cho dù hắn cùng mang vào tất cả sĩ quan cấp Tá dưới trướng, binh lực cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi, đối với mấy trăm vạn người ở đế đô này mà nói, căn bản là không thấm vào đâu. Nếu như ba đại sư đoàn trong thành làm phản thì sao? Ồ, hẳn là phải có quy chế cảnh giới với ba sư đoàn này chứ?”

Trong lúc Khang Tư đang miên man suy nghĩ, đại quân vượt qua quân doanh lớn rộng kia tiếp tục đi tới, những tên ở đế đô tiếp tục khoe khoang kiến thức của mình:

- Tám doanh trại thân vệ của Đế đô cũng có phân chia cao thấp: giống như tòa quân doanh vừa rồi kia, chính là dùng để bố trí thân vệ dưới trướng sĩ quan cấp Ủy ở bên ngoài. Nói cách khác càng cách đế đô càng gần, sĩ quan thân vệ cũng càng cao cấp. Như thân vệ Nguyên soái chúng ta chính là trực tiếp trú đóng ở chỗ cách đế đô mười cây số.

Khang Tư gật gù đầu, đế quốc Áo Đặc Mạn phân biệt trên dưới thật tinh tế, hơn nữa phân định rất nghiêm khắc.

Dọc theo đường đi, Khang Tư chứng kiến nhiều chủng loại dân tộc ở đế quốc Áo Đặc Mạn, trên đường hành quân không ngờ các thôn trấn rải rộng ở bốn phía, từa lổm quẩn lại càng nhiều không kể xiết. Cư dân cũng khác biệt với dân chúng của Khi Hồng Quốc, chẳng những không sợ hãi quân đội hành quân ngang qua thôn làng, ngay cả người hiếu kỳ quan sát cũng không có, tất cả đều xem như quân đội không tồn tại, chỉ chuyên chú làm chuyện riêng của mình.

Khi mấy người ở đế đô nghe Khang Tư hỏi thăm, lại được dịp khoe khoang:

- Nay, đây chính là sự kiêu căng của người đế đô. Chúng ta là quân đội đế quốc, là nền tảng bảo vệ đế quốc, dân chúng của đế quốc cần gì phải sợ chúng ta chứ?

- Không có cư ngụ ở bên trong thành, cũng tính là người ở đế đô sao?

Khang Tư có chút tò mò.

- Cư dân trong phạm vi phương viên năm trăm cây số của thành Thánh Vũ, đều là người của đế đô. Chẳng qua bọn họ dựa vào thẻ chứng minh thân phận, một tháng có thể ra vào thành Thánh Vũ một lần mà thôi. Không giống chúng ta những người cư ngụ ở bên trong thành đế đô, trừ phi giới nghiêm, nếu không có thẻ ra vào thành Thánh Vũ không hạn chế số lần, đây chính là niềm tự hào của người ở đế đô bọn ta.

Bộ dáng đắc ý của đám đế đô có thể khiến người ta nhìn không vừa mắt, một gã binh sĩ ở vùng khác cười lạnh nói:

- Hừ, chính là đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh mới có thể như thế, người đi những địa phương khác thử xem, những cư dân kia nhìn thấy quân đội tới có chạy trốn hay không?

Đám ở đế đô nghe nói như thế, nhếch miệng nhưng không có lên tiếng, xem ra tình hình ở nơi khác, bọn chúng cũng rất rõ ràng.

- Đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh?

Nghe được danh từ mới Khang Tư không khỏi tiếp tục hỏi.

- Cũng chính là do nội các ngự tiền trực tiếp phái quan viên quân hạt, tất cả thuế thu giao nộp lên quốc khố, chỗ đóng quân do Quân bộ cai quản, tất cả giống như thủ phủ của các tỉnh các quận, những thành thị này chính là cái gọi là đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh.

Một tên khác trả lời.

- Chỉ riêng là thủ phủ của các tỉnh các quận? Vậy các thôn trấn phía dưới thì bỏ mặc sao?

Khang Tư giật mình hỏi.

Hắn hoàn toàn không biết đế quốc đối với sự cai quản lãnh thổ lại tới bước này, chẳng lẽ các địa bàn hạ tầng cơ sở là trạng thái vô chính phủ không ai cai quản sao?

- Các huyện trấn thôn làng hạ tầng đều là đất phong.

Tên ở đế đô nói.

- Cái gì? Không ngờ đế quốc phân phát nhiều đất phong như vậy?

Khang Tư lần này có thể là hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người.

Đế chế quốc gia xuất hiện đất phong là chuyện rất bình thường, nhưng tuyệt đối không thể nào lấy tất cả đất đai của thủ phủ tỉnh quận ở bên ngoài làm đất phong hết cả, cho dù là hôn quân đại siêu cấp cũng sẽ không làm như vậy.

- Ôi, chuyện đó cũng không có biện pháp nào khác, ai kêu đế quốc quá mức rộng lớn, lãnh thổ có tới ba ngàn vạn cây số vuông. Vùng biên cảnh nếu phát sinh chiến sự, dùng bỏ câu đưa thư truyền tin tới đế đô cũng phải mất bảy ngày. Nếu từ đế đô phái đội kỵ binh ra đến biên giới, ít nhất cũng phải ba tháng. Từ biên giới giao nộp thuế khoán đến đế đô, ít nhất phải một năm!

Cho nên Hoàng đế bệ hạ phải phân phát huyện trấn thôn ở bên ngoài làm đất phong. Trên những đất phong có xảy ra chuyện gì, thì do những linh chủ đó chịu trách nhiệm, vì vậy không biết nội các ngự tiền giảm được biết bao nhiêu chuyện phiền toái đấy.

- Nhưng nếu như vậy chẳng lẽ không sợ những linh chủ này tạo phản sao?

Khang Tư nghi ngờ hỏi.

- Ô, người đừng tưởng rằng cái danh hiệu linh chủ này rất trọng đại. Ở trong đế quốc, linh chủ không đáng giá một xu, danh hiệu quý tộc mới có giá trị. Người biết không? Hệ là sĩ quan cấp Tá trở lên đã có thể nhận được đất phong. Ngẫm lại cả nước có hai mươi quân đoàn quân chính quy, còn có đội quân địa phương nhiều không kể xiết, có bao nhiêu sĩ quan cấp Tá trở lên chứ.

Khang Tư há hốc mồm choáng váng, sĩ quan cấp Tá trở lên đã có thể được phân phong lãnh địa? Một lúc lâu hắn mới giật mình nói:

- Vậy một Thiếu tướng chẳng phải là có lãnh địa tới mấy huyện?

Tên ở đế đô cười nói:

- Đâu có nhiều như vậy, nội các ngự tiền tuyệt đối sẽ không sách phong cả khối lãnh địa cho những quân nhân chúng ta. Hơn nữa những huyện phủ thôn trấn này không phải là cùng một chỗ, mà đứt khoát là đồng một cái tây một cái.

Còn nữa, người đừng tưởng rằng có mười mấy cái huyện phủ là rất uy thế, đừng tưởng những lãnh địa phân phong này đều được tùy ý chọn lựa, may mắn nhận được thành thị giàu có, không may mắn còn phải bỏ tiền ra. Hơn nữa mặc dù thuế thu không cần phải giao nộp lên trên, nhưng tiền lương của quân đội đóng tại địa phương và quan viên các thứ người phải chịu trách nhiệm. Xây dựng thành thị, đặc biệt là cứu trợ ỷ lạo đều do người phụ trách, mỗi năm tét nhất tới không ít hơn hai đồng tiền.

Còn nữa những lãnh địa này chỉ có thể truyền một đời, nói cách khác đến khi con của người chết, toàn bộ lãnh địa phân phong cho người bị thu hồi. Cho nên phần lớn các sĩ quan cũng không thêm đề ý tới lãnh địa, thậm chí cũng không ít sĩ quan không thêm đặt chân tới lãnh địa.

Ôi, nghe người nói như vậy, thật giống như những sĩ quan kia đều nghèo mạt. Đừng quên, khoản thu nhập lớn nhất của quân nhân chúng ta chính là trên phương diện mở rộng biên giới. Theo phép tính toán chiến công có quy định: một phần hai mươi thuế thu chiếm giữ thuộc về thống quân Đại tướng, một phần hai mươi phần thưởng cho sĩ quan có chiến công, còn nữa một phần hai mươi chia cho tất cả các sĩ quan tham chiến phân phối theo cấp bậc. Nếu như chiếm cả tài phú của một tỉnh, nguồn kim tệ kia thật là cuộn cuộn không ngừng.

Khang Tư hiểu rằng: từng mảnh nhỏ đất phong đều phân tán rải rác, hơn nữa các thành thị tinh hoa cả nước đều do đế quốc trực tiếp chiếm cứ, nên hoàn toàn không sợ những lĩnh chủ phân phong kia.

Tiếp theo Khang Tư đột nhiên nhớ tới cái gì hỏi:

- Đúng rồi, người mới vừa nói nội các ngự tiền sẽ không đem cả khối lãnh địa sách phong cho quân nhân, có phải có ý nói quý tộc có thể có được cả khối lãnh địa hay không?

Tên ở đế đô thờ dài nói:

- Không có biện pháp nào khác, quý tộc là trụ cột của đế quốc, hơn nữa cao quý bất phàm, xây dựng đế quốc được như ngày nay đều là chiến công của bao đời, cho nên có thể có được cả khối lãnh địa. Tước vị của giới quý tộc đế quốc chúng ta rất đơn giản, chính là bảy cấp Thân, Công, Hầu, Bá, Tử, Nam, Huân. Phía dưới giống như Liên Minh Tự Do như vậy, mỗi cấp cũng chia ra làm năm bậc.

Huân tước là có thể có được lãnh địa cả huyện, Nam tước hai huyện, Tử tước ba huyện, đến Bá tước thì có lãnh địa là một quận, Hầu tước là hai quận, mà Công tước thì là một tỉnh. Những lãnh địa này khác biệt với lãnh địa của quân nhân chúng ta, là có thể tập trung chung một chỗ.

Chỉ có điều bọn họ cũng không phải không có chút kiêng kỵ, không giống quân nhân chúng ta chiếm lĩnh thuế không cần giao nộp. Thuế thu lãnh địa của họ phải giao nộp một phần ba cho quốc khố, hơn nữa quân đội của lãnh địa không thể ra ngoài. Còn nữa, nếu như không có chiến công, qua một đời thì hạ xuống một tước. Hơn nữa trừ người thừa kế ra, những người đời sau chỉ có thể đeo danh hiệu tước giả. Ngoại trừ mỗi tháng do quốc khố trợ cấp một trăm kim tệ, tước giả không có bất kỳ thu nhập nào.

Tước giả và trợ cấp này chỉ có thể hưởng một đời, đời sau chính là bình dân rồi. Giống như tổ phụ ta chính là tước giả, tuy ta là xuất thân quý tộc, nhưng ta vẫn không nhận được chiến công dựa vào giết chóc.

Tên ở đế đô lộ vẻ thất vọng nói.

- Thân vương thì sao?

Khang Tư vội vàng nói sang chuyện khác.

Tên ở đế đô lập tức cười nói:

- À, Thân vương không có đất phong, chỉ có một tòa vương phủ ở kinh thành, hơn nữa không được phép tham gia chính trị cũng không có thể đầu quân, chỉ có thể hưởng phúc. Chẳng qua có thể nhận được một phần ba thuế thu từ quốc khố của tất cả lãnh địa quý tộc trên cả nước. Nếu như đế quốc chỉ có một Thân vương, đây chính là giàu sang phú quý không kể xiết, chỉ có điều địa vị Thân vương chỉ có thể truyền lại hai đời, đời thứ ba liền trực tiếp hạ xuống làm Bá tước.

Còn nữa Thân vương ngoại trừ mưu đồ phản nghịch bán nước, phạm bất kỳ luật pháp nào cũng có thể miễn truy cứu, nói cách khác giết người phóng hỏa cường gian...

Tên ở đế đô từ còn chưa nói dứt lời, đột nhiên bị người bên cạnh đánh một cái, mà mọi người đều làm như không có nghe thấy gì, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi tới.

Nghe những thứ quy chế này Khang Tư hiểu rằng: cho dù quân vương của đế quốc này là một hôn quân, chỉ cần không thay đổi lung tung những quy chế, như vậy đế quốc cũng sẽ luôn tồn tại kéo dài, hơn nữa càng ngày càng lớn mạnh.

Cứ như vậy chuyện trò tán gẫu, màn đêm rất nhanh buông xuống.

Do đã tới gần địa đầu, cho nên thân vệ của Nguyên soái hoàn toàn không có dừng lại đóng quân, ngược lại hành quân cả đêm. Cuối cùng đến nửa đêm thì đã tới cách đế đô mười cây số, đội thân vệ của sĩ quan cấp Đại tướng trở lên đóng quân lại.

Khi vào nơi đóng quân, Khang Tur ở trong đội ngũ thoáng tiến gần lại, hần nhìn thấy mười mấy sĩ quan sư đoàn thân vệ đến đây nghênh đón Nguyên soái, thấp nhất đều là quân hàm cấp Tướng.

Một tên ở đế đô thấp giọng khoe kiến thức của mình:

- Này, nếu như không phải cửa thành đã đóng, các sĩ quan chủ yếu của bộ tham mưu, bộ hiến binh, bộ hậu cần của phủ Nguyên soái nhất định phải tới nghênh đón Nguyên soái. Đến lúc đó thật đúng là cả đóng sao lóng lánh, những nhân vật kia đều là cấp Tướng quân.

Sau một hồi náo nhiệt, quân đội đóng quân yên tĩnh lại.

Sau khi cửa thành của đế đô đóng lại, cho dù Nguyên soái ra mặt cũng sẽ không mở ra. Các sĩ quan cấp Tá và bọn ở đế đô có nhà bên trong thành, vốn dự tính cả đêm lên đường chạy về bên trong thành nghỉ ngơi, lúc này tất cả đều lâm bầm oán hận buộc lòng phải chịu ở lại doanh trại phía ngoài.

Khang Tur không còn thuộc về đội nào, sau khi ăn cơm tối xong, chỉ có thể đi dạo vòng vòng hết đông tới tây trong doanh trại.

Khang Tur cảm thấy rất kỳ lạ: Không ngờ mình đeo vũ khí tới chỗ chuyên đóng quân của thân vệ Đại tướng trở lên, người hỗn loạn ở khắp nơi cũng không có ai hỏi tới, chẳng lẽ bọn họ không sợ có gián điệp trà trộn vào sao?

Khang Tur thật không thể hiểu được chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, cuối cùng không có cách nào, hần chỉ đành tìm tới chuồng ngựa xếp đồng cỏ nằm đợi qua đêm.

Ngày thứ hai trời vừa hừng sáng, Khang Tur chợt tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy mấy tên đánh xe đều lộ vẻ mặt quái dị nhìn mình.

Chỉ có điều những tên đánh xe này cũng đeo cấp bậc sĩ quan, đối với cấp Thiếu úy của Khang Tur cũng không dám nhiều chuyện, nên chỉ có thể tự tập chung một chỗ nhìn bóng lưng của Khang Tur thì thầm với nhau.

Phải sạch cỏ dính trên người, Khang Tur tùy tiện tìm phòng cơm dùng bữa ăn sáng. Sau khi ăn xong hần lững thững đi tới đại doanh trung tâm của Nguyên soái. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hần hy vọng có thể gặp được tham mưu của Nguyên soái, tốt nhất là gặp Nguyên soái, để xem bố trí thế nào cho mình, nếu không không có việc gì làm như vậy thật đúng là phí toái.

Khang Tur đi dạo ở doanh trại trung tâm hồi lâu, cũng không có người nào biết tham mưu. Nếu như không phải vệ binh thủ vệ từng gặp mặt Khang Tur, sợ rằng sớm đã bắt hần nhốt lại rồi.

Quyển 6: Phi Mục Kỳ Minh

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trưởng quan hậu cần.

Ngay khi Khang Tur chuẩn bị rời đi, gã tham mưu lúc trước tuyên đọc thăng cấp cho Khang Tur đột nhiên xuất hiện.

Hần thấy Khang Tur, không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh vẫy vẫy tay cười với Khang Tur. Sau khi chào nhau, gã tham mưu đưa cho Khang Tur một gói đồ, cười nói:

- Ta đang định đi tìm ngươi, mở ra xem đi.

Khang Tur mở túi ra, phát hiện bên trong có bốn tờ giấy chứng nhận và mấy mươi kim tệ.

Gã tham mưu cười nói:

- Bảy mươi lăm kim tệ đó, có hai mươi lăm là tiền lương Thiếu úy tháng này của ngươi, còn dư lại năm mươi kim tệ là Nguyên soái trao tặng cho ngươi. Sau này ngày mười lăm mỗi tháng, ngươi tự mình tới chỗ đội hậu cần nhận lấy.

Còn đây là giấy chứng minh quân tịch của ngươi, trên đó có viết đơn vị quân đội ngươi sắp trực thuộc. Tờ này là giấy báo trình diện. Còn đây là giấy chứng nhận xuất nhập đế đô tạm thời chỉ có hiệu lực một lần. Còn có một tờ là chứng minh binh sĩ cần vụ phân phối cho ngươi, cũng chính là dựa vào giấy chứng minh này, ngươi có thể tới ngành quân trừ bị của đế đô tiếp nhận một ngũ binh sĩ cần vụ.

- Quân trừ bị đế đô? Ngài vừa nói cần vụ binh của tại hạ là người ở đế đô?

Khang Tư có hơi giật mình kinh ngạc hỏi.

Tham mưu về mặt hãm mộ gặt đầu:

- Đúng vậy, quân trừ bị để đồ đều là người ở để đồ, cho nên binh cần vụ của người cũng là người để đồ. Đây là Nguyên soái có ý chiếu cố cho người, sau này tới để đồ làm việc, những người ở để đồ này có thể giúp đỡ người rất nhiều đấy.

Nghe câu trả lời xác thực như thế, Khang Tư phát ngốc.

Sau khi tấn thăng làm Thiếu úy, Khang Tư biết mình có thể có một ngũ binh cần vụ, nhưng chỉ nghĩ rằng khi đi đến đơn vị quân đội khác mới được phân phối cho, nhưng cho tới bây giờ hẳn không nghĩ tới binh cần vụ của mình lại là người ở để đồ.

- Hãy nhớ kỹ nhé, người có thời gian một tháng để đến trình diện đơn vị, không nên tới trễ, nếu không có thể bị xử phạt. Còn nữa, thân vệ cấp dưới của sĩ quan, vì là chủ quan nên mình phải bỏ tiền ra cấp dưỡng, thường thường mỗi tháng mỗi người là một kim tệ, nếu như cảm thấy tình hình kinh tế eo hẹp, người có thể chỉ cần một hai người thân vệ là được. Như ta, cũng chỉ có hai mươi tên thân vệ mà thôi...

Sau khi gả tham mưu thông báo rõ ràng, thông thêm một câu khách sáo: sau này có dịp mọi người sẽ gặp lại, xong chào cáo biệt Khang Tư.

Đôi mắt nhìn gả tham mưu rời đi, sau đó Khang Tư lập tức nhìn xem giấy chứng minh quân tịch của mình, chỉ thấy trên đó viết: Thiếu úy Khang Tư - Lôi Luân Đặc, Quân đoàn thứ hai mươi, Sư đoàn thứ năm, Lữ đoàn thứ năm, Liên đội thứ năm, Trưởng quan đại đội hậu cần thứ năm

Nhìn thấy một nhóm chữ mờ đầu, Khang Tư còn tự giễu sắp đi vào một đại đội chốt nhất của biên chế quân đội đế quốc, nhưng lúc nhìn thấy mấy chữ “Trưởng quan Hậu cần”, hẳn không khỏi há hốc mồm giật mình kinh ngạc.

Không ngờ mình là Trưởng quan đại đội hậu cần! Cho dù là nhận được lệnh một mình phát động công kích với một đại đội, Khang Tư cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Có chút sững sờ Khang Tư lúc này mới phát hiện một trang ở phía sau lưng giấy chứng minh quân tịch, trên đó viết: “Khi tiếp nhận lệnh này, ngày mười lăm tháng chín nhất định phải đến trình diện liên đội tại tỉnh Văn Bắc, quận Trùng Khâu, huyện Tứ Thạch, nếu không sẽ bị phạt nặng.” Bên cạnh còn có một dấu ấn đỏ tươi, đó là dấu ấn của bộ quân lệnh.

Tỉnh Văn Bắc? Xem ra phải đi để đồ tuyển chọn mấy tên binh cần vụ mới được, nếu không mình căn bản không biết đường nào đi tới tỉnh Văn Bắc...

Khang Tư đã có quyết định liền quay đầu đi tới công doanh trại, ở đó có xe ngựa miễn phí đưa binh lính vào để đồ. Dĩ nhiên, phải có giấy chứng minh xuất nhập để đồ.

Đi qua tường thành để đồ, Khang Tư mới thực sự ý thức được sự rộng lớn của tòa thành thị này, nhìn tới hai bên hoàn toàn nhìn không thấy biên giới, mà nhìn lên trên, vô luận nhìn như thế nào cũng không nhìn thấy tới đỉnh điểm.

Cửa thành này có tới ba mươi thước cao, chiều rộng hai mươi thước, không biết cửa thành dày nặng thế kia phải cần bao nhiêu nhân lực mới có thể mở đóng được? Ngoài cửa thành là hào hộ thành chiều rộng gần hai mươi thước, không biết sâu cạn bao nhiêu, một cái cầu gỗ rộng rãi bền chắc bắc ngang phía trên.

Không có hệ thống cầu treo (dỡ lên hạ xuống), Khang Tư cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào.

Xây dựng một cầu treo kéo dài qua hai mươi thước hào hộ thành là rất khó khăn, còn không bằng xây cầu gỗ cố định, cho dù có quân địch xâm lấn, chỉ cần phóng hỏa đốt cầu là được.

Hàng lang cửa thành rộng hai mươi thước, bị rào chắn chia làm mười cái cổng ra vào, tám lối vào hai lối ra. Ở lối ra hai đội thành vệ ung dung thoải mái quan sát bốn phía, tùy ý để người thông qua ra khỏi thành. Còn tám đội thành vệ thủ vệ cửa vào, thì mò hôi mò kê nhuế nhọa, bận túi bụi kiểm tra giấy chứng nhận của người vào thành.

Như Khang Tư như vậy chỉ cần kiểm tra giấy chứng nhận xuất nhập, rất nhanh đã vượt qua cửa vào. Còn những người thương buôn kia rong ruổi xe ngựa tới, thì bị kiểm tra cẩn thận. Một khi kiểm tra đến ai chưa nộp thuế khoán, mấy gã quan văn bộ đáng khí thế ào ào xông tới đây. Tiếng trách mắng, tiếng biện bạch, tiếng kêu oan, lập tức vang lên ầm ĩ ở đầu quốc lộ của thành này. Tốc độ của đội ngũ đi tới cũng càng chậm hơn.

Khang Tư chú ý đến rất nhiều người mặc trang phục bình dân, nhưng lại đeo vũ khí, không ngờ cũng chỉ bị kiểm tra một chút giấy thông hành, rồi cho qua, hoàn toàn không có quan tâm tới bọn họ đeo vũ khí đi vào để đồ.

Vừa suy tư chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Khang Tư vừa đi qua lối đi.

Bỗng nhiên, một người trung niên mặc trang phục đánh xe, vẻ mặt tươi cười nhìn Khang Tư nói:

- Quân gia, ngài đi đâu? Cần xe không? Hãng xe Tấn Trì của chúng tôi vừa tiện nghi vừa nhanh chóng vững vàng. Cả ngoại thành để đồ ba mươi sáu khu phố phường, không có chỗ nào hãng xe chúng tôi không quen thuộc.

Nghe nói như thế, Khang Tư mới phát hiện bên lề đường, xếp đầy một đám xe một ngựa đơn sơ, trên những xe ngựa này đều có dấu hiệu của hãng xe ở chỗ đó.

Lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, Khang Tư chần chờ một chút mới lên tiếng:

- Đi nha môn quân trừ bị của đế đô.

Gã phu xe trung niên ngấm cấp bậc Thiếu úy của Khang Tư một cái, cười nói:

- Ngài đi tuyển chọn thân vệ sao? Nha môn quân trừ bị ở tại khu tám, không tới một canh giờ thì đến nơi.

Thấy Khang Tư gật đầu, hần vội vàng đón Khang Tư lên chiếc xe ngựa. Xe vừa mới chạy đi, chiếc xe phía sau liền vội vàng thế vào vị trí chờ đợi.

Xe ngựa bốn ba trên con đường lớn, Khang Tư phát hiện hai bên đại lộ đều là cửa hàng, từ lâu, thanh lâu đủ loại kiến trúc, người đông đúc lũ lượt như sóng triều, cũng không nhìn thấy nhà ở của dân cư.

Nghe tiếng Khang Tư hỏi thăm, phu xe cười nói:

- Ba mươi sáu đường phố chính của tòa thành, đều là lối đi quý báu của đế đô, đương nhiên kiến trúc hai bên là những cửa hàng kiếm được nhiều tiền, dân cư đều ở phía sau con đường chính.

- Mới vừa rồi ta thấy một số người bình thường đeo vũ khí vào thành, mà thành vệ căn bản không quan tâm tới, vì sao lại thế?

Khang Tư hỏi nghi vấn mới rồi.

- À, thì ra ngài nhất định là người ngoại quốc. Phải biết rằng đế quốc chúng ta hoàn toàn không có lệnh cấm sử dụng vũ khí, dân chúng có thể có vũ khí bất kỳ. Cửa hàng vũ khí của đế đô quả thực rất hưng vượng đấy.

Phu xe tự hào nói.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi cảm thán, đây là dấu hiệu chứng tỏ quốc gia cường thịnh đây! Chính quyền hoàn toàn không sợ dân chúng có vũ khí có thể tạo phản.

Gã phu xe chợt chuyển giọng nói:

- Chỉ có điều nghe nói từ những địa phương do đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh ra, những nơi khác bắt đầu cấm dân chúng có vũ khí loại cung nỏ công kích từ xa. Thậm chí có mấy chỗ hoàn toàn cấm dân chúng cất giữ vũ khí.

Khang Tư sững sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nguyên nhân do vấn đề trị an ở những địa phương khác có điều bất diệu hay sao? Cũng có thể, dù sao chỗ đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh đều có quân chính quy trú đóng.”

Khang Tư tò mò hỏi:

- Bộ phận đế đô vì sao chia ra nội ngoại hai thành?

Phu xe lắc đầu nói:

- Không, đế đô chia làm ba thành, nội thành không cần phải nói, chính là hoàng cung chỗ ở của Hoàng đế bệ hạ; còn trung thành là nơi cư trú của quý tộc; ngoại thành chính là chỗ ở những người bình dân đế đô chúng ta và trụ sở các nha môn Quân Chính của đế quốc.

- Nha môn Quân Chính ở ngoại thành?

Vốn Khang Tư nghĩ rằng bất luận chuyện gì cũng tập trung xử lý ở hoàng cung, nên hần kinh ngạc hỏi.

Phu xe nhìn Khang Tư nhướn miệng cười:

- Ô, tôi biết ngài muốn hỏi vấn đề gì, từ mỗi tháng một lần hội nghị ngự tiền triệu tập trên điện tại hoàng cung, những ngày khác các bộ ngành chủ quan đều xử lý sự vụ ở bên ngoài thành. Nghe nói là vì để tránh cho người tới làm việc vào ra lộn xộn, gây hỗn loạn trong Nội, Trung hai thành.

- Có điều ngẫm lại cũng phải, mỗi ngày người tới các nha môn làm việc rất nhiều, nếu để cho bọn họ vào ra lung tung, sợ rằng các quý nhân trong Nội, Trung hai thành cũng không thể nào chịu được.

Nhờ tán gẫu với phu xe hần biết được, người ở đế đô do tính chất đặc thù đang ở thủ đô, cho nên cũng không cường chế trung bình như những địa phương khác, mà là tự nguyện đầu quân. Đồng thời những người ở đế đô này một khi nhập ngũ liền tiến vào quân chính quy, rất hiếm khi bị phái đến phục dịch quân đội địa phương.

- Vậy quân trừ bị thì sao? Bọn họ có nguyện ý trở thành thân vệ của sĩ quan hay không?

Khang Tư cau mày hỏi.

Sau khi tiếp xúc với binh sĩ ở đề đô, Khang Tư phát hiện bọn họ đều rất cao ngạo. Hiện tại mình chiêu dụ binh hậu cần, mặc dù là theo mệnh lệnh của cấp trên, nhưng sợ rằng không cách nào ở chung thân cận với bọn họ.

Phu xe cười nói:

- Hà, ngài cứ yên tâm, quân trừ bị ở đề đô cũng giống như quân trừ bị ở những địa phương khác, đều là cường chế trung binh. Những tên quân trừ bị ở đề đô chúng ta kia, nếu không phải là tay ăn chơi đàn đúm, chơi bời lêu lổng, thì là bọn con cái phá gia bại sản bị đuổi ra khỏi nhà, hoặc chính là nhà cửa sa sút thân không tài sản... Bọn họ cũng không có tư cách chọn lựa chủ quan, có điều khó tránh khỏi là bằng mặt không bằng lòng. Nếu như ngài có biện pháp, ta đề nghị ngài tốt nhất chiêu dụ quan nô.

- Quan nô? Tù binh?

Khang Tư hỏi.

- Không phải là tù binh, là bị quan phủ tịch thu tài sản, gia đình của người phạm tội, phần lớn là những người thân thể cường tráng khỏe mạnh đấy.

Phu xe giải thích.

- Gia đình? Là liên lụy? Nhân số nhiều không?

Khang Tư hỏi lần nữa.

- Ô, không sai, chính là bị liên lụy. Cho nên nói, ở thời buổi này cũng phải tìm đúng chủ mà theo. Nhân số thì không rõ lắm, có nhiều có ít, cứ dò hỏi người nào bị tịch thu tài sản thì đúng rồi. Còn nhớ lần trước một quyền thần bị tịch biên gia sản, từ các nơi khắp cả nước tới tìm gia đình, chừng mấy vạn người đấy.

Phu xe cười nói:

- Dùng những thứ quan nô này, sinh tử của bọn họ cũng nằm trong tay ngài, hơn nữa còn không cần phải trả lương, thật tốt a. Hơn nữa ngài cũng không cần sợ bọn họ phản kháng, được chiêu dụ làm thân vệ là kết cục tốt nhất cho bọn họ. Bởi vì chỉ cần lập nhiều chiến công, tội danh của bọn họ sẽ được tiêu trừ, chuyển thành quân nhân chính thức. Thật so với bị người khác mua về để làm nô lệ thì quá tốt rồi.

Khang Tư không quan trọng cái gì trả tiền lương hay không, hiện nay hắn chỉ mới có năm binh cần vụ, mỗi tháng cũng chỉ năm kim tệ mà thôi, tiền lương của hắn dư sức trả.

Khang Tư quan tâm chính là: Nếu như hắn chiêu mộ những tên ăn chơi đàn đúm kia, bọn họ nhất định sẽ xem thường mình, đối với mình bằng mặt không bằng lòng, e ngại nhất là chúng dẫn sai đường, khiến cho mình trở ngại trình diện đơn vị thì thật phiền toái. Còn là quan nô thì tương đối, ít nhất biết nghe lời.

Chẳng qua cũng không biết có thể nhận được hay không?

Có lời của Nguyên soái giới thiệu, hẳn là không thành vấn đề chứ?

Khang Tư đã có thói quen ra lệnh làm việc, liền quyết định lựa chọn quan nô làm binh cần vụ của mình.

- À, đến rồi.

Vừa dứt lời xe ngựa đột nhiên dừng lại, Khang Tư thò đầu ra ngoài nhìn: nơi này cách cổng thành rất xa, trước mắt chính là một quảng trường rộng lớn, mà tận cuối quảng trường chính là một tòa kiến trúc khổng lồ chiếm diện tích rất rộng.

Bên hông cổng chính tòa nhà treo một tấm biển viết: “Nha Môn Quân Trừ Bị Đề Đô”, trước cửa có bốn binh lính thủ vệ trang phục thành vệ quân.

Hiện tại ở chỗ này có hơi vắng vẻ, trên quảng trường chỉ có mấy chiếc xe ngựa chờ khách. Ngoài ra, cũng không có người nào ra vào tòa nhà này.

Do chỉ lo nói chuyện, cũng không chú ý đường đi tới chỗ này thế nào. Dù sao ở đây có xe ngựa, muốn đi đâu ngồi xe là xong.

Khang Tư xuống xe, phu xe kia về mặt tươi cười nói:

- À, xin trả hai ngân tệ.

Khang Tư cũng không có so đo tiền này nhiều ít thế nào, dù sao hắn vẫn không có ý thức đối với kim tiền, móc ra một kim tệ đưa tới. Phu xe kia cẩn thận quan sát bề ngoài của kim tệ một chút, sau đó mới về mặt vui mừng tìm tám ngân tệ thối cho Khang Tư.

Trên người phu xe vốn không có nhiều tiền như vậy, cũng không biết hắn dựa vào cái gì, từ mấy người phu xe không cùng hãng xe trên quảng trường kia mượn được tiền thối cho Khang Tư.

Khi tiến vào nha môn, Khang Tư tìm được một gã Thiếu tá trung niên về mặt cao ngạo, gã Thiếu tá này chính là chủ quan chuyên phụ trách thân vệ sĩ quan cấp Ủy.

Có điều khi Khang Tư đưa cho gã Thiếu tá giấy chứng minh chiều mộ một nữ binh cần vụ có Nguyên soái ký tên: Sắc mặt gã Thiếu tá lập tức thay đổi hẳn, tựa như bạn tốt nhiều năm không gặp chào hỏi rộn rịp hẳn lên:

- Ái chà, Thiếu úy Khang Tư, trẻ tuổi như vậy đã là Thiếu úy, thật đúng là trẻ tuổi có triển vọng. Người định chọn thân vệ thể nào? Người làm công tác gì? Cần hạng nhân viên gì? Mau nói để ca ca giúp người tính hộ cho.

Khi gã Thiếu tá biết Khang Tư lại là Trưởng quan đại đội hậu cần, rõ ràng thoáng sùng sốt một chút, nhưng không biết có phải do suy nghĩ đến chữ ký của Nguyên soái hay không, vẫn nhiệt tình nói:

- Hà, đây đúng là Nguyên soái các hạ rèn luyện huynh đệ người đây! Để ca ca nghĩ xem cần loại nhân viên nào để giúp làm đại đội hậu cần.

- Ủ, cơ bản nhất chính là phải có một người có khả năng ghi chép kế toán, để chia sẻ công việc với huynh đệ người; tới một người nữa mau mồm mau miệng biết ăn nói, biết chăm sóc người, để chăm sóc huynh đệ; còn cần một người cơ trí, biết cách dò hỏi tin tức, làm tai mắt cho huynh đệ; cuối cùng là hai người cường tráng, có biết chút võ nghệ, làm hộ vệ cho huynh đệ.

Khang Tư Không hiểu tình trạng thế nào chỉ có thể gật đầu không ngớt.

Gã Thiếu tá lấy ra mấy quyển sổ ghi chép, lật lật một lát mới lên tiếng:

- Ô, huynh đệ thật đúng là may mắn, vừa mới vào một đám quan nô. Những nhân viên này đều có, ca ca ta giúp người chọn tốt nhất, có điều nhân viên kế toán có hơi lớn tuổi, không thành vấn đề chứ? Không thành vấn đề thì tốt nhất, nhưng thật ra viên kế toán còn cần phải lớn tuổi một chút mới vững chắc đấy.

- Ô, đáng tiếc huynh đệ cần chính là binh cần vụ, nếu không cấp mấy người hầu gái hiểu chuyện cho huynh đệ người thì tuyệt vời rồi. Huynh đệ nghỉ chờ, ca ca đem người đến, không bao lâu đâu, đều đang chỉnh đốn và huấn luyện ở phía sau doanh trại này.

Hắn nói xong không đợi Khang Tư đáp lời, đã lao biến đi.

Chỉ chốc lát sau, gã Thiếu tá đã dẫn năm người quay lại. Nhìn thấy trên mặt năm người này rõ ràng có ý đề nén nỗi vui mừng, Khang Tư hiểu xem ra gã phu xe kia nói là sự thật: có thể trở thành thân vệ, là kết quả tốt nhất của quan nô.

Gã Thiếu tá dường như thay đổi thành người khác, sắc mặt lạnh lùng cao ngạo nhìn năm người kia phát tay quát lên:

- Đứng thành một hàng ngang, từ bên trái bắt đầu tự xưng họ tên, số tuổi, sở trường của mình!

Năm người này nghe nói như thế, nhanh chóng xếp thành một hàng, nhìn bộ dáng bọn họ rõ ràng đã trải qua huấn luyện, người trung niên đầu tiên bên trái ước chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt trung hậu thành thật, hắn đề nghị kích động, xưng họ nói:

- Lão nô Âu Khắc, năm nay bốn mươi lăm tuổi, vốn là quản lý kế toán cho chủ nhà được hai mươi năm.

Gã Thiếu tá thì ở bên cạnh Khang Tư chỉ điểm nói:

- Đừng xem bộ dáng không ra gì của lão già này, lão quản lý sổ sách kế toán đúng là có trật tự ngăn nắp. Chỉ là hắn không có bản lĩnh để tiền đẻ ra tiền, nếu không lão sớm đã bị người ta mua rồi.

Bên cạnh Âu Khắc là một người ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, vóc người nhỏ gầy, nhìn không ra vẻ thiếu niên, chỉ thấy hắn vẻ mặt kích động xưng họ nói:

- Tiểu nô, Uy Kiệt, năm nay mười lăm tuổi, am hiểu nghe ngóng tin tức. Lúc còn ở nhà chủ, ở đâu có mỹ nữ, ở đâu có bảo vật, đều là tiểu nô nghe ngóng được.

Gã Thiếu tá nói:

- Tên khốn này là một gã giỏi săn tin, có điều cũng chỉ có thể nghe những thứ không có giá trị gì, nếu không sớm đã bị sở tình báo mua rồi.

Bên cạnh Uy Kiệt là một người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, đó là một nam tử, là một gã nam tử trưởng thành rất xinh đẹp, chẳng những mi thanh mục tú, ngón tay dài nhỏ, nước da cũng rất trắng trẻo, thân hình cũng rất thon thả, nếu như chỉ nhìn ngoại hình thật giống như một nữ nhân, Khang Tư cũng không cảm thấy quái lạ, nhưng khiến Khang Tư cau mày chính là: nhất cử nhất động của tên kia đều có vẻ như con gái, đặc biệt là bộ dáng liếc mắt đưa tình, Khang Tư nhìn thế nào cũng không thoái mái.

Chỉ thấy động tác của hắn rất nữ tính chậm rãi xưng họ trên mặt đất, gương mặt kích động cũng hiện lên màu đỏ ửng, sau đó dùng giọng nói nhỏ nhẹ có hơi nhu nhược nói:

- Nô tài, Trương Văn, năm nay hai mươi tuổi, am hiểu chăm sóc người, hơn nữa biết nghe lời, chủ nhân bảo làm gì thì làm cái đó.

Về mặt nhìn Khang Tư mong đợi, nếu như không biết hắn là nam nhân, sợ rằng Khang Tư sẽ cho rằng hắn là một mỹ nữ đáng thương.

Trên mặt gã Thiệu tá lộ nụ cười quái dị, nói nhỏ bên tai Khang Tur:

- Vốn chủ nhân của con thỏ này thích tác phong con trai, nên đã huấn luyện thành bộ dáng nương nương có tài nịnh bợ này, có điều là đặc biệt có tài chăm sóc người ta, nếu như không phải Đức vua đặc biệt chán ghét loại chuyện này, hẳn sớm đã được quý tộc thu dụng rồi. Ca ca ta nhưng khi nhìn mặt mũi huynh đệ mới chọn hẳn đem tới, nếu không để đến cuối tháng nhất định có thể bán được khá tiền.

Vốn Khang Tur còn không biết chuyện gì xảy ra, nghe thế lông măng lập tức dựng đứng lên. Vốn định từ chối ngay tại chỗ, nhưng nhìn thấy tên kia khi nghe được lời của gã Thiệu tá, vẻ mặt căng thẳng khẩn cầu, mắt đầy nước mắt, nét mặt ai oán nhìn mình.

Thấy nét mặt này, mặc dù da đầu Khang Tur phát tê dại, nhưng cũng hiểu rằng nếu như mình không chọn hẳn làm thân vệ, vậy hẳn nhất định sẽ tiếp tục cuộc sống trước kia. Nghĩ tới những điều này, trong lòng Khang Tur không khỏi mềm nhũn, không lên tiếng nữa.

Gã Trương Văn kia quả thật rất hiểu cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy Khang Tur không có lên tiếng, thoáng cái đã đổi thành bộ mặt mừng rỡ. Vẻ thoáng buồn thoáng vui hiện hiện trên gương mặt tuyệt sắc này, khiến gã Thiệu tá nhìn không được nuốt nuốt nước miếng.

“Phịch! Phịch!” hai tiếng, hai người còn lại đồng thời quỵ xuống, dùng thanh âm chấn động màng tai đồng thời hô:

- Nô bộc, Lôi Đặc, Lôi Khải, năm nay hai mươi bốn tuổi, ngoại trừ đánh nhau, cái gì cũng không biết!

Đây là hai tráng hán thân hình cao lớn, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn. Hơn nữa tướng mạo giống nhau, vừa nhìn đã biết là anh em sinh đôi.

Gã Thiệu tá nhếch miệng giới thiệu:

- Hai người này là huynh đệ sinh đôi, trừ đánh nhau cũng chỉ có ăn. Hơn nữa đánh nhau chỉ dựa vào khí lực, không có chiêu thức gì. Ca ca ta thấy ngoại hình của chúng rất mạnh, cố ý tìm tới cho huynh đệ người cho làm người giữ cửa, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể thay huynh đệ người ngăn chặn một lúc.

- Như thế nào? Nếu được, ca ca ta làm văn tự giao bọn chúng cho người.

Gã Thiệu tá vừa nói vừa lấy ra mấy trang giấy.

Khang Tur cũng không có nhiều lời, gật đầu đồng ý.

Gã Thiệu tá nhanh nhẹn vung bút, đóng dấu ấn chương. Năm người kia biết rằng, từ nay mình đã thuộc về gã Thiệu tá quân đội đế quốc trước mắt này.

Gã Thiệu tá giao giấy tờ cho Khang Tur, sau đó về mặt thật áy náy nói:

- Huynh đệ, thật xin lỗi, năm kim tệ, đây là quy định của cấp trên, thật là ngại quá.

Khang Tur không thông thạo đương nhiên là biết điều một chút bỏ tiền ra.

Thấy Khang Tur dễ dàng bỏ tiền ra như vậy, gã Thiệu tá biết người này không phải là kẻ giàu có, chính là kẻ không hiểu chuyện, là con dê béo, chém hẳn hai đao tuyệt đối sẽ không đắc tội với Nguyên soái, dù sao mấy kim tệ đối với Nguyên soái mà nói chẳng qua là cọng lông trâu mà thôi.

Tiếp theo gã Thiệu tá lại lấy ra năm tờ hồ sơ đưa cho năm người kia, đồng thời nói:

- Đây, đây chính là giấy chứng minh thân phận mới của các người, các người ngoại trừ là nô lệ của Thiệu tá Khang Tur, còn là thân vệ của Thiệu tá Khang Tur. Có thân phận bậc này, chỉ cần cầm chỉ thị tự tay Thiệu tá Khang Tur viết, đi tới nơi đâu cũng sẽ không bị bắt giữ.

- Các người coi như là tốt số gặp được Thiệu tá Khang Tur tới chọn thân vệ, những tên quan nô còn dư lại kia sợ rằng đều phải bị bán đi thôi.

Gã Thiệu tá lần nữa thu của Khang Tur năm kim tệ.

Lôi Đặc, Lôi Khải tùy tiện nhìn cũng không nhìn nhét giấy tờ chứng minh vào trong túi. Còn Uy Kiệt lại là vẻ mặt vui mừng lật tới lật lui nhìn, chỉ có Âu Khắc và Trương Văn là mang thần sắc vui mừng, đọc kỹ nội dung.

Thấy một màn này, Khang Tur không khỏi cười một tiếng, năm thân vệ có hai người biết chữ, tỷ lệ rất cao đây.

Giấy tờ làm xong, gã Thiệu tá có lòng tốt nhắc nhở Khang Tur:

- Huynh đệ, do bọn họ còn không phải là quân nhân chính thức, cho nên quân phục, vũ khí trang bị các thứ, phải tự người xuất tiền giải quyết. Chẳng qua ở bộ phận hậu cần ca ca có người quen, để ta viết cho người mảnh giấy giới thiệu, nộp một chút chi phí, là có thể nhận trang bị cho bọn họ.

Khang Tur vốn đang chau mày nghe nói như thế, lập tức vui mừng nói:

- A, cảm ơn Trương quan, không biết cần bao nhiêu chi phí đây?

Gã Thiệu tá về mặt bất mãn nói:

- Này, kêu cái gì Trưởng quan, người cũng quá khách sáo rồi, chẳng lẽ ta không thể làm huynh đệ cùng người sao? Chi phí cũng không nhiều, trọn bộ quân phục năm kim tệ, một thanh đao quân đội chế tạo mười kim tệ mà thôi.

Nghe mấy chữ như thế, Uy Kiệt há mồm muốn nói cái gì, nhưng bị Âu Khắc thật nhanh ngăn lại, còn Trương Văn cứ giống như là vô tình tiến lên một bước, che động tác của hai người bọn họ, chỉ có Lôi Đặc, Lôi Khải hai người ngẩn ngơ đứng ở tại chỗ.

Sau khi Khang Tư cảm tạ một phen, mang tờ giấy gã Thiệu tá viết rời đi.

Mới ra khỏi cổng chính, Uy Kiệt đã lộ vẻ mặt tức giận nói:

- Chủ nhân, ngài bị gã Thiệu tá kia lừa bịp rồi, một bộ quân phục nhiều nhất chỉ là hai ngàn tệ, một thanh quân đao cũng chỉ có năm ngàn tệ, ở đâu phải tốn nhiều kim tệ như vậy chứ! Cũng không biết Âu Khắc đại thúc nghĩ như thế nào, không ngờ không để cho ta nói cho chủ nhân biết.

Nói xong hắn còn không vừa lòng trừng mắt nhìn Âu Khắc một cái.

Âu Khắc có chút bất đắc dĩ vừa có chút bối rối nhìn Khang Tư, mà Trương Văn đứng ở một bên thì muốn nói gì lại thôi.

Khi Khang Tư nghe Uy Kiệt nói, thoáng sùng sờ một chút, tiếp theo mới lên tiếng:

- Âu Khắc làm rất đúng, nếu như người nói ra tại chỗ, gã Thiệu tá bị mất thể diện, rất có thể sẽ giữ người lại, đổi người khác cho ta.

Nghe nói như thế, Uy Kiệt sợ hết hồn, thừa ngấm nghĩ quả thật có thể như vậy à.

Còn Trương Văn khẽ giơ ngón tay đẹp, điểm một cái vào ót Uy Kiệt nói:

- Sau này gặp chuyện phải suy nghĩ cẩn thận, lần này nhờ có Âu Khắc đại thúc ngăn người lại, nếu không người cứ chờ tới cuối tháng bị người ta mua đi thôi.

Uy Kiệt chịu không được bộ dáng ông ọ của Trương Văn, lập tức chạy đến bên cạnh Âu Khắc nói cảm ơn.

Lôi Đặc, Lôi Khải hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, sờ vào bụng, buồn bực lên tiếng:

- Chủ nhân, chúng tôi đói bụng rồi.

Mà Trương Văn liền lập tức giống như con mèo bị đập đuôi, một tay chống lưng bàn tay vào hông, một tay giương hình hoa lan chỉ vào hai người Lôi Đặc nãy:

- Các người sao lại không có quy củ như vậy? Đến lúc nào ăn cơm chủ nhân có quyết định, không tới phiên các người lên tiếng!

Khang Tư nhướn chân mày, quay sang Trương Văn phất tay áo, Trương Văn lập tức ôn thuận hai tay chấp lại dưới bụng, cúi đầu đứng ở phía sau Khang Tư, còn hai người Lôi Đặc cũng có chút bối rối cúi đầu.

- Nhớ kỹ, sau này các người gọi ta là Trưởng quan, đối với mình thì xưng là thuộc hạ. Ừ, đây là lương tháng này, mỗi người một kim tệ.

Khang Tư nói xong phát kim tệ cho từng người.

Năm người đều là vẻ mặt khiếp sợ nâng niu đồng kim tệ kia, Trương Văn còn muốn nói điều gì, Khang Tư phất tay:

- Đây là quy củ của ta, nhớ lấy.

Năm người lập tức quỳ trên mặt đất nghẹn ngào nói:

- Chủ nhân, nô bộc thề thần phục chủ nhân!

Hai người Lôi Đặc, Lôi Khải thì bị Âu Khắc và Trương Văn kéo quỳ xuống.

Khang Tư cau mày lạnh giọng nói:

- Đều đứng lên đi, ta nhưng là đối đãi với các người xem như thân vệ, không nên tùy tiện quỳ xuống! Còn nữa, không có nhớ sao? Các người phải gọi ta là Trưởng quan, đồng thời tự xưng là thuộc hạ!

Khang Tư đã từng Thống soái mười mấy vạn người nên khí thế uy nghiêm, trong lúc nói chuyện vô tình để lộ ra: Trừ hai tên Lôi Đặc, Lôi Khải này cảm giác chậm lụt, còn lại ba người đều rất nhạy cảm, lập tức cảm nhận được, không khỏi phản xạ theo bản năng ứng tiếng đáp:

- Dạ... Trưởng quan, thuộc hạ... Thề thần phục Trưởng quan.

Thấy bọn họ cuối cùng cũng đổi cách xưng hô, Khang Tư cười cười, nhìn Uy Kiệt đang nghịch kim tệ hỏi:

- Để đồ ta chưa quen thuộc, gần đây có quán ăn nào không? Chúng ta dùng cơm nước xong lại đi bộ hậu cần nhận trang bị.

- Trưởng quan, qua khỏi chỗ này rẽ trái năm trăm thước chính là đường chính, ở đó có rất nhiều quán ăn quán rượu.

Uy Kiệt vẫn còn tính trẻ con, lập tức thích dùng cách xưng hô mới. Còn hai người Lôi Đặc Lôi Khai vốn đại ngốc nghếch, nghe được có ăn, đã sớm quên mất tiêu mới vừa rồi tại sao phải quỳ xuống.

Trên đường Khang Tư đưa túi tiền cho Âu Khắc nói:

- Sau này người chịu trách nhiệm trông nom tiền bạc.

Âu Khắc cảm động đứng sững tại chỗ, dường như có lập tức đi tìm chết cũng không thành vấn đề. Và lại còn rất căng thẳng đem túi tiền cất kỹ trong ngực áo trong, đồng thời còn nhờ Uy Kiệt ngó chừng người qua lại bên cạnh, để tránh túi tiền bị người đánh cắp còn không biết ăn nói làm sao.

Khi dùng cơm, Trương Văn biểu hiện tài chăm sóc của hắn, Khang Tư không cần lên tiếng, đã được Trương Văn chăm sóc thỏa đáng. Từ trước đến nay Khang Tư chưa từng hưởng thụ qua điều này, nên trừ có chút không được tự nhiên, cũng không có chuyện gì.

Còn như những tên kia vì được Trương Văn nương nung này phục vụ chăm sóc cho mình mà ánh mắt quái dị nhìn không chớp, Khang Tư vẫn nhìn thẳng làm như không thấy.

Ăn cơm xong, Âu Khắc cẩn thận đề nghị:

- Trưởng quan, hiện giờ tài sản của ngài chỉ có sáu mươi kim tệ tám ngàn tệ, nếu như đi bộ hậu cần mua trang bị, chỉ riêng năm bộ quân phục sẽ phải trả hai mươi lăm kim tệ, chớ đừng nói chỉ là mười kim tệ một thanh vũ khí.

Hơn nữa chúng ta còn phải đi tới tỉnh Văn Bắc, trên đường cho dù chi tiêu tiết kiệm, cũng phải tiêu phí hết bảy tám kim tệ. Đi đến nơi đóng quân ít nhất phải tổ chức lễ tiết yến tiệc mời cấp trên và đồng僚, để lôi kéo quan hệ, đến lúc đó sợ rằng không đủ chi phí.

Khang Tư trước kia từ lúc lưu lã đến nay chưa từng có tiền, khi đầu quân thì chưa từng tiêu tiền. Sau khi trở thành Trưởng quan, kim tệ qua tay đều là đơn vị tính bằng vạn, có thể nói hắn vốn không có ý thức về kim tiền. Lúc này nghe Âu Khắc tính toán như vậy, mới cảm thấy chút kim tệ này của mình thật là ít ỏi, hắn không khỏi cau mày nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Thuộc hạ nghĩ rằng: Trưởng quan ngài là xuất thân từ đại doanh thân vệ, hẳn là có người quen biết, nếu như có quan hệ tốt, chỉ cần bỏ ra hơn mấy kim tệ là có thể trang bị cho chúng tôi, không biết đại nhân thấy thế nào?

Âu Khắc cẩn thận nói.

Khang Tư suy nghĩ một chút, thật dường như mình trừ gã tham mưu và mấy người cấp trên ra, thì cũng không có quen biết người nào... Có điều chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà đi tìm gã tham mưu thì cũng có phần quá đáng, mà đại khái mấy người cấp trên kia, cũng không ưa thích gì mình cho lắm?

Thấy bộ dáng Khang Tư chần chờ, Âu Khắc biết Trưởng quan của mình địa vị quá thấp, cũng chỉ vội vàng đổi lời nói:

- Nhưng thật ra còn có phương pháp có thể tiết kiệm tiền, nếu Trưởng quan là Trưởng đại đội hậu cần, đến lúc đó xuất trang bị ra phân phối, là chuyện rất đơn giản.

Uy Kiệt lập tức vỗ tay nói:

- Âu Khắc đại thúc, cái biện pháp này tốt nhất, vì sao không nói điều này ra trước?

Âu Khắc khó xử cười cười, không có giải thích, chẳng lẽ phải nói hắn hy vọng trước tiên mặc quân phục vào, để tránh tình trạng như hiện giờ luôn bị người ta dùng ánh mắt quái lạ quan sát mình sao?

Khang Tư có ý nghĩ muốn vỗ lên đầu mình, mình thật là ngu ngốc, rõ ràng chính là một Trưởng quan đại đội hậu cần, quản lý tất cả vật liệu của một đại đội, không ngờ vẫn còn phiền não làm sao để tìm được năm bộ trang bị? Thật là đầu óc u mê!

Có ý nghĩ như vậy, Khang Tư dĩ nhiên chuẩn bị lập tức ra khỏi thành đi tới đội phục dịch.

Lúc tính tiền, hai huynh đệ Lôi Đặc ăn no đủ một phen, không ngờ chỉ cần hơn ba ngàn tệ, hơn nữa còn thối lại mấy mươi đồng tệ.

Sau khi Âu Khắc giải thích, lúc này hắn mới hiểu rõ quy chế tiền tệ của đế quốc, một trăm đồng tệ đế quốc đổi một ngàn tệ đế quốc, mười ngàn tệ đế quốc đổi một kim tệ đế quốc.

Ngồi lên xe ngựa khi chạy ra khỏi cửa thành, lúc đưa tiền, Khang Tư đột nhiên phát hiện, lần trước mình như một công tử coi tiền như rác.

Tiền xe của sáu người, cũng chỉ có một ngàn tệ hai mươi đồng tệ!

Cũng chính là phí tổn hai mươi đồng tẻ một người!

Cùng một lộ trình, không ngờ bị người ta lừa gạt gấp mười lần!

Mặc dù Khang Tư không có tức giận chút nào, nhưng một lần nữa hấn hiểu sâu hơn một điều:

“Minh, hoàn toàn không thích hợp quản lý tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Quan mới nhận chức

Âu Khắc tính toán vô cùng chi li, trên đường đi bọn họ toàn tìm những chỗ thuê bao ăn ở, lại mất thêm một đoạn thời gian miệng lưỡi, cuối cùng sau một phen vất vả mỗi người chỉ phải mất có ba kim tẻ tiền lộ phí.

Âu Khắc quản lý tài vụ tự biết mình không có bản lĩnh, cho nên cũng chỉ có thể dốc hết tinh lực vào phương diện tiết kiệm này.

Nếu không phải nhân viên vật tư quân đội đều giao cấp và bổ sung cho vùng phụ cận, chỉ sợ Âu Khắc sẽ xúi giục Khang Tư đến bộ hậu cần, thử xem có thể đi nhờ xe một chút được không.

Trên đường đi, trong lúc nói chuyện phiếm với phu xe, Khang Tư biết được tỉnh Văn Bắc là một tỉnh cửa ngõ vào các đế quốc phía tây bắc, cũng chính là tiếp giáp Tiểu vương quốc Bá Lạp Đặc, Thành Tư Hãn Quốc, Phi Mục Kỳ Minh Quốc, đây đều là các quốc gia dân tộc du mục trên thảo nguyên sa mạc.

Chẳng qua mấy đế quốc đó cũng thật sự rất quái dị, trừ Tự Do Liên Minh Duy Nhĩ Đặc ở phía đông nam đế quốc cùng qua lại trên phương diện kinh tế với đế quốc, cả ngày chỉ lo đi khai chiến, cũng không có quốc gia nào khác khai chiến với các nước chung quanh.

Đương nhiên, bởi vì tập tính của dân tộc bất đồng, nên chuyện xô xát là không thể tránh được, nhưng cũng chưa từng có đại chiến xảy ra. Hoàn toàn không giống với Tự Do Liên Minh Duy Nhĩ Đặc kia, cứ cách khoảng một năm rưỡi là lại có đại chiến hàng trăm vạn người.

Bởi vì giải đất phía tây bắc, phần lớn là hoang nguyên, nông sản thu hoạch thấp đến mức đáng thương, hơn nữa cũng không có bao nhiêu người làm nghề chăn nuôi, do đó thuế thu ngay cả để duy trì chế độ lương bổng cho nhân viên chính phủ cũng không đủ, điều này làm cho tài chính đế quốc hàng năm phải tìm một số tiền lớn để bù vào, để vận hành duy trì chính phủ và quân đội.

Hơn nữa không biết là ý tốt của nội các ngự tiền, hay là may mắn của nhân viên được thụ phong, mà không có bất cứ một sĩ quan hay là quý tộc nào bị phong đất ở cái tỉnh nghèo nàn vật tư này.

Tốn thời gian khoảng chừng mười bảy mười tám ngày, cuối cùng cũng đến tỉnh Văn Bắc. Đây là vùng thuộc đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh, dưới sự viện trợ phần lớn tài chính của đế quốc, thành thị được kiến thiết so với các tỉnh khác không có gì khác nhau, các nha môn trong tỉnh đều được xây dựng cao lớn hùng vĩ.

Điểm khác biệt duy nhất là, dân chúng có màu da đen hơn, phần lớn đều mặc trang phục của dân du mục, ngay cả trẻ nhỏ ba tuổi, cũng có thể cưỡi ngựa đi dạo phố. Đồng thời bất luận là nam hay nữ, trên người đều có một thanh vũ khí. Hơn nữa mỗi người đều dùng chén lớn uống rượu, ăn từng miếng thịt lớn, khiến cho hai người Lôi Đặc, Lôi Khải hàm mộ mãi không thôi.

Chứng kiến những điều này, Khang Tư không khỏi cảm xúc, không hổ là một thành thị vùng biên cương của đế quốc, dân chúng quả là rất nhanh nhẹn dũng mãnh.

Khang Tư biết nơi này là nơi đóng quân của sư bộ sư đoàn thứ 5 quân đoàn thứ 20, hấn cũng không dừng lại ở tỉnh thành, với quân hàm Thiếu úy Trưởng quan đại đội hậu cần của hấn, căn bản không có tư cách trình diện tại sư bộ.

Xe ngựa tiếp tục đi tới, bỏ lại tỉnh phủ ở phía sau, những con đường rải đá lập tức biến thành đường đất. Xe ngựa chạy trên con đường đất khô hạn, bụi đất bay lên mù mịt, khiến người ta chỉ có thể núp trong xe không dám lộ đầu ra ngoài.

Bụi bám đầy xe và nhóm người Khang Tư, lại trải qua năm sáu ngày hành trình nữa, cuối cùng cũng lại lần nữa chạy lên con đường đá, tiến vào quận Trùng Khâu thuộc đế quốc trực tiếp chiếm lĩnh.

Đây là nơi đóng quân của lữ đoàn thứ 5 thuộc sư đoàn thứ 5. Khang Tư vẫn như cũ không có tư cách báo danh ở đây, chỉ nghỉ ngơi qua loa ở quận, sau đó lại vội vã lên đường.

Thời gian có chút khẩn trương, nếu như không thể trình diện đúng thời hạn, thì chắc chắn sẽ bị xử phạt.

Đường sá sau khi rời khỏi quận, khiến đám người Khang Tư khổ không nói nên lời, mà hai người phu xe thì lại càng đau lòng hơn vì sự tổn hại của chiếc xe, đoạn đường đất này không có lấy một chút bằng phẳng, toàn bộ đều là các ổ gà ổ voi, hơn nữa thỉnh thoảng còn xuất hiện những hòn đá tảng làm cho xe bị nhảy tung lên.

Cuối cùng, khi các đầu khớp xương muốn rơi cả ra, còn hai ngày nữa là đến ngày mười lăm tháng chín, Khang Tư cuối cùng cũng tới được huyện Tứ Thạch, cũng chính nơi đóng quân của liên đội thứ 5 của lữ đoàn thứ 5 thuộc sư đoàn thứ 5.

Hai tên gác cửa vội vàng ngăn cản đám người Khang Tư bụi bám đầu đầy cổ, nếu như không phải bọn chúng vẫn còn nhìn ra Khang Tư đang mặc quân phục, sợ là hai tên bảo vệ đã không khách khí mà dùng quyền cước đuổi ra rồi.

Sau khi cẩn thận kiểm tra quân tịch và giấy báo trình diện của Khang Tư, bảo vệ cửa mới cho phép đi qua, nhưng năm tên binh cần vụ đi theo Khang Tư thì bị chặn lại. Bảo vệ nói: bọn họ không phải quân chính quy nên không thể đi vào.

Nhưng thật ra, không phải thấy bọn họ ăn mặc cũ kỹ mới như vậy sao? Năm người binh cần vụ đi theo Khang Tư, đến nay vẫn mặc quần áo cũ của quan nô, hơn nữa mấy ngày này vội vàng chạy đi, không nói đầy người bụi đất, mà cả tinh thần cũng dị thường mệt mỏi sa sút, Trương Văn là người chú trọng bề ngoài nhất cũng trông thật nhếch nhác, càng không cần phải nói những người khác như thế nào.

Liên đội trưởng Liên đội thứ 5 cũng không có ra tiếp Khang Tư, mà là một Thiếu tá tham mưu của liên đội ra gặp Khang Tư, vị thiếu tá này ban đầu mang vẻ mặt hình sự ra tiếp hấn, nhưng sau khi nhìn thấy văn kiện báo danh của Khang Tư, không khỏi nhìn hấn bằng ánh mắt quái dị, sau đó liên đới sang bộ mặt tươi cười, rất nhanh làm mọi thủ tục trình diện cho Khang Tư.

- Hà, Thiếu úy Khang Tư, người ở đại đội thứ 5, đóng quân ở phía tây trấn Khố Long, từ đây đến đó mất hai ngày đường, bây giờ người đã báo danh, cũng không cần vội vã nhất thời, người trước tiên cứ ở trong lữ điểm nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối còn có một bữa tiệc hoan nghênh người tới nữa đó.

Gã thiếu tá vừa mở tờ giấy chứng minh khác, vừa nói.

- Tiệc hoan nghênh? Không cần có được không?

Khang Tư có chút nghi hoặc.

Hắn chỉ là một cấp quan nhỏ, không cần mở tiệc hoan nghênh long trọng như vậy làm gì?

- Khả khả, nhất định phải có, nhất định phải có, Thiếu úy Khang Tư từ tận đề đô xa xôi đến liên đội làm việc, chủ quan liên đội sao lại không hoan nghênh được chứ, tất cả mọi người đều là người một nhà không cần khách sáo.

Gã Thiếu tá vừa khách sáo nói, vừa ra hiệu cho một tên vệ binh tiến vào.

Thiếu tá hỏi:

- Thiếu úy Khang Tư có dẫn theo người nào tới không?

- À, ta dẫn theo năm tên thân vệ.

Khang Tư thuận miệng đáp.

Nghe thấy vậy, tên Thiếu tá hơi nhíu mày, sau đó ra lệnh cho tên vệ binh chạy ra lữ điểm đặt sáu phòng.

Lúc này Khang Tư mới hiểu nguyên nhân gã Thiếu tá gọi vệ binh vào.

Họ muốn an bài Trường quan ở lữ điểm? Chẳng lẽ nơi đóng quân của liên đội không có doanh phòng sao?

Khang Tư mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng nghĩ mình là người mới đến, nên cũng không hỏi gì thêm.

Ra khỏi cửa chính, lúc này Khang Tư mới rảnh rỗi quan sát huyện phủ một chút.

Mặt đất phía dưới không phải làm từ đá, nhưng lại được rải bằng sỏi, mặc dù không bằng phẳng, nhưng so với mặt đất bình thường thì tốt hơn rất nhiều.

Các cửa hàng nơi đây mặc dù so ra thì kém hơn ở tỉnh quận, nhưng cũng có đến mười gian hàng. Chỉ là ở đây không có nhiều người đi lại như ở tỉnh quận, hoặc có thể nói ở đây vắng lặng một cách kỳ lạ, hầu như chỉ có mấy người đi lại trên đường.

Gã Thiếu tá thấy Khang Tư có vẻ ngạc nhiên, vội giải thích:

- Bởi vì nơi này đất rộng người thưa, hơn nữa dân chúng phần lớn sống bằng nghề chăn nuôi, cho nên mỗi tháng chỉ tập hợp lại vài ngày, đến lúc đó huyện phủ mới có thể náo nhiệt, còn những lúc khác thì đều vắng vẻ như thế này.

Gã Thiếu tá vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá năm người thân vệ Khang Tư mang tới. Với ánh mắt chuyên nghiệp của hắn chỉ cần nhìn một chút là có thể thấy được năng lực năm người này, hắn không khỏi thầm giật mình kinh ngạc.

Đưa mắt nhìn Khang Tư theo vệ binh rời đi, sau đó gã Thiếu tá lập tức chạy vào Huyện nha, đi tới một gian phòng được trang trí huy hoàng, bên trong bày đầy các loại đồ cổ.

Ngồi ở giữa gian phòng, là một nam tử trung niên trông khá mập mạp, đang thích ý hưởng thụ sự xoa bóp của hai nữ nhân bên cạnh.

Nam tử trung niên mập mạp này chính là chúa tể của huyện Tứ Thạch, là Trung tá Liên đội trưởng của liên đội thứ 5.

Liên đội trưởng liếc mắt nhìn gã Thiếu tá một cái, tùy ý nói:

- Như thế nào? Đã xử lý tên quan Thiếu úy đại đội hậu cần ra sao rồi? Không biết ngành hậu cần lừa đoàn nghi như thế nào nữa, không báo trước lại phải một người tới, Lữ đoàn phái người nào tới vậy?

- Đại nhân, hần không phải lừa đoàn điều tới.

Gã Thiếu tá cung kính nói rõ ràng mọi chuyện, rồi đưa ra giấy báo danh của Khang Tư.

Liên đội trưởng bảo một nữ tử mang lại, vừa mở ra xem, vừa nói:

- Không phải là lừa đoàn, chẳng lẽ là sư đoàn phái tới?

Nhưng sau khi nhìn thấy ấn chương, liền lập tức đứng lên kinh hô:

- Hà? Không ngờ là bộ quân lệnh phát ra lệnh trình diện?

Gã Thiếu tá nháy mắt ra hiệu cho hai mỹ nữ, hai mỹ nữ cũng cơ trí liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Có nhiều sự tình không nên biết, nếu không có thể sẽ rước lấy phiền toái, điều này các nàng thật rất rõ ràng.

- Chết tiệt! Chỉ một tên Thiếu úy nho nhỏ, lại có thể do bộ quân lệnh điều động sao? Điều này sao có thể? Bình thường bộ quân lệnh quản tới đều phải từ đơn vị sư đoàn trở lên! Tiểu tử này có lai lịch như thế nào?

Liên đội trưởng vội vàng hỏi:

Gã Thiếu tá lắc đầu nói:

- Lai lịch không rõ ràng lắm, bất quá có thể khiến bộ quân lệnh vì một tên Thiếu úy mà lập chứng minh thư, tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa chứng minh quân tịch của hần cũng do quân bộ cấp.

Còn nữa, hần còn mang tới 5 tên thân vệ: một người rõ ràng là quản gia, một người là hầu cận sai vặt, một người chạy việc, hai tên bảo vệ. Hoàn toàn giống như phối trí của một gã đệ tử đại gia ra ngoài du lịch. Điều đó chứng minh thân phận hần không phú cũng quý. Thuộc hạ khi còn là một Thiếu úy, căn bản không dám sử dụng thân vệ, lương bổng cũng không đủ chi tiêu cho bản thân, chứ đừng nói gánh thêm vài người nữa.

Liên đội trưởng vỗ vỗ trán:

- Không phú cũng quý? Chúng ta không cần quan tâm hần có phải là người có tiền hay không. Lôi Luân Đặc à? Chưa từng nghe qua dòng họ này, nhưng quý tộc đế quốc nhiều như vậy, chúng ta chỉ là nhân viên tăng chót còn có nhiều thứ chưa rõ ràng lắm. Người nói một người lai lịch lớn như vậy lại mang quân hàm Thiếu úy, chạy đến tận nơi biên thủy phục dịch cho một đạo quân ở tầng cuối cùng, là vì cái gì? Chẳng lẽ hần đến để điều tra tình hình của chúng ta sao?

Gã Thiếu tá thấy Liên đội trưởng có chút bối rối, không khỏi vội an ủi:

- Đại nhân, chút chuyện này của chúng ta nói ra thì dường như rất lớn, nhưng với những đại nhân vật ở đế bộ kia, xem ra còn không trọng yếu bằng chuyện con mèo nhà bọn họ mang thai. Hơn nữa lừa đoàn, sư đoàn, quân đoàn nhận được khoản lợi rồi, căn bản sẽ không kiểm chuyện với chúng ta. Theo ý của thuộc hạ, gã Thiếu úy kia có thể chỉ là một dòng họ sa sút còn có chút quan hệ, chạy đến nơi này để tránh né cừu gia, hoặc giả chỉ là một quý công tử, chạy đến đây để tìm một chút kích thích.

Liên đội trưởng gật đầu:

- Ừ, nếu như là loại thứ nhất, chiều đãi cho tốt một chút thì cũng không đáng ngại. Nếu là loại thứ hai, chúng ta phải xem thế nào mới có thể kéo hần xuống nước.

Gã Thiếu tá vội vàng nói:

- Xin ngài yên tâm, vừa rồi thuộc hạ đã lấy danh nghĩa liên đội cho mở tiệc hoan nghênh.

- Tốt, buổi tối triệu tập các chủ quan liên đội cho mở tiệc hoan nghênh, trước cứ lôi kéo một chút mối quan hệ.

Liên đội trưởng gật đầu nói đến đây, đột nhiên đổi giọng hung dữ nói:

- Nếu như hần không thức thời, vậy thì tiêu diệt hần! Những huynh đệ chúng ta không có chỗ dựa lưng phải liều mạng giết chóc nhiều năm, thật vất vả mới bò đến vị trí này. Hiện tại rốt cục đã bắt đầu hưởng phúc, nhất định không thể để cho một con thỏ nhỏ chết bầm như hần phá hỏng!

- Dĩ nhiên!

Đột nhiên sắc mặt gã Thiếu tá cũng trở nên dữ tợn hẳn lên.

Buổi tối, Khang Tư được mời đến tửu lầu hào hoa nhất trong huyện chè chén.

Ở nơi này, Khang Tư biết có mặt tất cả chủ quan của liên đội, có điều khiến Khang Tư cảm thấy quái lạ chính là: mấy người chủ quan này, không người nào là không mập phì, đặc biệt là Liên đội trưởng và Trưởng quan hậu cần liên đội, lại càng giống như thương buôn là nhà giàu mới phát hơn là giống quân nhân.

Hơn nữa Khang Tư càng ngạc nhiên hơn chính là: năm đại đội trưởng cũng có mặt trong tiệc hoan nghênh, chẳng lẽ đại đội đều đóng ở trong huyện thành?

Tiệc hoan nghênh mới bắt đầu không bao lâu, Khang Tư liền phát hiện mấy người chủ quan bắt đầu nói quanh nói co dò xét tình hình của mình, Khang Tư đương nhiên là thành thật trả lời.

Mà khi biết được tình thật, độ nhiệt tình của đám chủ quan rõ ràng giảm xuống thật mau lẹ. Mới chỉ trong chốc lát, những tên chủ quan này đã vứt Khang Tư qua một bên tự mình chè chén sôi nổi. Hơn nữa thoáng chốc đã tan tiệc, chuyển trận địa dời đến thanh lâu bên cạnh.

Dĩ nhiên, không có phần của nhân vật chính Khang Tư này.

Sáng sớm ngày thứ hai, một tên Tiểu đội trưởng mang mệnh lệnh của Trưởng quan hậu cần liên đội xuất hiện tại trước mặt Khang Tư, giao cho Khang Tư mấy chiếc xe ngựa chứa đầy vật liệu và mấy thớt ngựa. Xong hần dựa hơi cấp trên ra lệnh cho Khang Tư lập tức lên đường tới nơi đóng quân của đại đội. Sau đó ngay cả đội phúc đáp cũng không chờ, hần xoay mình bỏ đi.

Khang Tư nghĩ vì mình chưa quen biết nhiều người. Hần tìm một lúc lâu mới tìm được người chỉ huy trực tiếp của mình: là đại đội trưởng thứ năm ở thanh lâu.

- Còn tìm ta làm chi? Không phải có lệnh cho ngươi áp tải vật liệu trở về nơi đóng quân sao? Tại sao còn chưa lên đường?

Gã Đại đội trưởng thứ năm mắt nhắm mắt mở, y phục không chỉnh tề, cả người bốc mùi rượu, vẻ mặt khó chịu nói.

Khi Khang Tư xin gã Đại đội trưởng phái vệ binh đi theo dẫn đường, lại bị hần thô bạo vung tay cắt lời:

- Nói cho ngươi biết, tên khốn này! Dưới sự lãnh đạo anh minh của đại nhân Liên đội trưởng chúng ta, trị an của cả huyện Tứ Thạch rất bảo đảm! Tuyệt đối là... ừ! Tuyệt đối là đêm không cần đóng cửa, cửa rơi trên đường không ai nhặt, gió êm sóng lặng, không có bất kỳ mối nguy hiểm nào, cho nên hoàn toàn không cần phái vệ binh hộ vệ! Vệ binh của chúng ta đủ khổ cực rồi, còn muốn bọn họ dãi gió dầm sương, cũng phải hiểu chút lương tâm chứ? Còn nữa ngươi không phải có năm tên thân vệ sao? Người vậy là đủ rồi, cho nên ngươi hãy mau lên đường đi. Có điều ngươi phải nhớ kỹ, nếu như trên đường có cái gì lơ sai trái, chỉ cần là xảy ra chuyện gây phiền toái, bọn Đại đội trưởng sẽ tìm tới ngươi, đến lúc đó đừng trách ta không nể mặt, xử trí theo quân pháp với ngươi! Được rồi! Mau đi đi! Bọn Đại đội trưởng còn phải nghỉ ngơi đây.

Nói xong còn lăm bắm mắng câu gì không biết. Rồi đóng “Ầm” cửa lại.

Khang Tư thầm cảm thấy những tên kia quá thực tế, chỉ đành lệnh cho năm thuộc hạ khớp ngựa vào xe, đích thân hần điều khiển.

Đó cũng là chuyện không có biện pháp, năm thuộc hạ của hần căn bản không biết cỡi ngựa, chớ nói chi là điều khiển xe ngựa.

Có điều khi ra khỏi cửa thành, may mà hỏi thăm vệ binh biết được phương hướng cụ thể của trấn Khố Long.

Đoàn xe ra khỏi huyện thành đi về hướng Tây không bao xa, con đường hoàn toàn biến mất, bốn phía đều là giống như vùng hoang dã, chỉ có thể nhắm chừng phương hướng tiến về phía trước.

Trong năm thuộc hạ của Khang Tư, lão Âu Khắc sớm đã kéo Uy Kiệt, Trương Văn kiểm tra số vật liệu trên xe, còn hai huynh đệ Lôi Đặc, Lôi Khải thì rảnh rang buồn tẻ ngủ gật trên xe.

Khi màn đêm buông xuống, thu xếp ổn định xong lúc nghỉ ngơi, Âu Khắc báo cáo với Khang Tư:

- Trưởng quan, trong số hàng hóa này của chúng ta có năm mươi bao một trăm cân chứa lương thực.

Khang Tư lập tức khiếp sợ lên tiếng hỏi:

- Năm mươi bao? Chút lương thực như vậy, còn chưa đủ một đại đội ăn ba ngày! Thế nào ít như vậy? Hần làm chủ quan mặc dù không am hiểu tiền bạc, nhưng vẫn biết rằng một đại đội sáu trăm năm mươi người, một tháng phải tiêu hao bao nhiêu lương thực.

Âu Khắc cười nói:

- Năm mươi bao này là tiền lương, hẳn là đặc biệt để cung ứng Trường quan. Hơn nữa Trường quan ngài không biết sao? Lương thực của quân trú đóng phần lớn là thu mua tại địa phương.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Vùng đại tây bắc này không thích hợp cho việc canh tác, sợ rằng mua không được bao nhiêu lương thực.

Tương Văn cười nói:

- Trường quan, chuyện này hẳn không có vấn đề gì, nếu như có vấn đề, các đội quân đóng rải rác phía dưới sớm đã nổi loạn, mà đế quốc cũng sớm xôn xao âm ỉ lên rồi. Dù sao từ trước tới nay quân đội đế quốc chưa từng xảy ra chuyện thiếu lương thực.

Khang Tư nghe nói tâm tình tạm thời buông lỏng xuống. Hắn gật gù đầu, sau đó ra dấu bảo Âu Khắc tiếp tục báo cáo.

- Quân phục giày ủng các loại một trăm bộ, có điều hiện giờ đã thiếu năm bộ rồi.

Nói đến đây, Âu Khắc ngưng ngưng sờ sờ bộ quân phục trên người. Bọn họ khi phát hiện trong số hàng hóa có quân phục, thì tự động thay liền:

- Quân đao hai mươi thanh, cung mười cái, dây cung hai mươi sợi, tên một ngàn mũi, yên ngựa mười bộ, sắt móng ngựa, hàm thiết các thứ hai mươi bộ, công cụ bằng gỗ hai bộ, cuối cùng còn có tám ngàn kim tệ, năm ngàn ngân tệ, ba vạn đồng tệ.

- Đây chính là lương tháng của đại đội thứ 5 à? Sao nhiều như vậy?

Khang Tư lấy làm lạ hỏi.

Âu Khắc không xác định nói:

- Số tiền thừa có lẽ là tiền quỹ của đại đội... Không thể nào, bởi vì dựa theo thông lệ của đế quốc, tiền quỹ mỗi tháng của một đại đội nhiều nhất chỉ khoảng một ngàn kim tệ. Mà tiền lương của một đại đội binh quân mỗi tháng ước chừng là hai trăm năm mươi kim tệ, hiện tại thừa ra hơn gấp đôi, không phải là tiền lương tháng trước chưa có phát chứ?

Hắn lập tức bị suy đoán này dọa cho hoảng sợ.

Tiền lương của quân đội Đế quốc đều theo đúng thời hạn phát ra tuyệt đối không được chậm trễ, trừ khi những binh sĩ trong chiến đấu bị bao vây, không vận chuyển tiếp tế được, mới phải để xảy ra chuyện cấp phát lương trễ. Cho dù là binh sĩ ở địa phương xa xôi, nửa năm mới tiếp tế một lần, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy: binh sĩ thuộc diện này thì được tính toán vật liệu lương thực lương bổng các thứ của nửa năm rồi vận chuyển đến một lần.

Mà lộ tuyến vận chuyển của đại đội thứ 5 nhiều nhất chỉ là hai ngày đường, dứt khoát không cho phép xuất hiện chuyện như vậy. Chuyện này chứng tỏ phía trên có người tạm thời sử dụng những tiền lương này vào việc riêng. Những chuyện chi tiêu lòng vòng này, hẳn thân là quản lý kế toán đã chứng kiến nhiều rồi, nhưng Trường quan của mình không phải sẽ bị liên lụy sao?

Âu Khắc vừa nói ra sự lo lắng của mình, Tương Văn đã cướp lời nói:

- Âu Khắc đại thúc suy nghĩ nhiều quá, Trường quan chúng ta là người mới trình diện mới nhậm chức, cho dù có chuyện gì cũng không thể gán lên người Trường quan được.

Khang Tư không có lên tiếng, chẳng qua là cau mày trầm tư.

Xem ra hạ tầng của quân đội đế quốc cũng không giống như biểu hiện bề ngoài như vậy. Lúc này nhìn thấy quân lương phát chậm trễ, hắn cảm thấy mình giống như Trường quan thương nhân, Trường quan hạ tầng của quân đội đế quốc đã hù bại rồi.

Không biết loại hiện tượng này trong quân đội đế quốc có nhiều hay ít? Nếu như là số ít còn không sao, nếu như phần lớn như vậy...

Nghĩ tới đây, Khang Tư đột nhiên tự cười giễu mình.

“Tại sao mình lại suy nghĩ đến những chuyện thuộc về nhân vật thượng tầng chứ? Chẳng lẽ còn tưởng rằng mình là quan chỉ huy thống lĩnh mười mấy vạn người ở Khi Hồng Quốc hay sao? Hiện tại mình chỉ là một Thiếu úy nhỏ nhoi chỉ biết thi hành theo mệnh lệnh, việc này đối với mình đã quá xa vời rồi.”

Khang Tư vứt bỏ những ý nghĩ này bắt đầu chuẩn bị thức ăn. Càng khiến hắn cười khổ không biết nói sao: không ngờ năm thuộc hạ của hắn cũng không có người nào biết nấu ăn!

Thật không biết ai mới là lính cần vụ của ai...

Nhìn thấy Khang Tư đang nấu nướng, Âu Khắc, Uy Kiệt ngoài ngưng ngưng ra thì chỉ biết cảm động sâu sắc tận đáy lòng, còn Tương Văn thì lộ vẻ mặt

ủ rũ như đưa đám ma.

“Còn nói mình am hiểu phục vụ chăm sóc người ta, nhưng ngay cả nấu ăn cũng không biết. Không được, sau này nhất định phải học cách nấu ăn!”
Tương Văn trầm hạ quyết tâm.

Còn phần Lôi Đặc, Lôi Khái hai tên đại ngục này, trừ việc mở to cặp mắt nghĩ đến lúc nào mới có ăn, còn có thể nghĩ tới cái gì chứ?

Đêm ở vùng hoang dã này rất yên tĩnh, chẳng những không có sói hoang xuất hiện, ngay cả chuột rừng cũng không lộ dạng.

Ngày thứ hai khi trời vừa hừng sáng đoàn người Khang Tur đã lên đường. Đi đến khi màn đêm buông xuống, mọi người trông thấy ở xa xa trong bình nguyên hoang dã có một đám đen mờ mờ, nhìn bộ dáng như mấy kỵ binh đang chạy tới bên này.

Nhưng trong lòng Khang Tur có hơi nghi ngờ.

Trên lộ trình suốt hai ngày qua, trên vùng đất hoang dã mênh mông này, không ngờ cho tới bây giờ không hề gặp một người dân chăn nuôi nào. Cho dù dân cư ở vùng đất rộng lớn này có thưa thớt đi nữa, cũng sẽ không hiếm đến như vậy chứ? Điều kỳ quái nhất chính là: không ngờ ngay cả động vật cũng không gặp, khiến người ta có một loại cảm giác thật tĩnh mịch, nếu không phải lúc này cuối cùng đã thấy bóng con người, sợ rằng còn tưởng là đã đi vào vùng đất chết.

- Các người là ai?

Năm tên cung kỵ binh vây quanh đám người Khang Tur, mặc dù bọn họ trông thấy cấp bậc của Khang Tur, nhưng do năm người bọn Âu Khắc không có cấp bậc, lại mặc quân phục người tại ngũ, cho nên cảnh giới tra hỏi.

- Ta là Trưởng quan hậu cần mới nhậm chức của đại đội thứ 5, đây là giấy chứng minh thân phận của ta.

Khang Tur đưa ra giấy chứng minh quân tịch và giấy chứng minh của gã Thiểu tá tham mưu liên đội cấp.

Năm cung kỵ binh kia nghe quân chức của Khang Tur, rõ ràng thần sắc thoáng động, nhưng vẫn cẩn thận chỉ để một người tới trước đón lấy giấy tờ, bốn người kia vẫn giương cung phòng bị.

Tên binh nhất cung kỵ binh sau khi nhận giấy chứng minh đọc xong, nhìn Khang Tur một cái lộ vẻ ngờ vực, sau đó trở lại bên đồng đội, giao giấy tờ chứng minh cho gã cung kỵ binh đeo cấp bậc Hạ sĩ:

- Lão Đại, giấy chứng minh thân phận quân chức kia quả thật có dấu ấn của liên đội, nhưng sao giấy chứng minh quân tịch này khác hẳn với chúng ta vậy?

Gã Hạ sĩ cung kỵ binh nhìn giấy chứng minh một chút, trên mặt lộ ra nụ cười:

- Đây là quân bộ ở để đồ cấp phát, nên chế tạo tinh tế hơn.

Nói xong liền thu cung nhảy xuống ngựa, đứng nghiêm chào:

- Đội trưởng đội 1 thuộc tiểu đội 1, Trung đội 1: Hạ sĩ Khải Lạp Nhĩ chào vấn an Trưởng quan!

Bốn tên thuộc hạ bên cạnh hắn cũng vội vàng nhảy xuống ngựa hành lễ.

Sau một hồi khách sáo, đám Khang Tur dưới sự hộ tống của một ngũ kỵ binh tiếp tục đi tới. Trong khoảng cách gần như vậy, Khang Tur nghe bọn kỵ binh nói chuyện khiến hắn phát sửng sốt.

Tên binh nhất nhận giấy tờ lúc này, bộ mặt hưng phấn quan sát xe ngựa, một lúc lâu sau mới hỏi Âu Khắc:

- Đại thúc, những thứ này chính là vật liệu của đại đội chúng ta sao?

Thấy Âu Khắc gật đầu, hắn lại hỏi:

- Mang tới bao nhiêu tiền lương vậy? Chúng ta ròng rã hai tháng chưa có phát tiền.

Âu Khắc vốn đang mỉm cười gật đầu nghe nói như thế, lập tức tròn mắt há hốc mồm: “Suy đoán của mình không ngờ là sự thật! Không ngờ quân đội đế quốc lại xuất hiện chuyện thiếu lương như vậy, thật không thể tưởng tượng.”

Mà một gã binh nhất khác thì quan sát cấp bậc trên cánh tay Khang Tur một hồi có vẻ lầy lăm lạp, sau đó lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng có Trưởng quan tới, hy vọng không phải đợi không tới hai ngày thì lại bỏ đi. Nếu không cả đại đội quanh năm không có Trưởng quan đóng giữ. Sao cũng được đừng là chuyện này.

Khang Tur rất thính tai nghe nói như thế không khỏi chấn động.

Hắn biết chỉ có sĩ quan cấp Ủy trở lên mới có thể được gọi là Trưởng quan, cho nên nhin không được lên tiếng hỏi:

- Người nói gì? Chẳng lẽ cả đại đội chỉ có ta là Trưởng quan? Các Trung đội trưởng đâu?

Khải Lạp Nhĩ vốn muốn ngăn tên bộ hạ này lại, nhưng gã binh nhất lại giành trước nhếch miệng nói:

- Trung đội trưởng? Bọn họ đã sớm cùng Đại đội trưởng về huyện thành rồi.

- Khải Lạp Nhĩ, chuyện này là sao?

Khang Tư hỏi.

Khải Lạp Nhĩ khổ sở nói:

- Hiện nay cả đại đội chỉ có tiểu đội hạ tầng là còn tồn tại biên chế, còn biên chế trung đội và đại đội sớm chỉ còn trên danh nghĩa, tất cả sĩ quan cấp Ủy trở lên đều lưu lại ở huyện thành.

- Tự tiện rời khỏi cương vị? Tại sao có thể như vậy? Nơi này lại là vùng biên giới mà!

Khang Tư khiếp sợ nói.

Khải Lạp Nhĩ thở dài nói:

- Nơi này đúng là vùng biên giới, tiếc rằng người cấp trên cho rằng nơi này bình an vô sự, hoàn toàn không đếm xỉa tới: Địa phương chúng ta đóng quân hiện tại giáp ranh với Phi Mục Kỳ Minh Quốc. Hơn nữa mốc biên giới của hai nước rất mơ hồ, thường xuyên có dân du mục của Phi Mục Kỳ Minh xâm nhập ranh giới của chúng ta ở lại để chăn thả gia súc, mà còn không kiêng kỵ chút nào xua đuổi dân chăn nuôi địa phương chúng ta.

- Tình hình có phải giống như sắp bộc phát chiến tranh?

Khang Tư nghiêm túc hỏi.

Vừa nghe lời này, năm thuộc hạ của Khang Tư, trừ hai huynh đệ Lô Đặc, Lô Khải, ba người kia mặt đều biến sắc.

Khải Lạp Nhĩ gật đầu:

- Xem tình hình quả thật như thế, chỉ là chúng ta báo cáo lên trên, các Trưởng quan cấp trên lại trách mắng chúng ta phát ngôn bừa bãi gây hoang mang... Hừ hừ, tất cả những Trưởng quan kia đều là ngu ngốc. Tất cả người dân chăn nuôi trong phương viên hơn mười dặm này cũng nhận ra có điều không bình thường, nên tự động dời đi. Vậy mà họ còn tưởng rằng nơi này bình an vô sự!

- Bọn họ không phải là ngu ngốc, mà là tham lam, bọn họ chỉ là một đám thà tin rằng chiến tranh sẽ không bộc phát, để bọn họ khai thác được nhiều vàng thêm nữa!

Một gã binh nhất vẫn chưa lên tiếng đột nhiên cười khẩy nói.

- Vàng?

Khang Tư nghi ngờ.

Sao ở giải đất biên cương này có nhiều chuyện kỳ quái như vậy?

- Đúng! Chính là vàng, nửa năm trước ở trấn Khố Khu phát hiện ra mỏ vàng, quân đội cấp trên chẳng những không có báo lên, ngược lại phong tỏa tin tức. Lúc khởi đầu cũng chỉ có trấn Khố Khu và chủ quan liên đội biết, sau này từ từ truyền ra khắp cả liên đội. Nếu không ngại cho là các Trưởng quan kia làm sao dám bỏ cả chức vụ chạy đi? Còn không phải là đi đào vàng ư!

Gã binh nhất này vừa chầm chọc, vừa dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Khang Tư, xem ra hẳn cho rằng một khi Khang Tư biết tin tức kia cũng sẽ bỏ đi mất.

Nghe được từ “mỏ vàng” này, trong năm gã thuộc hạ của Khang Tư, chỉ có Âu Khắc trên mặt thoáng động, những người khác sắc mặt cũng không có biến hóa gì.

Còn Khang Tư thì cau mày nói:

- Không ngờ trước tình hình chiến tranh sắp bộc phát, bọn họ dám bỏ rơi binh sĩ đi đào vàng? Chẳng lẽ họ không biết nếu bị địch nhân công kích tới nơi, thì cái gì cũng không còn sao?

- Hừ, địch nhân mà tấn công tới đây, nhiều nhất chỉ là mang tội danh bất lực tác chiến, đi tắt đứt lót một chút, tệ nhất cũng chỉ giải chức giải ngũ mà thôi, đám Trưởng quan kia thật rất khôn khéo đó.

Vẫn là gã binh nhất kia cười lạnh nói.

- Được rồi, không nhắc tới những chuyện đó nữa, người đi trước triệu tập mọi người lại, nghênh đón Trưởng quan.

Khải Lạp Nhĩ sợ tên bộ hạ này không giữ mồm giữ miệng nói ra những chuyện không nên nói, nên vội sai hán đi trước.

Đoàn người không nói thêm gì nữa, từng người nghĩ tới chuyện riêng của mình, rốt cục cũng tới trấn Khố Long.

Lúc này, dưới thông báo của gã binh nhất, các binh sĩ đại đội thứ 5 đều tụ tập ở công trấn.

Khang Tư dùng mắt đảo qua, nơi này có chừng năm sáu trăm người, đứng y như mới rồi nghe được, ở đây không có một Trưởng quan nào là sĩ quan cấp Ủy. Xếp hàng đầu chính là hai mươi lăm Tiểu đội trưởng đeo quân hàm Trung sĩ hoặc Thượng sĩ.

Thấy cấp bậc nổi bật của người trẻ tuổi Khang Tư, hai mươi lăm Tiểu đội trưởng đứng nghiêm chào. Lúc này bọn lính đứng chung một chỗ phía sau mới cùng chào theo.

Khang Tư đáp lễ sau đó háng giọng nói:

- Đại đội chú ý: tất cả đội ngũ hậu cần ở đại đội tập hợp, các Tiểu đội trưởng tập trung toàn bộ người lại, chuẩn bị lĩnh lương.

Vốn bọn Tiểu đội trưởng nghe Trưởng quan quản lý hậu cần ra lệnh cho mình, mới đầu còn có chút không tình nguyện, nhưng nghe đến lĩnh lương, lập tức xoay người gọi quát âm lên, mà những binh sĩ kia lại càng mau chóng theo biên chế tiểu đội tập hợp ngay. Còn năm người Đội trưởng hậu cần, nghe được lệnh trước tiên, liền nhanh chóng dẫn bộ hạ đi tới tập trung bên cạnh Khang Tư.

- Đi, kéo những vật liệu này đến ban chỉ huy đại đội.

Khang Tư rất tự nhiên ra lệnh cho năm Đội trưởng.

- Rõ!

Trong lòng năm Đội trưởng hậu cần, cũng không có tồn tại chút mâu thuẫn giống như bọn Tiểu đội trưởng, bởi vì Khang Tư là Trưởng quan hậu cần của cả đại đội, là cấp trên trực tiếp của họ.

Địa phương này nói là trấn, nhưng thật ra cũng chỉ có gần một trăm ngôi nhà vách đất tạo thành thôn làng mà thôi, chỉ có mấy thôn dân già cả đứng ở trước cửa nghiêng đầu ngắm nhìn, những nhà khác đều mở rộng cửa, không có một bóng người. Nói cách khác, trừ mấy lão nhân và binh lính, hoàn toàn không có cư dân nào khác.

- Cư dân của trấn chỉ có mấy người này sao?

Khang Tư hỏi một gã Đội trưởng hậu cần.

- Ô, Trưởng quan ngài có điều chưa rõ, trước kia trấn này có chừng hơn một ngàn cư dân. Nhưng mấy tháng nay họ lục tục dời đi. Trừ mấy lão già này mền nhà mền cửa không tán thành dời đi, chỉ còn lại đám binh sĩ chúng ta thôi. Nếu như kéo dài một tháng nữa không có vận chuyển tiếp tế tới, sợ là bọn binh sĩ chúng ta cũng tự động giải tán.

Khang Tư nghe nói thế chỉ im lặng gật gật đầu.

Dưới sự hướng dẫn của đội hậu cần, đi tới một gian nhà không lớn hơn bao nhiêu so với những nhà khác, trước ngôi nhà này có một khoảnh đất trống lớn, nhìn cách bố trí nơi đây hẳn thuộc loại nhà từ đường gì đó của trấn.

- Trưởng quan, đây chính là ban chỉ huy đại đội, vật liệu hậu cần của đại đội đều chứa ở bên trong. Còn nữa đây là các lều trưởng của trung đội và đại đội.

Năm Đội trưởng giao lều trưởng cho Khang Tư.

- Ủ, đem cất vật liệu đi. Sau đó bắt đầu chuẩn bị phát lương.

Khang Tư tiện tay giao lều trưởng cho Âu Khắc. Âu Khắc lập tức kéo bọn Đội trưởng chỉ huy đội hậu cần chuyển vận các thứ.

Mà dưới sự chỉ vẽ của Trương Văn, Lôi Đặc và Lôi Khải cũng gia nhập vào nhóm vận chuyển, còn Uy Kiệt liền chạy vào trong đám binh sĩ vẫn còn tụ họp cách đó không xa, còn phần Trương Văn thì lấy ra cái bàn cái ghế, lau chùi sạch sẽ sau đó mời Khang Tư ngồi.

Chờ Tiểu đội trưởng tập trung binh lính xong, dựa theo biên chế trung đội từng nhóm đi tới bãi đất trống. Lúc đó Đội trưởng hậu cần đã lấy những quyển sổ đặt ở trước mặt Khang Tư. Riêng bốn tên thủ hạ của từng người bọn họ, thì đi theo phía sau họ tay khiêng một rương kim tệ lấp lánh ánh vàng.

Đang lúc ánh mắt mọi người bị kim tệ hấp dẫn, cũng bị kiểu cách của Khang Tư dọa cho giật mình.

Chỉ thấy Khang Tư đứng ở trung tâm, phía sau hẳn hai tráng hán đeo đại đao bên hông và một gã hầu cận, mà bên cạnh là một cái bàn chứa đầy sổ sách và một người có bộ dáng như một thầy ký, đồng thời trên bàn có một rương kim tệ.

Nhìn kiểu đáng như vậy, bọn binh sĩ cũng không có để ý gì lắm, còn bọn Tiểu đội trưởng thì lăm bằm cái gì đó.

Vốn bọn binh sĩ còn đang nói chuyện râm ran đều im bật. Với trận thế lúc này, vừa nhìn cũng biết Trưởng quan có lời muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

-

Chư vị huynh đệ, ta là tân nhậm Trưởng quan hậu cần của Đại đội 5, tên của ta là Khang Tư Lôi Luân Đặc, quân hàm Thiếu úy.

Khang Tư nói đến đây, liếc mắt quét nhìn mọi người một cái, mấy trăm người trước mặt lúc này đối với hắn mà nói, đơn giản như một bữa ăn sáng.

Mấy tên Tiểu đội trưởng trong lòng có ý phản nghịch không phục, bị ánh mắt của Khang Tư liếc qua, trong lòng cả kinh, không dám phi báng Khang Tư nữa.

- Nếu tất cả mọi người đều đã biết ta, vậy bây giờ liền phát quân lương theo biên chế trung đội, các sĩ quan trực tiếp tiến lên đây.

Khang Tư nói xong, hướng năm người trưởng ngũ hậu cần gật đầu.

Năm người trưởng ngũ nhận được chỉ thị lập tức dựa theo danh sách hô lên:

- Trung đội 1, Tiểu đội 1, binh nhất XXX! Tiền lương hai mai kim tệ, tổng cộng bốn mai kim tệ, tiến lên trước, nhận lương!

Mà Âu Khắc cũng đứng lên hô:

- Trung đội 1, tiểu đội trưởng tiểu đội 1, Thượng sĩ Kiệt Lạp Đặc, quân lương mười lăm mai kim tệ, tổng cộng ba mươi mai kim tệ!

Theo danh sách đọc lên, mọi người đều được nhận, thanh âm của miếng kim tệ va vào nhau, khiến cho tinh thần binh sĩ vốn đang nôn nóng liền vững vàng hơn.

Những binh lính đã nhận tiền tùm năm tùm ba lại một chỗ thảo luận xem xài tiền như thế nào, mặc dù khu vực chung quanh đây không có nơi nào có thể tiêu tiền, nhưng bọn hắn vẫn không cảm thấy nhàm chán.

Rất nhanh, chiếc rương trở nên trống rỗng, tiền cũng phát hết, đội ngũ một lần nữa tập hợp lại, Khang Tư liếc mắt một cái liền nhận ra tinh thần binh sĩ so với lúc trước đã tốt hơn nhiều.

Hắn cao giọng rồng rọc nói:

- Chư vị huynh đệ, quân lương vừa nhận, là do ai cấp? Đế quốc! Là Đế quốc trả thù lao cho chúng ta bảo vệ Đế quốc! Vì Đế quốc mà bán mạng!

Nghe được lời này của Khang Tư, tất cả mọi người nháy mắt mấy cái, lẳng lặng nhìn Khang Tư.

- Bầu không khí ở biên giới gần đây như thế nào, tin rằng tất cả mọi người đều biết, vậy để không cảm thấy xấu hổ với phần quân lương này, bọn Thiếu úy hi vọng các người dưới sự chỉ huy của cấp trên khổ luyện bản lĩnh của mình, thế nào? Có thể làm được hay không?!

Khang Tư la lớn.

- Có thể!

Tất cả binh lính đồng thanh hô to.

- Tốt! Bây giờ ta ra lệnh, tất cả sĩ quan ở lại, còn lại giải tán.

Khang Tư chào theo quân lễ, binh lính phía dưới đáp lại một lễ, sau đó lập tức giải tán.

Một Tiểu đội trưởng ở lại tại chỗ cùng những sĩ quan khác cảm thấy một trận khổ não.

Chỉ một chút công phu như vậy, Thiếu úy trước mặt này liền nắm lấy tất cả quyền chỉ huy khỏi tay bọn hắn, khiến cho mấy tên kia căn bản không cần hỏi mình mà chỉ nghe lệnh lập tức giải tán, uống công trước kia đối xử tốt với bọn chúng như vậy! Thực con mẹ nó!

Mà những tiểu đội trưởng khác có tâm tư thì một trận kinh hãi.

Thiếu úy này thủ đoạn thực lợi hại!

Đầu tiên chính mình phát quân lương, mặc dù đây là tiền do Đế quốc cấp, nhưng người phát tiền là hân, ở thời đại này, người bình thường có thói quen là người nào phát tiền thì chỉ nghe người đó.

Hơn nữa đặc biệt lợi hại chính là, hân lại vài lần cố ý như vô tình nhắc đến quân hàm của mình, Thiếu úy, chính là sĩ quan cao nhất trong đại đội bây giờ, mặc dù là cai quản hậu cần, nhưng trong quân luật có quy định, khi chủ quan của biên đội không thể thi hành chức vụ, người có quân hàm cao nhất tự động có quyền quản lý biên đội, hiện tại hân thống lĩnh một đại đội chính là danh chính ngôn thuận, trừ khi có sĩ quan khác quân hàm cao hơn hân xuất hiện, nếu không ai cũng không làm gì được hân.

Tin rằng đây cũng chính là nguyên nhân mà đám tâm phúc của mình lại nghe lời hân làm việc như thế.

Khang Tư triệu tập những sĩ quan này, cũng không có thể hiện lại mấy cử chỉ thị uy, chỉ nói cho bọn họ cần tăng mạnh huấn luyện binh lính, hơn nữa hỏi một chút những vật tư mà đại đội thiếu, vốn có mấy sĩ quan định phát biểu một chút cảm tưởng của mình đối với Khang Tư, nhưng bị những người khác thao thao bất tuyệt nên đành quên đi, cuối cùng cũng theo mọi người kể rõ vật tư mà tổ đội của mình thiếu.

Khang Tư sau khi ghi lại những thứ đó, liền đề cho bọn họ rời đi.

Sau khi nhìn một chút số lượng vật tư thiếu, Âu Khắc sầu khổ nói:

- Đại quan, theo mấy sĩ quan này nói, cơ hồ cái gì cũng thiếu, cần hơn sáu trăm bộ quân phục và giày, hơn ba trăm bộ yên ngựa, móng ngựa, cần hơn một ngàn dây cung, còn cần ít nhất năm trăm bộ binh khí để đổi.

Càng quan trọng là, hiện tại lương thực chỉ đủ dùng trong một tháng, theo hậu cần binh nói, trong vòng năm mươi dặm, căn bản không thể thu được bất cứ lương thực gì. Bây giờ chỉ chờ xem ngài có thể yêu cầu số vật tư này từ trên Huyện thành về hay không.

Khang Tư đối với vấn đề này cũng rất đau đầu, nhìn một chút vật tư mà mình chuyển về vừa rồi, có thể từ Liên đội yêu cầu thêm nhiều vật tư nữa là chuyện nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Ngay lúc Khang Tư đang khổ não, năm Trương ngũ hậu cần nộp danh sách lên, Khang Tư đương nhiên là ném vấn đề này cho bọn hân.

Trương ngũ hậu cần cũng cười nói:

- Đại quan, ngài đừng nghe mấy tiểu đội trưởng khai loạn, trừ lương thực ra, các vật tư khác yêu cầu cũng giảm nhiều, cái gì cần sáu trăm bộ quân phục và giày, kỳ thật chỉ có mười đến hai mươi người muốn thay đổi quân phục với giày thôi, mà ba trăm bộ yên ngựa và móng ngựa lại càng giả, mấy tháng nay không có bao nhiêu kỵ binh trải qua huấn luyện nghiêm khắc, mấy thứ này còn chưa có tổn hại gì, dây cung vũ khí cũng đều như thế!

Khang Tư sững sờ một chút, sau đó vỗ mạnh bàn:

- Đám gia hỏa này! Lại dám báo sai quân tình!

Chứng kiến Khang Tư nổi giận, các trưởng ngũ đều rút cổ lại, một trưởng ngũ lớn tuổi bạo gan nói:

- Đại quan, cũng không thể trách bọn họ, dù sao tất cả mọi người lo sợ bị Liên đội hạn chế cấp vật tư mà chuẩn bị, ước gì có thể dự trữ được càng nhiều vật tư thì càng yên tâm.

Nghe nói như thế, Khang Tư thở dài, lắc đầu nói:

- Vậy lương thực thì giải quyết thế nào?

- Hắc, cái này cũng không cần lo lắng, rất nhanh sẽ có thương nhân đến trấn chúng ta.

Các Trưởng ngũ đều nở nụ cười, hơn nữa nụ cười cảm giác có chút âm thầm.

Khang Tư cau mày:

- Thương nhân? Chẳng lẽ có thương nhân cố định đi qua nơi này sao?

- Không phải thương nhân cố định, đám thương nhân này khứu giác rất linh敏, chúng ta mới lĩnh quân lương, không đến vài ngày, bọn họ sẽ theo mùi kim tiền mà tới nhà, đến lúc đó lương thực, ngựa, vũ khí, rượu ngon, phụ nữ, cái gì cũng có, không lời hết quân lương của chúng ta, bọn họ sẽ không đi!

Các trưởng ngũ vừa nói vừa nuốt nước miếng, vẻ mặt rất chờ mong.

- Bọn họ là người phương nào?

Khang Tư biết đám thương nhân cũng giống như khi ở quân doanh Khi Hồng Quốc, chuyên lấy quân nhân làm sinh ý, chỉ là quân doanh Khi Hồng Quốc có một chi quân đội cố định, không như đế quốc tùy thời có thể thay đổi.

Bất quá bọn họ có thực sự linh thông tin tức như vậy? Hay là trong quân có người thông báo tin tức cho bọn họ?

- Có từ tỉnh thành, quận phủ, Phi mục kỳ mình, còn có một ít thương nhân lớn mạnh của bản địa, dù sao chính là một tập thể hỗn hợp.

Trưởng ngũ vội vàng đáp.

- Phi mục kỳ mình cũng có? Không phải nói quan hệ giữa chúng ta với bọn họ đang khẩn trương sao? Chẳng lẽ có thể bán vũ khí cho bọn họ?

Khang Tư tò mò hỏi.

- Đại quan, Phi Mục Kỳ Minh cũng không phải một chính thể, bình thường lúc đầu có ít nhất hơn trăm người tự lập mục kỳ của riêng mình, đừng thấy những mục kỳ đó đứng dưới cùng một cờ xí, bình thường trong nước bọn họ cũng không phải là đánh sống đánh chết nhau đó thôi.

Cho nên chúng ta bên này mặc dù phong thanh khải trướng, nhưng giới lắm là mấy mục kỳ sinh sống ở gần biên cảnh có dã tâm với lãnh thổ chúng ta, còn các mục kỳ ở nơi khác vẫn cùng chúng ta buôn bán như thường, nghe nói sinh ý mỗi lần thực hiện nơi chúng ta, tiền buôn bán thu được cũng đủ cho một mục kỳ bọn họ sinh hoạt đầy đủ trong một năm. Ngay cả vũ khí, bởi vì không có lệnh cấm, đương nhiên có thể bán cho họ.

Khang Tư cũng không quá chú ý đến Phi Mục Kỳ Minh có thể mua vũ khí hay không, hấn đề ý là chuyện khác:

- Người nói là, Phi Mục Kỳ Minh cũng không đoàn kết, bên trong bị chia rẽ? Cho dù xâm lấn, cũng chỉ là một vài mục kỳ?

- Đúng vậy, cho nên các sĩ quan cấp trên nơi đây mới có thể không thêm đề ý như vậy, bởi vì cho dù phát sinh chiến tranh, cho dù lãnh thổ chúng ta bị xâm chiếm, bọn họ cũng có thể dễ dàng đuổi bọn chúng ra khỏi lãnh thổ, chỉ đáng thương cho những binh lính biên cảnh như chúng ta thôi. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho thượng tầng đế quốc không hạn chế buôn bán vũ khí cho bọn họ.

Trưởng ngũ cảm thán nói.

Khang Tư lúc này mới thật sự rõ ràng tại sao các sĩ quan lại khinh tâm như vậy.

Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là do mỏ vàng, nhưng một địch nhân bị phân tán như thế, tiến công sẽ không quy mô mới là nguyên nhân chính.

Bất quá mặc dù trước kia Phi Mục Kỳ Minh là phân tán, nhưng có ai đảm bảo bọn họ bây giờ vẫn phân tán như trước?

Quả nhiên như trưởng ngũ hậu cần nói, mới không đến vài ngày thời gian, một nhóm lớn người mặc trang phục dân du mục, dẫn theo hơn một ngàn con ngựa cùng với hơn mười xe hàng lớn đi tới Khố Long trấn.

Đám người này cũng có chung ba đầu mục, theo tuổi phân biệt là Lão già, trung niên và thanh niên, là ba đầu mục của một mục kỳ thuộc Phi Mục Kỳ Minh.

Bọn họ vừa đến, cũng nhu thuận đưa lên cống tặng cho Khang Tư một tuần mã đã lắp sẵn một bộ yên ngựa xinh đẹp.

Vốn Khang Tư không muốn thu nhận lễ vật, nhưng trưởng ngũ hậu cần lại nhắc nhở đây là tập tục, cũng là quy củ, nếu như chủ quan nơi đóng quân không nhận lễ vật, thương đoàn sẽ hiểu lầm là chủ quan không chào đón bọn họ, ngược lại sẽ đi địa phương khác, nghe nói thế, Khang Tư lập tức cười thu nhận lễ vật, hơn nữa lập tức đồng ý cho bọn họ tổ chức chợ phiên trong bảy ngày.

Sau khi Khang Tư đồng ý yêu cầu của bọn họ, Trương Văn lập tức nhắc nhở hấn thể hiện ra là phi thường thích lễ vật bọn họ cống tặng, Khang Tư chỉ có thể bất đắc dĩ trở mình lên ngựa giục ngựa phi như điên.

Đưa mắt nhìn Khang Tư đi xa, trung niên đầu mục thấp giọng nói:

- Kỹ thuật lên ngựa, quất ngựa tuyệt đối cao siêu, có thể so sánh được với nài ngựa đứng đầu nước ta.

Thanh niên đầu mục có chút không phục:

- Tên đó lợi hại như vậy? Chỉ là một Thiếu úy mà thôi.

Trung niên đầu mục cười cười nói:

- Người cần phải cẩn thận nghiên cứu quân chế của Áo Đặc Mạn đế quốc mới được. Quân hàm Thiếu úy này, phải trên tiền tuyến một mình giết chết mười địch nhân mới được thăng chức. Không nên coi thường những sĩ quan của Áo Đặc Mạn đế quốc đi lên từ tầng dưới cùng, bọn họ không có chỗ dựa, đều dựa vào đao kiếm cùng nghị lực của mình mà đi lên.

Thanh niên đầu mục vẫn có chút không phục nói:

- Ta vẫn không tin hấn có thể so sánh với nài ngựa đứng đầu nước ta.

Lúc này lão già đầu mục mở miệng nói:

- Thuật cưỡi ngựa của Thiếu úy vừa rồi là từ trên chiến trường luyện tập mà thành, nài ngựa đứng đầu của nước ta miễn cưỡng có thể chống lại hấn.

Nghe nói thế, hai người đầu mục trung niên và thanh niên vẻ mặt đều khiếp sợ.

- Vậy, có cần dựa theo tục lệ cống tặng hấn mỹ nữ bồi tiếp hấn cho đến khi chợ phiên chấm dứt không?

Trung niên đầu mục cung kính hỏi.

Thanh niên đầu mục ánh mắt kịch liệt xen vào nói:

- Ta phản đối! Đó là sỉ nhục đối với dũng sĩ chúng ta, dũng sĩ thảo nguyên chúng ta, không có thói quen đưa phụ nữ đi hầu hạ người, phải biết rằng chúng ta ngay cả kiếm tiền bằng thanh lâu cũng chưa từng bố trí, tại sao phải đưa phụ nữ cho Thiếu úy kia hưởng?

Trung niên đầu mục muốn nói cái gì, nhưng lão già đầu mục đã lắc đầu nói:

- Không cần, ta nghĩ hấn không có hứng thú với việc chúng ta tặng nữ nhân.

Trung niên đầu mục lập tức vẻ mặt chột hiều nói:

- Gã sai vật bên cạnh hấn là trang phục nữ nhân? Khó trách xinh đẹp như thế.

Mà thanh niên đầu mục thì lập tức gật đầu đồng ý, hơn nữa vẻ mặt như là hồi tưởng.

Cũng khó trách bọn hấn lại nhìn lầm, bởi vì mấy ngày nay Trương Văn cố ý tìm mấy bộ quân phục cao cổ, che đi cái cổ của mình, hấn làm như vậy, chủ yếu là sợ mình đi theo bên cạnh Khang Tư, mỗi khi bị người khác nhìn thấy, những người đó đầu tiên là đánh giá mình, sau đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Khang Tư.

Để tránh cho xuất hiện vấn đề khó xử, Trương Văn tình nguyện bị nhiều người hiểu lầm là nữ, đến nỗi sau khi chân tướng sự việc này bị tiết lộ, sẽ đưa đến nghị luận như thế nào, cũng không nằm trong vòng lo lắng của Trương Văn.

Lão già đầu mục lần nữa lắc đầu nói:

- Các người có để ý ánh mắt gã sai vật không, cảm giác chỉ có nô bộc trung thành với chủ nhân mới có như vậy không? Gã sai vật đó có thể là được hấn cứu, trừ quan hệ chủ tớ ra, cũng không có quan hệ gì khác, nếu một người tùy thời cũng có thể để một mỹ nữ bên cạnh như vậy, những phụ nữ khác càng không cần phải nói.

- Hắc, cũng không biết hấn có phải thiên bản (Hoạn áy) hay không.

Thanh niên đầu mục ác ý đoán.

Trung niên đầu mục không nghĩ đến mức như vậy, lập tức chuyển đề tài nói:

- Đúng rồi, nếu như bọn họ mua chiến mã, chúng ta có bán hay không?

- Bán, bây giờ còn chưa tới thời gian, hơn nữa chúng ta cần một lượng lớn tiền để mua sắm vũ khí cùng lương thực, chiến mã chúng ta có rất nhiều, như thế nào lại không bán?

Lão già đầu mục nói, trung niên đầu mục gật đầu thụ giáo.

Mà thanh niên đầu mục thì lại cảm thán:

- Thật sự đáng tiếc, chúng ta không có cao thủ đánh bạc, nếu không có thể mở sòng bạc thu về số tiền lớn rồi.

Lão già đầu mục cười nói:

- Sòng bạc cần rất nhiều âm mưu cùng kỹ xảo, nếu không cũng không đến lượt người nói, những chuyện đó dân du mục chúng ta học không nổi. Nhưng cũng không nên vọng tưởng một bước lên trời, kiên định thực hiện từng bước chắc chắn từ dưới cơ sở đi lên, so với cái gì cũng muốn đạt được, thì tốt nhất là làm cho tốt chuyện của mình đi.

Nghe nói như thế, hai đầu mục trung niên và thanh niên đều cung kính gật đầu kêu “Rõ!”.

Sau khi Khang Tư giục ngựa trở về, lập tức phái Âu Khắc đi thương thảo với ba đầu mục về việc mua sắm chiến mã.

Phi Mục Kỳ Minh quốc là một quốc gia thảo nguyên, nghề chăn nuôi gia súc phi thường phát triển, bất quá lương thực không phải là sở trường của bọn họ, cho nên chỉ có thể mua chiến mã của họ mà thôi.

Khang Tư không có chủ ý mình tự tiện quyết định sử dụng tiền quỹ của đại đội, hơn nữa tự tiện mở rộng số lượng kỵ binh, kỳ thật chính là vượt quá quyền hạn. Chẳng qua hắn không biết, cũng không ai phản đối, càng không có người nào nhắc nhở hắn, cho nên Âu Khắc với mệnh lệnh của Khang Tư là quy tắc nên lập tức hành động.

Sau một phen cò kè mặc cả, thỏa thuận mỗi con giá mười kim tệ, Âu Khắc liền gấp rút quay lại hỏi Khang Tư số lượng cần mua.

- Mười kim tệ một con? Tiện nghi như vậy?

Khang Tư mặc dù không hiểu giá cả thị trường, nhưng cũng biết với lương tháng Thiếu úy của mình có thể mua hai con rưỡi, như vậy thật sự quá tiện nghi.

- Phi Mục Kỳ Minh là một quốc gia thảo nguyên, ngựa có số lượng rất nhiều, một đồ vật nào đó mà nhiều quá sẽ không đáng giá, cho nên mười kim tệ xem như là hợp lý, nếu như không hợp lý, bọn họ cũng không có đồng ý hạ từ mười lăm kim tệ xuống.

Âu Khắc có chút tự hào nói:

- Chúng ta hiện tại còn bao nhiêu tiền?

- Bởi vì ngân tệ và đồng tệ đều phát cho binh lính, chúng ta bây giờ có chừng bốn ngàn kim tệ.

- Ủ, mua của họ hai trăm con là được, còn lại để mua lương thực.

Ngay lúc Âu Khắc chuẩn bị tuân lệnh đi thực hiện, Trương Văn xen vào nói:

- Đại quan, Uy Kiệt mới vừa rồi chạy tới nói, binh lính chúng ta cũng không có tiêu xài trong phiên chợ của Phi Mục Kỳ Minh, ngược lại cẩn thận giữ tiền, nghe nói binh sĩ biết phiên chợ Phi Mục Kỳ Minh không có gì vui để chơi, cho nên giữ tiền lại đợi thương đoàn trong nước tới.

- Ủ?

Khang Tư không biết Trương Văn nói điều này có ý gì, nhưng là biết không có việc gì cũng không vô cớ nói chuyện đó, không khỏi cẩn thận suy nghĩ một chút.

Vừa nghĩ đến cử động của Phi Mục Kỳ Minh liền hiểu rõ, Khang Tư đột nhiên nói:

- Phi Mục Kỳ Minh biết rõ không thể kiếm được tiền từ trên người binh lính, nhưng lại vẫn yêu cầu mở phiên chợ bảy ngày, hiển nhiên là muốn bán ngựa cho các thương đoàn trong nước! Có phải như vậy không?

Trương Văn cười nói:

- Phải, Đại quan anh minh, cho nên thuộc hạ nghĩ rằng, chúng ta có thể lấy hết tiền chúng ta có, mua hết chiến mã tốt của Phi Mục Kỳ Minh mang đến, sau đó lấy giá quốc nội trực tiếp trao đổi với thương đoàn trong nước lấy lương thực và vũ khí, giá cả chênh lệch trung gian cũng rất cao, như vậy không phải kiếm được một khoản lợi nhuận sao?

Âu Khắc có chút lo lắng nói:

- Thương đoàn trong nước có thể không đồng ý giá cả chênh lệch mà không giao dịch không?

Trương Văn mỉm cười nói:

- Âu Khắc đại thúc yên tâm, bọn họ buôn bán ở nơi này, chúng ta đóng quân ở nơi này, làm sao cũng phải nể mặt mũi chúng ta, cùng lắm thì giảm giá một chút là được.

Suy nghĩ một chút, Khang Tư nói:

- Tốt! Làm như vậy đi. Âu Khắc ngời đi tìm vài kỵ binh am hiểu về ngựa một chút rồi đi chọn ngựa, chọn những con tốt nhất mua lại.

- Rõ.

Âu Khắc lập tức chạy như điên ra ngoài, có thể chỉ huy quân nhân, nhiều uy phong a, trước kia ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Bởi vì phiên chợ của Phi Mục Kỳ Minh ngoại trừ đấu vật, đua ngựa ra không còn trò gì vui đùa khác, rất nhiều binh lính nhàm chán, nghe được Âu Khắc truyền lệnh, cơ hồ không phải cũng tự xưng là chuyên gia chạy đến chuồng ngựa của Phi Mục Kỳ Minh mà chọn lựa.

Dưới trợ giúp của nhiều chuyên gia như vậy, cũng trong tranh cãi của các chuyên gia, chọn ra được bốn trăm con ngựa tốt nhất trong số Phi Mục Kỳ Minh mang đến. Nguồn:

Thanh niên đầu mục có chút do dự nói với lão già đầu mục:

- Những chiến mã tốt chúng ta mang đến đều bị họ chọn đi, hơn nữa số lượng lại nhiều như vậy, số ngựa còn lại không thể khiến cho thương đoàn tới sau hải lòng.

Trung niên đầu mục đột nhiên giậm chân nói:

- Không nghĩ tới một đại đội lại có nhiều tài chính như vậy, hơn nữa Thiếu úy cai quản hậu cần này lại lớn mật như vậy, tưởng rằng hẳn nhiều nhất chỉ mua chừng một trăm con, không nghĩ tới là bốn trăm con! Bằng một phần ba số chúng ta mang tới.

Lão già đầu mục cười nói:

- Nơi này hẳn lớn nhất, có cái gì mà dám hay không dám?

Rồi chỉ Thanh niên đầu mục:

- Người lập tức dẫn người đi tới mục kỳ gần đây nhất, mượn ngựa của bọn họ, càng nhiều càng tốt, nếu đi nhanh về nhanh, trong thời gian bốn ngày là có thể trở lại, khi đó phiên chợ còn tới ba ngày nữa.

- Rõ!

Thanh niên đầu mục cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn người rời đi.

Nếu có người nghe được vật tư trọng yếu nhất trên thảo nguyên, lại có thể tùy ý cho mượn, tin rằng đối với lời đồn Phi Mục Kỳ Minh bị chia rẽ, sẽ cảm thấy hoài nghi sâu sắc.

Ngày thứ hai, hai thương đoàn trong nước đi tới, một đoàn dẫn theo hơn ba trăm xe ngựa, một đoàn thì hơn năm mươi xe ngựa, mà cổ quái chính là, nhân số của cả hai đoàn là tương đương nhau, đều vượt qua năm trăm người.

Cảnh vệ cũng không có buông lỏng cảnh giác, sau khi kiểm tra liên báo cáo với Khang Tư, ba trăm xe vận chuyển chính là lương thực, năm mươi xe vận chuyển chính là vũ khí, trừ số đó ra không có hàng hóa khác.

Nghe thế, Khang Tư không khỏi âm thầm nói nhỏ:

- Chẳng lẽ bọn họ có ước định cùng nhau?

Mà sau khi bọn họ đưa ra yêu cầu tham gia chợ phiên, Khang Tư lập tức xác nhận những thương đoàn đó có quan hệ mật thiết với nhau.

Hai thương đoàn này, mang tới vũ khí trao tặng là mười thanh đao được chế tạo thập phần tinh xảo, so với khảm đao mà quân chế cấp cho Khang Tư còn muốn tốt hơn, mà tặng lương thực là một trăm túi trăm cân tinh lương đều cống tặng cho Khang Tư.

Tương Văn vốn vẫn đợi bên người Khang Tư lập tức đụng nhẹ Khang Tư, Khang Tư hiểu liền cứ theo kế hoạch mà thi hành.

Lần đầu tiên làm loại việc như vậy, Khang Tư vốn là một người gặp chuyện cũng rất bình tĩnh, không khỏi cảm thấy có chút không yên tâm, dù sao chuyện tiếp theo chính là liên quan đến quân lương a.

Chứng kiến Khang Tư trầm ngâm không nói lời nào, hai đầu mục thương đoàn vẻ mặt khôn khéo, không khỏi nhìn thoáng qua đối phương, sau khi gật đầu với nhau, đầu mục thương đoàn vũ khí mới đi ra, chỉ thấy là một tên đường như hơi thon thả, sau khi hành lễ nói:

- Không biết Trưởng quan gặp phải khó khăn gì? Có thể nói cho hai người tại hạ chia xẻ cùng đại quan không, có lẽ có biện pháp giải quyết? Hai người tại hạ giao du coi như rộng rãi, chính Sư đoàn trưởng tinh thành cũng có chút giao tình.

Nghe nói như thế, Tương Văn lập tức nhú mày lại, hơn nữa hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ vài lần.

Hai tên này lại dám uy hiếp Đại quan của mình, thật là ghê tởm!

Bất quá Tương Văn không nghĩ tới bộ dáng cau mày của hắn, lập tức làm cho hai đầu mục này lập tức nuốt nước miếng, sau đó dùng ánh mắt quái dị đánh giá Khang Tư, rồi liếc mắt thoáng nhìn nhau.

Không nghĩ tới Thiếu úy này thật đúng là lớn mật, lại để thị nữ giả thành nam nhân mang theo bên người? Mẹ kiếp, môn lộ còn cao hơn so với mình! Xem ra sẽ bị hắn chém một đao rồi!

Cuối cùng trong mắt cũng xuất hiện thần thái sầu khổ bất đắc dĩ.

Khang Tư cũng không thêm để ý mùi vị uy hiếp trong lời nói của thương nhân, ngược lại cau mày nói:

- Ôi, thành thật mà nói, ta dùng tất cả tài chính vốn có của đại đội, mua bốn trăm chiến mã từ trong tay Phi Mục Kỳ Minh, bây giờ chúng ta thiếu lương thực, binh khí, mà vật tư tiếp viện của liên đội lại mới phát không lâu, căn bản không muốn đề nghị cấp trên phát tiếp, cho nên muốn dùng hai trăm con ngựa trao đổi với các người lấy lương thực và vũ khí. Nếu như không trao đổi được, vậy đại đội này chống đỡ không được bao lâu nữa rồi.

Những lời này là do Trương Văn cùng Âu Khắc sau khi cẩn thận tính toán mới nói cho Khang Tư, vừa có lời thật, vừa có uy hiếp, thương đoàn hẳn là sẽ đi vào khuôn khổ.

Đầu mục thương đoàn vừa nãy nói uy hiếp chỉ là nói một chút mà thôi, bởi vì cống tặng chút chuyện tốt cho chủ quan đóng quân tại địa phương, đã là quy củ hình thành trăm năm rồi.

Nếu như muốn dựa vào quyền thế gì đó để không phải cống tặng mà mở hàng thuận lợi, là hoàn toàn không có khả năng, ngay cả đại quý tộc ra mặt tìm Nguyên soái đại nhân, thì Nguyên soái đại nhân cũng không đồng ý. Bởi vì sĩ quan từ tầng dưới chót đi lên, đều trải qua những chuyện đat được chỗ tốt như vậy, không có bất cứ một sĩ quan nào lại đi phá vỡ tập tục này.

Đương nhiên, nếu điều kiện mà thái quá, song phương sẽ tiếp tục bình tĩnh thảo luận để đưa ra điều kiện có thể chấp nhận, nếu không thương đoàn rời đi, chứ không có lựa chọn thứ ba.

Từng có thương đoàn bởi vì bất mãn một chủ quan nơi đóng quân quá mức tham lam, dùng quan hệ tìm cách đuổi hẳn đi, kết quả tất cả đầu mục nơi đóng quân đều cự tuyệt thương đoàn này, mà vị quan lớn kia bị người khác nghi vấn, hơn nữa cũng rất nhanh bị mất chức.

Đương nhiên, chủ quan đóng quân cũng không phải kẻ dần, rõ ràng là quan hệ con gà quả trứng, nên không đại dùng công phu sư tử ngoạm, đat được chỗ tốt nhất định nào đó là được rồi.

Có tập tục này, cho nên đầu mục thương đoàn sau khi suy nghĩ một chút liền nói ra giá cả, vũ khí chính là một chiến mã đổi lấy năm thanh đao, cam đoan so với quân chế thực sự tốt hơn. Lương thực thì một chiến mã đổi lấy năm mươi túi tinh lương, cam đoan không có gạo mốc. Đương nhiên mỗi loại đều đổi một trăm con.

Đến lúc có giá cả hồi đáp, Âu Khắc lập tức tính toán so với giá ngựa trong nước cũng mua được số lượng đồ vật như vậy không sai biệt lắm, liền hướng Khang Tư gật đầu, mà Khang Tư cũng nhanh chóng đồng ý yêu cầu của bọn họ.

Khang Tư vốn tưởng rằng tới ba thương đoàn rồi sẽ không còn thương đoàn khác tới, lại không nghĩ được theo sát phía sau hai thương đoàn kia, lại tới hai thương đoàn nữa.

Một đoàn phía trước có năm mươi xe ngựa, thương đoàn này không cần nhìn, chỉ cần ngửi được mùi thơm cùng nghe được những tiếng nũng nịu nhỏ nhẹ kia, liền biết đây là thương đoàn thanh lâu và sông bạc.

Còn thương đoàn đi sau số xe ngựa lại là khổng lồ, vượt qua sáu trăm xe!

Lúc Khang Tư nhận được tin, tổng số xe ngựa các thương đoàn đến trấn Khô Long cũng khiến cho choáng váng.

Một đại đội của hãn tổng cộng có bao nhiêu người chứ? Sáu trăm người! Vậy mà hiện tại nơi này lại tập trung hơn một ngàn xe ngựa! Cơ hồ một người hai xe, chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng đám binh lính này có đến ngàn kim tệ để tiêu xài? Cũng không sợ ngay cả lộ phí buôn bán cũng không thu lại được?

Sau khi chấn kinh, Khang Tư mới biết được thương đoàn có số xe ngựa khổng lồ kia là thương đoàn đầu bếp, mang theo lượng lớn gà, vịt, trâu, dê, heo cùng một số loại gia cầm nuôi khác, còn có lượng lớn xe ngựa chở rau dưa tươi mới có mùi che, còn có mấy trăm bình rượu ngon, càng không ít nguyên bộ phòng bếp và công cụ nấu ăn.

Cho nên thương đoàn đầu bếp này số lượng xe ngựa mặc dù lớn, nhưng tính giá trị hàng hóa, còn không bằng một nửa so với thương đoàn vũ khí có năm mươi xe ngựa.

Đầu tiên là đầu mục thương đoàn thanh lâu gặp mặt Khang Tư, vốn định cống tặng mỹ nữ, nhưng sau khi chứng kiến bộ dáng Trương Văn, lập tức thay đổi chủ ý, trực tiếp tặng một trăm kim tệ.

Khang Tư đối với thương đoàn này không có yêu cầu gì, trực tiếp nhận tiền, gật đầu đồng ý cho xong việc.

Mà đầu mục thương đoàn đầu bếp kia thì không có biếu tặng vật gì cho Khang Tư, chỉ làm một bữa cơm tại chỗ mời Khang Tư.

Sau khi ăn xong, Khang Tư không nói hai lời, đồng ý yêu cầu của bọn họ là được nhóm lửa bán đồ ăn trong sáu ngày.

Khang Tư không có chú ý tới, Trương Văn cùng hương thụ chiêu đãi của thương đoàn đầu bếp, lúc chứng kiến tài nghệ đầu bếp hai mắt đã tỏa sáng.

Thương đoàn thanh lâu cùng thương đoàn đầu bếp là nhóm thương đoàn cuối cùng tới phiên chợ này, đám binh lính vốn chờ đợi từ rất lâu, lập tức tiêu xài quân lương vào mỹ thực, rượu ngon, mỹ nữ, đánh bạc nẩy chuyện vui sướng này.

Còn phần hai thương đoàn lương thực, vũ khí sau khi trao đổi hàng hóa với Khang Tư, lập tức tìm được đội Phi Mục Kỳ Minh bàn bạc thủ tục trao đổi vật tư.

Trong lúc bọn họ giao dịch Khang Tư không biết, chỉ biết là đến lúc còn ba ngày nữa sẽ chấm dứt phiên chợ, tên thanh niên đầu mục mang tới mấy ngàn con tuần mã, đám tuần mã này thậm trí so với số Khang Tư đã mua còn tốt hơn, không khỏi làm cho Âu Khắc một trung niên chừng chạc cũng mở miệng ngưỡng to.

Phi Mục Kỳ Minh cực độ giáo hoạt!

Khang Tư đi dạo phiên chợ một chút, hần phát hiện, thương đoàn thanh lâu và thương đoàn đầu bếp là đông đảo nhất, binh lính không cần nhắc tới, ngay cả thành viên của các thương đoàn khác cũng đều tụ tập chỗ này, thậm chí cư dân bản địa lâu nay vốn đã không thấy tầm hơi, cũng chạy về rất nhiều.

Mà Khang Tư cũng phát hiện, trong mấy ngày này cũng hoàn toàn không thấy bóng dáng năm người thân vệ đầu, không biết đang làm cái gì.

Lôi Đặc, Lôi Khai hai huynh đệ này đi tới thương đoàn Phi Mục Kỳ Minh cùng người ta đấu vật, hơn nữa còn học thuật cưỡi ngựa, Âu Khắc ở trong thương đoàn lương thực và thương đoàn vũ khí, tìm trăm phương ngàn kế hỏi thăm phương pháp làm ra tiền, còn Uy Kiệt thì đi dạo chung quanh tứ quán, thanh lâu, hơn nữa cũng rất nhanh tham gia nhiệt náo cùng đám binh lính này, còn phần Trương Văn cái tên càng ngày càng lộ rõ nữ tính này, lại đang ở thương đoàn đầu bếp theo học nấu ăn.

Rõ ràng bọn hần cũng đang muốn nhanh chóng nâng cao sở trường của mình, Khang Tư không khỏi phi thường hài lòng đối với năm thân vệ này, thậm trí nổi lên ý nghĩ chờ quân hàm mình thăng lên, sau khi số lượng thân vệ được tăng lên, tiếp tục chiêu mộ quan nô làm thân vệ.

Trước khi phiên chợ chấm dứt một ngày, Trương Văn đột nhiên mang theo một bộ đồ nấu ăn trở về, Khang Tư không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì, đến lúc chuẩn bị ăn cơm, Trương Văn mang lên một bàn thức ăn toàn bộ mỹ thực đang tỏa mùi thơm.

Ăn một miếng, Khang Tư không khỏi kinh ngạc nói:

- Người làm? Lại có thể so với đầu bếp hôm trước làm còn ngon hơn, mới mấy ngày công phu đã siêu hơn bọn họ, người thật lợi hại!

Trương Văn vốn đang khần trương nhìn Khang Tư, lập tức lộ vẻ mặt hạnh phúc.

Khang Tư cũng không có để bộ dáng mê người của Trương Văn vào trong mắt, ngược lại vừa ăn vừa nghĩ, chỉ chăm chú ăn cho đến lúc ăn xong, Khang Tư đột nhiên vỗ mạnh bàn, đứng lên hơ quyền hô:

- Hay là thế này! Trương Văn, người tìm đầu mục thương đoàn đầu bếp đến đây, ta muốn cùng bọn họ làm một giao dịch.

Trương Văn vốn đang bị hù dọa giật mình, lập tức ổn định tâm tình, cũng không hỏi nhiều, lập tức xoay người đi.

Chỉ chốc lát sau, một đại thúc vẻ mặt mập mạp vui vẻ đi đến.

- Không biết khi phiên chợ kết thúc, tài liệu của các người còn lại bao nhiêu?

Khang Tư đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

- Lần này mang tới hơi nhiều, bây giờ chỉ còn lại một ngày, khẳng định còn lại rất nhiều.

Đầu mục thương đoàn đầu bếp cau mày nói đến đây, đột nhiên nhãn tình sáng lên, vội vàng kích động hỏi:

- Đại quan, ngài muốn mua tài liệu còn lại của tại hạ sao? Nếu quả thực như vậy, chúng ta có thể tặng ngài tất cả phụ gia còn lại, còn có thể tặng ngài vài bộ dụng cụ.

Khang Tư gật đầu nói:

- Không sai, ta muốn mua tất cả tài liệu, phụ gia, dụng cụ, đồ ăn còn lại của người sau khi phiên chợ kết thúc.

Trương Văn vốn tưởng rằng Khang Tư là vì mình mới muốn mua tài liệu, nghe thế rõ ràng là vì đại đội, không khỏi không có ý tứ mà mặt đỏ lên.

- Ha ha, không thành vấn đề, những thứ đó cũng có thể cho ngài, càng giúp chúng ta quần áo nhẹ nhàng trở về, bất quá giá cả, phải đợi phiên chợ chấm dứt mới có thể tính toán được.

Đầu mục thương đoàn đầu bếp vội vàng nói.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Ta không có tiền, ta chỉ có thể sử dụng chiến mã tốt để đổi, thế nào? Đồng ý không?

Đầu mục thương đoàn đầu bếp suy nghĩ một chút, cho rằng chiến mã mang về sang tay một lần cũng chính là tiền, lập tức sáng khoái gật đầu:

- Đồng ý, đến lúc đó tính toán lại giá trị một chút xem có thể đổi được bao nhiêu.

Phiên chợ rất nhanh liền kết thúc, Phi Mục Kỳ Minh mang theo một lượng lớn vũ khí và lương thực về nước, còn thương đoàn vũ khí và thương đoàn lương thực thì đổi thành mục dân, chẵn dất mấy ngàn con ngựa rồi đi.

Thương đoàn thanh lâu đến như thế nào thì rời đi như thế, bất quá trong xe phát ra tiếng cười vui vẻ, khiến cho mọi người biết rõ bọn họ buôn bán no rồi.

Kim tệ lưu thông trên phiên chợ lần này, quá nửa đều chui vào trong túi tiền thương đoàn bọn họ.

Còn thương đoàn đầu bếp trở về là nhẹ nhàng nhất, trừ những chiếc xe trống rỗng ra, thêm hơn một trăm chiến mã tốt. Trăm chiến mã này là dùng gần năm mươi đầu thịt trâu, trên trăm đầu thịt heo, gần ba trăm đầu dê, gần cả ngàn con gà vịt ngan còn sống, còn có dụng cụ nấu ăn, đồ ăn, phụ gia để trao đổi.

Đương nhiên, bọn họ cũng thu về một mùa thu hoạch, phiên chợ lần này trừ khoản kim tệ bị thương đoàn thanh lâu cướp đi, cơ hồ số còn lại cũng đều vào túi tiền bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cơm nắm và canh.

Binh sĩ tiêu hết kim tệ, chỉ còn cách ở yên một chỗ, khổ sở chờ đợi ngày phát lương tháng sau.

Không muốn những binh sĩ này nhân rồi vô sự, Khang Tư nhân cơ hội lấy tư cách sĩ quan tối cao, lệnh cho mấy tên Tiểu đội trưởng bắt đầu dẫn đội huấn luyện. Đồng thời ra quy định, cứ cách 7 ngày kiểm tra, đội nào biểu hiện tốt nhất, hôm đó được thưởng cho 5 vò rượu, cũng thả sức mà ăn no. Đồng thời đội biểu hiện kém cỏi nhất, đây bọn họ 7 ngày làm công vụ.

Những binh sĩ đã quen với những ngày dài cơm khô trà nhạt, vừa nghe biểu hiện tốt có thể ăn mỹ thực, uống mỹ tửu, lập tức ngao ngao gào rống chảy nước miếng rỗng rỗng.

Bọn họ cũng rất rõ, Khang Tư giữ lại đủ thứ của đầu bếp trong thương đoàn, gà dê bò vịt cái gì cũng có, số lượng chủng loại đều rất phong phú, hắc hắc, ráng chịu đựng 7 ngày là có một bữa ăn sướng bụng rồi.

Những tên sĩ quan đồng thời bị mỹ thực hấp dẫn, lại càng vì khen thưởng phía sau mà động tâm.

Hắc hắc, chỉ cần mình đứng đầu, thì có thể sớm hưởng thụ cuộc sống sĩ quan cấp Ủy. Nhìn Thiếu úy mình cũng có 5 thân vệ, thoải mái biết bao nhiêu!

Mấy tên sĩ quan đối đầu nhau càng cầu khẩn mình đoạt hạng nhất, kẻ thù hạng chót, như vậy có thể hưởng thụ đối phương phục vụ rồi, ha ha, vừa nghĩ đã muốn cười to.

Cứ như vậy, Khang Tư ra lệnh một tiếng, 25 tiểu đội lập tức như hổ con khoe móng vuốt, ngao ngao muốn xông ra ngoài, bắt đầu liều cả sức bú sữa mẹ ra mà huấn luyện.

Khang Tư không có chuyện làm vốn cũng muốn theo huấn luyện, nhưng bị Âu Khắc cản lại:

- Trưởng quan, chuyện ngài thu mua chiến mã và vũ khí, rất nhanh sẽ bị liên đội biết, ngài nên chọn vài con tuần mã tặng cho chủ quan liên đội, kéo gần quan hệ với nhau. Tạo được quan hệ tốt, nói không chừng sớm được phát vật tư nữa đấy.

Nghe nói như thế, Khang Tư im lặng gật đầu, ra hiệu cho Âu Khắc sớm đi chuẩn bị.

Hiện tại bên người Khang Tư không có người khác, Âu Khắc đi làm việc, Uy Kiệt tiếp tục dò thám tin tức, Trương Văn đang ở nhà bếp mới dựng sắp xếp đồ thực phẩm đa dạng, còn hai người Lôi Đặc, Lôi Khải lại hoàn toàn chìm đắm trong huấn luyện tăng cường võ lực.

Nhìn quân doanh trống rỗng, Khang Tư khẽ thở dài một hơi, từ khi mình đi tới đại đội này, lần đầu tiên có thể ở riêng một mình.

Ngày đầu tiên thì là phát lương, vài ngày sau là dẫn đội hậu cần kiểm kê vật tư chính lý sổ sách vân vân, tiếp theo là chuyện thương đoàn. Bảy ngày qua hầu như ngày đêm không ngừng nghỉ, mỗi ngày đều có việc vặt tìm tới cửa, chuyện này cũng hết cách thôi, ai bảo mình là sĩ quan cấp Ủy duy nhất toàn đại đội chứ.

Hiện giờ dù nhìn như toàn bộ đại đội đều nằm trong tay mình khống chế, nhưng chỉ cần những sĩ quan kia trở về một người, vậy thì mình nên ngoan ngoãn trở về chuyên tâm làm Trưởng quan hậu cần đi. Chỉ là việc này cũng không có gì, có một Trưởng quan xuất hiện càng tốt, như vậy thì mình cũng không cần lo lắng trời tối trời sáng lúc nào thì tiến công, không cần lo binh sĩ thiếu huấn luyện, cũng không cần vất hết óc nghĩ biện pháp thu thập vật tư, trực tiếp tìm Trưởng quan hỏi là được.

Trước đây tổng quản đại quân, chỉ cần quan tâm một chút lương thực cùng vũ khí có đủ hay không là được rồi, hiện tại mới biết được thì ra hậu cần còn có nhiều chuyện phiền toái như vậy, ăn, mặc, ở, đi lại đều dựa vào bộ hậu cần phải quan tâm. Không những phải chuẩn bị lương thực nước uống cho người, còn phải ra sức chuẩn bị vận chuyển thức ăn nước uống cho chiến mã, càng phải lo tới số lượng dụng cụ ăn uống, số lượng đồ dùng nhà bếp, tiến độ sửa chữa trang thiết bị, linh kiện trang bị tồn kho cần thay thế, số lượng thuốc men dùng cho toàn quân.

Chi tiết hơn thì còn phải chuẩn bị cái kim, nút áo, giày vớ, khăn mặt, xà phòng, dao cạo, mấy thứ sinh hoạt ngày thường không thể thiếu, quả thực so với

bà chủ nội trợ gia đình còn mệt hơn, chạy vạy giành nhu yếu phẩm có khi còn hơn cả bộ đội tác chiến.

Khang Tư nghĩ như vậy, không khỏi buồn cười, kỳ thật làm ở bộ hậu cần cũng không tệ, ít nhất mỗi ngày việc bề bộn rất nhiều, lại rất phong phú, chính mình đối với mấy việc rườm rà này cũng không có cảm giác phiền phức lắm.

Đang suy nghĩ, Âu Khắc lần thứ hai bước vào báo cáo:

- Trưởng quan, đã chọn được 20 con tuần mã, là 20 đầu ngựa tốt nhất trong đàn trăm con.

Mà Uy Kiệt sớm chú ý tới hành động của Âu Khắc, đã sớm lúi theo hai huynh đệ Lôi Đặc Lôi Khải cùng Trương Văn tới quân doanh, bọn họ chuẩn bị theo ra ngoài.

- Cùng tính vào con ngựa của ta, người và Uy Kiệt thêm hai người trong đội hậu cần nữa, theo ta dẫn ngựa tới thị trấn, mang tất cả kim tệ theo. Trương Văn và Lôi Đặc, Lôi Khải ở lại nơi này.

Khang Tư vừa cầm lấy bội đao để ở bên cạnh, vừa ra lệnh.

Âu Khắc vốn định khuyên can, dù sao ngựa của Trưởng quan cũng không cùng một đẳng cấp với mấy con ngựa khác, nhưng mà nghĩ lại đưa thứ như vậy mới càng có được chỗ tốt, nên cũng không hé môi nữa.

Dù sao ở gần thảo nguyên, loại ngựa nào mà không kiếm được?

Còn như “tất cả kim tệ”, nghe thì như là nhiều lắm, kỳ thật bên thương đoàn Thanh Lâu đưa cho Khang Tư cũng chỉ có 100 đồng mà thôi.

Trương Văn vốn về mặt không tình nguyện, nhưng Âu Khắc len lén ghé vào tai hắn nói một câu:

- Trưởng quan sợ những binh lính hiểu lầm hắn sẽ không trở lại nữa, cho nên mới lưu các người lại.

Hắn liền hớn hở tiếp nhận mệnh lệnh của Khang Tư, bởi hiện giờ mình lại chính là đại biểu của Trưởng quan.

Nhóm Khang Tư 13 người, 21 con tuần mã, 4 chiếc xe ngựa lớn trống rỗng, cứ như vậy ra khỏi đại bản doanh.

Binh sĩ xung quanh nhìn một màn này, trong lòng không khỏi nói thầm: Gã Trưởng quan Thiếu úy này sẽ không như những Trưởng quan khác, một đi không trở lại nữa chứ?

Tuy rằng thấy Trương Văn, Lôi Đặc, Lôi Khải đều lưu lại, lòng có chút bảm víu, nhưng lo lắng vẫn cứ còn đó.

Huấn luyện tuy vẫn duy trì liên tục, nhưng sỹ khí đã giảm xuống, tất cả mọi người đều có vẻ qua loa cho xong.

Lần này trở lại thành không giống như trước phải cẩn thận dò hướng, chỉ sợ lạc đường, đi qua một lần thì sẽ không quên nữa, Khang Tư bằng radar siêu cấp, dẫn đầu cả đội đi thẳng một đường.

Không biết có phải vì đi đường thuận lợi, hay là vì xe rồng ngựa khỏe hơn nhiều, dù sao thì lộ trình phải đi 2 ngày mới tới, Khang Tư chỉ tốn 1 ngày đêm đã đặt chân vào thị trấn.

Lần này sau khi Khang Tư vào thành, dưới trợ giúp của Âu Khắc và Uy Kiệt, Trưởng quan liên đội ở thị trấn, kể cả mấy Trưởng quan 5 đại đội, mỗi người được tặng một con tuần mã, đầu ngựa của Khang Tư đương nhiên là thuộc về Liên đội trưởng rồi. Tiếp theo là thông qua tên Thiếu tá tham mưu, xin giúp mời các Trưởng quan tham gia yến hội.

Khang Tư và Âu Khắc nghĩ, ở cái địa phương nhỏ nhỏ này tổ chức một lần yến hội, 100 kim tệ là đủ dùng rồi.

Vuốt ve con tuần mã của Khang Tư, tên Liên đội trưởng béo phì cười nói với Thiếu tá tham mưu tới báo cáo chuyện yến hội:

- Tuy rằng mấy con ngựa này không đáng mấy đồng, nhưng cũng coi như là tâm ý của hắn, xem ra tên Thiếu úy này cũng còn rất biết tình thú. Nếu người ta hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, chúng ta cũng không làm khó hắn quá, dù sao cũng là đồng liêu mà, nói cho mọi người, lần yến hội này để cho ta mặt mũi, tất cả đều phải đến.

- Vâng, cũng chỉ có người lòng dạ rộng rãi như ngài mới không tính toán với hắn.

Gã Thiếu tá cười nói vỗ mông ngựa, tiếp theo làm như nhớ tới cái gì, nói:

- Đúng rồi, đại nhân, tên Thiếu úy kia còn đề nghị nếu như có khả năng, tốt nhất nên trích cấp một chút vật tư bổ sung, hắn nói biên cảnh có chút không yên ổn.

- Ha ha, không yên ổn? Không yên ổn hắn đưa nhiều ngựa như vậy tới làm gì? Không phải chỉ muốn lấy thêm chút vật tư thôi sao.

Liên đội trưởng cười nói.

- Vậy từ chối hẳn?

Gã Thiều tá hỏi.

Liên đội trưởng lắc đầu nói:

- Nói cho Trường hậu cần liên đội một tiếng, để hẳn trích một nhóm vật tư cấp cho tên Thiều úy kia, bảo hẳn hào phóng một chút, đừng tính toán chi li như trước kia. Nên biết hiện tại chúng ta cũng đủ mập rồi, roi vãi chút dầu nước xuống dưới, cũng sẽ không đau lòng chút nào. Ít nhất chúng ta ăn thịt, cũng nên để bên dưới uống chút canh chứ.

- Đại nhân anh minh. Chỉ là hiện giờ đại đội 5 chỉ có hẳn là quân hàm lớn nhất, có phải nên gọi một tên Trung úy trong đám Trường quan kia về tọa trấn không?

Gã Thiều tá nhắc nhở nói.

Liên đội trưởng cười nói:

- Người có thể gọi ai trở lại? Thời khắc bây giờ, ai nghe người gọi chứ, mặc kệ người có phải Thiều tá hay không. Còn nữa, một cái đại đội 25 tiểu đội, 25 Tiểu đội trưởng tư tưởng khác nhau, hơn nữa hẳn là quan hậu cần, mấy tên bộ đội tác chiến kia sẽ không bán mạng cho hẳn, đây là tập tính ngạo khí của bộ đội tác chiến, căn bản không cần lo hẳn bằng cái quân hàm Thiều úy khổng chế một cái đại đội, người lo nhiều quá. Dù là hẳn khổng chế được toàn đại đội thì thế nào? Chẳng lẽ còn dám tạo phản sao?

Gã Thiều tá vừa nghĩ đúng là vậy, liền cười theo gật đầu:

- Phải, phải, là thuộc hạ lo lắng quá nhiều.

Có Liên đội trưởng yêu cầu, mấy chủ quan kia đều nể mặt tham gia yến hội Khang Tư tổ chức, không thì dù Khang Tư tặng lễ, bọn họ cũng sẽ không tham gia yến tiệc do một tên Thiều úy tổ chức.

Lần này Khang Tư cũng không bị lạnh nhạt, từng chủ quan đều chạm cốc với hẳn, đồng thời cũng rất ác ý dùng quân hàm, bức bách Khang Tư một chén lại một chén, hy vọng thấy Khang Tư xấu mặt.

Mà Âu Khắc trốn một bên lại xanh cả mặt, cũng không phải vì Khang Tư bị chuốc rượu, hẳn lo lắng là có đủ tiền tính hay không, dù sao mấy chủ quan kia chọn đều là rượu ngon cả.

Chỉ là mấy tên chủ quan này càng ép Khang Tư uống rượu lại càng giật mình, cuối cùng đều buông tha dự tính xem Khang Tư xấu mặt.

Bởi Khang Tư uống nhiều rượu như vậy vào bụng, ngoại trừ bụng ngày càng tròn ra, nào ngờ lại không có bất cứ chút men say nào.

Mà Khang Tư lần đầu tiên uống nhiều rượu như vậy, cũng lúc này mới biết được: chính mình hình như có lực miễn dịch với cồn.

Không trách Khang Tư cũng không rõ chính bản thân mình, trước đây lúc lưu lạc, ăn còn không đủ no, càng đừng nói uống rượu. Mà lúc làm binh sĩ, cả ngày không phải giết người thì là luyện võ, không uống rượu. Sau trở thành Trường quan, không biết vì sao chính mình lại phụ trách mọi mặt, đến lúc này, còn có ai sẽ bức hẳn uống rượu chứ? Khang Tư đối với rượu không có hứng thú, tối đa cũng chỉ nhấp môi cho xong việc, cho nên hẳn cũng không biết chính mình lại lợi hại như vậy.

Yến hội rất nhanh kết thúc trong bầu không khí vui vẻ.

Khang Tư nhìn một kim tệ trong tay Âu Khắc mà sờ ra.

- Trường quan, chúng ta còn thiếu từ lâu 30 kim tệ tiền rượu, kim tệ này là lần trước ngài cho thuộc hạ, hiện giờ...

Những lời này của Âu Khắc, càng khiến Khang Tư ngây người.

Khang Tư đẩy trả lại đồng kim tệ, hẳn còn tưởng đây là 100 kim tệ tổn hao xong còn sót lại đây chứ.

Âu Khắc cũng biết một đồng kim tệ này cũng không có ích gì, nhú mồm nói:

- Trường quan, có cần để lại mấy thớt ngựa bán lấy tiền không? Không nói không có tiền trả, dù là chúng ta sinh hoạt hằng ngày cũng đã trắc trở rồi.

Hẳn cũng không nghĩ những con ngựa này đều là tài chính đại đội chi trả, quy thuộc tài sản đại đội, mà không phải là vật phẩm cá nhân muốn đổi thành tiền là đổi ngay được.

- Vừa rồi Trường quan hậu cần liên đội bảo ta ngày mai tới lĩnh một nhóm vật tư, hẳn cũng có thể đủ ứng phó được.

Khang Tư nói, hẳn càng trực tiếp, chuyển ý niệm đặt trên mặt vật tư, cũng không chú ý những thứ đó đều là vật tư đại đội, chính hẳn cũng không có tư cách sử dụng.

Nghe nói vậy, Âu Khắc lập tức thờ phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Hắc, vậy thì tốt rồi, thuộc hạ còn sợ thật bị lão bản tửu quán đuổi tới trấn Khố Long chứ.

Đối với chuyện chẳng biết phân biệt công tư rõ ràng, Khang Tư không có để tâm, Âu Khắc không lưu ý, những binh lính hậu cần Khang Tư mang theo cũng không có lưu ý, những Trưởng quan khác càng không có khả năng để ý.

Chỉ cần người không có khẩu trừ quân lương, chỉ cần người có thể đảm bảo bộ đội tác chiến vật tư sung túc, phía trên sẽ không quản người sử dụng vật tư dư thừa thế nào. Cho nên những Trưởng quan suy nghĩ giống như Khang Tư chỗ nào cũng có, toàn thế giới đều là như vậy.

Ngày thứ hai, dưới Âu Khắc hỏi thúc, bọn người Khang Tư sáng sớm đã tới nha môn hậu cần liên đội.

Trưởng quan hậu cần liên đội lần này có vẻ phi thường hào phóng, thoáng cái cấp đầy 60 chiếc xe ngựa. Đương nhiên, cũng nói rõ ràng cho Khang Tư, trợ cấp cả năm nay đều ở chỗ này, nếu còn muốn tiếp tế nữa, sang năm rồi nói.

Khang Tư cũng không suy nghĩ lời này có phải ám chỉ mình “nội trong năm nay không cần về nữa”, trực tiếp kéo Âu Khắc đang bị kích động cùng binh lính hậu cần đi vào tiếp thu vật tư.

- Trưởng quan, không ngờ liên đội lại hào phóng như thế! Cấp đủ ba vạn kim tệ! Khẩu trừ ba tháng lương bổng quân đội, tài chính đại đội còn lại gần 1 vạn 6 ngàn kim tệ!

Âu Khắc hưng phấn nói, nhưng mà lập tức nghĩ tới cái gì, nhú mày nói:

- Trưởng quan, việc này có điểm quái dị, án theo lệ thường, tài chính đều tập trung trong tay sư đoàn quản lý, chỉ vào mỗi tháng mới chuyển lương bổng bộ đội cùng với tài chính quân doanh, căn bản không có khả năng thoáng cái trích ra một lượng lớn tài chính cho bộ đội thuộc hạ, liên đội chúng ta làm sao có khả năng được nhiều như vậy...

Lời còn chưa nói xong, Âu Khắc liền ngậm miệng lại.

Hắn nhớ tới chuyện trong trấn Khố Nội phát hiện mỏ vàng, như vậy xem ra tài chính liên đội 5, thậm chí còn nhiều hơn cả lữ đoàn? Cũng không biết liên đội 5 sử dụng biện pháp gì, nắm được mỏ vàng trong tay, không bị phía trên thu lại.

Khang Tư không lưu ý việc này, ngược lại kiểm tra hỏi:

- Lương thực quân phục vũ khí có bao nhiêu?

Một Đội trưởng hậu cần kiểm kê vội nói:

- 500 bao lương thực, 1000 bộ quân phục, khảm đao, mã đao, trường thương, cung tiễn vũ khí 500 bộ, dây cung, yên ngựa các loại phụ kiện 300 bộ. Không tính lương thực, những vật tư này đã đủ cho đại đội chúng ta sử dụng đến cuối năm rồi.

Khang Tư gật đầu thỏa mãn, hẳn không quan tâm chuyện lương thực cấp cho nhiều hay ít, dù sao hắn dùng ngựa đôi lấy 5000 bao lương thực, cũng đã đủ cho đại đội ăn mấy năm rồi.

Mà lúc Khang Tư dẫn đội ngũ rời khỏi trấn, gã Thiểu tá tham mưu kia mơ hồ nhắc nhở hắn, nội trong năm nay chuyện gì cũng có thể làm chủ, đừng luôn chạy về xin chỉ thị, gắng sức để qua năm rồi hãy nói.

Nghe như vậy, Khang Tư sừng sốt một chút.

Lời gã Thiểu tá như vậy có phải là nói, những Trưởng quan đại đội khác, ít nhất nội trong năm nay sẽ không trở về bộ đội nữa? Xem ra bọn họ đào mỏ vàng còn phải đến cuối năm mới dự định buông tay đây.

Thấy Trưởng quan hậu cần của mình mang theo rất nhiều vật tư trở về, binh sĩ đại đội 5 cuối cùng cũng yên lòng, nguyên vốn những Tiểu đội trưởng còn có ý kiến, thấy Khang Tư còn chưa tới một tháng lại đem về một lượng lớn vật tư, biết mặt mũi người này được lòng trên, chỉ còn nước sờ mũi, nhanh chóng thúc giục binh sĩ huấn luyện.

Khang Tư vận chuyển vật tư trở về, sau khi mang số vật tư kia chỉnh lý xong, cùng ngày cho gọi thân vệ của mình và những binh sĩ hậu cần tới.

- Bắt đầu từ ngày mai, ngoài luân lưu 5 người làm cơm cho toàn đại đội, 45 người còn lại đều phải theo huấn luyện tác chiến.

Lời này Khang Tư vừa nói ra, mấy Đội trưởng vội nhảy ra khuyên can:

- Trưởng quan, 5 người phụ trách thức ăn cho toàn đại đội, căn bản là không thể nào, bởi bọn họ coi như 1 người phụ trách cho hơn 120 người, làm từ sáng đến tối cũng không thể hoàn thành được!

Những binh lính hậu cần cũng khổ sở gật đầu, bảo bọn họ kiêm chức quân y hộ sĩ còn được, làm bộ đội tác chiến? Chỉ sợ một kích là tan tác, không thì sẽ còn gọi là lính hậu cần sao?

- Đây là vì tốt cho các người, lên chiến trường, địch nhân mặc kệ các người có phải là lính hậu cần hay không, giết làm không bỏ sót, cho nên nhất định phải có năng lực tự bảo vệ mình. Tuy rằng 5 người phụ trách thức ăn cho toàn đại đội, lượng công việc rất lớn, nhưng các người có thể làm ra lượng lớn cơm nắm, sau đó nấu một thùng canh thật lớn, cố gắng thái rau nhiều một chút, hẳn vẫn có thể hoàn thành được chứ.

Khang Tư nói:

Lời đầu những binh sĩ hậu cần cho rằng rất có lý, trước kia những binh sĩ hậu cần không có rèn luyện, lên chiến trường cũng chỉ là chịu chết. Hiện giờ có người huấn luyện mình, vậy rất hoan nghênh, nhưng nghe tới cuối câu, bọn họ liền choáng váng.

Cơm nắm và canh? Năm người cùng khổ cực một chút, vẫn có thể hoàn thành được thức ăn cho toàn đại đội, nhưng mà hai thứ này, những binh sĩ bán mạng kia chịu được sao?

Tương Văn đã có bản lãnh nấu bếp nói:

- Chúng ta có thể cho thịt gia cầm vào cơm nắm, còn xương gia cầm thì nấu canh, mỗi ngày đổi một loại gia cầm khác nhau, tin rằng những binh lính cũng có thể tiếp thụ được. Hơn nữa chúng ta sau 7 ngày kiểm tra thành tích xong sẽ cho toàn đại đội ăn thịt cá một bữa, như vậy bọn họ hẳn sẽ không có ý kiến gì.

Nghe vậy, những Đội trưởng vốn đang muốn phản đối, ngấm lại được mắt, không khỏi gật đầu.

Chỉ là Âu Khắc ở một bên hỏi:

- Nếu như tất cả mọi người đều được ăn bù, vậy người thắng làm sao thể hiện tư cách của bọn họ?

Tương Văn cười nói:

- Có thể để bọn họ tùy ý chọn thức ăn, sau đó do ta tự mình chuẩn bị, đây không phải tư cách kẻ chiến thắng sao?

Ba gã Đội trưởng lập tức gật đầu tán thành:

- Biện pháp của thân vệ Tương Văn rất tốt, những binh sĩ tuyệt đối phi thường thỏa mãn. Trưởng quan ngài không biết, mấy ngày nay mấy Tiểu đội trưởng đều chạy tới đại đội đòi ăn, chính là bởi tài nấu bếp của thân vệ Tương Văn thật quá cao siêu.

Khang Tư nhìn Tương Văn gật đầu tán dương, rồi nói:

- Cứ quyết định như vậy, Âu Khắc, Tương Văn, Uy Kiệt ba người, thay phiên hỗ trợ đội ngũ hậu cần, còn Lôi Đặc, Lôi Khải, toàn quá trình theo huấn luyện.

Đối với quyết định của Khang Tư, tất cả mọi người không có ý kiến, ai cũng không cho rằng để Lôi Đặc, Lôi Khải thêm vào giúp đội hậu cần, có thể giúp được chuyện tốt gì nữa không biết.

Tiểu Tam là binh nhất tiểu đội 1 trung đội 5, hẳn là người địa phương, dựa vào quan hệ mới bước vào quân đội, mỗi tháng lương bổng 2 kim tệ là ao ước của tất cả người trong thôn, bởi vì chỉ cần 1 kim tệ đã đủ nuôi sống ba mẹ và năm đệ muội, cho nên hẳn rất quý trọng tư cách quân nhân của mình, nên khi huấn luyện hẳn là người chịu khó nhất.

Kỳ vọng lớn nhất của hắn chính là tham gia chiến đấu, sau đó lập công thăng quan. Vì sao hả, chính là lương bổng kia, giống như Thiếu úy Khang Tư, một tháng có tới 25 kim tệ đấy, so với mình gấp 12 lần, ngấm lại đã chảy nước miếng rồi.

Hôm nay sáng sớm thức dậy, rửa mặt chải đầu xong, Tiểu Tam xoa xoa bụng, chạy tới chỗ chia thức ăn biên chế của đội, chuẩn bị sung sướng ăn bữa sáng, không thì mình sẽ không chịu được huấn luyện tiếp theo nữa. Những người trong đội Tiểu Tam, cũng tùm 5 tùm 3 đi tới chia cơm, mọi người vừa nói chuyện phiếm vừa chờ thức ăn tới.

Đúng lúc này, một binh lính hậu cần chạy tới hô:

- Mỗi tiểu đội phái ra ba người theo ta tới phòng bếp nhận bữa sáng.

Tiểu Tam đứng ở phía trước, lập tức cùng hai huynh đệ cùng tiểu đội vọt lên, những tiểu đội khác cũng phái ra nhân thủ.

Những huynh đệ phía sau cũng hoan hô:

- Oa, đội hậu cần cũng không mang được bữa sáng cho đại đội, còn phải thêm 15 người mang bữa sáng tới? Bữa sáng đại đội chúng ta khi nào trở nên phong phú như thế?

Tiểu Tam cũng nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao, lại luôn thấy đáng cười của gã binh sĩ hậu cần kia rất cổ quái.

Rất nhanh, 15 huynh đệ Tiểu Tam mang theo vẻ cười khổ cùng binh sĩ hậu cần kia trở về, bọn họ mang về mỗi tiểu đội một cái thùng gỗ lớn, cùng với một cái túi vải trắng to vắt trên vai.

Những binh sĩ đã đợi lâu xúc thùng gỗ và túi vải lên, kinh ngạc phát hiện bữa sáng của mình lại là cơm nắm và canh.

Binh sĩ hậu cần kia cũng không nhìn thần sắc thất vọng của bọn họ, chào xong rồi nói:

- Bữa sáng hôm nay có cơm nắm thịt gà cùng canh gà, còn nóng ăn nhanh, thiếu nhà bếp còn có. Ăn xong rồi, các tiểu đội cho người mang túi và thùng gỗ trả về, không thì buổi trưa sẽ không có cơm ăn.

Nói xong xoay người đi thẳng.

Nghe nói vậy những sĩ quan đều ngăn người, lúc nào mà lính hậu cần lại ăn nói như vậy? Lại còn muốn đưa trở lại? Trước đây không phải bọn họ tới thu sao? Không lẽ bọn họ có lão đại lớn, đuôi cũng dài ra rồi.

Chỉ là không ai lại đắc tội với người làm thức ăn cho mình, mỗi người chỉ nhìn bóng lưng binh sĩ hậu cần kia luôn miệng nói không thành vấn đề.

Những binh lính lại không nghĩ nhiều như vậy, tuy bữa sáng chúng loại không nhiều lắm, nhưng cơm nắm có sợi thịt gà, canh cũng là canh xương gà nồng đậm, mùi vị rất ngon, chẳng những không có ý kiến, ngược lại còn rất vừa lòng.

Ăn xong điểm tâm, nghỉ ngơi một hồi, lúc những binh lính bắt đầu tập kết chuẩn bị huấn luyện, bọn họ giật mình phát hiện Thiếu úy hậu cần Khang Tư của mình, không ngờ lại dẫn theo mấy thân vệ cùng 20 tên lính hậu cần, trên người buộc bao cát gì đó, từ trong quân doanh chạy bộ ra.

Binh hậu cần cũng muốn huấn luyện?

Cái nghi vấn này rất nhanh được chứng thực khi bọn họ bắt đầu huấn luyện, những người kia sau khi chạy vài cây số, đang thở hổn hển, bắt đầu dưới dẫn dắt của Thiếu úy Khang Tư cả đội bắt đầu nâng đao hư phách.

Những binh sĩ này nhìn thấy đều cảm thấy kỳ quái.

Binh hậu cần tham gia huấn luyện làm gì? Lại không tới phiên những lính hậu cần bọn họ ra trận chém giết mà.

Nhưng mà Thiếu úy Khang Tư kia thân thể lại thật cường tráng, những người khác đều thở hổn hển rồi, hắn lại như người không có chuyện gì, nhưng bộ dáng huy đao kia, xem ra cũng đã luyện được một thời gian rồi. Những binh lính chỉ là nhìn thấy chuyện mới mẻ, dưới sự thúc giục mấy Tiểu đội trưởng, cũng không lưu ý nữa.

Giữa trưa lại là cơm nắm thịt canh, hơn nữa mùi vị không khác bữa sáng, cảm giác khẩu vị đã không còn dễ ăn như bữa sáng nữa.

Huấn luyện bữa chiều, bọn họ nhìn thấy binh sĩ hậu cần đã đổi huấn luyện, biến thành theo sau Thiếu úy Khang Tư chấp tay sau lưng nhảy nhót, nhìn đã muốn cười. Thiếu úy Khang Tư về mặt lại nghiêm túc nói với những lính hậu cần kia, đây là cái gì nhảy cóc liên tục rèn sức bật.

Cũng không biết Thiếu úy Khang Tư học được từ chỗ nào phương pháp huấn luyện cổ quái như thế, cầu mong sẽ không mang phương pháp này mở rộng cho toàn đại đội, bởi vì như vậy thật là không dễ nhìn chút nào.

Tối buổi tối, lại là cơm nắm thịt canh, binh lính có chút nhũn mỳ, nhưng bọn họ cũng biết, phần lớn binh sĩ hậu cần bị Thiếu úy Khang Tư dày vò tới như vậy, có cơm ăn cũng đã không tệ rồi. -

Dù sao cũng không phải không ăn được, tùy tiện vài miếng điền đầy bao tử là được.

Còn những Tiểu đội trưởng quen ăn ngon, không nhận được chạy tới nhà bếp đại đội, thế nhưng nhìn thấy Khang Tư cùng mấy thân vệ đều cũng ăn cơm nắm thịt canh, lập tức rụt cò, tìm cớ bỏ chạy.

Vừa trở về liền tuyên dương, những binh lính vốn còn đang oán hận hậu cần làm việc không đàng hoàng lập tức im bật, bọn họ cũng biết Trưởng quan cũng ăn giống như mình, tâm tình lập tức điều hòa không ít.

Ngày kế tiếp cũng vượt qua như thế.

Thức ăn mỗi bữa cũng là cơm nắm và canh, có khác nhau cũng chỉ là loại thịt, mỗi ngày khác biệt, tuy rằng chỉ có một kiểu, nhưng mỗi ngày mùi vị bất đồng, những binh sĩ cũng còn có thể tiếp thu được, đặc biệt là Trưởng quan duy nhất của đại đội Thiếu úy Khang Tư, cũng cùng loại thức ăn như mọi người, càng cảm thấy không có vấn đề gì.

Nhưng mà những binh sĩ đối với quá trình huấn luyện đội hậu cần lại thật giật mình. Tuy rằng huấn luyện thể lực và huấn luyện kỹ năng như nhau, nhưng phần tập nặng hơn rất nhiều. Huấn luyện thể lực thì có cái gì áo phụ trọng, nhảy cóc phụ trọng, đứng lên ngồi xuống cùng hít đất. Huấn luyện kỹ năng có chém đao, đâm thương, cưỡi ngựa, bắn cung.

Lúc tiến hành những bài huấn luyện này, bọn họ cũng không tranh giành tranh bị với các tiểu đội khác, mà hoàn toàn sử dụng tồn kho của đại đội. Nên biết rằng mấy thứ này trong đại đội đều có rất nhiều, chỉ cần ngựa riêng của 5 Tiểu đội trưởng kỵ binh, cũng đã có 80 con, càng đừng nói những thứ khác như khảm đao, trường thương, cung tiễn nữa.

Nhưng mà bọn họ cũng dễ dàng nhận ra được, những binh lính hậu cần này tuy mọi thứ đều luyện, nhưng từng dạng đều tinh thông.

Cứ vậy qua vài ngày, bỗng nhiên một buổi tối, những binh lính nghe tiếng giết lợn đâm trâu, vốn những tiếng này trước nay cũng có, chỉ là không có lớn tiếng và kéo dài như vậy, so với trước kia giết vài con gia súc thì khẳng định hơn nhiều.

Mấy người lanh trí lập tức nghĩ đến, ngày mai chính là lúc kiểm tra thứ hạng huấn luyện các tiểu đội, việc này nhất định là chuẩn bị món ăn cho đội hạng nhất ngày mai.

Mấy ngày nay những binh sĩ đã ăn cơm nắm nhàm miệng rồi, lập tức hưng phấn sôi trào, tất cả thậm hạ quyết tâm ngày mai nhất định phải biểu hiện cho tốt.

Bữa sáng ngày hôm sau làm bọn họ phi thường thất vọng, vẫn hình dạng như cũ. Chỉ là nhìn thấy đội hậu cần không có huấn luyện, ngược lại ở nhà bếp lộ thiên trong quân doanh bận rộn không ngừng, nhìn đủ loại tài liệu chất đống, các binh sĩ đều rõ ràng, trưa nay phân thắng bại xong mới là đại tiệc.

Các Tiểu đội trưởng cũng là người cơ trí, từ sớm đã tập kết quân đội ngoài bãi đất trống, lẳng lặng chờ đợi Khang Tư đến.

Tuy rằng theo lý thuyết, một quan hậu cần không biết được bộ đội chúng ta tác chiến thế nào, nhưng đầu tiên Trưởng quan đại đội hiện giờ chỉ có hấn, thứ hai quyền hậu cần cũng bị hấn nắm trong tay, chỉ có mình cầu hấn, hấn nào có cầu mình chứ? Thứ ba chính là hấn thừa dịp trong quân không có Trưởng quan khác, nên thu lại cả đội hậu cần, hơn nữa thân vệ của hấn, nhân thủ chừng 30 người, nhiều hơn bất cứ một tiểu đội nào, nếu phương diện nào cũng không so được, vậy nên ngoan ngoãn nghe lệnh đi.

Khang Tư dẫn theo Lôi Đặc, Lôi Khai, Âu Khắc, Uy Kiệt bốn người đi tới, trong tay Âu Khắc cầm bút mực, còn Lôi Đặc, Lôi Khai hai vị này thì sau lưng đều đeo theo mấy túi đồ, Uy Kiệt lại vác theo hai cây gậy trúc bọc vải trắng.

Khang Tư quét mắt nhìn trận phương, sau đó quát lớn:

- Trung đội 1 trung đội 2 theo thứ tự trước sau xếp hàng bên phải, trung đội 3 trung đội 4 theo thứ tự trước sau xếp hàng bên trái, trung đội 5 xếp phía sau.

Lôi Đặc và Lôi Khai được Âu Khắc ra hiệu, lập tức lớn giọng lặp lại một lần nữa, hiện giờ bọn họ tạm thời thành thiết bị khoách âm hình người. Tuy rằng không hiểu vì sao Khang Tư lại làm loạn trận thế, nhưng các Tiểu đội trưởng vẫn nhanh chóng dẫn quân mình thay đổi vị trí.

Chờ bọn họ sắp xếp xong, Khang Tư lại hô:

- Trung đội 1 trung đội 2 quay phải.

Đồng thời lấy tay chỉ một hướng:

- Trung đội 3 trung đội 4 quay trái, trung đội 5 quay ra sau, bước thẳng tới 50 bước!

Binh lính máy móc nghe khẩu lệnh xoay người đi 50 bước, chờ nghe khẩu lệnh quay lại, mới phát hiện khoảng giữa đã có một bãi đất trống. Các sĩ quan lúc này mới cảm giác bội phục sâu sắc, vốn trận hình tốn hao một đoạn thời gian mới chỉnh ra, lại chỉ bằng mấy câu nói đã xong việc.

Khang Tư lúc này mới nhìn mọi người gật đầu nói:

- Các vị huynh đệ, ngày hôm nay là lần đầu tiên kiểm tra thành quả huấn luyện của mọi người, bởi các binh chủng trong các đội bất đồng, cho nên chỉ có thể kiểm định thao luyện bộ trận.

Bản thân ta cho là, án theo biên chế 5 tiểu đội đồng thời thao luyện ở mảnh đất trống này, vậy sau đó do 25 Tiểu đội trưởng bỏ phiếu, từ đó lấy ra 1 tiểu đội được nhiều phiếu nhất cùng 1 tiểu đội ít phiếu nhất, cuối cùng do 5 đội ít phiếu và 5 đội nhiều phiếu so lại một lần, tuyển ra kết quả cuối cùng.

- Bây giờ mời 25 Tiểu đội trưởng bắt đầu.

Nói rồi ra hiệu hai người Lôi Đặc, Lôi Khai bỏ chiếc bao xuống.

25 Tiểu đội trưởng về mặt đều cười khở đi lên phía trên.

Bọn họ thật sự là bội phục Khang Tư có thể nghĩ ra biện pháp này, bất luận là ai hạng chót, đều không có khả năng trách hấn, bởi hấn căn bản không hề tham dự bỏ phiếu.

Có điều đây cũng là công chính nhất, để các Tiểu đội trưởng tự mình quyết định ai là giỏi nhất ai kém cỏi nhất, là giỏi nhất đương nhiên không nói gì, nếu như là tệ nhất thì sao? Ngay cả kháng nghị cũng không dám, bởi vậy sẽ đắc tội mọi người. Cẩn thận ngẫm lại, biện pháp này thật đúng là độc! Thật không biết đầu óc hấn làm sao mà to ra, lại có thể nghĩ ra biện pháp khiến mọi người không có lời nào dị nghị.

Quân lính đối với vấn đề này không nghĩ sâu như vậy, chỉ cho rằng như vậy rất công bằng, tốt là tốt, dở là dở, vừa xem là hiểu ngay, miễn được nhiều tranh chấp.

Mở túi, mấy Tiểu đội trưởng vừa nhìn lại càng thêm cười khở, trên đó là những thẻ bài lớn phân biệt viết 1, 2, 3, 4, 5, để cho bọn họ ở tại chỗ giờ bảng bỏ phiếu.

Có cần phải làm lớn chuyện như vậy không chứ? Làm vậy ngay cả muốn giả vờ cũng không có cơ hội, các binh lính phía dưới đều nhìn nhất thanh nhị sở, làm xằng bậy sợ rằng không ai nhận hẳn làm Tiểu đội trưởng nữa.

Độc! Thật là độc! Chính mình vẫn còn coi thường gã Trưởng quan hậu cần này quá rồi. Chỉ là mấy Tiểu đội trưởng này phát hiện những thẻ bài này chỉ có 20 bộ, làm sao lại thiếu 5 bộ chứ?

Khang Tư nhìn ra mỗi nghi hoặc của các Tiểu đội trưởng, cười nói:

- Tiểu đội không có các người chỉ huy là không được, 5 vị Tiểu đội trưởng trung đội 1 trở về chuẩn bị trước đi.

Các Tiểu đội trưởng vừa nghe, lần thứ hai trầm nểng một tiếng độc, như vậy sẽ không thể tự mình bầu mình nữa, thiếu 1 phiếu ít một phiếu, nếu như biểu hiện kém chỉ sợ sẽ trắng phiếu nữa đây.

Chờ 5 tên Tiểu đội trưởng vừa trở lại đội, còn lại 20 Tiểu đội trưởng đã tự mình xếp thành một hình bán nguyệt, Khang Tư liền hô to với các binh sĩ:

- Trung đội 1 tiến vào trận!

Trung đội bị điểm danh, rõ ràng hỗn loạn một chút, nhưng mà 5 Tiểu đội trưởng và các Đội trưởng ra lệnh, đội ngũ lập tức an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mừng đón tân niên (1).

Ngoại trừ trung đội 1, các trung đội khác đều háng hái bùng bùng xem thao diễn, còn tự cho mình là chuyên gia tiến hành bình luận.

Trung đội 1 không biết là bởi lần đầu tiên xuất trận, hay là vì trước mắt nhiều người nhìn trừng trừng, biểu hiện lại có chút khẩn trương, rất nhiều động tác có vẻ rất cứng ngắc.

Các Tiểu đội trưởng đương nhiên biết binh lính mình phát huy thất thường, nhưng cũng không có cách nào khác, chính bọn họ còn đang khẩn trương đây, trong lòng chỉ có thể than vãn: hạng nhất không dám kỳ vọng nữa, chỉ mong mình không phải hạng cuối cùng là tốt rồi.

20 tên Tiểu đội trưởng đều có vẻ cười quái dị trên mặt, có người lắc đầu bất đắc dĩ, phần lớn trên mặt tràn đầy lo lắng:

Nếu như binh lính của mình cũng biểu hiện như thế, vậy thì xong rồi...

Thao diễn kết thúc rất nhanh, trung đội 1 cũng không tập hợp lại, cứ như vậy chạy về chỗ tập kết của mình, rối loạn hồi lâu các sĩ quan mới chỉnh đốn được đội ngũ.

20 Tiểu đội trưởng đều nhũn mảy bỏ phiếu, kém vậy thật không biết chọn thế nào, cuối cùng chỉ có thể chọn tốt nhất trong tệ nhất, tệ nhất trong kém nhất mà lấy ra hai tiểu đội.

Âu Khắc lập tức viết kết quả lên tám vải trắng lớn Uy Kiệt ôm tới, sau đó để hai người Lôi Đặc, Lôi Khai cầm giây trúc giơ lên cao.

Tiểu đội trưởng được nhiều phiếu cùng mấy Tiểu đội trưởng khác đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt thoải mái trở lại bên cạnh Khang Tư.

Mà Tiểu đội trưởng được ít phiếu nhất lại biến sắc, bởi hẳn rất có thể sẽ trở thành kẻ sau cùng! Gã lập tức lớn tiếng răn dạy bộ hạ:

- Xóc tinh thần lại cho ta! Chúng ta còn có cơ hội, chỉ cần khi đấu lại với bốn tiểu đội kém nhất, lúc đó chúng ta không phải người cuối cùng là được!

Đang đi được nửa đường hẳn còn chạy về ra lệnh đốc thúc mấy tên Đội trưởng.

Quá trình thao diễn kết thúc rất nhanh, hai danh vị đứng đầu và đứng cuối đều xuất hiện, mà tiểu đội kém nhất trung đội 1 kia, dưới sự háng hái của mọi người trong tiểu đội, lại có thể để bọn họ may mắn tránh thoát một kiếp, khiến cho bọn họ cảm nhận may mắn sâu sắc.

Giờ đây tất cả mọi người hâm mộ nhìn tiểu đội đoạt được hạng nhất kia, tất cả bọn họ đều mặt đầy hồng quang, bộ dạng đắc ý ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng thời tất cả đều chấp tay sau lưng, bước đi hình chữ bát ngang qua ngang lại, thỉnh thoảng còn quay đầu lại quát người phía sau theo sát một chút.

Đi theo sau họ, là một tiểu đội mà tất cả mọi người kể cả sĩ quan trong tay đều mang hai phần vũ khí.

Tiểu đội này cúi đầu, khom lưng, uể oải ù xù đi theo, bọn họ có roi lệ, có bị phần, có mặt mũi xanh mét, có sắc mặt trắng bệch, nhưng đều có một chỗ không ngoại lệ, chính là trong mắt đều toát ra lửa giận.

Trở lại đại doanh, hơn mấy chục chiếc bàn lớn đã dọn xong, trên mặt bày đầy mỹ thực phong phú.

Còn tiểu đội thất bại, nhìn thấy hai chiếc bàn ở giữa quân doanh bày những bộ dụng cụ ăn, nhưng lại không có bất cứ một món nào, không khỏi biếng sức, sẽ không phải làm nhục mình tới như vậy chứ?

Mà tiểu đội thu được thắng lợi cũng mặt đầy nghi hoặc, sao mà thức ăn mỗi bàn đều như nhau? Như vậy làm sao gọi là khen thưởng được chứ?

Mấy tiểu đội khác tuy cũng cho là vậy, nhưng với bọn họ không có quan hệ gì, vừa mừng rỡ nhìn mỹ thực nuốt nước bọt, vừa chờ đợi náo nhiệt xuất hiện.

Chỉ là ngoài dự liệu của mọi người, tiểu đội chiến thắng lại được bố trí ở hai chiếc bàn không có thức ăn, mà tiểu đội thất bại lại có thể như những tiểu đội khác hưởng thụ mỹ thực. Tiểu đội chiến thắng về mặt khó chịu ngồi đó, nếu như không phải còn chưa khai mâm, chỉ sợ bọn họ đã nhảy dựng lên mừng to rồi.

Âu Khắc có vẻ như một vị quan gia bước ra giải thích:

- Phần thưởng của kẻ thắng là có thể gọi món ăn, đồng thời do đầu bếp đại đội chúng ta: thân vệ Trương Văn tự thân xuống bếp chuẩn bị!

Mà lúc này Uy Kiệt đã đổi trang phục nhân viên phục vụ, còn dẫn theo Lôi Đặc, Lôi Khai mang lên thực đơn và 5 hũ rượu ngon.

Kết quả như vậy lập tức khiến mấy tiểu đội khác mặt tràn đầy hâm mộ, mà tiểu đội chiến thắng về mặt lại kích động, vừa hãnh diện sáng mắt nhìn quanh bốn phía, vừa ra dáng đại gia bắt đầu gọi món ăn.

Năm gã Tiểu đội trưởng Trung đội 1 thấy nóng mắt, vội kéo Khang Tư đề nghị:

- Trưởng quan, hạ quan cho rằng, cố định mỗi trung đội xuất trận đối với toàn quân rất bất lợi, hay là nên bỏ đi biên chế trung đội, tùy thời lấy biên chế tiểu đội ra sân là được, lúc này thì so sánh mới công bằng hơn.

Khang Tư cũng hiểu việc này có thể kết hợp rèn luyện trình độ phối hợp giữa các tiểu đội, chỉ phiền phức thay đổi biên hiệu một chút mà thôi, đương nhiên lập tức đồng ý.

Liên hoan vui vẻ kết thúc nhanh chóng. Ngày thứ hai, mọi người lại bắt đầu huấn luyện hừng hực.

Khi thấy được tiểu đội chiến thắng sau khi huấn luyện kết thúc, còn có thể hủ bại hưởng thụ sự phục vụ của tiểu đội thất bại, tất cả mọi người vừa hâm mộ vừa e sợ, đều tự giác gia tăng độ huấn luyện. Mà tiểu đội thất bại càng không cần nói, bọn họ tiến hành huấn luyện gần như không muốn sống nữa.

Qua bảy ngày, lại một lần thao diễn so đấu, tiểu đội thất bại lần trước, với thành tích không thể bắt bẻ thành công đoạt được danh hiệu đệ nhất, bọn họ tẩy đi mối sỉ nhục phải chịu, kích động đến lệ rơi đầy mặt ngẩng đầu lên trời cười như điên.

Lần này thua trận cũng không phải đội thắng lần trước, ngược lại là một tiểu đội áp chót, chỉ là đối với điểm này, chỉ có người thắng và kẻ thua là không hài lòng mà thôi.

Diễn luyện vài lần như vậy, mấy Tiểu đội trưởng đã không có cách nào chọn ra đội giỏi nhất kém nhất nữa, trực tiếp tới đề nghị Khang Tư lấy diễn tập đội chiến chọn ra thắng bại. Mọi người bình chung bất đồng, chỉ có dùng loại phương pháp này, mới có thể đề cao kinh nghiệm phòng ngự công kích cho các binh chủng khác biệt.

Bản ý Khang Tư chính là như vậy, không nói hai lời liền đồng ý.

Khi bắt đầu loại diễn tập đội chiến này, binh lính hậu cần liền ngã gục. Bọn họ theo Khang Tư khổ cực huấn luyện hoàn tất xong, không chỉ phải làm quân y giúp người bị thương chỉnh xương bôi thuốc, còn phải làm bác sĩ thú y trị liệu cho chiến mã và súc vật vận tải, đồng thời còn phải đảm đương thợ thủ công sửa chữa binh khí. Bọn họ thống khổ, chỉ có thể oán giận chính mình tại sao lại là một binh sĩ hậu cần vạn năng cơ chứ.

Cuối cùng vẫn là Khang Tư vào lúc thắng trận xong, dùng thức ăn của toàn quân uy hiếp binh sĩ phải gia nhập hỗ trợ đội hậu cần, mới để cho những binh sĩ hậu cần nghỉ ngơi một chút, cũng để cho binh lính có thể tiếp tục hưởng thụ mỹ thực bảy ngày một lần.

Cứ như vậy, Khang Tư thông qua phục vụ hậu cần cùng diễn tập đối chiến, dễ dàng lập được quyền uy trong toàn đại đội, chỉ cần không có sĩ quan cao cấp xuất hiện, đối với hắn chỉ huy những bộ đội này, dễ dàng giống như vùng vẫy hai tay mà thôi.

Đương nhiên, trong lúc này, Khang Tư còn lợi dụng tiền quỹ của đại đội ra chợ đổi lấy rất nhiều lương thực, chiến mã, vũ khí, gia cầm, súc vật kéo cùng các loại trang bị. Đương nhiên, quân lương quân lính cũng không tránh khỏi bị mấy thương đoàn ở chợ móc sạch.

Nhưng mà Khang Tư có chút kỳ quái những thương đoàn này mang tới chiến mã, lương thực, vũ khí mỗi lần lại nhiều hơn, càng kỳ quái chính là lại có thể đều hoàn thành giao dịch, chỉ là mấy điều này không phải Khang Tư có quyền quản, cũng sẽ không chú ý tới nữa.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, khí trời cũng càng ngày càng lạnh, những bông hoa tuyết từ từ rơi xuống, cuối năm đã đến.

Bộ quân chính Đế quốc bắt đầu công tác thống kê cuối năm, Bộ nguyên soái lại càng bận rộn, hận trên người không thể mọc ra ba đầu sáu tay.

Nguyên soái Tả Đạc Lạp vừa ký tên một đồng lớn hồ sơ, thả bút xoa bóp mi tâm, lúc này gã tham mưu từng chuyển giao giấy chứng nhận quân tịch cho Khang Tư, vừa vận ôm một đồng văn kiện tiến vào, thấy hình dạng nguyên soái, không khỏi dừng lại chuẩn bị lui ra ngoài. Chỉ là nguyên soái hiển nhiên cũng phát hiện được hắn, mở miệng cười nói:

- Lai Ôn Tư Khắc, là thứ gì vậy?

Tham mưu Lai Ôn Tư Khắc có điểm ngại ngùng nói:

- Là hồ sơ thăng chức vừa mới chuyển tới.

- Là từ khu biên cảnh mới truyền đến?

Nguyên soái vừa tiếp nhận vừa hỏi.

- Đúng vậy, bởi vì đường xá xa xôi cho nên mới vừa đưa tới, Bộ quân lệnh biết rõ thứ này đối với các sĩ quan rất trọng yếu, cho nên tổ chức nhân thủ thống kê khẩn cấp và chế tạo quân tịch mới, những thứ này cần phải có ngài ký tên mới có hiệu lực được.

Tham mưu Lai Ôn Tư Khắc vừa nói, vừa cho vào lò sưởi âm tường vài thanh củi.

- Ủ, đúng là trọng yếu, những khu xa xôi như vậy nếu để qua cuối năm mới đệ trình, như vậy những sĩ quan thăng chức chỉ có thể để lại năm sau. Thời gian một năm này, chỉ riêng tổn thất lương bổng cũng là một khoản đáng kể.

Nguyên soái vừa nói vừa lật xem văn kiện.

Tuy rằng tin tưởng Bộ quân lệnh, nhưng những thứ này đều là hồ sơ thăng cấp bậc sĩ quan, theo lý thuyết bất cứ ai cũng có thể trở thành ngôi sao tương lai của Đế quốc, đương nhiên phải xem kỹ rồi mới ký tên.

Lai Ôn Tư Khắc đối với lời Nguyên soái có cảm giác tán thành sâu sắc, chế độ Đế quốc nghiêm ngặt đến có chút biến thái, tư liệu tất cả quân nhân ngoại trừ lưu trữ ở các đơn vị ra, còn phải lưu trữ tại Đế đô, mà tư liệu công trạng trọng yếu nhất với quân nhân lại càng phải như vậy.

Có lẽ người cho rằng chuyện này cũng không có gì, thế nhưng, tư liệu công trạng các quân doanh báo lên, chỉ có quân bộ xác nhận mới có thể để vào kho cất giữ, nói cách khác, chỉ có qua quân bộ xác nhận, người mới tính là lập được công trạng.

Muốn quân bộ xác nhận, đầu tiên là phải có chứng cứ xác thật, đại loại như đầu địch nhân, có chứng cứ này, chỉ cần tới chỗ sĩ quan trực thuộc trong quân doanh ký tên xác nhận là xong; nếu như tình hình chiến đấu khẩn trương không có cách nào bảo tồn chứng cứ, vậy cứ yêu cầu sĩ quan trực thuộc ký tên làm chứng cũng được.

Những chuyện này cũng không có gì phiền hà, chỉ cần có lòng, công trạng vẫn có thể được quân bộ chấp nhận, nhưng phiền toái thật sự lại chính là thăng chức quân hàm.

Để thể hiện sự cao quý của sĩ quan, chế độ Đế quốc quy định, người nắm giữ lữ đoàn trở lên có thể tự bỏ nhiệm chức vụ sĩ quan, nhưng không được trái với quân quy thời chiến.

Nói cách khác, một Lữ đoàn trưởng nhìn trúng một sĩ quan Thiếu úy, có thể mặc kệ ý kiến những người khác, trực tiếp bỏ nhiệm hắn làm Đại đội trưởng, thế nhưng một khi khai chiến, chỉ cần trong đại đội tồn tại sĩ quan quân hàm cao hơn Thiếu úy này, như vậy người có quân hàm cao nhất tự động đảm nhiệm Trưởng quan theo quân quy, Thiếu úy lập tức tránh sang một bên hóng gió.

Cho nên trong quân đội thường truyền: “Quân chức không phải là tất cả, quân hàm mới là toàn bộ.”

Thăng cấp quân hàm chính là mạch sống của quân nhân, mà mạch sống này, đã bị nắm vững trong tay hai đại bộ là Phủ nguyên soái và Bộ quân lệnh.

Phủ nguyên soái phụ trách thăng chức quân hàm sĩ quan, chỉ là Nguyên soái có quyền thăng chức sĩ quan dưới cấp Úy trở xuống, rồi chuyển cho quân bộ, đây cũng là sau khi Nguyên soái bỏ nhiệm cho Khang Tư, Bộ quân lệnh lập tức ký phát lệnh báo danh.

Nếu như là những người khác? Tìm Trưởng quan của người viết lệnh báo danh đi.

Lệnh báo danh giữa Trưởng quan cùng Bộ quân lệnh cùng một công năng thế nhưng kém xa như trời với đất, Bộ quân lệnh có thể điều một quân nhân tới bất cứ nơi nào trong toàn quốc phục vụ trừ Đế đô thành Thánh Võ ra; còn Trưởng quan thì chỉ có thể lựa chọn trong đơn vị mình quản lý.

Còn nếu vì lý do gì đó bị chậm trễ, thì sĩ quan cấp dưới phải chờ một năm mới thăng chức?

Hết cách, Bộ quân lệnh phụ trách thăng cấp quân hàm sĩ quan dưới cấp Úy trên toàn quốc, cũng kể cả các giai đoạn thăng chức từ binh nhì thăng thành binh nhất, hạ sĩ đến thượng úy.

Thử nghĩ xem quân đội Đế quốc có bao nhiêu người, trong đó sĩ quan cấp Úy lại có bao nhiêu người, hơn nữa Bộ quân lệnh lúc nhận được công trạng còn phải tốn thời gian xác nhận, việc này cũng khó trách Bộ quân lệnh rõ ràng là cơ quan hành chính đông người nhất của Đế quốc, nhưng hàng năm đều gào thét muốn tăng nhân thủ.

Bởi nhân thủ không đủ, cho nên Bộ quân lệnh xác nhận công trạng đều là đệ đơn trước, chờ tới cuối năm mới thống nhất tính toán, mà những công tác này phải kết thúc trước cuối năm, lúc sang năm, Bộ quân lệnh mới mang danh sách người thăng chức công bố, coi như quà mừng năm mới, phát ra toàn quốc.

Công bố vào thời gian đó là lúc được hoan nghênh nhất.

Tuy rằng hiệu suất công tác chậm chạp thường bị người ta chất vấn, nhưng các sĩ quan cao cấp cho rằng việc này có thể đảm bảo tính xác thực công trạng quân nhân, lại đảm bảo tính cao quý của sĩ quan, cho nên loại phương pháp công tác này vẫn bảo lưu tới giờ.

Nguyên soái xem hơn phân nửa, đột nhiên ngẩng đầu, cười nói với Lai Ôn Tư Khắc:

- Ha ha, chúc mừng, Trung tá Lai Ôn Tư Khắc.

Lai Ôn Tư Khắc đã sớm biết mình cũng có phần, hơi xấu hổ nói:

- Điều là do Nguyên soái ngài tài bồi.

- Ha ha, đây là chính người nỗ lực mà thôi, nên biết rằng sĩ quan cấp Tá trở lên thăng chức rất khó khăn.

Nguyên soái cười nói ký tên mình trên văn kiện.

Lai Ôn Tư Khắc cực kỳ cảm động gật đầu.

Bản thân mình dễ lắm sao? Chỉ là Thiếu tá tham mưu coi như cũng đã 10 năm rồi! Sang năm cuối cùng cũng là Trung tá!

Nguyên soái xem đến phía sau, lại nở nụ cười:

- Ha ha, không ngờ sang năm sư đoàn thân vệ nguyên soái ta, lại thêm một sĩ quan cấp Tá trẻ tuổi nữa.

Lai Ôn Tư Khắc biết nói tới người nào, vội cười nói:

- Đúng vậy, Thượng úy Áo Kha Nhĩ thật sự là tuổi trẻ có triển vọng.

Nói là nói thế, nhưng trong lòng hẩn dâng lên một cỗ ghen ghét nồng đậm.

Đầu chỉ là tuổi trẻ hứa hẹn, quả thật là cực độ trẻ tuổi! Lão từ lúc trở thành Thiếu tá cũng đã hơn 30 tuổi rồi, hẩn mới...

Nguyên soái cắt đứt dòng suy nghĩ của Lai Ôn Tư Khắc:

- Ha ha, chỉ mới 23 tuổi, cùng tuổi với Khang Tư kia đấy, cũng không biết ai lớn hơn một chút, không ngờ rằng ta lại may mắn như thế, gặp được hai sĩ quan trẻ tuổi đầy triển vọng. Ủ, xem thử công trạng của hẩn là cái gì... Ồ? Giải cứu thiếu nữ quý tộc bị lật xe ngựa?

Chân mày nguyên soái cau lại, hẩn có ý muốn vỗ bàn.

Bộ quân lệnh làm chuyện ngu ngốc gì đây? Thứ này cũng có thể so sánh với quân công giết địch 200 người sao?

Thế nhưng nhìn tới tên của thiếu nữ quý tộc kia, hẩn lập tức gạt mình kính hồ:

- Chuyện này là lúc nào? Sa Lê Na không có việc gì chứ? Tại sao ta trở về lâu như vậy, Sa Lê Na và Lục Văn Đặc chưa từng đề cập tới chuyện này? Bọn họ có coi ta là phụ thân nữa hay không? Có để phụ thân ta vào mắt nữa không?

Lần này Nguyên soái thật sự tức giận ngất trời vỗ mạnh lên bàn, mở miệng mắng to.

Động tác này lập tức hấp dẫn đám vệ binh bước vào, bọn vệ binh tự cho là đúng đang chuẩn bị bắt đi gã Thiếu tá làm Nguyên soái tức giận, nhưng nghe đến tên người làm Nguyên soái tức giận, bọn hẩn liền bằng tốc độ nhanh nhất đi ra, còn nhanh chóng mà nhẹ nhàng đóng chặt cửa phòng lại.

Lai Ôn Tư Khắc cúi đầu không hé răng.

Việc nhà của Nguyên soái, không nên lăm miệng thì tốt hơn...

Tuy rằng ai cũng rõ nguyên nhân, nhưng thiếu gia tiểu thư húc đầu vào sừng trâu, không nghe giải thích, ngoại nhân như ta cũng không có biện pháp nào.

Nguyên soái phát tiết tỳ khí một hồi, bình tĩnh trở lại, lúc này gương mặt hẩn già đi rất nhiều, hẩn trở lại ghế ngồi, cầm lấy bút muốn ký nhưng lại chần chờ một chút, sau hỏi:

- Thượng úy Áo Kha Nhĩ biểu hiện bình thường thế nào?

Nghe nguyên soái hỏi vậy, Lai Ôn Tư Khắc biết lúc lấy lòng đã tới, nhẹ giọng nói:

- Huấn luyện nghiêm ngặt, đối nhân xử thế rất lão luyện, hơn nữa quan hệ xung quanh xử lý rất khéo, cho dù là trên dưới trong quân, hay là cư dân hàng xóm, thậm chí là các quý tộc cấp thấp, mỗi người đối với hắn đều khen không dứt miệng.

Đặc biệt là tiểu thư phu nhân... Trong lòng Lai Ôn Tư Khắc bỏ thêm câu này.

Nguyên soái nghe xong, suy nghĩ một chút, ký tên vào, sau đó nói:

- Để Bộ quân lệnh phát xuống chỉ thị, điều hắn tới đơn vị địa phương.

Xem ra Nguyên soái cũng có nghe được tin đồn liên quan tới hắn đây... Lai Ôn Tư Khắc cung kính gật đầu thưa vâng.

Ký tên hồ sơ xong, nguyên soái hỏi Lai Ôn Tư Khắc:

- Bộ tình báo còn chưa giao lên tin về Sơn Việt Tộc Minh quốc sao?

- Bọn họ cũng không phát hiện tình huống gì dị thường, nhưng đặc biệt chú ý tới sự giao phó của nguyên soái, chỉ là Sơn Nhạc đoàn thuộc về quân đội vương bài của Sơn Việt Tộc Minh, tin tức rất khó dò hỏi, sợ rằng phải đợi qua năm mới có thể nhận được tin tình báo cụ thể.

Lai Ôn Tư Khắc vội trả lời.

Hắn biết Nguyên soái muốn điều tra nguyên nhân Sơn Nhạc đoàn xuất hiện ở rừng rậm Mạn Đặc Tư, không ai lại tin vương bài Sơn Nhạc đoàn chạy đường dài như vậy, chỉ vì phối hợp đoàn đạo tặc ám toán Nguyên soái.

Nguyên soái cũng biết sắp đến năm mới rồi, tin tức gì cũng khó dò la, chỉ còn nước chờ dài, gật đầu.

Sau khi Lai Ôn Tư Khắc rời đi, Nguyên soái tạm thời không có công việc xử lý nữa, đứng dậy đi tới cửa sổ, thư giãn thân thể một chút, rồi chấp tay sau lưng nhìn hoa tuyết ngoài cửa sổ, thì thầm tự nói: “Sơn Việt Tộc Minh có tính toán gì đây? Lẽ nào muốn xâm lấn toàn diện?”

Nói vậy xong, hắn cũng không khỏi muốn cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Mừng đón tân niên (2).

Để quốc lúc nào cũng cảnh giác mấy quốc gia này, trên biên giới quốc gia, ngoại trừ đối mặt Liên Minh Tự Do Duy Nhĩ Đặc ra, thì luôn bố trí quân đội tối đa, nếu như bọn họ dám đến, vậy quân Đế quốc tuyệt đối sẽ giáo huấn bọn họ một trận.

Buổi tối cuối cùng năm 1737, toàn Đế quốc Áo Đặc Mạn đều chìm trong tiệc mừng, khắp nơi trong cả nước, dù là biên cương hay là đế đô, dù là hoàng đế hay là nô lệ, tất cả đều mong chờ năm mới sắp đến.

Đại đội 5 chỗ Khang Tư, trong ngày này hoàn toàn dừng mọi hoạt động quân sự, mọi người dậy từ sáng sớm, quét dọn doanh trại sạch sẽ, dọn dẹp nhà kho, lau sạch trang bị, tiếp theo là gắn vật trang trí năm mới trong doanh trại.

Mọi việc làm xong, mọi người bắt đầu chỉnh trang vệ sinh cá nhân, gội đầu, cắt tóc, cạo râu, toàn thân sạch sẽ, lại thay quần trang mới tinh vừa phát xuống, chuẩn bị tham gia bữa cơm tất niên.

Các binh sĩ hậu cần cũng dậy từ sớm, làm tốt vệ sinh xong là bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, giết heo đâm trâu, bố trí bàn ghế, làm tối đầu choáng mắt hoa, cũng may rèn luyện mấy tháng qua cũng quen rồi, 25 người nấu bữa ăn tất niên cho 600 người cũng làm đặc biệt phong phú.

Khang Tư đứng một mình ở một góc khó thấy, yên lặng nhìn một màn bận rộn trước mắt.

Đây là năm mới đầu tiên thật sự của mình sao? Giống như trước kia, năm mới qua đi mới biết được, ha ha, thật là ngốc mà.

Ngay lúc Khang Tư suy nghĩ miên man, Trương Văn mất sát bên tìm được hắn, lập tức kéo Khang Tư đi ra:

- Trương quan, ngài còn chưa chải đầu rửa mặt thay quần áo mới sao? Cơm tất niên sắp bắt đầu rồi. Nhanh lên, đến lúc đó ngài tới trễ thì khó coi lắm.

Khang Tư nghe nói như thế, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Nếu như không kiểm tra thân thể mà nói, ai có thể biết người này lại là một nam nhân?

Hiện giờ bốn phía xung quanh như có như không đều đối đãi với Trương Văn như nữ nhân, Uy Kiệt còn lên nói cho hắn, Trương Văn thậm chí còn nhận được rất nhiều hoa tươi của binh sĩ hải ngoài đồng nữa.

Khang Tư đối với khuynh hướng tâm lý của Trương Văn cũng không để ý, chỉ biết hắn là thân vệ thủ hạ trung thành có năng lực là đủ rồi, các sự tình khác đều là vấn đề cá nhân, không ảnh hưởng tới toàn cục.

Lúc Khang Tư chuẩn bị ăn cơm tất niên, tại cảng Khôi Kiều thuộc Liên Minh Tự Do Duy Nhĩ Đặc:

Ba người An Tái Kháng, Lại Nhĩ Ôn Chí, Khuê Kỳ đang ở trên một thương thuyền thật lớn mới tinh cùng nhau chúc mừng năm mới sớm bên trong phòng thuyền trưởng, chờ đợi lát nữa bọn họ còn phải cùng các thủy thủ dự lễ mừng năm mới.

Khue Kỳ xúc động nhìn căn phòng thuyền trưởng xa hoa rộng rãi, nói:

- Không ngờ, không ngờ được, thời gian mới có mấy tháng, người lại kiếm được một thương thuyền lớn như thế, thật là lợi hại!
- Hắc, đó là đương nhiên, cũng không xem ta là ai chứ? Ta là thần đồng thiên tài thương nghiệp... Ồ không, là thiếu niên thiên tài thương nghiệp. Ồ, cũng không đúng, là tuấn kiệt thiên tài thương nghiệp An Tái Kháng mà!

Lời An Tái Kháng vừa ra khỏi miệng, liền khiến cho Lại Nhĩ Ôn Chí đang nhồi nhét thức ăn phun hết ra ngoài.

An Tái Kháng coi như hoàn toàn không thấy, tiếp tục nói:

- Đừng nói là chiếc thương thuyền do Khôi Kiều cấp, dù là thương thuyền do Duy Nhĩ Đặc cấp, ta muốn chiếc nào là có chiếc đó, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Lúc này vẻ mặt An Tái Kháng tự cao tự đại, nhếch mép chuẩn bị hưởng thụ bộ dạng người khác sùng bái.

Đáng tiếc không ai cổ vũ, Khuê Kỳ lại đi sang vỗ lưng cho Lại Nhĩ Ôn Chí đang bị sặc.

An Tái Kháng phát hiện không khí tẻ nhạt, khôi phục lại thần thái bình thường. Sau đó đi tới cạnh bàn ăn nâng một chén rượu, lắc ly rất thanh nhã, tiếp theo khẽ nhấp môi, thả xuống, ngẩng đầu nhìn xa xa, dùng một ngữ khí cao vời không sợ lạnh chậm rãi nói:

- Thiên tài, quả nhiên là tịch mịch.

Vốn hai người Lại Nhĩ Ôn Chí và Khuê Kỳ chỉ ngây ngốc nhìn An Tái Kháng đi tới bàn ăn, cuối cùng nhìn không được phốc một tiếng bật cười, Khuê Kỳ thì bật miệng cười, còn Lại Nhĩ Ôn Chí đã cười lăn ra đất.

An Tái Kháng lạnh lùng liếc Lại Nhĩ Ôn Chí:

- Huynh đệ, cấp cho ta mặt mũi được không?
- Cũng không phải ta không muốn cấp, là không thể cấp được, lão đại người thật sự quá khô hài rồi, còn tiếp tục như vậy, mạng ta sẽ ngắn bớt mấy năm!

Lại Nhĩ Ôn Chí vừa ôm bụng cười lăn, vừa nói đứt quãng.

- Cười chết luôn đi!

An Tái Kháng tặng Lại Nhĩ Ôn Chí một đá, ánh mắt chuyển lên người Khuê Kỳ.

Khue Kỳ bật miệng thân hình run rẩy hồi lâu mới dừng lại, hắn mở miệng chuyển trọng tâm câu chuyện:

- An Tái Kháng, người quyết định sang năm phải đi Từ Tâm Quốc kinh doanh sao?
- Đúng, một là buôn bán đường dài mới có lợi nhuận, hai là hỏi thăm một chút tin tức của Khi Hồng Quốc, chờ lão tử kiếm được tiền rồi...

Về mặt An Tái Kháng vốn đang nghiêm chỉnh đột nhiên lên cơn, sắc mặt dữ tợn, chỉ trợn nhà quát:

- Lão tử thuê một quân đoàn tiêu diệt tên vương bát đần Y Đạt! Y Đạt người chờ đó cho ta! Ngày này sẽ tới rất nhanh! Đến lúc đó lão tử phải đem người lột da bóc thịt rút xương biến người thành tro bụi!

Nhìn An Tái Kháng đột nhiên cười như điên, Khuê Kỳ lắc đầu thấp giọng nói:

- Hắn quá cố chấp rồi.

Lại Nhĩ Ôn Chí đã bỏ dẫy không đành lòng nói:

- Hết cách thôi, ai kêu lão đại vừa mới nhận đại ca đầu tiên của hắn, lập tức lại không còn nữa? Có một mục tiêu trả thù cũng tốt.

Nói tới đây, Lại Nhĩ Ôn Chí đột nhiên cười nói:

- Cũng không phải có câu kẻ cố chấp mới có thể thành công sao? Có lúc cố chấp một chút cũng không tệ.

Khuê kỳ không biết nghĩ tới cái gì, thờ dài nói:

- Đúng vậy.

Lại Nhĩ Ôn Chí lập tức hỏi:

- Lão bá, có phải là nhớ tới chuyện tiệc nuôi gì không?

Khuê Kỳ lập tức phủ nhận:

- Không có, là nguoi quá nhạy cảm thôi.

- Thật sao? Nhưng trực giác nói cho ta biết nguoi có việc nha.

- Không có, tuyệt đối không có!

- Lão bá, nói nhỏ cho ta biết đi, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.

- Tin nguoi mới là lạ!

- Ha ha, để ta bắt được nhược điểm rồi, nói như vậy đúng là có?

- Đã nói với nguoi là không có!

- Uy, các nguoi đang nói cái gì vậy? Phải đi ăn cơm tất niên với thuyền viên rồi.

An Tái Kháng đột nhiên khôi phục bình thường, lớn tiếng gọi.

- Hắc hắc, lão đại, ta phát hiện lão bá có bí mật.

- Bí mật của lão đâu? Mau nói cho ta biết!

- Uy, nói cho rõ ràng, ta có có bí mật gì chứ...

Ba người cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ rồi khỏi phòng thuyền trưởng.

-o-o-o-

Bên trong hoàng cung tại Khi Hồng quốc, Ngã Lệ Ti đang buồn bực lật sách.

Nàng không thể không buồn bực.

Chính bản thân nàng hiện giờ hoàn toàn biến thành chim hoàng oanh bị giam trong chiếc lồng hoàng cung này. Đối nội, nàng đã mất đi tự do và quyền lực, đối ngoại, quốc gia của nàng bị chia năm xẻ bảy, bị những thần tử trước kia chia cắt hoàn toàn, việc này mà bảo nàng tĩnh tâm được mới là lạ.

Đúng lúc này, Ngã Lệ Ti nghe thấy tiếng bước chân có ý thả nhẹ, không khỏi tức giận quăng quyển sách, đứng lên hét:

- Tại sao không có quy củ như vậy? Ngay cả cửa cũng không gõ! Cho rằng chỗ bản cung là chỗ nào? Muốn tới thì tới sao? Lẽ nào thật sự cho rằng bản cung không thu thập được mấy kẻ phản bội các nguoi?

- Công chúa, là ta, Y Ti Na!

Nghe giọng nói, Ngã Lệ Ti tức giận quay đầu lại:

- Nguoi tới làm gì?

Nhìn tới bộ dáng Y Ti Na mặc trang phục cung nữ phổ thông, nàng không khỏi cao giọng, thất kinh hỏi:

- Ồ? Sao nguoi lại ăn mặc như vậy?

- Công chúa, nhanh thay y phục đi theo ta!

Y Ti Na gấp gáp đưa cho Ngã Lệ Ti một bộ trang phục cung nữ.

- Làm gì? Muốn dẫn ta rời cung, sau đó thần không biết quý không hay diệt trừ ta? Để Chân Thần giáo các ngươi dễ dàng quang minh chánh đại tiếp thu quốc gia này?

Ngã Lệ Ti không nhận y phục, ngược lại ngồi xuống, vẻ mặt khinh bỉ nói.

Y Ti Na gấp đến độ sắp khóc ra:

- Công chúa, ta căn bản là không biết giáo đình sẽ làm ra chuyện như vậy, ngài phải tin tưởng ta, hiện giờ Thánh tử và Giáo hoàng đang thương lượng, làm sao cho ngài công khai thoái vị, nếu không đi, chờ pháp sư giáo đình đến đây thì đã muộn!

- Hừ, công khai thoái vị? Muốn ta làm dễ vậy sao? Muốn bức ta? Lấy cái gì bức ta! Mạng ta cũng không cần nữa, Chân Thần giáo các ngươi lấy cái gì bức ta!

Ngã Lệ Ti vẻ mặt khinh thường.

Mặc dù dưới sự quan sát của nàng, Y Ti Na xác thật không biết dã tâm của Chân Thần giáo, nhưng bởi Y Ti Na là Thánh nữ của Chân Thần giáo, cho nên liên đới bị nàng hận theo.

- Công chúa ơi, lẽ nào ngài không biết pháp sư giáo đình là đại sư thôi miên sao? Đợi thôi miên ngài xong, bảo ngài làm gì thì làm vậy! Ta đã từng tận mắt thấy năng lực kinh khủng của pháp sư kia đó!

Y Ti Na vội vã nhận y phục đưa lên lần thứ hai.

Nghe nói như thế, Ngã Lệ Ti lại càng hoảng sợ, nàng cũng biết núi xanh còn đó, chạy ra được thì vẫn có thể tìm được cơ hội, nhưng nàng không biết có thể tin tưởng được Y Ti Na hay không.

Lúc đang chần chờ, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Ngã Lệ Ti hồ nghi liếc mắt nhìn Y Ti Na, Y Ti Na vội che miệng lắc đầu, biểu thị chuyện không liên quan tới mình.

Cửa phòng gỗ hai tiếng, một giọng nữ vang lên:

- Công chúa điện hạ, ngài đã ngủ chưa?

- Bản cung đã nằm xuống rồi, có chuyện gì?

Nghe được giọng cung nữ, Ngã Lệ Ti lập tức dùng giọng khó chịu hỏi.

- Giáo hoàng bảo nô tỳ thông báo cho ngài, ngày mai mời ngài theo hấn ra ngoài thành nghênh tiếp một vị khách.

- Thông báo? Hừ! Bản cung là bộ hạ của hấn sao? Lui ra!

Ngã Lệ Ti lập tức phản nộ quát, chỉ là chưa nói xong lại lập tức hỏi:

- Chờ một chút, người tới là ai?

- Nghe nói là một vị pháp sư đại nhân pháp lực cao cường.

- Được rồi! Lui ra!

Ngã Lệ Ti đã biết kết quả, lập tức đuổi cung nữ đi.

Một hồi sau, Ngã Lệ Ti dưới ánh mắt vui mừng của Y Ti Na cầm lấy trang phục cung nữ. Nhưng lúc Ngã Lệ Ti đổi trang phục, đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào Y Ti Na, ngữ khí trở nên có chút mềm yếu hỏi:

- Ta có thể tin tưởng cô sao?

Y Ti Na gấp gáp gật đầu:

- Từ nhỏ tới lớn ta có lừa gạt cô không?

Ngã Lệ Ti nghe vậy không khỏi sững sốt, nàng bỗng nhiên nhớ tới hơn 10 năm sống cùng Y Ti Na, sau đó nàng nhìn Y Ti Na mỉm cười, nhanh chóng thay đổi trang phục.

-o-o-o-

Ở một căn phòng trong thành, Giáo hoàng Chân Thần giáo Mạc Nhĩ Mạc, đang dựa trên một chiếc ghế sô pha nhắm mắt ngồi đó.

Thánh tử Chân Thần giáo Đa Nhĩ Mãi mái tóc vàng kim, vội vàng đẩy cửa tiến vào nói:

- Giáo hoàng đệ hạ, Thánh nữ quả nhiên thuyết phục Công chúa trốn khỏi vương cung rồi!

Giáo hoàng Mạc Nhĩ Mạc mở mắt cười cười:

- Hải tử của ta, con vì sao phải kích động như vậy? Lúc cố ý để hải tử Y Ti Na nghe được chúng ta đối thoại, chẳng phải đã biết sẽ có kết quả như vậy sao?

- Con...

Đa Nhĩ Mãi mở miệng:

Dù sao cũng không thể nói là do mình khẩn trương, bởi vì hắn không biết Y Ti Na sẽ chạy đi nơi nào?

- Ha ha, yên tâm, Thánh nữ tuy bất đồng ý niệm với chúng ta, nhưng nàng cũng là Thánh nữ Chân Thần giáo, cùng với Thánh tử người nhất định phải ở một chỗ, thả lỏng một chút, tiếp tục thi hành kế hoạch đi.

Nghe nói như thế, Đa Nhĩ Mãi gật đầu cũng gắng sức bình tĩnh trở lại.

-o-o-o-

Tại đế quốc Áo Mạn Đặc, tiếng chuông tiến năm cũ đón năm mới vang khắp Đế quốc, từ hoàng đế đến nô lệ, đều chúc mừng năm mới những người bên cạnh.

Tỉnh Văn Bắc, quận Trùng Khâu, huyện Tử Thạch, trấn Khố Long, Khang Tư nâng chén rượu về phía những binh lính hô:

- Chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Các binh sĩ cũng nâng cao chén rượu hô to:

- Chúc Trưởng quan năm mới vui vẻ! Cạn!

Tất cả đều ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lúc Khang Tư ngồi xuống, những lời mở đầu vừa kết thúc, mọi người lập tức kính rượu cho nhau, trêu đùa cười nói, nhanh chóng làm nóng bầu không khí vui vẻ, một vài tên càng vui quên mình nhảy nhót ca hát.

Khang Tư vừa mỉm cười nhìn tất cả, vừa cạn ly với những người tới kính rượu.

Năm thân vệ của hắn, Trương Văn lưu lại bên cạnh Khang Tư thay hắn rót rượu gấp thức ăn; còn Uy Kiệt và Âu Khắc lại xuống bên dưới lôi kéo mấy băng hữu; còn như hai người Lôi Đặc và Lôi Khải, lại đang vui đầu ăn tô lớn uống chén to.

Ngay ở thời khắc ăn mừng này, âm thanh cười nói của mọi người đột nhiên nhỏ đi, tiếp theo là hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn chén đĩa trên bàn mình đang tự run lên từng chập.

Tiếp theo đó, là những tiếng ầm ầm làm cho người ta bức bối muốn học máu.

Nghe tiếng động như thế, sắc mặt Khang Tư đột nhiên trở nên xanh mét, đồng thời khó khăn phun ra một câu:

- Rất nhiều kỵ binh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trăm Vạn Kỵ Binh.

- Trăm vạn kỵ binh!

Nghe xong Khang Tư nói, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhảy dựng lên, một trưởng ngũ hậu cần trên tay còn cầm thức ăn vừa gấp, hai mắt vô thần thì thào tự nói:

- Hơn trăm mục kỳ lớn nhỏ của Phi Mục Kỳ Minh tập hợp lại, mới có thể có được binh lực như vậy, chẳng lẽ tất cả mục kỳ của Phi Mục Kỳ Minh quốc toàn bộ xuất động? Điều này sao có thể? Rất nhiều mục kỳ thù hằn lẫn nhau a!

Không người nào hoài nghi suy đoán vừa rồi của Khang Tư, tiếng sầm ròn rập như ròi núi lấp biển thế này, không phải là mấy vạn kỵ binh có thể tạo ra.

Khang Tư không cho thuộc hạ nhiều thời gian hồi phục khiếp sợ do trăm vạn kỵ binh mang lại, cơ hồ đồng thời với lúc mọi người giật nảy lên, liền lập tức hạ lệnh.

- Toàn thể chuẩn bị chiến đấu!

Các Tiểu đội trưởng lập tức nhảy dựng lên hô lớn:

- Tiểu đội tương ứng lập tức quay về doanh chuẩn bị!

Hồ xong, bọn họ dẫn đầu chạy về doanh trại của mình, một đường thẳng vào cầm lấy vũ khí, sau đó vội vàng đốc thúc thuộc hạ động tác khẩn trương.

Cơ hồ trong nháy mắt dưới sự kêu gào của các Tiểu đội trưởng, lập tức một mảnh náo động, mũ thực, hảo tửu, bàn, ghế, đồ ăn đều bị hất đổ la liệt trên đất không một chút lưu tình nào.

Trước kia gặp phải chuyện như vậy khẳng định hậu cần binh sẽ mở miệng mắng to, nhưng lúc này hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì, bọn họ dưới sự dẫn đầu của trưởng ngũ tất cả chạy tiến vào đại doanh, cầm lên vũ khí mình thành thực nhất trong quá trình huấn luyện trước đó.

Thôn dân ở lại trong trấn, cũng một trận binh hoang mã loạn.

Bọn họ ý thức được đại sự không ổn, nhất vội một vài đồ vật quý trọng, ba người một nhóm, bốn người một đội, chạy tứ tán vào bên trong đế quốc.

Khang Tư cũng không có ngăn cản dân chúng thoát đi, ngược lại khuyên bọn họ nhanh chóng thoát ly. Dù sao bọn họ căn bản không có lực chiến đấu, ở lại nơi này chỉ tổ liên lụy quân đội.

Một tiểu đội kỵ binh chuẩn bị nhanh nhất trong trung đội kỵ binh, dưới sự thống lĩnh của tiểu đội trưởng, nhanh chóng giục ngựa phi ra khỏi trấn, nhằm nơi phát ra tiếng sầm ròn rập xa xa mà chạy tới.

Không có bất luận người nào đi về phía liên đội báo cáo tình hình, một là tình hình chưa rõ ràng, hai là đường xá xa xôi, chờ chạy tới được chỗ Liên đội, cái gì cũng xong rồi.

Dưới màn đêm, chỉ chút kỵ binh, giờ cao ngọn đuốc rất nhanh phi tới.

- Chúng ta không phải đánh lén, là tiến công, cho nên không cần sợ bị người khác phát hiện, hãy dùng sức mạnh biểu hiện uy phong của mục kỳ chúng ta cho ta!

Kỳ chủ tương ứng của bọn họ đã nói như vậy.

Thanh niên đầu mục của thương đoàn lần trước giao dịch với Khang Tư, giờ phút này đang cưỡi ngựa đi theo phía sau một trung niên nhân rất hung hãn, vẻ mặt hấn kích động, vừa lúc nhìn về phương hướng Khố Long trấn, đột nhiên trong lòng chột động, quát một roi, tiến lên gần trung niên nhân.

- Phụ thân, cho hải nhi dẫn một đội nhân mã đi chiếm Khố Long trấn đi nha?

Trung niên nhân còn chưa nói gì, một người bên cạnh cũng còn trẻ đã lên tiếng trước.

- Đại ca, huynh có phải quá hưng phấn rồi hay không? Khố Long trấn vật gì cũng không có, huynh lại muốn đi chiếm nó? Thực không biết huynh nghĩ như thế nào!

Mà mấy kỵ sĩ bên cạnh thanh niên này, vẻ mặt lập tức mang ý trào phúng, hắc hắc cười một chút.

Bị chính đệ đệ mình đùa cợt như vậy, trong mắt thanh niên đầu mục kia hiện lên một tia tức giận, nhưng vẫn bảo trì ngữ khí tỉnh táo, báo cáo với phụ thân hân.

- Tên Thiếu úy kỵ sĩ mà trưởng lão nói, hiện đang ở tại Khố Long trấn.

Về mặt trung niên kỳ chủ vốn không có bất cứ biểu hiện gì, khi nghe nói thế, trên mặt lập tức xuất hiện thần sắc trầm tư.

Thanh niên mới vừa rồi đùa cợt ca ca mình, đầu tiên là nghi hoặc một chút, sau đó trong mắt cũng xuất hiện thần sắc tức giận, đang định mở miệng nói cái gì, trung niên kỳ chủ kia sau khi lo lắng một lúc, đã gạt đầu.

- Mộc Nhĩ Thiết, người dẫn hai ngàn người đi tiêu diệt tên Thiếu úy kỵ sĩ kia, nếu trước hừng đông còn không đuổi kịp đại quân, thì trở về thảo nguyên đi.

Thanh niên đầu mục thương đoàn được gọi là Mộc Nhĩ Thiết kia, nghe vậy lập tức vui vẻ, mà đệ đệ hân thì vẻ mặt trở nên sưng lạnh.

Hai ngàn kỵ binh đi tấn công thôn trấn chỉ có hơn sáu trăm người, quả thực chính là mười phần chắc chín, cho nên cái câu mệnh lệnh phía sau “ trước hừng đông phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không trở về thảo nguyên” này, thực sự là thừa.

Đối phương mặc dù chỉ có hơn sáu trăm người, nhưng dù thế nào cũng là biên chế một đại đội, tiêu diệt một đại đội do quân chính quy của Áo Đặc Mạn để quốc tạo thành, đây chính là một công huân rất lớn.

Được kỳ chủ ra lệnh, Mộc Nhĩ Thiết chỉ hai tên Thiên phu trưởng, sau đó dắc ý vung cánh tay lên, dưới chỉ huy của Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng, Thập phu trưởng, hai ngàn kỵ binh liền xiết cương ngựa, ngựa liền quay đầu, mỗi người đều mang theo một ngựa dự phòng, rất nhanh thoát ly đại quân, phi nhanh về hướng Khố Long trấn.

Đại đội 5 trải qua hơn tháng diễn luyện đối kháng, chỉ còn cách đại đội tinh anh có một bước nữa, đó chính là thiếu trải qua thực chiến.

Bất quá mặc dù năng lực thực chiến còn chưa rõ ràng lắm, nhưng làm thám báo, năng lực của kỵ binh lại phi thường lợi hại, bọn họ từ rất xa đã phát hiện hướng đi của Mộc Nhĩ Thiết cùng hai ngàn kỵ binh.

Sau khi thoáng quan sát một chút phương hướng của đại quân kỵ binh mục kỳ, tiểu đội trưởng thám báo kỵ binh liền vung tay lên, thám báo kỵ binh lập tức chạy về Khố Long trấn.

Ngay cửa đại đội, Lôi Đặc, Lôi Khải hai người vung đại đao chém chém, về mặt dữ tợn.

Âu Khắc cùng Uy Kiệt nắm chặt kiếm, về mặt thấp thòm bất an.

Khang Tư cùng Trương Văn thần sắc không thay đổi, nhìn chăm chú binh lính của đại đội đang tập kết nơi sân rộng.

Đám binh lính tập kết ở phía trước sân, nghe được tiếng la “Thám báo cấp báo! Khẩn trương nhường đường!” , lập tức tránh ra một cái thông đạo, để cho thám báo kỵ binh nhanh chóng đi qua.

Tiểu đội trưởng thám báo kỵ binh chạy như điên đến trước Khang Tư, còn chưa kịp dừng ổn định liền bẩm báo.

- Đại quan, đại bộ phận quân địch tiến về hướng tỉnh thành, có chừng ba bốn ngàn kỵ binh đang tiến về trấn chúng ta.

Tiểu đội trưởng không có cách nào báo cáo chính xác chi tiết địch tình, thời điểm đó bên ngoài tối như mực, nếu như không phải đối phương ngông cuồng cầm đuốc đi tới, sợ rằng ngay cả con số ước chừng này cũng không thể biết được.

Ba bốn ngàn!

Nghe được con số đó, bên người Khang Tư ngoại trừ hai người Lôi Đặc, Lôi Khải ra, những người khác đều biến sắc, đặc biệt là đám tiểu đội trưởng đang chờ lệnh bên cạnh.

Nhân số địch nhân hơn sáu lần bên mình, hơn nữa toàn bộ là kỵ binh!

Bên ta chỉ có một trung đội kỵ binh, còn có một ít người có thể cưỡi ngựa ở các trung đội khác tạo thành tạp kỵ binh, cả đại đội nhiều nhất cũng chỉ hai trăm kỵ binh, thế này sao có thể chứ?

Phải biết rằng, kỵ binh chính là vua của đại lục a!

Bỏ chạy?

Ta van người, bỏ chạy ở trước mặt kỵ binh?

Nếu vậy tốt hơn là ở lại tại chỗ chém giết một trận thống khoái đi!

Phải biết rằng, kỵ binh du mục đuổi giết, giống như đuổi theo phía sau người cho đến khi người mệt không thở nổi, sau đó mới tiến lên ngược đãi người cho đến chết mới thôi.

Mọi người đều không biết làm sao, ánh mắt không hẹn nhau đều nhìn lên trên người Khang Tư.

Khang Tư không chút kinh hoảng, lúc biết nhân số địch quân, hẳn trước tiên bác bỏ ý nghĩ có thể bỏ chạy, cho nên trực tiếp hạ lệnh.

- Bộ binh nấp ở sau nhà, cung binh lên nóc nhà, ẩn dấu thân mình cho tốt, kỵ binh mai phục ngoài trấn, hậu cần binh theo phía sau kỵ binh.

Nghe mệnh lệnh này, mọi người sững sốt một chút, rồi âm thầm theo lệnh thi hành.

Các tiểu đội trưởng mặc dù lúc bình thường dưới các thủ đoạn của Khang Tư mà cam chịu để Khang Tư nắm quyền lãnh đạo, nhưng trong lòng như thế nào cũng có điểm khó chịu, dù sao Khang Tư là một sĩ quan hậu cần, nhưng tình huống hiện tại lại không như vậy.

Dựa theo quân luật để quốc, trong thời điểm chiến tranh, Khang Tư là người có quân hàm cao nhất trong đại đội, đã tự động trở thành sĩ quan chỉ huy

đại đội. Nếu cấp dưới đã biết mà còn chống lại mệnh lệnh, tuyệt đối có thể xử tử tại chỗ, đây là quyền lực mà lúc bình thường tuyệt đối Khang Tư không được nắm giữ.

Cho nên các tiểu đội trưởng mặc dù trong lòng không có cùng quan điểm, nhưng vẫn lựa chọn tuân lệnh.

Binh lính nhận được mệnh lệnh lập tức tự động phân tổ.

Cái loại công phu trốn trốn núp núp này mấy tháng nay bọn họ luyện cũng không ít, chẳng những núp tốt, mà còn trốn cũng nhanh, cho nên chỉ không quá lâu sau, thôn trấn vốn huyên náo lập tức trở nên yên tĩnh, ngọn đuốc chiếu sáng liên hoan không lâu lúc trước, bị gió thổi rung động vù vù.

Uy Kiệt đi theo Khang Tư trốn ở sau nhà, nhỏ giọng hỏi:

- Đại quan, tại sao chúng ta không trốn ở trong phòng?

Khang tư không nói gì, chỉ là gõ gõ tường đất thật dày.

Lúc Uy Kiệt còn không rõ chuyện gì xảy ra, Trương Văn đã gõ vào đầu Uy Kiệt.

- Đồ đần, cả thôn trấn này đều là nhà bằng đất, trốn ở trong nhà, chỉ cần địch nhân đập đổ cửa, chúng ta liền trốn không thoát.

- Trưởng...Đại quan, chúng ta...chúng ta có thể...có thể thắng không?

Người trung niên như Âu Khắc, khẩn trương đến nỗi nói cũng lắp bắp.

Khang Tư nhìn Âu Khắc một chút, rồi lại nhìn hai huynh đệ Lôi Đặc thỉnh thoảng buông binh khí ra xoa xoa hai tay, sau đó xem một chút binh lính bốn phía, không khỏi tràn ngập tự tin cười nói:

- Không cần khẩn trương, địch nhân tất cả đều là kỵ binh, chỉ cần bọn họ tiến vào, kỵ binh liền mất đi tác dụng, dưới sự phục kích của chúng ta, thắng lợi tuyệt đối thuộc về chúng ta.

Nghe được Khang Tư khẳng định như thế, tâm tình mọi người xung quanh liền trở nên bình tĩnh, nhưng một binh sĩ thì thào một câu “nhưng bọn chúng có ba bốn ngàn người”, lại khiến cho tâm tình mọi người trùng xuống.

Khang Tư lại cười cười.

- Ba bốn ngàn người cũng không nhiều, không phải mỗi người chúng ta chém hơn mười đao là có thể giải quyết vấn đề sao?

- Đại quan nói rất đúng! Mỗi người chém mười đao là có thể giải quyết bọn họ, so với ngày thường chúng ta vùng chém mấy ngàn đao quả thực dễ dàng hơn nhiều!

Hai huynh đệ Lôi Đặc lớn tiếng hưởng ứng.

Hồi tưởng lại mấy tháng khổ luyện vừa qua, đám binh lính lại khôi phục sự tự tin, đều nổi lên trong đầu cái loại ý nghĩ “mấy ngàn người này cũng không có gì quá giỏi”.

Ngay lúc đám binh lính ổn định tinh thần, thậm trí còn trêu ghẹo nhau, xa xa truyền tới một trận tiếng rít.

Tất cả mọi người trong lòng căng thẳng, nắm chặt vũ khí của mình.

Chém giết sắp bắt đầu.

Mộc Nhĩ Thiết thống lĩnh hai ngàn kỵ binh, gào thét lao vào thôn trấn.

Cũng không có phái ra quân do thám trước, bởi hấn cho rằng, đối phương chỉ có sáu trăm người, trong đó đa số là bộ binh, căn bản không phải là đối thủ của hai ngàn kỵ binh, trực tiếp tiến vào chém giết là được.

Bất quá lúc chứng kiến thôn trấn, hấn nhỏ nước miếng mắng.

- Mẹ kiếp! Để cho bọn chúng chạy rồi!

Cho dù người nào chứng kiến bàn ăn bữa bọn, cửa phòng mở rộng, vật phẩm hỗn độn đầy đất, cùng với hoàn cảnh lạng yên không tiếng động, đều sẽ nghĩ rằng người đã sớm chạy.

- Truyền lệnh xuống, truy kích cho ta! Ta cũng không tin bộ binh có thể chạy thoát xa!

Đám kỵ binh lọt vào đến sân rộng trước tiên, sau khi chứng kiến một mảnh bữa bọn, ý thức được liền giật cương dừng ngựa, không ngừng cũng không được, bàn ghế dài đầy đất tùy thời có thể khiến bọn chúng trượt chân.

Bọn chúng không khỏi một trận ảo não, đã biết lần này ngay cả một đầu lâu địch nhân cũng không có được, chẳng phải là uổng phí công phu sao?

Đang muốn thúc dục cấp trên hạ lệnh tiếp tục truy đuổi, Mộc Nhĩ Thiết đã truyền lệnh xuống, bọn chúng vui mừng lập tức chuẩn bị truy kích, nhưng bởi vì bọn chúng vừa rồi ngừng đột ngột, kỵ binh phía sau đều bị chặn lại, tiếng trống tiếng chửi từ mặt sau lập tức vang lên.

Chuyện này cũng không có biện pháp a, ai kêu kỵ binh tốc độ nhanh?

Hơn nữa mấy tên này xuất thân là mục dân, thấy thành trấn, đều như ong vỡ tổ xông vào để xem có thể tấy kiếp được thứ gì tốt, còn nữa đám kỵ binh này đều có một loại thói quen một người chuẩn bị hai ngựa, khiến cho bọn chúng hai ngàn người, bốn ngàn ngựa cũng đều dàn ngang hết trên đường Khố Long trấn.

Thấy đội ngũ ngừng lại, Mộc Nhĩ Thiết có chút nghi hoặc, bất quá chứng kiến có kỵ binh xuống ngựa tiến vào trong mấy căn nhà đất tìm kiếm đồ vật, không khỏi mắng to một trận.

- Ngu ngốc! Đây chỉ là một thôn trấn chết, có thể có thứ gì tốt hả? Còn không mau đuổi theo giết sạch đám quân đội để quốc gia đi, sau đó quay lại đuổi theo chủ quân! Có đồ gì đáng giá cũng đều ở tỉnh thành kia, ngu ngốc!

Mộc Nhĩ Thiết nói, làm cho một vài kỵ binh vốn cũng muốn xuống ngựa đi theo tìm đồ vật, liền tiếp tục đội trên ngựa, mà kỵ binh đã xuống ngựa nhưng không thu hoạch được gì, thì chạy nhanh trở lại.

Lúc này, các kỵ binh hận không thể lập tức giết chết đám người Khang Tư, đuổi theo chủ quân đi tỉnh thành phát tài, bắt đầu không nhận được kêu gọi trống chửi đám chiến hữu phía trước vang dội hơn.

Ngay lúc một mảnh ồn ào, đột nhiên một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, khiến cho đám người Mộc Nhĩ Thiết trong lòng chấn động.

Mà tiếp ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp không ngừng, còn có một mũi tên bắn trúng ngựa Mộc Nhĩ Thiết đang cười khiến hắn ngã xuống, lúc này hắn mới rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra.

Vì không bị ngựa đè lên, hắn đang chặt vật xoay người nhô dậy, sau đó theo phản xạ dựa vào ngựa để ngăn chặn những mũi tên nhọn từ chung quanh đang bắn tới, cuối cùng mới hồn hên hô to:

- Địch tập kích! Phản kích cho ta!

Hắn không ý thức được chính động tác dùng chiến mã để tránh né cung tên của hắn, tạo cho người khác một loại ấn tượng xấu, khiến cho một Thiên phu trưởng bên cạnh hắn khinh miệt liếc mắt nhìn Mộc Nhĩ Thiết một cái, về mặt xem thường nhỏ mấy ngụm nước miếng.

Uổng công lúc đầu mình xem trọng hắn, thực không nghĩ tới lại là một tên không có dũng khí.

Thiên phu trưởng trực tiếp đoạt quyền chỉ huy, ra lệnh cho kỵ binh bốn phía:

- Địch nhân trên nóc nhà! Ném đuốc lên đó cho ta! Bắn cho ta!

Hắn vừa nói vừa kéo cung bắn lên nóc nhà.

Mệnh lệnh truyền xuống lúc này đám kỵ binh cũng chẳng buồn quan tâm lệnh này là ai đưa ra, lập tức vút cây đuốc lên nóc nhà.

Dưới ánh sáng cây đuốc chiếu, thân ảnh cung binh nấp trên nóc nhà lập tức lộ ra, các kỵ binh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, liền kéo cung bắn, cung binh trên nóc nhà lập tức ngã hơn mười người.

Thiên phu trưởng kéo cung đang định bắn cung binh kế tiếp, về mặt khí thế hưng chấn liếc mắt nhìn Mộc Nhĩ Thiết đang nấp sau ngựa một cái, bất quá hắn không có đặc ý được bao lâu, trong ánh mắt kinh hoàng của Mộc Nhĩ Thiết, một đạo hàn quang lướt qua.

Yết hầu của Thiên phu trưởng hé ra một khe hở khiến máu phun bắn ra, đồng thời kết thúc tính mạng của hắn.

Tên này lớn tiếng hạ lệnh, quan sát chung quanh, biểu hiện tựa như một Đại đầu mục, làm cho Khang Tư thoáng cái liền chú ý tới. Hơn nữa vận khí hắn rất không tốt, lại ở ngay gần Khang Tư, cho nên lần công kích đầu tiên, Khang Tư trước tiên cắt đứt yết hầu hắn.

Bất quá Khang Tư cũng rơi vào trong vòng vây của mục lý binh.

Mấy kỵ binh đầu mục chung quanh, chứng kiến người sát hại cấp trên của mình xuất hiện ngay trước mặt, lập tức vừa rống giận hạ lệnh, vừa trở mình xuống ngựa dẫn theo một đám người đánh về phía Khang Tư.

Khang Tư cũng không muốn bị vây công như vậy.

Hắn động tác nhanh chóng, cắt yết hầu của mấy kỵ binh đầu mục, chém đứt cánh tay của mấy kỵ binh đầu mục khác, đá bay thân thể mấy kỵ binh, thoáng cái liền từ trong vòng vây thoát ra.

Đám mục kỵ binh phía sau còn chưa có từ trong công kích ác liệt của Khang Tư tỉnh táo lại, đám người Lôi Đặc vẫn liều chết đi theo sau Khang Tư,

thoáng cái như sói lao vào giữa bầy dê, giết chết đám mục kỳ binh đang sững sờ.

Khang Tư một bên chém giết, một bên quan sát bốn phía, chứng kiến Lôi Đặc, Lôi Khải hai người cầm đại đao lúc phân lúc hợp, một lòng theo sau phối hợp chống địch, không khỏi gật đầu hài lòng.

Từ lúc chứng kiến hai anh em song sinh này huấn luyện, hẳn chỉ biết mình đã nhặt được báu vật.

Hai người thể lực sung mãn, thân hình cao lớn, hợp lại chính là mãnh tướng trời sinh, căn bản không như Thiều tá hậu bị địch kia nói là không thể chịu nổi. Đến giờ bọn họ tại sao lại không có chút tiếng tăm nào như thế, điều này cũng khiến Khang Tư cảm thấy hứng thú.

Uy Kiệt, Âu Khắc, Trương Văn ba người hợp lực khi dễ một tên mục kỳ binh, dưới giáp công của ba người, rất nhanh liền đạt được một cái chiến công.

Trong rất nhiều nhóm chiến đấu thì ba người bọn hắn chính là nhóm thoải mái nhất.

Bọn hắn còn có không gian để nói chuyện phiếm nữa.

- Âu Khắc đại thúc, Lôi Đặc bọn hắn tại sao lại lợi hại như vậy?

Trương Văn chứng kiến biểu hiện của hai huynh đệ Lôi Đặc, không khỏi giật mình hỏi, mặc dù hắn cũng tham gia huấn luyện, nhưng phần lớn tâm tư đặt ở nấu nướng cùng hậu hạ Khang Tư.

Âu Khắc còn chưa trả lời, Uy Kiệt đã bĩu môi, tranh lời nói:

- Trước kia ở thủ đô bọn hắn chỉ có thể sử dụng nắm tay, hơn nữa chúng ta lúc đó đều là hạ nhân, phần ăn là cố định, bọn hắn to con như vậy căn bản chưa ngày nào ăn no, bọn hắn mềm yếu vô lực, có thể lợi hại ở chỗ nào?

Mà Âu Khắc thì cười nói:

- Nghe bọn hắn nói, bọn hắn ăn no rồi có thể chống lại mấy chục người, bắt quá bởi vì sức ăn quá lớn, chủ nhân trước kia căn bản là không muốn nuôi hai cái đại thùng cơm như bọn hắn, cho nên sẽ không có cơ hội biểu hiện sức cường hãn của bọn hắn.

Trương Văn há mồm, thờ dài nói:

- Xem ra nô phò ở thủ đô thực sự là ngoa hồ tăng long a! chờ Đại quan thăng chức, nhất định phải đề nghị Đại quan từ trong hậu bị dịch ở thủ đô, tìm mấy nhân tài kiệt xuất làm thân vệ mới được!

- Hắc, đó là đương nhiên, thân binh càng ưu tú, lại càng có thể trợ giúp Đại quan thăng quan phát tài mà, bắt quá hẳn là tìm không được người ưu tú như chúng ta nữa đâu.

Uy Kiệt vẻ mặt đắc ý, nhưng một tiếng “cẩn thận!” vang lên, hắn còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, Trương Văn đã nhanh chóng vung tay, chặn lại một mũi tên nhọn bắn về phía Uy Kiệt.

Uy Kiệt bị dọa cho toàn thân xuất mồ hôi lạnh, trong tiếng cười của Trương Văn, tức giận dị thường đánh về phía địch nhân.

Âu Khắc cùng Uy Kiệt cũng không có ý thức được, Trương Văn thoát nhìn yếu điệu tại sao lợi hại như thế, lại có thể chặn được mũi tên đó.

Mộc Nhĩ Thiết ngồi chồm hổm trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn Khang Tư nhanh chóng thu hoạch tánh mạng kỳ binh bốn phía.

Hắn biết Thiều úy này lợi hại, nhưng thật không ngờ lợi hại như thế, giết kỳ binh mà cứ như giết heo vậy.

Mộc Nhĩ Thiết vốn có chút sợ hãi, nhưng trong lúc ngẫu nhiên chứng kiến ánh mắt kỳ binh bên cạnh nhìn mình, tiếp theo liền tưởng đến bộ dạng hiện tại của mình, trong lòng lập tức một trận run rẩy.

Đó là loại ánh mắt gì!

Mấy tên dê tiên này, lại dám dùng ánh mắt khinh miệt đó, nhìn Mộc Tự kỳ thiếu chủ ta!

Đáng chết, ta không phải sợ chết, chỉ là sau khi té ngựa, nhất thời không ý thức được phải đứng lên mà thôi!

Mộc Nhĩ Thiết đột nhiên một trận vô lực, mình căn bản không thể giải thích thỏa đáng, nếu như chứng kiến cảnh này đều là binh lính, còn có thể giết toàn bộ bọn họ diệt khẩu.

Nhưng nơi này còn có mấy tên Thập phu trưởng, Bách phu trưởng!

Chỉ cần một người truyền tình huống này ra ngoài, như vậy khắp thảo nguyên cũng sẽ biết mình là một kẻ nhát gan sợ chết!

Nếu thế, mình còn có tư cách gì tranh đoạt vị trí mục kỳ chủ cùng đệ đệ?

Giải thích?

Chưa người nào nguyện ý nghe một kẻ tham chiến sợ chết giải thích, nếu như phụ thân nghe được tin này, vì mặt mũi của lão, vì vinh dự Mộc Tự kỳ, phụ thân tuyệt đối xử tử mình trước tiên!

Tại sao trở nên như vậy?

Mình còn có tiền đồ rất tốt mà!

Đều là do tên Thiều úy đáng chết kia!

Chỉ cần giết được hắn, như vậy có thể xóa bỏ hiểu lầm của các bộ hạ đối với mình!

Mộc Nhĩ Thiết biết mình chỉ có một con đường có thể đi, lập tức nhảy lên hết lớn một tiếng, rút đao lao về phía Khang Tư. Nguồn truyện: Y

Đáng tiếc chính là, hắn vừa mới đứng lên, đao còn chưa rút ra hết, đã bị Lôi Khải đi theo sát Khang Tư bảo vệ bốn phía, đang hưng phấn chém giết kỵ binh liền thuận tay chém rơi đầu.

Vốn trên chiến trường chém đầu không dễ dàng như vậy, nhưng vũ khí của Lôi Khải là đại đao, mà vị trí của Mộc Nhĩ Thiết cũng phi thường tốt, giống như phạm nhân ở trên hình đài đang vurun cổ đợi chém, cho nên mới xuất hiện màn biểu diễn một đao đoạn đầu này.

Mục kỳ binh bốn phía đương nhiên biết cái đầu bay lên kia là của ai, ngay lúc máu từ trong cổ Mộc Nhĩ Thiết phun ra, bọn chúng cũng đồng thời thất thanh hô lên.

- Thương lang thần ơi! Thiều chủ bị giết rồi!

Vốn là nhân số song phương chênh lệch quá lớn, như Khang Tư nói mỗi người chém trên mười đao là giải quyết vấn đề, cũng không có xuất hiện, ngược lại chiến tuyến liên tiếp bị đẩy lui, một số nơi gần như tan vỡ, đại đa số binh lính đế quốc đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ liều chết.

Mà mục kỳ binh lại càng đánh càng hăng, bọn họ dị thường tức giận. Một nhóm quân đội đế quốc như thế, lại có thể mang đến nhiều phiền toái cho mình như vậy!

Bọn chúng hận không thể nuốt sống đám quân đội đế quốc này.

Nhưng, đến khi tiếng kinh hô kia vang dội truyền trong tai mọi người, tình huống song phương lập tức phát sinh kịch biến, như là một loại ma pháp, lại khiến cho cả chiến trường đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Bất quá yên tĩnh chỉ trong nháy mắt, tiếp theo đó là chuỗi tiếng hoan hô cùng rống giận, ngay sau đó tiếng chém tiếng giết cũng vang lên lớn hơn.

Quân đội đế quốc bởi vì giết được nhân vật trọng yếu của địch nhân, mà vừa cuồng hô vạn thắng, vừa công kích mãnh liệt.

Còn mục kỳ binh thì trở nên phi thường kỳ quái, một bộ phận thì bị phân ra sức giết địch, một bộ phận còn lại thì mất đi đầu chí, thậm chí xuất hiện tình hình có người bỏ chạy.

Mục kỳ binh ở lại chiến đấu hăng hái chỉ có một bộ phận nhỏ, bỏ chạy dường như càng lúc càng nhiều, chênh lệch binh lực song phương lập tức đảo ngược, các tiểu đội trưởng quân đội đế quốc đều đã trải qua huấn luyện, lập tức nắm chặt cơ hội dẫn theo binh lính bắt đầu đột kích mạnh mẽ, mở rộng thành quả.

Mà kỵ binh đế quốc mai phục ngoài trận, cũng từ phía sau tiến vào, điều này khiến cho số lượng mục kỳ binh bỏ chạy lại càng gia tăng.

Thiên phu trưởng còn lại kia sau khi biết được tin Mộc Nhĩ Thiết chết, cả thân thể giật mạnh một chút, sau đó bị thiết hô to:

- Thiều chủ đã chết trận! Chư vị huynh đệ Mộc Tự kỳ, vì tôn nghiêm của kỳ chủ, giết cho ta!

Những tên đi theo Thiên phu trưởng này liền gầm rú vang trời, trang bị trên người so với những người khác hoàn mỹ hơn rất nhiều, vừa nhìn là biết cùng một loại với Thiên phu trưởng kia. Mà những mục kỳ binh trang phục mục dân bình thường khác, thì căn bản không đáp lời, cố gắng tự tìm kiếm khe hở để thoát ly khỏi chiến trường.

Đương nhiên, cũng có một nhóm mục kỳ binh so với đám trang phục mục dân bình thường xa hoa hơn một chút thì liều chết xông lên chém giết, nhưng tiếng la của bọn hắn không giống Thiên phu trưởng này, mà là “vì chủ nhân báo thù!”.

Mới vừa rồi tình hình rất nhanh sẽ tan vỡ, như thế nào tình thế lại đảo ngược lại? Khang Tư cũng không biết nguyên nhân, nhưng hắn lập tức hướng hai huynh đệ Lôi Đặc đang giết chóc mục kỳ binh hô lớn:

- Lôi Đặc, Lôi Khải! Không cần để ý đám bỏ chạy này, vây giết tên sĩ quan kia cho ta!

Khang Tư tiến về phía Thiên phu trưởng đang điên cuồng chém giết kia, Lôi Đặc, Lôi Khải hai tráng hán này toàn thân nhuốm máu, nghe nói như thế lập tức hết lớn một tiếng:

- Tuân lệnh!

Bọn họ liền tiến về phía Thiên phu trưởng kia.

Lúc này không biết binh lính đế quốc nào cho rằng thắng lợi đã ở trong tầm mắt, hưng phấn lên tiếng hô lớn:

- Quý xuống đầu hàng không giết!

Các binh lính đế quốc khác cũng quát to theo, Khang Tư đang họp lại giết Thiên phu trưởng kia nghe được lời này, không khỏi một trận cười khò.

Tự biết bên mình có bao nhiêu người, lại kêu gọi ba bốn ngàn địch nhân đầu hàng? Hưng phấn quá cũng không đến mức như vậy chứ.

Bất quá làm cho Khang Tư giật mình chính là, lại thật sự có mục kỳ binh quý xuống đầu hàng, hơn nữa theo sau Thiên phu trưởng kia càng ngày càng ít, mục kỳ binh quý xuống đầu hàng càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng sau khi Thiên phu trưởng kia bị Khang Tư một đao đâm xuyên tim, trong thôn trấn ngoại trừ quân đội đế quốc ra, không còn một mục kỳ binh nào đứng cả.

Kỳ binh đế quốc muốn kiếm chút ích lợi, về mặt hưng phấn chuẩn bị truy kích mục kỳ binh bỏ chạy, bất quá bị Khang Tư ngăn cản.

- Nhanh, phối hợp các huynh đệ thu nạp tù binh, quét dọn chiến trường, chúng ta cần phải khẩn trương rút lui mới được.

Các tiểu đội trưởng kỳ binh đế quốc mặc dù có chút bất mãn, nhưng đa số vẫn là nghe lệnh làm việc, chỉ có một tiểu đội trưởng lên tiếng hỏi:

- Đại quan, tại sao không truy kích đám bại binh này? Bọn chúng đang sợ đến vỡ mật kia.

Khang tư bắt đầu dĩ, khẽ thờ dài một cái.

- Chúng ta có thể bắt giữ tất cả bại binh sao? Cho dù có thể chặn lại toàn bộ bọn chúng, ngày thứ hai chủ quân của mục kỳ không có nhận được tin tức, có thể phái binh đến nơi này xem xét hay không? Chúng ta nhanh chóng rút lui mới là tốt nhất.

Tiểu đội trưởng này giờ mới nhớ tới người ta còn có trăm vạn kỳ binh a, tùy tiện phái một vài đầu mục cũng có thể giải quyết gọn đám người mình, lập tức sợ hãi gật đầu dẫn người đi chấp hành mệnh lệnh.

Hậu cần binh vốn không có tiến ra tiền tuyến tác chiến, lúc này mới bận rộn công việc chữa thương, Khang Tư đối với hai mươi lăm hậu cần binh này phi thường quý trọng, tựa như thời khắc nguy cơ vừa rồi, lúc Khang Tư bày binh bố trận, cũng chỉ để cho bọn họ đi theo phía sau kỳ binh.

Cũng khó trách Khang Tư bảo vệ bọn họ như thế, phải biết rằng bọn họ là tinh hoa của đại đội, bác sĩ, sửa chữa, đầu bếp, lương thực những công việc này đều là bọn họ đảm đương, không có bọn họ, cả đại đội rất nhanh sẽ tan rã.

Chiến đấu chấm dứt, Trương Văn cùng mấy thân vệ khác trước tiên chạy đến trước mặt Khang Tư.

- Đại quan, ngài không bị thương chứ?

Năm người này, chỉ có Lôi Đặc cùng Lôi Khải bị thương, ba người khác nhiều nhất chính là bị thương ngoài da.

Khang Tư cười cười, không có trả lời, liền tiếp hạ lệnh.

Chờ Âu Khắc nhận lệnh đi quét dọn chiến trường, Lôi Đặc, Lôi Khải đi tìm hậu cần binh chữa thương, Khang Tư lúc này mới móc được dao lấy được từ hậu cần binh, chuẩn bị tự chữa trị thân thể mình.

Uy Kiệt lập tức nhu thuận ở một bên giơ lên hai cây đuốc, mà Trương Văn thì lập tức đoạt lấy được dao, sau đó kéo quần áo đã bị máu nhuộm hồng trên người Khang Tư xuống.

Sau khi lau vết máu, đám người Trương Văn giật mình phát hiện, trên người Khang Tư ngoại trừ rậm rạp vết thương cũ ra, còn có hơn mười vết thương mới, bất quá những vết thương này đều tránh được những chỗ yếu hại, đối với Khang Tư mà nói chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

Sau khi trải qua Trương Văn tỉ mỉ một phen, các vết thương trên người Khang Tư đều được dán được cao có công hiệu sinh cơ, cầm máu, tiêu viêm, hết ho, tiêu đàm, Khang Tư hoạt động một chút, giống như người chưa xảy ra chuyện gì, bắt đầu nghe thủ hạ báo cáo kết quả chiến trận.

- Đại quan, trải qua thẩm vấn, quân địch tham gia đột kích lần này có hai ngàn kỳ binh, là Mộc Tự mục kỳ thuộc Phi Mục Kỳ Minh quốc, thống lĩnh dẫn đội là Mộc Nhĩ Thiết, con trưởng của Mộc Tự kỳ chủ, và hai gã Thiên phu trưởng.

Trong chiến đấu Mộc Nhĩ Thiết bị Lôi Khải chém bay đầu, hai gã Thiên phu trưởng bị đại quan Khang Tư đích thân giết chết, chúc mừng Đại quan, ngài lập được công lớn rồi.

Âu Khắc rất nhanh thu thập được tư liệu chủ yếu chạy về, mừng khắp khắp nói.

Dựa theo quân luật, công lao của thân vệ đều tính cho sĩ quan, tặng phẩm do sĩ quan tự quyết định, đặc biệt những thân vệ xuất thân nô phò như đám Âu Khắc, công lao cơ hồ đều là của chủ nhân.

Mà công lao bây giờ giết chết Thiên phu trưởng cùng Thiếu chủ quân địch, đủ để Khang Tư trực tiếp trở thành thiếu tá.

Khang Tư biết chế độ thân vệ nên cũng không từ chối, dù sao bọn họ cũng nguyện ý dâng lên, người khác sẽ tưởng rằng mình là ngu ngốc. Cũng liền bảo Âu Khắc tiếp tục báo cáo.

- Đại quan, bởi vì thời gian gấp gáp, cho nên chưa kịp tính toán chiến lợi phẩm khác, chỉ mới thống kê một chút thi thể quân địch cùng số người bị bắt.
- Quân địch tổng cộng lưu lại năm trăm năm mươi sáu cỗ thi thể, trong đó sĩ quan từ Thập phu trưởng trở lên toàn bộ chết trận, bắt làm tù binh chín trăm linh năm tên, trong đó thương binh một trăm hai mươi bốn người. Đám tù binh đó không biết nên xử trí như thế nào?

Âu Khắc hỏi câu này đã có chút trốn tránh, bởi vì dựa theo tục lệ, tù binh cũng là chiến lợi phẩm, nhưng do người thắng tùy ý xử trí, mà thương binh không có lực hành động đều như nhau trực tiếp chém giết, không có người nào lại đi cứu trợ bọn họ.

Khang Tư suy nghĩ một chút, thờ dài.

- Để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi.

Hắn không đành lòng giết chết toàn bộ bọn họ, cũng không muốn mang bọn họ theo liên lụy tốc độ quân mình, đương nhiên càng không thể xuất ra được vật xa hoa đắt tiền trong kho cứu chữa đám thương binh này. Cũng không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

Không phải Khang Tư lãnh huyết không cứu trợ thương binh, ở thời đại này, làm như vậy, so với hồ tự ăn thịt mình cũng giống nhau không khác gì, tuyệt đối sẽ bị thủ hạ nhô nước miếng.

- Đại quan, thuộc hạ nghĩ rằng, đám tù binh bị thương này không cần phải quan tâm đến bọn chúng, nhưng những tù binh thân thể còn nguyên vẹn, hay là biến bọn họ thành nô binh đi?

Một tiểu đội trưởng nói, tiểu đội trưởng này Khang Tư cũng biết, thuộc trung đội kỵ binh, thượng sĩ Kiệt Lạp Đặc.

Quyển 7: Mục Kỳ Xâm Lược

Bạn đang đọc truyện *Độc Cô Chiến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.